

Giới thiệu Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê

Tên truyện: Nữ xứng, độc đế đuổi thê.

Edit: Tịnh Linh.

Rating: 17+

Vào một khắc trước đây thì nàng còn đang thảo luận kịch tính của tiểu thuyết cùng biểu tỷ.

Vậy mà chỉ một giây kế tiếp, linh hồn của nàng lại xuyên vào cuốn tiểu thuyết đó rồi nàng lại biến thành muội muội sinh đôi của nữ chủ đa tình trong văn.

Nữ chủ tỷ tỷ người gặp người yêu hoa gặp hoa nở, nữ xứng muội muội cũng hẳn dính vào chút ánh sáng đi?

Không nghĩ tới ánh sáng nàng không có dính vào, trước đi theo tỷ tỷ bị một biến thái cuồng ngược một bữa.

Hồn đam, nàng nhưng là chuyển kiếp nữ có thần kỳ ngón tay vàng,

Người ngược nàng tất nhiên sẽ bị nàng cuồng ngược trở về !

Di, lãnh ngạo biến thái cuồng bắt đầu cuồng sủng nàng?

Uy uy uy, hẳn nên cung chiều chính là tỷ tỷ của nàng, không phải là nàng a,

Nàng chỉ muốn xem cuộc vui, nhìn xong hí về nhà.

***** Ngắn gọn văn án :

Ghét, hẳn tại sao có thể cung chiều nàng như vậy?

Như vậy nàng thế nào chịu rời đi?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

“Muội muội, người tại sao còn không tỉnh lại? Nhanh lên một chút tỉnh lại nha, khẳng định có thể tỉnh lại. Ta mới vừa lại cho người ăn một viên thiên hoa đại hoàn đan sư phụ tự tay luyện chế, nhất định không có việc gì.” Thanh âm của một thiếu nữ lẩm bẩm vừa nói ở bên người Lưu Nhã, giọng nói ôn uyen lộ ra rất là ưu thương.

“Ngô” Lưu Nhã mơ mơ màng màng, chậm rãi mở mắt, đầu đau nhức tựa như nổ tung, cả người xương bụn rụn, ngực buồn bức thật tốt giống như đè ép một khối tảng đá lớn nặng nề.

Chuyện gì xảy ra?

Lưu Nhã lại nhắm hai mắt lại, cố gắng khiến cho mình trấn định lại.

“Muội muội ! Muội muội, người đã tỉnh? ” Thiếu nữ kích động hô lên, sau đó che miệng lại rên rĩ khóc khẽ, hung hăng phát tiết khăn trương cùng thương tâm ở trong lòng đã nhiều ngày.

Ăn rồi cái gì đan?

Lưu Nhã chép miệng một cái, trong miệng mình quả thật còn lưu lại vị khổ, mang theo hỗn độn mùi hoa.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lưu Nhã nhận ra được chuyện rất có cái gì không đúng. Thiếu nữ bên người giọng rất là thanh thúy, còn mang theo một ít âm trẻ con. Trọng yếu là, thanh âm của thiếu nữ rất xa lạ, nàng cho tới bây giờ không nghe quá.

Sư phụ, thiên hoa đại hoàn đan?

Lưu Nhã trong lòng chuông báo động kéo vang, bỗng dưng mở mắt ra, nhìn về phía thiếu nữ bên cạnh.

Thiếu nữ thoạt nhìn mới mười bốn mười lăm tuổi, tóc đen mềm mại búi thành cái loại búi tóc hai bên như trong kịch cổ trang, trên trán giữ lại một hàng tóc mái cong cong lò xo.

Nàng có một khuôn mặt như trứng ngan tinh xảo khéo léo, da trắng nõn nột trượt như thỏ sẽ rách; dưới đôi mày liễu đen nhánh như vẽ, một đôi mắt đen bóng đầm lè lóe sáng như kim cương; lông mi dài rậm, phía trên mơ hồ treo hơi nước; mũi quỳnh thẳng tắp, đôi môi béo mập tựa như hai mảnh múi đào.

Mặt của nàng mặc dù vẫn chưa hoàn toàn nảy nở, đã đẹp phải nhường đa số phần lớn nữ nhân kinh sợ, chớ nàng vừa được mười bảy - tám - chín tuổi, các nữ nhân đó kỳ nàng chẳng phải muốn ngày ngày chui góc tường cắn khăn tay ghim hình nhân?

Lưu Nhã sợ hãi than một cái dung mạo thiếu nữ, mặc dù có chút ghen tỵ, nhưng vẫn là rất nhanh đưa mắt đi xuống quét về phía trang phục nàng.

Thiếu nữ mặc một món váy dài bó eo màu lam nhạt, đôi tai khéo léo mang một đôi bông tai khảm hồng bảo thạch, cổ tay trái mảnh khảnh đeo một cái vòng tay màu bích lục nhỏ tinh xảo.....

Kiểu tóc thiếu nữ cổ đại, quần áo thiếu nữ cổ đại, sự phụ, thiên hoa đại hoàn đan, trong lòng Lưu Nhã đã có điểm hoài nghi, ánh mắt lần nữa hướng nơi khác chuyển đi, giường rèm màu lam trụ giường khắc hoa, lư hương đồng lượn lờ khói xanh, cửa sổ gỗ rủ xuống tầng lụa trắng như sương.

Đây là mộng? Đây không phải là mộng !

Người nào ngày ngày nhìn văn trên internet chơi game cũng biết chuyện gì xảy ra?

Lưu Nhã đưa tay hung hăng捏 thịt bắp đùi mình một chút, địa phương bị bóp lập tức truyền tới đau nhức. A —— trong lòng nàng không nhịn được gầm hét lên: tiểu học cấp một trung học cấp hai trung học, nàng khổ học mười hai năm, thật vất vả xong qua cầu độc mộc thi tốt nghiệp trung học, nhận được thư thông báo trúng tuyển đại học N, lúc đang đắm chìm ở trong vui mừng tự nhiên chuyển kiếp.

Chuyển kiếp chuyện này, xem một chút tiểu thuyết trong lòng YY là được, cuộc sống đại học ánh mắt trời rực rỡ của nàng sắp bắt đầu, chuyển kiếp là đùa ngốc ! Tuyệt đối phải đi về, không bỏ được cha mẹ, mặc dù cha mẹ chỉ là một bình thường chủ nhiệm xưởng sản xuất xe, mẹ càng là nhân viên siêu thị tiền lương không cao.

Thật là nhớ khóc lớn ! Ta phải về nhà !

Đã xác định đây là chuyển kiếp, lại hoàn toàn không biết làm sao xuyên qua tới Lưu Nhã mặt ngây ngốc nhìn thiếu nữ như cũ không ngừng cầu nhàu “ Muội muội, người đã tỉnh? Ta cũng biết người không có việc gì ”, nước mắt không nhịn được cuồng trào. Hết thấy trước mắt rất rõ ràng nói cho nàng biết, thiếu nữ muội muội đã bị thương sắp chết, thiếu nữ lại cứng rắn cho muội muội ăn tiên đan, kết quả cứu sống thân thể muội muội, linh hồn lại không có thể cùng cứu về tới. Không biết là trời xui đất khiến còn là trò đùa ác của thần chuyển kiếp, nàng cái này phi thường hải lòng cuộc sống trước mắt, người linh hồn không muốn chuyển kiếp, bị bỏ tức vào trong thân thể không có linh hồn.

“ Muội muội, người bây giờ thế nào? Đừng dọa hù dọa tỷ tỷ, người đã hôn mê nửa tháng. ” Thiếu nữ mặt lo lắng hỏi, ánh mắt ngập đầy nước mắt chăm chú nhìn Lưu Nhã.

Một đôi tỷ muội song sinh dung mạo không quá tương tự, tỷ tỷ tên là Tô Khả Nhi, muội muội tên là Tô Y Nhân. Nhà lá bị đột rách nát, di ngôn bị thương của bệnh phụ trước khi lâm chung, Vạn Văn Sơn Thiên Thành cung, sự phụ

Tu chân, tu sĩ, chánh đạo tà phái, trường sanh bất lão, người, tình, quái, yêu, quỷ

Huyền lệ sáng chói ánh sáng pháp thuật, uy lực pháp thuật cường đại thần kỳ, pháp khí đan dược kỳ kỳ cổ quái, hoặc hung mãnh có thể cung chiều yêu sủng

Sự phụ đối với tỷ tỷ Tô Khả Nhi thiên vị sủng ái, cung chiều phải không thể giải thích hợp lý; muội muội Tô Y Nhân hưởng một đồng môn tu sĩ rất ưu tú ám hiệu hy vọng tương lai có thể song tu, kết quả bị cự tuyệt; hạc giấy truyền thư, mị thuốc, ước hẹn phía sau núi

Trong đầu Lưu Nhã đột nhiên hiện ra nhiều mảnh ngắn đoạn trí nhớ.

Sự phụ của thân thể nguyên chủ là tiên tôn cấp tu sĩ, vũ kỹ cao siêu pháp lực cường đại, bởi vì sự phụ đối với tỷ tỷ Tô Khả Nhi có sủng ái không thể giải thích hợp lý, nguyên chủ Tô Y Nhân hết sức đồ kỳ sẽ dùng mị thuốc hãm hại thân tỷ tỷ !

Nguyên chủ sau khi làm xong chuyện xấu đầu óc lập tức tỉnh lại, sợ hãi bị sự phụ sau khi biết trừng phạt, định cầm đồ tỷ tỷ trốn xuống núi. Nàng đang chuẩn bị lên vào trong đám người bình thường, không ngờ nửa đường đụng vào hai tên tà đạo tu sĩ chọn lựa xử nữ. Có căn cơ nữ tu sĩ không chỉ có là lò tu luyện cực tốt của nam tu sĩ, trên người máu xử nữ càng là tài liệu tuyệt hảo luyện đan, hai tên tà đạo tu sĩ kia liền đối với nguyên chủ theo sát không nghỉ, nguyên chủ không đường có thể trốn, không thể không lợi dụng pháp bảo khác biệt từ tỷ tỷ nơi đó “mượn” tới liều mạng với bọn họ, cuối cùng bị giết.

Lưu Nhã bị đoạn trí nhớ này dọa sợ đến thân thể trắng run run, liên tục sâu hô hấp mấy lần, chậm chậm hòa hoãn mới lắp bắp nói, “ Ta không sao, người đừng vì ta lo lắng. ”

Nàng nên làm cái gì bây giờ? Thân thể nguyên chủ phạm tội bây giờ muốn nàng gánh nỗi hậu quả. Nàng nếu là ở chỗ này chết, linh hồn có phải hay không có thể trở lại trong thân thể ban đầu đây? Nếu như có thể, nàng rất nguyện ý chết một lần.

“Không có sao là tốt rồi, không có sao là tốt rồi. Muội muội, đừng rời bỏ ta, ta sẽ bảo vệ ngươi.” Tô Khả Nhi nghẹn ngào nói, khuôn mặt tuyết trắng nhỏ nhắn lần nữa nước mắt bay ngang.

Một bánh bao mít ướt.....

Lưu Nhã nhất thời cũng nước mắt uông uông đã đầy. Vị tỷ tỷ tự xưng phải bảo vệ muội muội này, đoán chừng ngay cả chính nàng cũng không bảo vệ được.

Đôi mắt đầm lệ hướng về phía đôi mắt đầm lệ bị thương một hồi, phục hồi tinh thần lại Lưu Nhã bắt đầu khách sáo, suy nghĩ có lẽ có thể tránh được trách phạt. “Ta tại sao lại ở chỗ này? Sư phụ..... có phải hay không rất tức giận?” Nàng từ trong trí nhớ thân thể nguyên chủ lấy được biết, sư phụ vô cùng vô cùng sủng ái cái này Tô Khả Nhi, cơ hồ không cho nàng một mình đi ra phạm vi hân cảm ứng.

“Sư phụ..... sư phụ.....”

Hầm răng khế cắn môi anh đào, Tô Khả Nhi đột nhiên đỏ mặt, hồng phải giống như đám mây trên bầu trời thời điểm chạng vạng tối; chuyển mắt nhìn về nơi khác, nàng ngượng ngùng phải không dám nhìn mắt Lưu Nhã; hơi rũ đầu đẹp, nàng lộ ra chiếc cổ tiêm tể cùng lỗ tai khéo léo cũng là đỏ bừng một mảnh.

Tô Khả Nhi tại sao như vậy xấu hổ?

Lưu Nhã đột nhiên nhớ tới, nguyên chủ có chút hơi tâm cơ đem ăn rồi mị thuốc lại u mê ngu ngốc tỷ tỷ lừa gạt lui về phía sau son nơi nào đó, lại đem cự tuyệt tình cảm nàng tu sĩ kia cũng lừa gạt hướng nơi đó.

Cực kì hồng bet ! ! !

Lưu Nhã nhất thời khủng hoảng đứng lên, phảng phất bầu trời mây đen kịch liệt lẫn lộn, to lớn thiên lôi sẽ phải hướng nàng, không, là thân thể nàng bây giờ đánh xuống.

Nàng giùng giàng ngồi dậy, bắt lại tay Tô Khả Nhi đưa qua tới muốn đỡ mình, giọng nói hấp tấp nói: “Nghiêm Mẫn sư chất nói cái gì? Sư phụ bây giờ không phải là nổi giận?” Bởi vì dựa vào rất gần, nàng nhìn thấy dưới cổ áo Tô Khả Nhi còn lưu lại mấy màu đỏ nhạt hồng ửng.

Đây là..... đây là ô mai trong truyền thuyết a, Tô Khả Nhi đã bị nam nhân ăn rồi !

Sư phụ đối với Tô Khả Nhi sủng ái, cưng chiều phải không thể giải thích hợp lý. Nhưng là Tô Khả Nhi bị cái đó bối phận so các nàng thấp, nhưng số tuổi cùng tu vi cũng xa cao hơn các nàng Nghiêm Mẫn sư chất ăn rồi, thân phận kẻ dựng chuyện một khi bại lộ..... chết chắc, hy vọng linh hồn của mình có thể an toàn trở về bản thể đi.

“Nghiêm Mẫn sư chất nói gì? Nghiêm Mẫn sư chất bây giờ đại khái ở phía sau rừng trúc bên kia vách đá luyện kiếm.”

Phát hiện ánh mắt muội muội dừng lại ở nơi cổ mình, Tô Khả Nhi nhất thời ngượng ngùng khó an kéo cao cổ áo, cúi đầu ấp a ấp úng nói, “Sư phụ ngay từ đầu rất tức giận, sau đó cũng chưa có lại tức giận, còn mang ta đi ra tìm ngươi.”

Nghiêm Mẫn sư chất không có sao? Người tu chân tuổi tác bối phận là hoàn toàn không thể so sánh, bề ngoài tuổi tác cùng tâm cảnh mới là tiêu chuẩn bọn họ lựa chọn song tu bạn lứa. Trẻ tuổi tuổi mới tu vi cực cao Nghiêm Mẫn sư chất thâm mến Tô Khả Vi tiểu sư cô, thấy nàng mị thuốc phát tác làm sao có thể nắm chặt được? Trừ khi hân không có tuân theo hạc giấy truyền tin về phía hậu sơn !

Chẳng lẽ Tô Y Nhân từ một đường dây lấy được liệt tính mị thuốc là thuốc giả? Mị thuốc nếu như là hàng thật, như vậy người nào làm giải được cho Tô Khả Nhi? Nghe Tô Khả Nhi nói đến Nghiêm Mẫn sư chất, giọng nói không có bất kỳ đặc biệt, xem ra làm Tô Khả Nhi giải được không phải là hân.

Sư phụ đối với Tô Khả Nhi có không thể giải thích hợp lý sủng ái, hân có thể chịu đựng nam nhân xa lạ cướp đi nữ đệ tử xinh đẹp hẳn sủng ái? Trừ khi thân thể nguyên chủ bởi vì tự thân góc độ, đem sư phụ đối với còn nữ đệ tử tầm bé cha con thân tình làm tình yêu nam nữ !

Lưu Nhã suy tư một hồi, cảm thấy nguyên nhân sư phụ không hề nữa tức giận rất có thể là: ăn rồi Tô Khả Nhi đứng là hân.

Tu tiên đạo môn, nữ đệ tử xinh đẹp bị sư phụ nuôi lớn nàng ăn rồi. Ta 囧, đây là đường nào quen thuộc tình tiết a.....

Lưu Nhã trong đầu nhanh chóng lướt qua mình xem qua nam sư nữ đệ tử tiên văn tới, trong này, để cho nàng ấn tượng làm khác sâu chính là chuyển kiếp trước đang xem

Khi đó đích đích đích đích đích đích, QQ bạn tốt truyền tới tin tức, đang trong QQ bày nói chuyện phiếm nàng lập tức mở ra, phát hiện là biểu tỷ phát tới được.

Năm: nhả, ta viết bản thảo truyện mới.

Nhả: ^(^ω^)^, mới vẫn là loại hình gì?

Năm: Tạm định tên《 Tô Khả Nhi tu tiên kí 》, một nữ N nam tu tiên văn, ha ha, thật nhiều hơn, mỹ nam nhiều hơn.

Nhã: (¬¬) Nước miếng, tả, cầu xin trước thấy vì mau.

Năm: Đợi đã, ta đem đại cương cùng bộ phận đã hoàn thành truyền cho ngươi.

Lưu Nhã nhận được biểu tỳ phát tới được bản văn, không kịp chờ đợi mở ra xem.

Tô Khả Nhi tu tiên kí

Nữ chủ: Tô Khả Nhi (thuần âm thân thể, cực phẩm lò, thân cụ tên khí).

Nam chủ: tiên tôn 、 độc đế 、 mộng quý 、 thụ yêu (vợ chồng cây trong rừng cây)、 cô tiên 、 thần thú linh sủng(phẩm loại đã định, số lượng đã định).

Nữ xứng: Tô Y Nhân (muội muội sinh đôi của nữ chủ)、 bách hợp người Nữ chân 、 thụ yêu(vợ chồng cây trong rừng cây).....

đại cương

Tô Khả Nhi, Tô Khả Nhi tu tiên kí, trước mắt nước mắt yêu kiều, mặt đỏ tới mang tai tuyệt mỹ thiếu nữ không phải gọi Tô Khả Nhi sao?

Mà cổ thân thể này vừa đúng gọi Tô Y Nhân. Như vậy, sư phụ không phải là một vị tiên đi!

Lưu Nhã nhìn Tô Khả Nhi, nhất thời ngây ngô như gà gồ. Chẳng lẽ thiếu nữ trước mắt chính là NP nữ chủ, mà mình chuyển kiếp thành Tô Y Nhân muội muội sinh đôi của Tô Khả Nhi?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Trời ạ, tỷ tỷ của thân thể nguyên chủ lại là nữ chủ trong văn mới của biểu tỳ !

Lưu Nhã về mặt cổ quái nhìn Tô Khả Nhi, nháy mắt một cái cũng không nháy mắt. Tô Khả Nhi mới mười lăm tuổi a, biểu tỳ cái tác giả không có tiết tháo này sẽ để cho nàng bị nam nhân ăn rồi. Thật là, thật là ai, có cơ hội nhất định nàng phải đem tuổi tác Tô Khả Nhi đổi lớn một chút. Thiếu nữ mười lăm tuổi, ở cổ đại là có thể lập gia đình, nhưng ở hiện đại còn là một học sinh đeo cặp sách học cấp một trung học.

Nàng cố gắng nhớ lại bản văn mình nhìn. Bản văn cùng đại cương biểu tỳ phát tới được gần sáu vạn chữ, đã hoàn thành tình tiết Tô Khả Nhi cùng sư phụ Thanh Nguyên tiên quân.

Trong thiên văn này, Tô Khả Nhi cùng Tô Y Nhân nặc dù là tỷ muội song sinh, nhưng dung mạo cũng không tương tự, Tô Khả Nhi so muội muội Tô Y Nhân đẹp lại đáng yêu nhiều. Tô Y Nhân thật ra là rất nghiêng mộ sư phụ Thanh Nguyên tiên quân, cho nên trong ngày thường vô cùng đồ kị tỷ tỷ. Nàng không dám xa muốn sư phụ cũng yêu thích nàng, liền từ từ đem tình cảm dời đi đến người đi đường gặp Nghiêm Mẫn sư chất nơi đó. Không ngờ tới Nghiêm Mẫn sư chất lại thăm mền Tô Khả Nhi, lấy cơ hội phạt bắt đồng cự tuyệt tình cảm của nàng.

Thấy sư phụ cùng tất cả đồng môn cũng ưu ái thân tỷ tỷ mình, chỉ đem mình làm thành chi nhánh phẩm của tỷ tỷ, Tô Y Nhân tích góp nhiều năm tậ hận rất cực bộc phát, bắt đầu âm mưu đối phó tỷ tỷ cùng cự tuyệt tình cảm nàng Nghiêm Mẫn sư chất. Nghiêm Mẫn sư chất nhận được hạc giấy truyền tin ẩn danh của Tô Y Nhân không có phò ước, mà ăn rồi mị thuốc Tô Khả Nhi còn chưa kịp phò ước liền bị sư phụ ngăn lại, kết quả lúc mị thuốc phát tác, bị chờ đợi nàng lớn lên sư phụ thuận nước đẩy thuyền huy xương nuốt vào bụng.

Trong văn thứ nhất bị biểu tỳ đuổi đi dẫn hộp cơm chính là Tô Y Nhân. Nàng cầm hai món hộ thân pháp khí Thanh Nguyên tiên quân ban cho tỷ tỷ Tô Khả Nhi chạy ra khỏi môn, nửa đường đụng vào tà phái tu sĩ đào được xử nữ máu. Bởi vì nàng không chỉ có là xử nữ, hơn nữa còn là nữ tu sĩ có thực lực nhất định, cho nên bị hai tà phái tu sĩ theo sát không nghỉ. Nàng không đường có thể trốn, vạn bất đắc dĩ cùng bọn họ giao thủ, cuối cùng chết, thân thể thành tài liệu luyện đan của các tà phái tu sĩ.

Tô Y Nhân chết là vì để cho Tô Khả Nhi cùng nam chủ thứ hai ra sân gặp nhau, sau đó bắt đầu các loại tình cảm dây dưa.

Tô Y Nhân kết quả không đúng !

Lưu Nhã cau mày âm thầm nghĩ ngợi. Vị trí của nàng ở thế giới bây giờ thật sự là biểu tỳ sáng tạo sao? Nếu như tiểu thuyết là một thế giới song song bị chế tạo ra, kia tác giả tiểu thuyết đương nhiên chính là chủ nhân sáng lập. Nhưng bây giờ đến tột cùng là nguyên nhân gì, nàng chuyển kiếp vào cuốn văn mới mà biểu tỳ còn chưa phát biểu, thay thế muội muội Tô Y Nhân bị pháo thủ? Loại chuyển kiếp này có thể nghịch chuyển sao? Thân thể chân chính của nàng hẳn là còn hoàn hảo không tổn hao gì ở thực tế thế giới đi?

Một cuộc trò chơi một giác mộng? Nếu như cái thế giới này thật là biểu tỹ chế tạo ra, mình chẳng qua là linh hồn tiến vào cái thế giới này, như vậy chờ tiểu thuyết kết cục sau, mình nên có thể trở về thực tế thế giới đi?

Bỗng dung Luru Nhã đột nhiên đối xuyên vào NP vẫn sinh ra hứng thú nồng đậm, quyết định đem Tô Y Nhân cái nữ phụ này vào vai đến thời điểm tiểu thuyết đại kết cục.

Nàng nhìn sang Tô Khả Nhi vẫn còn ở vì muội muội lo âu rơi lệ, không biết mình nên chúc phúc nàng tương lai diễm phúc vô biên dâm nhạc vô cùng, hay là nên thương hại nàng sắp bị thật là nhiều nam nhân, hùng thú, thậm chí còn có một bách hợp nữ tu sĩ dưng vào.

Biểu tỹ đem Tô Khả Nhi thiết định vì thể chất thuần âm, là phẩm chất tốt nhất tu luyện lò nam tu sĩ dùng để tu luyện. Tô Khả Nhi dung nhan thanh thuần tuyệt mỹ, da thịt trắng như tuyết, nộn như đậu hũ, thân hình tiêm tể, tính tình đơn thuần thiện lương, bản thân cũng rất dễ dàng hấp dẫn nam nhân, hơn nữa cùng nàng hoan ái trôi qua nam nhân thưởng thức qua nàng tên khí thập trọng thiên cung sau, càng là từ nay không thể rời bỏ nàng.

Luru Nhã suy nghĩ một hồi, quyết định chuyện sau này sau này hãy nói, trước nàng cần đem phiền toái trước mắt giải quyết hết.

Biểu tỹ thiết định Tô Khả Nhi là một thường thường vì người khác nguyện ý hy sinh mình Thánh mẫu hình nữ chủ !

Nàng nắm thật chặt tay của Tô Khả Nhi, vẻ mặt bi thương nói: “Tỷ tỷ, ta biết sai rồi, ngươi tha thứ ta một lần có được hay không?” Nháy mắt mấy cái, cố gắng nặn ra điểm nước mắt tới, đáng tiếc nàng đối với người vật trong tiểu thuyết Tô Khả Nhi không có nửa điểm tình cảm, thân thể nguyên chủ lại chán ghét Tô Khả Nhi, trừ ngay từ đầu lo âu mình kinh sợ ra ngoài một chút nước mắt, nàng nửa điểm nước mắt cũng chen không ra được.

“Lấy đi pháp khí ta đem cho ngươi chơi sao?”

Từ đầu đến cuối cũng không biết bị muội muội sinh đôi bỏ thuốc hãm hại Tô Khả Nhi vội vàng an ủi muội muội nói, “Không có sao. Ta nói ta đột nhiên rất muốn ăn yếm mai từ cùng hồng đậu hoa quả nhu thược cao ở Tiền gia cửa hàng cách đây một trăm dặm bên ngoài, nhưng ta lại không thể rời đi cửa cung một bước, cho nên năn nỉ ngươi giúp ta đi mua. Lo lắng trên đường ngươi gặp gỡ người xấu, ta liền đem Đẳng Hồn Linh cùng Thiên La Mạt cho ngươi mượn.”

Nàng khẽ cắn hàm răng, nghi ngờ nói, “Sư phụ, sư phụ hửn giống như tức giận phi thường, nhưng không nói gì nữa.” Vừa nhắc tới sư phụ, hai gò má trong trắng thấu hồng của nàng lại nhuộm mờ ra hai đóa mây đỏ.

Thật là hiền lành khả ái, nhưng bây giờ lại quá ngây thơ quá hiền lành Thánh mẫu tỷ tỷ ! Ngươi không thể rời đi cửa cung, Tô Y Nhân là có thể tùy tiện rời đi? Tô Y Nhân cùng ngươi một dạng chỉ có mười lăm tuổi !

Luru Nhã trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm. Liên thái độ thân thể nguyên chủ bình thời đối với tỷ tỷ chê cười, mọi chuyện cũng muốn chiếm tiện nghi của tỷ tỷ, sư phụ tin tưởng nàng sẽ nguyện ý lên lên đi xa nhà vì tỷ tỷ mua đồ ăn vật mới là lạ. Nhưng nàng chỉ có thể trông cậy vào tác giả đại nhân, biểu tỹ của nàng pháp lực vô biên, để cho vị sư phụ người vật dưới bút của nàng tin tưởng lời nói dối có sơ hờ này.

Ngộ nhờ nếu là không có thể lừa gạt thành công làm sao bây giờ? Biểu tỹ thiết định đối với sư phụ là: tiên quân, thất phẩm tu sĩ, người trong chính phái, tính tình ôn nhã nhưng có chút đậm mực, mặc dù hửn là bởi vì thịt vẫn nữ chủ Tô Khả Nhi thuần âm thể chất mới phá lệ thu các nàng hai tỷ muội vì đệ tử thân truyền, nhưng hửn thật rất yêu thích Tô Khả Nhi, xem nàng như làm tương lai song tu thê từ bồi dưỡng.

Yêu sâu là hận sâu, bởi vì Tô Khả Nhi tình cảm chậm lụt, sau đó hay bởi vì nàng bị những khác nam chủ đoạt lấy, hửn lòng đồ kỵ đại phát, tính tình thứ hai vẫn dấu kín nhô ra, đối với Tô Khả Nhi các loại thô bạo, ngược thân ngược tâm, liều chết triển miên, lôi ra cả mấy chương S-M giường hí.

Thất phẩm tu sĩ là cái gì cấp bậc?

Biểu tỹ bởi vì viết là một nữ N nam ngôn tình văn khoác võ tu chân, lười thiết định cụ thể cái thế giới này, rất đơn giản đưa cấp bậc lực lượng tu sĩ thế giới này chia làm tam cấp cửu phẩm. Tiên cấp sư phụ Thanh Nguyên tuổi thọ đã vượt qua một ngàn tuổi, lực lượng đạt tới thất phẩm, hửn thật có thể bị Tô Khả Nhi lời nói dối vụng về lừa gạt đi?

“Tỷ tỷ, ta chỉ là muốn, vui đùa một chút Đẳng Hồn Linh cùng Thiên La Mạt của ngươi.” Luru Nhã khoác vờ ngoài Tô Y Nhân đáng thương nói, “Nếu như sư phụ muốn hỏi tội, ngươi nhất định phải bảo vệ ta nha.” Nàng ám hiệu Tô Khả Nhi, nhất định phải cắn chết cái lấy cớ “Muội muội hãm mộ tỷ tỷ có thượng phẩm pháp khí, một lòng muốn lấy tới dùng một chút, cho nên tự nguyện vì tỷ tỷ đi xa nhà mua đồ ăn vật”.

“Muội muội, ta sẽ bảo vệ ngươi, bởi vì ta hướng mẹ thề, có phúc nhất định cùng ngươi cùng hưởng.” Tô Khả Nhi hai tay cầm tay của Tô Y Nhân, kích động nói, “Cha mẹ đều không ở, tỷ muội chúng ta sống nương tựa lẫn nhau. Ta không bảo hộ ngươi người nào bảo vệ ngươi !” Trong suốt nước mắt lại không nhìn được bùng lên, dọc theo gò má béo mập chảy xuống đến chiếc cằm ưu mỹ tuyết trắng, sau đó như trần châu đứt dây, từng viên một rơi vào trên giường Tô Y Nhân nằm.

Trong nhà lá rách nát muradột, chỉ còn một hơi thở mầu thân liên tục dần dò: “Khả Nhi, Y Nhân, bất kể tương lai xảy ra chuyện gì, hai tỷ muội các ngươi nhất định phải chiếu cố lẫn nhau.”

Tỷ tỷ vẫn luôn ở bảo hộ muội muội a ~

Luru Nhã nghĩ tới, Tô Khả Nhi bất kể từ sư phụ hoặc là cái nào sư huynh sư chất nơi đó được tới thứ tốt, cũng sẽ tìm biện pháp chia điểm cho Tô Y Nhân. Tô Y Nhân bởi vì dung mạo không có sinh đôi tỷ tỷ đẹp, tiến độ tu luyện lại so nàng chậm, thường thường ở phía dưới hướng Tô Khả Nhi phát

tính khí. Thường bị sự phụ thiên vị giúp tu luyện Tô Khả Nhi luôn là sẽ an ủi nàng, cũng cố gắng từ sự phụ nơi đó đòi muốn các loại tu luyện kim đan, trợ giúp Tô Y Nhân điều chỉnh thể chất, gia tăng tu vi.

Tỷ tỷ

Cảm thấy trong lòng một trận ám áp, Lưu Nhã trở về cầm tay của Tô Khả Nhi, mặt thành khẩn nói, “ Tỷ tỷ, ta cũng sẽ không nữa giống từ trước như vậy đối đãi ngươi. ” Tô Khả Nhi là một tỷ tỷ vô cùng hợp tiêu chuẩn, đáng tiếc nàng không biết, muội muội nàng hẹp hòi lòng dạ cùng mãnh liệt đồ kỵ hơn phân nửa là bởi vì nàng quá mức đẹp quá mức phải cung chiêu hình thành.

Nghe được muội muội nguyên ý từ bỏ tính xấu, Tô Khả Nhi vui mừng vạn phần, liền tiếp nói: “Muội muội, chúng ta là tỷ muội a, có cái gì cách ngại không thể xóa sạch? Ngươi thích Đăng Hồn Linh cùng Thiên La Mạt không phải sao? Ta cùng sự phụ nói một chút, chuyển đưa cho ngươi phòng thân. ” Bởi vì là thượng phẩm pháp khí sự phụ ban cho, nàng không dám tự làm chủ chuyển đưa cho muội muội.

Dường nào tốt tỷ tỷ a, bị một đoàn nam nhân các loại tổn thương tình cảm tổn thương thân thể thật là đáng tiếc, mặc dù những nam nhân kia cuối cùng cũng sẽ quỳ rạp dưới váy nàng.

Lưu Nhã nhìn NP văn nữ chủ thánh khiết xinh đẹp mẫu tính đại phát đột nhiên nghĩ đến: biểu tỷ chỉ viết đại cương cùng năm vạn chữ chính văn mở đầu, mà Tô Y Nhân bởi vì nàng chuyển kiếp thân thể không có dữ liệu thành tài liệu luyện đan của tà đạo tu sĩ, nàng kia có thể hay không sửa đổi số mạng nữ chủ, để cho nàng ít gặp phải mấy nam chủ, hoặc là để cho nàng cùng sự phụ Thanh Nguyên song túc song phi đây?

Nếu như nam nhân cùng Tô Khả Nhi có liên quan cùng một ít thiết định sẽ dựa theo biểu tỷ đại cương cuốn văn mới từng cái một xuất hiện, cái thể giới này liên nhất định là biểu tỷ tạo ra, như vậy, nàng có thể giả thiết, nàng chẳng qua là đột nhiên xuất khiếu, linh hồn cùng biểu tỷ thiết định linh hồn chuyển kiếp nữ trong lúc nhất thời hoàn toàn cùng bước, như vậy nàng có thể tin tưởng, khi chuyển kiếp nữ kết thúc nhiệm vụ ở thế giới này, linh hồn của nàng liền có thể thoát khỏi thân thể Tô Y Nhân bình an trở về thế giới cũ.

Nếu như Tô Khả Nhi, Tô Y Nhân hai tỷ muội lời nói thống nhất, lừa gạt được sự phụ đã hơn một ngàn tuổi, người đi đường gặp Nghiễm Mẫn sự chất đứng ló mặt chạy đi ra, nàng liền bắt đầu thử dịch chuyển số mạng Tô Khả Nhi, làm hết sức để cho nàng tránh ra những thứ nam chủ dự bị kia, ít bị chơi đùa điểm.

Nam chủ ở NP nữ chủ văn sao, chất lượng so số lượng trọng yếu, hai ba là đủ.

Về phần đại cương ban đầu của biểu tỷ, a a a, giống như nàng thường thường viết viết liền bị kịch tình năm mũi dẫn đi, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là sửa đổi đại cương, tận lực bảo đảm cuối cùng kết cục cùng kết cục ban đầu không sai biệt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duối Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Lưu Nhã, không, bây giờ phải gọi nàng Tô Y Nhân. Tô Y Nhân lấy có nội thương không khỏi hẳn, hết sức yêu cầu nghỉ ngơi. Tô Khả Nhi đối với muội muội sinh đôi từ trước đến giờ có cầu xin tất ứng, vội vàng đáp ứng vì nàng hướng sự phụ vẫn còn ở chờ đợi hồi phục cầu tha thứ, tạm chậm tiếp nhận hẳn trách móc.

Tô Khả Nhi rón rén đi ra ngoài, trở tay đem cửa phòng ngủ đóng lại, hướng sự phụ cư ngụ ở cách vách Thịnh Đào viện bẩm báo Tô Y Nhân thân thể trạng huống.

Nhắm cặp mắt, Tô Y Nhân nằm ở trên giường có chút cứng rắn, trong lòng suy nghĩ như thủy triều lăn lộn.

Nàng hồn xuyên, xuyên vào trong NP tiểu thuyết biểu tỷ mới viết. Nơi này kịch tình vừa mới bắt đầu, thứ nhất đi dẫn hộp corn pháo thí nữ xứng sống lại. Theo thói quen viết văn của biểu tỷ, thay đổi đại cương là chuyện rất bình thường, sau này kịch tình có nhiều vô cùng những biến số.

Biểu tỷ đem cái thể giới tu chân này mệnh danh là Cửu châu đại lục, toàn bộ đại lục bị biển rộng mênh mông bao quanh, trên đại lục trí khôn chủng tộc đối với chuyện tình ở ngoài đại lục không biết gì cả.

Trên Cửu châu đại lục trí khôn chủng tộc chỉ có hai loại: nhân cùng phi nhân.

Tuổi thọ của con người phần lớn năm sáu chục năm, cực ít một nhóm người có thể thông qua hấp thụ linh khí thiên địa kéo dài tuổi thọ tự thân, thể nhân xưng những thứ này đặc thù bởi vì tu sĩ.

Tu sĩ căn cứ linh lực tu vi chia làm tam cấp cửu phẩm:

Cấp thứ nhất “Đạo” —— người hiểu được đạo tu chân cũng trúc cơ thành công, trải qua tu luyện, có thể buông thả pháp thuật;

Cấp thứ hai “Chân”—— người trong cơ thể linh lực đã ngưng tụ thành tinh nguyên có hình thái cố định, tinh thông các loại pháp thuật;

Tầng thứ ba “Tiên”—— người tinh nguyên đã có thể tạo thành phân - thân (tựa như chân thân), các loại pháp thuật to lớn đạt thành.

Mới đăng ngưỡng cửa “Đạo” nhất phẩm tu sĩ, so với tam phẩm tu sĩ ở vào “Đạo” đỉnh ngọn núi, thực lực kém không ngừng mười vạn tám ngàn dặm. Nghe nói, trường thọ nhất thiên linh tôn giả đã sống sót hơn một vạn hai ngàn năm.

Phi nhân là một cách xưng hô, bên trong bao hàm các loại thông qua hấp thu linh khí thiên địa kéo dài tuổi thọ tự thân chủng tộc, cũng có linh trí tinh quái yêu quý. Nghe nói phi nhân sống được lâu nhất —— Thiên Trụ sơn Xà thần đã sống hai vạn năm.

Vạn vật đều có linh, bởi vì vạn linh trưởng thành khác nhau, người so phi nhân dễ dàng hơn cảm ứng thiên địa linh khí, vì vậy rất nhiều tinh quái yêu quý tu luyện tới trình độ nhất định liền đi đường tắt, từ trên thân người hút lấy linh khí linh lực gia tăng tu vi mình.

Tu sĩ cùng tinh quái yêu quý là đối lập, tu sĩ sẽ lợi dụng tinh quái yêu quý luyện đan chế thuốc luyện khí, tinh quái yêu quý là tìm biện pháp hút lấy linh lực tinh nguyên tu sĩ để đề cao tự thân tu vi.

Vạn Vân sơn Thiên Thành cung là một trung đẳng môn phái Tu Chân Giới, sư phụ Thanh Nguyên tiên quân là sư thúc của chương môn Tử Dương Chân Nhân, cũng là đời trước duy nhất sống sót, cũng tiến vào “Tiên” cấp tu sĩ, ở Thiên Thành cung có địa vị chí cao vô thượng.

Tô Khả Nhi là vạn người mê nữ chủ, nam nhân trừ tiên quân, độc đế, mộng quý, thụ yêu, cô tiên, còn có phẩm loại nhất định số lượng nhất định thần thú linh sủng.

Thứ nhất nam chủ, đã minh xác là sư phụ Thanh Nguyên tiên quân. Căn cứ biểu tỷ thói quen viết văn cùng bộ phận đã hoàn thành, nàng có thể suy đoán nam chủ phía sau ra sân chính là độc đế. Nữ chủ ở trong quá trình chạy trốn hấn nắm trong tay sẽ lực tục gặp gỡ mộng quý, nào là thụ yêu, nào là cô tiên, phẩm loại đợi xác định thần thú linh sủng xuân - thuốc nữa rồi, hiểu lầm nữa rồi, duyên kiếp trước nữa rồi, không kìm hãm được cảm dỗ nữa rồi, trực tiếp bắt được làm tu luyện lò nữa rồi Các loại thủ đoạn các loại dây dưa. Dù sao trong văn thuyên hí sẽ càng ngày càng nhiều càng ngày càng nặng khẩu vị, vừa xui xẻo lại may mắn nữ chủ ở một lại một người đàn ông dưới người cau mày thân - ngâm, ô yết cầu khẩn, cuối cùng đang không ngừng dâng lên cao - triều bất tỉnh đi.

Biểu tỷ a, vì nhiều viết thuyên hí nhiều phát triển kịch tình nhiều lần vào nhuận bút, trời mới biết sẽ cho nữ chủ an bài bao nhiêu nam chủ, bao nhiêu tình nhân.

Tính, từ nàng biến thành muội muội của nữ chủ NP văn, cái này không biết là tiểu thuyết thế giới ảo tưởng còn là thế giới song song tu chân - thế giới, số mạng đã thoát khỏi quỹ đạo nguyên định.

Thật hy vọng hết thảy phát sinh trước mắt chẳng qua là một giấc mộng, thời điểm mộng tỉnh nàng còn đang ôm máy vi tính, cùng biểu tỷ thảo luận kịch tình cuốn văn mới.

Tô Y Nhân thật sâu than thở, nhắm mắt lại ngủ.

Trong mộng, nàng rõ ràng địa nghe được âm thanh QQ tin tức đề kỳ không ngừng đích đích đích đích vang, trên khuôn nói chuyện phiếm to lớn màu xanh da trời là biểu tỷ liên tiếp chuỗi điên cuồng hô: Nhã, người thế nào nói một nửa liền không có phản ứng? Người chat đối tượng quá nhiều, thường thường trò chuyện phải sao lãng ta bên này! Nhanh lên một chút tới đây, lập tức tới ngay, gần nhất có mấy độc giả nói nhìn nị ta một nữ N nam thịt thịt, người nói ta có phải hay không nên cân nhắc 1VS1 văn đây? Độc giả là thượng đế a!

Di, chuyện gì xảy ra? Giấc mộng này làm được quá rõ ràng đi?

Thanh Nguyên tiên quân là một lão nhân tinh sống hơn một ngàn năm, Tô Y Nhân rất sợ thấy hấn, nhưng cứng rắn kéo một ngày sau, ngay cả Tô Khả Nhi cũng không có cách nào tìm thêm lấy cơ tri hoãn, năng không thể không đi ra cửa bãi kiến hấn.

Thiên Thành cung ở vào chỗ sâu Vạn Vân sơn, chung quanh là khu rừng rậm rạp, thiên địa linh khí dị thường dư thừa. Đình viện chỗ ở trưởng lão Thanh Nguyên tiên quân của Thiên Thành cung được đặt tên là Thính Đào viện, ở vào phía tây trong rừng trúc bên ngoài cung Thiên Thành. Gió nhẹ thổi qua, cành trúc chập chờn, phát ra tiếng xào xạc dễ nghe.

Có núi, có cây, nơi xa còn có một hồ nước lớn, hoàn cảnh ưu nhã linh khí đầy đủ, khai phái tổ sư của Thiên Thành cung chọn định địa chỉ tuyệt đối là trên đồi này số một số hai tu luyện đất!

Đi ở Tô Khả Nhi sau lưng Tô Y Nhân say mê hô hấp không khí sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái nơi này, cảm giác ngũ tạng lục phủ lần nữa bị thiên địa linh khí tẩy sạch một lần. Giấc mộng tối hôm qua để cho nàng sinh ra một loại khẳng định, linh hồn của nàng tạm thời xuất khiếu, biểu tỷ bởi vì mấy độc giả nhấn lại cùng yếu tố nàng cũng không xác định, có ý tứ sửa đổi đại cương. 1VS1, đám nguyên định nam chủ nên làm cái gì bây giờ? Người đi đường hóa hoặc là pháo thí rồi?

Thính Đào viện là một tòa thanh chuyên ngôi đồ tiểu viện tử, trong viện trừ hai tên người làm nam cũng chỉ có Thanh Nguyên tiên quân.

Tô thị tỷ muội đi vào viện, chỉ thấy một tên nam tử đạo bào màu trắng ngồi ở trong viện dưới tàng cây, thần thái yên lặng bình thản. Bề ngoài hấn tuổi chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, tóc dài đen nhánh dùng bích ngọc trâm sơ thành kiểu tóc đạo sĩ, mặt mũi tuấn đạt, mày kiếm nhập vào tóc, con mắt như sao sáng, sống mũi thẳng tắp, đôi môi đỏ thắm không dày không tẻ, ngón tay như ngọc ưu nhã nắm chén trà tinh xảo, ghé vào chóp mũi cao thẳng tinh tế ngửi hương trà trong chén, trong mắt là hương thụ ôn nhu, quả thực là cá thoát tục tuyệt trần nhã quân tử.

Đây chính là nam chủ trong tiểu thuyết, quả nhiên tuấn mỹ phải không giống người ! Chẳng qua liền hấn bộ dạng này, thật sự có bắp thịt rắn chắc, có đầy máu bột - khởi liền trở nên vô cùng to lớn dư tợn hùng khí?

Tô Y Nhân thấy con người sắp trùng đi ra, trong lòng làm cho tiên nhân như vẽ này lại muốn cùng nam nhân khác cùng hưởng thể từ hơi cảm thấy tiếc hận.

“Hừ ! ” Thấy nữ đệ tử mình luôn luôn không định gặp như vậy si mê nhìn mình, Thanh Nguyên tiên quân cau mày, lạnh lùng hừ một tiếng trên gương mặt tuấn nhã trong nháy mắt bao phủ một tầng băng sương.

“ Sư phụ, đệ tử, đệ tử Y Nhân bái kiến sư phụ. ” Phát hiện mình thất thố, Tô Y Nhân không dám phát hoa si nữa, vội vàng tiến lên hai đầu gối “ phúc thông ” một quý.

“ Ân, thân thể nhưng khôi phục? ” Thanh Nguyên tiên quân lãnh đạm hỏi, thanh nhã giọng như lúc đầu xuân tiếng nước suối chảy xuôi dễ nghe.

“ Tạ sư phụ ban cho đệ tử Thiên Hoa Đại Hoàn đan, đệ tử đã hoàn toàn bình phục. ” Tô Y Nhân rũ tay một mực cung kính hồi đáp, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, không dám ngẩng đầu.

“ Người có biết lỗi? ” Thanh Nguyên tiên quân hỏi, trong giọng bình thản đột nhiên tràn đầy lửa giận, ánh mắt sắc bén như băng đao nhìn quý trên mặt đất Tô Y Nhân.

Mặc dù không có bất kỳ chứng cứ nào, nhưng hấn còn là hoài nghi Khả Nhi đột nhiên trúng mị độc cùng Tô Y Nhân khắp nơi đồ kỳ năng có liên quan. Tô Y Nhân chậm chạp không trở về núi, hấn thì càng thêm tin chắc chuyện là năng làm, năng sợ chuyện bại lộ, cho nên sợ tội lên trốn. Hấn quyết định để mặc cho cái nữ đệ tử này, nhưng thiện lương Khả Nhi lo lắng muội muội, khóc năn nỉ hấn mang theo năng tìm năng trở lại.

Nước mắt Khả Y để cho hấn đau lòng vô cùng, hấn không thể không mang theo năng đi tìm muội muội không biết chạy trốn tới nơi nào của năng.

Hấn có lòng không tìm trở về Tô Y Nhân, liền mang Tô Khả Nhi đã che mặt du ngoạn chung quanh thành trấn Vạn Vân sơn, lại hết lần này tới lần khác ở khoảng cách một trăm dặm bên ngoài Vạn Vân sơn ngoài ngoại ô Thanh Dương phát hiện pháp thuật Thiên La Mạt ba động. Chờ hấn mang theo Tô Khả Nhi vội vàng bay đến nơi đó, cũng chỉ thấy Tô Y Nhân bị tà phái tu sĩ đánh bay ra ngoài, nặng nề ngã xuống đất sống chết không biết.

Đệ tử mình bị tà phái tu sĩ giết?

Hấn không nói hai lời, lập tức tiến lên đem hai tà phái tu sĩ kia giải quyết.

Khả Y ôm Tô Y Nhân đã không có hô hấp khóc đến chết đi sống lại, nói gì muốn cùng ngày sinh muội muội cùng ngày chết. Hấn phát hiện Tô Y Nhân tâm mạch còn có một hơi thở tồn tại, lập tức lấy ra hơn một trăm ba mươi năm mới có thể đủ tất cả nguyên liệu, chế ra Thiên Hoa Đại Hoàn đan, hiểm hiểm đoạt lại Tô Y Nhân một cái mạng.

Tô Y Nhân có thể hay không không có lá gan cho Khả Y ngay dưới mắt hấn hạ xuân - thuốc, năng không thể kịp thời trở về Vạn Vân sơn có phải hay không là bởi vì bị tà phái tu sĩ dễ mất tới, đường trở về bị chặn đây?

Thanh Nguyên tiên quân bởi vì cái này ngoài ý muốn lại âm thầm nghĩ ngợi. Hấn không phải là ra đời không sâu Tô thị hai tỷ muội, hấn rõ ràng biết, có tu vi nhất định, sắc đẹp lại tốt trẻ tuổi nữ tu sĩ, rất dễ dàng bị tà phái tu sĩ bắt đi làm tu luyện lò, thái âm bổ dương, linh lực sau cùng mất hết, âm khí tồn hao nhiều mà bỏ mạng.

Trong lòng có loại ý nghĩ này, hấn liền cố gắng dùng lạnh lùng giận uy hiếp Tô Y Nhân thừa nhận phạm sai lầm, chủ động khai ra rốt cuộc là phạm vào tội gì.

Chẳng lẽ muốn năng chủ động thẳng thắn Tô Y Nhân hãm hại thân tỷ tỷ? Vạn Nguyên sơn Thiên Thành cung pháp quy nghiêm nghị, hãm hại đồng môn, nhẹ thì phế trừ công pháp, trục xuất sư môn, nặng thì tại chỗ xử tử !

Thân thể nguyên chủ lúc thoát đi sư môn, trên người mang theo một ít ngân lượng cùng có thể đổi phải vô số vàng bạc linh đan, có pháp lực phòng thân, xen lẫn trong người bình thường trong cuộc sống sẽ không có lo âu tính mạng, tiền tài chỉ cần tiết kiệm dùng, cả đời ăn mặc không buồn. Hủy bỏ công pháp, suy nhược tiêu nữ từ ai cũng có thể khi dễ, trục xuất sư môn, hơn nữa người không có đồng nào, tay trái gà không chặt tiêu nữ từ liền từ nay sẽ phải gia nhập hàng ngũ tên khất cái !

Tô Y Nhân ngửa mặt dứt khoát nói: “ Sư phụ, đệ tử sai lầm rồi, đệ tử không nên lưu luyến phía ngoài phồn hoa thế giới, quên nhanh đi mau trở lại, bị tà phái tu sĩ dễ mất tới, phiền toái sư phụ tự mình xuống núi cứu trợ đệ tử. ” Đem giải thích đã sớm chuẩn bị xong nói ra.

“ Chỉ có cái này? ” Thanh Nguyên tiên quân cau mày hỏi, cặp mắt tinh quang nổ bắn ra lạnh lùng ngưng mắt nhìn Tô Y Nhân.

Một cỗ khí thể vô hình chậm rãi hướng mình đè xuống, thân thể giống như bị thứ gì từ từ đè ép, buồng tim càng nhảy càng chặt vật, mình dường như muốn hít thở không thông.

Tô Y Nhân run rẩy thân thể, giằng giằng lớn tiếng kêu lên, “ Sư phụ, ta nói lời nói thật. Ta muốn mượn cơ hội thay tỷ tỷ mua ăn vật, đem pháp khí lừa gạt tới tay, tựa như từ trước những thứ kia tiêu pháp khí có mượn không trả như vậy. ”

Nếu như Tô Khả Nhi thật dùng mua linh thực cái lời nói dối này lừa gạt sư phụ, nàng nhất định phải căn cứ thân thể nguyên chủ tính tình liền đem làm tròn lời nói dối này.

Lời này mới là thật.

Thanh Nguyên tiên quân rất hài lòng, thu hồi khí thế của mình, lạnh lùng nói: “Nghỉ tâm viện bây giờ trống không, người dời đến bên kia bế quan tu luyện đi, không đột phá thiên tâm quyết tầng thứ tư không cho phép xuất quan ! ”

Thính Đào viện ở vào địa thế tốt nhất rừng trúc, vị trí linh khí đầy đủ nhất, Tô thị tỷ muội bây giờ ở Nhã Trúc viện nương tựa Thính Đào viện, mà Nghi tâm viện ở vào phía bắc Thính Đào viện Nhã Trúc viện khoảng cách hai trăm thước.

“Sư phụ, tại sao muốn đem ta cùng muội muội tách ra? Ta cùng nàng ở tại Nhã Trúc viện tốt vô cùng, trước kia tình tỵ tu luyện thiên tâm quyết cũng không có làm trở ngại lẫn nhau. ”

Đang đứng ở Thanh Nguyên tiên quân bên cạnh Tô Khả Nhi bất mãn hỏi, “Ta cùng muội muội ở trong bụng mẹ vẫn chung một chỗ, xin mời người không muốn đem chúng ta tách ra. ”

Ngũ tỷ tỷ, hẳn không đem chúng ta tách ra, sao có thể ngày ngày cùng người làm - yêu? Tà phái khác phái thầy trò song tu là chuyện thường xảy ra, nhưng chính phái tu sĩ, a a, còn là rất để ý luân lý bối phận a.

Không đợi Thanh Nguyên tiên quân mở miệng, Tô Y Nhân vội vàng dập đầu nói: "Sư phụ, đệ tử tuân lệnh. ”

Trong kịch tình nguyên bản nhất định phải chết Tô Y Nhân không có chết, bị sư phụ Thanh Nguyên tiên quân cùng tỷ tỷ Tô Khả Nhi mang về Vạn Vân sơn, Tô Khả Nhi cũng không cần lo lắng vì muội muội báo thù, mà cùng đi ra ngoài tìm thuốc độc để gặp nhau.

Tô Khả Nhi thứ hai nam nhân đã tránh ra, nàng có thể không lo lắng tu luyện Thiên Tâm Quyết, học tập pháp quyết tu luyện biểu tỵ hư cấu ra ngoài rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Thời gian là cái gì? Tô Y Nhân kể từ bắt đầu tiến vào Nghi Tâm viện bế quan tu luyện cũng chưa có khái niệm. Nàng dựa theo trí nhớ thân thể nguyên chủ xếp chân ở trong phòng tu luyện của Nghi Tâm viện, lòng bàn tay, lòng bàn chân, đỉnh đầu, năm tâm hướng lên trời, đem trong đầu hết thảy tạp niệm ném đi, cả người buông lỏng, khiến cho lỗ chân lông mạch máu tất cả đều tự nhiên giãn ra, đắm chìm ở giữa Vạn Vân sơn rừng trúc tràn đầy thiên địa linh khí.

Thúc giục đoàn nhiệt khí màu xanh lá cây nhặt trong đan điền bắt đầu vận hành, hai mắt khép hờ lưỡi nàng để thượng ngạc câu thông hai mạch nhâm đốc, khiến cho toàn thân kinh mạch tiếp thông, bắt đầu có ý thức thật sâu hút vào linh khí trong trời đất.

Hít một hơi thật sâu, dừng lại mấy giây, chậm nữa chậm thò ra, lặp lại như thế, ở trong sự hít thở, nàng để cho thiên địa linh khí xuyên thấu qua da thịt kinh mạch chậm rãi tiến vào trong cơ thể mình. Đan điền vốn dĩ có một đoàn nhiệt lưu đậm màu xanh lá cây linh khí —— linh lực theo ý niệm nàng vận hành, dọc theo kỳ kinh bát mạch năng một vòng lại một vòng tuần hoàn. Ở trong quá trình tuần hoàn này, từ bên ngoài thu nạp vào trong cơ thể thiên địa linh khí nhẹ nhàng điểm một cái, từ từ dung nhập vào trong linh lực đậm màu xanh lá cây. Nàng mỗi hoàn thành một lớn nhỏ chu thiên tuần hoàn, kia đậm màu xanh lá cây linh lực liền trở nên hùng hậu một chút tinh thuần một chút.

Tu luyện chính là đem thiên địa hỗn độn linh khí dung nhập vào trong linh lực của mình, tăng cường mình tu vi, cải tạo thể chất của mình, cuối cùng đạt tới mục đích trường sinh bất lão.

Tầng thứ đích bế quan tu luyện sâu giống như vậy là không thể bị ngoại nhân quấy nhiễu, Tô Y Nhân chỉ ở tự ta cảm giác cần thời điểm, tạm ngừng hành công, từ bên người lớn chừng bàn tay màu đen túi da —— cần khôn đại (sư môn phân phát trữ vật pháp khí dung lượng không lớn, nhưng vô cùng thực dụng) từ trong lấy ra nước suối cùng linh đan ăn, sau đó đem tinh hoa của suối nước linh đan dung nhập trong cơ thể, tiếp tục để cho linh lực làm lớn nhỏ chu thiên tuần hoàn.

(Thanh Nguyên tiên quân quả thật rất thiên ái Tô Khả Nhi, vì vậy nên cho nữ đệ tử nhỏ nhất Tô Y Nhân tu luyện dùng cao cấp bởi nguyên Cố Linh đan, tụ linh đan, ích cốc đan một dạng cũng không có ít, cho nên Tô Y Nhân tu luyện thành mặc dù không bằng Tô Khả Nhi, nhưng như cũ so Thiên Thành Cung những đoàn đệ tử khác cùng lứa cao không ít, mau có thực lực tam phẩm tu sĩ.)

Thứ N cá chín chín tám mươi một chu thiên sau, đậm màu xanh lá cây linh khí đã biến thành thủy lực sắc, linh lực lưu cũng biến thành so lúc ban đầu hơn ngưng không ít, ở lúc chảy vào hai mạch nhâm đốc cũng lộ ra dị thường thông suốt thuận hoạt. Lưu Nhã nhờ Tô Y Nhân bản thân hoàn toàn không hiểu tu luyện, thân thể nguyên chủ cũng không có đạt tới cấp bậc tam phẩm tu sĩ, nhưng nàng bây giờ có một loại cảm giác nước chảy thành sông, bình cảnh đột phá, rất tự nhiên đem thủy lực sắc linh lực nhiệt lưu chậm rãi thu vào đan điền, dừng lại linh lực chu thiên tuần hoàn,

Tô Y Nhân chậm rãi mở mắt ra, nhìn phía trước. Khuôn mặt trắng nõn của nàng tựa như ánh dương hòa hợp bạch ngọc, tròng mắt đen trong suốt ôn nhuận phảng phất hắc ngọc lưu chuyển, đôi môi béo mập nước nhuận như cánh hoa tím mưa mướt sáng sớm.

Môi đỏ mọng cong lên thành một đường vòng cung nghịch ngợm, nàng đắc ý tự nhủ: “Thiên Tâm quyết thăng cấp thành công, có thể hướng sư phụ học tập Thiên Tâm quyết tầng thứ năm hành công tâm pháp.”

Nói xong, nàng chậm rãi đứng dậy xuống giường gỗ lúc tu luyện ngồi xếp bằng, giơ tay lên cánh tay thân đưa chân, chuyển chuyển cổ lắc lắc hông, hoạt động một cái bởi tình tọa không biết bao nhiêu ngày, sắp cứng ngắt gân cốt bắp thịt. Mặc dù nơi này là biểu tỷ hư cấu ra ngoài hai lần nguyên thể giới, nhưng sống ở bên trong nàng cảm giác được tất cả đều là chân thật, cho nên hẳn phải chăm chỉ học tập, tranh thủ có năng lực du lịch lần cái thể giới này.

Đúng rồi. Ở nơi này trong lúc tu luyện không biết ngày đêm, trong óc của nàng truyền quá mấy lần quen thuộc đích đích đích đích thanh âm QQ tin tức đề kỳ. Nàng không xác định khi đó có phải ảo giác của mình, nhưng nghĩ tới lần trước trong mộng biểu tỷ vô cùng rõ ràng nhấn lại, nàng vô cùng hy vọng thực tế thể giới cùng hư nghĩ thể giới bởi vì QQ tồn tại, để cho nàng cái nhân vật hồn xuyên tiểu thuyết này có thể cùng tiểu thuyết tác giả liên lạc.

Nên thế nào khảo nghiệm đây?

Dùng ý niệm!

Nàng nhớ tới mình đã từng xem qua tiểu thuyết tùy thân không gian, ngồi thẳng dáng người bắt đầu cố gắng ảo tưởng mình đang ngồi ở bên máy vi tính, đang cùng biểu tỷ QQ nói chuyện phiếm.

Bỗng nhiên, một đồ nửa trong suốt xuất hiện ở trước mắt Tô Y Nhân. Không nghĩ tới ý niệm kêu gọi hữu hiệu như vậy Tô Y Nhân bị dọa sợ đến thân thể về phía sau vừa rút lui, ngay cả nháy mắt mấy cái mới thấy rõ đây là vật gì.

Đây là một hình lập phương ảo ảnh màu xanh da trời, không sai biệt lắm lớn bằng tivi 32 inch, phía trên có không gian, chữ viết cùng bản chữ hình. Phòng tu luyện tương đối mờ tối, ảo ảnh vô cùng rõ ràng, nàng xem phải kinh ngạc vô cùng. Đây không phải là QQ nói chuyện phiếm khuôn khổ sao? Cái này ảo ảnh thức nói chuyện phiếm khuôn khổ cùng nàng chuyển kiếp trước thiết định nói chuyện phiếm khuôn khổ cấu hình giống nhau như đúc.

Ngón tay vàng của chuyển kiếp nữ?

Tô Y Nhân vừa mừng vừa sợ nhìn, trong lòng một trận nhảy cẫng.

Cái khuôn nói chuyện phiếm này phía trên trừ lần trước trong mộng nàng thấy biểu tỷ nhấn lại bên ngoài, còn có biểu tỷ mới nhấn lại:

“Nhã, ta quyết định ở trong văn nhét vào một chuyển kiếp nữ. Nếu là chuyển kiếp nữ, ngón tay vàng nhất định là không thể thiếu, ít đi chơi đùa không ra bột nước tới.

Thứ nhất ngón tay vàng đã xác định, là một tùy thân không gian có rất nhiều hạn chế.

Àn, liền thứ nhất pháo thí Tô Y Nhân tốt lắm. Nàng cùng Tô Khả Nhi là tỷ muội song sinh, liên hệ rất sâu, có thể kéo ra không ít hệ thống kịch tình tới.

Đúng rồi, Nhã, ta chỗ này tương đối trọng yếu, trước đem chú ý đặt ở ta chỗ này, nếu không lần sau ta không cùng ngươi thảo luận kịch tình tiểu thuyết!

Thứ hai ngón tay vàng thiết định thế nào? Ta phải suy nghĩ thật kỹ. Dù sao ngón tay vàng cũng không có thể chân chính vận năng, bởi vì vận năng rồi chỉ còn thiếu mức phô bày.”

Cái này QQ chẳng qua chỉ là ảo ảnh, ta xem nhìn thấy không sờ được, thế nào hồi phục ngươi? Ngươi chuẩn bị sửa đổi đại cương phía sau rồi?

Nằm cái rãnh, trong cuốn văn mới chuyển kiếp nữ không phải là ta sao? Tác giả đại nhân biểu tỷ a, mời ngươi nhanh lên một chút đem ta viết trở về.

Tùy thân không gian, tùy thân không gian ở nơi nào a? Theo đại đa số không gian tu tiên văn, hẳn để ở biển ý thức. Nhưng là, biển ý thức lại đang nơi nào?

Tô Y Nhân nghĩ tới đây, vội vàng liều mạng dụng ý niệm kêu gọi, ảo tưởng có cái tùy thân không gian đáp lại mình.

Đột nhiên, khuôn nói chuyện phiếm to lớn biến mất, một rất giống lò siêu sóng màu trắng bạc kim loại quỹ xuất hiện ở trước mắt Tô Y Nhân.

Đây chính là tùy thân không gian? Không quá có thể đi? Nàng không hẳn phải là đang ở trong tùy thân không gian, chung quanh có đất có linh tuyến, nàng có thể làm ruộng nuôi sùng vật sao?

Thất vọng tí mĩ quan sát học tử kim loại thể tích ước chừng một thước vuông, Tô Y Nhân phát hiện học tử trôi lơ lửng đến bộ ngực mình ở ngay mặt có màn hình ảo.

Dựa vào, biểu tỷ, cái thể giới tiểu thuyết này bối cảnh là tu chân không phải là khoa huyền! Trước QQ khuôn nói chuyện phiếm vừa nhìn chính là hư ảnh, cái đồ chơi này cho người ta cảm giác thế nào như vậy chân thật?

Tô Y Nhân thấp thòm đưa tay thử chạm tới một cái màn hình ảo. Màn hình đột nhiên sáng phía trên xuất hiện mấy vật kiện.

Là thật thể, tay của mình quả thật có thể chạm tới vật kim loại lạnh như băng !

Nàng không kịp kêu lên không thể tưởng tượng nổi, vội vàng thao tác các nút trên màn hình ảo, trên màn hình lập tức nhảy ra một màn ảnh chữ viết.

Sao chép không gian

Người sáng tạo: Nhất Niên

Người sử dụng duy nhất: chuyên kiếp nữ Tô Y Nhân

Sách hướng dẫn sử dụng:

Bồn không gian có thể sao chép phần lớn vật phẩm không có sinh mệnh, số ít thực vật đang trong trạng thái ngủ đông, cũng cam kết sao chép phẩm cùng hàng thật không có chút nào sự khác biệt;

Quá trình sao chép cần thời gian căn cứ thể tích, chất lượng, thành phần hàng thật cùng độ khó dễ khi sao chép quyết định;

Bồn không gian một lần chỉ có thể để một hàng thật, hàng thật bỏ vào sau sao chép ra sao chép phẩm không thể vượt qua chín, hàng thật cùng sao chép phẩm tổng thể tích cũng không thể vượt qua dung lượng lớn nhất của bồn không gian;

Bồn không gian dung tích mới bắt đầu thiết định làm một thước vuông, nhưng chiều dài rộng cao có thể tùy ý điều chỉnh;

Năm, vốn không gian có thể thăng cấp, nhưng điều kiện thăng cấp vì thúc đẩy kịch tình.

Đặc biệt nói rõ: nếu thời gian sao chép biểu hiện vì 00, tức là vật không cách nào sao chép; nếu sao chép thời gian biểu hiện vì --, tức là sao chép thời gian vượt qua một trăm năm, đề nghị đem vật sao chép mở ra đơn độc sao chép.

Ngô, quả nhiên có rất nhiều hạn chế, chẳng qua cái ngón tay vàng này thật rất tốt, thí dụ như để một chai tẩy tẩy tùy kim đan đi vào, sao chép không gian nhiều nhất một lần có thể sao chép ra chín bình tới. Hơn nữa trước mắt chỉ cần là không có sinh mạng, phần lớn vật phẩm thể tích nhỏ dưới năm thước vuông cùng một ít sinh mạng nằm trong trạng thái ngủ đông, thực vật thể tích nhỏ dưới năm thước vuông đều có thể sao chép thành công !

Lap lap lap lap ~

Tô Y Nhân cũng không cần hâm mộ Tô Khả Ninh nữa, nàng chỉ cần mượn các loại kim đan pháp bảo của Tô Khả Ninh một trận, là có thể sao chép ra giống nhau như đúc chín sao chép phẩm tới. Nếu như tái diễn sao chép, sao chép phẩm có nhiều có thể lấy một còn có thể còn dư lại !

Biểu tỷ, cảm ơn nữa rồi. Cái thế giới này rất thần kỳ, ta muốn khắp nơi vui đùa một chút, đã không vội nhanh lên một chút đi về.

Tô Y Nhân hưng phấn phải từ cần khôn trong túi lấy ra mình dùng còn dư lại một viên tụ linh kim đan tại chỗ làm thí nghiệm. Đưa tay chạm tới màn ảnh ảo, lúc nàng thử chạm tới đồ án có thể đại biểu mở ra tất, không gian phía trên bản kim loại đột nhiên chia ra làm hai, im lặng hướng hai bên trượt ra, lộ ra chiếc rương bên trong trống rỗng bóng loáng. Cầm trong tay tụ linh kim đan bọc kín cẩn thận để ở trong rương, nàng lần nữa chạm tới cái đồ án đó, nắp rương tách ra tự động khép lại thành một khối kim loại bản.

Cửa kim loại tắt sau, sao chép không gian phát ra “đỉnh ——” một tiếng vang thanh thúy, màn hình hiển thị hai hàng chữ viết: số lượng sao chép, thời gian cần.

Tô Y Nhân kích động ở phía sau số lượng sao chép viết lên “1”, phía sau chỗ cần thời gian lập tức nhảy ra “7258” phút.

Một ngày 24 giờ, một giờ 60 phút, 7258 phút Hơn 5 ngày?

Sao chép thời gian thật dài, có thể là bởi vì đồ cần sao chép là linh đan diệu dược có thiên địa linh khí, nhật nguyệt tinh hoa đi? Tụ linh kim đan là thứ tốt có thể trợ giúp người dùng nhanh chóng tụ tập linh khí, nhất định phải càng nhiều càng tốt, nàng hãy để cho sao chép không gian sử dụng công suất lớn nhất sao chép đi.

Trong lòng vui mừng Tô Y Nhân đem số lượng sao chép sửa đổi thành “9”, cần thời gian lập tức biến thành “65322” phút. Khi nàng đề xuống xác định sau, sao chép không gian đột nhiên biến mất ở trước mặt của nàng.

Cái này đi phục chế? Bốn mươi sáu hôm sau mình có phải hay không có thể đạt được chín viên công hiệu cùng hàng thật hoàn toàn giống nhau tụ linh kim đan sao chép phẩm? Sao chép không gian rất thần kỳ, đáng tiếc sao chép thời gian liên quá dài.

Tô Y Nhân trong lòng lặng yên suy nghĩ: nàng chỉ cần tìm biện pháp có hàng thật một đoạn thời gian là có thể đạt được vô số cùng hàng thật giống nhau sao chép phẩm. Về phần thăng cấp không gian, nếu là thúc đẩy thức, nàng cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi kịch tình phát triển.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tô Y Nhân linh lực dư thừa tinh thần sung mãn đi ra Nghi Tâm viện, đi về phía sư phụ Thanh Nguyên tiên quân hồi báo tiến triển tu luyện của mình, cầu xin Thiên Tâm quyết tăng thứ năm tu luyện tâm pháp.

Lúc nàng bế quan tu luyện đại khái là mùa xuân, khi nàng đi ra Nghi Tâm viện, tường viện bên ngoài vốn là trồng hoa cúc cũng mở ra.

Đã là mùa thu nha ~~~

Tô Y Nhân tính toán thời gian trong lòng chất lười, thật là lợi hại, nàng dựa vào ba hồ lô thanh tuyến lớn, hai ba mươi viên lớn chừng ngón cái ích cốc đan, tụ linh kim đan, cổ vốn bồi nguyên đan, cư nhiên tinh tọa hành công đến hơn nửa năm. Trong truyền thuyết cổ đại cùng trên sách ghi lại, Đạo gia tinh tọa ích cốc, Phật gia bế quan thiện tu có thể không ăn không uống mấy chục năm, xem ra có thể đều là thật.

Thanh Nguyên tiên quân năm xưa thu các đệ tử không phải là tu vi không đủ tuổi thọ hết, chính là đã xuất sư, hoặc ở ngoài núi đạo chơi hoặc ở những địa phương khác của Vạn Vân sơn tự mình tu luyện, Thính Đào Viện cùng phụ cận trước mắt chỉ có Thanh Nguyên tiên quân, phục vụ hẳn hai tên người làm, Tô thị tỷ muội, năm đệ tử ưu tú chương môn chân nhân đưa tới đây cầu xin chỉ điểm(trong đó bao gồm để cho nguyên bản Tô Y Nhân động tâm Nghiêm Mẫn sư chất).

Thiên Thành Cung tu sĩ văn võ song tu, phun ra nuốt vào thu nạp thiên địa linh khí hơn nửa người người tập được một thân kiếm pháp tốt. Ban ngày thích hợp so tài vũ kỹ pháp thuật, nhưng Tô Y Nhân đẩy cửa đi ra Nghi Tâm viện, cảm ứng không tới chung quanh có người hoạt động. Bọn họ cũng đi nơi nào? Chẳng lẽ tất cả đều bế quan tĩnh tu linh lực đi?

Tô Y Nhân trong lòng rất là buồn bực, nhìn bốn phía một hồi sau liền hướng hai trăm thước nơi xa Thính Đào Viện đi tới.

Thính Đào Viện hai cánh cửa một cánh mở ra một cánh đang đóng, biểu hiện có người ở. “Sư phụ, đệ tử Y Nhân xuất quan, đặc biệt tới đây bái kiến sư phụ.” Nàng cung kính kêu lên. Bên trong viện không có ai đáp lại nàng. “Sư phụ, sư phụ” Nàng lại gọi mấy tiếng, thấy không có người đáp lại có chút hoài nghi sư phụ cùng tỷ tỷ ban ngày cũng ở đây làm chuyện xấu nào đó.

“Muội muội, người xuất quan?” Giọng cô gái thanh uyển vội vàng từ viện phía bên phải sương phòng truyền tới.

Nàng quả nhiên ở ! ~~~o(>_<)o ~~~ Hy vọng sư phụ không muốn cảm tức mình quấy rầy đến bọn họ.

Tô Y Nhân thấy Tô Khả Nhi đang từ gian sương phòng thứ nhất phía bên phải, phòng ngủ sư phụ đi ra hướng mình chào hỏi, trong lòng thấp thòm bất an.

“Tỷ tỷ, người thế nào ở phòng ngủ sư phụ? Nam Tinh Bắc Đẩu đây, bọn họ không có đem phòng ngủ sư phụ quét sạch sẽ? Nơi này thế nào cũng không coa người, sư phụ sư chất bọn họ cũng đi nơi nào?” Nàng giả bộ không biết mập mờ giữa Tô Khả Nhi cùng Thanh Nguyên tiên quân, mờ ám mắt “ngây thơ vô tà” hỏi.

Nam Tinh Bắc Đẩu, người nhiều năm phục vụ Thanh Nguyên tiên quân, nửa phó nửa đồ, võ công tu vi linh lực cũng thắng được hơn phân nửa tu sĩ Thiên Thành Phủ.)

“Muội muội” Tô Khả Nhi ngượng ngùng cúi đầu, chần chờ một chút mới nói, “sư phụ mang theo Nam Tinh Bắc Đẩu, sư chất bọn họ rồi núi có chuyện, ta giúp bọn họ xử lý Thính Đào Viện.” Mắt tự nhiên đưa tay đem vài sợi tóc tán đến bên gò má gạt đến sau tai đã dần dần thay đổi hồng.

“Bọn họ cũng đi ra ngoài?” Tô Y Nhân nghi ngờ một cái, dò hỏi, “Tỷ tỷ, sư phụ thế nào không mang theo người?” Bởi vì nàng chuyển kiếp, bị Thanh Nguyên tiên quân mới ăn rồi mấy lần Tô Khả Nhi không có bị độc đế cướp đi, hai người bọn họ có đầy đủ thời gian bồi dưỡng tình cảm nam nữ, bây giờ phải là như keo như sơn khó khăn bỏ khó phân mới đúng.

“Sư phụ là muốn mang theo ta, nhưng ta không yên lòng một mình người ở lại rừng trúc bế quan, không có đi.”

Tô Khả Nhi ngẩng đầu lên hưng phấn hỏi, “Người xuất quan, có phải hay không đã đột phá Thiên Tâm quyết tăng thứ tư, muốn luyện tăng thứ năm? Ta trước đi vì người làm ít đồ thanh đạm ngon miệng, chờ thân thể người điều chỉnh tốt lắm, ta liền truyền khẩu quyết cho người.” Chương môn sư huynh là tính toán phải hai nữ đệ tử tới đây vì Tô Y Nhân thủ quan, nhưng nàng vẫn là không yên lòng, kiên quyết muốn ở lại trông, sư phụ không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là lưu lại linh sủng Phượng Hoàng của hắn theo nàng.

Khoảng cách gần thấy mặt của muội muội sinh đôi, Tô Khả Nhi không nhịn được kinh ngạc phải gọi đứng lên: “Muội muội, một năm rồi không thấy, người trở nên đẹp rất nhiều.”

Thì ra Tô Y Nhân một mực tự ti không đẹp đáng yêu bằng tỷ tỷ, thật ra thì nàng không biết, dung mạo của nàng thanh tú động lòng người, chẳng qua là tính tình không tốt lắm, tướng mạo sinh từ trong lòng hơn nữa có tỷ tỷ sinh đôi so sánh, cho nên người bên cạnh cũng cảm thấy nàng tính tình âm u, không làm cho người thích.

Còn hoàn toàn không biết dung mạo bây giờ của mình, vị chuyển kiếp nữ kinh ngạc sờ một cái mặt của mình, hỏi thân thể tỷ tỷ, “Có thật không?” Tác

giả biểu tỷ không có cụ thể miêu tả dung mạo nữ xứng, chỉ hai lần nhắc tới Tô Khả Nhi Tô Y Nhân mặc dù là tỷ muội song sinh, nhưng dung mạo chỉ có năm phần tương tự, tỷ tỷ đẹp phải vạn người mê, muội muội cho đồng môn ấn tượng cũng là đối với tỷ tỷ rất không hữu hảo, người khác đố đố cho tỷ tỷ năng, nàng cũng muốn chiếm lấy làm của riêng.

“Chính người xem một chút cũng biết tỷ tỷ có hay không dụ dỗ người.” Tô Khả Nhi cười hi hi nói, tay phải sờ một cái bích ngọc thủ trạc trên cổ tay trái. Trong nháy mắt, một viên kính nhỏ lớn chừng bàn tay xuất hiện ở tay phải của nàng.

Là trừ vật pháp khí sư phụ âm thầm tặng cho Tô Khả Nhi, tên là Càn Khôn vòng ngọc. Càn Khôn vòng ngọc không chỉ có chất liệu tuyệt cao làm thọ tinh xảo, dung lượng trừ vật cũng so đệ tử Thiên Thành Phủ mỗi người một cái trăm năm hắc tê da trâu chế thành càn khôn đại lớn gấp mười lần trở lên, là trừ vật pháp khí vô cùng cao cấp.

Cửu châu đại lục Tu Chân Giới có không ít tu sĩ am hiểu luyện khí, nhưng trừ vật pháp khí cao cấp như vậy tại Tu Chân Giới còn không thấy nhiều.

Tô Y Nhân hâm mộ xem một chút thủ trạc kia, nửa nhìn sang mình treo ở bên hông, rất không có mỹ cảm càn khôn đại nhỏ màu đen, trong lòng thầm nói: có cơ hội nhất định phải sao chép một Càn Khôn vòng ngọc đi ra.

Nhận lấy gương đồng hình tròn nhỏ Tô Khả Nhi đưa tới, nàng hoài nghi soi soi mặt của mình. Tô Y Nhân là chi nhánh phẩm của Tô Khả Nhi, ý nghĩa tồn tại duy nhất chính là tôn lên sự thiên tư thông tuệ, hiền lành thuần chân của Tô Khả Nhi, chết cũng là vì đưa tới nam chủ độc đế, sáng lập hết thấy tác giả căn bản không có dụng tâm sáng lập nàng ở trên cái thế giới này.

Tô Y Nhân dùng qua gương thủy tinh hiện đại, không cho là gương đồng có thể đem người soi nhiều rõ ràng. Nàng nhận lấy gương đồng của Tô Khả Nhi mới phát hiện, gương đồng nhỏ mặt ngoài đánh mài phải dị thường ánh sáng, hiệu quả phản quang tốt vô cùng, nàng có thể rõ ràng phải thấy lông mi cùng mắt của mình.

Trong viên kính nhỏ màu vàng chanh, mặt của cô gái hình cùng khuôn mặt tựa trứng ngan của Tô Khả Nhi không sai biệt lắm, nhưng cảm của nàng nhọn gầy một chút, hơn gần với mặt trái xoan.

Không phải là đáng vẻ xui xẻo sắc nhọn cay nghiệt trong tướng tượng sao !

Có thân thể này Tô Y Nhân vội vàng cẩn thận quan sát dung mạo người trong gương: lông mày đen nhánh cong cong như mực vẽ, chẳng qua là so chính thống chân mày là liễu lại hơi lớn điểm; lông mi dày rậm, con ngươi lưu chuyển rực rỡ, đáng tiếc cặp mắt hai mí phải không đủ rõ ràng; mũi quỳnh khéo léo là rất tốt nhìn, tiếu nhãn là có một tỷ vết khá lớn —— bên trái cánh mũi phân biệt có hai khối mụn thịt, một khối lớn như hoàng đậu, một khối cùng gạo không xê xích bao nhiêu.

Ngó, mấy viên mụn nhọt mà thôi. Ở trên internet xem qua vô số mỹ nhân sủng nhân Tô Y Nhân thân nhiên cười một cái, người trong kính hai gò má béo mập lập tức lộ ra hai nụm đồng tiền đáng yêu, đôi môi màu hoa hồng cong lên một đường vòng cung xinh đẹp. Nàng hướng người trong kính há mồm nhe răng làm mặt quỷ, người trong kính hai hàng hàm răng chính tề trắng nõn, chẳng qua là hai cái răng cửa hơi lớn một chút.

Thì ra là, Tô Y Nhân cũng là xinh đẹp quá, đáng tiếc nàng không phải là nữ chủ, bị tác giả phớt lờ. Nàng so Tô Khả Nhi chậm gần nửa canh giờ ra đời, ở trong thế giới tin tưởng thiên thời, tin tưởng tám chữ sinh nhật rất trọng yếu, nàng không phải là thuần âm thân thể, thiên tư, thể chất, tu luyện hoặc là làm nam nhân lộ phương diện cũng không bằng Tô Khả Nhi. Tô Khả Nhi thường bị Thanh Nguyên tiên quân mời đi ăn, thậm chí hao phí công lực tự thân trợ giúp Tô Khả Nhi tu luyện, giữa tỷ muội song sinh tu vi chênh lệch càng ngày càng rõ ràng, trên mặt có tỷ vết Tô Y Nhân trở nên càng ngày càng tự ti, kết quả là càng phát ra ấn chứng lời đồn Tô Y Nhân không so được Tô Khả Nhi.

“Tỷ tỷ, ta thật trở nên đẹp. Tỷ tỷ, người xem, ta thay đổi đẹp rất nhiều.” Tô Y Nhân thấy mình trong kính, hưng phấn phải một tay giơ tiểu viên kính, một tay vuốt ve mặt của mình. Mặc dù thân thể này chẳng qua là nàng chiếm dụng, tương lai nhất định phải bỏ qua, nhưng trong lòng như cũ thích cái đẹp, giống như trong lúc bất chợt mặc vào một món mấy ngàn đồng lễ phục tinh xảo, không nhận được muốn hưởng người chung quanh khoe một cái. (Về phần hạt mụn rõ ràng trên mặt, nàng quyết định lấy điểm hoa phấn để che giấu.)

“Chúng ta là tỷ muội song sinh, khi còn bé mẹ một mực nói chúng ta mặc dù đáng ghét không giống, nhưng một dạng đẹp.” Thấy muội muội không hề nữa vì hạt mụn trên mặt mà tự ti, Tô Khả Nhi lập tức không chậm trễ chút nào nói.

Tu sĩ có lẽ cũng không phải là người người dung mạo tuần nhã thoát tục, nhưng mỗi một cũng từ trong tối ngoài tản ra khí chất thanh linh người bình thường không thể nào có ! Tô Y Nhân làm một tu vi đã có chút thành tựu, bây giờ tính tình lại trở nên sáng sủa tự tin nữ tu sĩ, làm sao có thể không đẹp đây? Hạt mụn, liền hai khối nhỏ nhỏ màu sắc không quá sâu mà thôi, coi như làm không tồn tại!

Đang lúc tỷ muội nói chuyện, một con chim nhỏ màu đỏ từ bên trong phòng ngủ Thanh Nguyên tiên quân bay ra. Nó vòng quanh Tô Y Nhân bay hai vòng, dừng ở trên bả vai Tô Khả Nhi, kêu lên, “Quả nhiên trở nên đẹp.”

Phe phẩy hai cánh đỏ tươi xinh đẹp, ngửa lên chiếc lông phỉ dài trên đầu, giơ lên cái đuôi mấy cây lông đuôi dài đẹp, nó phát ra một tiếng phượng minh, sau đó cao giọng tuyên bố: “Nhưng các người tất cả cũng không có ta đẹp. Ta mới là sinh vật xinh đẹp nhất Vạn Văn sơn Thiên Thành Phủ !” Thân thể nó khéo léo đáng yêu như tơ lụa màu đỏ ở dưới ánh mặt trời phóng ra ánh sáng hoa mỹ.

Nó là linh sủng Phượng Hoàng của Thanh Nguyên tiên quân, là Thanh Nguyên tiên quân dùng linh lực cùng máu tươi ấp trứng ra ngoài. Thanh Nguyên tiên quân đem nó làm nữ nhi cưng chiều, nàng rất kiêu ngạo, Tô thị tỷ muội mới vừa bị Thanh Nguyên tiên quân thu làm đệ tử trện kia, ngày ngày khi dễ Tô thị tỷ muội. Tô Khả Nhi lôi kéo Tô Y Nhân ngày ngày cho nó ăn cho nó uống, phụng bồi chơi đùa, nó mới từ từ đón nhận tỷ muội các nàng.

“không sai, tiểu Phượng Nhi là Vạn Văn sơn sinh vật xinh đẹp nhất.” Tô Khả Nhi cười tủm tỉm nói. Phượng Hoàng là vua của trăm loài chim, hóa thân

xinh đẹp, tương lai còn có thể tiến hóa thành hình người, nàng một nho nhỏ tam phẩm nữ tu sĩ làm sao có thể cùng nó so?

“Hóa Phượng Hoàng không chỉ có là Vạn Vân sơn, còn là sinh vật xinh đẹp nhất trên đời này.” Tô Y Nhân phụ họa nói, mặt hờ hững. Nếu như tiểu Phượng Nhi không phải là hoàng, nàng rất hoài nghi không có tiết tháo không có giới hạn tác giả biểu tỳ sẽ để cho tiểu Phượng Nhi biến ảo hình người, cùng thịt vắn nữ chủ Tô Khả Nhi tới trạng người - thú yêu yêu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Tô Khả Nhi rất nghiêm túc đem Thiên Tâm Quyết tầng thứ năm tu luyện tâm quyết truyền thụ cho Tô Y Nhân sau, còn đem kinh nghiệm cùng cảm thụ của mình khi tu luyện tầng này cũng căn cứ nói cho nàng biết.

Bởi vì có trí nhớ thân thể nguyên chủ đối với kinh mạch huyết vị, lấy ý dẫn khí, bên trong thủ phóng ra ngoài, phân đi song mạch những thứ khái niệm mờ hồ kia, Tô Y Nhân rất nhanh nắm giữ tu luyện quyết khiếu của Thiên Tâm Quyết tầng thứ năm. Nàng quyết định trước quen thuộc một cái tình huống chung quanh, nữa vào Nghi Tâm Viện luyện tập. Nàng hồn xuyên vào thân thể này sau, hai ngày trước nằm ở trên giường, sau một năm rưỡi ở trong Nghi Tâm Viện bế quan, đối với cái thể giới Cửu châu đại lục này hiểu biết toàn bộ đến từ trí nhớ thân thể nguyên chủ cùng các loại thiết định của tác giả biểu tỳ đối với cái thể giới này, nàng căn bản không có rời đi rừng trúc một bước, nàng rất muốn xem một chút thể giới bên ngoài.

Thấy Tô Khả Nhi đang trong Thính Đào Viện khắp nơi thu dọn đồ đạc, rồi rảnh ngồi uống trà cắn hạt dưa Tô Y Nhân không nhịn được hỏi, “Người muốn đem đồ sư phụ toàn bộ dời đến Nhã Trúc Viện của người?” Nàng ngay cả sư phụ hàng năm sử dụng trà cụ bữa ăn cụ cũng nhét vào Càn Khôn vòng ngọc trong, chỉ còn dư lại một chén trà cùng một bình trà đựng đầy nước trà.

“Sư phụ gần nhất điểm dừng chân là ở Cảnh Long quốc Long Hồn sơn phái, ta muốn đi nơi đó hỏi thăm tung tích sư phụ. Những thứ này đều là đồ sư phụ dùng thói quen, ta thuận tiện mang theo.” Tô Khả Nhi nói, lại đem một cái ghế nhét vào trong không gian lớn vô cùng Càn Khôn vòng ngọc.

“Nhớ mang theo đồ của ta.” tiểu Phượng Hoàng vỗ cánh, ý bảo đồ lớn nó đang lơ lửng dưới móng vuốt nho nhỏ.

“Nga.” Tô Khả Nhi lập tức đem ổ chim dùng nhánh cây gỗ đồng ngàn năm làm thành của tiểu Phượng Hoàng nhét vào trong Càn Khôn vòng ngọc.

Rõ ràng là nàng tưởng niệm sư phụ, thấy muội muội xuất quan, lập tức đem Thiên Tâm Quyết truyền thụ chân sau đuổi theo !

Thể giới bên ngoài nhất định rất đặc sắc.

Con người đảo một vòng, Tô Y Nhân cười hi hi nói, “Tỷ tỷ, chúng ta nhưng là tỷ muội song sinh, hẳn cùng vào cùng ra.” Cũng không phải là mỗi một người đều có cơ hội chuyển kiếp, còn không lo lắng cho mình không thể trở về thế giới chân thật, cho nên hẳn nói gì đều phải đi ra ngoài chơi một chút. Hai người đồng hành so một người độc xông an toàn nhiều lắm, hơn nữa một vị trong đó còn có các loại hộ thân pháp bảo tiên quân sư phụ ban cho.

“Không được, người tu vi còn chưa đủ cao, đi ra ngoài sẽ có nguy hiểm.”

Tô Khả Nhi nghiêm túc nói, “Sư phụ nói, trên đời trừ chúng ta người, còn có yêu quỷ tinh quái. Bọn họ hại người ăn thịt người, thích từ trên thân người hút lấy linh khí tinh nguyên. Trong thân thể tu sĩ chúng ta ngưng tụ linh khí tinh nguyên, là mục tiêu bọn họ săn đuổi, cho nên, người còn không có đột phá Thiên Tâm Quyết tầng thứ năm không thể ra sơn.”

Sư phụ cho hai tỷ muội nàng tẩy tẩy phạt cốt trúc cơ sau, thường hy sinh tự thân tu vi giúp nàng tu luyện. Nàng tu vi so với muội muội sinh đôi cao rất nhiều. Tô Y Nhân thông qua bế quan đột phá Thiên Tâm Quyết tầng thứ tư bắt đầu tiến vào tu luyện tầng thứ năm, mà nàng cùng sư phụ song tu sau đã luyện tập đến Thiên Tâm Quyết tầng thứ sáu, cho nên hẳn đi vào giang hồ sau chỉ cần không chủ động chọc họa cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

Tô Y Nhân dĩ nhiên biết những thứ này, nhưng yêu quỷ tinh quái là sinh vật hiếm hoi của Cửu châu đại lục, người thường mấy chục năm thậm chí cả đời cũng không thể gặp gỡ, các nàng đi ra ngoài chơi, muốn phòng bị còn là tà phái tu sĩ lòng dạ độc ác.

“Một mình người đi ra ngoài, sư phụ nếu là biết tuyệt đối sẽ gấp đến độ tóc trắng bạc.”

Tô Y Nhân cười hi hi nói, “Ta cho là chương môn sư huynh nhất định nhận được sư phụ ra lệnh nghiêm cấm người rời núi. Tỷ tỷ, người nếu là dám trộm đi, ta lập tức phát ra báo động, để cho chương môn sư huynh khởi động phong sơn đại trận, đem người chặn chết ở trong núi.”

Làm một môn phái tu luyện lịch sử đã lâu, Thiên Thành Cung lấy chủ cung —— chỗ ở cùng cuộc sống tu luyện của nửa số thành viên Thiên Thành Cung làm trung tâm, hao phí mấy đời tâm huyết của người ta bố trí tất cả lớn nhỏ vô số phòng ngự pháp trận, rừng trúc ngay từ lúc sáu trăm năm trước liền vạch vào bên trong phòng ngự pháp trận.

“Tỷ tỷ, mang theo ta, hai chúng ta lẳng lẽ chạy ra ngoài.” Từ phía sau ôm bả vai Tô Khả Nhi, Tô Y Nhân trước nghiêm mặt nói, “Ta đối với trộm trốn ra ngoài có kinh nghiệm, hơn nữa so người còn hiểu phải bảo vệ tự ta.”

Buông ra Tô Khả Nhi, nàng cuốn lên ống tay áo ngẩng đầu ưỡn ngực phải đi qua lại vài lần, thanh âm thô khí nói, “Tiểu nhân Tô Y, phụng mệnh lão gia nhà ta, đuổi theo Nhị công tử đi ra ngoài cầu học, xin hỏi chư vị, đường đi Nam Hương đi như thế nào?”

Tô Khả Nhi lập tức hiểu ý tưởng Tô Y Nhân, kinh ngạc phải hỏi, “Ý của ngươi là chúng ta mặc nam trang đi ra ngoài?”

“Tà, tốt nhất có thể làm điểm nguy trang.” Tô Y Nhân chỉ chỉ Tô Khả Nhi mặt của nữa chỉ chỉ mặt của mình nói, “Chẳng qua chúng ta mặc nam trang có thể sẽ bị phát hiện. “Đây là nàng xem vô số chuyện kiếp ngôn tình cổ văn nhìn ra được kinh nghiệm.

“Àn, không sai.” Tô Khả Nhi hướng Tô Y Nhân nhìn sang, nói: “Chúng ta dung mạo thanh âm đáng người cứ như vậy, nguy trang như thế nào đi nữa cũng không giống nam nhân.”

Suy nghĩ một chút, Tô Y Nhân nói, “Tỷ tỷ, chúng ta ăn mặc thành bản thiếu niên khát cái như thế nào? Thanh âm chất chứa, chúng ta có thể áp thô giọng nói chuyện; tên khát cái tương đối bản, người bình thường không quá đến gần, cho nên chúng ta nguy trang thành tiểu khát cái không dễ dàng bại lộ thân phận nhất.”

“Muội muội quan sát thật cẩn thận.”

Tô Khả Nhi gật đầu liên tục, nhưng từ trong Càn Khôn vòng ngọc lấy ra một vật nói, “Sur phụ cho ta một ngách sức pháp khí, chỉ cần mang theo là có thể che giấu dung mạo. Đáng tiếc chỉ có một, cho nên muội muội ngươi chỉ có thể ở lại trong núi luyện công.” Nàng cẩn thận mở ra cho Tô Y Nhân nhìn.

Đây là một cây hai đầu vây quanh mấy viên ngọc xanh biếc hoa mai, trung gian treo ngọc châu xanh biếc trên ngách sức bằng bạc, liên chất liệu mà nói cũng không đắt giá, nhưng chỉ cần là lễ vật Thanh Nguyên tiên quân tặng cho đệ tử, cũng sẽ không là đồ trang sức đeo tay bình thường.

Sur phụ quả nhiên rất thiên vị, nhưng hẳn đối với người yêu ngàn tốt vạn cung chiều là chuyện rất bình thường.

Tô Y Nhân bĩu môi, chua xót nói, “Tỷ tỷ, vậy ngươi còn không đeo lên?” Thật muốn cũng có một tuyệt thế nam nhân tốt như vậy sủng ái mình, nhưng, còn là thôi đi, nơi này hết thảy tất cả đều là biểu tỷ hư cấu, đối với nam nhân nơi này động chân tình, cuối cùng thương tâm tuyệt vọng còn là mình.

Tô Khả Nhi rất áy náy, ôn nhu an ủi muội muội, “Muội muội, ta nhất định tìm cách cũng chuẩn bị một tói cho ngươi.” Nàng biết sur phụ thiên vị mình, nhưng nàng lại không tiện cự tuyệt tình ý sur phụ, cho nên có ít thứ thật không có biện pháp chia sẻ, nàng chỉ một mực thu, chờ tìm được tương tự, lấy thêm ra vội tói muội muội nhìn, cho nàng một người trong đó. Lúc này, vì che giấu dung mạo của mình, nàng không thể không lấy ra.

“Không cần.” Tô Y Nhân nói, “Chẳng qua nếu như có thể, chờ lúc ngươi tạm thời không cần, cho ta mượn một đoạn thời gian. Ngươi yên tâm, ta chẳng qua là tạm mượn một đoạn thời gian, bảo đảm trả lại ngươi.” Nàng có sao chép không gian, có thể sao chép cái dịch dung pháp khí này vì an toàn lưu hành.

“Ta khẳng định cho ngươi mượn.” Tô Khả Nhi vội vàng bảo đảm, cẩn thận để bảo toàn tình cảm tỷ muội đã từng bị rạn nứt.

“Như vậy, ta trở về Nghi Tâm Viện dọn dẹp hành lý.” Tô Y Nhân không thể chờ đợi nói, xoay người muốn hướng bên ngoài đi.

“Không được, không có sur phụ cho phép, không cho phép ngươi rời núi.” Tô Khả Nhi kéo nàng lại.

“Sur phụ không có ở đây.” Tô Y Nhân cười mỉa mỉ hỏi ngược lại, “Ngươi cho là sur phụ sẽ cho phép ngươi khi hẳn không có ở đây cùng ngươi rời đi Vạn Vân sơn?”

“Trên người ta nhiều pháp khí hộ thân, sur phụ ngầm cho phép ta đi tìm hắn.” Tô Khả Nhi cố chấp nói, “Sur phụ không có ở đây còn có chương môn sư huynh, còn có ba vị lão sư huynh trợ giúp chương môn sư huynh quản lý công việc hàng ngày ở Thiên Thành Cung, dù sao, ngươi không thể xuống núi.”

“Tỷ tỷ, ta là nhất định phải ra cửa chơi, nếu như ngươi không đồng ý, tự ta trộm chạy ra ngoài.” Không nhịn được hai tay chống eo, Tô Y Nhân câu kinh uy hiếp nói: “Ngươi nói, ngươi để cho ta và ngươi cùng đi ra ngoài, hay để cho ta một thân một mình đi ra ngoài?” Nàng đem thân thể nguyên chủ lúc đối mặt tỷ tỷ sinh đôi điều ngoa vô lễ phát huy đến mức tận cùng.

Ôn nhu Tô Khả Nhi cau mày u sầu do dự thật lâu, cuối cùng không thể làm gì bảo, “Chúng ta cùng đi ra ngoài tìm sur phụ.” Nàng quá tư niệm sur phụ rời.

“Muội muội, tói, đưa cái này đeo lên thử một chút. Ta tói giả trang tiểu khát cái.” nàng cầm lên ngách sức muốn đeo lên đầu Tô Y Nhân.

“Chớ, đây là tiểu pháp khí sur phụ đặc biệt vì ngươi chuẩn bị, ta nếu là cướp dùng trong lòng hẳn nhất định mất hứng.” Tô Y Nhân vội vàng tránh né nói, trong lòng bị cảm động đến không được. Cái tỷ tỷ này thật không tệ, so thường thường chỉ lo mình chơi đem nàng quên biểu tỷ ôn nhu tí mĩ nhiều.

“Không có sao, ta không nói hẳn làm sao sẽ biết?” Tô Khả Nhi nói, đuổi theo Tô Y Nhân, cố ý muốn đem cái hộ thân pháp khí này đeo đến trên đầu của nàng.

“Không thể, không thể.” Tiểu Phượng Hoàng đuổi theo Tô Khả Nhi nói, “Chủ nhân đặc biệt đưa cho ngươi, không thể để cho người khác dùng.” Nó nhớ kỹ chủ nhân ra lệnh muốn nó trông chừng Tô Khả Nhi đây.

“ Hồng ma tước*, ta sớm muộn có một ngày lấy hết lòng Phụng Hoàng của ngươi ! ” Tô Y Nhân bắt mắt kêu lên, hướng tiểu Phụng Hoàng quơ múa quả đấm.

“ Ta không phải là ma tước, ta là Phụng Hoàng ! ” Tiểu Phụng Hoàng tức giận nói, đuổi theo nàng mở tóc của nàng.

“ tiểu Phụng Nhi đừng nóng giận, nàng là nói chơi. ” Tô Khả Nhi vội vàng ngăn trở tiểu Phụng Hoàng.

“ Hừ, dù sao chính là không thể để cho người nào ngoài ngươi ra dùng ! ” Tiểu Phụng Hoàng biết quan hệ nàng cùng chủ nhân, cũng không dám quá vi phạm lời của nàng, giận dữ bay ra ngoài, nghỉ ở trên nhánh cây trong sân.

“ Tỷ tỷ, ngươi so với ta càng cần hơn ! ” Tô Y Nhân cười hi hi nói, “ Ngươi so với ta đẹp rất nhiều nha, không nguy trang tốt, sẽ bị nam nhân cướp đi. ” Giờ hai tay lên, nàng làm bộ muốn nắm ngực nàng.

“ Muội muội ! ” Tô Khả Nhi then thùng hai tay ôm ngực, một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tuyệt mỹ phồng phai đỏ bừng. Ngay cả lỗ tai khéo léo mượt mà cũng trở nên thật giống như hồng ngọc mài dũa mà thành.

Nàng mới vừa mười sáu vốn là đẹp phải không gì sánh kịp, cùng sư phụ Thanh Nguyên tiên quân hợp thể song tu sau, không chỉ có tu vi tăng nhiều, kiểu điểm thiếu nữ thanh nộn ngây thơ từ từ phai đi, mi mắt đang lúc mơ hồ triển hiện mấy phần quyến rũ của phái nữ thành thực, nàng còn chưa hoàn toàn trưởng thành tốt thân thể bởi vì nam nhân làm dịu a hộ, ở gần gũi trong một năm rưỡi trở nên lấm nháy rõ ràng đường cong là lướn, giờ tay nhắc chân cũng tràn đầy một cổ hấp dẫn làm người ta hít thở không thông.

“ Tới, ta cho ngươi đeo lên. ” Tô Y Nhân từ trong tay nàng cầm lấy ngạch sức, đem hai đóa xanh biếc ngọc hoa mai chia ra đội lên hai bên búi tóc nàng, điều chỉnh mấy hạt châu lớn bằng ngón cái treo trên dây bạc, sau đó lui về phía sau mấy bước thương thức.

Tô Khả Nhi đưa tay chạm vào phía trên xanh biếc ngọc ngân hoa mai nơi có khắc chế pháp trận, trên ngân hoa mai xanh biếc ngọc ánh sáng lóe lên một cái.

“ Oa ~~~ ” Tô Y Nhân nhìn, ngạc nhiên kêu lên. Trước mắt dung nhan tuyệt mỹ thiếu nữ từ từ mơ hồ, chờ nàng nháy mắt mấy cái nữa cẩn thận nhìn, tuyệt mỹ thiếu nữ đã biến thành một lông mày thô ngắn, mắt con cua, đôi môi dày, đáng người có thể so với tám đệp quỷ xấu xí thiếu nữ.

Thiếu nữ xấu xí Tô Khả Nhi hơi nhíu lại mi, nói: “ Ta không thích dung mạo này, nhưng đây là sư phụ tự mình thiết định, ta cũng không có cách nào. ”

“ A a a. ” Tô Y Nhân che miệng thẳng cười. Sư phụ đương nhiên là hy vọng Tô Khả Nhi càng không bị người chú ý càng tốt. Tô Khả Nhi trừ dung nhan tuyệt mỹ bên ngoài còn là thuần âm thân thể, nếu như bị Tu Chân Giới biết, tuyệt đối sẽ bị rất nhiều không có tiết tháo nam tu sĩ cướp đi song tu, mà không chỉ lã đục làm một tu luyện lờ.

PS: (*) ma tước = chim sẻ.

Ngạch sức = trang sức đeo trên tóc, kiểu như cặp tóc ý. (theo mình hiểu là vậy =P)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Cửu Châu đại lục bốn phía giáp biển, bình nguyên đông nam bộ con sông đông đảo đất đai phì nhiêu, bắc bộ quanh năm tuyết đọng, tây bộ địa hình cao bao gồm núi sa mạc cùng sa mạc, nam bộ dãy núi rộng rãi rừng rậm giăng đầy. Trên đại lục có sáu thế tục quốc gia, chia ra làm Vĩnh Thái, Bắc Linh, Cảnh Long, Nam Tường, Khôn Nguyên, Thiên Nguyên. Vĩnh Thái đế quốc ở vào Cửu Châu đông nam bình nguyên, quốc thổ thế lực lớn mạnh nhất dân số nhiều nhất; Cảnh Long quốc quốc thổ bao gồm trong đại lục nam bình nguyên, đất vàng cao nguyên, quốc thổ xếp dưới Vĩnh Thái; đại lục đông bắc bộ Bắc Linh quốc quốc thổ nhỏ nhất, so với tỉnh lớn nhất của Vĩnh Thái đế quốc lớn hơn một chút; Nam Tường quốc ở vào đại lục nam bộ, dân tộc nhiều nhất, triều đình thế yếu, thế lực địa phương cùng trung ương quanh năm tranh quyền; Khôn Nguyên quốc ở phía đông Nam Tường quốc, cùng tiếp giáp Vĩnh Thái, là trong sáu quốc gia duy nhất một quốc gia là nữ chủ đang nắm quyền, bởi vì địa hình đặc biệt, Vĩnh Thái đế quốc không cách nào đối với Khôn Nguyên quốc quanh năm động binh, chỉ có thể nhìn nam tử đành phải ở dưới nữ nhân.

Độc lập với thế tục quốc gia môn phái tu chân thế lực tương đối lớn có hai ba mươi, lớn nhất Thăng Tiên môn có đệ tử chính thức gần hai vạn, đệ tử ký danh gần mười vạn. Vạn Vân sơn Thiên Thành Cung ở vào trước mười môn phái Tu Chân Giới, bởi vì bên ngoài không lạm thu đệ tử, dạy đệ tử căn bản cũng có thể trở thành hợp cách Đạo Nhân(tức nhất phẩm tu sĩ, trụ cột tu luyện đánh xuống sau cũng có thể vượt qua xa “ người ” tuổi thọ tự nhiên).

Vạn Vân sơn chỗ Nam Tường quốc cùng Khôn Nguyên quốc có đường ranh giới từ thiên nhiên tạo thành, Thiên Thành Cung tọa lạc tại Vạn Vân sơn phía nam, nếu như không nên đem thế ngoại tu sĩ phân ra quốc tịch, Thiên Thành Cung người hẳn coi như là người Nam Tường quốc. Tô thị tỷ muội dựa theo sư môn thói quen, từ tây nam sơn khẩu đi ra ngoài, đầu tiên đến Nam Tường quốc Thanh Dương thành.

Tô Y Nhân đem búi tóc kéo tung, cố ý bóp loạn cào cào, ở trên mặt lau một tầng hương tro thật mỏng, lại dùng nòng nặc nước thuốc đem bên trái cánh

mũi nhỏ hạt mụn tô thành đoàn màu sâu hạt sắc. Mặc vào một bộ màu xám tro thô áo vải thường, trên lưng một bao bố cũ, nàng đem mình trang phục thành tên khất cái nữ lưu lạc. Tô Khả Nhi mặc nửa cũ không mới nhưng giặt phải sạch sẽ quần áo đi theo phía sau nàng, trong tay giơ lên một bọc quần áo màu lam đậm, trên vai đứng một con chim nhò màu đỏ.

Một nữ tên khất cái một xấu xí nữ, hai người kết bạn đồng hành, thật đúng là không ai nguyện ý đi tới gần các nàng.

“Muội muội, tên khất cái không có tiền, người như thế này thế nào đi mua đồ.” Thấy Tô Y Nhân hướng một quán cơm trong Thanh Dương thành đi tới, Tô Khả Nhi nở nụ cười. Muội muội một mực không muốn nói lại cuộc sống nghèo khó khi còn nhỏ, không nghĩ tới lần này nàng nhớ khổ bỏ ngọt, chủ động giả trang làm tên khất cái, giống như năm đó các nàng cùng mẫu thân ba người xấu xí hóa dung mạo ngoài đường phố ăn xin như vậy.

“Đương nhiên là người mua đồ ăn uống đi. Tỳ tỳ, muội muội ta không có tiền.” Tô Y Nhân đương nhiên nói. Trong Càn Khôn túi da màu đen của nàng có chút vàng bạc tài bảo, nhưng năm được mùa để phòng năm tai ương, nàng quyết định tiêu phí trên đường toàn bộ để cho đã có cơm phiếu lâu dài Tô Khả Nhi gánh nổi. Tô Khả Nhi không phải là nữ chủ sao? Nàng vận khí cực kỳ tốt, sẽ có oan đại đầu nam nhân vì nàng tài trợ.

“Ta đem tiền rương của sư phụ mở ra, từ bên trong lấy không ít ngân lượng, hẳn đủ chúng ta dùng tới một trận.” Tô Khả Nhi hoàn toàn thất vọng. Các tu sĩ trừ vì mình luyện chế linh đan phụ trợ tu luyện, còn thường thường luyện chế một ít đan dược có kéo dài tuổi thọ đến thế tục đi mua, đổi lấy vật liệu cuộc sống. Thiên Thành Cung đan dược là Thiên Thành Cung nguồn gốc thu vào chủ yếu, hơn nữa Thiên Thành Cung tu sĩ thay đảm quyền quý chữa bệnh quanh năm, Thiên Thành Cung không thiếu tiền xài.

“Sư phụ đem tài vật giao cho người trông coi nhà.” Tô Y Nhân cười hi hi trừu, “Hắn đơn giản đem người khi người bên trong.”

Tô Khả Nhi một xấu hổ, lướt qua Tô Y Nhân đi trước tiến vào quán cơm. Nàng hoài nghi muội muội đã biết tư tình của nàng cùng sư phụ, nhưng chỉ cần muội muội một ngày không nói rõ, nàng liền một ngày làm hồ đồ.

Tô thị tỷ muội mang theo đem đẹp vũ quan cùng đuôi linh cũng thu đích tiểu Phượng Hoàng ở Thanh Dương thành ăn ăn vui đùa một chút đi dạo hơn nửa ngày, mua một ít cuộc sống nhu phẩm cần thiết sau, hướng bọn xa phu đi đường dài hỏi thăm đường đi Long Hồn sơn của Cảnh Long quốc.

“Cảnh Long quốc Long Hồn sơn, khoảng cách nơi này thật là xa, các người nhất định phải đi?” Một người phu xe trung niên la hoảng lên, “Cách nơi này có bảy tám trăm dặm đường, trên đường còn phải ngồi thuyền vượt núi, không có hai tháng là không đến được.”

“Vị đại gia này, ta muốn hỏi là, từ Thanh Dương thành lên đường, hướng phương hướng nào có thể đi đến Cảnh Long quốc Long Hồn sơn.” Tô Khả Nhi hỏi.

Nàng cùng Tô Khả Nhi làm sao có thể ngồi xe ngồi thuyền vượt núi băng đèo đây? Các nàng sẽ ngự kiếm phi hành thuật, mặc dù xa không có chân quân sư phụ bay cao nhanh hơn, nhưng cũng so bình thường xe ngựa mau hơn. Bay thẳng tắp, đoán chừng ba năm ngày liền có thể đến. Chẳng qua là thì ra là Tô Y Nhân hòa Tô Khả Nhi đều không có thể nào ra khỏi cửa, nàng chuyển kiếp tới trước ra cửa du lịch cũng là trường học tổ chức, nàng đi theo lão sư lĩnh đội chạy là được. Nói trắng ra là, nàng cùng Tô Khả Nhi phương hướng cảm đều không mạnh, rồi đi hoàn cảnh quen thuộc sau liền phân không rõ phương hướng.

“Cảnh Long quốc ở phía bắc Nam Tường quốc của chúng ta, các người ra khỏi Thanh Dương thành bắc môn, dọc theo quan đạo đi thẳng, đường tắt Lư Dương huyện, Tinh Thai huyện, Phong Bắc huyện, bay qua Lĩnh Nam sơn sơn đạo Dương Tráng, hướng tây chuyển tới Hạ Quận, Đông Phong huyện, ở sông Đông Phong hoa đào độ bến tàu đi thuyền xuống đến Bích Thủy Loan, nữa”

Tô Y Nhân nghe cặp mắt cũng mau xuất hiện vòng tròn, nàng vội vàng ngăn cản nói, “Chậm chậm, các người có bản đồ sao? Tỳ muội chúng ta có chút bạc vụn, muốn mua tấm bản đồ.” Các nàng nguy trang chỉ là vì che giấu dung mạo của mình, không có giấu giếm thân phận cùng hành tung ý tứ.

Có tiền mua đất đồ? Quả nhiên không phải là tên khất cái bình thường !

Cùng các nàng nói chuyện trung niên phu xe lần nữa quan sát các nàng một lần, mặt nghiêm túc nói, “Người bình thường người nào sẽ có bản đồ? Bản đồ là đồ quan phủ, người bình thường chế tạo bản đồ quốc gia sẽ bị coi như ngoại quốc gian tế bắt lại chém đầu !” Quanh năm nghênh đón đưa hướng luyện thành một đôi hòa nhàn kim tinh, hẳn đã nhìn ra thiếu nữ tên khất cái cùng xấu xí nữ trên người cũng không có khí chất ti vi dễ tiện, rất có thể là rời nhà ra đi tiểu thư thiên kim.

Hắn nhiệt tình giới thiệu: “Các người có tiền còn không bằng đi xe ngựa. Hai mươi lượng bạc, chúng ta Thuận An xa hành có thể đem các người một mực đưa đến Lĩnh Nam chân núi huyện thành Phong Bắc. Các người bay qua Lĩnh Nam dãy núi sơn đạo Dương Tráng cùng sạn đạo sau, nửa hướng dân bản xứ hỏi thăm có hay không xa hành có thể đem các người đưa đến Đông Phong huyện, sau này dựa theo cái biện pháp này, các người có thể bình an tới chân núi Long Hồn của Cảnh Long quốc.”

Thế nào phiền toái như vậy a

Tô Khả Nhi lắc đầu một cái, sau khi hướng trung niên phu xe nói cảm ơn, lôi kéo Tô Y Nhân đi ra xa hành.

“Muội muội, chúng ta ra khỏi thành đến địa phương không có ai, phân biệt hướng bắc liền ngự kiếm phi hành, đợi đến địa phương có người nữa hỏi thăm phương hướng đi Long Hồn sơn.” Nàng nói. Lần trước sư phụ mang nàng ra cửa tìm kiếm Tô Y Nhân, chính là áp dụng loại biện pháp này. Tìm đúng phương hướng bay thẳng, chờ phát hiện có thôn trang tập thị liền đi vào dùng chân nghỉ ngơi, sau đó hỏi thăm dân bản xứ địa phương mình muốn đi ở phương hướng nào.

Tô Y Nhân cảm thấy ngự kiếm phi hành so ngồi xe ngồi thuyền mau hơn, chỉ cần phương hướng không sai, tuyệt đối có thể tốc độ nhanh nhất đạt tới

mục đích, vì vậy lập tức đồng ý. Ban đêm, các nàng đi ra bắc môn Thanh Dương thành, lúc này trên quan đạo chỉ có đuổi kịp vào thành thương nhân mã đội cùng nông phu ra khỏi thành trở về nhà. Mọi người đi rồi một đoạn thời gian, nông phu từ từ đi ra quan đạo, dọc theo con đường nhỏ trở về thôn, hai tỷ muội thấy quan đạo đã không ai, lập tức từ trong không gian trừ vật lấy ra pháp kiếm của các nàng, đọc ngâm Ngự Kiếm Quyết. Pháp kiếm tự động lơ lửng ở giữa không trung, mỗi chân các nàng nhẹ một chút, nhẹ nhàng đứng ở trên thân pháp kiếm, thúc giục pháp kiếm cất cánh.

“Ta bay so các ngươi mau hơn !” Cảm thấy khắp nơi cũng so Tô thị tỷ muội mạnh mẽ, tiểu Phụng Hoàng kiêu ngạo nói. Nó không có đối trở về nguyên thân, chỉ vỏ hai cái nhỏ nhỏ cánh, thân thể liền bay đến trước mặt các nàng.

“Ngươi có cánh chúng ta không có; ngươi hơn bốn trăm tuổi, chúng ta mới mười sáu tuổi, ngươi nếu là bay so với chúng ta chậm, ngươi chính là một con chim sẽ thoát nhìn rất giống Phụng Hoàng !” Tô Y Nhân lớn thanh cười nhạo nói, lập tức đem tiểu Phụng Hoàng giận đến hướng nàng phun lửa (dĩ nhiên, là hù dọa dùng tiểu lửa).

“Muội muội, ngươi trước kia đều không yêu để ý tới tiểu Phụng Hoàng, bây giờ thế nào rất thích trên chọc nàng?” Tô Khả Nhi cười tùm tùm hỏi.

“Chơi thật khó.” Tô Y Nhân cười nói, “Đem nó chọc cho oa oa quý kêu, ta đã cảm thấy rất vui vẻ.” Đáng tiếc tiểu Phụng Hoàng chỉ cùng Tô Khả Nhi thân cận, chưa từng đứng ở trên bả vai của nàng.

Ghê tởm, nếu tìm được biện pháp cùng liên lạc với biểu tỷ, cho nàng lấy cái siêu cấp đáng yêu siêu cấp cường đại linh sủng đi ra !

Tô Y Nhân trong lòng thầm nghĩ, khỏe nhất liếc thấy Thanh Vân pháp kiếm lóe lên ánh sáng dưới chân Tô Khả Nhi, trong miệng lại không nhịn được phát lâu bầu đứng lên, “Tỷ tỷ, ta muốn lấy một so ‘Thanh Vân’ pháp kiếm tốt hơn.”

Rõ ràng là tỷ muội song sinh, cùng một ngày bị sư phụ thu làm đệ tử, tỷ tỷ có thể đạt được rất nhiều cao cấp pháp khí, muội muội dùng căn bản là Thiên Thành Cung đệ tử thông dụng cấp thấp pháp khí, muội muội có thể không tập hận tỷ tỷ sao? Một sư phụ hơn ngàn tuổi lục tục thu quá mười mấy đệ tử, như thế nào thiên ái một đệ tử đi nữa, cũng không có thể làm như vậy ! Xem ra biểu tỷ vì biểu hiện Thanh Nguyên tiên quân đối với Tô Khả Nhi chuyên sủng, hoàn toàn quên đây là một thiết định đường nào không hợp với lẽ thường.

“Muội muội, ta nhất định sẽ giúp ngươi tìm tốt pháp khí.” Tô Khả Nhi áy náy nói.

“Ân, nếu là cần rất nhiều tiền, tỷ tỷ ngươi muốn chịu phá tài nga.” Tô Y Nhân cười ngâm ngâm đạo. Nàng sao chép không gian có thể sao chép phần lớn không có sinh mạng đồ, nhưng liền một viên Cổ bốn bồi nguyên kim đan cần hao tổn năm ngày tình huống đến xem, sao chép một cao cấp pháp khí có lẽ cần thật là mấy năm thời gian (Ai, sao chép không gian không có thăng cấp chính là một rác rưởi ngón tay vàng!). Mỗi một món cao cấp pháp khí đều là duy nhất, nếu như nàng sử dụng vật phẩm tất cả đều là sao chép phẩm pháp khí của Tô Khả Nhi, không phải là đưa tới người khác chú ý không thể.

“Đó là tự nhiên.” Tô Khả Nhi bảo đảm hồi đáp. Trợ giúp muội muội là chuyện đương nhiên. Mà phương diện kim tiền, sư phụ nói qua, người tu chân từ không thiếu tiền, thiếu chính là thiên địa sinh thành kỳ trân dị bảo.

Hai người vừa trò chuyện vừa phi hành hướng phương bắc, có lúc vẫn cùng tiểu Phụng Hoàng ở giữa không trung chơi đùa. Bất tri bất giác bay rất lâu, các nàng cảm giác một mỏi, linh lực tiêu hao nhiều, liền đáp xuống cánh đồng hoang vu bên bờ sông nhỏ, bố trí một mô hình phòng ngự kết giới nhỏ, ăn một chút gì ngồi xếp bằng xuống nghỉ ngơi cùng hấp thu thiên địa linh khí bổ sung tự thân.

Trời tờ mờ sáng, hai người một chim đứng dậy tiếp tục hướng bắc bay, chờ thấy được khói bếp mới giống như người bình thường một dạng đi lại ở trong đất hoang.

Chuyến qua mảng lớn cánh đồng sau, các nàng gặp gỡ sáng sớm lao làm nông dân, ngăn lại một hồi thăm một cái địa danh cùng phương vị hiện giờ.

“Nơi này là Đình gia thôn.” Mái tóc hoa râm nhưng tinh thần quắc thước lão nông phu nói, “Các ngươi từ phía bắc Thanh Dương Huyện đi đêm đi ngang qua tới? Chúng ta nơi này là Phụng Thiên huyện Đình gia thành.”

Tô Y Nhân nhất thời sững sờ. Lư Dương huyện, Tinh Thai huyện, Phong Bắc huyện, Lĩnh Nam đương tràng sơn đạo, Hạ Quận, Đông Phong huyện, Đông Phong sông hoa đảo độ bến tàu, Bích Thủy Loan, xa hành phu xe duy chỉ có không có nói tới Phụng Thiên huyện.

“Lão đại gia, tỷ muội chúng ta muốn đi Cảnh Long quốc Long Hồn sơn.” Nàng khẩn trương nói, chẳng lẽ bởi đen phi hành, bay lỗi phương hướng đi?

“Nga, như vậy các ngươi đi nhầm phương hướng rồi.” Lão nông phu chỉ một cái hướng khác nói, “Các ngươi hẳn hướng bắc vừa đi, mà không phải hướng đông đi. Phụng Thiên huyện ở bên đông bắc Thanh Dương huyện, Thanh Dương huyện phía bắc là Lư Dương huyện.”

Bay nửa đêm, bất tri bất giác bay méo sẹo !

Tô Y Nhân cùng Tô Khả Nhi hai mặt nhìn nhau, hai miệng đồng thanh rên rỉ đứng lên. Tỷ muội song sinh, phương hướng cảm cũng không tốt !

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Không thể làm gì, Tô thị tỷ muội chỉ đành phải dựa theo lão nông phu chỉ điểm, vào thôn hương thôn dân mua chút thức ăn, sau đó dọc theo đường lớn trong thôn đi, nửa hồi thăm người qua lại như thế nào đi Cảnh Long quốc Long Hồn sơn.

Phụng Thiên huyện giao thông coi như thuận lợi, các nàng sau đó gặp phải một thương đội từ Phụng Thiên huyện lên đường đi Lĩnh Nam sơn mua sản vật núi rừng, gia nhập bọn họ, tốn mười lăm ngày đã đến Lĩnh Nam sơn, sẽ ở dưới sự chỉ dẫn của dân bản xứ, vượt qua Lĩnh Nam sơn, tới sơn bắc Hạ Quận.

Ngồi trong cửa hàng ven đường ở Hạ Quận uống nước trà, Tô Khả Nhi đối với Tô Y Nhân nói: “Đoán chừng lại đi mấy ngày, chúng ta liền có thể đến Đông Phong, từ nơi đó Bích Thủy Loan vượt sông, chúng ta liền tiến vào Cảnh Long quốc rồi.” Long Giang là con sông dài thứ hai Cửu châu đại lục, là thiên nhiên giới tuyến giữa Cảnh Long quốc cùng Nam Tường quốc.

“Ân.” Tô Y Nhân cắn bánh bột mì ở cửa hàng trà nước gật đầu một cái. Rồi núi hơn mười ngày sau, nàng đã lười lại đem mình nguy trang thành bản thủ nữ tên khất cái, bây giờ chỉ nhiều cát chút tóc mái xuống che giấu trán, mi mắt, hạt mụn ở cánh mũi bên trái như cũ thành nổi bật sâu hạt sác, gò má phải dán một khối thật to thuốc dán da chó che kín da thịt trắng nõn.

“Sư phụ rồi núi hơn một năm, phía ngoài thức ăn không bằng trong núi có linh khí có dinh dưỡng, không biết hán gầy không có, có hay không ngã bệnh?” Tô Khả Nhi lẩm bẩm nói, đối diện điểm tâm trước mặt không muốn ăn chút nào.

Thiết, sư phụ là tiên nhân, không dễ dàng ngã bệnh a !

Tô Y Nhân không nói lời nào. Nàng xem qua vô số tiểu thuyết ngôn tình, biết đây là bệnh tương tư, lười để ý nàng.

Mùa thu là quý tiết thu hoạch, làm mua bán, làm nông bận rộn sau vào thành làm việc, mang theo vợ con cùng lễ vật trở về nhà cha mẹ vợ Cửa hàng trà nước bên đường lớn người đến người đi, nhưng Tô Y Nhân cùng Tô Khả Nhi đôi áo quần cũ rách xấu xí tỷ muội chẳng những không có người quấy rầy, ngay cả người nguyện ý cùng các nàng ngồi cùng bàn cũng không có. Các nàng cao hứng vô cùng, cũng làm hết sức thu lại khí chất tu sĩ bất đồng của mình, không chọc người khác chú ý.

Ấm áp gió thu thổi qua, dùng xong bữa trưa các nàng móc ra chừng mười đồng bản đặt lên bàn, đứng dậy đi ra cửa hàng, kêu lên tiểu Phụng Hoàng đang ở trong rừng cây ven đường tìm thức ăn, bắt đầu xuất phát hướng Đông Phong huyện. Hấp thu bài học lần trước bay lỗi phương hướng, các nàng coi như ban đêm phi hành lên đường, cũng không dám rời đi đường lớn, gặp phải ngã rẽ, không cách nào xác định hướng bên kia, thà dừng lại nghỉ ngơi lìm đim

“Cô cô cô cô.” Đột nhiên, một con chim bồ câu màu xám tro bay đến trước mặt của Tô Khả Nhi, bắt đầu vòng quanh đỉnh đầu của nàng quanh quẩn.

Tô Khả Nhi biết đây là cái gì, vội vàng đưa tay đi bắt chim bồ câu màu xám tro. Tay của nàng vừa đụng đến chim bồ câu, chim bồ câu lập tức biến thành một khối màu xám tro, mặt ngoài bóng loáng viên đá.

“Tỷ tỷ, ngươi cùng sư phụ đây là lòng có linh tê một chút thông a. Ngươi đang tư niệm hán, hán thiên lý truyền âm thạch sẽ đến trước mặt của ngươi.” Có thân thể nguyên chủ toàn bộ trí nhớ Tô Y Nhân tiến tới Tô Khả Nhi bên tai ranh mãnh nói.

Loại này mặt ngoài bóng loáng viên đá gọi linh thạch. Cửu châu đại lục địa phương thiên địa linh khí tràn đầy sẽ sản xuất đá chứa phong phú linh khí.

Thiên địa linh khí là một cách xưng hô, dung nhập vào vạn vật sau sẽ bởi vì vạn vật phẩm chất bất đồng chia làm thủy, hỏa, phong, địa, lời năm loại linh khí, tức hồng hỏa, thủy biếc, lam phong, hoàng đất, tứ lõi, trong đó, dị biến từ nước —— băng là màu lam, nguồn gốc từ đất —— mộc là màu xanh biếc, nhiều loại linh khí dung hợp sau sẽ hiện ra nhiều loại màu sắc.

Linh thạch theo như độ thuần ẩn chứa thiên địa linh khí chia làm hạ phẩm linh thạch, trung phẩm linh thạch, thượng phẩm linh thạch, cực phẩm linh thạch.

Chỉ chứa một loại linh khí linh thạch là thuần linh thạch, là tài liệu tốt bố trí pháp trận. Một khối linh thạch nếu như lẫn vào nhiều loại linh khí liền kêu đa sắc linh thạch, sử dụng tương đối phiền toái, nhưng chỉ có sử dụng thích đáng, sẽ có hiệu quả thuần linh thạch không cách nào so sánh.

Thiên lý truyền âm thạch là một loại lấy phong thổ linh thạch vì vật chứa, điêu khắc ra mấy phục hợp pháp trận mà thành mô hình nhỏ pháp khí, có thể cất giữ thanh âm của người sử dụng. Thiên lý truyền âm thạch sử dụng sau, chỉ cần chủ nhân huyết dịch tồn tại ở trên pháp trận còn sống, chỉ cần truyền âm thạch phong chỉ linh khí đủ, bất kể ở nơi nào, nó cũng có thể bay đến bên người chủ nhân của huyết dịch. Linh thạch không thể sử dụng lại, linh khí trong linh thạch hao hết, linh thạch sẽ biến thành đá bình thường xám trắng không ánh sáng, cho nên thiên lý truyền âm thạch là pháp khí vô cùng trân quý, một loại chỉ dùng ở môn phái tu chân giữa những nhân sĩ trọng yếu, dùng ở chuyện trọng yếu.

Tô Khả Nhi đỏ mặt tròn mắt nhìn một cái Tô Y Nhân, ấp úng nói, “Ngươi nói cái gì nha?” Già bộ không biết.

“Lòng có linh tê một chút thông a.” Tô Y Nhân đẩy Tô Khả Nhi, cười hi hi nói, “Phía trên lời tâm sự lặng lẽ không thích hợp bị người khác nghe được, ngươi chui vào trong rừng cây đi nghe đi, ta ở ven đường chờ.” Nàng không cần đoán cũng biết, Tô Khả Nhi không thể chờ địa muốn nghe thanh âm của sư phụ, muốn biết tung tích của hán.

Tô Khả Nhi do dự một chút, đem tiểu Phụng Hoàng đưa dài cổ cũng muốn nghe bắt được, cứng rắn nhét vào trong tay Tô Y Nhân, vội vã nói: “Các ngươi chờ ta một hồi.” Cái này thiên lý truyền âm thạch là đặc biệt truyền cho nàng, sư phụ nói không chừng sẽ ở bên trong nói chút lời lặng lẽ, nàng thật

đúng là không dám trước mặt muội muội khởi động pháp trận, thu nghe lời bên trong.

“.....” Tiểu Phụng Hoàng vì không hấp dẫn người khác chú ý một mực giả mạo chim sẻ, dưới con mắt mọi người không dám há mồm nói chuyện, lại không dám phun lửa, không thể làm gì khác hơn là ở tay Tô Y Nhân giãy giụa.

“Cáp cáp cáp cáp, người cũng có một ngày như thế?” Chờ Tô Khả Nhi đi vào chỗ sâu rừng cây, Tô Y Nhân tay trái cầm thân thể lớn bằng chim sẻ của tiểu Phụng Hoàng, ngón trỏ phải chọc lấy nó đầu nhỏ, chơi được vui vẻ vô cùng.

Ta không phải là món đồ chơi !

Tiểu Phụng Hoàng vô cùng tức giận, cố gắng dùng mỏ chim mổ ngón tay của nàng.

“Hắc, người mổ không tới, người mổ không tới.” Mặt mũi đắc ý Tô Y Nhân cố ý đùa nghịch nó, “Phụng Hoàng rơi xuống đất không bằng gà, ta muốn nhổ lông nướng chim sẻ.”

Tiểu Phụng Hoàng giận đến sắp bốc lửa, hai con mắt nhỏ đen láy linh lợi hung hăng nhìn chăm chăm Tô Y Nhân, mỏ chim màu vàng sẫm hơi mở ra.

Tô Y Nhân trêu chọc điều chọc cho vui vẻ, đột nhiên nghe được một giọng nam tử trong suốt lạnh lùng vang lên: “Hong ma tước Thiên Thành cung nuôi.”

Là người của Tu Chân Giới, hơn nữa hẳn còn nhìn thấu nguyên hình cùng thân phận tiểu Phụng Hoàng !

Tô Y Nhân cảnh giác ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một tên đội đầu màu đen mặc cẩm bào xanh biếc nam tử rồi rảnh bước chậm về phía nàng đi tới, đi theo phía sau tám tên ăn mặc thống nhất đeo kiếm nam tử, trong đó lâu năm đã hạc phát đồng nhan, trẻ tuổi thoát nhìn hai mươi.

Tu sĩ đích bề ngoài tuổi tác không có nghĩa là số tuổi thật sự, tu vi rất cao tu sĩ có thể đem đáng ngoài mình duy trì ở một đoạn tuổi tác. Thanh Nguyên tiên quân ngàn tuổi, hẳn nhưng thủy chung giữ vững hai mươi bảy hai mươi tám tuổi trong trời lạnh lùng thành thực dung mạo; Thiên Thành cung chương môn chân nhân tuổi gần sáu trăm, nhưng vì biểu hiện mình lão thành, đem đáng ngoài duy trì ở năm mươi tuổi trên dưới, bộ dáng lão quân tiên phong đạo cốt.

Cẩn thận đem tiểu Phụng Hoàng thả vào vai trái mình, Tô Y Nhân ôm quyền chân thành thi lễ, nói: “Văn bối là Thiên Thành cung đệ tử Tô Y Nhân, xin hỏi đại danh tiên bối.”

Một cái nhìn thấu nguyên hình tiểu Phụng Hoàng, biết thân phận nó, còn dùng giọng điệu châm chọc khinh bỉ, thân phận của người này, địa vị, lực lượng tuyệt không tổn với Vạn Văn sơn Thiên Thành cung Thanh Nguyên tiên quân !

Tiểu Phụng Hoàng rất cơ trí, phát hiện tình huống không đúng cũng không náo loạn, nho nhỏ ánh mắt nhìn vô danh tu sĩ vạch trần thân phận mình muốn nói lại thôi.

Cẩm bào mực xanh biếc nam tử không nói gì, đứng ở phía sau hẩn vị trí gần nhất áo xanh trang phục thiếu niên giờ cao cầm ngạo mạn hồi đáp, “Chủ nhân nhà ta là Thương Văn đảo đảo chủ. Thiên Thành cung tiểu nha đầu, còn không mau một chút quỳ lạy lão nhân gia ông ta?”

Nàng còn tưởng rằng vị cao nhân này sau lưng mặc thống nhất người là thuộc hạ hẩn hoặc là đệ tử, không nghĩ tới chẳng qua là người làm. Chẳng qua nhìn thiếu niên nói chuyện, cho dù có chút cuồng vọng, nhưng cũng nói, Thương Văn đảo đảo chủ không phải là bình thường cấp bậc tu sĩ. nhưng Thương Văn đảo

Tô Y Nhân đầu óc mơ hồ. Vai trò nàng chuyển kiếp không có trí nhớ liên quan tới người này, biểu tỷ của nàng cũng không có thiết định cái nhân vật này, hẳn là ai? Nàng tu vi bây giờ không tính là cao, căn bản không cách nào phán đoán tu vi cấp bậc những tu sĩ khác.

Nàng phỏng đoán Thương Văn đảo đảo chủ là người đi đường giáp đánh tương du, nhưng võ lực trị giá tuyệt đối không kém, không dám lại có chán chờ, lập tức lần nữa chấp tay thi lễ, “Văn bối, Thiên Thành cung Thanh Nguyên tiên quân đệ tử Tô Y Nhân, bái kiến đảo chủ, đảo chủ vạn an.”

Nàng chỉ được văn bối bái kiến trưởng bối, cao nhân chỉ lễ, cự tuyệt quỳ lạy. Thanh Nguyên tiên quân là trong văn nam chủ, còn là sư phụ vai tuồng nàng chuyển kiếp, nàng có thể quỳ lạy, nhưng muốn nàng bái kiến biểu tỷ nàng hư cấu ra ngoài tương du pháo thí nam? Cái này không thể được !

“Thì ra là một bị bảo vệ thành nữ nhân ngu ngốc.”

Thương Văn đảo đảo chủ chê cười nói, “Danh môn chính phái tự xưng là tuân thủ đạo đức, trừ phụ nữ, mẹ con, huynh muội, vợ chồng, nam sư không thu nữ đồ, nữ sư không thu nam đồ. Lãnh Tu Trúc cư nhiên bắt người nữ đệ tử. Chẳng lẽ hẳn năm gần đây tu vi dừng lại không tiến, học người khác dùng thời gian bồi dưỡng thượng hạng lò bắt đầu thái âm bổ dương rồi?” Thanh âm lạnh như băng thấu xương, tràn đầy không thêm.

Lãnh Tu Trúc là tên thật Thanh Nguyên tiên quân sao? Dám hỏi Thanh Nguyên tiên quân tên thật, vị này “lão nhân gia” tuổi tác đoán chừng sẽ không so Thanh Nguyên tiên quân nhỏ quá nhiều ! Lồ, thái âm bổ dương

Căn cứ thiết định trong văn, Thanh Nguyên tiên quân là đem Tô Khả Nhi làm tương lai thê tử bồi dưỡng, một mực cẩn thận che chở. Nếu như Tô Khả Nhi không phải là trước sau bị nam nhân khác cưỡng chiếm, hẳn cũng sẽ không yêu sâu hận sâu hơn, hung hăng S-M Tô Khả Nhi.

Tô Y Nhân lo lắng thật nhanh cúi đầu, ánh mắt len lén liếc hướng ven đường rừng cây. Đem nữ nhân làm tu luyện lò là vô đức tu sĩ tu luyện đường tắt,

nàng hy vọng Tô Khả Nhi kia phẩm chất tốt nhất là chớ bị trước mắt những thử tu sĩ lợi hại này phát hiện.

“Chủ nhân, nàng mặc dù thiên phú không kém căn cốt không tệ, nhưng cái dung mạo này Thanh Nguyên tiên quân khẩu vị thật là cùng người khác bất đồng ! ” Mới vừa rồi giới thiệu Thương Vân đảo đảo chủ thân phận thiếu niên chán ghét nói.

“Xuân tài, nàng chẳng qua là làm một chút đơn giản nguy trang ! ” Thương Vân đảo đảo chủ lạnh lùng trách mắng. Để tóc mái dài rậm, dán thuốc dán da chó có thể che kín nửa gương mặt, đem tẩy vết ở chỗ cánh mũi bên nửa gương mặt khác phóng đại, thiếu nữ này coi như có chút đầu óc, biết nữ tu sĩ độc thân bên ngoài dễ dàng bị tâm tư bất chính nam tu sĩ cướp đi làm tu luyện lò, cố ý đem mình giả trang xấu xí điểm, làm cho nam nhân nhìn nàng nhìn lần thứ hai hứng thú đều không có.

Người làm đứng phía sau hần vội vàng cẩn thận quan sát Tô Y Nhân. Xuyên thấu qua tóc mái dày đặc của Tô Y Nhân cùng trên mặt dán thuốc dán da chó, không nhìn nàng hạt sắc mụn, bọn họ phát hiện hai tròng mắt nàng huy quang lưu chuyển, mũi quỳnh thẳng tắp tú khí, cái miệng nhỏ nhắn đỏ bồng đầy đặn, thanh âm chất chứa uyển chuyển, da thịt nhẵn nhụi nhu nhuận, đáng người mềm dẽo tốt đẹp, tinh thần sáng lạng, linh lực đầy đặn.

Biểu tỷ, cứu mạng a, nhanh lên một chút an bài anh hùng tới đây cứu mỹ nhân !

Nghe đối thoại của bọn họ, Tô Y Nhân cảm giác không ổn, trong lòng hồ nghi người sáng tạo cái thế giới này —— tác giả đứng lên.

“Lãnh Tu Trúc đem người bồi dưỡng đến loại trình độ này, nhất định hao phí rất nhiều tâm huyết. ”

Mục xanh biếc cảm bào nam tử đột nhiên âm hiểm cười mấy tiếng, tà ác nói, “Dùng để thử thuốc rất tốt. ” Ngón tay thon dài như bạch ngọc tinh tế điều khiển mà thành vén lên đầu lập màu đen, lộ ra hình dáng hần.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duỗi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Hần bộ dáng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng lãnh nghị gầy gò rất là tuấn mỹ, hai hàng lông mày đen ngòm bay xéo nhập vào tóc mái, cặp mắt hẹp dài phía đuôi hơi cong, thẳng tắp sống mũi, tròng mắt đen thâm thúy sắc bén lạnh như băng phải phóng phát có thể đông băng linh hồn người khác, đôi môi mỏng đậm sắc hơi mím treo một tia lãnh đạm.

Suy đoán nàng là Thanh Nguyên tiên quân bồi dưỡng lò, cố ý muốn đánh rách kế hoạch của hần; không nói là cướp nàng làm lò, mà là dùng nàng thí nghiệm độc dược. Thật là một tà ác ác độc lại vô tình tu chân cao nhân !

Thấy mặt của hần, muốn nói chuyện nhưng một mực chịu đựng tiểu Phụng Hoàng đột nhiên thê lương hét rầm lên, “Chạy mau, hần là độc đế ! ” Thương Vân đảo đảo chủ Âm Ngọc Phong là “Tiên ” cấp thất phẩm tu sĩ, bởi vì thủ đoạn dụng độc lò hỏa thuần thanh, Thương Vân đảo thế lực ngầm trải rộng Vĩnh Thái đế quốc, đám tu sĩ tôn xưng hần “độc đế”.

Độc đế?

Trong đại cương biểu tỷ thiết định vị thứ hai NP nam chủ ra sân !

Tô Y Nhân nhúc nhúc, ánh mắt thẳng tắp nhìn hần.

《Tô Khả Nhi tu tiên nhớ》có nói, độc đế Âm Ngọc Phong là Tu Chân Giới tà phái một trong tam đại “Tiên ” cấp tu sĩ, lòng dạ độc ác, lạnh lùng cao ngạo, coi nhân mạng như cỏ芥. Bởi vì hần thực lực mạnh mẽ, thế lực khổng lồ, chính phái tu sĩ dễ dàng không muốn trêu chọc hần. Hần không phải là ở bên kia Vĩnh Thái đế quốc sao? Chạy thế nào đến Nam Tường quốc bên này? Kịch tình bây giờ quá mạnh mẽ, vượt qua nửa Cửu châu đại lục, để cho nam chủ cùng nữ chủ tình cờ gặp.

“Lãnh Tu Trúc tiểu điều, người rốt cục nhớ tới bốn đảo chủ là ai. ”

Thương Vân đảo đảo chủ, tức độc đế Âm Ngọc Phong hai tay đặt sau lưng, lạnh lùng hỏi, “Lãnh Tu Trúc nữ đệ tử, người là chủ động cùng bốn đảo chủ đi, hãy để cho bốn đảo chủ phái người khiêng người đi? ” Ánh mắt sắc bén như kiếm quan sát Tô Y Nhân, trong lòng có điểm kỳ quái. Ánh mắt nàng tràn đầy kinh ngạc cùng quan sát, mà không phải sợ hãi cùng sùng bái. Tuy nói người tu chân không câu nệ chuyện nhỏ, nhưng thiếu nữ lớn như vậy thẳng tắp nhìn nam nhân, nàng thẹn thùng cũng không thẹn thùng?

Nghe hần nói như vậy, Tô Y Nhân quả quyết nói, “Ta bây giờ liền cùng các người đi. Đi nhanh một chút a. ” Tô Khả Nhi nếu là phát hiện nơi này có cái gì không đúng chạy đến, lập tức liền cùng số mạng chỉ định thứ hai nam nhân đụng phải.

“Đầu óc còn không quá ngu xuẩn. ” Âm Ngọc Phong vuốt cằm nói, khóe miệng lạnh lùng ưu nhã câu một vòng cung hài lòng.

Tô Y Nhân ngoan ngoãn cúi thấp đầu xuống. Cái thế giới này là biểu tỷ chế tạo ra, nam chủ trong mắt trong lòng chỉ có nữ chủ, nữ xứng là mây trời;

biểu tỹ cũng cho nàng cái này một chuyễn kiếp nữ trang bị ngón tay vàng(Mặc dù ngón tay vàng trước mắt rất rác rưởi), cũng sẽ không để cho nàng lần nữa pháo thí rơi; vạn nhất, vạn nhất nữa pháo thí điểm đoán chừng không gặp, linh hồn của nàng ngược lại sẽ bởi vì thân thể này tử vong trở về thực tế thế giới.

“Không cho các người bắt muội muội ta ! ” Nghe được âm thanh tiểu Phụng Hoàng cảnh cáo sau Tô Khả Nhi vội vã chạy ra rừng cây vọt tới, mở ra hai tay đem Tô Y Nhân ngăn ở phía sau, như gà mái mở ra cánh bảo vệ gà con.

Hồng bét, người thế nào không nhìn rõ tình thế liền bại lộ thân phận? Xem ra bất kể cái gì loại hình nữ chủ, đều là gây chuyện tình !

Tô Y Nhân trong lòng thâm kêu khổ.

Tiểu Phụng Hoàng thấy nàng đi ra, lập tức mở ra cánh bay đến bên cạnh nàng.

“Hai người các người chạy mau ! ” Nơi cổ họng phát ra một tiếng dồn dập thể lương phụng ngâm, cả người nó hồng quang bốn phía, trong nháy mắt biến thành một con từ đầu tới đuôi có tám - chín thước chiều dài Hỏa Phụng Hoàng, hướng Âm Ngọc Phong phun ngọn lửa như điên.

“Ngu xuẩn ! ” Độc đế Âm Ngọc Phong lãnh ngạo đứng thẳng, ưu nhã giơ tay phải lên đối mặt ngọn lửa. Chuyện lạ xảy ra, hướng hấn phun ỏi ngọn lửa giống như bị lực lượng gì chặn lại, nửa điểm cũng không có thể đến gần hấn.

“tiểu Phụng Nhi ! ” Tô Khả Nhi không chút nghĩ ngợi xuất ra một thanh hàn quang bắn ra bốn phía hộ thân tiểu kiếm, sau đó lấy ra Thanh Vân pháp kiếm cất giữ ở càn khôn vòng ngọc.

“Tiếng chuông thương ! ” Sau lưng độc đế Âm Ngọc Phong mấy tên người làm rút ra pháp kiếm, thật nhanh đem Tô Khả Nhi tứ nguyệt vòng tròn vây lại.

Đây là lấy trộm chọi đá !

Biết thực lực độc đế Tô Y Nhân giậm chân một cái, lấy ra nàng pháp kiếm làm đáng một chút.

Nhẹ nhàng đứng dịp đem tiểu phi kiếm chặn lại, đem ngọn lửa của Hỏa Phụng Hoàng phản kích trở về. Độc đế Âm Ngọc Phong lạnh nhạt nói, “Nguyên lai là đôi hoa tỷ muội. Cùng nhau mang đi ! ” Lệ mắt thoáng qua lau một cái tinh quang. Tô Y Nhân mới vừa chạy đến gần trước, hấn liền nhìn ra trên đầu nàng mang ngạch sức là một loại dịch dung dùng tiểu pháp khí. Không có nữ nhân sẽ đem mình dịch dung phải xấu xí vô cùng, trừ phi nàng có không có gì sánh kịp dung mạo ! Tô Y Nhân là muội muội nàng, Tô Y Nhân dung mạo đã coi là được với thanh lệ xinh đẹp, dung mạo của nàng

Đây không phải là tự chui đầu vào lưới sao?

Thấy trạng huống trước mắt, Tô Y Nhân vừa khần trương sợ lại dờ khóc dờ cười. Kịch tính của biểu tỹ quả nhiên cường đại, nàng cũng đem thời gian trì hoãn một năm rưỡi, nữ chủ Tô Khả Nhi vẫn là cùng nàng mệnh định thứ hai nam nhân gặp được.

Bọn họ là thế nào triển khai trận đầu thuyền hí đây?

Âm dương tình cổ !

Trong đại cương, độc đế Âm Ngọc Phong bắt đi Tô Khả Nhi sau ở trên người nàng dùng thử các loại độc dược, cố gắng đem nàng chế thành một dược nhân bị khống chế. Một lần sai lầm, hấn dựa theo cổ phương bồi dưỡng chơi âm dương tình cổ bỏ ra ngoài lon nuôi cô, chia ra chui vào trong cơ thể hấn và Tô Khả Nhi, kết quả là tại chỗ để ép Tô Khả Nhi trên đất thịt tới thịt đi, từ nay đắm chìm trong đó.

“Bốn đảo chủ đang thiếu mẻ nóng bỏng Phụng Hoàng linh máu. ” Độc đế Âm Ngọc Phong cười lạnh nói, giờ ngón trở lên ngón giữa hướng Phụng Hoàng liên tục về mấy nguyên rửa phù, sau đó lại hướng Hỏa Phụng Hoàng xòe bàn tay ra. Hư không chia ra nguyên rửa phù từng đạo một đánh vào trong thân thể Phụng Hoàng.

“Trù trừ, trừ trừ ~” Phụng Hoàng liên tiếp hí. Một đạo ánh sáng xanh từ lòng bàn tay hấn bay ra, như hoạt xà một dạng đem Phụng Hoàng cuốn lấy, đem Phụng Hoàng cứng rắn ép thay đổi trở về trạng thái tiểu ma tước.

“Không muốn ! ” Tô Khả Nhi thét lên nhào tới cứu Phụng Hoàng, tiểu Phụng Nhi là sư phụ linh sủng, càng là hấn một tay nuôi lớn, hấn coi nó như nữ nhi ; tiểu Phụng Nhi vì cùng nàng tranh sủng, thường thường cùng nàng ồn ào, nhưng quan hệ giữa các nàng còn là rất sâu dày. Nàng không thể mặc cho nó bị độc đế bắt lại, trở thành nguyên liệu các loại linh đan.

Độc đế Âm Ngọc Phong hừ lạnh một tiếng, ổng tay áo bên trái phát một cái, đem Tô Khả Nhi đánh bay ra ba thước bên ngoài, nặng nề ngã xuống đất.

“tỷ tỷ. ” Kinh hoàng Tô Y Nhân vội vàng chạy tới đem Tô Khả Nhi đỡ lên. Nàng còn là lần đầu tiên hiện trường quan sát tiên thuật pháp khí giao thủ, xem ra đối mặt độc đế bậc này cường giả, Tô Khả Nhi cùng Phụng Hoàng hoàn toàn chính là dê béo mặc cho người làm thịt.

Đem thanh thẳng pháp khí buộc tiểu Phụng Hoàng đưa cho sau lưng một tên người làm, độc đế Âm Ngọc Phong ra lệnh: “Đem vật tùy thân của các nàng tháo xuống, mang đi. ” Khóe miệng câu lên một cái cười, hấn ưu nhã ung dung lướt qua Tô thị tỷ muội, hoàn toàn không thấy các nàng có thể phản kháng.

Dùng nguyên rửa phù phong ấn linh sủng Phượng Hoàng, chặt đứt nó cùng chủ nhân Lãnh Tu Trúc tâm linh liên lạc, đem Lãnh Tu Trúc hai nữ đệ tử kiêm tu luyện lò bất sống, hẳn giờ phút này tâm tình rất tốt.

Cùng “Tiên” cấp tu sĩ đối nghịch không thua gì dùng cánh tay ngăn cản xe, lấy trứng chọi đá !

Tô Y Nhân rất thức thời, lập tức đem pháp kiếm thu hồi càn khôn đại bên hông, lại đem cái này hắc tê da trâu chế thành trư vật pháp khí hai tay dâng lên, tránh khỏi cùng người làm của độc đế sinh ra tiếp xúc thân thể. Tô Khả Nhi kiến thức thực lực độc đế sau không dám nữa phản kháng, sắc mặt tái nhợt thu hồi pháp kiếm, cời ra vòng ngọc, giao cho đi tới bên người nàng cố gắng cướp nàng vòng ngọc trung niên nam tử.

“Còn trên đầu người nữa.” Sắc bén ánh mắt quét một cái Tô Khả Nhi, tên này tu vi tương đối cao nam tử hung tợn nói. Hẳn có thể cảm ứng được ra tiểu pháp khí phát ra linh lực ba động.

Tô Khả Nhi hai tay đề lại cố định ở trên tóc xanh biếc ngọc ngân hoa mai lắc đầu liên tục, nói: “Cái này không được.” Sư phụ nói qua, tốt nhất không nên để cho nam nhân xa lạ thấy mặt của nàng.

Để cho nam nhân khác thấy, sẽ tâm sinh tham luyện !

Tô Y Nhân ra sức đem Tô Khả Nhi kéo ra phía sau, lớn tiếng nói, “Đây là một ngăn che dung nhan tiểu pháp khí, không có bất kỳ năng lực công kích phòng ngự, các người đều là mây chực, mây trăm tuổi đắc đạo tu sĩ, cần gì cố ý muốn xem hình dáng một cô gái? Các người nhiều người, tu vi lại so với chúng ta tỷ muội cao, chẳng lẽ còn lo lắng tỷ muội chúng ta trốn vào đám người không bắt được?”

Một tên trên môi lưu râu cá trê trung niên nam tử bỉ ổi cười nói, “Chính là muốn nhìn một chút danh môn chính phái Thanh Nguyên tiên quân nữ nhân đáng đáp như thế nào.” Đi tới, muốn đưa tay mạnh hất Tô Khả Nhi xanh biếc ngọc ngân hoa mai ngách sức.

“Không được, không nên như vậy.” Tô Khả Nhi liều mạng tránh né. Nàng ghét nam tử xa lạ đến gần mình như thế, sợ hơn lộ ra hình dáng gập phải phiền toái lớn.

“Uy, khi dễ cô gái, nhìn mặt của cô gái chưa lập gia đình, các người còn phải không biết xấu hổ?” Tô Y Nhân nổi giận dùng tay đánh tên tay của nam tử này, cũng không phòng một gã nam tử khác kéo ra tay của Tô Khả Nhi, mạnh mẽ gỡ xuống che giấu pháp khí.

Độc đế Âm Ngọc Phong nghe được sau lưng tiểu ồn ào, tùy ý quay đầu nhìn một chút. cái này vừa nhìn

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duối Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Đang lúc giãy giụa, ngân trâm cùng dây buộc tóc thiếu nữ dùng cho cố định búi tóc bị tháo ra, đen nhánh tóc dài mượt mà tựa như thác nước bay xuống, nhộn nhạo sợi tóc mơ hồ toát ra ngân quang. Nàng khuôn mặt kinh hoàng nhỏ nhắn trắng nõn bóng loáng tinh xảo tuyệt mỹ, hai gò má béo mập trong trắng thấu hồng hồng trong thấu phần khe thối phải rách, mấy liều đen nhánh nhú lên như mực vẽ thành, trông mắt đen trong suốt đắm lệ lóe sáng bóng như kim cương.

Thiếu nữ rung rung muốn khóc tựa như nai con xinh đẹp bị hoảng sợ, các nam nhân chợt tăng thương tiếc, hận không được ôm vào trong ngực tùy ý vuốt ve; miệng nàng khéo léo phát ra sợ hãi kêu mềm mại như chim oanh hót, các nam nhân trong lòng dâng lên mấy phần khoái ý thi ngược.

Độc đế Âm Ngọc Phong thấy mấy vị trẻ tuổi, định lực không đủ người làm của hắn quên cả nhiệm vụ hướng cô gái kia rướn cổ lên, lỗ tai phảng phất nghe được thanh âm bỉ ổi bọn họ nuốt nước miếng, đôi mi cau lại, trông mắt âm lãnh sắc bén chợt tăng thêm mấy phần sát khí.

“Cút ngay, các người hết thấy cút ngay !” Muội muội cô gái kia hung ác kêu lên, ra sức phát tay, dùng cảm đem hai con tay đưa về phía tỷ tỷ nàng đánh rụng.

“Mất mặt xấu hổ !” hắn cau kinh nổi giận quát nói, “Lục, Bát, Thập Nhất, Thập Ngũ, sau khi trở về vào Hàn Tuyên động báo quan !” Có tư cách tu chân người làm quan hệ với hắn là nửa đồ nửa nô. Bọn họ thấy mỹ nữ liền mất thái độ bình thường, để cho hắn mất hết mặt mũi.

Bị Tô Khả Nhi xinh đẹp nhất thời mê hoặc tâm thần bốn tên người làm đồng loạt rung mình một cái, không hèn mà cùng một chân quỳ xuống, nói : “Là, chủ nhân !” Bọn họ hiểu rõ nhất độc đế vui hay giận, đối với độc đế sợ hãi cực kỳ.

Độc đế Âm Ngọc Phong tháo xuống duy mạo hắc sa, cổ tay vung. Duy mạo hắc sa nhẹ bay, chuẩn xác bay đến trước mặt của Tô Khả Nhi. Tô Khả Nhi kinh hoàng thất thố theo bản năng tiếp lấy, không rõ nhìn hắn.

“Mau đeo lên.” Tô Y Nhân không ngừng bận rộn nói. Độc đế quả nhiên là một trong số nam chủ, thấy nữ chủ lần đầu tiên liền sinh ra mãnh liệt độc chiếm muốn.

Chờ Tô Khả Nhi đem khuôn mặt nhỏ nhắn làm cho nam nhân tâm thần rạo rực, mắt hồng kia che kín, độc đế Âm Ngọc Phong cúi kính ra lệnh, “Âm Đại, Âm Tam, hai người trông coi các năng.” Hắn chọn hai người làm tính tình lão thành chừng chạc, tâm cảnh đã như giếng khô không dao động.

“Là, chủ nhân.” Không có bị tuyệt thế dung mạo của Tô Khả Nhi hấp dẫn đến mức thất thố hai tên trung niên nam tử đi lên trước, song song lĩnh mệnh.

“Độc đế đại nhân, người muốn dẫn chúng ta đi nơi nào?” Nhìn một bên hắn thon dài lạnh lùng cứng rắn, Tô Khả Nhi tâm hoảng hồn.

“Thương Vân đảo.” Độc đế Âm Ngọc Phong lạnh lùng nói, vung tay, thân thể từ từ lẳng không bay lên, mặt hướng phương đông bay đi.

Ngay cả mượn pháp khí đều không cần !

Tô Khả Nhi nhìn lên bầu trời, hắn kia tiêu sái ưu nhã bay lượn phong tư, trong lòng khiếp sợ. Theo sư phụ nói, Vũ vô ích thuật là pháp thuật rất hao tổn linh lực, “Chân” cấp lục phẩm tu sĩ cho dù có thể làm được cũng không cách nào đường dài phi hành.

Thật là mạnh a ~

Tô Y Nhân nhìn lên bầu trời bóng lưng áo bào tung bay ngạo nghễ kia, trong lòng không được than thở: không hổ là nam chủ có năng lực cùng tiên quân chia một chén canh, có mấy phần bản lĩnh.

Âm Đại, Âm Tam xuất ra bọn họ pháp kiếm, một người kéo một theo sát chủ nhân.

“Tiên nhân, tiên nhân……” Ở phía xa ngắm nhìn thế tục mọi người vui mừng kêu lên, có hai tay hướng lên trời, có quỳ xuống đất quỳ lạy. Hồng trần truyền thuyết thế ngoại có trường sinh bất lão tiên nhân, vô số tục nhân bước lên tìm tiên cầu đạo chỉ đồ, nhưng ở những năm còn sống gặp phải tiên nhân le que không có mấy, chớ nói chi là tiên nhân truyền thụ bọn họ trường sinh chi đạo.

“Tiên nhân.” Tô Y Nhân kinh ngạc lắm bả nói, “Chẳng qua là, thất phẩm trở xuống tu sĩ không có tư cách gọi là tiên nhân đi?”

“Bọn họ không biết, thấy tu sĩ sẽ bay trên trời đều gọi là tiên nhân.”

Lôi kéo Tô Y Nhân cùng nhau đứng ở trên pháp kiếm phi hành Âm Tam đậm mạc nói, “Một bảy kiến hồi, ngày ngày vọng tưởng đắc đạo thăng tiên” Bọn họ bình thời phi hành cũng ân thân, chủ nhân vui sướng trong lòng, trong lúc nhất thời cư nhiên quên.

Tô Y Nhân bĩu môi, xem thường. Nếu như không phải là biểu tỷ nàng sáng tạo ra cái thế giới này, nơi này tiên nhân ngay cả con kiến hồi đều không phải là !

Độc đế Âm Ngọc Phong một người cao ngạo bay ở phía trước nhất, Âm Đại Âm Tam ra lệnh Tô thị tỷ muội đứng ở nửa trên của pháp kiếm thân kiếm, mình đứng ở phía sau các năng, tức chỗ chuỗi kiếm của pháp kiếm.

Pháp kiếm chiều dài toàn thân ước chừng ở một thước một tới một thước ba, hai người trưởng thành đứng một trước một sau, thân thể tất nhiên muốn dán rất gần. Tô Khả Nhi một tay thật chặt giữ hắc sa duy mạo trên đầu, thân thể hết sức nghiêng về phía trước. Giá ngự pháp kiếm phi hành Âm Đại lạnh lùng châm chọc nói, “Tiểu nữ oa tử, lão phu năm nay sáu trăm lẻ tám tuổi, nữ tôn thứ hai mươi tám đời của lão phu tuổi tác cũng lớn hơn người !” Âm dương thái bổ là đường tắt tu luyện, nhưng không phải là duy nhất. Độc đế môn hạ mọi người có loại tu luyện kỹ xảo khác hoàn toàn không kém với âm dương thái bổ.

Tô Khả Nhi cắn cắn môi anh đào, thân thể thẳng tắp đón gió đứng ngay ngắn. Nàng không dám tin thủ hạ của độc đế, nhưng người ta đã nói rõ đối với thân thể nàng không có bất cứ hứng thú gì, nàng đề phòng như thể nữa có chút lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.

“Vị bá bá này, xin hỏi Thương Vân đảo ở nơi nào, khoảng cách nơi này xa sao? Linh sủng của sư phụ ta có thể bị chủ nhân nhà người giết luyện đan hay không?” Tô Y Nhân đề nấn xuống lo âu trong lòng, bên chuyển mặt hỏi thăm Âm Tam giả ngự phi kiếm sau lưng.

Biểu tỷ viết văn kết cục luôn luôn là HE, nàng cũng không phải là rất lo lắng tính mạng Tô Khả Nhi. Biểu tỷ lần nữa sử dụng nữ xứng vốn đã dẫn hộp cơm, cho nên hắn cái pháo thí nữ xứng chuyện kiếp này cũng không dễ dàng chết. Trong đại cương《 Tô Khả Nhi tu tiên kí 》， nữ chủ, nam chủ nam xứng đều có linh sủng, nhưng còn không có thiết định tốt linh sủng loại khác của bọn họ. Nàng không loại bỏ biểu tỷ sẽ viết Hòa Phượng Hoàng chết, triển khai kịch tình mới, cuối cùng lần nữa lấy một linh sủng hiếm hơn bởi thường cho tiên quân nam chủ, cho nên hắn bây giờ lo lắng hơn Phượng Hoàng sẽ bị làm tài liệu đan dược hoặc là tài liệu thức ăn pháo thí rồi.

“Thương Vân đảo ở nội cảnh Vĩnh Thái đế quốc.” Mặt vô biểu tình Âm Tam lạnh như băng nói, “Phượng Hoàng là có thể gặp mà không thể cầu linh cảm, một thân đều là bảo, chủ nhân nhà ta sẽ thật tốt nuôi nó.” Vì có thể kéo dài đảo được Phượng Hoàng máu, Phượng Hoàng thịt, Phượng Hoàng linh, bọn họ sẽ còn dùng hiếm có linh thủy linh cỏ linh trùng đem con Phượng Hoàng này nuôi phải mập mập khỏe mạnh.

Khóe mắt quét qua cái đầu cao tới cằm mình, hắn nói, “Tỷ muội các người sống hay chết, còn phải xem chủ nhân tâm tình cùng kế hoạch.”

Thiên tư hơn người dung mạo hơn người đích nữ tu sĩ nếu như bị tà phái tu sĩ bắt sống, kết quả một loại đều là làm lò đỉnh của nam tu sĩ. Chủ nhân của hắn mặc dù không gần nữ sắc, lại càng không thêm lợi dụng thân thể nữ nhân tu luyện, nhưng không loại bỏ hắn sẽ đem đây đôi hoa tỷ muội ban cho người ở làm lò.

“Ta thật sợ hãi, bá bá.” Tô Y Nhân run giọng nói, “Van cầu người nói cho ta biết, chủ nhân nhà người như thế nào mới sẽ không làm thương tổn tỷ muội chúng ta.” Ánh mắt nhìn về phía trước nhưng không có nửa điểm về sợ hãi.

Âm Tam không trả lời nàng. Nàng biết độc đế Âm Ngọc Phong quản lý thuộc hạ cực nghiêm, cũng không có hỏi thăm nữa.

Bay một lúc lâu, Âm Tam đột nhiên nói, “ Tô Nhi cô nương, chủ nhân nhà ta tinh với y thuật độc thuật, thường thường làm thí nghiệm sống. Hẳn gọi các người ăn cái gì, ở trên người các người làm cái gì, các người cũng không muốn phản kháng. Các người hai tỷ muội tuổi tác tương cận, thể chất tốt linh lực cao, vô cùng thích hợp làm các loại thí nghiệm so sánh. Chỉ cần kết quả thí nghiệm để cho hân hài lòng, hẳn sẽ không lãng phí tính mạng của các người. Các người vô cùng đẹp, chỉ làm nam nhân tu luyện lộ thật là đáng tiếc, có lẽ, các người có thể ném thử học tập thái dương bổ âm cùng âm dương hồ thái thuật. ” Hân đề nghị vô cùng thực tế cùng trung lập !

Tu luyện lộ, thái dương bổ âm cùng âm dương hồ thái thuật?

Tô Y Nhân ghen hòng, nửa ngày nói không ra lời. NP nữ chủ Tô Khả Nhi đối mặt chúng nam chủ chẳng phân biệt được trú đêm thái phạt còn sống được có tư có vị, cũng ở trong hoan ái tu tiên, không phải là thái dương bổ âm chính là cùng thật văn nam chủ môn âm dương hồ hải !

Nữ chủ Tô Khả Nhi có thể dùng cái biện pháp này, bởi vì Thương Vân đảo lớn nhất BOSS sẽ là vật trong túi nàng. Nàng nên làm cái gì bây giờ? Nàng làm hư nguyên định kịch tình cùng Tô Khả Nhi cùng hưởng độc đế người đàn ông này, còn là trở thành những nam tu sĩ khác cộng dùng lộ trên Thương Vân đảo? Tô Khả Nhi cùng tiên quân sư phụ đã song tu, đối với thể nào hoan ái thể nào tu luyện vô cùng quen thuộc, nàng đi nơi nào học tập âm dương hồ thái song tu thuật?

Nàng không muốn cướp nam nhân tỷ tỷ, nàng lại càng không muốn trở thành nữ nhân của đồng đảo nam nhân ! Cái thể giới này ở trong lòng nàng còn là một thể giới dùng để du ngoạn, linh hồn của nàng đến chỗ này du lịch, sẽ không làm cho bất cứ người nào nơi này động tình cảm !

Nàng còn là thiếu nữ, thân thể cùng linh hồn đều là, tuyệt không nên bị một đồng nam nhân đụng chạm !

Trông mắt chuyển sang bên phải phía trước, đứng ở Âm Đại phi hành trên pháp kiếm Tô Khả Nhi : chỉ cần độc đế lên giường Tô Khả Nhi, hẳn nên sẽ đối xử tử tế thân muội muội của Tô Khả Nhi.

Ánh mắt nữa chuyển sang phía trước chỗ xa nhất một cái bóng dáng mực màu xanh lá cây, miệng nàng khẽ cong lên vui vẻ : chuyện nàng cần làm là mau sớm tinâm dương tình cổ biểu tỷ thiết định, để cho bọn họ đi đến cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Bay vọt qua con sông quanh co cùng liên miên sơn đạo, lúc đêm khuya, đoàn người độc đế Âm Ngọc Phong đáp xuống trước một tòa nhà lớn đèn đuốc sáng choang. Không đợi người làm của độc đế tiến lên gõ cửa, cổng lớn bằng thiết màu đen đang đóng chặt lại mở ra, bên trong một tên nam tử mặc cẩm y trẻ tuổi cùng bốn tên thiếu niên áo xanh vội vàng chạy ra.

“Trang chủ Tinh Lâm trang Âm Năm bái kiến chủ nhân. ” Cẩm y nam tử Âm Năm thật sâu vái chào nói, “ Âm Năm nghênh tiếp chậm trễ, kính xin chủ nhân thứ tội. ” Bốn tên nam tử áo xanh phía sau hẳn toàn bộ hai đầu gối quỳ xuống đất nghênh đón.

Chung quanh ruộng đất rừng cây đều là sản nghiệp Tinh Lâm trang, điền nông ở nơi xa Tinh Lâm trang chỉ biết trang chủ là người trong giang hồ, rất ít ở trong trang, lại ít có người nhìn thấy trang chủ, càng không biết đương nhiệm trang chủ cùng vị trang chủ đầu tiên với một đời tổ phụ của tổ phụ của tổ phụ bọn họ là cùng một người.

Chủ nhân của nơi này làm sao biết độc đế sẽ tới ở thời điểm vạn nhà sắp tắt đèn, còn có ý thấp sáng lên đèn hấp dẫn chú ý? Giữa bọn họ nhất định có thủ đoạn truyền tin đặc thù. Độc đế thanh thế thật là lớn, thật là lớn thế lực !

Tô Y Nhân xem một chút Âm Tam đang giám thị mình, đi đến Tô Khả Nhi bên người, lặng lẽ nói, “ Tỷ tỷ, lực lượng của độc đế có thể so sư phụ còn cao, trừ khi có nguy hiểm tánh mạng, người không nên cùng người nơi này ngay mặt tạo xung đột. ”

Nhảy ra hồng trần, lấy tu luyện, cầu trường sinh vì tôn chỉ, môn phái tu chân cũng giống như môn phái giang hồ phân ra chính tà, tất cả đều là bởi vì có chút tu sĩ vì ở trước khi hao hết tuổi thọ vì sửa đổi thể chất, kéo dài tuổi thọ, nhanh chóng tăng cường thực lực tự thân, sẽ chọn lựa thủ đoạn thương thiên hại lý thiệt người lợi mình. Độc đế không chỉ là bởi vì hân am hiểu sử dụng độc, hay là bởi vì thủ đoạn hân đoạn. Tô Khả Nhi ở trước khi hân động tình ngay mặt chống đối hân, tuyệt đối muốn ăn nhiều đau khổ.

Nàng lần nữa thấp giọng dặn dò Tô Khả Nhi, “ Giữ được tính mạng mới có vô hạn tương lai. ” Tô Khả Nhi là nữ chủ, cái thể giới này bởi vì nàng mà sáng tác, hương hoa mai từ trong gió rét, vì cuối cùng NP tốt đẹp, nàng sẽ chịu khổ da thịt tâm linh bị thương, nhưng tuyệt đối không phải là hủy dung, lại không biết sẽ là từ vong.

“ Ta biết. Người cũng muốn thật tốt bảo vệ mình. ” Tô Khả Nhi hơi thấp giọng hồi đáp. Thức thời vụ là tuần kiệt, nàng mới sẽ không cùng “ Tiên ” cấp tà phái tu sĩ ngay mặt gây xung đột đấy. Sư phụ của nàng, Thanh Nguyên tiên quân nhất định sẽ tới cứu nàng !

Hai tỷ muội tiến tới cùng nhau nói lời lặng lẽ, Âm Đại hòa Âm Tam làm như không thấy, chỉ ở lúc vào trang bảo các nàng theo sát.

Mặc dù lúc này đã là đêm khuya, một nửa địa phương của Tỉnh Lâm trang còn đốt cây đuốc điểm đèn lồng. Trong trang người làm bận rộn có trật tự, vì các khách nhân của chủ nhân an bài phòng khách, mang thức ăn, đưa lên nước nóng. Trong lúc nhất thời, Tỉnh Lâm trang bóng người nhộn nhịp.

Ăn xong thức ăn chủ nhân đã sớm chuẩn bị sau, mọi người mỗi người đi phòng khách, rửa mặt thay quần áo lên giường nghỉ ngơi. Âm Đại cùng Âm Tam dẫn Tô thị tỷ muội đi Khán Nguyệt các, địa phương tối nay độc đế vào ở.

Lúc đêm khuya, một tên nam tử đem hai tên trẻ tuổi mạo mạo nữ tử kêu vào phòng, sẽ phát sinh chuyện gì?

Tô Khả Nhi vô cùng kinh hoàng, nắm chặt tay của Tô Y Nhân. Sắc mặt của Âm Đại Âm Tam bình tĩnh không nhìn ra bất kỳ vật gì, nhưng nàng đã suy đoán tỷ muội mình sắp bị độc đế tao đập.

Nàng rất hối hận, không có sự phụ hoặc là sự môn đồng bạn bảo vệ liền tự tiện rời đi Vạn Văn sơn, hối hận không có kiên định đem muội muội nhét vào Vạn Văn sơn. Nàng nếu như thất trình, nàng tin tưởng sự phụ sẽ hiểu nàng bất đắc dĩ, nhưng muội muội còn là một cô nương thuần khiết, một khi bị ô nhục, từ nay rất khó tìm thêm đến trẻ tuổi thuần khiết làm song tu bạn lữ.

Tô Y Nhân dùng lực trở về nắm đôi tay lạnh như băng đang run rẩy của Tô Khả Nhi, trong lòng cũng rất sợ. Quá nhanh, chẳng lẽ độc đế Âm Ngọc Phong quyết định một lần chiếm làm của riêng hai tỷ muội, thái nguyên âm các nàng bỏ hẳn dương lực?

Biểu tỷ tính toán viết bày P văn, đem chuyển kiếp nữ xứng chết mà sống lại cũng thêm vào trong nhục hi? Nữ chủ NP văn không thể như vậy viết, đám nam chủ cùng nữ chủ chung một chỗ sau vẫn cùng những khác nữ xứng giữ vững quan hệ mập mờ, tuyệt đối sẽ bị độc giả mắng chết !

Toàn bộ kết cấu Khán Nguyệt các ở vào vườn hoa bên hồ của Tỉnh Lâm trang, đẩy ra cửa sổ là có thể nhìn lên bầu trời trăng sáng quan sát bóng trăng trong hồ. Đọc theo chín đoạn hành lang đi vào Khán Nguyệt các, trong lòng tràn đầy sợ hãi Tô thị tỷ muội chỉ thấy độc đế một thân trường bào màu trắng ngời ở bên cửa sổ, mượn bầu trời ánh trăng cùng ánh nến trên bàn đem chơi chiếc bình trong tay. Trên bàn trước mặt hắn, bày chừng mười cái bình bình lon lon. Ánh trăng sáng tỏ xuyên thấu qua cửa sổ vẩy vào khuôn mặt anh tuấn thanh gầy của hắn, trên trường bào trắng phiêu dật, khí chất toát ra từ hắn cư nhiên không phải là thần tiên khí mà là tràn đầy hơi thở yêu ma tính toán.

Âm Tam nói, chủ nhân nhà ta tinh vi y thuật độc thuật, thường thường làm người thật thí nghiệm. Hắn gọi các người ăn cái gì, ở trên người các người làm cái gì, các người cũng không muốn phản kháng; các người đây đôi thân tỷ muội tuổi tác gần kề, thể chất tốt linh lực cao, vô cùng thích hợp làm các loại thí nghiệm so sánh.

Liên quan tới thiết định của tác giả với độc đế: nam chủ Âm Ngọc Phong, lạnh lùng cao ngạo, âm ngoan tàn khốc, Tu Chân Giới tả phái một trong tam đại “Tiên” cấp tu sĩ, am hiểu chế độc nuôi cổ, bắt lại có tu vi nhất định Tô Khả Nhi thí nghiệm các loại độc mới, cuối cùng còn định đem nàng làm kí chủ để nuôi cổ. Một lần sai lầm, hắn dựa theo cổ phương bồi dưỡng chơi âm dương tinh cổ bỏ ra ngoài lon nuôi cổ, chia ra chui vào trong cơ thể hắn và Tô Khả Nhi, kết quả hắn tại chỗ đè ép Tô Khả Nhi trên đất thịt tới thịt đi, từ nay đắm chìm trong đó.

Thấy bình bình lon lon trên bàn, Tô Khả Nhi cũng nghĩ đến danh hiệu “độc đế” của hắn, sắc mặt tái nhợt càng phát ra không có huyết sắc.

“Chủ nhân.” Âm Đại Âm Tam làm lễ ra mắt nói.

“Ân.” Độc đế Âm Ngọc Phong giương mắt xem một chút Tô thị tỷ muội, nói, “Trước tới đây một.” Hắn chỉ chỉ chiếc ghế bốn chân bên cạnh bàn.

Độc đế thành danh đã lâu, độc của độc đế thường thường để cho người ta muốn sống cũng không được muốn chết cũng không thể !

Tô Khả Nhi Tô Y Nhân hai mặt nhìn nhau, thân thể mềm mại đồng loạt run run, giao nắm hai tay càng là cầm được ngay chặt.

Độc đế Âm Ngọc Phong không nói một lời, một đôi ánh mắt lạnh như băng giữa hai tỷ muội vòng tới vòng lui, khóe miệng cong lên một tia đầy máu vui vẻ. Âm Đại Âm Tam bó tay đứng thẳng, tựa như hai cây cột.

Đưa đầu là một đao rứt đầu cũng là một đao.

Trong lòng thủy chung tin tưởng mình sẽ không chết, chết cũng là linh hồn trở về thế giới chân thật Tô Y Nhân lấy hết dũng khí, buông ra tay của Tô Khả Nhi muốn đi qua.

“Muội muội, hay là ta tới trước.” Tô Khả Nhi ngược lại dùng sức đem Tô Y Nhân kéo tới sau lưng, mình nhanh chóng ngồi lên cái băng kia. Trốn là trốn không thoát, có lẽ nàng có thể thử yêu cầu độc đế đem độc dược nhiều thống khổ đặt ở trên người mình, để cho trốn không thoát bị hạ độc muội muội ăn ít đau khổ một chút.

“Đưa tay.” Âm Ngọc Phong lạnh lùng nói, hắn đã từng sử dụng quá thật là nhiều huynh đệ tỷ muội làm thí nghiệm độc dược, huynh đệ tỷ muội có yêu loại kịch bản này đã sớm quen thuộc.

“Vân vân.” Tô Khả Nhi lấy hết dũng khí, hỏi, “Độc đế đại nhân, lúc ngài bỏ thuốc, có thể hay không đem kịch độc hạ ở trên người ta, chỉ ở trên người muội muội ta hạ loại độc có giải dược?” Thanh âm run rẩy không ẩn núp được nội tâm sợ hãi của nàng.

Âm Ngọc Phong thật bất ngờ, đưa mắt nhìn nét của nàng hồi lâu, mới lãnh đạm nói, “Các người không có tư cách cùng bốn đảo chủ thương lượng !

Chẳng qua bốn đảo chủ có thể nói cho các người biết, chỗ dùng của thân thể các người rất lớn, giết chết rất đáng tiếc. ” Bất kể là làm thí nghiệm còn là làm tu luyện lò, thân thể nữ tu sĩ so thiếu nữ bình thường thật tốt hơn nhiều.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Tô Khả Nhi lúc đó lúc trắng, hàm răng tuyết trắng cắn phải môi anh đào mơ hồ rỉ ra tia máu. Bởi vì nàng biết ở trong mắt nam tu sĩ, thân thể nữ tu sĩ đều là là phẩm chất vô cùng cao cấp.

“Tay phải. ” Âm Ngọc Phong mặt lạnh lùng ra lệnh.

Tô Khả Nhi mặt xám như tro tàn, máy móc đưa tay phải ra.

Âm Ngọc Phong đè lại cổ tay của Tô Khả Nhi, ngón trở ngón giữa khoắc lên mạch tay của nàng bắt đầu chấn mạch.

Tô Khả Nhi kinh hãi run rẩy, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chú vào biểu lộ trên mặt của hắn.

Âm Ngọc Phong một gương mặt tuần tú thủy chung chìm không nhìn ra bất kỳ biến hóa nào, một hồi sau, hắn ra lệnh Tô Khả Nhi đổi tay trái, đập mạch tay trái của nàng. Vừa một hồi sau, hắn giọng âm trầm nói, thân thể nàng khắp mọi mặt cũng thật tốt, còn là hiếm thấy thuần âm thân thể, quả thực là cá vạn năm khó được vừa hiện tuyệt thể lò; nàng duy nhất không tốt chính là xử nữ nguyên âm đã bị nam nhân nhanh chân giành trước, không thích hợp vì một ít pháp khí cung cấp nguyên âm máu xử nữ.

Tô Khả Nhi trên mặt tái nhợt trong nháy mắt toát ra hai luồng khả nghi đỏ ửng tới, ánh mắt xấu hổ thật nhanh liếc mắt nhìn muội muội Tô Y Nhân. Mặc dù các nàng tỷ muội hai người sau bảy tuổi liền cùng sư phụ ở trong núi sâu tu luyện, không hề tiếp nhận quan niệm trinh tiết của thế tục cô gái, nhưng khi còn bé mẫu thân cách mỗi một đoạn thời gian liền cảnh cáo các nàng, thân thể các nàng không thể để cho nam nhân ngoài trượng phu đụng chạm, nếu không sẽ bị người bắt lại lột sạch tóc ném vào trong thủy đường chết chìm.

“Đi xuống, để cho muội muội người tới đây. ” Âm Ngọc Phong thật nhanh thu tay về ra lệnh.

“Độc được” Tô Khả Nhi chần chờ một chút hỏi.

“Ai nói bốn đảo chủ ngay bây giờ đang ở trên người các người thử độc? Tỷ muội các người nhưng là tỷ muội ruột thịt? Coi như thân tỷ muội, thể chất cũng có bất đồng lớn, bốn đảo chủ cần chấn mạch sau mới có thể quyết định thử độc gì tương đối thích hợp. ” Âm Ngọc Phong lạnh lùng nói, giọng nói rất là không nhịn được. (Hắn chỉ cho là Tô Khả Nhi được bảo dưỡng tốt, bề ngoài tuổi thoát nhìn cùng muội muội Tô Y Nhân một dạng, hoàn toàn không biết Tô Khả Nhi Tô Y Nhân là đúng tỷ muội song sinh dung mạo chỉ có năm phần tương tự)

Tô Khả Nhi bất đắc dĩ đứng dậy, nhường ngôi cho Tô Y Nhân đứng ở bên người.

Tô Y Nhân khăn trương đưa ra cổ tay, để cho ngón tay hơi lạnh khớp xương rõ ràng của độc đế khoắc lên trên cổ tay mình, phối hợp hắn chấn mạch.

Đội hiểu thể chất Tô Y Nhân sau thu tay về, Âm Ngọc Phong lạnh lùng nói, “Thể chất thượng cấp, nhưng so tỷ tỷ kém một đoạn, duy nhất chỗ hữu dụng so tỷ tỷ của người chính là có thể cung cấp nguyên âm máu xử nữ. ” Giọng nói lạnh như băng, gương mặt tuần tú cũng lạnh như băng.

“Đứng hàng ngay ngắn, cỡi hết y phục để cho bốn đảo chủ xem một chút. ” Hắn ngưng mắt nhìn đôi tuổi tác tương cận dung mạo chỉ có năm phần giống nhau tỷ muội nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

“Đứng xếp hàng ngay ngắn, cỡi hết y phục để cho bốn đảo chủ xem một chút.”

Tô thị tỷ muội song sinh nhất thời bị dọa sợ đến sắc mặt đồng thời thay đổi, hành động phản xạ đưa tay ôm lấy hai cánh tay mình.

“Chủ nhân” Đang làm mình là đầu gối Âm Đại cung kính kêu một tiếng.

Âm Ngọc Phong mặt lạnh lẽo liếc qua Âm Đại Âm Tam, không có bất kỳ bày tỏ gì. Âm Đại Âm Tam không dám tự tiện lui đến ngoài cửa, chỉ đành phải thật sâu cúi đầu.

“Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt? ” Thấy Tô thị tỷ muội đứng không nhúc nhích, tay phải hắn đặt ở trên bàn sách dùng ngón giữa mang chiếc nhẫn màu xanh lá cây nhẹ nhàng gõ cái bàn hai cái. Màu xanh lá cây chiếc nhẫn lấp lánh ánh sáng, trên mặt bàn bên tay phải hắn xuất hiện một tấm vải đỏ bọc một bình sứ trắng lớn chừng bàn tay.

Thì ra là, đeo vào trong ngón tay phải hắn màu xanh lá cây, giống như ngọc chất chiếc nhẫn là một trữ vật pháp khí.

Phát hiện chủ nhân vì Tô thị tỷ muội không phối hợp có dấu hiệu nổi giận, Âm Tam to gan tiến lên khuyên, “ Hai vị cô nương vẫn là nghe lời điểm, nhanh lên một chút đem y phục cởi xuống, nếu không, các người lập tức sẽ đau đến muốn sống cũng không được muốn chết cũng không thể. ” Hắn đi theo chủ nhân hơn bốn trăm năm, đã thấy nhiều người không phối hợp ý nguyện chủ nhân mà chết sớm hơn, hơn nữa còn bị chết đặc biệt thảm.

“ Không cởi, chủ nhân nhà ta sẽ để cho các người nóng phải đem lớp da trên người của mình cởi ra ! ” Âm Đại âm thầm nói. Đây không phải là đe dọa, mà là từng có tiền lệ như vậy.

Biểu tỷ đối với độc đế Âm Ngọc Phong thiết định chính là lãnh khốc tàn nhẫn, gặp phải nữ chủ Tô Khả Nhi sau hơi trở nên thủ đoạn ôn hòa điểm bên ngoài, coi thường hết thấy sinh mạng.

Tô Y Nhân cũng không dám chân chờ nữa, lập tức nói, “ Tỷ tỷ, người cởi nhanh một chút. ” dẫn đầu cởi ra vạt áo, rút ra dây thắt lưng, dứt khoát lưu loát đem tất cả quần áo trừ yếm cùng tiết khố ở ngoài toàn bộ bỏ đi.

“ Độc đế đại nhân, người muốn xem ta cùng tỷ tỷ thân thể so sánh như vậy hẳn có thể đi? ” Nàng ôm hai cánh tay cẩn thận hỏi. Linh hồn nàng tuổi tác 20 tuổi, mùa hè mặc qua áo hai dây vảy ngắn, cần bản không cảm thấy mặc yếm cùng tiết khố đối mặt nam nhân biểu tỷ dùng chữ viết hư cấu ra ngoài có cái gì tốt làm khó, nàng sờ đi hai tay khoanh tay cũng chỉ là bởi vì sợ gặp độc được của độc đế hành hạ.

Thấy Tô Y Nhân nhanh chóng lưu loát cởi quần áo, trông mất thâm thúy như đầm băng ngàn năm của Âm Ngọc Phong đầu tiên nhìn về thân thể của nàng. Nàng tứ chi thon dài, eo nhỏ nhắn tinh tế phải nhường hai tay nam nhân có thể cầm; da thịt nàng trắng nõn như tuyết, mơ hồ hiện lên sắc trắng nhu mì. Chiếc yếm xanh biếc của nàng không lớn, phía trên bao lấy hai vú bên dưới vẫn không thể che kín cái rốn đáng yêu; nửa cũ không mới, giặt phải sạch sẽ trắng tinh tiết khố cũng không dài, miễn cưỡng đạt tới đầu gối, để cho một đôi bắp chân tiêm tể bại lộ bên ngoài.

Rất trẻ tuổi, rất đẹp, rất khỏe mạnh thiếu nữ.

Hắn rất hài lòng, phá lệ tha thứ nói: “ Có thể. ” Tầm mắt chuyển sang Tô Khả Nhi.

Tô Khả Nhi mới vừa cởi xuống áo khoác quần dài, ngón tay run run đang cởi dây thừng bên hông. Trong mắt nàng hàm chứa nước mắt khuất nhục, miễn cưỡng đem mình cởi phải cùng Tô Y Nhân một dạng sau, cùng nàng cũng đứng hàng ngay ngắn.

Cổ nhân áo lót là vật riêng tư, nữ nhân càng là ở trên vật của mình vật tổn một phen tâm huyết. Tô Y Nhân mặc yếm còn là của thân thể nguyên chủ, từ miên bố hành xanh biếc chế thành, phía trên thêu là sen màu Bích Lục, hoa sen trắng nở phân nửa, chờ đợi khoe sắc; Tô Khả Nhi chiếc yếm dùng còn lại là tơ lụa màu hồng, phía trên thêu bộ đồ duyên ương nghịch nước tình mỹ.

Đây đôi tỷ muội thân hình bộ xương vô cùng tương tự, bất đồng ở vào: tỷ tỷ da thịt so muội muội ôn nhuận nhẵn nhụi một ít, thân thể đường cong cũng so muội muội ưu mỹ nhu mì một ít

“ Đồ đồ đồ ” Âm Ngọc Phong tay phải khoắc lên trên bàn sách, ngón trỏ có tiết tấu gõ nhẹ mặt bàn, ánh mắt dò xét ở giữa Tô Khả Nhi Tô Y Nhân vòng tới vòng lui.

Tô Khả Nhi Tô Y Nhân thẹn thùng tức giận cúi thấp đầu, âm thanh “ đồ đồ đồ ” kia phảng phất ở gõ kích trái tim của các nàng. Âm Đại Âm Tam thành thói quen, cúi đầu im lặng chờ chủ nhân phân phó.

Làm gì mới có thể lớn nhất hạn độ sử dụng đôi linh lực trụ cột rất xác thật tu chân tỷ muội?

Độc đế Âm Ngọc Phong đang trầm tư.

Thế giới này không thể nói có nhiều sao lấy mạnh hiếp yếu, nhưng cường giả, cấp trên chiếm dụng nhiều hơn tư nguyên cũng là chân lý vạn cổ không đổi. Hắn cho là đây đôi tỷ muội đều là Thanh Nguyên tiên quân tu luyện lò, không nghĩ tới một người trong đó không chịu cung chiêu, còn không có bị sử dụng. Xử nữ thân thể còn không có dính bất kỳ thể dịch nam nhân, dùng thử một ít được vật vô cùng thích hợp; xử nữ nguyên âm máu là nguyên liệu luyện chế trọng yếu của một ít dược vật, pháp khí, xử nữ nguyên âm máu của nữ tu sĩ ẩn chứa linh khí càng là bình thường xử nữ không cách nào so sánh.

Suy nghĩ một hồi, hắn từ đồng bình bình lon lon trên bàn lấy ra một ít bột thuốc, thuốc nước, hai tay linh hoạt tiến hành điều hòa, điều hòa ra hai loại màu sắc bất đồng thuốc nước, sau đó đổ ở hai bát thuốc màu trắng. Hắn hướng một bát thuốc trong đó người bắn đạn ngón tay, cuối cùng phân phó Âm Đại Âm Tam đưa cho Tô Khả Nhi Tô Y Nhân dùng.

Trong lòng đã làm bị hành hạ chuẩn bị Tô Khả Nhi nom nớp lo sợ hỏi, “ Độc đế đại nhân, ta có thể hay không biết ta cùng muội muội dùng độc được là cái gì? Có hay không giải được? ” Âm Đại đưa cho nàng độc được màu đỏ sậm, tản mùi thơm cổ quái, mà Âm Tam đưa cho Y Nhân là màu gừng vàng độc được, độc đế còn đặc biệt hướng trong bát thuốc bắn hai cái đầu ngón tay.

Môi mòng hơi mím, độc đế Âm Ngọc Phong lạnh lùng nói, “ Không thể. Cách điều chế giải được vẫn còn ở thí nghiệm. ” Nếu như đã có cách điều chế giải được rồi, hắn còn làm cái gì độc được thí nghiệm?

Ngón tay độc đế mang theo chiếc nhẫn trữ vật màu xanh lá cây; hắn hướng bát thuốc tăng thêm một loại đồ; hắn nuôi cổ, mà cổ phần lớn là tiểu trùng từ sống.

Tô Y Nhân rợn cả tóc gáy ngưng mắt nhìn Âm Tam đưa tới trước mặt mình màu vàng thuốc nước, phảng phất thấy vô số tiểu trùng từ ở trong thuốc nước lẫn lộn.

Thật buồn nôn !

Nàng bản năng che miệng lại lui về phía sau.

“ ầu, ầu ~~~ ” nàng nôn khan, suýt nữa đem nội tạng đều phun ra.

Tô Khả Nhi lập tức dùng thân thể nhỏ bé của nàng ngăn trở Tô Y Nhân, chịu đựng sợ hãi trong lòng nhìn thẳng vào mắt ánh mắt nổ bắn ra nòng nặc sát cơ độc đế, dùng cảm khẩn cầu: “ Xin người Xin người, bỏ qua cho muội muội ta, ta nguyện ý ta nguyện ý đem hai loại độc dược này cùng uống. ” Vì bảo vệ so với mình hơn sợ hãi muội muội, nàng không thể không mạo hiểm chọc giận độc đế vì muội muội cầu tha thứ.

“ Ngu xuẩn, người cho rằng lấy độc công độc là có thể tri hoãn thời gian độc dược phát tác sao? Hỗn hợp độc dược sẽ sinh ra phản ứng không thể dự đoán, càng thêm khó khăn điều chế giải dược ! ”

Đạm sắc môi mông hơi mân, độc đế Âm Ngọc Phong âm trầm nói, “ Các người là tự mình uống hay để cho người rót hết? ” Tròng mắt đen lạnh lùng tàn nhẫn ở khuôn mặt tái nhợt tuyệt mỹ của Tô Khả Nhi dừng lại một hồi.

Âm Đại gia bắt thuốc, ánh mắt lãnh lệ ám hiệu nếu như Tô Khả Nhi không phối hợp, hẳn sẽ phải rót thuốc.

Tô Khả Nhi bắt đắc dĩ, lấy hết dũng khí nhận lấy bát thuốc, ngửa cổ một cái đem bên trong cổ quái độc dược đồ đi xuống.

Độc thuốc này không khổ sở, chỉ mang có tính khí nhàn nhạt, nhưng độc đế điều chế dược vật nhất định là kịch độc, kỳ độc, độc khó giải, nàng không chết cũng muốn chịu đựng thống khổ vô cùng.

Nàng hy vọng lúc hẳn nghiên cứu giải dược, trước đem giải dược của Y Nhân nghiên cứu ra dược; nếu như nàng đợi không được, nàng hy vọng có thể trước khi chết gặp lại sự phụ một mặt.

“ Ta, ta ” đôi mắt Âm Tam lần nữa bùng đến bát thuốc trước mặt mình, kinh hãi run rẩy Tô Y Nhân run giọng hỏi, “ Ta có thể hay không biết, trong này thả thả bao nhiêu trùng tử? ” Dùng chữ viết ra ngoài thế giới cũng quá chân thật đi? Nàng đã chuẩn bị phụng bồi Tô Khả Nhi cùng nhau chịu đựng kể tiếp ngược đãi, nhưng nuốt sống cổ trùng, nàng nhớ tới dạ dày liền bắt đầu co quắp.

Thật bất ngờ câu hỏi của Tô Y Nhân, độc đế Âm Ngọc Phong đưa mắt nhìn nàng một hồi sau, nói, “ Uống vào người sẽ biết. ” Hẳn quả thật thả một loại cổ trùng.

“ Âm Tam. ” Không nhận được Tô Y Nhân bà bà mụ mụ run rẩy rẩy, hẳn gọi Âm Tam

Âm Tam hiểu ý, đem bát thuốc chuyển tới tay trái, tay phải nắm được hai gò má Tô Y Nhân, đem miệng của nàng bóp mở ra, tay trái bung thuốc hướng Tô Y Nhân trong miệng rót. đem Thuốc nước lập tức toàn bộ rót vào trong miệng của nàng, tay phải hẳn một đưa, thuận theo nàng cảm nàng đi lên đẩy.

Tô Y Nhân “ cô đông ” một cái, đem rót vào miệng màu vàng thuốc nước nuốt một miệng to, khoe miệng chỉ tràn ra chút ít tới. Âm Tam vừa để xuống tay, nàng liền che cổ họng không ngừng ho khan, “ ho khan một cái ho khan một cái ” nước mắt đều phải sắp ho khan đi ra.

Cổ trùng, trùng tử !

Dạ dày kịch liệt sôi trào, nàng không khỏi ngồi xổm người xuống, há mồm nôn mấy cái, đem màu vàng thuốc nước cùng tới nay ăn đồ toàn bộ phun ra.

“ Biểu ~~~ tỷ, cứu mạng ta phải về nhà. ” Nàng thấp giọng nói, thân thể ớn lạnh phát hư phát co quắp, cơ hồ không đứng thẳng nổi.

Thân thể này không phải là của nàng, nàng cũng không rất quý trọng, nhưng thân thể gặp thống khổ nàng cũng có thể cảm giác được. Thời đại hòa bình kiêu nữ, ngay cả đầu ngón tay kéo vết thương miệng máu hơi sâu điểm đều phải lên bệnh viện treo nước biển, ai có thể chịu cái này khổ? Ngược lại vừa mới bắt đầu, phía sau nhất định còn có kịch độc xâm nhập xương tủy, hỏa thiêu, lửa đốt châm đâm các loại khốc hình, nàng không sợ chết, nhưng không có nghĩa là không sợ đau, nàng phải về nhà, đường tắt duy nhất để nàng về nhà có thể chính là tác giả cái văn chương này an bài linh hồn chuyển kiếp nữ rồi đi thân thể trước mắt.

Không muốn, tỷ, cứu mạng.

Tô Khả Nhi đau lòng nhào tới bên người nàng, khóc lớn gọi: “ Thật xin lỗi, muội muội, là ta không tốt, ta không nên dẫn người rời núi, không nên dẫn người chạy loạn khắp nơi. ”

Nàng hướng độc đế điên cuồng kêu gào, “ Người không phải là nhằm vào sự phụ ta Thanh Nguyên tiên quân sao? ta là song tu bạn lữ của hắn, người nghĩ thế nào hành hạ ta cho hả giận đều được, cầu xin các người chớ làm tổn thương muội muội ta. ”

Thanh Nguyên tiên quân cùng độc đế đều là tuổi thọ vượt qua ngàn năm tiên cấp tu sĩ, trong mấy trăm năm nhất định là có quá không ít ma sát. Độc đế hành hạ các nàng tỷ muội nhất định là vì trả thù tiên quân, cho nên chỉ cần nàng thừa nhận địa vị mình ở trong lòng tiên quân, độc đế nhất định sẽ đem đầu mâu toàn bộ nhắm ngay nàng, mà coi thường muội muội của nàng.

Lông mày nhướng lên, độc đế Âm Ngọc Phong cười lạnh nói, “ Người là người nào của Lãnh Tu Trúc liên quan bốn đảo chủ chuyện gì? Các người bây giờ chẳng qua là người thử độc của bốn đảo chủ ! ”

Đứng dậy vòng qua bàn đọc sách, hấn ra lệnh Âm Đại đem Tô Khả Nhi kéo ra, cúi đầu đối với còn cong người Tô Y Nhân nói, “Người lẳng phí tiểu bảo bối bảo chủ ti mi nuôi, một tiểu bảo bối khác con nhện hấn rất thích hợp người.” Chiếc nhẫn mực xanh biếc ánh sáng chột lóe, một hộp gỗ màu đỏ xuất hiện ở trong lòng bàn tay phải của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Tiểu bảo bối? Kia màu vàng thuốc nước bên trong quả nhiên tăng thêm cỏ trùng, thật may là toàn phun. Một tiểu bảo bối con nhện khác?

“Không, ta không muốn ăn trùng tử. Ầu, ầu ~ a, ta không muốn ăn ăn con nhện. Năm, biểu ~ tỷ, ta không muốn ăn trùng tử !”

Nhìn độc đế Âm Ngọc Phong một chút xiu hướng mình đi tới, Tô Y Nhân sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, thân thể nhỏ gầy phát run, tựa như liễu yếu trong gió.

“Buông ta ra ! Muội muội, muội muội Các người chớ làm tổn thương muội muội ta.” Tô Khả Nhi vừa giãy giụa vừa hét chói tai. Đáng tiếc Âm Tam kiếm chế năng lực mạnh xa so năng cao, năng bất kể thể nào giãy giụa cũng không cách nào đến gần Tô Y Nhân.

“Tiểu bảo bối của ta vô cùng đáng yêu.” Mở ra hộp gỗ màu đỏ, độc đế Âm Ngọc Phong đưa ngón trỏ ra dò vào cái hộp, sau đó đưa ngón tay đưa về phía Tô Y Nhân.

Một con nhện lông xanh lớn chừng ngón cái khéo léo nằm ở trên ngón trỏ trắng nõn thon dài của hấn, miệng khí ngo nguậy, cùng ánh mắt âm lãnh như có ý thức một dạng nhìn chăm chăm Tô Y Nhân, phảng phất đã nhận chính xác Tô Y Nhân chính là đối tượng săn mồi của nó.

Biểu tỷ thiết định cái thế giới này, động vật thực vật cũng có thể tu luyện thành tinh quái, đám tiểu bảo bối độc đế ti mi nuôi nói không chừng cũng đã thành tinh.

Tô Y Nhân kinh hãi cực kì, điên cuồng lắc đầu hét chói tai: “Không, không nên tới gần ta! Không muốn ! Biểu tỷ, để cho ta trở về, để cho ta trở về ! Không muốn biểu tỷ, nhanh lên một chút để cho ta trở về!”

Cái thế giới này quá đáng sợ, nàng phải đi về. Tô Khả Nhi cái gì, dù sao biểu tỷ sẽ không viết bi kịch, nàng cùng đám nam chủ của nàng tranh phong ghen, không có ngày đêm kích tình hoan ái tốt lắm.

“Biểu tỷ” sự xưng hô này ở trong tiếng quát tháo không rõ của nàng, luôn là bị tưởng lầm là “Không muốn, tỷ”. Tô Khả Nhi cúi kinh hét chói tai, “Muội muội, muội muội, không nên thương tổn muội muội ta. Các người đám ma quỷ này, một ngày nào đó phải nhận được báo ứng !” Nàng liều mạng giãy giụa, mặt mũi thể lương, búi tóc tán loạn, thoát nhìn giống như bị lệ quỷ triền thân.

“Thân tỷ muội tính tình vẫn còn có chút khác biệt.” Độc đế Âm Ngọc Phong so sánh tính tình Tô Khả Nhi cùng Tô Y Nhân: tỷ tỷ hiền lành ôn nhu, tận lực bảo vệ muội muội; muội muội tính tình tảo sáng lãng, nhưng có lúc nhất gan như chuột, lệ thuộc vào người khác trợ giúp..

“Bổn đảo chủ nuôi dưỡng mất một trăm năm mười năm độc cổ con nhện vương”.

Âm lãnh tà ác cười cười, hấn đối diện về mặt hoảng sợ vặn vẹo thân thể run rẩy như lá mùa thu Tô Y Nhân giới thiệu, “Sẽ cần rách da trắng nõn của người, đem kịch độc của nó tiêm vào thân thể của người. Người sẽ cảm giác dị thường rất thống khổ, người có thể cảm nhận được rõ ràng trên người khi quan bắp thịt bị độc dịch của nó một chút xiu ăn mòn thành một đoàn đoàn đỏ như màu máu nồng dịch. Máu thịt của người tràn đầy linh khí, nó hút ăn sau sẽ nhanh chóng lớn lên.”

Quả nhiên là con nhện cổ thành tinh !

Tô Y Nhân hoảng sợ kêu lên: “Không muốn, biểu tỷ, ta không nên chết như vậy !” Nàng thà uống độc dược chết, cũng không cần sống sờ sờ trở thành thức ăn cho trùng tử !

Độc đế Âm Ngọc Phong như mèo vờn chuột, từng bước chặt ép, ưu mỹ môi mỏng cong thành tàn nhẫn mỉm cười..

Không muốn, biểu tỷ, ta không muốn chết phải như vậy thảm !

Tô Y Nhân sợ hãi tới cực điểm.

Hấn càng ngày càng gần, nàng không thể lui được nữa, tay của hấn càng ngày càng đưa về phía nàng, nàng phảng phất nghe được lông xanh con nhện kêu gào cùng cặp râu ma sát phát ra tiếng vang, phảng phất thấy lông xanh con nhện toét miệng cười gần, lộ ra một cây răng chứa độc dịch.

Không muốn không muốn cứ như vậy chết. Biểu tỳ, cho ta lực lượng phản kích bọn họ, đánh làm thịt bọn họ !

Đột nhiên, nàng cảm giác huyết dịch phảng phất như núi lửa nham thạch sôi trào, tinh thần dị thường phấn khởi, cả người trong nháy mắt tràn đầy lực lượng, giống như núi lửa trời sập mình cũng có thể ứng phó..

“Ta muốn giết các ngươi, giết các ngươi ! ” Ôm đồng ý tưởng quy vu tận, nàng đột nhiên đứng lên, bàn tay hung hăng một văng, đem con nhện tinh lông xanh nằm ở trên ngón tay độc để đánh rớt, nữa một cước đạp lên, đem để cho nàng rợn cả tóc gáy lông xanh con nhện tinh đạp làm thịt.

Mở ra mười ngón tay, nàng khí thế hung mãnh đánh về phía độc đế, bắt lại khuôn mặt treo nụ cười tad ác của hắn hung hăng xuống phía dưới kéo.

Động tác của nàng nhanh như tia chớp, ở thời điểm người khác còn không có phản ứng kịp, đã ở trên khuôn mặt tuần mỹ không tí vết của độc đế lưu lại tám vết cào đỏ tươi. Móng tay của nàng mài dũa không dài không ngắn, lúc tằm gọi gãi da đầu rất phương tiện, bây giờ nhìn lại bắt người da mặt lộ vẻ uy lợch.

Mặt bị nữ nhân bắt phải phá hủy !

Tâm linh gấp trọng đại đánh vào Âm Ngọc Phong ngọc trệ một cái, đột nhiên bắt lại hai tay Tô Y Nhân, ánh mắt giận dữ hung ác nhìn chằm chằm Tô Y Nhân. Nếu không phải là hắn phản ứng mau, đầu lui về phía sau một ít chút, ánh mắt đều phải bị nàng bắt mù. Gần năm qua, hắn còn chưa bao giờ bị không phải là thân tín người đến gần như thế, càng không cần phải nói mặt mũi muốn bị thương hại !

Chủ nhân ở trước mặt mình bị thương !

Âm Đại Âm Tam khẩn trương phải đồng thời kêu lên, không hẹn mà cùng huy chương đánh hướng Tô Y Nhân..

“Muội muội ! ” Tô Khả Nhi kinh sợ bị Âm Đại thả ra sau, lập tức phản ứng mau lẹ dùng thân thể tiếp lấy chương kích của Âm Đại.

“Đừng ——” Âm Đại bàn tay lực hùng hậu mạnh mẽ, nàng bị đánh bay ra ngoài, thân thể nặng nề đụng vào trên vách tường, sau đó té ở trên sàn nhà không có phản ứng, chỉ có gương mặt chạm đất trên sàn nhà từ từ xuất hiện vết máu..

“Ba ! ” Dùng lực lượng như kỳ tích phản kích Tô Y Nhân không có lực lượng hộ thân, bị chương phong của Âm Tam ngay mặt đánh trúng. Nàng sau lưng đau nhức, cổ họng một ngọt, ngửa đầu, miệng giương lên, “Phốc ——” Một miệng máu tươi phun thẳng mặt độc đế..

Hung hăng nhìn chằm chằm địch nhân mặt mũi là máu, nàng gọi cũng không gọi, thân thể vô lực ngã vào trong ngực hắn, sau đó từ từ, mềm nhũn tê liệt trượt xuống, giống như trong lúc bất chợt không có xương..

Trong điện quang hỏa thạch, hai tỷ muội song song trọng thương, sinh tử không biết ! .

Độc đế Âm Ngọc Phong buông ra tay bắt lại Tô Y Nhân, mặc cho nàng theo thân thể của mình xuống phía dưới trượt. Đưa tay lau một chút dính ướt đầy màu đỏ huyết dịch khuôn mặt, hắn cứng người đứng thẳng, cả người tịn ra khí lạnh tựa hồ để cho không khí dừng lại lưu động..

“Chủ nhân, tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân để cho chủ nhân bị thương, xin chủ nhân trừng phạt. ” Âm Đại Âm Tam “phác thông ” một quỳ, hai đầu gối thẳng tắp quỳ gối trên sàn nhà, cúi thấp đầu chờ đợi chủ nhân xử lý..

Rũ mắt thấy bàn tay mình dính vào máu, cảm thụ trên mặt mình lửa kia cay cay đau, độc đế Âm Ngọc Phong giọng lạnh lẽo nói, “Đem các nàng kéo xuống, xử hóa thi nước. ” Cho người sống xử hóa thi nước, đây tuyệt đối là cách chết cực kỳ tàn khốc trên đời..

“Chủ nhân, các nàng lãnh tử Thanh Nguyên tiên quân, mời người nghĩ lại. ” Đi theo độc đế thời gian lâu nhất Âm Đại cẩn thận nhắc nhở. Thật giết chết, Thanh Nguyên tiên quân cùng chủ nhân bọn họ liền thật thành tử địch..

Lãnh Tu Trúc

Độc đế Âm Ngọc Phong ngẫm nghĩ một cái, sửa lời nói, “Cái nữ tu sĩ này trong nháy mắt tốc độ nhanh ngay cả bốn đảo chủ cũng không thể kịp thời phản ứng, xem ra trên người của nàng có bí mật bốn đảo chủ không biết. Hai tỷ muội tạm thời dùng đồ tốt nuôi, chờ bốn đảo chủ sau này trở lại xử trí. ”

Hướng Âm Đại bên kia ném ra một bình nhỏ, hắn mặt lạnh lùng phân phó, “Các nàng chịu thương, các ngươi phụ trách trị liệu. Thân thể các nàng đích rất có chỗ dùng, bốn đảo chủ không nghĩ nguyên âm các nàng bị nam nhân hái đi. ” Dứt lời, cúi đầu xem một chút té ở bên chân mình nửa thân trần nữ thể, bước nhanh đi ra căn sương phòng này. Hắn có tính thích sạch sẽ, hắn cần thật tốt rửa sạch một cái..

“Là, chủ nhân. ” Âm Đại vội vàng tiếp lấy bình nhỏ chủ nhân ném tới, phát hiện đây là thịnh phóng Vạn Linh đan —— bình đan được có thể hóa giải rất nhiều kịch độc..

Âm Đại Âm Tam cung kính tiễn độc đế rời đi, sau đó lập tức một người một kiểm trarạng hướng thân thể Tô thị tỷ muội, cho các nàng mớm thuốc. Là người làm tâm phúc của độc đế, bọn họ đều có một tay kinh thể hải tặc y thuật cùng độc thuật..

“Hy vọng chủ nhân sau này ra cửa tốt nhất mang theo một hai nữ phó. ” Âm Tam vẻ mặt đau khổ nói. Hắn đều là lão đầu tử hơn bốn trăm tuổi, còn phải phục vụ một trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp nửa thân trần thiếu nữ mặc quần áo..

“Chủ nhân ghét nữ nhân. Trừ dùng làm thí nghiệm, từ không cùng nữ nhân có tiếp xúc chi thể. ”

Âm Đại một bên vì Tô Khả Nhi mặc quần áo vừa lạnh lùng nói, “Nữ nhân ngươi phục vụ là gan không nhỏ, cư nhiên bắt rách mặt của chủ nhân. Ta đoán chủ nhân bây giờ đang suy nghĩ dùng thủ đoạn gì hành hạ nàng, mới có thể xóa đi nhục nhã mình đã chịu.”

Tà phái cao cấp tu sĩ người người mỹ cơ thành đoàn, không biết chủ nhân tu luyện có phải hay không đồng tử công, dù sao hẳn phục vụ chủ nhân hơn sáu trăm năm, chưa từng ra mắt chủ nhân tiết chơi qua một nữ nhân !

“Chết có đôi khi là một loại phúc khí.” Âm Tam bình tĩnh nói. Hai người thiếu nữ tu sĩ này vận khí không tốt, cào trầy chủ nhân Tô Y Nhân sợ là càng phải cùng tuyệt vọng thống khổ lắm bạn..

Biểu tỳ, ta phải về đến thực tế thế giới đi, ta phải về đến thực tế thế giới đi !

Trong biến ý thức, Tô Y Nhân nhắm mắt thấy được không sờ được QQ khuôn nói chuyện phiếm, tâm tình cực kỳ như đưa đám: nàng không có biện pháp cùng trên khuôn nói chuyện phiếm một người khác ——《Tô Khả Nhi tu tiên kí》tác giả, biểu tỳ của nàng liên lạc..

“Địch địch địch địch.” Thanh âm báo có tin tức quen thuộc vang lên, Tô Y Nhân nhất thời tinh thần rung lên..

Năm: thứ hai ngón tay vàng ta muốn đến, liền định tốc độ bộc phát trong nháy mắt đi, chuyển kiếp nữ giống như ăn rồi hưng phấn tề, hành động tốc độ lại đột nhiên đang lúc so tu sĩ tu luyện qua vũ kỹ mau lên gấp mấy lần, thay đổi vốn dĩ là yếu thế. Tốc độ bộc phát kéo dài thời gian là chừng một tới năm giây, nhưng thẳng cấp, thẳng cấp điều kiện vì linh lực chuyển kiếp nữ trở nên mạnh mẽ..

Năm : Dựa theo lệ thường, cái ngón tay vàng này cũng có khuyết điểm, giống như trong Thiên long bát bộ Lục mạch thần kiếm của Đoàn Dự, lúc linh lực không linh, mọn này gia tăng hấp dẫn cho kịch tình..

Năm : Ngươi vẫn không có chú ý ta bên này sao? Tĩnh, ta trước nhất nhất nói cho ngươi biết, chờ ngươi nơi khác nói chuyện phiếm xong, nhớ chú ý ta bên này, hồi phục ta..

Năm : Nhã, rất không ổn a ~~~~~ cái này đại cương văn, ta cảm giác không phải là sửa một chút, mà là thay đổi cực lớn.

Năm : Nguyên định nam chủ người người ưu tú, ta viết chết cái nào cũng không bỏ được a

Chớ, tỳ, ngươi ngàn vạn chớ sửa chữa, sửa chữa xong ta cũng không biết kịch tình sau này..

Tỳ, ngươi đến bây giờ còn không có phát hiện sao? Linh hồn của ta chuyển kiếp vào cuốn văn mới ngươi vừa viết năm vạn chữ mở đầu, thay thế nữ xứng Tô Y Nhân ngươi muốn viết!

Tỳ, van cầu ngươi, nhanh lên một chút phát hiện cái vấn đề này, để cho linh hồn của ta thoát khỏi văn của ngươi..

Tỳ, nếu như ngươi không làm được hoặc là không biết, ta cầu xin ngươi ban cho Tô Y Nhân bị chuyển kiếp một thân kim cương bất hoại đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Không biết từ nguyên nhân gì, độc đế Âm Ngọc Phong không có vội vã lên đường, mà là đang ở tạm Tinh Lâm trang của người làm Âm Ngũ. Thoát ra ngoài hơn hai trăm năm, mỗi nửa năm trở lại Thương Vân đảo hồi báo tình báo Tu Chân Giới, cũng tiếp nhận độc đế chỉ đạo tu luyện Âm Ngũ không dám có bất kỳ lười biếng, làm người giúp việc ở trong trang, không cho nghị luận sau lưng, không cho làm chuyện dư thừa, nếu không tự gánh lấy hậu quả..

Người giúp việc Tinh Lâm trang cách mỗi ba năm rưỡi sẽ lục tục đổi một nhóm, trừ mấy lão bộc chủ quản bị Âm Ngũ tín nhiệm cũng lấy thủ đoạn không chê, cho nên tận tám người làm kiêm đệ tử tà phái “Tiên” cấp thất phẩm tu sĩ ở tại Tinh Lâm trang của Vinh Thái đế quốc, cũng không có đưa tới bất luận kẻ nào chú ý.

Âm Ngũ không có chính thất phu nhân cũng không có con cháu đời sau, nhưng có năm phòng tiểu thiếp thanh xuân thường trú dịp rục rờ. Hắn vẫn còn ở trong hoa viên của trang từ nuôi dưỡng ba mươi mấy thế tục cô gái. Những cô gái bị nuôi dưỡng kia bao gồm tiểu gia bích ngọc, đại gia khuê tú, đầu đường nữ khát cái, giang hồ hiệp nữ, hoa khôi thanh lâu, quả phụ tang chồng, điểm giống nhau của các nàng là trẻ đẹp. Các nàng cố gắng tranh sủng, khát vọng bị trang chủ thu làm thứ sáu phòng thiếp thất, đáng tiếc chính là, các nàng phần lớn vào trang hai năm sau cũng sẽ bị trang chủ đuổi đi, mà các nàng lúc đi, hầu hết người dung mạo so nữ nhân cùng tuổi muốn lộ ra già hơn một ít..

Thái âm bổ dương là thủ đoạn tu luyện rất thất đức, nhưng bởi vì quá trình thái âm bổ dương đối với nam nhân mà nói vừa thu được vô tận vui mừng lại đạt được âm khí nữ nhân, là thủ pháp tu luyện vô cùng tuyệt vời, cho nên không chỉ có rất nhiều nam tu sĩ thích, ngay cả nam nhân bình thường có quyền thể đều tìm cách học tập thuật trong phòng có thái bổ công hiệu, lợi dụng âm khí nữ nhân tư dưỡng dương khí tự thân, đạt tới mục đích kéo dài tuổi thọ.

Vì vậy, thái âm bổ dương loại trong phòng thuật này bị thế tục quyền quý ngầm cho phép, chỉ cần không thái bổ quá mức đem nữ nhân thái chết, không có ai sẽ truy cứu.

Gương mặt tuần tú hoàn hảo không hao tổn độc đế Âm Ngọc Phong chấp tay đứng ở trên núi giả vườn hoa nơi nào đó, từ trên cao nhìn xuống bên tây bắc vườn hoa mười mấy cái tiểu viện tử. Những thứ nữ nhân người làm Âm Ngũ nuôi dưỡng trong sân, các nàng cả ngày không có chuyện gì, có ở trong viện bày tờ thấp mềm phơi nắng, có cùng nha hoàn cùng nhau làm nữ hồng, có cùng khuê mật đọc sách đánh cờ, có tranh phong ghen lẫn nhau hăm hại, khoe khoang châu báu đồ trang sức đeo tay Âm Ngũ tặng các nàng. Đường nào nhằm chán các nữ nhân a, trừ thân thể có chút dùng, bọn họ không đáng giá nam nhân bỏ thí tình cảm !

(Hẩn tình với thuốc thuật độc thuật, nếu như ngay cả vết cào móng tay sâu một chút trên mặt mình cũng không thể trị phải vô hình mất tích, chẳng phải là cười chết người? Cảm máu ngưng cơ cao, hẩn chế luyện cảm máu ngưng cơ cao được hiệu so Tu Chân Giới thường dùng tốt hơn nhiều, bồi lên sau ngày thứ hai dấu vết trên mặt liền hoàn toàn không thấy.)

“ Âm Ngũ, ngươi có phải hay không quên mục đích bốn đảo chủ an bài ngươi xây trang tử ở chỗ giao giới ba nước Nam Tường, Khôn Nguyên, Vinh Thái? ” Giọng hẩn lãnh đạm nói, “Ngươi ở trên người nữ nhân tốn quá nhiều tâm tư, tư âm đan được tiêu xài nhất định không ít. ” Trong mắt có mang trách móc. Âm Ngũ là cao thủ thái dương bổ âm, bình thường nữ nhân căn bản chịu không nổi một lần hẩn thái bổ. .

“ Chủ nhân, Tinh Lâm trang mặc dù treo ở danh hạ của tiểu nhân, nhưng tiểu nhân biết thân phận mình, không dám có nửa điểm lòng tham. Tiểu nhân chỉ rút ra bông lộc Tinh Lâm trang Đại quân gia nên được, không hề đụng đến nửa phần bạc của chủ nhân ngài. ”

Rất trấn định cung kính khom người, nấp năm tiểu thiếp Âm Ngũ hồi đáp, “ Chủ nhân, động tĩnh lớn nhỏ của Nam Tường, Khôn Nguyên Tu Chân Giới, tiểu nhân thời khắc chú ý, không dám có nửa điểm lơ đãng. ”

“ Tiểu nhân bản tính - yêu tâm hoa vấn liễu, kể từ bị chủ nhân dẫn lên đường tu chân, cái tật xấu này cũng vẫn không thể nào sửa đổi tới, tiểu nhân có thẹn chủ nhân dạy bảo. ”

Tự xấu hổ đối với chủ nhân dạy bảo Âm Ngũ quỳ xuống nói, “Trong trang tử thường chết người sẽ chọn cho tu sĩ chính phái chú ý, tiểu nhân luôn luôn rất kiềm chế. Những nữ nhân này cách mỗi một trận sẽ đổi roi, ngoại nhân nhiều lắm là chỉ nói Tinh Lâm trang trang chủ không chỉ có hảo sắc còn có mới nói cũ. nữ nhân linh khí âm lực, tiểu nhân thích tích ít thành nhiều, sẽ không đem thân thể nữ nhân làm cho cần dùng trân quý đan dược tư bổ. ” Thượng hạng tư âm thức ăn một bữa ăn không ít làm cho các nàng ăn, đáng tiếc các nàng còn là sẽ trở nên mặt mũi tiểu tụy thân thể cốt yếu không đỡ nổi gió, làm hại hẩn không thể không cách mỗi một trận liền đổi một nhóm.

“ Kia hai tu luyện lộ của Thanh Nguyên tiên quân Vạn Vân sơn, ngươi nhưng nghe nói? ” Trầm ngâm hồi lâu, độc đế Âm Ngọc Phong nhìn bầu trời hỏi, gương mặt tuần tú lạnh lùng. Thương Vân đảo xa ở giữa Vinh Thái đế quốc, cho nên hẩn ở phái Âm Ngũ âm thầm thành lập mạng lưới tin tức, dùng cho giám thị một ít người, chuyện.

“ Chưa từng. ” Âm Ngũ cảm khái một tiếng, “ Các nàng thoát nhìn là thật vô cùng trẻ tuổi, không giống như là lợi dụng trú nhan linh đan hoặc là tự thân linh lực cất giữ ở thanh xuân, nghĩ đến sự phụ các nàng ở trên người các nàng tổn tâm huyết lớn. ”

Cũng không phải là tất cả người có linh căn linh cốt, có thể cảm ứng thiên địa linh khí là có thể trở thành tu sĩ. Tu chân học đồ trừ phải có thiên phú tu luyện rất mạnh, còn phải sự phụ dạy hẩn tu luyện nguyên ý tiêu hao tự thân linh lực cho hẩn đả thông hai mạch nhâm đốc, tại đan điền hẩn lưu lại linh lực nắm móng(tức thuật ngữ tu chân —— rót đỉnh). Tô thị tỷ mười tuổi tác chưa đủ hai mươi, liền có tiêu chuẩn linh lực tam phẩm tu sĩ, có thể thấy được lúc Thanh Nguyên tiên quân đang vì các nàng rót đỉnh trúc cơ, tiêu hao không ít linh lực tự thân(sự phụ cho đệ tử rót đỉnh đưa vào mười năm tu vi, đệ tử sẽ bồi vì thể chất bất đồng, hấp thu linh lực tu vi ở khoảng giữa ba năm.)

“ Âm Ngũ, ta đoán Lãnh Tu Trúc gần nhất hai trăm năm một mực cấm ở Thiên Tâm quyết tầng thứ chín không cách nào đột phá, muốn lợi dụng thái dương bổ âm thuật xông phá bình cảnh học tập pháp quyết tầng mười Thiên Tâm quyết, lên cấp bát phẩm tu sĩ. ”

Môi mông cong lên một cái châm chọc, hẩn cười lạnh nói, “ Nếu cơ duyên xảo hợp, hẩn tỉ mỉ bồi dưỡng hai nữ đệ tử cũng rơi vào tay bốn đảo chủ, bốn đảo chủ há có thể để cho hẩn như? Bốn đảo chủ muốn đem hai nữ đệ tử hẩn điều chế thành hai cỗ người, dùng thân thể làm bồi dưỡng cỗ trùng cho bốn đảo chủ. ” Sau đó, coi như đoạt trở về, cũng không dùng được. a a a a

“ Chủ nhân, tiểu nhân nghe nói trong đó tỷ tỷ là một thuần âm thân thể. Nữ tu sĩ thể chất thuần âm vạn năm khó gặp, dùng để nuôi cỗ trùng không khỏi thật là đáng tiếc. ” Âm Ngũ nói, trên khuôn mặt thư sinh trẻ tuổi trắng nõn sạch sẽ thoáng qua một tia tiếc nuối. Thuần âm nữ tu sĩ là tuyệt thế lò nam nhân có thể gặp mà không thể cầu !

Hẩn đề nghị: “ Chủ nhân sao không lưu lại tự dùng? ” Dầu gì, cũng có thể thường cho người làm một mực trung thành với hẩn mấy trăm năm hưởng dụng a !

Lưu lại tự dùng?

Độc đế Âm Ngọc Phong khẽ nâng cằm, vẻ mặt kiêu căng nói, “ Bốn đảo chủ cần dùng biện pháp tu luyện thấp kém kia? ”

Ngàn năm, hẩn đã sống ngàn năm. Mười tuổi hẩn trở thành tu chân học đồ, năm trăm ba mươi sáu tuổi đột phá “ Thật ” cấp cực hạn, nhảy một cái trở thành “ Tiên ” cấp tu sĩ trẻ tuổi nhất. Lúc hơn ba trăm tuổi hẩn nhằm chán bắt đầu thu người làm, lúc năm trăm tuổi cái tên độc đế đã vang danh Cửu châu Tu Chân Giới. Tu Chân Giới danh môn chính phái biết rõ hẩn và thủ hạ của hẩn có lúc sẽ bắt tu sĩ thử độc, cũng không dám ngay mặt chinh phạt hẩn, chỉ ở đó mà la hét tà ma, độc đế, tằng tận thiên lương, sớm muộn sẽ gặp báo ứng, sau đó đánh chặn đường một ít thủ hạ lực lượng không cao, lại yêu bên ngoài chung quanh gây chuyện của hẩn.

Mấy chục năm mấy trăm năm từ từ trôi qua, hần dần dần cảm thấy không có việc gì đặc biệt muốn làm nữa. Buồn chán, đối với cuộc sống mất đi hứng thú, không còn tâm tình tiếp tục khiêu chiến sinh mạng cực hạn, là tu sĩ hai đại cấm kỵ, là điềm báo tâm cảnh già yếu thân thể từ từ tụt vong. Hần biết, nhưng hần cũng không có cách nào, bây giờ hần đối với nghiên cứu mới độc, bồi dưỡng mới cổ cũng mau mất đi hứng thú..

“Đây đôi thân tử muội, khắp mọi mặt tư chất cũng không tệ, bốn đảo chủ trước mắt rất cảm thấy hứng thú, đã quyết định sau này đem các nàng điều chế thành vạn cổ độc nhân trong truyền thuyết.” Hần hăng hái bùng bùng nói, trong con ngươi bóng tối thâm thúy lóe lên tia sáng kỳ dị là cường đại tinh thần nhân sĩ cổ chấp mới có.

“Tiểu nhân cầu chúc chủ nhân thành công.” Âm Ngũ kích động nói, chấp tay thật sâu thi lễ..

Thương Vân đảo độc đế là chủ nhân của hần, là núi dựa lớn của hần, nếu như độc đế thọ duyên kết thúc, thân phận của hần một khi bại lộ, sớm muộn sẽ bị chính phái tu sĩ tra tìm nợ cũ, tới đây trả thù..

“Âm Đại Âm Tam hai người bọn họ trước mắt thế nào?” Độc đế Âm Ngọc Phong hỏi. Hần cho da mặt bị thương của mình lau hảo cầm máu ngưng cơ cao, đang ở trong phòng ngủ Khán Nguyệt các để không tâm thần luyện mấy ngày công, tránh khỏi để cho người nào ngoài Âm Đại Âm Tam thấy vết thương của hần.

“Bọn họ vẫn còn ở chiếu cổ hai vị nữ tu sĩ kia.” Âm Ngũ hồi đáp, “Tỷ tỷ kia vấn đề không lớn, Âm Đại lúc ấy lại không thể nào dùng sức, thương thế của nàng không tính là nặng. Đánh gãy ba cây xương ức toàn bộ nổi tốt, nội tạng bị đánh lệch vị trí cũng toàn bộ khôi phục chỗ cũ. Trước mắt nàng đang nghỉ ngơi, thần trí vô cùng rõ ràng. Muội muội linh lực không thâm hậu bằng tỷ tỷ, sau lưng bị chườm phong Âm Tam đánh trúng, ngực bên trái xương ức bẻ gãy hai cây, xương sườn gãy ba đôi, tim, phổi, gan, dạ dày bị ra máu nhiều. Âm Tam ngày đêm không nghỉ vì nàng vạn công chữa thương, rút đan được trị liệu, trước mắt là thân thể cứu về tới, cần nghỉ ngơi một tháng mới có thể coi là khỏi hần.”

“Thân thể cứu về tới?” Độc đế Âm Ngọc Phong nghi ngờ phải nhường này..

“Không rõ nguyên nhân hôn mê, nhiệt độ thấp hơn bệnh nhân ngủ mê mạn bình thường.” Giống nhau am hiểu y thuật Âm Ngũ nói, “Tiểu nhân đã kiểm tra Tô Nhị cô nương này lần, châm đâm các huyết nhân trung, bách hội, thập tuyên dừng tuyên, hợp cốc Nàng chính là tình không đến. Giống như”

“Giống như bị cực lớn sợ hãi, không muốn đối mặt, tinh thần ý thức tự phong ấn.”

Gương mặt tuấn tú thoáng qua vẻ khinh bỉ, độc đế Âm Ngọc Phong lạnh lùng nói, “Nhất gan như chuột, khó trách Lãnh Tu Trúc ngay cả nàng quý báu xử nữ nguyên âm cũng lười thái !”

Lúc thiếu nữ lần đầu tiết âm tinh, trong âm tinh ẩn chứa linh khí là dị thường tinh thuần. Tô Y Nhân khắp mọi mặt mặc dù cũng không bằng tỷ tỷ nàng, nhưng vẫn là lò phẩm chất cực tốt. Nam nhân thích dùng nam nữ giao hợp tiến hành tu luyện, không có lý do gì buông tha cho xử nữ nguyên âm của nữ tu sĩ.

Độc đế Âm Ngọc Phong ra lệnh Âm Ngũ dẫn đường, chậm rãi hướng sương phòng Tô Khả Nhi trước mắt đường thương đi tới..

Hần trừ tu luyện linh lực, nghiên cứu độc vật, cũng luyện tập vũ kỹ, hần không dám tự xưng vũ kỹ thiên hạ vô địch, nhưng trừ Lãnh Tu Trúc, cùng hần đã giao thủ không có một có thể đánh bại hần. Tô Khả Nhi Tô Y Nhân là thân tử muội, hần có lẽ có thể từ Tô Khả Nhi nơi đó lấy được nguyên nhân Tô Y Nhân hành động tốc độ đột nhiên so với hần mau lên gấp hai.

Thiên hạ võ công là vô tận, không có gì là không thể phá. Nếu như nàng lúc ấy cầm kiếm công kích trái tim của hần, hần linh lực cao hơn nữa pháp thuật hay độc thuật khá hơn nữa cô trùng nhiều hơn nữa, cũng muốn chết ở trên tay của nàng !

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

“Muội muội, đừng sợ, ngươi không có việc gì. Tỷ tỷ đang ở bên cạnh ngươi, ngươi nhanh lên một chút tỉnh lại.”

“Sư phụ cùng chương môn sư huynh bọn họ nhất định sẽ tới cứu chúng ta, cho nên, ngươi muốn cố gắng tỉnh lại, đem thân thể dưỡng tốt, chờ bọn hần tới cứu.”

“Muội muội, ngươi tỉnh lại một cái rồi ngủ tiếp có được hay không? Chớ luôn là hù dọa tỷ tỷ, tỷ tỷ thật lo lắng cho ngươi.”

“Muội muội, tỉnh lại có được hay không, tỷ tỷ van ngươi.”

“Muội muội”

Thanh âm Tô Khả Nhi ưu thương thê lương luôn là vang lên bên tai Tô Y Nhân, tựa như con muỗi ong ong gọi. Cố gắng ngưng thần, cố gắng lợi dụng ý niệm, lợi dụng QQ liên lạc với tác giả biểu tỷ ở thực tế thế giới Tô Y Nhân không nhìn được, cảm tức đáp lại: Ôn chết!

Đột nhiên, nàng cảm giác choáng váng đầu hoa mắt, tứ chi vô lực, thân thể không ngừng truyền tới đau đớn, dùng sức sâu hô hấp, ngực lập tức phồng vô cùng đau đớn đứng lên. Hồng huyết cực hạn, thân thể này bị đánh thương học máu, lúc này nàng tỉnh lại liền lập tức rõ ràng phải cảm thụ thân thể mỗi một chỗ đau đớn.

Ôn chết !

Thanh âm oán trách bởi vì chủ nhân lâu không nói chuyện trở nên khàn khàn khó nghe, nhưng ở Tô Khả Nhi nghe tới, cái này không thua gì âm thanh trên trời. Nàng kích động kêu lên, “Muội muội, ngươi đã tỉnh? Ngươi rốt cục tỉnh. Ta cũng biết, ngươi sẽ không có chuyện gì.” Thế nhân nói nhiều, đại nạn không chết phải có phúc lớn, muội muội hai lần đại nạn không chết, tương lai nhất định hậu phúc liên tục.

“Ta đây là, ở nơi nào? Tỷ tỷ ngươi, ngươi là tỷ ta Tô Khả Nhi?” Tô Y Nhân thấy rõ ràng Tô Khả Nhi, nhất thời cả kinh trợn mắt hốc mồm. Tô Khả Nhi tóc ẩm đậm không ánh sáng, mặt mũi tái nhợt tiêu tụy, hai gò má hõm vào, cằm nhọn gầy, thoạt nhìn giống như là tiểu tửc phụ bị hết hành hạ. Cái này, cái này còn là NP nữ chủ sao? NP nữ chủ hấp dẫn nam nhân điều kiện đầu tiên chính là dung mạo tuyệt mỹ, trí mạng sức dụ dỗ !

“Muội muội, chớ lộn xộn ! Ngực của ngươi xương ức gãy mất mấy cây, lục phủ ngũ tạng bị chường lực đánh lệch vị trí, có còn suýt nữa tan vỡ đại ra máu.” Phát hiện Tô Y Nhân cố gắng đứng dậy, Tô Khả Nhi vội vàng ngăn cản nàng. Tu Chân Giới sử dụng linh đan diệu dược có công hiệu kỳ lạ thể tục đan dược không có, nhưng cho dù như vậy, thân thể muội muội cũng không thể ở trong thời gian ngắn khôi phục.

Xương ngực gãy mất mấy cây, ngũ tạng lục phủ bị chường lực đánh lệch vị trí, có còn suýt nữa tan vỡ đại ra máu.

Tô Y Nhân nhất thời hù dọa phát mồ hôi lạnh cả người, thân thể vô lực xụi lơ xuống. Khó trách bộ ngực đau, chỉ cần thân thể hơi di động đau đớn liền lập tức tăng lên, thì ra là thân thể này bị người đánh cơ hồ báo hỏng. Thương thế kia quá nghiêm trọng, ở thực tế trong thế giới là muốn vào phòng chăm sóc đặc biệt, nhưng ở chỗ này, nàng bây giờ còn sống, hô hấp nhẹ một chút, nằm bất động cũng chỉ cảm giác thân thể đau, một loại đau nàng hoàn toàn có thể thừa nhận.

“Tỷ tỷ, ta hôn mê bao lâu, ngươi thế nào trở nên như vậy?” Nhớ lại chuyện trước khi mình hôn mê, Tô Y Nhân nghi ngờ hỏi thăm Tô Khả Nhi.

Nàng từ bị người đã thương học máu, thân thể xụi lơ, ý thức mơ hồ, sau đó lấy phương thức nằm mơ thấy QQ không nói chuyện phiếm, bắt đầu cân nhắc như thế nào cùng liên lạc với biểu tỷ, đến bị thanh âm của Tô Khả Nhi đánh thức, trong thời gian ngắn này tính thế nào cũng liền ngắn ngủi mấy phút. Nhưng là tại sao Tô Khả Nhi trở nên tiêu tụy như vậy, gầy rất nhiều? Thật không thể tin nổi, người cư nhiên ở trong mấy phút ngắn ngủi gầy một vòng.

“A, tỷ tỷ, ngươi bị thương hay không, trúng độc tình huống như thế nào?” Tô Y Nhân bỗng nhiên nhớ tới, Tô Khả Nhi khi đó không ngừng giãy giụa thét chói tai, giống như vì bảo vệ nàng bị Âm Đại đánh bay.

“Ta không có sao, muội muội. Ngươi đã hôn mê mười bảy ngày. Âm Tam tiên sinh bọn họ cũng không biết thế nào đem ngươi lấy tỉnh, không thể làm gì khác hơn là để cho ta cùng thị nữ trong trang thay phiên chiếu cố ngươi. Độc để đại nhân cũng tới xem qua ngươi, hẳn cũng không có biện pháp đem ngươi lấy tỉnh.”

Tô Khả Nhi nhìn Tô Y Nhân biểu lộ kiên định nói, “Ta tin tưởng ngươi nhất định sẽ tỉnh lại, tựa như lần trước ngươi trọng thương như vậy !” Muội muội lần trước cũng là trọng thương hôn mê hơn mười ngày, cuối cùng đã bình an tỉnh lại.

Chuyển kiếp nữ đều là tiểu Cường* đánh không chết !

Tô Y Nhân kéo kéo khoe miệng cười khổ một cái. Xem ra, nàng nhất định phải lần vào đến 《 Tô Khả Nhi tu tiên kí 》 kết thúc mới có thể rời đi. Nhưng là, đại cương《 Tô Khả Nhi tu tiên kí》bắt đầu thay đổi, kịch tình đi tới mức nào mới coi là xong kết cục?

“Muội muội, ngươi đói bụng không? Ta lập tức để cho người đưa chút cháo loãng tới đây.” Trong lòng hết sức cao hứng Tô Khả Nhi buông ra tay của Tô Y Nhân, tỉ mỉ đem chiếc chăn đắp lên trên người Tô Y Nhân kéo cao, mép chăn cài gọn, bước nhanh đi ra khỏi phòng.

Tỷ tỷ a, thật là liều mình bảo hộ muội, khắp nơi suy nghĩ cho muội muội tỷ tỷ tốt !

Mặc dù những thứ này chẳng qua là tác giả biểu tỷ đối với Tô Khả Nhi thiết định, linh hồn Lưu Nhã trong cơ thể Tô Y Nhân nhìn bóng lưng Tô Khả Nhi bước chân có chút tập tễnh, lỗ mũi ê ẩm, trong mắt xôn ra một cổ ướt ý. Tỷ tỷ đối nàng thật tốt, nàng nhất định phải hao hết mình có thể, trợ giúp tỷ tỷ đạt được chân chính hạnh phúc.

Âm dương tình cổ, nàng phải nghĩ biện pháp nhanh lên một chút tìm được, còn muốn biện pháp để cho tỷ tỷ cùng Âm Ngọc Phong cùng nhau trúng cổ. Âm Ngọc Phong người này bây giờ không phải là tình nhân tốt gì, nhưng thực lực hẳn mạnh thế lực lớn, chỉ cần yêu tỷ tỷ, sẽ cho tỷ tỷ đời sống vật chất tốt nhất.

Sư phụ ôn nhu yêu, độc để bá đạo tình, tỷ tỷ có hai người tình nhân này, đủ rồi. Dù sao nàng chỉ có một người, nếu như nam nhân số lượng quá nhiều, đoán chừng trừ trên giường, dưới người nam nhân, địa phương nào cũng không đi được chuyện gì cũng không làm được. Chỉ có hoan ái cùng tình yêu nam nhân, cuộc sống tại sao có thể nói là hạnh phúc hoàn mỹ? Bọn họ là tu sĩ, là tiên nhân, hẳn cặp tay du lịch thiên hạ, tiểu ngạo giang hồ, nhìn lẫn cảnh đẹp, ăn lẫn thức ăn ngon !

Vì tỷ tỷ hiền lành ôn nhu tìm được cuộc sống hạnh phúc theo cách nàng hiểu, Tô Y Nhân lại bắt đầu suy tư tới biểu tỷ ở thực tế thế giới. Thời gian trong tiểu thuyết biểu tỷ cùng thời gian ở thực tế thế giới tốc độ không đồng nhất, trước mắt xem ra còn không có quy luật.

Nàng nhớ lại một ít thiết định thời gian đối với thế giới song song trong tiểu thuyết, trong lòng từ từ cao hứng đứng lên. Có lẽ nàng lẫn vào đến 《 Tô Khả Nhi tu tiên kí 》 kết thúc, thực tế thế giới mới trôi qua mấy giờ, chờ sau khi linh hồn của nàng chuyển kiếp trở về, lên đại học, cuộc sống vẫn tốt đẹp như cũ.

A a a, tác giả biểu tỷ có lẽ sẽ không ban cho chuyển kiếp nữ Tô Y Nhân kim cương bất hoại thân, nhưng Lưu Nhã có thể lợi dụng thời gian ngăn ngừa linh hồn rời đi thân thể của Tô Y Nhân, không cảm thụ lúc ban đầu thân thể bị thương kịch liệt đau đớn. Ngó, nàng kiên nhẫn chờ đợi là được, chờ đợi đại cương bộ văn mới này đi ra, có lẽ còn phải chờ văn chương viết xong kết thúc. Hy vọng QQ khuông nói chuyện phiếm không muốn biến mất, hy vọng biểu tỷ một mực làm tương nàng vẫn còn ở cùng những người khác nói chuyện phiếm, đem linh cảm mới của nàng kịp thời truyền tới, để cho lúc nàng gặp phải tình huống xa lạ, trong lòng có chuẩn bị.

Tô Y Nhân an tĩnh nằm ở trên giường, đầu nhẹ nhàng chuyển động, ánh mắt cố gắng quan sát hoàn cảnh căn phòng. Trong nhà ánh sáng rất tốt. Giường bốn cột nàng ngủ đơn giản mộc mạc, trên giường treo rèm màu lam, ghế tròn ở mép giường chính là Tô Khả Nhi mới vừa rồi đang ngồi, bên ngoài cách giường năm bước có một cái bàn gỗ màu đỏ loét cùng ba chiếc ghế tròn. Phòng không lớn, bên tường phía cuối giường để hai chiếc tủ đồ sập cao thấp không đồng nhất, phương hướng trên tường đầu giường mở ra một cửa sổ, cửa sổ nửa mở, ngoài cửa sổ mơ hồ truyền tới mùi hoa thơm ngát.

Tiếng bước chân truyền tới, một thanh âm trầm ôn hòa: “Tô đại cô nương, ngươi đối với nàng làm cái gì?”

Tô Khả Nhi trả lời: “Âm Tam tiên sinh, ta cùng dĩ vãng một dạng, không ngừng kêu gọi nàng.”

Âm Tam: “Chủ nhân, tiểu nhân gần nhất mỗi ngày bắt mạch ba lần, chén thuốc, bồi thuốc, huyết vị châm cứu tất cả cái gì cũng không có điều chỉnh quá.”

Sau đó Tô Y Nhân liền nghe đến thanh âm âm lãnh đáng sợ của độc đế: “Tỷ muội song sinh lòng có linh tê có lẽ có thể cảm ứng với nhau, lần sau, chúng ta có thể nhiều làm loại thí nghiệm này.”

Tỷ tỷ đi ra ngoài lấy thức ăn, thế nào đem địch nhân cũng mang tới? Âm Ngọc Phong, người là một trong nam chủ NP, không phải là y bác sĩ, chớ luôn nghĩ nghiên cứu !

Biểu tỷ, người đây là NP văn, chớ ở tình tiết ngược nữ xứng lãng phí bút mực nữa, nhanh lên một chút tìm cách đem nữ chủ Tô Khả Nhi cùng độc đế tiến tới cùng nhau đôn thịt, bồi dưỡng tình cảm. Ta đây cùng tỷ tỷ có tiên quân cùng độc đế hai đại cường giả, chỉ cần chuyển kiếp nữ như ta hoi giúp một tay, bọn họ liền hoàn toàn có thể đem nam chủ dự bị của bọn hắn đánh bay !

Biểu tỷ, nếu như ngươi quyết định không viết NP sửa đổi một chọi một, ta cảm thấy rất không tệ. Độc đế bây giờ quá đáng hận, nếu như có thể, tốt nhất đem hắn viết chết ! Để cho tỷ tỷ ta chỉ cùng tiên quân sư phụ tình tình yêu yêu, đây dựa trên miễn.

Tô Y Nhân trong lòng sợ, ảo não, nguyên rủa, nghe ra bọn họ sắp đi vào nhà, lập tức nhắm mắt lại giả bộ hôn mê.

“Muội muội, người như thế nào?” Tô Khả Nhi đi tới trước giường thấy Tô Y Nhân lại ngủ mê man, vội vàng cúi người đưa tay chạm tới trán Tô Y Nhân. Không nóng, không có giống mấy ngày mới vừa bị thương đó thân thể thỉnh thoảng nóng rần lên thỉnh thoảng phát rét. Nàng yên lòng.

Độc đế đứng ở sau lưng nàng lạnh lùng nói: “Nàng đang giả bộ chết !” Hắn rõ ràng thấy, Tô Y Nhân mí mắt khẽ run, con ngươi dưới mắt linh hoạt chuyển động. Hừ, gặp phải cường địch thương tổn tới mình cũng không dám đối mặt, một mực trốn tránh, nàng cùng bình thường nữ nhân không có gì khác biệt !

“Độc đế đại nhân, muội muội ta thương rất nghiêm trọng, xin người đừng hành hạ nàng. có Cái gì thí nghiệm, người cứ việc ở trên người ta làm.” Tô Khả Nhi rất dũng cảm nói.

“Hừ, làm tiếp, thân thể của người muốn hỏng rớt !” Độc đế Âm Ngọc Phong tàn nhẫn mà có ý nói, “Mới điều chế Băng Hỏa Lượng Trọng Thiên, mỗi ngày từ ngọ hai canh giờ thay phiên phát tác. Thân thể của người không ngừng bị ăn mòn, linh lực kéo dài giảm xuống, ta xem người có thể kiên trì bao lâu !”

Tô Khả Nhi đang chịu đựng độc đế hành hạ tựa như biến thái, khó trách nàng tiêu tụy phải phảng phất rớt mui cân thịt.

Mặc dù biết rõ đây là khó khăn Tô Khả Nhi nhất định phải gặp, nhưng đã bị Tô Khả Nhi tình cảm tỷ muội cảm động Tô Y Nhân không nhịn được mở mắt ra lạnh lùng nói: “Âm Ngọc Phong, người hành hạ tỷ tỷ ta, sớm muộn một ngày sẽ hối hận chết !” Hai tròng mắt căm tức nhìn độc đế Âm Ngọc Phong.

Hắn là một trong số nam chủ thì thế nào? Nàng còn là biểu muội ruột của chế - đời chủ đây! Hắn ngược đãi nàng thì thế nào, nàng đã thương thức qua tư vị sợ hãi, nàng dám liều mạng, bắt rách mặt của hắn. Nếu như lần này nàng không chết được, nàng sau này tìm biện pháp để cho tỷ tỷ phốt lờ hắn. Tiêu di từ*, phải không thể đắc tội ! ! !

(Bởi vì độc đế tàn nhẫn, nàng đã tức giận phải quên đây không phải là thế giới thực tế, độc đế chẳng qua là nhân vật biểu tỷ nàng dùng chữ viết hư cấu ra ngoài, tính tình hắn tàn nhẫn cũng là biểu tỷ nàng thiết định tốt.)

PS: (*) tiêu Cường = con gián.

Tiểu di tử = em vợ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

“Muội muội, không thể gọi thẳng tọc danh độc đế đại nhân !” Bị cách nói chuyện cùng giọng điệu của Tô Y Nhân hù dọa, khuôn mặt nhỏ nhắn tiểu tụy của Tô Khả Nhi lộ ra vẻ khủng hoảng, những ngày qua Tô Y Nhân hôn mê, nàng không có thiếu chịu đựng độc đế tựa như biến thái đầu độc hành hạ.

Tu sĩ ngút trời kỳ tài như thế nào đi nữa, trở thành “Tiên” cấp cường giả đều là tuổi thọ đến gần hoặc là vượt qua tám trăm tuổi. Trong khá dài năm tháng, các tiên nhân có nhìn đậm mạc khoan hậu đối đãi người, có chút nhìn đậm sinh mạng, lạnh lùng vô tình, có hi vọng vô thường bề ngoài hết thảy, độc đế, tà phái tiên quân, là thuộc về hai người sau, người đối với hắn vô lễ rất ít có thể toàn thân trở lui.

“Tô Nhị cô nương, không thể đối với gia chủ ta vô lễ !” cùng độc đế Âm Ngọc Phong cùng nhau tiến vào Âm Tam cấu kính quát lên, trừ “Tiên” cấp đích tu sĩ, Cửu châu đại lục đã không ai dám ngay trước mặt chủ nhân hắn gọi thẳng tọc danh chủ nhân.

“Ngươi sẽ hối hận, Âm Ngọc Phong !” Tô Y Nhân nói thật, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt một mảnh tự tin.

《Tô Khả Nhi tu tiên ký》trong đại cương có nhắc tới: Tô Khả Nhi cùng các nam nhân cường đại hoan ái số lần càng nhiều, linh lực tăng trưởng càng nhanh; nam nhân với Tô Khả Nhi nói cho cùng thật ra thì cũng là tu luyện lò, nàng trở nên mạnh mẽ sau, các nam nhân muốn lên giường nàng còn phải xem tâm tình nàng. Độc đế Âm Ngọc Phong hành hạ hắn như vậy, nàng đối với hắn đích tình cảm có thể có bao sâu? Mặc dù tác giả không có cho đám nam chủ của Tô Khả Nhi lập một bảng xếp hạng võ lực trị giá, nhưng đoán chừng độc đế không phải là mạnh nhất. Tàn nhẫn lãnh khốc, lại hung hăng ngược đãi quá Tô Khả Nhi, hắn so với những nam chủ tuần mỹ ưu tú, lại sùng ái Tô Khả Nhi khác, không thể nào đạt được bao nhiêu cơ hội thị tẩm !

“Tục danh bốn đảo chủ há là ngươi bức này hoàng mao nha đầu có thể gọi !” Độc đế Âm Ngọc Phong đột nhiên nổi cơn thịnh nộ, bắt lại bả vai Tô Khả Nhi đem nàng hung hăng kéo ra, sau đó một cất bước lớn vọt tới mép giường, đưa tay hung hăng bám ở cổ Tô Y Nhân, tròng mắt đen sắc bén nổ bắn ra tinh quang nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng.

“Không muốn, muội muội ta chỉ là nói vậy, ngươi không thể vì chuyện này mà giết chết nàng.” Tô Khả Nhi lao đảo đứng vững, nhìn độc đế Âm Ngọc Phong muốn bóp chết Tô Y Nhân, lập tức không để ý tự thân xông tới ngăn trở.

“Tô đại cô nương, đừng tìm chết !” Âm Tam lập tức bắt lại cổ tay của Tô Khả Nhi, gắt gao đem nàng kéo trở về. Tên thật của Thương Vân đảo chủ, tà đạo độc đế không có bao nhiêu người biết, càng không có bao nhiêu người biết độc đế chán ghét tên thật của mình.

“A, buông ta ra. A..... ngô.....” Tô Y Nhân hai tay bắt lại cổ tay độc đế Âm Ngọc Phong phải liều mạng cạy hướng ra phía ngoài, ngược cổ liều mạng hô hấp không khí mới mẻ. Chẳng qua là độc đế tay của Âm Ngọc Phong tựa như kim sắt, bám ở cổ của nàng vẫn không nhúc nhích, ánh mắt bắn hàn quang chặt chẽ nhìn chăm chăm thần sắc của nàng.

Hồ hô ~

Tay của hắn càng bám càng chặt, nàng há to mồm thống khổ thở dốc, nơi cổ họng phát ra rên rỉ, thân thể gãy giữa, hai chân cấp tốc loạn đạp.

Thấy nàng càng ngày càng thống khổ, sức lực gãy giữa càng ngày càng nhỏ, sắp chết đi, độc đế Âm Ngọc Phong đột nhiên thu tay về, bờ mi nhíu chặt, vẻ mặt lộ ra rất là nghi ngờ.

“A, khụ khụ, hô hô ~ hô ~ khụ..... Đau, a, khụ, đau.....” Tô Y Nhân che cổ họng lớn tiếng ho khan miệng to hô hấp, liên lụy những thứ vết thương khác trên người cũng kịch liệt đau đớn đứng lên.

“Ngươi tại sao không phản kích?” Độc đế Âm Ngọc Phong lạnh lùng hỏi.

Tô Y Nhân thống khổ phải hô hấp, không trả lời hắn.

Hắn suy nghĩ một chút, quay mặt sang hỏi thăm Tô Khả Nhi, “Ngươi cũng biết tục danh bốn đảo chủ? Nhưng là Lãnh Tu Trúc nói cho các ngươi biết?” Thương Vân đảo đảo chủ cùng độc đế tên hai người này danh tiếng quá lớn, cho dù có người biết tên thật của hắn, cũng cực ít nhắc tới, chỉ gọi hắn đảo chủ, độc đế.

“Không, ta không biết. Có lẽ sư phụ ta có nhắc tới, mà lúc ta nghe thất thần, không có nhớ.” Tô Khả Nhi thành thật vội vàng nói, “Độc đế đại nhân, xin khoan thứ muội muội ta thất lễ.” Nàng bị Âm Tam kéo, chỉ có thể lòng như lửa đốt nhìn thương thế Tô Y Nhân tăng thêm.

“Hừ. Ngươi là từ chỗ Lãnh Tu Trúc tiểu tử kia biết?” Độc đế xoay mặt, âm lãnh hỏi thăm Tô Y Nhân, ánh mắt giống như muốn nuốt Tô Y Nhân.

Họ khan thật lâu mới phục hồi tinh thần lại Tô Y Nhân lau sạch mồ hôi cùng nước mắt trên mặt, ánh mắt chặt chẽ nhìn chằm chằm độc đế, gần từng chữ, “Không phải là. Ta, khụ, hơn một năm trước gặp gỡ tử cướp, bởi vì họa nhân họa đắc phúc, khụ, thỉnh thoảng có thể dòm ngó thiên cơ. Âm Ngọc Phong, người, khụ ngược đãi ngược đãi tỷ muội như thế, tương lai nhất định sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận ! ”

(Nàng nói như vậy là hy vọng độc đế sẽ bởi vì lời tiên đoán, lúc hành hạ tỷ muội các nàng phải nghĩ lại sau đó làm, thủ đoạn hành hạ nhẹ nhàng. Dám chịu đựng hành hạ không có nghĩa là thích chịu đựng hành hạ, nếu như có thể tránh ra, nàng còn là suy nghĩ tận lực tránh ra.)

Cổ họng nàng bị bấm thương, nói chuyện dĩ thường chật vật, giọng nói cũng dĩ thường khàn khàn khó nghe, hình như là nữ vu hao hết linh lực hướng tín đồ điểm phá tương lai chỉ điểm bên mê. Cửu châu đại lục tu chân thiết định vô cùng đơn giản, tình trạng xem bói biết trước mơ thấy đều không có nhắc tới, nhưng nàng cho là, có tu chân hệ thống nhưng không có dòm ngó thiên cơ cảnh giới, từ lý mà nói phải không thông.

“Bốn đảo chủ làm việc, từ không hối hận ! ” Độc đế Âm Ngọc Phong lạnh lùng kiên cường nói, “Coi như là Lãnh Tu Trúc tới cũng chiến thắng không được bốn đảo chủ, Vạn Vân sơn Thiên Thành cung một mực trung lập, thế lực xa không bằng Thương Vân đảo của bốn đảo chủ ! ” Hắn coi như giết các nàng, đem thi thể các nàng đưa lên Thiên Thành cung, Thiên Thành cung cùng Thanh Nguyên tiên quân Lãnh Tu Trúc cũng chỉ có thể chịu đựng, không cách nào ngoài sáng thay các nàng báo thù !

Làm sao bây giờ? Tạo tác dụng ngược lại rồi !

Do dự một chút, Tô Y Nhân rất trấn định nói, “Không, người nhất định sẽ hối hận ! ” Cố ý hướng độc đế bêu mũi, khoe miệng câu lên một đường cong rất quý dị.

Cửu châu đại lục một ít “Tiên” cấp tu sĩ có thể khám phá thiên cơ xu cát tị hung, còn có số rất ít người mù ngấn số có thể vạch trần số mạng thể nhân. Nụ cười quý dị này của nàng

Nhớ tới Tô Y Nhân chưa từng thấy qua độc đế đặc biệt hỏi thăm độc đế có hay không ở trong độc được thêm trùng tử, uống độc được thang sau lập tức ghé thăm phải toàn bộ nở ra, Tô Khả Nhi cùng Âm Tam đột nhiên có một loại nghi ngờ “không lẽ là thật”.

Nàng và mình gặp nhau sau, có chút thời điểm thái độ quả thật rất cổ quái !

Tâm cảnh đã sớm như giếng cạn không dao động độc đế Âm Ngọc Phong đột nhiên có một loại cảm giác kinh hãi run sợ.

“Muội muội” Tô Khả Nhi hơi cẩn thận kêu lên, mặt của muội muội thoát nhìn thật quý dị.

“Chủ nhân” Âm Tam rất cẩn thận nhắc nhở một cái chủ nhân. Tà phái mọi người phần lớn hung tàn tà ác, người người lòng mang thai quỷ, nhưng đối với người bên cạnh cũng không tất cả đều là vô tình vô nghĩa. Hắn phục vụ chủ nhân hơn bốn trăm năm, còn bị chủ nhân thi cô không chế, nhưng đối với chủ nhân thủy chung rất trung thành, không muốn tương lai chủ nhân hối hận.

“.....” Gương mặt tuần tú của độc đế Âm Ngọc Phong lạnh như băng, tựa như bao phủ lên một tầng sương lạnh.

“A, tỷ tỷ, ta, ta thật là đau.” Sự mình tiết lộ bí mật quá nhiều, phía sau không cách nào đối phó, Tô Y Nhân thống khổ than nhẹ, giằng giằng hướng Tô Khả Nhi có nữ chủ hào quang đưa tay, “Tỷ, ta thật là đau, giúp ta một chút.” Nàng bây giờ cả người cũng đau nhức khó nhịn, mới vừa bị thương cổ họng ngay cả nuốt nước miếng cũng rất thống khổ.

Tô Khả Nhi bó tay không có cách nào, chỉ đành phải cầu khẩn Âm Tam nói, “Âm Tam tiên sinh, xin người cứu cứu muội muội ta.” Nàng không thông y thuật, tất cả trị thương đan dược cũng cất giữ ở trong căn khôn vòng ngọc, mà căn khôn vòng ngọc bị độc đế bắt lại.

“Chủ nhân, tiểu nhân có thể hay không Thân thể Tô Nhị cô nương vô cùng suy yếu, không ngừng bị thương sợ rằng sẽ rơi xuống bệnh căn.” Xem mạch xong, Âm Tam buông ra cổ tay Tô Khả Nhi, cẩn thận xin phép chủ nhân.

Người tu chân cầu chính là thanh xuân vĩnh trú trường sinh bất lão, Tô Y Nhân nếu như thân thể rơi xuống bệnh căn, tương lai coi như linh lực tu vi cao hơn nữa, cũng muốn ngắn số.

“Độc đế đại nhân, van cầu người, cho phép âm Tam tiên sinh trị liệu muội muội ta.” Tô Khả Nhi cầu khẩn nói, tiếng khóc không ngừng.

Tròng mắt đen của Âm Ngọc Phong lạnh như băng ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ của Tô Y Nhân, môi mỏng khẽ mở, nói, “Bốn đảo chủ sẽ đích thân chữa khỏi thương thế của người, sau đó, thực tâm cô, khôi lỗi cô, lạn tràng cô, tâm cô, xà cô, thiên sát cô, con cóc cô, ngô công cô, con nhện cô tất cả cô độc cũng sẽ ở trên người người thử một lần. A a, yên tâm, bốn đảo chủ bảo đảm, người chết không được ! ” Gương mặt tuần tú trắng nõn tràn đầy tà ác.

Quá đáng sợ !

Tô Khả Nhi khoanh hai tay co lại thành một đoàn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy, thân thể run lẩy bẩy. Tô Y Nhân vừa tức lại sợ, sợ hãi mà tức giận nhìn chằm chằm độc đế.

“Hừ, đắc tội bốn đảo chủ, hậu quả rất nghiêm trọng ! ” Âm Ngọc Phong cuồng ngạo nói, xoay người rời đi.

Chủ nhân không có để cho mình trị liệu, cũng không có tự mình trị liệu.

Âm Đại Âm Tam biết chủ nhân là cố ý để cho Tô Nhị cô nương chịu khổ, nhìn sang đôi đáng thương tỷ muội, đi theo chủ nhân rồi đi.

Trên đường.

“Chủ nhân, ngài là cố ý nói như vậy cho Tô Nhị cô nương nghe.” Âm Tam to gan chỉ ra nói.

“Hừ, dĩ nhiên.” Độc đế Âm Ngọc Phong âm thầm nói, “Cái tiểu nha đầu này vô cùng sợ hãi cổ trùng, bốn đảo chủ tự nhiên muốn ở trên người nàng nhiều hạ cổ trùng, kích thích tinh thần của nàng. Bốn đảo chủ muốn biết, nàng ở trong cực độ sợ hãi, có thể hay không bộc phát ra nàng hành động lực nhanh như tia chớp kia.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duối Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Độc đế Âm Ngọc Phong tương lai có thể hay không bởi vì ngược đãi Tô thị tỷ muội hối hận, không có ai biết. Tô Y Nhân bây giờ đã vì lời mình nói cảm thấy hối hận. Bởi vì độc đế chẳng bao lâu liền đem thương trên người nàng toàn bộ chữa khỏi, bắt đầu hằng hái bứng bứng hành hạ nàng.

Một ngày cuối thu mát mẻ, gió nhẹ thổi, hoa cúc nở rộ, mùi thơm lưu động, bên Ánh Nguyệt hồ vườn hoa Tinh Lâm trang Bắc Phi tiểu lâu, hành lang khúc khuỷu, các mỹ nữ quần áo diễm lệ từng đám cười nói thương thu, tựa như trong tranh; phía tây Ánh Nguyệt hồ bên trong Khán Nguyệt các còn lại là khác một phen tình huống: sương phòng cửa sổ toàn bộ đóng chặt, bên trong ánh sáng âm u lạnh lẽo.

“A, a —— a ~” Tô Khả Nhi thật chặt đè lại bụng, co rúc ở trên sàn nhà lăn lộn rên rỉ. Sợi tóc nàng xoắn xết quần áo xoắn xết tựa như bà điên, mặt mũi gầy gò tái nhợt vằn vẹo, hai gò má bấp thịt co quắp. Băng Hỏa Lượng Trọng Thiên độc đã giải, nhưng độc đế lại đang trên người nàng xuống một loại kịch độc khác còn không có giải dược, một loại độc không gây chết người thuần túy vì hành hạ người khác.

“Lạnh ~ lạnh, lạnh quá. Lạnh..... biểu tỷ, lạnh ~ tỷ, lạnh quá.....” Tô Y Nhân hai tay ôm thân thể, co rúc thành đoàn núp ở trong góc sương phòng thẳng đánh run run. Sắc mặt nàng tái xanh đôi môi tím bầm, lại một mực kêu lạnh, giống như đang đứng ở trong trời đông đầy tuyết.

“A, a ~ đau, sư phụ, sư ph, cứu ta ~” Tô Khả Nhi ý chí coi như kiên cường, nhưng đau bụng phải tựa như có vô số dao nhọn một cái một cái cắt đứt đoạn ruột nàng, nàng đau đến hô lên thần bảo hộ mà trong lòng nàng không chỗ nào không thể —— sư phụ.

“Tỷ tỷ, thật xin lỗi, thật xin lỗi.....” Tô Y Nhân lẩm bẩm khóc thút thít, nước mắt thống khổ cùng hối hận như trân châu đứt dây, dọc theo cằm từng viên một đi xuống. Có lẽ là bởi vì lời của nàng, thủ đoạn độc đế ngược nữ chủ Tô Khả Nhi trở nên càng thêm hung tàn. Độc đế nhất định là trong lòng biến thái, ở trên người các nàng hạ loại kịch độc để cho người ta trong thời gian ngắn chết không hết, thường thức các nàng thống khổ !

Độc đế Âm Ngọc Phong trong tay bưng một chén rượu, lười biếng ngồi ở trên ghế thái sư mặt vô biểu tình nhìn hai người bọn họ, lạnh lùng nói, “Cửu U đoạn trường phản cộng thêm dương cô, linh lan, ô xà phấn..... người trúng độc cảm giác ruột gan đứt từng khúc tăng gấp bội. Ân, độc dược phát tác sắp có một khắc đồng hồ rồi. Âm Đại, cho Tô đại cô nương hạ Hồng Ngọc chu.”

“Là.” Âm Đại đi tới trước mặt Tô Khả Nhi, xòe bàn tay ra hướng Tô Khả Nhi. Da mặt ngoài bàn tay của hắn đột nhiên chui ra năm sáu con nhện màu đỏ, người người lớn như hồng đậu, còn toàn thân trong suốt.

“A, không muốn, không muốn để cổ, tỷ tỷ ta sẽ chết ! Âm Ngọc Phong, ngươi không thể thả loại cổ này !” Tô Y Nhân cúi kinh thét chói tai, hướng Tô Khả Nhi bỏ qua đi. Nếu như là Âm Dương tinh cổ, nàng sẽ không ngăn trở. Hồng Ngọc chu cổ, trời mới biết là cái gì độc cổ.

“Từ biệt.” Âm Tam ngăn lại Tô Y Nhân, lãnh khốc đem nàng kéo về vị trí cũ.

“Không muốn để cổ, đừng có giết tỷ tỷ ta. Âm Ngọc Phong, ta van cầu ngươi, đừng giết tỷ tỷ ta.” Tô Y Nhân thống khổ cầu khẩn nói, cố gắng vòng qua Âm Đại hướng Tô Khả Nhi bỏ đi. Độc đế ở trên người nàng vẩy cái gì bằng hoa phấn, nàng càng ngày càng lạnh, lạnh phải cả người cũng toàn tâm đau, phảng phất máu cũng ngưng vận chuyển.

“A, không muốn..... Độc đế, để cho ta chết, van cầu ngươi để cho ta chết.....” Tô Khả Nhi ý thức bởi vì đau nhức đã tan rã, tai phải nghe muội muội thét chói tai không muốn để cổ, nhất thời không nhận được cầu khẩn.

Đau, đau, đau, nàng chịu đựng qua Băng Hỏa Lượng Trọng Thiên một ngày hai lần lửa đốt đóng băng thống khổ, nhưng không chịu nổi bụng thời khắc đau nhức như dao cắt, nàng không muốn sống. Đối với muội muội canh cánh cùng đối với sư phụ tư niệm, vào giờ phút này cũng không cách nào kích thích nàng muốn sống nữa.

“Để cho ta chết, để cho ta cùng tỷ tỷ cùng chết !” Tô Y Nhân khàn giọng gào thét. Hết thấy quá chân thật, chân thật phải nhường nàng tuyệt vọng. Bất kể linh hồn có thể trở lại thực tế thế giới hay không, nàng đều không muốn thế giới này nữa.

“ Cái này kêu là muốn sống cũng không được muốn chết cũng không thể. ” Độc đế Âm Ngọc Phong tâm tình vui thích nói, đem chén rượu tiến tới chóp mũi nhẹ nhàng chuyển động, ưu nhã hút vào rượu ngon mùi thơm cam thuần.

Thân thể Hồng Ngọc chu cô như thể điêu khắc bằng hồng ngọc từng cái một rơi vào trên người của Tô Khả Nhi, cắn bề da của nàng, thân thể uốn tới eo lui chui vào trong da thịt nàng.

Lần đầu tiên thấy cổ trùng hại người Tô Y Nhân bị dọa sợ đến hồn bay phách tán, thê lương mắng, “ Âm Ngọc Phong, ngươi sẽ gặp báo ứng. Ta thể ! ”

Không hề nhìn Tô Khả Nhi nữa, nàng đem đầu đụng tường, dùng sức lực toàn thân đụng tường tìm chết.

Cầu xin tác giả biểu tỷ, biểu tỷ không trả lời, cầu xin ác ma độc đế căn bản vô dụng, nàng chỉ có thể tự sát. Chẳng qua nàng mới đụng một cái, vẫn đứng ở bên người nàng trông coi nàng Âm Tam liền thô lỗ đem nàng kéo tới giữa phòng.

“ Bồn đảo chủ còn không cho phép ngươi chết, ngươi liền tuyệt đối sẽ không chết ! ” Âm Ngọc Phong kêu ngạo nói, “ Bồn đảo chủ suy nghĩ một chút, ngươi như vậy sợ những thứ tiểu bảo bối kia, bồn đảo chủ có phải hay không thả ra mấy loại tới, để cho bọn họ từng cái một chui vào trong thân thể của ngươi đi? ” Nhìn ánh mắt Tô Y Nhân, hân hướng Tô Y Nhân phẩy phẩy ống tay áo.

Phát hiện dụng ý chủ nhân, Âm Tam nhanh chóng lui về phía sau ba bốn bước, cách xa Tô Y Nhân.

Ánh sáng kim loại chợt lóe, một con rắn nhỏ màu vàng lớn bằng chiếc đũa quấn quanh hướng Tô Y Nhân tê tê là lưỡi; một tầng sương đen chiếu xuống khoảng cách một bước trước mặt Tô Y Nhân, Tô Y Nhân định thần nhìn lại, lại là rậm rạp chẳng chút tiểu nhuyễn trùng màu đen lẫn nhau đè ép ông ông ông, thanh âm của ong mật càng ngày càng vang, một con côn trùng màu sắc xanh đen, răng vừa nhọn vừa dài không biết tên gì ở trước mặt Tô Y Nhân bay tới bay lui; tê ngang ~ tê ngang ~, một con đáng vẻ rất giống bầu trùng, nhưng trên lớp giáp xác tất cả đều là màu vàng điểm đỏ như màu máu giáp xác trùng

Độc đế không chỉ có cả người mang độc, còn gửi sinh vô số cổ trùng !

Tô Y Nhân nhất thời thê lương thét chói tai, “ A —— đừng tới đây, đừng tới đây”

Độc đế vẻ mặt đề phòng, Âm Đại Âm Tam mặc dù đứng cách nàng mấy bước bên ngoài, biểu lộ cũng dị thường cẩn thận. Tô Khả Nhi hơi thở mong manh, tự thân khó bảo toàn.

“ Tê tê, tê tê ” “ tất tất tốt tốt ” “ ông ông ông ông. ” “ Tê ~ ngang ~ tê ngang ” Cổ trùng có lớn có nhỏ, lớn to như miệng chén, nhỏ tựa như từng viên hạt vừng. Tô Y Nhân bị bao vây vào giữa, trong mắt nước mắt đọng lại tràn đầy kinh hãi. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, đôi môi mấp máy hoàn toàn không còn chút máu, ánh mắt thỉnh thoảng tán loạn thỉnh thoảng co rút nhanh.

Độc đế Âm Ngọc Phong để chén rượu xuống ngồi thẳng người, ngón tay nắm hộ thân pháp quyết, toàn bộ tinh thần chăm chú chờ đợi hành động bước kế tiếp của nàng.

Lần trước, nàng chính là sợ hãi đến tinh thần gần như hồng mắt, sau đó đột nhiên bộc phát tốc độ kinh người, bắt rách mặt của hắn. Hắn nhất định phải hiểu rõ loại lực lượng này của nàng, nghĩ ra biện pháp khắc chế. Hắn sống rất lâu, cảm giác sống không có ý nghĩa gì, nhưng cái này không có nghĩa là, hắn nguyện ý chết ở trên tay một nữ tu sĩ nhỏ chưa đầy hai mươi tuổi !

“ Đừng tới đây, đừng tới đây, không cho tới đây ! ” Tô Y Nhân ngực dồn dập phập phồng, sắc mặt đột nhiên từ từ thay đổi đỏ thắm, ánh mắt càng ngày càng phấn khởi.

Biểu tỷ, cho ta ngón tay vàng, cho ta lực lượng, tác giả sáng lập cái thế giới này, ban cho ta lực lượng !

Đột nhiên, Tô Y Nhân cảm giác ngàn vạn đợt nóng ran từ chân tay mạch máu trào hướng đại não nàng, trái tim của nàng, đan điền của nàng, đánh thẳng vào toàn thân nàng, trong nháy mắt cả người nàng tràn đầy lực lượng.

Ngón tay vàng thứ hai: tốc độ bộc phát trong nháy mắt, chuyển kiếp nữ giống như ăn phải thuốc kích thích, hành động tốc độ lại đột nhiên trở nên so tu sĩ tu luyện qua vũ kỹ mau hơn gấp mấy lần, thay đổi vốn dĩ yếu thế. Tốc độ bộc phát thời gian kéo dài là một tới năm giây, nhưng có thể thăng cấp, điều kiện thăng cấp vì linh lực chuyển kiếp nữ trở nên mạnh mẽ.

Bởi vì ngón tay vàng mà đột nhiên tăng can đảm Tô Y Nhân không dám chần chờ, hai tay vỗ vào, hai chân đạp mạnh, hết sức công kích cổ trùng bên cạnh.

Nước chảy thật nhỏ chỉ cần đạt được đầy đủ tốc độ, ngay cả tấm ván thật dày cũng bắn thủng ! Tốc độ cao độ của Tô Y Nhân bộc phát ra lực phá hư kinh người. Giáp xác trùng có vỏ ngoài cứng rắn đỏ như máu mầu bị chân đạp chết, chất dịch màu đỏ sậm văng khắp nơi; đầu Kim xà cô bị đạp thành thịt, thân thể cái đuôi liễu mạng đứt đưa; tiểu nhuyễn trùng màu đen thành một đồng màu đen thịt nát; phi hành cổ trùng màu xanh đen bị đánh rơi, cánh nửa tàn, đầu đuôi chia nhà

Tốc độ của nàng nhanh không thể tin nổi, động tác trên không trung lưu lại liên tiếp chuỗi ảo ảnh. Chủ tớ ba người độc đế Âm Ngọc Phong có thấy rõ ràng, có căn bản không thấy rõ.

Tốc độ thật là đáng sợ, tựa như “ Tiên ” cấp bát phẩm tu sĩ hóa ra ba bốn phân - thân !

Độc đế Âm Ngọc Phong không có nắm chắc mình có thể trong nháy mắt lập tức tránh được tất cả công kích của nàng, hướng Tô Y Nhân bắt đầu để cổ trùng mới —— đang trong trạng thái ngủ say bị phong ấn trong chiếc nhẫn cần khôn màu xanh biếc của hắn.

Tô Y Nhân tốc độ quá nhanh, từ hắn quyết định để càng nhiều hơn cổ trùng khảo nghiệm tốc độ của nàng lúc bộc phát cùng lực công kích, đến lúc thả ra cổ trùng, phát hiện để lỗi, vội vã phải thu về, hắn cũng chỉ thả ba con cổ.

Màu đen ngò công trăm chân mới từ trong ống trúc bay ra ngoài liền bị Tô Y Nhân đánh bay, như mũi tên phản xạ trở về.

Tô Y Nhân nhận được một chiếc bình Thanh Hoa nhỏ, mắt thấy một con bình nhỏ khác hướng mình đập tới, rất cơ trí ném ra bình nhỏ trong tay. Hai chiếc bình nhỏ giống nhau như đúc đụng vào trên không trung, phát ra tiếng tan vỡ thanh thúy, sau đó vỡ thành vô số mảnh nhỏ rơi vào trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Từ mảnh vụn chiếc lọ màu trắng xanh bay ra hai tiểu sinh vật không biết tên, một là màu đỏ tươi, một là màu hồng, bọn họ vừa lên một cái một trái một phải, trên không trung chia ra mấy đường vòng cung xinh đẹp, sau đó chia ra bay nhanh hướng Tô Y Nhân cùng độc đế Âm Ngọc Phong.

Tác giả « Tô Khả Nhi tu tiên kí » đặt ra cho ngón tay vàng hạn chế nặng nề. Thời gian tốc độ bộc phát kéo dài năm giây kết thúc, Tô Y Nhân tựa như thể lực nghiêm trọng tiêu hao một dạng, hai chân mềm nhũn, “phốc thông” xụi lơ trên đất thở hổn hển.

Độc đế lập tức chết nhiều như vậy cổ trùng, sẽ hành hạ nàng thế nào? Người này trong lòng rõ ràng biến thái, trời mới biết sẽ nghĩ ra biện pháp gì so hạ cổ trùng đáng sợ hơn hành hạ tỷ muội các nàng? Thật hy vọng đại cương mới của biểu tỷ là đưa cái nam nhân biến thái này đuổi đi dẫn hộp cơm !

Tô Y Nhân ngẩng đầu sợ hãi nhìn về phía độc đế Âm Ngọc Phong, lại thấy một màu hồng nhỏ loang loáng hướng mình bay vụt tới.

A, cổ trùng công kích !

Tô Y Nhân bị dọa sợ đến xoay đầu nghiêng thân thể, bản năng tránh ra cổ trùng kia. Ai ngờ tốc độ cổ trùng này không hề chậm hơn tốc độ bộc phát mới vừa rồi của Tô Y Nhân, trong nháy mắt bay đến trên cổ Tô Y Nhân. Tô Y Nhân chỉ cảm thấy cổ đau nhói một cái, đưa tay đi bắt lại chỉ sờ tới một chút xù máu.

Cổ trùng chui vào trong người đi !

Rõ ràng cảm giác được có một con trùng từ ở trong người ngo ngoáy dọc theo cổ xuống phía dưới, Tô Y Nhân bị dọa sợ đến hồn bay phách tán, ánh mắt sợ hãi tê liệt ngồi dưới đất không nói một lời, chỉ có run thân thể lấy bầy để cho người bên cạnh biết, nàng bị dọa sợ đến tinh thần hồng mắt.

“Muội muội, muội muội.” Một mực ở bên chân Âm Đại lẫn lộn gào thảm Tô Khả Nhi đã ngừng kêu thảm thiết, giùng giàng hướng Tô Y Nhân bỏ đi. Không biết có phải là độc được lúc phát tác đã qua hay không, hay vì nguyên nhân Âm Đại đã cho nàng hạ cổ trùng, nàng đau nhức như đao cắt càng ngày càng nhỏ.

Thời điểm Tô Y Nhân bị cổ trùng công kích, tiểu cổ trùng màu đỏ đồng thời công kích độc đế Âm Ngọc Phong. Âm Ngọc Phong làm người nuôi cổ, ngàn tuổi “Tiên” cấp thất phẩm tu sĩ, thu về trăm chân ngò công bán về phía mình sau cư nhiên không thể tránh được cổ trùng màu đỏ công kích, bị tiểu cổ trùng kia cắn vỡ bàn tay, từ vết thương đang chảy máu chui vào thân thể.

“Chủ nhân !” Âm Đại khẩn trương kêu lên. Màu sắc hai con cổ trùng kia để cho hắn cũng là cao thủ nuôi cổ sợ hết hồn hết vía. Cổ trùng không hoàn toàn chỉ có độc cổ, trong cơ thể chủ nhân liền nuôi cổ vương cần nuốt kịch độc, không chế những cổ trùng khác. Nhưng là thiên hạ không có chuyện tuyệt đối, theo như hắn biết, loại thuốc thúc giục tình cùng loại cổ trùng thúc giục tình có thể đem vạn cổ vương thúc giục phải phát tình.

“Chủ nhân, đôi cổ kia” Âm Tam muốn nói lại thôi, rất lo lắng nhìn độc đế, chủ nhân kiêm sư phụ của hắn.

“Không cách nào dẫn cổ, không có thứ gì khắc loại cổ này !” Độc đế Âm Ngọc Phong lạnh như băng đưa mắt nhìn Tô Y Nhân ánh mắt đờ đẫn, gương mặt tuấn tú âm trầm hơi vắn vẹo một cái.

“Âm Đại, đem Tô Khả Nhi lôi ra đi. Âm Tam, cho Tô Y Nhân giải độc Băng Hoa phấn, sau đó” Độc đế Âm Ngọc Phong thật sâu nhíu mày.

“Là.” Âm Đại biết chuyện trở nên cực kỳ khó giải quyết không dám chần chừ, khom lưng đi kéo Tô Khả Nhi.

Âm Tam cũng không dám chậm trễ, lập tức móc ra giải dược Băng Hoa phấn cho Tô Khả Nhi rót xuống. Chủ nhân muốn hiểu bí mật tốc độ bộc phát của Tô Y Nhân, cho nàng hạ độc là loại có sẵn giải dược.

“Khụ, khụ.” Tô Y Nhân bị nước thuốc sắc tỉnh, không ngừng ho khan. Thuốc giải độc Băng Hoa phấn tựa như nước hột tiêu tăng thêm hoàng liên, cổ

họng thực quản dạ dày của nàng giống như bị một cỗ ngọn lửa đốt cháy, nóng hừng hực khó chịu.

“Ta không muốn đi ra ngoài ! Muội muội muội muội, người thế nào? Độc đế, người sẽ đối nàng đối với nàng làm cái gì? ” Tô Khả Nhi khàn khàn cổ họng kêu lên, khó khăn cự tuyệt Âm Đại ôm nàng. Nàng đau đến lăn lộn gào thét hơn một khắc đồng hồ, cổ họng đã khô khốc, cả người cũng mất sức lực.

“Không liên quan gì đến chuyện của người cũng đừng hỏi nhiều ! ” Quanh năm nghiêm mặt Âm Đại cúi kính cáo nói, ngón tay búng một cái huyết ngù của Tô Khả Nhi, ôm lấy nàng liền đi.

“Ta” Tô Khả Nhi cả người mềm nhũn hai mắt tối sầm, bất tỉnh ở trong khuỷu tay Âm Đại.

“Chủ nhân.” Âm Tam cho Tô Y Nhân uống giải độc Băng Hoa phần sau, cẩn thận hỏi thăm, “Ngài quyết định xử trí Tô Nhị cô nương như thế nào, nàng là nữ đệ tử tiên quân Lãnh Tu Trúc?”

Hắn vạn vạn không nghĩ tới, chủ nhân hạ độc để cổ mấy trăm năm không có ra khỏi một lần sai cư nhiên bặt đến mức bị lỗi, lúc lợi dụng ý niệm buông thả cổ trùng cất giữ ở bên trong căn khôn giới chỉ mực xanh biếc, đem Âm Dương tình cổ bởi vì tò mò thử nuôi, sau khi thành công liền phong ấn không cần cùng nhau thả đi ra. Âm Dương tình cổ, danh như ý nghĩa, người trúng cổ sẽ bị tình - muốn không chế, truy đuổi khác phái - giao - hoan.

Độc đế sắc mặt thật không tốt đứng dậy chậm rãi đi tới trước mặt Tô Y Nhân, hạ thấp mình cúi người xuống, đưa tay nâng cằm của nàng, từ trên cao nhìn xuống nàng, phảng phất đang làm suy tính nào đó.

Tô Y Nhân bị buộc ngừng đầu nhìn hắn, cặp mắt hàm chứa nước mắt tràn đầy sợ hãi, thù hận cùng sát ý. Người này lòng dạ độc ác tàn nhẫn vô tình không nói, còn nuôi một thân độc trùng, nàng chán ghét cực kỳ, hận không được hắn lập tức chết !

“Không coi là nghiêng nước nghiêng thành, nhưng có mấy phần sắc đẹp.” Độc đế xem xét sau, cao ngạo tuyên bố, “Từ nay về sau, người chính là tu luyện lò của bốn đảo chủ.” Ngón tay búng một cái, đem hai viên thuốc trực tiếp bắn vào thực quản Tô Y Nhân. Nàng lợi dụng tốc độ cao không phải của người thường đánh chết năm sáu loại cổ trùng, trên người dính vào những thứ thể - dịch mang độc của cổ trùng kia, đã trúng cổ độc.

“A ! ” Tô Y Nhân kinh ngạc nhìn hắn, mặt không dám tin.

Độc đế Âm Ngọc Phong là một trong hậu cung của nữ chủ《 Tô Khả Nhi tu tiên ký 》, coi như ở trước khi gặp gỡ nữ chủ có nữ nhân, cùng nữ chủ hoan ái sau cũng sẽ vứt bỏ tất cả nữ nhân lúc trước. Nữ xứng Tô Y Nhân bị chuyển kiếp, nhiệm vụ sau khi sống lại chẳng lẽ là ở giữa nữ chủ muội muội cùng nam chủ độc đế chế tạo tình tiết tam giác yêu? Nếu như là như vậy, chuyển kiếp nữ xứng Tô Y Nhân thật là xui xẻo đến nhà, chết một lần không đủ, còn phải bị tình cảm tổn thương.

“Hừ, vận khí của người không tệ ! ” Thấy nàng không có biểu hiện mừng rỡ như điên cảm ân ái đức, ý mình tôn quý độc đế trong lòng rất không vui, buông nàng ra xoay người hướng đi bàn đọc sách. Hắn là “Tiên” cấp thất phẩm tu sĩ, lại là bá chủ một phương, nếu là hắn muốn tìm tu luyện lò, thù hận tuyệt đối sẽ dâng lên mấy chục trên trăm tuyệt đại giai nhân có tu chân căn cơ, khi nào sẽ đến phiên nàng? Hoàng mao tiểu nha đầu không biết điều !

“Chủ nhân, đây là một biện pháp tốt.” Âm Tam vội vàng hướng chủ nhân hưởng ứng.

Hắn phục vụ chủ nhân hơn bốn trăm năm, tính khí chủ nhân hắn có thể tính toán ra bảy tám phần tới. Âm Dương tình cổ nếu không cách nào giải trừ, chờ cổ trùng bởi tới kỳ sinh chỗ dưới bụng của thân thể con người, sẽ phải phát huy bản năng của bọn họ —— phân bố loại độc làm động tình, kích thích tính - muốn của kỳ chủ.

“Âm Tam, lập tức đánh một thùng nước tới. Gọi Âm Lục, Âm Bát đi vào dọn dẹp tàn cổ.” Xuống quyết định sau, độc đế Âm Ngọc Phong từ trong căn khôn giới chỉ mực xanh biếc lấy ra một ít bình bình lon lon, hai ba loại dược thảo còn không có xử lý tốt, nhanh chóng điều chế dược vật.

Trong cổ thư nói, Âm Dương tình cổ là hùng thư một đôi tiểu cổ trùng, sinh vật bị bọn họ gửi sinh sẽ mãnh liệt khát cầu hoan ái, mà số lần hoan ái càng nhiều, tình cảm sẽ trở nên càng sâu.

Âm Dương tình cổ vô cùng có linh tính, thời điểm đang không có lựa chọn sẽ gửi sinh ở trên người sinh vật đồng tính cách mình gần nhất; ở thời điểm có lựa chọn, hoặc là gửi sinh ở trên người hùng tính(thư tính) có dương khí(âm khí) mạnh nhất, hoặc là gửi sinh ở trên người kỳ chủ đồng tính chưa từng dính qua khác phái.

Nếu như kỳ chủ đã từng dính qua khác phái, tình cổ đối với đối tượng kỳ chủ sau này giao hoan không bắt bẻ, chẳng qua là đối tượng kỳ chủ giao hoan nếu như là kỳ chủ khác phái mang tình cổ(cùng nó xứng đôi), bọn họ sẽ đặc biệt phấn khởi, hai kỳ chủ cũng sẽ vì vậy đạt được vui vẻ nhiều hơn không cách nào tương tượng; nếu như kỳ chủ là thuần khiết, mùi của đối tượng hoan ái thứ nhất của kỳ chủ cũng sẽ bị tình cổ vững vàng nhớ, kỳ chủ muốn cùng những khác tính sinh vật hoan ái, tình cổ sẽ nóng nảy, thậm chí cắn chủ.

Mới vừa rồi hiện trường chỉ có hai nữ nhân: Tô Khả Nhi cùng Tô Y Nhân. Thư tính tình cổ trực tiếp chọn trúng thân xử nữ Tô Y Nhân; Âm Đại Âm Tam khi còn trẻ tuổi ngực nữ vô số, trực tiếp bị hùng tính tình cổ loại bỏ.

Âm Dương tình cổ nếu như chỉ có một con tiến vào thân thể kỳ chủ, hắn có thể dùng một con tình cổ khác không có gửi sinh phối hợp dược vật đem gửi sinh tình cổ đưa tới. Hắn thử tự nuôi Âm Dương tình cổ đã chia ra gửi sinh ở trên người hắn và Tô Y Nhân, cho nên hắn nói “không cách nào dẫn cổ”. Có chút cổ trùng tương sinh tương khắc, nhưng Âm Dương tình cổ, theo Cổ thư ghi lại, không có cổ trùng tương khắc !

“Là, chủ nhân.” Âm Tam bước nhanh đi ra cửa sương phòng, để cho người múc nước. Cổ trùng chết đi cũng vẫn rất có giá trị dùng làm thuốc, cổ trùng

bị Tô Y Nhân đánh chết nhất định phải có người chuyên xử lý mới được.

Âm Lục, Âm Bát cúi đầu đi vào sau không dám lăm mồm không dám loạn nhìn, mang theo cái bao tay bằng da nhanh chóng dọn dẹp cỏ trùng đã chết trên đất, sau đó thật nhanh rời đi.

Tô Y Nhân rất muốn trốn, nhưng nơi này là địa bàn độc đế, độc đế đang ở trước mặt, nằng trốn là uổng phí sức lực.

“Chủ nhân, nước đã đề ở trong sương phòng cách vách phòng ngủ của ngài.” Âm Tam cung kính nói, “Chủ nhân, đây là Âm Ngũ mấy ngày trước đây phái người vì Tô Nhị cô nương đưa thêm bộ đồ mới.” Từ trong càn khôn trữ vật pháp khí của mình lấy ra một bộ quần áo phái nữ cùng hai cuốn sách nhỏ bề mặt đỏ thẫm, hai tay nâng lên đưa tới trước mặt của độc đế Âm Ngọc Phong.

Hắn đối với chủ nhân cùng Tô Y Nhân đồng thời trúng Âm Dương tình cổ ôm thái độ rất thích xem. Tô Y Nhân không phải là thuần âm thân thể, dung mạo linh lực so Tô Khả Nhi kém sắc chút, nhưng thắng ở người sạch sẽ không tỳ vết, có tư cách hiển thân cho chủ nhân hắn. Ngoài ra hắn dâng lên hai quyển sách, hy vọng có thể trợ giúp cho chủ nhân.

Trong đám người làm gần người phục vụ chủ nhân thời gian dài nhất Âm Đại nói qua, chủ nhân hơn sáu trăm năm không có chạm qua một nữ nhân. Nếu như chủ nhân hơn sáu trăm năm trước cũng không có chạm qua một nữ nhân, chủ nhân chính là đồng tử thân. Bị Âm Dương tình cổ gửi sinh đồng nam xử nữ một khi hợp thể, căn bản liền không cách nào sẽ cùng những khác phái hợp thể nữa. Tô Y Nhân, nằng không chỉ là tu luyện lò duy nhất của chủ nhân, cũng sẽ là nữ chủ nhân không có danh phận trong đám người làm Thương Vân đảo !

Âm Dương tình cổ gửi sinh ở trên người đồng nam xử nữ đối với đối phương tuyệt đối trung thành, một bên chết đi, bên kia sẽ lập tức tử vong. Trong cổ thư nói, tình cổ gửi sinh tử vong, nửa số kí chủ sẽ chết, nửa số kí chủ cho dù không có chết cũng mất đi chức năng hoan ái của thân thể.

Vì bảo đảm tính mạng chủ nhân, vì bảo đảm hắn là nam nhân khỏe mạnh, bọn họ những thứ người làm này có cần thiết đem Tô Y Nhân bảo vệ nghiêm mật.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Lạnh lẽo trên người nhanh chóng biến mất, cảm giác cỏ trùng bò ngo nguẩy ở trong người cũng dần dần không cảm giác được nữa, Tô Y Nhân mệt là, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt bị mồ hôi ướt hơi nhuộm hai đóa mây đỏ nhàn nhạt.

Hắn đột nhiên nói muốn nằng làm tu luyện lò, nằng có chút hoài nghi mình vừa trúng tướng, thư tính tình cổ vốn là sẽ ở nhờ trong cơ thể Tô Khả Nhi gửi sinh đến trên người mình. Trời ạ, tác giả biểu tỷ sửa đổi đại cương, cư nhiên đem độc đế từ trong hậu cung nữ chủ Tô Khả Nhi bỏ đi !

Thật là hồng bút tốt độ, xui xẻo vô cùng !

Nằng vốn chỉ muốn cùng tỷ tỷ du ngoạn, ném thử hơi sửa đổi một chút số mạng nằng, giảm bớt số lượng nam nhân trong hậu cung của nằng, không nghĩ tới đem mình, không, là đem linh hồn mình lôi kéo đi vào. Nằng xem qua mấy bộ NP vẫn không sai, cũng ảo tưởng quá các loại nam chủ giàu có đẹp trai điên cuồng yêu mình, nhưng linh hồn tiến vào NP thể giới tự thân thể nghiệm-_-|||-_-||| quá tà ác quá bản thủ, tuyệt đối không được !

Nằng nhìn bóng lưng anh tuấn của độc đế nuốt nước miếng một cái, run rẩy thanh âm hỏi, “Độc đế đại nhân, ta trúng chính là loại cổ gì?” Lúc nằng trúng cổ, một con điểm sáng nhỏ màu đỏ khác giống như bay về phương hướng độc đế Âm Ngọc Phong kia. Chẳng lẽ hắn cũng trúng cổ? Chuyên gia chơi cổ cũng trúng cổ? Báo ứng ! Hắc, ha ha, ha ha ha(cười khan)

Độc đế Âm Ngọc Phong căn bản không để ý tới nằng, cúi đầu bận rộn làm chất thuốc hắc muốn.

Ngô, có lẽ không phải là Âm Dương tình cổ, bởi vì hắn không có đụng ngã nằng, nằng cũng không có như đám nhân vật chính trong tiểu thuyết như ăn rồi xuân dược sau cả người nóng ran, máu cũng sôi trào, ý nghĩ kỳ quái.

Nằng ôm may nấn trong lòng nói, “Tỷ tỷ ta so với ta xinh đẹp hơn, linh lực cũng so với ta cao rất nhiều, nằng là thuần âm thân thể, so với ta thích hợp hơn làm tu luyện lò của người.”

Không phải là nằng muốn hãm hại tỷ tỷ Tô Khả Nhi, mà là Tô Khả Nhi vốn chính là nữ nhân của hắn, tình cổ cũng phải là gửi sinh ở trên người Tô Khả Nhi. Cái Cửu châu đại lục này tất cả hết thảy đều vây quanh tỷ tỷ Tô Khả Nhi xoay tròn, tiên quân, độc đế, mộng quý, thụ yêu, cô tiên, các loại thần thú linh sủng, nổi danh vô danh phối giác người đi đường, tất cả đều là vì Tô Khả Nhi mới bị sáng tạo ra tới.

Độc đế thuộc về tỷ tỷ, cướp nam nhân của tỷ tỷ là hành động không đạo đức. Độc đế loại lòng dạ độc ác chủ nhân nặng khẩu vị này, cũng chỉ có NP nữ chủ mới có thể chịu được, nằng là một bình thường tốt nghiệp cấp ba, chỉ tính toán tiến vào đại học sau tìm đẹp trai ánh mặt trời, hoặc là tư tư văn văn nam sinh làm bạn trai.

Thiếu nữ âm hiểm, không, thiếu nữ cổ quái !

Nắm trong tay chất thuốc sắp chế biến tốt, độc đế Âm Ngọc Phong đột nhiên xoay người, ánh mắt âm úc nhìn Tô Y Nhân.

Tình cảm của Tô Y Nhân đối với tỷ tỷ Tô Khả Nhi thoát nhìn cũng không tệ lắm, nhưng tại sao muốn nhất định phải đem tỷ tỷ giao cho hắn? Tỷ tỷ nàng đã là nữ nhân sư phụ Lãnh Tu Trúc của nàng !

Nàng cùng hắn mới gặp nhau, biết thân phận của hắn sau, vì không dễ cho hắn gặp gỡ Tô Khả Nhi, chẳng những vô cùng thuận phục, còn thúc giục nhanh lên một chút lên đường; khi hắn mấy tiểu người làm định lực không sâu cố gắng bắt Tô Khả Nhi, nàng biểu hiện tựa như gà mái bảo vệ gà con, hung hăng công kích nam tu sĩ nhân số so nàng nhiều, lực lượng rõ ràng so nàng mạnh; nàng khích lệ Tô Khả Nhi “ giữ được tánh mạng mới có vô hạn tương lai ”, để cho Tô Khả Nhi có nghị lực chờ đợi Thanh Nguyên tiên quân Lãnh Tu Trúc cứu viện; hắn cho tỷ muội các nàng bắt mạch, lúc các nàng lâm tưởng muốn hạ độc tất cả đều run rẩy, nàng cố gắng đứng ra tiếp nhận hạ độc trước.

Cái này mấy điểm đều nói rõ nàng rất yêu mến tỷ tỷ Tô Khả Nhi, cũng có đầy đủ dũng cảm.

Nàng là xử nữ, lại một chút cũng không căng thẳng tự trọng, sẵn khoái cởi xuống quần áo, thân nhiên tiếp nhận ánh mắt ba nam nhân (hắn, Âm Đại, Âm Tam). Thật không biết nàng là thức thời, tính cách thoải mái thẳng thắn, không quan tâm danh dự cô gái, còn là bản tính dâm - đăng, chẳng qua là còn không có bị nam nhân chạm tay quá, bản tính phong tao dâm - đăng không có hiện lộ ra.

Nàng vô cùng sợ cổ trùng, trước khi uống độc được đầu tiên hỏi bên trong thả bao nhiêu tiểu trùng tử, giống như sợ không phải là kịch độc mà là trùng tử.

Uống độc được sau nàng liền nôn như điên, hắn cố ý lấy ra Thanh Chu mà đe dọa nàng. Nàng bị dọa sợ đến hồn bay phách tán, bộc phát ra tốc độ, để cho người ta khó có thể tưởng tượng giết chết mẫu chu cô hắn tỉ mỉ nuôi hơn một trăm năm mười năm, còn lần đến trước người hắn, hung hăng bắt rách mặt của hắn.

Chưa đủ hai mươi tuổi “Đạo” cấp nữ tu sĩ, bất kể thiên phú nàng cao bao nhiêu, Lãnh Tu Trúc tiêu hao bao nhiêu tu vi giúp nàng trúc cơ, tổn bao nhiêu đan dược giúp nàng điều chỉnh thể chất, nàng cũng không thể thương hại tới hắn ! Nhưng là, nàng chính là thương tổn được hắn, còn là điểm yếu gương mặt !

Thiếu nữ tràn đầy sương mù !

Hắn đột nhiên vô cùng muốn nghiên cứu nàng, tựa như khi còn trẻ tuổi đối với độc, đối với cổ trùng tràn đầy nhiệt tình như vậy. Cho nên hắn hung hăng hành hạ Tô Khả Nhi, hành hạ nàng, dùng nhiều loại cổ trùng đe dọa nàng, kích thích nàng bộc phát tốc độ nhanh chóng mà ngay cả quanh năm tu luyện vũ kỹ “Tiên” cấp tu sĩ cũng chưa chắc có thể đạt tới.

Nàng như hắn mong muốn bộc phát, nhưng kỳ quái lại không trực tiếp công kích bản thân của hắn, mà là công kích cổ trùng. Nàng là đệ tử Lãnh Tu Trúc, tự nhiên cũng học qua vũ kỹ, lần trước nàng có thể dễ dàng bắt rách mặt của hắn, lần này chỉ cần to gan đánh ra, nói không chừng có thể một chưởng đánh trúng trái tim điểm yếu của hắn !

Tốc độ thần kỳ, cơ hội rất tốt, nàng lại lãng phí cơ hội công kích cổ trùng nàng nhất định có thể thoát đi, chút nào không cân nhắc sau này hắn trả thù càng nhiều hơn, thật là ngu không thể tả !

Hắn muốn biết cực hạn cái tốc độ này của nàng, vì vậy lập tức để cổ trùng nàng sợ hãi nhất. Bây giờ hắn rất ít ở trên người mình nuôi cổ, đa số cổ trùng cũng phong ấn đặt ở trong càn khôn giới chỉ, theo dùng theo để, không nghĩ tới lần này xảy ra sai lầm, đem một đôi Âm Dương tình cổ, hai con tách ra phong ấn cùng nhau thả ra.

Loại này sai lầm cấp thấp hoàn toàn không thể nào phát sinh này làm sao có thể xảy ra? Tiểu người làm gần nhất ba mươi năm hắn thu cũng không thể phạm sai lầm, hắn cư nhiên phạm vào, còn đem nói độc cổ khổng tính là độc cổ, rồi lại vô cùng phiến toái Âm Dương tình cổ cùng nhau thả đi ra.

Nếu như nói là trùng hợp, đây cũng là quá trùng hợp. Hắn thả ba con cổ cuối cùng, trong đó hai con đúng lúc là một đôi. Hắn và nàng đồng thời trúng cổ Âm Dương tình cổ, trước mắt biện pháp duy nhất có thể đưa tới cổ trùng đối với bọn họ không có hiệu quả.

Bất kể nói thế nào, chuyện đã đến loại trình độ này, hắn chỉ có hai cái lựa chọn: một, đem Tô Y Nhân thu làm tu luyện lò của mình, cũng muốn tìm cách đem sinh mạng nàng kéo dài đến một khắc mình chết kia; hai, giết chết thư cô gửi sinh Tô Y Nhân, khiến cho hùng cô trong cơ thể mình tịch mịch từ vong.

Lựa chọn thứ nhất, hắn có thể lợi dụng Tô Y Nhân càng sâu tu vi của mình, lại còn có thể tiếp tục nghiên cứu bí ẩn tốc độ của Tô Y Nhân, sau khi chết sẽ còn có một vật phẩm rất tốt để chôn theo; lựa chọn thứ hai sẽ để cho hắn có năm phần tỷ lệ từ vong, không chết từ nay cũng sẽ mất đi bản lãnh phái nam. Cho nên, hắn chỉ có thể lựa chọn phương pháp thứ nhất. Hơn nữa, Âm Dương tình cổ cũng là người trước chưa từng nghiên cứu ra được, chỉ cần cho hắn thời gian, hắn nhất định có thể nghiên cứu ra biện pháp phá giải tình cổ !

Hắn không phải là người lương thiện, hắn thường thức người cùng mình tương tự, chán ghét những thứ gọi là chính nghĩa trung thành hữu tình tình yêu, nhưng khi nghe nàng hết sức hướng hắn đề cử tỷ tỷ Tô Khả Nhi của nàng, trong lòng không nhịn được khinh bỉ phần nộ.

Người đem thân tỷ tỷ đẩy ra để làm bia đỡ đạn là hèn hạ vô sỉ, hắn khinh bỉ nàng là chuyện đương nhiên. Tức giận, hắn tại sao muốn cảm thấy tức giận? Bởi vì nàng coi thường hắn, muốn đem hắn giao cho nữ nhân khác? Hắn là số lượng thừa thối thất phẩm tu sĩ của Cửu châu đại lục, là độc đế bá chủ một phương !

Hắn phát hiện trong lúc bắt chột mình rất coi trọng cái nhìn của Tô Y Nhân đối với mình, có chút hoài nghi Âm Dương tình cổ bắt đầu ảnh hưởng mình.

Nhìn độc đế âm trầm lạnh lẽo nhìn mình, Tô Y Nhân lấy can đảm thử dò xét nói, “Thế chất tỷ tỷ ta có thể giúp ngươi tu luyện linh lực, chỉ cần ngươi một mực giữ lấy nàng, sự phụ ta nhất định không phải là đối thủ của ngươi.” Nếu như độc đế không phải là nàng không thể, cái này chứng minh nàng cùng hắn cũng trúng Âm Dương tình cổ. Mặc dù trong đại cương của biểu tỷ không có nói tới, nhưng từ thái độ của hắn đối với Thanh Nguyên tiên quân có thể thấy được, giữa hai người có mâu thuẫn không hề nhỏ.

“Ta cùng ngươi trúng cổ là Âm Dương tình cổ !” Âm Ngọc Phong lạnh lùng nói, “Trừ khi giết ngươi, ta không thể lựa chọn tỷ tỷ của ngươi.” Giết nàng, hắn nếu như tìm không ra biện pháp phá giải tình cổ, không chết cũng mất hùng phong, nữ nhân gì cũng không cơ hội lựa chọn nữa.

Quả nhiên là Âm Dương tình cổ !

Tô Y Nhân nhất thời sinh ra cảm giác muốn cười mà không cười nổi, biểu tỷ không chỉ có quyết định giảm bớt hậu cung của Tô Khả Nhi, còn đem nam chủ thứ nhất bị loại bỏ tặng cho chuyển kiếp nữ xứng Tô Y Nhân. Biểu tỷ a, ngươi biểu muội ruột thay thế nữ xứng chuyển kiếp trong đại cương mới của ngươi.

Để cho hắn giết, còn chưa phải để cho hắn giết?

Trong lòng nàng do dự không xác định. Độc đế cả người giấu độc, toàn thân nuôi cổ, tính tình tà ác, thủ đoạn tàn nhẫn, chỉ cần nàng còn thay thế nữ xứng chuyển kiếp Tô Y Nhân sống ở trong thế giới tiểu thuyết《Tô Khả Nhi tu tiên ký》, liền kiên quyết không chấp nhận người đàn ông này.

Bị hắn giết sau có phải hay không bày tỏ Tô Y Nhân nhân vật này bị diệt lần nữa, linh hồn của nàng có thể cúi người chào xuống đài trở về thân thể ban đầu?

Ngộ nhờ để cho hắn giết, nàng trải qua một lần tử vong, chịu được một lần thống khổ, kết quả tác giả không muốn để cho nữ xứng Tô Y Nhân chết, lợi dụng đan dược, pháp thuật cái gì đem nữ xứng Tô Y Nhân lần nữa viết sống, mà linh hồn của nàng tiếp tục thay thế linh hồn chuyển kiếp nữ cùng linh hồn bản thân của Tô Y Nhân, trở thành Tô Y Nhân, vậy phải làm thế nào?

“Trong Khán Nguyệt các không có nha hoàn, chính ngươi đi cách vách phòng ngủ bốn đảo chủ tắm rửa.” Đối với Tô Y Nhân các loại không hài lòng Âm Ngọc Phong lạnh lùng nói, xoay người tiếp tục bận rộn chất thuốc của hắn.

Phi, ai muốn tắm phải sạch sẽ bị ngươi đè !

Tô Y Nhân lên con giận dữ, kéo cao cổ họng hỏi: “Ngươi có thể chế biến ra thuốc đoạn tuyệt tình - muốn hay không? Chúng ta ăn xong cái đó có lẽ có thể không cần bị Âm Dương tình cổ khống chế.” Thân thể này không phải là bản thân nàng, làm cho đồ nát nữa nàng cũng không tiếc. Đầu nàng đau chính là linh hồn sẽ cảm thụ tất cả thống khổ thân thể gặp phải, lại càng không thoải mái tâm linh trong sạch của mình, lại bị nam nhân vốn là thuộc về tỷ tỷ ô nhiễm.

Động tác chế thuốc của Âm Ngọc Phong đột nhiên dừng lại.

Tỷ muội song sinh ở hoàn cảnh giống nhau sinh ra cùng lớn lên, kiến thức Tô Khả Nhi rất phù hợp tuổi của nàng, ý tưởng Tô Y Nhân cổ quái phải nhường người kinh ngạc. Đoạn tuyệt tình - muốn, cuộc sống còn gì vui mừng? Coi như là các tu sĩ “Tiên” cấp tu luyện ngàn năm, cũng chỉ là tình cảm mỏng, tính lãnh đạm mà thôi, không làm được hoàn toàn đoạn tình tuyệt muốn.

“Có hay không?” Tô Y Nhân chú ý hắn nhìn hắn không trả lời nhất thời nóng nảy. Nàng cảm giác mình càng ngày càng nóng, có chút khát, nhưng không muốn uống nước, trong lòng hết sức khẳng định tình cổ đang ảnh hưởng thân thể của mình.

Âm Ngọc Phong quay đầu lại nhìn nàng một cái, không trả lời, sau đó chế biến tiếp dược vật của hắn. gương mặt tuấn tú của hắn hiện lên màu đỏ, chớp mắt mơ hồ toát ra đối khát mồ hôi hột, giống như thư sinh suy nhược đột nhiên làm việc nặng, liều mạng dùng lực, kết quả phỏng phải mặt đỏ tới mang tai như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

PS: Rating 17+

Chương 20: Cổ.

"Có hay không, có hay không a?" Tô Y Nhân bắt lại bộ ngực mình lo lắng hỏi, nàng cảm giác nhịp tim mình không giải thích được tăng nhanh, bụng mơ hồ có dòng khí nóng chuyển động. Thật hồng hồng, nàng nhìn bóng lưng anh tuấn như từng như hoa của hắn, trong lòng không khỏi dâng lên một trận rung

động.

Phất tay đem các loại dược vật, nửa thành phẩm trên bàn sách trong nháy mắt toàn bộ thu vào trong càn khôn giới chỉ màu xanh biếc, Âm Ngọc Phong nắm một chén nhỏ màu trắng chậm rãi xoay người lại, nói : " Có. Dùng lượng lớn Thanh Tâm hoàn có thể đoạn tình tuyệt muốn. " Chỉ có tu sĩ trẻ tuổi mới vào cửa mới có thể tư niệm khác phái, thời điểm ý chí dao động dùng loại dược vật này, khắc chế bản năng tính - muốn của thân thể, tĩnh tâm tu luyện.

Từ từ uống vào nước thuốc trong chén, biểu hiện hần bình tĩnh nói, "trong thời gian ngắn dùng một lượng nhỏ, có thể rút xuống tình - muốn; dùng lâu dài vi phạm thiên đạo, tổn thương cơ năng thân thể. " Âm dương hòa hợp là một trong thiên đạo, nam nữ song tu có tiết chế so đồng tử độc thân tu hành tốc độ nhanh hơn, tu vi sâu hơn.

Đi tới trước mặt Tô Y Nhân, hần cúi người xuống đem miệng chén tiến tới bên môi Tô Y Nhân, lạnh lùng nói, " Không muốn bị Âm Dương tình cổ phân bí độc làm cho hoàn toàn mất đi lý trí, liền uống xong cái này. " Hần tạm thời điều chế loại thuốc có thể rút xuống tình - muốn.

Gương mặt tuần tú cương nghị thanh gầy của hần nổi lên nhân nhát sắc đào hồng, cặp mắt hẹp dài thâm thúy như nước xoáy màu đen không đáy mơ hồ lóe ra ánh nước trong suốt, môi mỏng ướt át đỏ thắm như lau phấn, chóp mũi cao thẳng hiện dày đặc hạt mồ hôi nhỏ.

Đúng là một gương mặt tuần tú xuân - sắc hòa hợp !

Tô Y Nhân lần đầu tiên đến gần nhìn mặt hần như thế, nhịp tim đột nhiên tăng tốc.

Trên người của hần một mực tràn đầy khổ khổ mùi thuốc, nàng trước kia nghe luôn cảm thấy không thoải mái, bây giờ lại cảm thấy loại kham khổ cam thuần mềm mại này, có chút giống như mùi thơm cà phê.

Tình cổ phân bí cổ độc để cho thân thể mình bắt đầu sinh ra phản ứng hóa học !

Biết trước rất nhiều chuyện Tô Y Nhân không dám hỏi thăm bên trong cái bát thuốc đen thùi này có để trùng tử hay không nữa, cũng không kiêng kỵ đây là hần uống còn dư lại một nửa, vội vàng hai tay nhận lấy, nhắm mắt lại một hơi đổ đi xuống.

Nàng đem chén thuốc đưa cho hần. Hần đưa tay nhận, không biết là vô tình hay cố ý, ngón tay của hần đụng phải ngón tay của nàng.

Bàn tay từng hạ độc, hạ trùng !

Đối với hần thủy chung rộn cả tóc gáy, nàng điều kiện phản xạ buông tay, như chạm điện thật nhanh lui về phía sau tránh.

" Bàng —— "Chén thuốc rơi trên mặt đất, té thành mấy mảnh vụn.

Nàng vô cùng sợ hãi hần chán ghét hần !

Âm Ngọc Phong rất rõ ràng điểm này, trước hần xem thường, hiện tại chân mày hần không dấu vết nhíu một cái.

" Đây không phải là giải dược. " Thật sâu hút miệng khí, giọng hần bình tĩnh nói, " Cho nên, chúng ta hoan ái là chuyện không cách nào tránh khỏi. " Uống thuốc này có thể hơi trì hoãn thời gian Âm Dương tình cổ phát tác, để cho bọn họ có chút chuẩn bị tâm tư mà thôi.

" Không, ta không muốn, ta không muốn ! " Không cách nào tiếp nhận sự thật này, Tô Y Nhân lập tức bò dậy, lao đảo lao ra cửa, hướng Ánh Nguyệt hồ ở bên ngoài Khán Nguyệt các nhảy xuống.

Nàng biết boi lội, dìm không chết. Cuối mùa thu nước hồ rất lạnh, mới có thể rút xuống nóng ran trong thân thể. Mặc dù hần nói Âm Dương tình cổ không thể giải, nhưng ngộ nhờ ngâm nước lạnh có thể đẩy? Thế giới tiêu thuyết mà thôi, cái kỳ tích gì cũng có thể xảy ra !

Chậm rãi đi ra cửa mát lạnh nhìn Tô Y Nhân ngâm mình ở trong nước hồ một hồi, Âm Ngọc Phong tự nhiên hướng đi phòng ngủ cách vách, lợi dụng nước Âm Tam đánh tới nhanh chóng tắm sạch, sau đó tiến vào phòng ngủ kiên nhẫn chờ đợi.

Âm Dương tình cổ nếu như có thể giải như vậy, làm sao có thể tiến vào nhóm ba loại vô giải cổ trùng? Âm Dương tình cổ lần đầu gửi sinh sau, lần đầu tiên phân bí muốn độc là mãnh liệt nhất, người bị gửi sinh trừ cùng khác phái hoan ái không có bất kỳ biện pháp nào chịu đựng thống khổ khi tình - muốn phát tác !

Âm Dương tình cổ đồng thời gửi sinh, hai gửi chủ lại gần trong gang tấc, hần(nàng) coi như muốn tìm những nữ nhân(nam nhân) khác cũng không thể. Bây giờ chuyện hần cần làm chính là đem hết ý chí lực để cho mình chờ đợi, chờ nàng chủ động tới đây, chủ động hướng hần cầu hoan. Hần muốn cho nàng biết, sự nhẫn nại của hần vượt qua xa nàng, hần tương lai thậm chí có thể không muốn nàng, mà nàng cũng không thể không có hần !

Hần là ngàn tuổi độc đế, " Tiên " cấp tu sĩ, không thêm lợi dụng tình cổ cưỡng bách một nữ nhân hoan ái !

Nóng quá, nóng quá.....

Nước hồ giá rét ngâm thân thể Tô Y Nhân, nhưng nàng cảm giác trừ da, thân thể còn là nóng. Nếu như là đơn thuần nóng, nàng tin tưởng mình có thể nhịn, nhưng nàng hai vú phồng phai lợi hại, bụng, còn có dải đất thần bí giữa hai chân dưới bụng thiếu nữ nóng ran ngứa ngáy, thật là nhớ lấy tay hung hăng bắt gãi một phen.

Đọc qua thuyết giảng về kiến thức giới tính cho thanh thiếu niên, xem qua một điểm nhỏ hoàng văn nàng biết đây là tính - muốn xung động, nàng cắn răng chịu đựng. Nhớ tới thân thể nguyên chủ là người tu chân, là băng mộc song linh cần tam phẩm tu sĩ, lập tức dựa theo trí nhớ thân thể nguyên chủ mặc niệm pháp quyết, hướng về phía mặt nước thả một tiểu pháp thuật đóng sương, để cho nước hồ chung quanh mình trở nên lạnh như băng thấu xương.

Mảng lớn mảng lớn sương trắng mù chiếu xuống nước hồ, nước hồ chung quanh nàng quả nhiên nhanh chóng trở nên lạnh. Nàng múc nước hồ bằng lạnh không ngừng vỗ vào khuôn mặt như lửa đốt của mình, đầu lập tức thanh tỉnh không ít. Nhưng là độc của tình cô không phải giải như vậy, nước hồ lạnh như băng không giải đi dục hòa ở chỗ sâu thân thể nàng, nàng càng nhẫn nại, những thứ nóng ran ngứa ngứa kia lại càng lợi hại.

Nước hồ rất sâu, vì không chìm xuống, hai tay hai chân nàng lúc nhanh lúc chậm vẩy nước. Nước hồ rạo rức, ôn nhu phớt qua hai vú căng đau của nàng, nhẹ nhàng đụng dài hoa thẹn thùng của thiếu nữ giữa hai chân nàng, từ từ giảm bớt tình dục nàng bị tình cô kích thích ra tới.

Những thứ này xa xa không đủ a, những thứ này càng là tưới dầu lên lửa !

" Biểu tỷ, người khôn kiếp, người thật khôn kiếp ! " Tô Y Nhân vừa lần nữa buông thả đóng sương, vừa điên cuồng múc nước vỗ mặt, thấp giọng hung hăng mắng. Bây giờ nàng tựa như trên người bò đầy con kiến, ngứa phải hận không được hung hăng gãi mấy cái mới thoải mái.

Tại sao muốn viết văn mới, tại sao muốn cho nàng nhìn trước, tại sao phải nhường Tô Y Nhân sống lại, tại sao phải nhường linh hồn của nàng chuyển kiếp vào trong thân thể của Tô Y Nhân? Nàng ôm tâm tình đùa bỡn cố gắng sửa đổi số mạng nữ chủ Tô Khả Nhi NP văn, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới đem mình góp đi vào nha.

Nga, có lẽ tác giả biểu tỷ căn bản không biết linh hồn chuyển kiếp nữ Tô Y Nhân dưới bút nàng là linh hồn Lưu Nhã. Lưu Nhã trở thành chuyển kiếp nữ xứng Tô Y Nhân không muốn bị nàng điều khiển, thay NP nữ chủ phân chia một nam chủ.

Biểu tỷ a biểu tỷ, nếu quả như thật nhất định phải phân chia đám nam chủ, người chẳng lẽ không thể phân cho chuyển kiếp nữ xứng một ôn nhu thể thiếp? Phía sau còn có thật là nhiều nam chủ dự bị, đem tà ác âm lãnh độc để viết chết cũng không phải không thể.

Tô Y Nhân suy nghĩ miên man, hết sức không để cho mình muốn nam nhân, nhưng là thân thể đã bị tình cô ảnh hưởng, tinh thần càng ngày càng phấn khởi, thân thể càng ngày càng có một loại cảm giác trống trải. Loại trống không này, nàng khát vọng có người vuốt ve.

Thật là khát, uống hai ngụm nước hồ lạnh như băng cũng không cách nào giải khát !

Nàng miệng khô lưỡi khô, nơi cổ họng không ngừng nuốt.....

Ân, ân.....

Nàng cả người nóng ran ngứa ngứa khe rên, bắt đầu dùng hai tay vuốt ve thân thể trẻ tuổi nóng ran của mình.

Người tuổi trẻ thể kỷ hai mươi mốt hiểu chuyện so với người trưởng thành ở quá khứ còn nhiều hơn. Có tiết chế tự - sương có thể giảm bớt xung động của thiếu nam thiếu nữ thời thanh xuân kỳ.

" Hô hô ~ a..... ân ~ " Hai tay phối hợp hai chân vừa đập nước vừa vuốt ve thân thể, miệng nàng khẽ nhếch, hô hấp dồn dập, cố gắng ném thử lấy tay vuốt ve mình, đáng tiếc chính là, khoái cảm nhỏ nhẹ không cách nào thỏa mãn cả người càng ngày càng đói khát của nàng.

Nơi nào đó ở Khán Nguyệt các mơ hồ truyền tới mùi kham khô hương thuần hấp dẫn, loại hấp dẫn này đối với nàng không thua gì mùi thức ăn đối với người dạ dày lép kẹp ; trong không khí giống như có âm thanh rên rỉ trầm thấp cam thuần của nam tử, đây đối với nàng mà nói, giống như lửa nhân sa mạc bị âm thanh nước suối chảy xuôi kêu gọi.

Bên kia, bên kia..... có một đồ mãnh liệt cảm dỗ nàng ở bên kia chờ đợi nàng, thật là muốn đi qua.

Đang hai cánh tay, Tô Y Nhân hoảng hoảng hốt hốt hướng bên kia bơi đi. Bơi tới dưới Khán Nguyệt các, nàng bản năng hai cánh tay rung lên. Vì vậy, thân thể của nàng đột nhiên bay lên không, sau đó nhẹ nhàng rơi vào bên ngoài hành lang Khán Nguyệt các.

Đi vào, không đi vào, đi vào, không đi vào.....

Hai loại ý thức ở trong đầu Tô Y Nhân giằng co, lòng của nàng vẫn còn ở do dự, thân thể cũng đã tự động tự phát đi vào cánh cửa đang rộng mở, sương phòng tràn ngập mùi thuốc mê người, từng bước từng bước bản năng vòng qua bình phong lớn bên trong phòng ngủ, đi tới trước mặt hân.

Cửa sổ trước phòng ngủ nửa mở, lộ ra ánh mặt trời giờ Ngọ nhẹ nhàng chấp chôn sau lụa trắng. Một góc phòng ngủ, bên trong lò hương thuần kim hình kỳ lân khói xanh lượn lờ, mùi thơm nhàn nhạt trong trẻo lạnh lùng tràn ngập ở bên trong phòng.

Trên giường sáu cột đáng vẻ tinh xảo xa hoa, Âm Ngọc Phong mặc một bộ áo choàng tắm tuyết trắng dựa vào gối ở bên trụ giường điêu khắc tinh mỹ, tóc dài xỏa vai nhu thuận như tơ tằm. Trong tay của hân cầm một quyển sách nhỏ bề mặt đỏ thắm, bên người để một quyển sách nhỏ khác cùng sắc. Hai cuốn sách nhỏ màu đỏ thắm là Âm Tam theo quần áo Tô Y Nhân cùng nhau đưa tới, trong lòng hân có chút buồn bực cùng cảm tức, nhưng không phải thừa nhận, Âm Tam rất là hiểu ý người, so Âm Đại cứng nhắc hơn có thể hầu hạ mình.

Có chút giống như vị bạc hà, đầu gối đầu đây.

Vừa đi vào phòng ngủ, Tô Y Nhân đã nghe đến một cỗ mùi thơm làm thần trí nàng thanh tỉnh, trong lòng rất nhanh hiểu: nàng cố gắng dùng nước lạnh rót

xuống thân thể tình - muốn, hần đang dùng loại hương đặc thù để nén thân thể dục - hóa.

Phát hiện nàng đi tới, hần chậm rãi ngẩng đầu lên, môi mông đỏ thắm hé mở, giọng trong trẻo lạnh lùng nói, "Ngươi rốt cuộc đã tới." Gương mặt tuấn tú thoáng qua một tia mừng thầm, trông mắt đen sáng phải tựa như ngôi sao chói mắt nhất bầu trời đêm.

Nam nhân đối với nhần nại tính - muốn kém với nữ nhân, đồng dạng là nam nữ không trải qua nhân sự, nữ nhân tính - muốn so nam nhân thức dậy muộn hơn. Nếu không phải là hần mượn dùng lực lượng cổ vương trong cơ thể cùng Tinh Thần đàn hương hơi khổng chế một cái hùng tính tình cổ, đều phải đi ra ngoài đêm nàng kéo vào rồi.

"Ta, ta....." Tô Y Nhân cả người ướt nhẹp hai tay ôm ngực, thân thể khẽ run, một bộ dáng vẻ cực kỳ chật vật. Nàng liều mạng chống cự tình - muốn lẫn lộn như nước thủy triều trong cơ thể, nhưng thân thể giống như có tự chủ của mình, không chịu nàng khổng chế đi tới trước mặt của hần.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Để Đuối Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Cả người nàng chảy giọt nước, quần áo ướt sũng bọc lại thân thể thanh nõn mềm mại của nàng, bộc lộ ra đường cong ưu mỹ; cặp mắt nàng sưng mù hòa hợp, đôi môi kiều diễm ướt át, bên trái cánh mũi hai khối mụn cận hạt sắc ở trên khuôn mặt đã hồng hiện lên ánh nước cơ hồ không nhìn ra.

Giờ phút này, nàng xinh đẹp không thua chút nào với tỷ tỷ sinh đôi của nàng !

Sâu hít hai cái mùi thơm tinh thần thấm lòng người, Âm Ngọc Phong rất lãnh đạm nói, "Nói cho bốn đảo chủ, cảm giác của ngươi bây giờ." Giọng nói bình tĩnh giống như rất bình thường hỏi thăm người thử độc thể nghiệm khi độc được phát tác, chẳng qua là ánh mắt chăm chú vào nàng càng ngày càng sâu chìm. Biện pháp hóa giải muốn độc có lẽ có, nhưng bây giờ hần không có thời gian nghiên cứu, cũng không có đầy đủ dược liệu.

"Thật, thật..... khó chịu..... thật khó chịu, ta, không nên như vậy. Cho ta giải cổ, ta bảo đảm, sau này ngoan ngoãn..... ngoan ngoãn làm người thử độc của ngươi." Tô Y Nhân thanh âm run rẩy tuyệt vọng, trong giọng nói tràn đầy khóc ý. Mùi thơm trong trẻo lạnh lùng bên trong phòng ngủ để cho thần trí nàng hơi có chút thanh tỉnh, nhưng hơi thở nam nhân tràn ngập ở trên không khí để cho thân thể nàng nóng lên, bản năng khát vọng gần sát ngọn nguồn của hơi thở.

"Không có thuốc nào chữa được. Ngươi muốn tuân theo bản năng thân thể." Hơi thở hần hơi lộ vẻ không yên nói, thanh âm trong trẻo lạnh lùng cất giấu một tia khuyên nhủ. Âm Dương tình cổ phân bí muốn độc so với xuân - thuốc cung đình bí chế không biết lợi hại gấp bao nhiêu lần, đừng nói nàng một tiểu nha đầu, ngay cả hần một vị ngàn tuổi tu sĩ định lực siêu cường này cũng không trốn thoát một kiếp này.

"Không, không !" Tô Y Nhân chợt đem ngón trỏ phải xâm nhập trong miệng hung hăng cắn một cái, thét to, "Ta không muốn ngươi ! Ngươi nhanh lên một chút giết ta !" Cho dù hần không phải là nhân vật hư cấu trong sách, cho dù hần và nàng là người thuộc về cùng cái thế giới, nàng cũng không cần hần, bởi vì thứ người như hần cần bản là tội phạm cực ác không tha !

Nàng quyết định đánh cuộc một lần, đánh cuộc thân thể này chết, linh hồn của nàng có thể trở về đến thế giới thực tế. Chỉ cần linh hồn của nàng trở lại trong thân thể ban đầu, nàng liền lập tức cùng người sáng tạo cái thế giới này, biểu tỷ của mình liên lạc, nữ xứng Tô Y Nhân cũng sẽ không sống lại nữa, linh hồn của nàng cũng sẽ không xuyên đến trong cái thế giới này tới. Tỷ tỷ Tô Khả Nhi, nam nhân nàng số lượng nhiều thật ra thì cũng không có cái gì, dù sao cái chuyện xưa này kết cục sẽ là HE.

"Giết ngươi?" Hần kinh ngạc hỏi, trong lòng đột nhiên dâng lên một trận tức giận.

Hần có cái gì không tốt, nàng tình nguyện chết cũng không nguyện ý tiếp nhận hần? Chẳng lẽ nàng đại đột không biết, thành nữ nhân của hần, cực phẩm đàn dược phụ trợ tu luyện muốn dùng bao nhiêu có bấy nhiêu? Vạn Vân sơn là một môn phái tu chân nghèo khó, Lãnh Tu Trúc là một kẻ ngu xuẩn không hiểu lợi dụng năng lực tự thân ! Hần giàu có nhất nước, thể lực ngập trời, nàng đi theo hần, cuộc sống có thể trải qua so hoàng hậu nương nương các nước còn phải xa hoa !

"Đừng, giết ta !" Nắm thật chặt hai quả đấm, Tô Y Nhân không chậm trễ chút nào nói, cặp mắt hơi nước hòa hợp mơ hồ xuất hiện tia máu. Nàng nhần nại phải vô cùng thống khổ, sắp nhào tới trên người hần.

Đi, hai hàng lông mày hần thon dài lông mi nồng đậm thành mảng, trông mắt đen ướt nước mơ hồ toát ra ánh sao, sắc mặt hần hồng hào, cánh mũi nhẹ rút ra, hai môi môi mông đỏ tươi nhả ra mùi thuốc nhàn nhạt; hần giống như vô cùng nóng, cái trán kiên nghị lộ ra ánh nước, vài sợi tóc dán sát vào khuôn mặt thanh gầy tuấn đạt của hần; một bộ bạch y dán chặt trên người hần, thật là nhiều chỗ xuất hiện rõ ràng dấu nước, buộc vòng quanh đường cong thân thể.

Hoạt sắc sinh hương nam nhân ! Tươi đẹp ngon miệng, mê người ! ! !

Trong đầu nàng trong nháy mắt thoáng qua loại ý nghĩ này.

Thấy hấn chậm rãi đưa tay phải ra, dường như muốn tập kích mình, nàng không ngừng bận rộn góp đi lên.

"Khẩu thị tâm phi !" Âm Ngọc Phong đột nhiên cười nhạo đứng lên, "Chính ngươi đưa ra, bốn đảo chủ cũng không khách khí." Năm ngón tay vừa thu lại.

"A, a....." Tô Y Nhân khiếp sợ kêu lên, thân thể mềm mại đau xót, đột nhiên nghiêng về phía trước.

"Không, không, nga ~ không..... ngươi..... ân, buông tay, buông tay....." Nàng ngượng ngùng sợ hãi kêu, giọng nói bẽ tan tành kiều uyển, lộ ra một cổ mùi mập mờ muốn cự tuyệt còn nghênh đón.

Bởi vì Âm Dương tình cổ lẫn nhau hấp dẫn, mùi thơm thiếu nữ đã sớm xuyên thấu qua không khí đầu độc hấn, bây giờ nàng dòn dập kiều mỹ thân - ngâm ghé vào lỗ tai hấn mũi hoặc tâm thần của hấn, hấn không muốn giữ vững tự thân kiều ngao nữa, quyết định tuân theo bản năng chiếm nàng làm của riêng, lấy được thiếu nữ thuần chân của nàng. Người tu chân để ý khí vận, cơ duyên, phẩm tính nàng có lẽ có tỷ vết, nhưng khí vận nàng tốt vô cùng, bây giờ những việc hấn làm chẳng qua là thuận theo khí vận của nàng.

"Ngươi, đi vào phòng ngủ bốn đảo chủ, chẳng lẽ chính là vì gọi bốn đảo chủ buông tay?" Hấn tiến tới bên tai nàng nói nhỏ, giọng nói hiềm thấy mang theo hài hước.

"A, ân, không được, ta..... không phải là..... Không, không muốn, ân, như vậy....." Tô Y Nhân rất muốn nói cho hấn biết, tim của mình không muốn, chẳng qua là tâm không không chế được thân thể nữa, một cổ mùi thơm cơ thể nam tử hòa lẫn mùi thuốc kham khổ tràn ngập ở giữa miệng mũi nàng, nàng hồ hấp nhất thời đặc biệt chặt vật dòn dập, nhịp tim kịch liệt, thân thể bủn rủn, chỉ có thể tay chân vô lực mặc cho hấn khi dễ mình.

Nhấn nại rất lâu Âm Ngọc Phong rốt cục ôm mũi nhân ở trong lòng, cái gì Thanh Tâm chén thuốc, cái gì Tinh Thần đàn hương, đều không thể khắc chế tình cổ không chế đối với hấn! Hấn điên cuồng khát vọng ôm thân thể mềm mại của nàng, đem nàng áp dưới người mình hung hăng giày xéo.

"Độc đế, không, ngươi không thể. Ân..... cả người trùng tử, ngươi, thật là ghê tởm. Không nên đụng ta ! A, đừng đụng ta !" Tô Y Nhân run giọng kêu lên, hai tay cố gắng từ chối hấn. Chẳng qua là hai tay chạm tới cánh tay cùng bả vai của hấn, nàng mới biết thân thể hấn so nàng còn nóng, còn phải ướt.

"Tô Y Nhân, trong cơ thể của ngươi đã nuôi trùng tử !" Âm Ngọc Phong tàn nhẫn nói, chui đầu vào bên vai mùi hương thơm phức của nàng mút vào gặm nhấm.

Khí thể nóng bỏng phun vào cổ mình, nóng phải cả người một trận ngứa, Tô Y Nhân khó khăn hô hấp, "Không muốn, cắn ta. A ân..... Thật ngứa." Thanh âm run rẩy, hồi cuối lại rằng thêm một tia vui thích.

Âm Ngọc Phong phảng phất không có nghe thấy, cố gắng làm chuyện hấn muốn làm. Da thịt dưới răng môi bóng loáng thủy nộn, mút vào gặm nhấm sau lập tức lưu lại từng cái vết răng màu hồng. Hấn vô cùng hài lòng, cố ý dùng lực cắn, như nguyện nghe được thanh âm nàng kêu đau,

"Hô hô ~ Âm Ngọc Phong, ngươi đi chết !" Nơi cổ cùng bả vai liên tục xuất hiện mấy lần cắn đau, Tô Y Nhân bắt đầu mắng. Thật lòng hy vọng tác giả sáng lập độc đế, để cho độc đế bây giờ liền dẫn hộp com.

"Ta chết, ngươi nhất định là vật chôn theo tốt nhất của ta !" Tức giận nàng thủy chung không muốn tiếp nhận sự thật, Âm Ngọc Phong bạo lệ dữ tợn, tay che ở hai vú nàng chọt dùng một chút lực.

"A ——" Hai vú đột nhiên truyền tới đau nhức, Tô Y Nhân đau đến ngửa đầu kêu thảm thiết, thân thể run run co rúc đứng lên. Hấn cắn cổ của nàng bả vai còn có thể coi như là tình thú, một cái bắt này, tuyệt đối là nặng khẩu vị !

"Ngươi là giường nô của ta, lò của ta ! Nếu như ta chết ở trước mặt ngươi, ngươi nhất định là vật chôn theo ta !" Hấn cả giận lạnh lùng nói, trên mặt lộ khí nồng nặc. Rất nhiều người cùng nguyên rửa hấn chết, hấn không để ý. Nhưng nàng, mặc dù hấn không dám bảo đảm đã sống ngàn năm mình nhất định có thể so sánh chưa đầy hai mươi tuổi nàng sống lâu hơn, nhưng có thể bảo đảm nàng tuyệt đối sẽ chết ở trước mặt hấn !

"Đi tìm chết, đi tìm chết, đi tìm chết....." Tô Y Nhân quật cường kêu lên, hai tay không đầu không đuôi công kích lòng ngực của hấn.

Nàng hy vọng bây giờ liền giết hấn. Bây giờ nàng đã không có dư lực muốn cái gì có lẽ ở chỗ này chết, linh hồn là có thể sẽ trở về thế giới thực tế, oán giận tác giả biểu tỵ loạn viết, đem Tô Y Nhân viết lên giường độc đế, nàng chỉ muốn tuân ra ý của mình: nàng chán ghét người đàn ông này, chán ghét đến hy vọng hấn chết; nàng không muốn khuất phục cổ trùng cùng kịch tình an bài, cùng một nam nhân không có tình cảm lên giường.

"Đám rồi ——" Một tiếng vang nhỏ, quần áo ướt dính vào trên người nàng bị ngón tay thon dài có lực của Âm Ngọc Phong từ trong đến bên ngoài cùng nhau xé nát, thân thể mềm mại thanh xuân tuyệt vời nhất thời không có chút nào cất giữ bại lộ ở trong không khí.

Nhân gian vụ vật.

Lần đầu tiên nhìn nàng từ góc độ nhìn nữ nhân, cặp mắt thâm thúy như hang động đen nhánh của Âm Ngọc Phong đột nhiên tuôn ra hai luồng ngọn lửa, mạch máu cả người xồng thảng ột.

"Ngô, khôn kiếp, lưu manh ! Ân..... nóng quá a, ta nhịn phải khó chịu chết..... Ô ô ~ cổ trùng đang cắn ta, ngươi nghiền cứu giải được nhanh lên một chút. A, ta không nên như vậy, cứu mạng....." Trong lòng Tô Y Nhân xấu hổ, nhưng thân thể nóng bỏng ngửa ngáy chủ động dựa vào trên người của hấn, tại trên người hấn uốn tới ẹo lui co xát, ý đồ lấy được thân thể nóng bỏng của hấn an ủi.

Bên tai là nàng kiều mỹ rên rỉ, chớp mũi tràn ngập mùi thơm phức từ cơ thể thiếu nữ của nàng, cảm thụ thân thể mềm mại hương trọt lửa nóng của nàng, ngàn năm qua Âm Ngọc Phong vốn luôn tỉnh táo tự kiềm chế sắp điên cuồng.

"Người là của ta !" Lửa tình dục đã sớm đốt người hấn bá đạo tuyên bố, ngón tay bắn ra hai luồng gió cắt, đem dây thừng buộc rèm cắt đứt, để cho chiếc rèm che giường tán lác xuống che kín xuân quang vô hạn trên giường.

Trước giường trên đất, hai cuốn sách nhỏ bề mặt màu đỏ loét nằm trên đất. Cuốn ngay từ đầu hấn vứt bỏ đang mở ra, phía trên là một bộ xuân cung đồ vẽ công tình mỹ; hấn mới vừa vô tình đánh rơi xuống, bên trên bề mặt rõ ràng viết sáu chữ《 Âm dương song tu bí thuật 》.

Âm Tam hiểu ý người đưa chủ nhân hai cuốn sách cần thiết !

"A..... không muốn, ân, ân, không nên như vậy. Nga, nga ~ a —— đau chết....."

Tô Y Nhân tiếng rên rỉ bao gồm đau đớn run rẩy mở ra cuộc hành trình kích tình cuồng yêu ngày hôm nay. Chiếc giường gỗ đàn mộc nặng nề phát ra tiếng vang nhỏ nhẹ, rèm giường tình mỹ lung lay ra từng đợt rung động hoa mỹ.

Biểu tỳ biểu tỳ, ta sắp bị nam chủ người thiết định giết chết !

Biểu tỳ, cái thế giới này rốt cuộc là người sáng tạo, hay là không gian song song thật tồn tại? Hết thầy đều chân thật phải không thể chân thật hơn nữa !

Biểu tỳ, ngộ nhờ ta chẳng qua là chuyển kiếp đến trong một không gian song song trùng hợp có một ít tình huống cùng kịch tình NP văn người thiết định có sự giống nhau ở mức độ cao, linh hồn của ta có phải hay không vĩnh viễn không trở về được? Nếu như ta chết ở chỗ này, có phải hay không từ nay thật đã chết rồi? Người nhanh lên một chút phát hiện có cái gì không đúng, gọi điện thoại đến nhà ta, để cho ba mẹ ta tra xét trạng huống thân thể của ta một cái.

Biểu tỳ biểu tỳ, nếu như nơi này là thế giới song song, mà người ngoài ý muốn thần kỳ có thể can thiệp cái thế giới này, cho ta nhiều mấy ngón tay vàng có được hay không? Sao chép không gian tốt thì tốt, đáng tiếc sao chép vật phẩm thời gian quá dài, gấp gáp việc gấp hoàn toàn không tạo nên tác dụng; tốc độ bộc phát tựa như siêu nhân quá lệ thuộc vào tâm tình, nhiều bộc phát mấy lần, ta sẽ phải biến thành bệnh thần kinh. Ta muốn thần binh lợi khí, ta phải tu luyện pháp quyết nhanh chóng cùng cực phẩm đan dược tu luyện, nếu ta có thể có tùy thân không gian linh tuyền, có thể nuôi các loại linh thảo sùng vật, thời gian vận chuyển cùng thế giới bên ngoài bất đồng !

Trong bầu trời đêm ám trầm màu xanh nhạt, trăng sáng từ từ chìm về phía tây, ánh trăng như sương bạc tràn trề cả vùng đất, trong Ánh Nguyệt hồ trăng sáng như gương. Gió đêm thổi tới, nước hồ rung động lấp lánh, Nguyệt hồ dung đưa tựa như bạc vụn. Bất tỉnh đi lần nữa Tô Y Nhân từ trong đôi bụng thức tỉnh, mê mang mở hai mắt ra, đập vào mi mắt là một lồng ngực bẽn lẽn ướt mồ hôi. "A....." nàng phát ra tiếng kinh ngạc ngẩn ngơ, không rõ nên ngẩng đầu hướng lên trên, thấy được một chiếc cằm lấm tấm râu mới mọc của người đàn ông.

Nam nhân ! Độc đế Âm Ngọc Phong, một trong nguyên bản NP văn nam chủ ! ! !

Nàng bị dọa sợ đến muốn ngồi dậy, ai biết tay chân bấp bệ tựa như bị xe hơi nghiền qua một dạng vô cùng đau đớn. "Tê ~" Hút miệng khí lạnh nhẹ nhàng giật giật hai chân bủn rủn, nàng cảm giác dưới người ẩm ướt lạnh lạnh, giữa hai chân trơn trượt dính dính còn lưu lại đau đớn khi bị phá thân, cùng một loại cảm giác liên tục bủn rủn căng đau khác.

Bị hấn cưỡng - bạo, không, dụ - gian !

Cổ họng cũng cảm giác khô đau nàng thân thể thẳng tắp cứng đờ, khóc không ra nước mắt. Cái thân thể "Tô Y Nhân" này không phải là chính nàng, nàng có thể coi là bộ đồ mới của linh hồn, sử dụng ở trước khi《 Tô Khả Nhi tu tiên nhớ 》kết thúc, tương lai lại đổi trở về, nàng chân chính cảm giác khô nảo là sự trong sạch của linh hồn mình đã không có.

Âm Ngọc Phong ở lúc nàng tỉnh cũng tỉnh, nhìn nàng tê tê hút ra khí lạnh, đưa tay bắt lại mạch tay của nàng, sau đó nói, "Thận khí có chút thua thiệt, dùng tới tốt mạch đông, thạch học, cầu kỳ tử, bách hợp nấu một chén cháo bồi bổ là được. " Giọng trầm ách lạnh lùng tràn đầy hấp dẫn không nói ra được.

Thận khí có chút âm hư?

Trong lòng đột nhiên lửa giận sôi trào, Tô Y Nhân khàn khàn cổ họng kêu lên, "Hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu, thất đức, không biết xấu hổ ! Đường đường một "Tiên" cấp tu sĩ, cư nhiên cũng muốn dựa vào thái âm bổ dương tới tăng cường tu vi của mình ! " Thân thể nàng suy yếu phải ngay cả động động đầu ngón tay cũng cảm thấy mệt mỏi, nhất định là bị hấn thái đi lượng lớn âm khí.

Nàng cảm của nàng, hấn để cho nàng nhìn ánh mắt của mình, giọng nghiêm túc nói, "Bồn đảo chủ không có thái âm bổ dương. Thận của người có thua thiệt là vì thể chất người vốn xa không bằng bồn đảo chủ, lại tiết thân số lần quá nhiều. " Xử nữ nguyên âm của nữ tu sĩ là tu luyện chí bảo nam tu sĩ rất muốn, nhưng hấn không thêm lợi dụng nữ nhân tu luyện tự thân !

Quay mặt đi, dùng hết sức lực cả người lăn lộn ra ngực của hấn, nàng quần lấy chăn mỏng che thân chật vật nói, "Ta thật là xui xẻo. " Chuyển kiếp có thể để cho nàng trải qua rất nhiều chuyện thú vị không có ở trong thực tế thế giới, đáng tiếc kể từ dụng vào độc đế Âm Ngọc Phong, không có một chuyện là thú vị. Gặp gỡ chuyện này, coi như bị chó điên hung hăng cắn một cái đi.

Bị tu chân cường giả như hấn cưỡng chiều như vậy là chuyện rất xui xẻo sao?

Mặt đen lại, Âm Ngọc Phong lạnh như băng nhẵn mạnh: " Chính người đi vào phòng ngủ bốn đảo chủ ! " Hai tròng mắt thâm thúy thoáng qua tâm tình ngay cả hắn cũng không biết.

" Là do Âm Dương tình cổ. Hừ, nếu như không có Âm Dương tình cổ, ta chết cũng không lên giường người ! " Tô Y Nhân vô cùng buồn bực nói, tựa như giải hận lấy tay hung hăng gầy xéo chặn trái giường dưới người.

Cửu châu đại lục Tu Chân Giới tu vi cao, thể lực lớn, giàu có địch nổi cả quốc gia - đảo chủ Thương Vân đảo, độc đế đối với nàng không có bất kỳ lực hút !

Âm Ngọc Phong trong lòng tức giận cực kỳ, nhưng lại không thể giết nàng như dĩ vãng giết người đắc tội mình, chỉ đành phải mặt âm trầm đứng dậy xuống giường, phủ thêm áo bào trắng tự động rời đi.

Hắn đi rồi.

Nghe ra tiếng bước chân của hắn càng ngày càng xa, Tô Y Nhân nhẹ thở một hơi, chậm rãi nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi. Nàng vô cùng đói, rất muốn rời đi căn phòng tràn đầy mùi cổ quái này, nhưng cả người nàng đau đớn bủn rủn, không có năng lực rời đi, không thể làm gì khác hơn là đối bụng yên lặng vận khí, chờ khôi phục chút thể lực sẽ rời đi.

PS: m đang chuẩn bị thi nên thời gian sắp tới rất bận, có thể sẽ up truyện k được ổn định, bạn nào đang đọc thì thông cảm nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duối Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

" Cô lỗ, cô lỗ, cô lỗ " Âm thanh rõ ràng một lần lại một lần vang lên, Tô Y Nhân bắt đắc dĩ bỏ qua vận công, cố gắng chống lên thân thể bủn rủn vô lực chuẩn bị rời giường.

Thiên địa linh khí là không thể lấp đầy bụng, tu sĩ lợi hại hơn nữa ở tình huống năng lượng tiêu hao quá độ cũng cần bổ sung thức ăn. Mà nàng từ buổi sáng bị Âm Đại dẫn vào Khán Nguyệt các, tiếp nhận độc đế rắc bột thuốc hành hạ cũng chỉ uống vài hộp nước hồ, bây giờ không chỉ có bắp thịt gân cốt đau, dạ dày cũng đối bụng đến rất khó chịu. Còn ngây ngô như vậy, nàng chỉ biết càng ngày càng không có sức lực.

Phòng ngủ truyền ra ngoài thật là nhiều tiếng bước chân, còn có tiếng nói chuyện của cô gái, đang chặt vật xuống giường Tô Y Nhân vội vàng kéo qua chăn đang rủ xuống sàn, đem thân thể trần trụi của mình ngăn cản không lộ nửa điểm. Ai, quần áo nàng bị độc đế xé nát, tán ở trên đất chỗ mép giường, trời mới biết nàng thể nào mới có thể đi ra căn phòng ngủ này.

Cửa phòng ngủ nửa mở, ba nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp đi tới, vòng qua bình phong lớn ở giữa phòng ngủ liền nhìn thấy Tô Y Nhân từ sau rèm giường lộ ra gương mặt, đồng thời cười tủm tỉm nói, " Tô Nhị cô nương tỉnh rồi. " Không mời tự vào.

Cô gái mặc cung trang bó eo quý giá màu hồng đậm nói, " Ta là Đông Nương thiếp thất trang chủ của Tĩnh Lâm trang, hai vị này là muội muội ta Tây Nương, Bắc Nương, Nam Nương cùng Phát Nhi bố trí ở sương phòng cách vách. Bọn ta phụng mệnh tới trước chiêu cô cô nương, mong cô nương chớ có chê. " Không sợ hãi không kháng cự nhẹ nhàng thi lễ, một cô mùi hoa thơm phức nhất thời đập vào chóp mũi Tô Y Nhân.

Phương hướng, phát?

Tô Y Nhân ngây ngẩn cả người. Biểu tỷ thiết định tốt đại cương《 Tô Khả Nhi 》sau chỉ viết nội dung hơn năm vạn chữ, nàng căn bản không biết chuyện của năm vị thiếp thất. Trước mắt di nương phu nhân ba vị tuổi tác ở khoảng mười tám tới hai mươi lăm hai mươi sáu người người tư dung đoan trang cử chỉ ưu nhã, quanh thân còn lưu động linh khí đặc biệt chỉ có ở tu sĩ, xem ra đều là nữ tu sĩ tu vi không thua với nàng. Ân, khó trách Tĩnh Lâm trang chủ sẽ thu các nàng làm thiếp thất, thì ra là các nàng cũng dung nhan không già.

(nàng biết coi như nhiều hơn một chút, Tô Khả Nhi đến trước mắt thì ngưng còn chỉ biết tòa nhà lớn này là của người làm độc đế).

Tây di nương mặc nhu sam quần dài màu đỏ cù sen, trong tay bưng một mâm lớn cùng mặt mũi nụ cười nói, " Đông tỷ tỷ, Tô Nhị cô nương nhất định vừa mệt vừa đói, người cũng đứng nhiều rồi. Chúng ta vội vàng phục vụ nàng rửa mặt súc miệng dùng cơm đi, Nam tỷ tỷ cùng Phát muội muội vẫn còn ở cách vách chờ đây. " Mâm trong tay nàng để một chậu nước nóng, một chén nhỏ, một khối khăn mới.

Mặc quần lụa mỏng màu xanh lá cây Bắc di nương vội vàng tiến lên hơi nghiêng thân thi lễ, mở ra nữ bào tuyết trắng mang tới, nói, " Tô Nhị cô nương tạm thời trước khoác món xiêm áo, rửa mặt súc miệng, Nam tỷ tỷ cùng Phát muội muội đã phái người mang nước nóng rồi, chờ cô nương dùng chút thức ăn liền phục vụ cô nương tắm rửa. " Các nàng nghe nói Tô Nhị cô nương là xử nữ mới vừa thừa hoan, đoán chừng nàng sẽ không dọn dẹp mình.

Khỏe miệng mỉm cười nhã nhặn, Đông di nương đối với Tô Y Nhân nói, " Tô Nhị cô nương, tỷ muội ta vội vàng chỉ mang theo điểm cháo, cao điểm, hai ba món thức ăn ngon miệng, hy vọng có thể hợp khẩu vị cô nương. "

Phải thiếp trang chủ tới đây hầu hạ mình? Dường như thân phận của mình đột nhiên thay đổi cao quý lên.

Trên mặt một trận đỏ hồng, Tô Y Nhân cúi đầu lúng túng nói, “Mời các người đi ra ngoài được không? Ta có thể mình tới. ” Thân thể bị các nữ nhân nhìn sạch cũng không có khó khăn gì, mùa đông trong phòng tắm tất cả đều là nữ nhân thân thể trần truồng, nhưng trên người nàng bây giờ tất cả đều là dấu vết hoan ái trôi qua, tại sao có thể bị thấy?

“Tô Nhị cô nương, người là muốn cho chúng ta bị trang chủ trừng phạt sao?” Quanh thân đầy mùi thơm phức Đông di nương nhủi mi nói, “Trang chủ phải chúng ta tới đây phục vụ người, mà chúng ta lại bị người cự tuyệt, đây không phải là bày tỏ chúng ta không thể đem khách nhân phục vụ được? Trang chủ sẽ trách tội chúng ta, sẽ từ nay vứt bỏ chúng ta. ” Nói xong lời cuối cùng, khuôn mặt xinh đẹp dính vào mấy phần ưu thương, thanh âm nhu yếu mang theo một tia thể lương bi ai.

Các người là thanh xuân thường trú nữ tu sĩ, không phải là thiếu nữ thể tục chỉ có mười mấy tuổi xuân xinh đẹp ngắn ngủi !

Tô Y Nhân khẽ cắn răng, kiên quyết nói, “Ta có thể mình tới. Ta sẽ không nói ra đi. ” Nàng không muốn cùng người nơi này có quá nhiều liên quan.

“Tô Nhị cô nương, người cùng tỷ tỷ thuở nhỏ bị trưởng lão Thanh Nguyên tiên quân của Vạn Vân sơn Thiên Thành cung thu nuôi, nhất định không quá hiểu rõ những chuyện bên ngoài Vạn Vân sơn. ”

Tây di nương đột nhiên xen vào nói, “Cửu châu đại lục từ xưa tới nay nam tôn nữ ti, cho dù là Tu Chân Giới siêu thoát trần thế cũng không tránh được lưu lại tục lệ, nữ tu sĩ lực lượng cấp bậc không sai biệt lắm, địa vị rõ ràng thấp hơn nam tu sĩ. Tỷ muội chúng ta mặc dù ở tu chân có chút thành tựu, nhưng cũng chỉ là thiếp thất Tinh Lâm trang trang chủ. Tô Nhị cô nương nếu như không để cho tỷ muội chúng ta phục vụ, trang chủ không có thể lấy lòng đến chủ nhân, nhất định chuyển tức giận sang chúng ta. Tô Nhị cô nương, người nhẫn tâm để cho chúng ta bị trách móc?”

Không cần thiết ở trên loại chuyện này làm kiên trì.

Tô Y Nhân suy nghĩ một chút, tùy tiện nói, “Như vậy làm phiền các vị di nương rồi. ” nàng cẩn thận từ khe hở rèm giường đưa tay ra nhận lấy áo tuyết trắng trong tay Bắc di nương, núp ở bên trong mặc xong, sau đó mặt lúng túng đi ra ngoài giường.

Bắc di nương cầm lên khăn bỏ vào trong nước nóng khuấy hai cái, hơi vắt khô sau hai tay kính cẩn đưa cho Tô Y Nhân, Tô Y Nhân nhận lấy, tùy ý lau mặt hai cái, lấy nước súc miệng.

Tây di nương mặt giãn ra cười nói, “Đa tạ Tô Nhị cô nương để cho chúng ta phục vụ. Đào chủ phân phó, người có gì cần cứ mở miệng, hẳn sẽ xem xét cân nhắc. ” Các nàng là thiếp thất người làm của độc đế, nhưng ngay cả tư cách gọi độc đế “chủ nhân” đều không có, không thể làm gì khác hơn là giống như người ngoài một dạng gọi hẳn Thương Vân đào đào chủ.

“Hừ, hẳn đây coi như là bồi thường đối với ta cưỡng bạo sao?” Tô Y Nhân nghiêm mặt, oán hận nó, “Mời hẳn đem ta cùng tỷ tỷ, còn có Phụng Hoàng thả, mời hẳn đem pháp khí từ trên người tỷ muội chúng ta lục soát đi toàn bộ trả cho chúng ta ! ”

Dựa theo thiết định ban đầu, độc đế lên giường cùng Tô Khả Nhi sau, từ nay đối với nàng yêu hận đan xen, cuối cùng bắt đầu đã trở thành một trong đông đảo nam nhân của nàng. Bây giờ độc đế đối cái thiếu nữ thân thể trong sạch xứng đôi, hẳn coi như là dính vào tiện nghi lớn rồi !

Tây di nương vừa nghe, trên mặt thoáng qua vẻ lúng túng, lắp bắp nói, “Tô Nhị cô nương, người đã là nữ nhân của đào chủ, đào chủ không thể nào thả người rồi đi. ” Những thứ khác, đào chủ có lẽ sẽ cân nhắc.

Đông di nương nhẹ nhàng lắc đầu một cái, uyển chuyển nói: “Tô Nhị cô nương, ta cho người một khuyến cáo: nữ nhân được sủng mà kiêu, một khi得罪 nam nhân hăng hái qua, sẽ lập tức bỏ rơi. Đào chủ là tôn giả thực lực đứng hàng phía trước mười của Cửu châu đại lục, thể lực đứng hàng trước ba, hẳn thu người là vinh hạnh của người, người hẳn thu hồi tất cả tính khí thật tốt phục vụ hẳn. Hẳn độc, y song tuyệt, các loại đan dược tu chân cao cấp khó khăn chế biến muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, chỉ cần chính người còn cố gắng, nói không chừng còn có thể chiếm một chỗ ngồi tại tu chân giới. ”

Vốn là biết hẳn không thể nào thả tỷ muội các nàng !

Tô Y Nhân mặt ngoài cúi đầu không nói, trong lòng liên tiếp thầm thì: nàng cũng không phải là người của thế giới này, độc đế cường đại liên quan gì tới nàng? Coi như nàng tạm thời không thể thoát khỏi cái thế giới này, thống khổ thân thể phải chịu đến linh hồn tất cả đều có thể cảm nhận được, nàng cũng không cần ti tiện vậy ở dưới người hẳn, dùng thân thể đổi lấy chỗ tốt.

Bây giờ nàng đã không giống lúc ban đầu như vậy khẳng định cái thế giới này là biểu tỷ sáng tạo, nhưng có thể xác định cái thế giới này bao nhiêu còn bị biểu tỷ ảnh hưởng. Nếu như linh hồn không cách nào rời đi cái thế giới này, nàng muốn tự ái tự yêu sống tiếp, không làm lò của nam tu sĩ.

Nhìn tâm tình Tô Y Nhân rất hồngбет, Bắc di nương ôn nhu nói: “Tô Nhị cô nương, xin mời ăn trước ít đồ, sau đó chúng ta dẫn người đi tắm rửa. ”

Tô Y Nhân đang đói bụng phải réo gọi, nghe vậy không kịp lúng túng cùng xấu hổ, chống đỡ hồng sắp gãy rụng, kéo hai chân bần rùn tập tễnh vòng qua bình phong lớn hướng đi cái bàn tròn bên trong phòng ngủ ngồi xuống.

Nàng không có chú ý tới, ba di nương kinh nghiệm phong phú bên nhìn nhau cười, tất cả đều hâm mộ nhìn coi nàng.

Dùng cơm đi qua, Đông di nương Tây di nương song song đi lên trước muốn đỡ Tô Y Nhân, Tô Y Nhân liên tiếp cự tuyệt, chỉ yêu cầu các nàng dẫn đường, nàng tự đi đuổi theo. Nói giỡn, các nàng cũng biết nàng cùng đào chủ các nàng lên giường, chẳng lẽ nàng muốn cho các nàng biết, đào chủ các

nàng thần dũng vô địch, nàng bị chơi đùa phải ngay cả lưng cũng thẳng không lên, ngay cả đường cũng không nhúc nhích?

“Thị mà đỡ dậy kiêu vô lực, mới là lúc mới thừa ân trách” có đôi câu phía trước là: Xuân hàn tứ dục hoa thanh tri, ôn tuyền nước trọt tắm ngưng chi. Mặc dù Âm Ngọc Phong cùng Đường Minh hoàng không phải là người cùng cái thế giới, nhưng đối đãi nữ nhân ở một ít thời điểm là nhất trí.

Sương phòng cách vách ở trong thời gian ngắn bố trí thành một gian phòng tắm ấm áp sang trọng: mấy viên dạ minh châu treo ở trên vách tường, ánh sáng nhu hòa chiếu rõ ràng chung quanh; thùng gỗ lớn cao cỡ nửa người bên trong đựng đầy nước nóng, lại rắc đầy cánh hoa màu đỏ mùi thơm nước xông vào mũi; phòng tắm ở một vị trí rất nổi bật để đặt một giường hẹp đàn tượng gỗ hoa, bên trên giường hẹp đặt một tầng đệm mềm thật dày; hai cô gái trẻ tuổi xinh đẹp cung nghênh Tô Y Nhân, tiến lên rút đi nữ bào tuyết trắng trên người nàng, phục vụ nàng tiến vào thùng nước tắm ngâm nước. Đồng Bắc hai di nương ở bên trong giúp một tay, hai người còn lại ở bên ngoài chỉ huy thị nữ các nàng mang tới làm những chuyện khác.

Thùng nước tắm rất lớn, bên trong còn để đưa một chiếc ghế ngồi nhỏ. Tô Y Nhân ngâm ở trong nước tắm mùi thơm bốn phía, nơi cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ sáng khoái. Thân thể mệt mỏi đau đớn bị nước nóng ngâm ấm áp, ngàn vạn lỗ chân lông cũng thoải mái thư mở ra tới.

Tắm cánh hoa, hưởng thụ cao cấp a ~

Vốn đang rất ngượng ngùng, nhưng mắt thấy trốn không thoát nàng liền tận tình hưởng thụ giữa đầu tựa vào bên thùng nước tắm, để cho đám di nương tu vi không thua với nàng vì nàng gội sạch tóc. Có di nương nắm khăn tắm vì nàng lau tắm thân thể, còn vô cùng hiểu ý tránh ra bộ vị sẽ khiến nàng xấu hổ.

Đổi nước lần nữa từ đầu đến chân tắm một lần, tâm tình nàng khoái trá háy ra thùng nước tắm, chuẩn bị nhờ đám di nương đưa quần áo cho nàng, không nghĩ tới di nương trẻ tuổi gọi Phát Nhi lại mời nàng nằm lên giường hẹp.

“Tô Nhị cô nương, bây giờ nhất định cả người người đều đau đi? Ya am hiểu đám bóp, xin để ta cho cô nương làm toàn thân đám bóp, cho cô nương hoạt lạc gân cốt sơ thông huyết mạch.” Nàng một mực cung kính năn nỉ Tô Y Nhân nằm đến trên giường hẹp.

Ngô, đám bóp Tham hưởng thụ là bắt đầu sự sa ngã của con người, chẳng qua nếu đã bị các di nương hầu hạ, vậy liền hưởng thụ hết cả bộ phục vụ của các nàng tốt lắm.

Tô Y Nhân chỉ do dự một chút liền đi hướng giường hẹp bị bố trí phải vô cùng thư mềm kia.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Tắm rửa đám bóp, nữa thoa lên hương cao hương du nghe nói rất bảo dưỡng da, Tô Y Nhân thoải mái mơ màng buồn ngủ lại bị đám di nương bảo vệ đưa vào phòng ngủ Âm Ngọc Phong. Lúc này, phòng ngủ bị sửa sang lại một cái, chăn đệm ban đầu toàn bộ bị đổi, bây giờ trên giường ngủ thả một đôi gối thêu hoa mới tinh, trải một tấm chăn thêu hoa bách hợp màu hồng đậm.

Đây coi là cái gì? Tình nhân, tiểu thiếp, hay là công cụ tu luyện?

Tô Y Nhân tâm tình buồn bực chết nạnh liệt yêu cầu trở về căn phòng của nàng cùng Tô Khả Nhi.

Tây di nương rất thân thiện thẳng thắn chỉ ra: nàng đã là nữ nhân của đảo chủ, chỉ cần đảo chủ không có bỏ rơi nàng, nàng liền nhất định phải một mực phục vụ đảo chủ.

“Phục vụ ‘Tiên’ cấp tu sĩ ở trên Cửu châu đại lục có thể đếm được trên đầu ngón tay, đây là chuyện bao nhiêu nữ nhân muốn cũng không được a.” Đồng di nương cười nói, “Đảo chủ tính tình cùng thủ đoạn nói vậy người ít nhiều có chút biết, người còn là ngoan ngoãn thuận theo, nếu không” Không cần nói cũng biết là uy hiếp!

Bị đảo chủ thái âm bỏ dương, cho đến trong cơ thể âm khí cạn kiệt mà chết!

Bốn vị di nương số tuổi chân thật vượt xa tuổi tác bên ngoài khác đồng thời thu lại nụ cười, lộ ra vẻ sợ hãi. Nữ tu sĩ cũng có thể thái dương bỏ âm, đáng tiếc đối mặt nam tu sĩ so các nàng cường đại, các nàng chỉ có thể bị thái âm. Thế lực rất lớn tu vi rất cao trang chủ Tinh Lâm trang thu các nàng làm thiếp thất, tiến hành âm dương song tu, các nàng cho đây là chuyện may mắn của các nàng.

Độc đế Âm Ngọc Phong sẽ bởi vì âm dương tình cổ đối với nàng bất đồng, nhưng bản tính như cũ máu lạnh tàn nhẫn, mình nếu như vô cùng đối nghịch hẳn, nói không chừng sẽ dính líu đến Tô Khả Nhi đã không cùng hắn có liên hệ tình cảm nữa.

Trong lòng Tô Y Nhân tính toán một hồi, đối phó nói: “Cám ơn các di nương khuyên bảo, ta nghe lời chính là.” Nhất định sẽ có cơ hội trốn chạy. Bởi vì trong đại cương ban đầu, nữ chủ Tô Khả Nhi đã chạy ra khỏi bàn tay của độc đế, một đường trốn một đường chọc hoa đào, trước sau cùng các đường nam chủ sinh ra yêu hận tình cừu.

“Sắc trời còn sớm, Tô Nhị cô nương có phải hay không cần bổ thêm giấc ngủ?” Đông di nương cười híp mắt nói, những di nương khác cũng mặt mang hiểu ý mỉm cười.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mác cỡ đồ bưng Tô Y Nhân cúi đầu không nói. Nàng bị độc đế giăng co một buổi chiều cùng hơn nửa ban đêm, chỉ ngủ mê man một hồi, nếu không phải là vội vàng muốn rời đi cái phòng ngủ không để cho nàng thoải mái này, nếu không phải là năm vị di nương tới đây xử lý nàng, nàng đã sớm ngồi phịch ở trên giường ngủ say.

“Như vậy, Tô Nhị cô nương, tỷ muội chúng ta liền cáo lui. Phòng ngoài giữ lại hai nha đầu nhanh trí, bên ngoài Khán Nguyệt các phái sáu bà tử làm việc nặng, người có gì cần liền kêu các nàng đi làm. Các nàng đều là người bình thường, kính xin Tô Nhị cô nương đừng làm khó dễ các nàng.” Thấy thiếu nữ trẻ tuổi mới trở thành nữ nhân ngưng ngưng phải đầu cũng không ngẩng lên được, Đông di nương cười kêu bốn vị di nương khác hướng Tô Y Nhân khom người, xoay người rời đi.

Chờ các nàng đi ra phòng ngủ, Tô Y Nhân đặt mông ngồi ở bên mép giường, hai tay nắm chặt, nói nhỏ: “QQ, QQ đi ra.”

QQ không nói chuyện phiếm như nàng mong muốn xuất hiện ở trước mặt nàng, đáng tiếc phía trên vẫn không có nhấn lại mới. Nàng đưa tay vuốt ve QQ không nói chuyện phiếm tựa như ảo ảnh, cố gắng ảo tưởng đây là một màn hình cảm ứng, mình có thể ở phía trên viết chữ, cho biểu tỷ phát QQ nhấn lại. Đáng tiếc ảo ảnh còn là ảo ảnh, ngón tay nàng chỉ hướng QQ lục lọi một trận, QQ cũng không có nửa điểm phản ứng.

Bất đắc dĩ để cho QQ nói chuyện phiếm không biến mất, nàng lại dùng ý niệm đem sao chép không gian gọi ra, nhẹ nhàng mở ra, tiếc nuối nhìn mười viên tụ linh kim đan bên trong.

Hai ngày trước nàng cũng biết chín viên tụ linh kim đan sao chép tốt lắm, nhưng là độc đế bọn họ đem tất cả mọi thứ trên người nàng cùng Tô Khả Nhi cũng lục soát đi rồi, chỉ trả lại cho các nàng quần áo đổi giặt. Tụ linh kim đan là đan được tu chân cao cấp tăng tốc linh khí ngưng tụ trong cơ thể, “Đạo” cấp tu sĩ lấy được một hai viên cũng sẽ coi như bảo vật, cẩn thận cất giấu, lúc bề quan mới dùng. Nếu như nàng giấu ở chỗ ở trước mắt của nàng cùng Tô Khả Nhi rất dễ dàng bị phát hiện, không thể làm gì khác hơn là đem sao chép không gian làm thành không gian trữ vật sử dụng.

Nhìn một hồi tụ linh kim đan bây giờ căn bản không có chút tác dụng nào, Tô Y Nhân buồn bực đóng lại sao chép không gian bộ dáng như cái rương kim loại, để cho sao chép không gian biến mất, sau đó lên giường chuẩn bị ngủ một hồi. Bên ngoài chỉ có tám người bình thường trông chừng, làm nữ tu sĩ nàng có thể rất dễ dàng chạy đi. Nhưng trốn ra Khán Nguyệt các trốn không thoát Tĩnh Lâm trang, nàng còn chưa phải giăng co, tránh cho tám tên nữ nhân bình thường kia bị các chủ tử Tĩnh Lâm trang trách phạt.

Xoay mặt thấy hai cái gối đầu thêu hoa đặt chung một chỗ ở đầu giường, nàng không chút do dự nằm lên một cái ném qua bình phong lớn, sau đó mới đi xuống rèm giường nghỉ ngơi.

Ai muốn cùng hần cùng giường cùng ngủ? Trời mới biết trên người hần lúc nào chui ra một đồng cỏ trùng tới?

Người này tính tình ghê tởm, kỹ năng trên giường kém cỏi, động tác thô bạo, ngay cả làm trai bao đều không đủ tư cách ! ! !

Bởi vì mệt mỏi quá độ, Tô Y Nhân định ngủ một hồi mà biến thành ngủ say, cho đến tiếng nói chuyện bên ngoài phòng ngủ càng lúc càng lớn mới tỉnh lại.

“Hong Hi cô nương, người vào xem một chút nữa có được hay không?”

Tô Y Nhân lập tức biết tỷ tỷ Tô Khả Nhi tới, hơn nữa còn tới không chỉ một lần.

“Tô đại cô nương, nô tỳ đã nói qua mấy lần, Tô Nhị cô nương còn ngủ, mời người về trước nghỉ ngơi đi. Chờ nàng tỉnh lại, nô tỳ nhất định phái người thông báo người.” Đây là thanh âm của một cô gái rất xa lạ.

“Ta không yên lòng. Muội muội ta nàng mới mười sáu tuổi.” Trong thanh âm của Tô Khả Nhi lộ ra một tia năn nỉ. Người đang dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Bước vào ngưỡng cửa tu chân thân phận so với người bình thường không biết tôn quý gấp bao nhiêu lần, nàng đường đường một tu vi đã đạt tới tam phẩm nữ tu sĩ, bởi vì thành tựu nhân của những tu sĩ khác, đối với một nha hoàn bình thường nói chuyện đều phải cúi người hạ giọng.

Di, tỷ tỷ cũng đã biết nàng cùng độc đế trải qua giường?

Tô Y Nhân ngay từ đầu lòng tràn đầy xấu hổ, sau đó lại thâm sâu nhủ mảy. Nếu như có một ngày như vậy, tỷ tỷ biết độc đế vốn là thuộc về nàng, mình đoạt cơ duyên của nàng đoạt nam nhân của nàng, có thể oán trách mình hay không? Minh luôn nghĩ NP văn nam chủ số lượng nhiều, tỷ tỷ sẽ không chịu nổi, nhìn tỷ tỷ đối với mình không tệ, liền cố gắng giúp nàng giảm bớt số lượng nam nhân trong hậu cung, nhưng ngộ nhờ bản thân tỷ tỷ thích bị các loại nam nhân sủng ái làm sao bây giờ? Trong thế giới tiểu thuyết, mỗi một nam chủ đều có sức cuốn hút đặc biệt, nữ chủ tâm lớn nói không chừng cao hứng vô cùng có thể đem bọn họ toàn bộ thu làm của mình.

“Tô đại cô nương, trước thời điểm hừng đông, các di nương nhà ta tất cả đều tới đây chiếu cố Nhị cô nương, Nhị cô nương tuyệt đối sẽ không có chuyện.” Nô tỳ bị Tô Khả Nhi gọi là Hong Hi miệng lưỡi lạnh lợi nói.

“Ai, ai muội muội của ta, nàng còn nhỏ a” Tô Khả Nhi liên tục than thở. Thói quen chiếu cố muội muội, nàng hồn nhiên quên mình và muội muội là tỷ muội song sinh, là cùng năm cùng tháng cùng ngày sinh.

Còn là tỷ tỷ thật lòng yêu mến ta.

Trận trận ám áp chày qua trái tim, Tô Y Nhân lập tức ngồi dậy, mặc vào nữ bào xuống giường chạy đi mở cửa.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.” Mở cửa sau, nàng rung rung muốn khóc gọi tỷ tỷ, trong lòng có không nói ra được ủy khuất cùng khổ não. Nàng đắc tội người nào, phải xuyên vào trong tiểu thuyết còn là nửa thành phẩm tiếp nhận độc được độc trùng hành hạ, còn bị nam nhân tà ác chiếm hết trong sạch?

“Muội muội, muội muội.” Tô Khả Nhi đau lòng thật nhanh vòng qua hai tên nha hoàn ngăn ở trước mặt nàng, ôm Tô Y Nhân, nghẹn ngào nói, “Thật xin lỗi, đều là tỷ tỷ không tốt, đem ngươi mang xuống núi, hại ngươi bị người” Nàng thanh tỉnh ý thức sau Âm Đại nói cho nàng biết, muội muội nàng bị chủ nhân nhà hấn nhìn trúng, thu. Nàng lúc ấy thiếu chút nữa gấp điên mất.

“Tỷ tỷ” Tô Y Nhân tâm tình rất không ổn định đưa tay ôm lấy nàng, thấp giọng nói, “Ta không trách ngươi, ta thật không trách ngươi. Là ta uy hiếp ngươi, ép ngươi dẫn ta xuống núi.” Duy nhất có thể trách, chính là tác giả biểu tỷ của nàng vô lương một Năm !

Hai tên nha hoàn thấy Tô Y Nhân đi ra, vội vàng khom người hành lễ, nói, “Nô tỳ là Hồng Hi (Nhạc Nhi) bái kiến Tô Nhị cô nương.”

Nhìn sang sắc trời bên ngoài phòng ngủ, đối với người của nơi này không có ấn tượng tốt Tô Y Nhân lạnh lùng nói, “Ân, đứng lên đi.” Đem Tô Khả Nhi kéo vào phòng ngủ, cùng nhau ngồi ở bên cái bàn tròn trước tấm bình phong.

Đi theo đi tới Hồng Hi cẩn thận nói, “Tô Nhị cô nương, xin cho nô tỳ vì ngài chải đầu thay quần áo.

“Ân.” Tô Y Nhân gật đầu một cái.

Trang phục cùng nàng giống nhau như đúc Nhạc nhi lập tức hướng bên ngoài Khán Nguyệt các chào hỏi một tiếng, không bao lâu, mấy tên phó phụ mặc áo vải thô mang theo vật đổi giặt bước nhanh đi vào Khán Nguyệt các, một mực cung kính nghe từ hai tên đại nha hoàn Hồng Hi Nhạc Nhi chỉ huy.

Thì ra là, đây chính là cuộc sống xa hoa của đại hộ cổ đại người ta.

Tô Y Nhân mặt vô biểu tình tiếp nhận Hồng Hi cùng Nhạc Nhi phục vụ. Tô Khả Nhi đứng ở bên người nàng chờ đợi, gương mặt bất an cùng đau lòng.

Hồng Hi nhanh nhẹn vì Tô Y Nhân chải kiểu tóc phi tiên kế. Nhạc Nhi ngay trước mặt Tô thị tỷ muội mở ra một màu đỏ rất nặng, mời Tô Y Nhân chọn lựa đồ trang sức đeo tay mình thích. Bên trong hộp gỗ kim châu quang bảo khí, mỗi một tầng mỗi một ngăn cũng đặt đồ trang sức đeo tay tinh mỹ thế gian hiếm thấy: hồng bảo thạch hoàng kim phượng trâm, cây trâm trân châu hồng, bộ điều với con bướm ngọc, vòng tai đá mắt mèo, vòng ngọc toàn thân xanh biếc

Tô Y Nhân tại chỗ trầm mặt, lạnh lùng nói, “Thu lại, ta không cần những thứ này !” Âm Ngọc Phong cùng người làm hấn ở nhục nhả nàng sao nàng mới không cần những thứ đồ này !

“Tô Nhị cô nương, những thứ này là các di nương nhà ta tặng ngài. Ngài cự tuyệt, các phu nhân sẽ cảm giác rất mất mặt.” Hồng Hi giặt mình nói. Nàng không biết thân phận chân thật các chủ nhân trong trang, càng không biết chuyện của Tô Y Nhân cùng độc đế, nàng chỉ biết là, các di nương lấy lòng khách nhân của trang chủ, đem đồ trang sức đeo tay trân quý của các nàng đưa cho nữ quyến khách nhân mang tới.

Ai

Tô Khả Nhi khẽ thở dài một cái, nói: “Hồng Hi cô nương Nhạc Nhi cô nương, các ngươi đi ra ngoài trước, ta tới chiếu cố muội muội ta.”

Nhìn ra tâm tình Tô Y Nhân thật không tốt, Hồng Hi cùng Nhạc Nhi không ngừng bận rộn khom người thi lễ, cung kính lui ra ngoài.

“Muội muội.” Tô Khả Nhi hai tay khoác lên bờ vai Tô Y Nhân, nói, “Độc đế đại nhân sáng nay phái người đem pháp khí của chúng ta trả lại cho ta rồi. Tiểu Phụng Nhi mặc dù còn bị nguyên rửa phù phong ấn, nhưng cũng đã đưa đến trong tiểu viện chúng ta ở từ nuôi dưỡng rồi.”

“Có phải hay không bởi vì ngươi?” Giọng nói của nàng uyển chuyển nói, “Âm Đại tiên sinh nói cho ta biết, chủ nhân nhà hấn coi trọng ngươi, có thể sẽ cùng ngươi âm dương song tu.”

Nàng cũng không biết Tô Y Nhân trúng cổ, hoàn toàn không biết rõ tại sao thái độ độc đế đột nhiên quay ngoắt lại, muốn cùng Tô Y Nhân song tu, nhưng Tô Y Nhân suốt đêm không có trở lại, người làm trong trang lại đột nhiên ân cần phục vụ Tô Y Nhân, nàng cũng biết Tô Y Nhân đã cùng độc đế hợp thể.

Âm dương song tu tốt hơn nhiều so với làm tu luyện lò ! Nữ tu sĩ trở thành lò của nam tu sĩ mặc dù còn có thể tu chân như cũ, nhưng chỉ biết vì người làm giả y, âm khí trong cơ thể càng ngày càng ít, tự thân tu vi từ từ bị nam tu sĩ đoạt đi, linh lực sau cùng hoàn toàn biến mất, thể suy mà chết. Nàng một mực quan sát khí sắc Tô Y Nhân, có kinh nghiệm xem ra thân thể cùng trạng thái tinh thần của nàng cũng không tệ, giống như không có bị thái âm

“Ngô, ta chẳng qua là thuận miệng nói một chút, không nghĩ tới hấn thật đem đồ của chúng ta trả lại. Tỷ tỷ, chuyện của ta cùng độc đế Âm Ngọc Phong ngươi đừng phiền lòng, ta tự có chủ trương.”

Tô Y Nhân xoay mặt nhìn bên ngoài, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, chúng ta nhất định phải chạy đi!” Giọng nói kiên quyết dị thường.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi The* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Nghe được Tô Y Nhân nói muốn chạy trốn, Tô Khả Nhi do dự một chút, đôi môi gần đến bên tai của nàng nói, “Ta xem độc đế vô cùng quan tâm ngươi, ngươi sợ rằng trốn không thoát.”

Các nàng dựa vào lực lượng tự thân chạy thoát sao?

Trốn không thoát !

Độc đế là “Tiên” cấp thất phẩm tu sĩ nổi tiếng của Cửu châu đại lục, hắn có vô số độc được cổ trùng khó lòng phòng bị. Sư phụ Thanh Nguyên tiên quân của các nàng mặc dù cùng hắn cùng cấp cùng phẩm, nhưng nói phải chiến thắng hắn, ngay cả nàng đem sư phụ tôn sùng là thần linh cũng không tin. Thế lực độc đế ở bên trong Vĩnh Thái đế quốc, nhưng liền xem sự tồn tại của Tinh Lâm trang, hắn đã sớm đem tay lên lên kéo dài đến những quốc gia khác ở Cửu châu đại lục.

Kể từ cùng sư phụ Thanh Nguyên tiên quân âm dương song tu, nàng biết xử nữ nguyên âm của nữ tu sĩ có bao nhiêu trân quý. Độc đế Âm Ngọc Phong cùng Thanh Nguyên tiên quân là người có tuổi thọ không sai biệt lắm, lại tinh thông y thuật độc thuật cổ thuật, không thể nào không biết thể nào thái âm bổ dương. Nhưng bây giờ theo sắc mặt muội muội đỏ thắm cặp mắt thủy nhuận tinh thần sung mãn, hoàn toàn không có dấu hiệu bị thái. Hắn tại sao đối với Y Nhân tay mềm? Cho tới bây giờ hắn không phải là người tâm thiện !

Thật là cổ quái, hắn dùng độc được hành hạ các nàng tỷ muội làm vui, trong quá trình cũng không có cho thấy đối với Y Nhân nửa điểm đặc biệt, thể nào trong nháy mắt liền sùng ái lên Y Nhân? Hắn đùa bỡn âm mưu gì? Nhằm vào sư phụ các nàng sao?

“Người này lòng dạ độc ác lãnh khốc vô tình, ta tuyệt không cùng hắn song tu !”

Tô Y Nhân hướng về phía Tô Khả Nhi nhỏ giọng thăm thì, “Chúng ta kiên nhẫn chờ đợi, nhất định sẽ có cơ hội chạy ra khỏi trong tay hắn.”

《Tô Khả Nhi tu tiên kí》 đại cương bắt đầu sửa đổi, tiền đồ nữ chủ Tô Khả Nhi có chút thay đổi, nàng không xác định chạy ra khỏi tay của độc đế sau Tô Khả Nhi có thể hay không trải qua so bây giờ tốt hơn, nam nhân xuất hiện sau này cùng tiên quân ngay từ đầu xuất hiện, ai mới là chân mệnh thiên tử của nàng, hoặc tất cả đều là, nàng cũng là nhất định phải trốn, bởi vì nàng chán ghét cái nam nhân cả người là độc toàn thân nuôi cô lạnh lùng băng sơn đó !

Cả ngày hôm nay, độc đế cùng hai tên người làm hắn tín nhiệm nhất đều không có xuất hiện ở trước mặt của Tô thị tỷ muội, không có lại bị hạ độc hạ cổ Tô thị tỷ muội dùng bữa ăn buổi chiều sau cặp tay ở khoảng giữa Khán Nguyệt các cùng tiểu khách viện các nàng ở tản bộ tâm sự.

Linh sủng Phụng Hoàng của Thanh Nguyên tiên quân bị đưa đến bên cạnh các nàng, nhưng trên người hạ các loại cấm chế nguyên rửa phủ: cánh không bay nổi tới, không cách nào thu nhỏ lại thân hình, không cách nào lợi dụng tâm linh liên lạc giữa linh sủng cùng chủ nhân kêu gọi Thanh Nguyên tiên quân. Nó không có tinh thần nằm ở trong ổ chim bằng gỗ người làm của độc đế tạm thời xây dựng vì nó, cặp mắt linh động không có ở đây, trên người lông vũ đỏ tươi so với trước kia cũng rất là âm đạm.

“Bọn họ lấy máu của ta, thả hai thùng lớn, đầu của ta một mực rất ngứa, thân thể cơ hồ không đứng nổi.”

Thấy rất lâu không thấy Tô Y Nhân, nó la hét tố khổ, “Ta nhất định phải nói cho chủ nhân, gọi chủ nhân báo thù giùm ta.” Nó biết độc đế Âm Ngọc Phong rất đáng sợ, nhưng nó tin chắc chủ nhân của mình so độc đế lợi hại rất nhiều.

“đáng thương tiểu Phụng Hoàng, tới, ăn chút bổ huyết đan.” Tô Khả Nhi ngồi ở bên người Phụng Hoàng thương tiếc vuốt ve lông vũ của nó, từ trong càn khôn thủ trạch của nàng lấy ra một viên đan được lưu động ánh sáng hồng, đưa tới bên mỏ chim của nó.

Sư phụ đưa càn khôn vòng ngọc cho nàng là cao cấp trữ vật pháp khí, phía trên bố trí mật nguyên rửa, trừngười biết mật nguyên rửa, ai cũng không thể sử dụng. Độc đế ép nàng nói ra mật nguyên rửa, nàng không nhịn được đau nhức hành hạ nói ra. Chờ vòng ngọc trả trở lại, nàng phát hiện vật phẩm bên trong trừ ẩn thân pháp y cùng độn địa ngọc phù bên ngoài, cái gì cũng không thiếu.

“Không cần.” Phụng Hoàng vô lực nói, “Độc đế muốn ta một mực cung cấp cho hắn máu Phụng Hoàng tràn đầy linh khí, lấy máu của ta sau lập tức mở cho ta mấy phương thuốc bổ, ra lệnh người làm theo đơn nấu thuốc cho ta uống.” Phụng Hoàng là cao cấp linh cầm, thể gian nan năm khó gặp, cho nên độc đế muốn đem nó làm nguồn cung cấp dược liệu, tính toán nuôi dưỡng lâu dài.

Nhẹ nhàng cắt tia lông vũ nơi cổ nó, mặt Tô Khả Nhi dán đầu của nó, tràn đầy áy náy nói, “Thật xin lỗi, tiểu Phụng Hoàng, đều là bởi vì ta ngươi mới có thể bị độc đế bắt.” Tốc độ phi hành của Phụng Hoàng thật nhanh, nếu như tiểu Phụng Hoàng ngay từ đầu liền chạy, độc đế chưa chắc có thể bắt được nó.

“Chủ nhân muốn ta bảo vệ ngươi, ta dĩ nhiên phải bảo vệ ngươi.” Phụng Hoàng thân mật cọ xát mặt của Tô Khả Nhi, nói, “Ta cùng chủ nhân một dạng thích ngươi.” Lưu Nhã cũng như thân thể nguyên chủ Tô Y Nhân, bị cao ngạo Phụng Hoàng phớt lờ.

Thật may là ngươi là nữ, nếu không tiên quân tương lai muốn cuồng ghen.

Hai tay khoanh tay đứng, Tô Y Nhân cười nhạo nói: “ tiểu Phụng Nhi, rất đáng tiếc, ngươi quá yếu, căn bản không bảo vệ được tỷ tỷ ta. ” Tiểu Phụng Nhi thủy chung đối với nàng không quá tốt tính, nàng cũng lười cùng nó thân mật.

Phụng Hoàng nhất thời như con gà cựa đứng lên bộ lông cao nửa thước đáng đẹp, giận kêu lên, “ Là độc đế quá mạnh mẽ. Hừ, bất kể nói thế nào, ta cũng so tỷ muội các ngươi mạnh ! ” Chủ nhân sủng ái tỷ muội các nàng, tổn hao lượng lớn tâm huyết bồi dưỡng các nàng, nhưng là các nàng có thiên phú căn cốt hơn nữa, mười năm thời gian tu luyện còn là quá ngắn, thực lực căn bản không thể vượt qua nó !

“ Muội muội, tiểu Phụng Nhi quả thật so với chúng ta mạnh rất nhiều. ”

Tô Khả Nhi ôn nhu trấn an tính khí nóng nảy ngạo kiều Phụng Hoàng nói, “ Phụng Hoàng là một loại linh cầm rất thần kỳ, trừ tu luyện có thể tăng cường tự thân tu vi bên ngoài, mỗi niết bàn một lần, thực lực sẽ chột tăng một lần. Lần trước sư phụ nói tiểu Phụng Nhi tu luyện rất khắc khổ, trụ cột tu vi so bình thường Phụng Hoàng tốt hơn, tốc độ tu hành nhanh. Nó đã bốn trăm chín mươi chín tuổi, chỉ cần năm trăm tuổi niết bàn sau, sẽ tiến hóa ra hình người. ”

“ Theo như thời gian tính toán, còn có hai tháng ta sẽ phải niết bàn. Cho nên, các ngươi tốt hơn bảo vệ mình, chờ ta đem các ngươi cứu ra ngoài. ” Phụng Hoàng đem thanh âm ép tới thật thấp, “ Chỉ cần ta thành công niết bàn, thực lực sẽ chột tăng, trên người tất cả giam cầm pháp chú cũng sẽ lập tức mất đi hiệu lực. Giam cầm pháp chú vừa mất hiệu lực, ta lập tức liền có thể cùng chủ nhân tâm linh liên lạc, hẳn cũng sẽ thật nhanh chạy tới tiếp ứng chúng ta. ”

“ Ân, chúng ta nhất định chịu đựng, bảo vệ ngươi niết bàn. ” Đôi môi đặt đến bên đầu Phụng Hoàng, Tô Khả Nhi ý chí kiên định khích lệ nói.

“ Một con chim ngây ngô thêm một thiếu nữ cực ít ra cửa ! ” Tô Y Nhân liếc một người một chim thân mật chung một chỗ, chua xót nói, “ tiểu Phụng Nhi, ngươi bây giờ rơi vào trong tay độc đế chủ tử, đang mặc cho bọn họ xé thịt, ngươi xác định ngươi nhất định có thể bình an niết bàn? Ngươi xác định trong quá trình niết bàn bọn họ sẽ không đối với ngươi tày máy tay chân? ” Nàng thật ra thì rất thích linh tính mười phần Phụng Hoàng, đáng tiếc Phụng Hoàng đối với Lưu Nhã vô ngoài Tô Y Nhân không có tiếp xúc gì, cùng dĩ vãng một dạng không thích Tô Y Nhân.

Chỉ cần người học qua sách cũng biết, Phụng Hoàng thân thể sẽ niết bàn, niết bàn sau sẽ trở nên cường đại hơn, nhưng hoàn toàn không biết Phụng Hoàng niết bàn sau có những biến hóa khác gì. Thình thoảng lại đổ máu, linh lực Phụng Hoàng chạy mất, thể chất trở nên kém, ngộ nhờ niết bàn thất bại sau biến thành một đồng tro bụi, không cách nào sống lại làm sao bây giờ?

Tô Khả Nhi nhất thời lo âu, trong miệng tự lẩm bẩm, “ Nếu là có sư phụ hộ pháp, tiểu Phụng Nhi niết bàn cũng sẽ không có bất kỳ nguy hiểm. ”

Phụng Hoàng nhất thời cũng nóng nảy. Nó là một con Phụng Hoàng, trong đầu nó có một ít trí nhớ huyết mạch truyền thừa, nó biết là mình mỗi đầy năm trăm năm sẽ niết bàn một lần. Liệt hỏa đốt người thống khổ là to lớn, nhưng thân thể cũ trải qua liệt hỏa luyện hóa ra sản sinh ra thân thể mới, hoàn mỹ hơn. Nó không biết là, ngộ nhờ Phụng Hoàng niết bàn thất bại, Phụng Hoàng sẽ trở nên như thế nào?

Tô Khả Nhi cùng Phụng Hoàng trong lòng hoàng hoàng bất an, nhưng muốn vỡ đầu cũng không biết làm gì mới có thể chạy ra khỏi phạm vi thể lực của độc đế. Độc đế cũng không phải là người tốt, nếu là hấn phát hiện Phụng Hoàng sắp niết bàn, tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn Phụng Hoàng trở nên mạnh mẽ, chạy ra khỏi không chế của hắn.

Tô Y Nhân suy tư một trận, bắt đầu thấp giọng nói, “ Đi một bước coi là một bước đi, có lẽ tiểu Phụng Nhi có thể thuận lợi niết bàn. ”

Nếu như đây chính là biện pháp tác giả biểu thị vì nữ chủ Tô Khả Nhi thiết định chạy trốn khỏi tay độc đế, bất kể độc đế tính kế Phụng Hoàng thế nào, Phụng Hoàng cũng sẽ niết bàn thành công.

Nam Tường quốc Linh Nam sơn Bắc Hạ quận bên trong đột nhiên xuất hiện chừng mười cá tu sĩ biết bay cùng một con Phụng Hoàng, còn xảy ra mô hình nhỏ chiến đấu, dân chúng nơi đó cùng lũ nhân dân đi qua không thể nào không chung quanh tuyên truyền, nhân sĩ tu chân ở Nam Tường quốc cũng ở Nam Tường quốc du lịch nghe được lời đồn đãi tất nhiên muốn quan tâm một chút đi.

Trước mắt, chỉ có trưởng lão Thanh Nguyên tiên quân ở Nam Tường quốc Vạn Vân sơn Thiên Thành cung có linh sủng là Hỏa Phụng Hoàng, cho nên thân phận hai danh nữ tu sĩ bị bắt đi lập tức sẽ cùng liên lạc với Thiên Thành cung. Chỉ cần tu sĩ tốt bụng hiểu tình huống, sẽ đưa cái tin tức này truyền cho Thiên Thành cung, chừng môn trấn giữ Thiên Thành cung sẽ lập tức liên lạc cùng Thanh Nguyên tiên quân. Sau đó, cái gì cũng không cần hơn nữa, Thanh Nguyên tiên quân sẽ bỏ xuống hết thảy tìm kiếm các nữ đệ tử bị bắt.

Cửu châu đại lục có sáu quốc gia, lớn nhỏ gần ngàn môn phái tu chân, người tu chân đếm thoạt nhìn còn không ít, nhưng người tu chân chân chính trực cơ thành công, có thể được gọi là tu sĩ chưa đủ năm vạn, tu sĩ có thể tu luyện tới hoàn toàn không bằng vào pháp khí liền có thể đường dài phi hành càng là sẽ không vượt qua hai mươi. Có thêm điều kiện trang phục cùng cách xếp hàng của độc đế chủ tử, Thanh Nguyên tiên quân rất dễ dàng xác định tu sĩ dẫn đầu bắt đi nữ đệ tử của mình là ai.

“ Ân. Bất kể chịu đựng hành hạ gì, chúng ta đều phải kiên nhẫn chờ đợi. ”

Tô Khả Nhi ngẩng đầu lên, đưa tay cầm tay của Tô Y Nhân an ủi, “ Muội muội, chỉ cần sư phụ tìm được chúng ta, hẳn sẽ vì ngươi làm chủ. ” Độc đế xâm chiếm trong sạch của muội muội nàng, nàng nói thế nào cũng nên vì muội muội đòi lại giải thích !

Sư phụ vì nàng làm chủ?

Khóe miệng cong cong, Tô Y Nhân cười khổ. Chỉ cần không tìm được biện pháp không chế thoát khỏi âm dương tình cổ, nàng cùng độc đế Âm Ngọc

Phong lại không thể tách ra thời gian quá lâu !

Mặc dù biểu tỳ của nàng không có cận kề viết công hiệu âm dương tình cổ, nhưng dựa theo kịch tình thiết định trong đại cương nàng suy đoán, nữ chủ nguyên văn Tô Khả Nhi chạy ra khỏi tay Âm Ngọc Phong điều kiện trước hết là Âm Ngọc Phong nghiên cứu ra biện pháp áp chế âm dương tình cổ, cho nên bây giờ hẳn có thể làm chính là kiên nhẫn chờ đợi, đem tỳ tỳ bảo vệ tốt, nuôi dưỡng thân thể của nàng, để cho nàng bình an trở lại bên người sư phụ. Chỉ cần tỳ tỳ một mực ở bên người sư phụ, những nam chủ khác cũng chưa có cơ hội đến gần tỳ tỳ, sư phụ cùng tỳ tỳ cuộc sống hạnh phúc chung một chỗ, bộ văn này nói không chừng liền kết thúc. Cái văn này kết thúc, nàng cái linh hồn này nói không chừng liền có thể rời đi Cửu châu thế giới trở lại thế giới thực tế.

Về phần tác giả ban đầu thiết định giữa chuyển kiếp nữ Tô Y Nhân cùng độc đế Âm Ngọc Phong sẽ phát sinh dây dưa tình cảm gì, a a a a, cùng nàng bản thân cũng chưa có nửa điểm quan hệ !

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt đến chạng vạng tối, tình huống bình thường là lúc nên ăn bữa ăn tối. Tô Y Nhân cùng Tô Khả Nhi biết rõ độc đế buổi tối nhất định phải đuổi người, như cũ ôm một phần may mắn trong lòng, ở tiểu viện của các nàng dùng bữa ăn tối. Quả nhiên, các nàng sau bữa ăn tối vừa mới bắt đầu rửa mặt, tính toán giống như thường ngày trước lên giường luyện một lần Thiên Tâm quyết sau đó an nghỉ, Âm Đại Âm Tam hai vị trung phó cùng nhau tới.

“Tô Nhị cô nương, phòng ngủ người ở trong Khán Nguyệt các, xin cho ta đưa người đi qua.” Âm Tam hướng Tô Y Nhân gật đầu một cái, giọng nói thái độ cũng lộ ra vô cùng bình thản.

“Tô đại cô nương, lão phu tới đây thu Hồng Ngọc chu.” Âm Đại thần sắc lãnh đạm nói, không đợi Tô Khả Nhi đồng ý đã bắt tay phải của nàng, dùng ngón tay bèn nhọn ở chỗ cổ tay nàng rạch ra một miếng máu ngắn rất cạn, sau đó ở trên miếng máu rắc một ít hạt sắc bột.

“A !” Tô Khả Nhi thở nhẹ một tiếng, ngừng thở nghiêm mật tái nhợt nhìn hấn thu cổ trùng. Lúc Hồng Ngọc chu cổ tiến vào trong cơ thể nàng, ngay từ đầu nàng còn có thể cảm giác bọn họ ngọ nguyệt, một lát sau liền hoàn toàn không cảm giác được tồn tại. Nàng thời khắc sợ hãi Hồng Ngọc chu cổ phát tác, nhưng kể từ Hồng Ngọc chu cổ tiến vào trong cơ thể nàng sau, Cửu U đoạn trường phần trong cơ thể nàng cũng chưa có phát tác nữa.

“Tỳ tỳ.” Tô Y Nhân khản trương ôm lấy cánh tay trái Tô Khả Nhi, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú vào cổ tay bị thương của Tô Khả Nhi. Trong cơ thể nàng cũng nuôi một con cổ trùng đáng sợ a, không biết lúc nào có thể bị đưa ra tới.

Hạt sắc bột hỗn hợp máu tươi sau tàn mất ra một cổ mùi tanh hương vị ngọt ngào. Chỉ chớp lát sau, Tô Khả Nhi đột nhiên khẽ gọi, “Lại có cảm giác. Tận mấy chỗ, bọn họ cũng hướng chỗ cổ tay phải của ta ngọ nguyệt.” Hồng Ngọc chu cổ phải là bị hạt sắc bột thuốc hấp dẫn tới được.

Âm Đại như thường lệ mặt lạnh, Âm Tam chen miệng giải thích, “hai vị Tô cô nương, Hồng Ngọc chu cổ là cổ có ích, lấy độc tố trên người gửi chủ làm thức ăn. Bọn họ nhờ nuôi ở trong cơ thể Tô đại cô nương hơn một ngày, hẳn đã đem độc tố Cửu U đoạn trường phần trên người Tô đại cô nương ăn sạch sẽ.” Người bình thường trong cơ thể nuôi một con là đủ rồi, nuôi nhiều thân thể độc tố cung ứng không được, Hồng Ngọc chu cổ sẽ chết đói.

“Cổ trùng còn có ích cổ?” Tô Khả Nhi nhất thời bị lời của hấn trấn an, hồi thần sau kinh ngạc hỏi, “Vậy không phải nói Hồng Ngọc chu cổ có thể giải trăm độc?”

Trước kia lúc sư phụ truyền thụ đề cập tới cổ trùng một lần, đối với hành động tự nuôi cổ trùng rất là coi thường, nói dùng cổ hại người so dùng độc hại người tàn nhẫn hơn, còn cảnh cáo nàng: nếu như gặp phải người nuôi cổ, nhất định phải cách xa, đối với mọi cử động của người nuôi cổ muốn giữ vững độ cao cảnh giác; nếu như bị chống lại, chớ nương tay, dùng tốc độ nhanh nhất buông thả pháp thuật giết chết.

Trùng tử phân hại trùng ích trùng, cổ trùng chẳng lẽ cũng chia? trong cơ thể mình tình cổ coi như là độc cổ còn là ích cổ?

Tô Y Nhân khản trương nhìn Âm Tam, chờ hấn giải thích.

“Không phải là giải trăm độc, là giải ngàn độc ! trong cơ thể người bình thường nuôi một con Hồng Ngọc chu, có thể chống đỡ hơn ba ngàn loại kịch độc.”

Âm Tam ôn hòa giải thích, “Hồng Ngọc chu chúng ta Thương Vân đảo tự nuôi có thể cùng gửi chủ cùng thọ mệnh, bảo vệ gửi chủ cả đời không bị hơn ba ngàn loại kịch độc kia tổn thương. Nếu như Tô đại cô nương người thích, lúc Âm Đại dẫn cổ có thể lưu lại một con cho người.” Mạng của Tô Nhị cô nương có chủ nhân độc đế nhà hấn tự mình coi chừng, tương lai cho dù chết cũng sẽ không là chết bởi trúng độc, trừ khi chủ nhân không muốn nàng, tự mình hạ độc độc chết nàng.

Hồng Ngọc chu cổ là rất thần kỳ, nhưng nuôi ở trong thân thể

Tô Khả Nhi suy nghĩ một chút sau lắc đầu nói, “ Ta không muốn, các ngươì thu hồi tất cả đi. ”

Người tu chân để ý nhìn đậm hồng trần, tránh đời tu luyện, nếu như không phải là gặp gỡ độc đế cái loại cường giả này, có lẽ cả đời nàng cũng sẽ không bị người hạ độc. Tu vi người tu chân càng cao, năng lực kháng bệnh kháng độc của bản thân lại càng mạnh, nàng cũng không cần thiết một mực nuôi cở ở trong thân thể.

“Ngu xuẩn ! ” Âm Đại hừ lạnh một tiếng, tiếp tục quan sát vết thương trên cổ tay của nàng.

“ Âm Tam tiên sinh, ý của ngươi là, chủ nhân nhà ngươi sẽ không đem tỷ ta muối làm người thử độc nữa? ” Tô Y Nhân cao giọng hỏi, trong lòng an tâm hơn, nàng bỏ ra coi như là có chút hồi báo (nàng tin tưởng nếu là tỷ tỷ thànhnữ nhân của độc đế, nàng cái muối muối này cũng sẽ đạt được đãi ngộ giống nhau).

“ Chủ nhân không rảnh thử độc mới. ” Âm Tam nói, “ Ngược lại Tô Nhị cô nương ngươi phải nhiều bảo trọng thân thể. ”

“ Độc đế đại nhân còn phải thử độc trên ngườimuội muội ta? ” Tô Khả Nhi kích động đỏ mặt nói, “ Muội muội ta cùng hắn đã” Độc đế quả nhiên vô tình ! Muội muội, là nàng hại cả đời muội muội a

“ Tỷ tỷ, chớ nói ! ” Tô Y Nhân vội vàng cắt đứt lời của Tô Khả Nhi, tức giận hỏi Âm Tam, “Hắn còn phảithử độc ở trên người ta? ”

Trong lòng của nàng trong nháy mắt tràn đầy sợ hãi cùng bóng tối. Trong ti vi tiểu thuyết thường thường nhắc tới một đêm vợ chồng trăm ngày ân, hẳn ngay cả hơi rộng lượng với nàng một ít cũng không làm được, quả nhiên là máu lạnh khôn khiếp !

“Trước mắt chủ nhân muốn chuyển tâm nghiên cứu Âm Dương tinh cốt, cần máu của ngươi cùng của hắn, còn phải dùng thử một ít dược vật có thể sẽ có tác dụng, cho nên ta mới nhắc nhở cô nương phải bảo trọng thân thể. ” Âm Tam bình tĩnh nói. Mất máu quá nhiều sẽ thương thân, huống chi nàng còn trúng tinh cốt, cần chịu đựng nhu cầu thịnh vượng giống nhuchủ nhân của hắn. Một thiếu nữ yếu đuối như nàng sẽ không chịu nổi !

Có thể nghiên cứu ra giải dược của Âm Dương tinh cốt là tốt.

Tâm tình đều không ổn định Tô Y Nhân cùng Tô Khả Nhi đồng thời yên lòng, tiếp tục chú ý tình huống dẫn Hồng Ngọc chu cở.

Tô Khả Nhi cảm giác cảm giác trùng từ ngọc nguyệt trên cánh tay càng ngày càng rõ ràng, khăn trương phải không dám thờ mạnh một cái. Trên cổ tay nàng bột thuốc màu hạt sắc hấp thu máu tươi đã hòa tan, biến thành thuốc dầnsênh sệch nửa trong suốt màu đỏ sậm. Khi con Hồng Ngọc chu cở thứ nhất nhỏ chừng hạt đậu từ trong thuốc dán chui ra ngoài, Âm Đại đưa ngón trỏ ra đụng chạm nó, ngay sau đó nó nhanh chóng bò đến trên ngón tay Âm Đại, cắn mở một lỗ nhỏ tự mình chui vào.

Mặc dù là ích cở, nhưng vẫn là rất dễ cho người ta rợn cả tóc gáy.

Tô thị tỷ muội đồng thời nhú mảy.

Con thứ hai, con thứ ba con thứ năm, Hồng Ngọc chu cở nhỏ trước sau từ miệng máu trên cổ tay của Tô Khả Nhi chui ra ngoài, theo miệng máu con Hồng Ngọc chu cở thứ nhất cắn ra trên ngón tay Âm Đại chui vào thân thể hắn.

Ngay sau khi thu hồi toàn bộ Hồng Ngọc chu cở Âm Đại lau đi dược cao sênh sệch trên cổ tay Tô Khả Nhi, thay Tô Khả Nhi bắt mạch một hồi, sau đó cái gì cũng không nói đứng ở một bên.

Vết thương trên cổ tay Tô Khả Nhi vốn là không sâu, sau khi xóa đi dược cao nhóp nhúa màu đỏ sậm kia còn không có chảy máu.

“ Tô Nhị cô nương, ban đêm nên nghỉ ngơi, xin cho ta đưa ngươi trở về Khán Nguyệt các. ”

Âm Tam mang theo nụ cười hiền lành của trưởng giả nói, “ Dù sao là phải đi về, cô nương sao không sáng khoái chút? Ngươi nghỉ ngơi, Tô đại cô nương cũng tốt an an ổn ổn nghỉ ngơi thân thể. ”

Đây là uy - hiếp - trắng - trợn !

Tô Y Nhân cảm tức trợn mắt nhìn Âm Tam một cái, không thể làm gì khác hơn đối với Tô Khả Nhi nói, “ Tỷ tỷ, ta đây liền đi qua, ngươi tốt nhất nghỉ ngơi. ” Tô Khả Nhi vốn là tuyệt mỹ vô song, bây giờ nhưng bởi vì mấy bận trải qua độc dược hành hạ, tóc khô vàng gãy ngọn phải lợi hại, da vàng vọt tựa như nữ nhân hàng năm bị bệnh, vốn là thân thể tthon thả khỏe mạnh gây đến thật giống như một trận gió là có thể thổi đi.

Nữ chủ NP tiểu thuyết tại sao có thể xấu như vậy? Nữ chủ NP tiểu thuyết phải là dung nhan sáng láng, tươi cười rực rỡ, xinh đẹp vô song, mị lực vô cùng !

Nàng đối với tỷ tỷ sinh ra cảm giác đau lòng nằn lặt. Là nàng đoạtkhí vận của nữ chủ tỷ tỷ, cho nên hẳn nhất định phải giúp tỷ tỷ khôi phục khỏe mạnh cùng xinh đẹp.

“ Muội muội, nhớ lời tự ngươi đã nói: giữ được tính mạng mới có vô hạn tương lai. ” Tô Khả Nhi đau lòng bắt lại tay của Tô Y Nhân, thấp giọng khuyên nhủ, “ Nếu như không muốn ăn đau khổ, ở loại chuyện đó đối với hắn thuận theo chút. ”

Nàng là người từng trải, nàng biết ở loại chuyện đó, nam nhân có thể dễ cho nữ nhân thống khổ vạn phần, cũng có thể dễ cho nữ nhân sung sướng vô

hạn. Nếu độc đế không muốn giết chết Y Nhân, Y Nhân chỉ cần thuận theo phối hợp, thân thể chẳng những sẽ không bị thương còn có thể hưởng thực cá nước vui vậy.

“Tỷ tỷ, ta biết. Ngươi cũng muốn chịu đựng.” Tô Y Nhân sờ một cái tay của Tô Khả Nhi, sau đó xoay người rời đi.

“Tô đại cô nương, hai huynh đệ ta cũng không quấy rầy ngươi nghỉ ngơi, cáo từ.” Âm Tam nói, cùng Âm Đại một lượt rời đi.

Đưa bọn họ ra tiểu viện, Tô Khả Nhi nhìn bóng lưng đi xa của bọn họ trong lòng yên lặng cầu nguyện, cầu nguyện độc đế có thể đối xử tử tế muội muội của nàng. Nàng hận độc đế Âm Ngọc Phong bắt tỷ muội nàng thử độc, vô tình hành hạ các nàng, nhưng nếu như hắn tốt đối với muội muội nàng, nàng có thể quên những thứ hận kia.

Sắc trời càng ngày càng mờ, trong Khán Nguyệt các đã đốt lên đèn. Tô Y Nhân không cách nào trốn tránh đang ở dưới sự phục vụ của Hồng Hi cùng Nhạc Nhi tắm rửa thay quần áo, ở trong phòng ngủ chờ độc đế đại giá quang lâm.

Trong lòng nàng tràn đầy vô lực cùng buồn bực, chờ hai nha hoàn Hồng Hi cùng Nhạc Nhi rời đi phòng ngủ, chột đứng lên thấp trách mắng, “Ta điên rồi sao phải nghe bọn họ an bài!”

Trên giường ngủ đã sửa sang lại, hai chiếc gối thêu hoa lại cũng đặt ở cùng nhau. Nàng nhìn gối đầu liền tức giận, nắm lên một cái ném xuống đất hung hăng đạp lên mấy đá, sau đó liên tục đá mấy đá, đem gối đầu đá ra tới cửa phòng ngủ.

Thật muốn giống như lần trước, ngay mặt bắt rách mặt của hắn !

Tô Y Nhân trầm nghĩ, chờ tức giận trong lòng hơi tản đi, mới để xuống rèm giường một mình ngủ trước.

Chỉ cần Âm Ngọc Phong còn không có nghiên cứu ra biện pháp khống chế Âm Dương tình cô, nàng cũng chưa có nguy hiểm tính mạng. Làm một điểm phản kháng nhỏ như vậy, xem hắn cũng không có thể đối với nàng như thế nào !

Một viên dạ minh châu lớn chừng quả đu đủ treo ở giường ngủ, ánh sáng hồng châu tràn đầy giường ngủ mềm mại.

Ban đêm yên tĩnh, hôm nay ban ngày Tô Y Nhân ngủ nhễ, hơn nữa tâm tình khẩn trương, giờ phút này không có nửa điểm buồn ngủ.

Tình cô phát tác lúc nào, mỗi ngày ban đêm phát tác, cách mỗi một đoạn thời gian phát tác hay là theo chu kì phát tác? Lúc nào hắn có thể nghiên cứu ra giải dược của Âm Dương tình cô?

Trước mắt chỗ ở thế giới của nàng cùng thế giới biểu tỷ vì «Tô Khả Nhi tu tiên kí» sáng tạo rốt cuộc có tính là cùng một thế giới hay không?

Nếu coi như là, mọi hành động của nàng, chỉ nhóm đại cương cùng chỉ viết mới năm vạn chữ biểu tỷ có thể biết không, lúc nào biết? Nếu như không tính là, tại sao hai thế giới này tương đồng như vậy? Chuyện nàng trải qua cùng biểu tỷ đã viết xong, còn có sắp viết chênh lệch bao nhiêu? QQ nàng cùng biểu tỷ dùng để liên lạc cùng hai ngón tay vàng biểu tỷ mới thiết định, tại sao phải đi theo linh hồn của nàng xuất hiện ở cái thế giới này?

Nàng càng nghĩ đầu càng hồ đồ, đối với tương lai tràn đầy mê mang; càng muốn tâm càng phiền não, trần trọc trở mình, miệng khô lưỡi khô.

Nóng, thân thể bắt đầu nóng, tình cô lại bắt đầu làm ma

Thân thể nóng ran ngứa ngáy các loại khó chịu, nàng thấp giọng mắng: “Thật sẽ lên mặt!” Biết rõ với nhau cũng chống cự không được khống chế của tình cô, hắn còn phải thông thả tới chậm !

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Rating: 16+

Chương 26: Đêm

Tô Y Nhân đang nằm trên giường trần trọc trở mình, khó thở than nhẹ. Nàng rất khó chịu, tựa như có vô số con kiến bò, gặm nhấm ở trên người nàng.

Phiền não tháo ra chiếc yếm cùng tiết khô màu trắng mà đám di nương của trang chủ vì nàng gấp gấp chế tạo ra, nhưng là, lớp mồ hôi mỏng còn là từ từ rỉ ra da thịt của nàng, mắt mắt cùng trống không từ từ bao trùm cả người của nàng.

“Khốn kiếp, khốn kiếp” Hô hấp dồn dập nàng chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi cắn, cắn tác giả biểu tỷ để cho mình gặp gỡ loại chuyện như vậy, còn mắc trong cái thế giới này, trời xui đất khiến độc đế để lộ cổ trùng.

Hắn tại sao còn chưa tới, chẳng lẽ tưởng tượng như lần đầu tiên vậy, muốn nàng bằng vào lực cảm ứng thần kỳ của tình cổ trong cơ thể hai người chủ động đi tìm hắn? Nàng cũng đã ở trên giường của hắn chờ hắn ! Thử tính tình cổ của nàng đã phát tác, hùng tính tình cổ trong cơ thể hắn khẳng định cũng phát tác, hắn đang đuổi hướng nơi này, trừ khi hắn đã nghiên cứu ra giải được có thể thật to hóa giải độc của tình cổ tới !

Trong cơ thể nóng ran tựa như núi lửa nham tương lẫn lộn sôi trào, Tô Y Nhân dùng hết ý chí áp chế, thỉnh thoảng co rúc thân thể, thỉnh thoảng ngửa mặt mà nằm. Nàng rất nóng, nửa người cũng bại lộ ở trong không khí.

“Chi nha ~” Cửa phòng ngủ phát ra một tiếng vang nhỏ, Âm Ngọc Phong một thân áo dài tuyết trắng xỏa tóc ướt ướt nhũn nhũn đi vào. Hùng cổ trên người của hắn phát động phải so thử cổ sớm hơn một bước, nhưng hắn uống một chút thuốc thang đề nén tình - muốn, cố ý ở trong hành lang bên ngoài Khán Nguyệt các dạo bước một hồi mới đẩy ra cửa phòng ngủ.

Trong không khí tràn ngập mùi thơm đậm nhũn kéo dài của cơ thể thiếu nữ, nguồn gốc mùi thơm đang ở trên giường; trong rèm giường thiếu nữ đè nén uyển chuyển than nhẹ là quyến rũ mê người như vậy, hắn vừa đẩy cửa ra thiếu chút nữa vòng qua bình phong chạy thẳng tới giường ngủ.

Xem ra mình đánh giá thấp uy lực Âm Dương tình cổ, coi thường lực hút của nàng đối với mình !

Đứng lại thân thể thật sâu hít hai cái, nghị lực kinh người hắn khắc chế bản năng mình chậm rãi bước vào phòng ngủ.

Một con gối đầu mới tinh màu đỏ thêu hoa nằm ngổn ngang cách bên trong cửa phòng ngủ nửa thước, đang ở trước chân của hắn. Cúi đầu nhìn, hắn rõ ràng phải thấy trên gối thêu hoa còn lưu lại mấy dấu giày nhàn nhạt.

Người làm quét dọn phòng ngủ không dám vứt loạn đồ, lại không dám trong tối đập gối đầu hắn, cho nên câu trả lời duy nhất chính là: nàng cảm tức mình thành nữ nhân của hắn, đập gối đầu hắn ném gối đầu hắn tiết hận.

Động tác nhỏ của người yếu !

Môi mỏng nhẹ nhàng ngoắc ngoắc, hắn rất bình tĩnh cúi người xuống nhặt lên gối đầu, vỗ vỗ dấu giày phía trên, vòng qua bình phong phân chia trước sau của phòng ngủ, hướng đi phía giường.

Nghe được tiếng đẩy cửa cùng tiếng bước chân, Tô Y Nhân cắn môi nhìn về bên ngoài giường trong lòng tràn đầy mâu thuẫn. Lòng của nàng cự tuyệt tiếp nhận hắn, nhưng đầu óc giống như tương hồ sôi lại sinh ra ý tưởng rất hoang đường: thân thể này cũng không phải là của mình, không trong sạch liên không trong sạch tốt lắm; cánh tay không quá được bắp đùi, độc để muốn nàng, nàng phản kháng vô dụng; cũng đã làm, làm một lần cùng làm mấy lần không có khác nhau, không bằng dứt khoát buông ra tâm hướng thụ vui mừng cá nước.

Tiếng bước chân của hắn càng ngày càng gần, đã quyết tâm bỏ mặc tất cả nàng phảng phất nghe được tiếng hít thở của hắn, ngửi thấy mùi thuốc khô sệt trên người của hắn. Hô hấp hắn giống như cũng rất gấp gáp, nghĩ đến hắn cũng ở đây cố gắng chống đỡ; nàng luôn luôn chán ghét mùi thuốc trên người của hắn, nhưng giờ phút này nàng tham lam hô hấp, cảm thụ mùi thuốc kham khổ trộn lẫn mùi thân thể hắn.

Ngón tay thon dài trắng nõn như thiếu nữ nhẹ nhàng vén lên rèm, hắn dường như rất bình tĩnh đưa mắt nhìn nàng, nơi cổ họng không dấu vết động đậy hai cái.

Nàng nằm ở chính giữa giường.

Nửa người để trần, mái tóc dài của nàng xốc xếch tán lạc ở trên gối đầu cùng chăn, kiều nhan hồng hào nửa che nửa hở bao trùm một tầng mờ hôi mỏng, trông mắt mê mang đen láy loang loáng ánh nước, mũi quỳnh lóe ánh sáng hơi phấp phồng, đôi môi có in vết răng cùng vết máu đỏ búng dòn dập hít thở.

Đêm tối mị yêu !

“Ân” Tô Y Nhân cố gắng không để cho mình phát ra thanh âm khản trương, nơi cổ họng cũng không tự chủ tràn ra một tiếng khê rên.

Tựa như âm thanh trên trời !

Hắn bị mị hoặc.

“Chỉ cần ngươi thuận theo bốn đảo chủ, Lãnh Tu Trúc cho tỷ tỷ của ngươi, bốn đảo chủ cũng có thể cho ngươi gấp mấy lần !” Hắn đột nhiên nói, sau đó thân thể nặng nề xuống phía dưới đè một cái.

Âm dương tương hút, bọn họ tựa như hai khối nam châm đụng phải cùng nhau.

Đêm vừa mới bắt đầu, bị tình cổ điều khiển bọn họ tuân theo thân thể bản năng đến chết triền miên, từ đôi phương trên người giành lấy cực hạn vui vẻ.

Ở trong biển tình - muốn mấy lần chìm nổi, ở sinh tử cực hạn mấy độ bồi hồi. Lúc trời tờ mờ sáng, hắn mệt mỏi từ từ cảm thấy buồn ngủ, đưa tay vòng qua, liền đem nàng ngủ mê man trong khuỷu tay hắn ôm đến lồng ngực của mình.

Cảm giác khi cùng nàng chung một chỗ, rất tốt đẹp !

Hắn suy nghĩ, ngón tay mang theo càn khôn giới chỉ mực xanh biếc nhẹ nhàng bắn một cái. Chiếc nhẫn chợt lóe ánh sáng, một cái dây chuyền tinh xảo

xuất hiện ở trên bàn tay của hắn. Chiếc dây chuyền màu trắng bạc khéo léo tinh xảo, ở giữa treo một khối ngọc bài mực màu xanh lá cây hình bầu dục lớn chừng ngón cái.

Hắn mở ra nút thắt dây chuyền, cẩn thận đem dây chuyền treo đến trên cổ nàng, nửa thấp giọng niệm chú, đem nút áo đính chết.

Ba trăm năm trước hắn ngoài ý muốn lấy được một khối thủy mộc linh ngọc độ thuần cao, liền tìm đương đại nổi danh nhất chế khí đại sư cắt làm thành chiếc nhẫn cùng tiểu ngọc bài. Hai vật trang sức nhỏ trải qua chế khí đại sư kia xử lý pháp trận phức tạp điêu khắc, biến thành hai trử vật pháp khí dung lượng lớn vô cùng.

Giới chỉ mực xanh biếc hắn mang, ngọc bài mực xanh biếc một mực cất giấu ở trong chiếc nhẫn trử vật cùng chất liệu. Hắn vốn là muốn chờ lúc thân thể mình bắt đầu già yếu, thu một đệ tử có thể truyền thừa y bát, thừa kế Thương Vân đảo, đem tiểu ngọc bài ban cho hắn, không nghĩ tới thấy Lãnh Tu Trúc đặc biệt tặng cho nữ đệ tử Tô Khả Nhi vòng ngọc hình trử vật pháp khí, hắn không nhìn được sinh ra lòng ganh đua, đem mực xanh biếc lan ngọc bài so vòng ngọc pháp khí tốt hơn tặng cho Tô Y Nhân.

Mượn ánh sáng màu hồng của dạ minh châu bên trong giường ngủ, hắn hơi mang đắc ý thưởng thức một hồi cảnh đẹp mực xanh biếc lan ngọc bài nằm ở giữa khe ngực nhân nhật trắng nõn của nàng, ngón tay làm bút nhẹ vẽ đôi mày mỏng như liễu của nàng, mi mắt cánh ve, mũi quỳnh khéo léo, môi đỏ mọng béo mập, mi mắt dâng lên một trận ôn nhu, tâm hồ rạo rực mở ra rung động y như nước đó chưa từng có.

Âm Dương tình cổ nếu như chẳng qua là phân bí độc thức giục tình bức bách sinh vật trùng cổ giao hoan liền căn bản không gọi được tam đại vô giải cổ trùng nữa, sinh vật trùng cổ nếu tình cổ trong cơ thể đúng lúc là một đôi, dù là sinh vật trùng cổ không thuộc về cùng chủng loại, cũng sẽ nhanh chóng sinh ra mãnh liệt thiện cảm.

Hắn biết trước mắt tâm tình mình bị Âm Dương tình cổ ảnh hưởng, nhưng một chút cũng không cảm thấy không cách nào tiếp nhận. Tô Y Nhân, trời sinh linh cốt thượng cấp, trúc cơ trúc phải vô cùng xác thật, tiền đồ tu chân vô hạn; nàng trẻ tuổi xinh đẹp, trước khi bị hắn đụng còn là thuần khiết, có tư cách trở thành nữ nhân của hắn; trên người nàng ẩn nấp một ít bí mật hắn không cách nào hiểu rõ, để cho cuộc sống lạnh lẽo bình thân của hắn đột nhiên xuất hiện niềm vui thú mới. Nàng để cho hắn rất bất mãn chính là: Nàng có lúc phẩm tính thấp kém, cùng bát phụ thể tục thể lợi; nàng để cho hắn cảm tức chính là: nàng chán ghét hắn, ở kiến thức hắn cường đại cùng giàu có sau còn chưa phải quan tâm hắn.

Hừ, người thanh tu sống ngàn năm lâu lúc nào có nhiều tâm tình như vậy? Những thứ vui mừng, đắc ý, ảo não này tất cả đều là Âm Dương tình cổ chọc lên !

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuối Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Vẫn 16+ nhé

Chương 27: Không được tự nhiên sùng ái

“Nhớ, mật ngữ lan ngọc bài mực xanh biếc là :@#¥ ! %. & **@#.”

“ Ờn, cái gì? ” Tô Y Nhân nửa tỉnh nửa ngủ mơ mơ màng màng hỏi, chỉ cảm thấy người bên cạnh nhanh chóng đứng dậy xuống giường, một chút không dừng rồi đi phòng ngủ, tựa như đang trốn tránh cái gì.

Mật ngữ? Giống như rất trọng yếu.

Nàng vội vàng cưỡng bách mình thanh tỉnh, chống thân thể bủn rủn vô lực ngồi dậy nhìn khắp bốn phía.

Bên trong giường ngủ hơi thở đậm - mỵ của tình yêu nam nữ còn không có tản đi, mình châu trên cột giường như cũ mập mờ tỏa ánh sáng hồng, đêm qua trước khi ngủ gối đầu bị nàng vứt bỏ lảng lảng để ở bên trên gối đầu mình, phảng phất căn bản không có bị ném ra quá. Mật gối hơi nhăn nheo cùng bên người nàng giường chăn hơi lộ vẻ xộc xệch biểu hiện có người cùng nàng cùng giường cùng ngủ một đêm, người nọ chỉ ở lúc nàng sắp mở mắt vội vàng rời khỏi phòng.

Hắn đây là xấu hổ sao? Không thể nào? Hắn là bất lão tôn giả trong truyền thuyết của Cửu châu đại lục đông bộ Vĩnh Thái đế quốc, là Cửu châu đại lục Tu Chân Giới nổi tiếng độc đế, hắn sẽ xấu hổ?

Thối, nàng cũng đã tiếp nhận sự thật, hắn còn xấu hổ, muốn lặng lẽ đi vào len lén chạy đi? đây rốt cuộc là phòng ngủ của người nào nha?

Tô Y Nhân trong lòng khinh bỉ một cái độc đế cao cao tại thượng, kéo chăn mỏng chuẩn bị nằm xuống ngủ bù, đột nhiên phát hiện trên cổ nhiều một sợi dây chuyền màu trắng bạc, Giữa dây chuyền treo một khối ngọc bài mực màu xanh lá cây hình bầu dục lớn chừng ngón cái.

Đây là lan ngọc bài mực xanh biếc hắn nói?

Nàng không nhìn được cầm lên cẩn thận quan sát. Ngọc bài này một mặt điêu khắc hoa lan thanh nhã, một mặt điêu khắc pháp trận dày đặc phức tạp. Hoa văn pháp trận tựa như mạng nhện, rậm rạp chằng chịt, nàng mượn ánh sáng mình châu cũng hoàn toàn không thấy rõ.

“Nhớ, mặt ngũ lan ngọc bài mực xanh biếc là: @#¥ ! %.&**@#.”

Nàng nhớ lại hẳn lúc gần đi nói, trong lòng vừa động, giống như mở ra căn khôn đại ban đầu của mình một dạng trong lòng mặc niệm: @#¥ ! %.&**@#.

Đột nhiên, ánh mắt của nàng “rõ ràng” thấy tình cảnh bên trong lan ngọc bài mực xanh biếc. Đây là một không gian hình lập phương lớn cỡ sân bóng rổ, bên trong tùy ý đặt năm sáu cái rương gỗ lớn nhỏ không đồng nhất. Nàng dùng ý niệm đem một đồ dường như hộp trang sức đeo tay nhỏ cho gọi đến trước mặt, tùy ý mở ra, kính ngạc phát hiện bên trong chia làm năm tầng, mỗi một tầng cũng thả một món trang sức tinh mỹ của cô gái, mỗi một món cũng tản ra linh lực ba động. Những thứ này tất cả đều là pháp khí! Hẳn bình thường có thói quen cất giấu trang sức pháp khí của cô gái sao? Hừ hừ hừ hừ thì ra hẳn là sắc quý ngàn năm! Thật bản!!

Nàng lại mở một rương lớn nhìn như là tủ treo quần áo, phát hiện bên trong phân biệt các loại, thật chỉnh tề đặt chừng mười bộ quần áo chất liệu thượng hạng. Những thứ này tất cả đều là mới, màu sắc hoặc lam đậm cao nhã hoặc tươi đẹp hoạt bát, cũng thích hợp mười sáu mười bảy tuổi thiếu nữ, đoán chừng là đặc biệt dựa theo thân hình nàng may thành. Đây coi là cái gì?

Tô Y Nhân không có tâm tư “nhìn” những cái rương khác nữa, thu hồi ý niệm ngồi sờ.

Đây là lẽ vật hẳn đưa cho nàng sao? Đây coi như là ** giao dịch sao?

Nàng rất quan tâm sự trong sạch của mình, rất khó chịu thân thể bị độc đế chiếm, nhưng như cũ rất lý trí, biết mực xanh biếc lan ngọc bài trừ vật pháp khí cao cấp như vậy, cùng với năm món tiểu pháp khí khác trong trữ vật pháp khí giá trị đều không phải là một thân thể trong sạch mà “Đạo” cấp nữ tu sĩ có thể đổi lấy.

Phụ khả địch quốc!

Nàng suy nghĩ lung tung một hồi, định tính vì độc đế tài đại khí thông cho tặng lễ, tặng người khác pháp khí tựa như “tặng” độc dược cổ trùng của hẳn một dạng không có vấn đề.

Thu còn chưa phải thu?

Thu, biểu hiện mình tình tình tham lam, còn công nhận ** mua bán; không thu, thật là đáng tiếc, không gian trữ vật trong ngọc bài so vòng ngọc không gian trữ vật của tỷ tỷ còn lớn hơn gấp đôi, căn bản là cao cấp trữ vật pháp khí (năm món đồ trang sức đeo tay pháp khí kia mặc dù còn không biết chỗ dùng cùng uy lực, nhưng liền độc đế tôn quý cùng hẳn xuất thủ rộng rãi, đoán chừng những thứ kia không phải là trung cấp thấp pháp khí).

Thu còn chưa phải thu? Không có một trữ vật pháp khí, lúc nàng chạy trốn sẽ phải cõng một bao lớn nặng nề.

Lòng của nàng đương đưa trái phải một hồi, cuối cùng tìm ba lý do thuyết phục mình: một, trữ vật pháp khí là vật tất nhiên phải chuẩn bị khi đi lữ hành, không thể không có; hai, nàng đã bỏ ra, lấy được là chuyện đương nhiên; ba, nếu như cái thế giới này hoàn toàn là tác giả biểu tỵ của nàng chế tạo ra, như vậy người, vật của thế giới này hết thảy đều thuộc về biểu tỵ nàng, nàng lấy được đồ hoàn toàn có thể làm là biểu tỵ đưa cho nàng.

Có những lý do này, nàng vì vậy liền an lòng vuốt ve trữ vật pháp khí mới của mình nằm xuống ngủ bù.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, mô thức chung sống của Tô Y Nhân cùng Âm Ngọc Phong là: thời gian hẳn trở về phòng mỗi ngày so nàng muốn, tình phải so nàng sớm; hai người trừ ở trên giường, chỉ có hẳn muốn nàng đi máu làm thí nghiệm, hoặc là dứt nàng uống loại chất thuốc áp chế tình - muốn mới xuất hiện ở trước mặt nàng, mới có thể cùng nàng nói nhiều hai câu.

Âm Ngọc Phong biểu lộ lãnh đạm như thường lệ, cùng trong truyền thuyết những tiên nhân khác một dạng tình cảm đạm bạc, đối với nàng giống như đối với một nữ nhân không liên quan khản yếu, mà không phải tình nhân hàng đêm cộng chằm.

Tô Y Nhân có lúc sẽ sinh ra tâm tình buồn bã mất mát, nhưng càng nhiều hơn chính là ghét mình không thể không khuất phục Âm Ngọc Phong, thấy hẳn trong lòng liền buồn bức. Người là sinh vật rất cảm tính, hơn mười ngày ban đêm triền miên, nàng bây giờ không phải không thừa nhận, nàng đã càng ngày càng không bài xích cùng hẳn ở cùng một chỗ, trong lòng chờ đợi hẳn có thể đối với nàng khá một chút.

Cái này nhất định là tin tức, trong tiêu thuyết thường nhắc tới tư đức(*) cái gì tổng hợp chứng!

Trong lòng có điều cảnh giác Tô Y Nhân bắt đầu một ngày khắp nơi cảnh cáo mình: độc đế chính là một tụ hợp thể độc dược độc trùng, nàng không thể bị vô ngoại của hẳn cùng tài phú thế lực mê hoặc; người này nếu như đặt ở thế giới thực tế, chính là tội ác không tha trùu thuốc phiện, kẻ biến thái mang tội giết người!

Độc đế vội vã nghiên cứu Âm Dương tình cổ, không có nói ra muốn rời khỏi Tinh Lâm trang, mọi người ai cũng sẽ không lắm mồm nhắc nhở hẳn, nên trở về Thương Vân đảo nữa, chỉ an thủ bốn phận hầu hạ hẳn.

Tô Y Nhân biết hẳn nhất định có thể nghiên cứu ra giải dược Âm Dương tình cổ, kiên nhẫn chờ đợi. Nàng tìm cái cơ hội hỏi thăm nha hoàn phục vụ bên người Hồng Hi Nhạ Nhi, phòng bếp có làm thuốc thiện hay không, tỷ tỷ nàng thân thể hao tổn nghiêm trọng, có thể làm điểm thuốc thiện cho nàng bồi

bỏ hay không?

Âm Ngũ trang chủ đại khái cũng đã sớm phân phó người làm trong phủ, Tô Y Nhân mỗi một yêu cầu hợp lý cũng sẽ nhanh chóng lấy được thỏa mãn. Âm Đại trước sau cho Tô Khả Nhi bắt mạch hai lần, mở raphương tử thuốc thiện để cho phòng bếp Tĩnh Lâm trang làm. Các loại dược liệu thực phẩm trân quý giống như không lấy tiền tiền vào bụng Tô Khả Nhi.

Tô Khả Nhi không vì thân thể mình gấp gáp, vì Phụng Hoàng mau vội muốn chết. Bởi vì Phụng Hoàng sắp niết bàn, mà các nàng vẫn còn bị độc để nắm trong lòng bàn tay. Độc để bây giờ không rảnh hành hạ nàng, cũng không lấy máu Phụng Hoàng, nhưng một mực hao tổn như vậy luôn không phải là biện pháp. Phụng Hoàng nếu như niết bàn thất bại sẽ như thế nào? Sự phụ lúc nào mới có thể tìm được Tĩnh Lâm trang? Nếu như các nàng bị độc để mang tới Vĩnh Thái đế quốc Thương Vân đảo, ô cửa hân, sự phụ coi như mang theo tất cả đệ tử Thiên Thành cung, cũng khó xông vào Thương Vân đảo cứu ra các nàng.

Nàng cảm giác không chờ nổi, lúc đang cùng Tô Y Nhân nói chuyện phiếm chủ động nhắc tới chuyện nà.

(Khán Nguyệt các ban ngày căn bản chỉ có hai tên nha hoàn ở. Tô Y Nhân không thích có người thời khắc cung kính đứng ở bên cạnh mình, một loại chờ bọn nha hoàn đưa lên nước trà điểm tâm liền đem các nàng đuổi ra hành lang bên ngoài Khán Nguyệt các đi, cho nên hai tỷ muội có thể nói lời lạnh lẽ.)

“Tỷ tỷ, ta mở miệng hỏi hân, nhìn có thể hay không để cho người cùng Phụng Hoàng rời đi. ” Tô Y Nhân nghe xong vội vàng nói. Nàng bây giờ đã không dám chắc chắn biểu tỷ nàng có thể hoàn toàn nắm trong tay cái thế giới này nữa. Ngộ nhờ trong quá trình Âm Ngọc Phong đang nghiên cứu tình cổ căn máu thịt Phụng Hoàng, tính mạng Phụng Hoàng khó bảo toàn.

“Đoán chừng hân sẽ thả ta rồi đi. ”

Tô Khả Nhi chờ một hồi, cau mày khổ sở nói, “Quan hệ người với hân coi như là không giống bình thường nữa, hân có thể sẽ không lại dùng thân thể của ta thử thuốc. Hân giữ lại ta cũng không có chỗ dùng gì, chỉ cần người mở miệng, hân nói không chừng sẽ bán nhân tình cho người. Phụng Hoàng là linh cảm cao cấp phẩm thấy, Phụng Hoàng linh máu là rất nhiều nguyên liệu luyện chế pháp khí đan dược, hân sẽ không dễ dàng bỏ qua tiểu Phụng Nhi. ” Hơn hai mươi ngày thuốc bổ thực bổ, vẻ đẹp của nàng đang bằng tốc độ kinh người khôi phục.

“Ngô, nhưng luôn là phải thử một chút. ” Tô Y Nhân nói. Tô Khả Nhi tỷ tỷ nói không phải là không có đạo lý, Phụng Hoàng gặp phải nguy hiểm tương đối lớn.

“Ân, luôn luôn thử một chút. ” Tô Khả Nhi đầy cõi lòng mong mỏi nhìn Tô Y Nhân.

“Ta tối nay liền nói, nhất định tìm cách để cho hân đem hai người các người cùng nhau thả. ” Tô Y Nhân kiên định nói, quyết định muốn đem hết toàn lực trợ giúp tỷ tỷ cùng Phụng Hoàng bình an rời đi. Trong đại cương ban đầu của《 Tô Khả Nhi tu tiên ký 》， Tô Khả Nhi cùng Phụng Hoàng là có thể bình an thoát khỏi chướng của độc đế, bọn họ bây giờ nói sớm rồi đi, nói không chừng còn có thể tránh ra nam chủ phía sau.

Ngay đêm đó, nàng thừa dịp lúc hai người nghỉ ngơi gần gũi hỏi hân, có thể thả tỷ tỷ nàng cùng Phụng Hoàng hay không? Đây là lần đầu tiên bọn hân ở trên giường trao đổi, cũng là nàng lần đầu tiên hướng hân nói lên yêu cầu.

“Bồn đảo chủ không có hứng thú thay Lãnh Tu Trúc nuôi dưỡng nữ nhân cùng sủng vật. Nếu người nhắc nhở bồn đảo chủ, bồn đảo chủ ngày mai sẽ đem bọn họ thả. ”

Hân mặt lạnh lùng nói, “Ngày mai, người cho bồn đảo chủ xem thật kỹ một quyển sách, buổi tối chúng ta bắt đầu dựa theo làm. ” Rõ ràng vẫn còn ở thờ, giọng lúc nói chuyện nhưng vẫn là tràn đầy lãnh ý cùng ra lệnh.

“Sách gì? ” Nghe hân nguyên ý thả Tô Khả Nhi cùng Phụng Hoàng, trong lòng Tô Y Nhân thật cao hứng, nhưng nghe một câu nói bên dưới của hân trong lòng lại buồn bực: Đây là giao dịch!

“ Âm Dương song tu yếu quyết. ” Giọng nói hân vô cùng bình tĩnh, giống như đang nói hôm nay khí trời tốt.

“Không luyện!” Nàng giận dữ hỏi đáp, lật người cút ra khỏi ngực của hân, đưa lưng về phía hân.

Âm Dương song tu là nam nữ tu sĩ lẫn nhau tương thân tương ái mới có thể làm, nàng cùng hân chẳng qua là quan hệ tạm thời ở chung, nói khó nghe điểm chính là gian phu - dâm - phụ có cần thiết của mình, không cần phải luyện tập cái loại tâm ý tương thông hợp thể song tu thuật đó.

“Không luyện? ” Hân rất lạnh nhạt nói: “Phụng Hoàng niết bàn tương đương với sống lại, thần chủ cấm chế ban đầu trên người Phụng Hoàng cùng linh sủng khế ước sẽ toàn bộ mất đi hiệu lực. Mấy vị người làm của bồn đảo chủ cũng còn không có linh sủng ”

Tô Y Nhân lập tức hiểu, vội vàng xoay người lấy lòng, “ Ta nhất định thật tốt học tập《 Âm Dương song tu yếu quyết 》. ”

Người đang dưới mái hiên không thể không cúi đầu, bị hân bắt được nhược điểm, nàng còn có thể làm nghịch ý tứ của hân? Phụng Hoàng mặc dù đối với nàng không quá thân thiện, nhưng nhìn ở trên mặt nó xinh đẹp ngạo kiều có thể giúp một lần đã giúp một lần đi. Về phần học tập 《 Âm Dương song tu yếu quyết 》， nàng nhất định học mà không biết làm!

“Ân, người nghỉ ngơi đủ rồi có phải hay không? Chúng ta tiếp tục. ” Hân chợt đem nàng kéo đến trên người mình, mang theo một tia khát vọng nói, “Người phục vụ ta.”

Người phục vụ ta, lời không có nói ra có phải hay không: Phục vụ thật tốt có thưởng? Được voi đòi tiên khôn kiếp!

Tâm tình Tô Y Nhân nhất thời rất khó chịu, nằm ở trên người hắn không chịu động.

So ý chí, nàng thừa nhận hắn so nàng mạnh gấp trăm lần, nhưng nàng trâu đùa như vậy, hắn còn có thể bùng nổ về cao cao tại thượng?

“Tê ~ người cư nhiên” Hắn hung hăng nhìn chằm chằm nàng.

Nàng không sợ hãi chút nào nhìn chằm chằm hắn. Ở dưới giường, nàng sợ hắn như hổ, ở trên giường, nàng lại không giải thích được dám ngay mặt đối kháng cùng hắn.

Trông mắt ẩm ướt hướng về phía trông mắt lạnh lùng thâm thúy, không khỏi dòng nước nóng lưu chuyển ở giữa họ.

“Tô, Y, Nhân” Hắn cắn răng nghiêng lợi kêu tên của nàng, bắt đầu đốt lửa trên người nàng.

Tiền, đây là tiền a

Trong lòng nàng rất mâu thuẫn, có chút tự phi nhỏ mình, nhưng ở mảnh liệt khoái cảm cuộn cuộn đánh tới, rất nhanh quên hết mọi thứ, quá chú tâm đầu nhập trong đợt cuồng hoan thứ hai tối nay.

(*): thông cảm, m cũng k biết nó là cái gì. T_T

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Độc đế Âm Ngọc Phong làm việc nhanh chóng dứt khoát, Tô Y Nhân ngày thứ hai gần tới buổi trưa tỉnh lại, Hồng Hi phục vụ nàng rửa mặt thay quần áo liền chuyển lời của trang chủ khách quý: tỷ tỷ của nàng cùng sủng vật đã rời đi, sau giờ Ngọ nàng chờ buồn bức ở trong phòng, đừng tâm một chút nhìn cuốn sách hắn đặt ở bên gối nàng, buổi tối hắn muốn kiểm tra nàng (PS: Tô Y Nhân buồn bức ở trong phòng thường thường là ngồi ở trên giường tỉnh tọa luyện khí.)

Dựa vào, ngay cả cho tỷ muội các nàng cơ hội cáo biệt cũng không cho sao?

“Âm Ngọc Phong, người tên khôn kiếp này!” Tô Y Nhân trong đầu lửa giận hừng hực, hung hăng đem gương đồng cùng hộp đồ trang sức đeo tay trên bàn trang điểm đẩy tới trên đất, chột đứng dậy muốn lao ra cửa phòng.

“Tô Nhị cô nương, Tô Nhị cô nương, người xoắn tóc quần áo xốc xếch, không thể đi ra ngoài!” Hồng Hi mất tinh tay mau, mở ra hai tay ngăn lại đường đi của Tô Y Nhân.

“Nhanh lên một chút cho ta sơ trang thay quần áo!” Tô Y Nhân tức một bụng khí lại ngồi trở về trước bàn trang điểm, chờ Hồng Hi vì nàng búi một kiểu tóc cầu kì. Nàng thật ra là không thể nào quan tâm tóc xoắn hay không, nhưng nếu người của thế giới này vô cùng bảo thủ, nàng cũng không phải không nhập gia tùy tục.

Hồng Hi không dám chần chờ, vội vàng đem gương đồng cùng đồ trang sức đeo tay bị ném xuống đất nhặt lên thả vào trên bàn trang điểm, sau đó giúp Tô Y Nhân sơ trang. Nhạc Nhi bị Tô Y Nhân tức giận hù dọa, tâm hoảng cảm lấy cung trang màu xanh lá cây thanh nhã trên giá quần áo mở ra, chờ Tô Y Nhân đưa tay.

Tô Y Nhân kinh ngạc nhìn gương đồng trưng bày trên bàn trang điểm, trong lòng không khỏi dâng lên tâm tình khủng hoảng cùng tịch mịch. Nàng từ chuyển kiếp tới, tỷ tỷ Tô Khả Nhi cơ hồ liền một mực ở bên người nàng chiếu cố nàng, mặc dù nàng không có trông cậy vào tỷ tỷ sẽ một mực làm bạn mình, nhưng bỗng nhiên mất đi nàng, trong lòng nàng phảng phất mất đi nửa người.

Đây là mối ràng buộc giữa tỷ muội song sinh a, nguyên bản Tô Y Nhân có thể bởi vì khắp nơi tật hện Tô Khả Nhi, hai tỷ muội vừa không có tách ra quá, còn không có cảm nhận được loại cảm giác này. Linh hồn Lưu Nhã trong Tô Y Nhân vốn là thiếu nữ nhiệt tình sáng sủa tình cảm phong phú, cảm nhận được Tô Khả Nhi thật lòng thực ý sau, linh hồn thân thể từ từ cùng bước, tình tỷ muội cùng Tô Khả Nhi càng ngày càng tốt hơn. Khi mất đi Tô Khả Nhi, một loại tư vị gọi tịch mịch cùng trống vắng chiếm hữu lòng của nàng.

Trang dung chính tề y trang đặc thể, Tô Y Nhân cũng không đợi ăn bữa trưa cũng nhanh bước đi ra Khán Nguyệt các, bắt đầu tìm kiếm người làm của Âm Ngọc Phong, kia mấy người nhất định biết Âm Ngọc Phong ở nơi nào. Âm Đại Âm Tam gần nhất phụng bồi Âm Ngọc Phong cùng nhau nghiên cứu tình cổ, thật lâu không có đặc biệt tới đây thăm tỷ muội các nàng; những người làm khác của Âm Ngọc Phong không biết đang làm gì, nàng có lúc ở bên cạnh Khán Nguyệt các tản bộ, nhưng giống như cũng không gặp phải bọn họ.

“ Hồng Hi, dẫn ta đi gặp trang chủ nhà ngươi. ” Nàng quay đầu nói, chờ đợi nha hoàn Hồng Hi so Nhạc nhi cơ trí nhanh nhẹn dẫn đường. Âm Ngũ là trang chủ Tĩnh Lâm trang, hành tung của hần hần có người biết. Âm Ngũ là đứng đầu một trang, nên biết chủ nhân Âm Ngọc Phong ở đâu, đang làm gì.

“ Tô Nhị cô nương, trang chủ không phải là người bình thường có thể thấy. Hơn nữa nô tỳ chẳng qua là tiểu nha hoàn trong hậu viện sơn trang, không thể đặt chân tiền viện. ”

Hồng Hi mặt khổ sở nói, “ Cô nương muốn gặp trang chủ, tốt nhất nhờ vả bà tử lão bộc có thể ra vào tiền viện chuyển lời. ”

Đại hộ người ta có quy củ đại hộ!

Tô Y Nhân đột nhiên nhớ lại trung học sinh sách ngoại khóa bắt buộc phải học《 Hồng lâu mộng 》 tới. Thấp mi suy nghĩ một hồi, nàng ôn nhu nói, “ Vậy người liền dẫn ta đi gặp Đông di nương nhà ngươi. ” Hậu viện nữ quyền lẫn nhau sang thăm cũng không dùng đặc biệt thông báo.

“ Là, nô tỳ cái này cho cô nương dẫn đường. ” Hồng Hi hơi phúc thân, đi tới trước mặt Tô Y Nhân.

Tô Y Nhân không nhanh không chậm đi theo, ánh mắt nhìn chung quanh, trong lòng yên lặng nhớ lộ tuyến bốn phía. Nàng vẫn muốn chạy ra khỏi ma chướng Âm Ngọc Phong, đáng tiếc lúc trước phạm vì nàng cùng Tô Khả Nhi được phép hoạt động chỉ ở gần Khán Nguyệt các cùng tiểu viện từ các nàng ở.

Dọc theo hành lang quanh co khúc khuỷu, xuyên qua hai cánh cửa hình trăng tròn, đi rồi thời gian một nén nhang, vòng qua nửa Ánh Nguyệt hồ, Tô Y Nhân bị Hồng Hi dẫn hướng đi căn phòng ngói đỏ trong rừng cây cùng hoa dùng tường viện vây quanh.

“ Thơm quá. ” Chớp mũi nghe thấy được mùi hoa thơm nức quen thuộc, Tô Khả Nhi không nhịn được bật thốt lên khen: “ Nơi này thật là đẹp a!” Đông di nương đưa nàng một ít phân hoa phân tắm rửa tinh dầu từ hoa tươi chế thành, nàng bây giờ cả người tản ra mùi thơm cùng Đông di nương tương tự.

“ Tô Nhị cô nương, đây là mùi hoa mẫu đơn của Đông di nương. ” Hồng Hi kích động giới thiệu, “ Đông di nương am hiểu nuôi mẫu đơn, nuôi mẫu đơn một năm bốn mùa cũng nở rộ. Trong vườn mẫu đơn quanh năm tràn ngập mùi hoa, Đông di nương khắp người mùi hương tựa như hoa mẫu đơn tiên, cho nên trang chủ sủng ái nàng nhất. ”

Dấu vết người rất hiếm rừng sâu núi thẳm cây cối um tùm, bên trong linh khí sung doanh tinh khiết, cho nên tu sĩ bởi vì các loại nguyên nhân phải ở thế tục lâu dài phần lớn sẽ ở chung quanh chỗ ở của mình trồng trọt lượng lớn hoa cỏ cây cối, tụ tập thiên địa linh khí. Trang chủ di nương người người đều là tu sĩ, nơi ở các nàng tự nhiên cũng là hoa mộc vòng quanh, ao nước quanh co. Đông di nương quanh năm cư ngụ ở vườn mẫu đơn, mùi hoa mẫu đơn xâm nhập da thịt tạng phủ, tự nhiên mùi thơm cơ thể mê người.

Hô hấp hương thơm tự nhiên trong không khí, tâm tình Tô Y Nhân bình tĩnh không ít. Nàng chậm rãi chuyển qua bụi rậm hoa mộc, hướng đi vườn mẫu đơn, chờ đi tới gần trước mới phát hiện, trên tường rào vườn mẫu đơn cách mỗi một khoảng cách liên xảo diệu vây quanh một khối thượng phẩm linh thạch lớn chừng quả trứng chim bồ câu màu xanh lá cây. Không hổ là chỗ ở người tu chân, khắp nơi cất giấu pháp trận.

Trong vườn mẫu đơn đám tỷ nữ bà tử xử lý hoa mẫu đơn thấy có quý nhân tiến vào viện, có lập tức chào đón khom người hỏi thăm, có xoay người hướng trong phòng trong sân bước nhanh tới.

“ Cô nương nhưng là khách quý tại Khán Nguyệt các? Xin chờ một chút, di nương nhà ta lập tức liền tới đây. ” Phó phụ trung niên trên đầu buộc một khối bó lam hoa, trong tay cầm cây kéo lớn nói, thái độ cực kỳ cung thuận ân cần.

Hơn hai mươi ngày trước trong một đêm khuya, năm vị di nương đồng thời bị trang chủ sai phái đến Khán Nguyệt các, nghe nói là đi phục vụ nữ quyền khách quý trong Khán Nguyệt các, cho nên trang tử hậu viện tất cả người làm cũng biết, vị nữ quyền kia thân phận cao quý, đám di nương các nàng phục vụ còn cần đi qua phục vụ nàng. Tĩnh Lâm trang bình thường không thu người mới vào hậu viện, hôm nay thấy Hồng Hi dẫn một tên diệu linh thiếu nữ xa lạ tới đây, bọn họ những người này lập tức biết cần cẩn thận phục vụ.

Hồng Hi nói Tô Nhị cô nương tới đây bãi phòng Đông di nương phu nhân, Tô Y Nhân căng thẳng thưởng thức cảnh đẹp trong sân. Vườn mẫu đơn trồng rất nhiều mẫu đơn danh quý, có nàng thông qua internet giới thiệu ra mắt, có nàng ngay cả nghe nói cũng không có nghe nói qua.

Giữa sân trong bồn hoa trồng một bụi cây cao gần bằng người, bốn năm mươi đóa màu đỏ mẫu đơn tranh nhau nở rộ. Hoa mẫu đơn ung dung hoa quý, mỗi một đóa đều lớn như miệng chén. Cánh hoa run rẩy, mùi hoa thơm phức tràn ngập toàn bộ đình viện.

Người bình thường chỉ cảm thấy đó là một bụi hoa mẫu đơn nuôi phải đặc biệt tốt, nhưng ở Tô Y Nhân xem ra, đây là một bụi linh hoa thiên địa dựng dục mà thành.

Đi tới gần trước cẩn thận quan sát, nàng lấy tay vuốt ve hoa mẫu đơn, tinh tâm cảm ứng, lập tức rõ ràng cảm giác được mỗi một rễ cây mỗi một mảnh lá mỗi một đóa hoa mẫu đơn đều ở đây có trình tự mạch động, giống như hô hấp một dạng cùng ngoại giới tiến hành linh khí lưu động.

“ Cô nương cẩn thận chút. Di nương nhà ta vô cùng yêu thích bụi cây hoa mẫu đơn này, tưới nước bón phân cắt tỉa cành lá từ không qua tay người khác. ” Trung niên phó phụ đứng ở bên người Tô Y Nhân nói.

“ Ân. ” Tô Y Nhân ứng tiếng. Tay người bình thường không có nặng nhẹ, nói không chừng sẽ đã thương linh hoa.

“ Khách quý quang lâm, hàn xá rức rờ. Y Nhân cô nương, đã lâu không gặp, ta đang suy nghĩ cơ hội đi qua bãi phòng đây. ” Đông di nương bị mấy tên tỷ nữ bảo vệ cười tủm tỉm nói, thành thực đi tới. Nàng hôm nay như cũ mặc một món cung trang màu đỏ, trên cánh tay khoác một tấm khăn hồng sa phi

bạch thật dài. Hồng sa phi bạch linh động tung bay, vì nàng tăng thêm mấy phần tiên khí.

“Đồng di nương, Y Nhân mạo muội tới cửa, mong rằng di nương thứ lỗi. ” Tô Y Nhân cũng vẫn trứ trứ nói. Học mấy năm cổ văn ở trung học đệ nhị cấp, nhìn mấy bộ kịch cổ trang, hơn nữa trí nhớ thân thể nguyên chủ, nàng cùng người nơi này tiến hành thường ngày đối thoại không có nửa điểm vấn đề.

“Nói chi vậy, ngươi tới đây thăm ta, ta cao hứng còn không kịp đây. ” Đồng di nương đầy mặt gió xuân, mi mắt lộ ra chính là thật lòng vui sướng.

Thế nhân ngắn số, tu sĩ trường thọ, người giống như các nàng rất khó gặp phải mấy bằng hữu có thể nói chuyện.

“Y Nhân cô nương, cái mẫu đơn này ngươi thích sao? ” Nàng dò hỏi, khoát khoát tay, đem người bên cạnh toàn bộ huy lui.

Tô Y Nhân nói: “Thích. ” Chẳng lẽ nàng muốn đưa nàng hoa mẫu đơn, lấy lòng nàng? Mẫu đơn không chỉ có là thực vật dùng để thưởng thức, còn là dược liệu danh quý.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa một đóa hồng mẫu đơn, nàng thử dò xét nói, “Linh hoa đẹp, di nương ngươi đẹp hơn. ” Cái thế giới này có thiết định về “phi nhân”, nàng vừa thấy được hồng hoa mẫu đơn linh khí sung doanh liền liên tưởng đến thích mặc áo đỏ, trên người thời khắc phát ra hương hoa mẫu đơn Đông di nương.

Đồng di nương thân nhiên cười một tiếng, nói: “Y Nhân cô nương quả nhiên tâm tư bén nhạy. ”

Vuốt ve một đóa hoa mẫu đơn, nàng ưu thương nói: “Ta chính là hoa mẫu đơn, may mắn phải trang chủ sủng ái, không có bị chế thành đan dược. ” Thân phận chân thật của nàng, trang chủ, đảo chủ, còn có khá hơn chút người cũng biết. Tô Y Nhân coi như bây giờ không biết, sau này cũng sẽ biết.

Tô Y Nhân không nghĩ tới nàng sẽ thân nhiên thừa nhận thân phận, trong lòng thầm nói: chẳng lẽ chuyển kiếp nữ đối với người địa phương trời sinh có lực thân thiện?

“Mẫu đơn có thể vào thuốc, mẫu đơn ngàn năm có thể hóa thành hình người càng là dị bảo thiên địa khó được. Ta hết sức lấy lòng trang chủ cùng đảo chủ, trang chủ đối với ta cũng nhiều có bảo hộ, đảo chủ cũng không có ý tưởng đem ta vào thuốc. Nhưng chỉ cần đảo chủ có cần, ta tùy thời sẽ bỏ mạng. ”

Nàng bẻ một đoạn cành hoa đưa tới trước mặt Tô Y Nhân, thấp giọng cầu: “Y Nhân cô nương nếu thích hoa mẫu đơn, xin nhận lấy cành hoa này. Nếu có một ngày nguyên thân của bị chế thành đan dược, cành hoa này có lẽ sẽ trở thành ta linh niệm phụ thể cuối cùng. ”

Nàng là người chủ sự trọng yếu nhất trong hậu viện Tĩnh Lâm trang. Nàng mặc dù không biết độc để lãnh khốc vô tình tại sao đột nhiên cung chiêu Tô Y Nhân, nhưng cảm giác nhận định Tô Y Nhân đối với hắn rất trọng yếu. Làm một Hoa tiên tử đã bị thể nhân phát hiện, nhưng còn không có năng lực hoàn toàn thoát khỏi nguyên thân độc lập tồn tại, nàng hy vọng lấy được nhiều người bảo vệ hơn.

Cửu châu đại lục Tu Chân Giới thiết định, phi nhân tinh quái cũng chia tà tu chính đạo. Tà tu cấp thấp ăn thịt người hút máu, cao đẳng hút thực tinh khí người khác, tà tu luyện mau, nhưng thường thường rước lấy loài người tu sĩ đuổi giết, cuối cùng có thể thành chính quả ngược lại không nhiều lắm; chính đạo tinh quái hút thực nhật nguyệt tinh hoa thiên địa linh khí, tốc độ tu luyện là chậm chạp, nhưng chỉ cần không bị loài người phát hiện cùng lợi dụng, cuối cùng tinh quái thành chính quả so tà tu nhiều.

Một loại cỏ cây yêu tinh phần lớn lấy mưa móc làm thức ăn, tu chính đạo.

Nhiệt tâm Tô Y Nhân nhìn hoa mẫu đơn tiên Đông di nương nói vô cùng đáng thương, vội vàng đem một phần nguyên thân nàng nhận lấy, bỏ vào trong mực xanh biếc lan ngọc bài.

Thích kết thiện duyên rộng rãi Đông di nương đạt tới mục đích của mình, ôn nhu hỏi thăm nguyên nhân Tô Y Nhân có ý tới đây bái phỏng mình.

Tô Y Nhân nhớ tới chuyện của mình, nói cho nàng biết tỷ tỷ của mình cùng Phượng Hoàng bị Âm Ngọc Phong sáng sớm đưa ra, nàng muốn tìm Âm Ngọc Phong hỏi một chút, hắn đem các nàng đưa đến đâu. Nàng có biết Âm Ngọc Phong chủ tớ ở nơi nào hay không, muốn hỏi một chút trang chủ Âm Ngủ, hy vọng Đông di nương có thể phái người thông báo tiền viện Âm Ngủ trang chủ một cái.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

“Không cần hỏi trang chủ nhà ta. ”

Đồng di nương nghe xong lời kể của Tô Y Nhân mới nói, “Tiểu viện ở góc tây nam của Tĩnh Lâm trang là phòng trang chủ thường ngày dùng để chế độc luyện đan dược, đảo chủ cùng Âm Đại, Âm Tam tiên sinh gần nhất một mực bận rộn ở nơi nào, ngay cả thức ăn đều là người làm thân tín đưa vào đi. ”

Tô Y Nhân lập tức nói, “Ta đây đi ngay tìm bọn họ.” Cùng Đông di nương nói chuyện một phen sau, tức giận trong lòng nàng đã từ từ tiêu tán, nhưng nghĩ đến Âm Ngọc Phong ngay cả cho các nàng tỷ muội cơ hội cáo biệt cũng không cho, trong lòng còn sót lại cơn giận khó tiêu.

Đông di nương níu lại cánh tay của Tô Y Nhân nói, “Được phòng cấm địa người rồi rảnh không được vào, người vi phạm sống chết tự chịu. Y Nhân cô nương hay là ở chỗ này của ta nghỉ ngơi một chút dùng bữa trưa, chờ đảo chủ buổi tối trở về Khán Nguyệt các hỏi nữa. ” Đảo chủ hàng đêm sủng ái Tô Nhị cô nương, còn không hút lấy âm khỉnàng, hâm mộ chết một đám thị thiếp đi nương các nàng.

Nàng vừa lúi kéo Tô Y Nhân hướng đi tới chính phòng, vừa chậm rãi khuyên, “Hơn nữa, Tô đại cô nương là tỷ tỷ ruột của người, đảo chủ nếu quyết định thả nàng, nhìn ở trên mặt mũi của người sẽ không quá mức khổ sở nàng.” Đảo chủ tuy vô tình lại đối với Tô Nhị cô nương quá đặc biệt.

“Cô nương người còn quá trẻ tuổi, rất nhiều chuyện cũng không hiểu, không bằng đến trong phòng ta, ta từ từ nói cho người biết. ”

Nàng hướng thiếu nữ non trẻ trước mặt thần bí cười cười, đôi môi dán đến bên tai thiếu nữ nói, “Nhu có thể khắc cương, nước có thể xuyên đá, chỉ cần người xem đúng thời cơ ôn nhu đối với đảo chủ, hẳn nhất định có thể đối với người muốn gì được đó, cho dù bởi vì tôn nghiêm nam nhân trong miệng không nói.” Đảo chủ nếu như một mực cưng chiều thiếu nữ bản tính thiện lương, nói không chừng sẽ bị ảnh hưởng, có thể hơi rộng lượng một ít với những người khác, thí dụ như nàng loại tiên yêu tinh linh mà chân thân có thể vào thuốc chế đan này.

Vấn đề tình cô là phải nhanh lên một chút giải quyết, mình thật không thể đi quấy rầy Âm Ngọc Phong chủ tớ bề quan nghiên cứu.

Mẫu đơn tiên tử Đông di nương tránh được Âm Ngũ trang chủ, ở dưới tay thủ hạ của độc đế lâu dài sinh tồn, nhất định vô cùng hiểu rõ nhược điểm nam nhân, nàng học tập có lẽ có lúc phải dùng đến.

Trong lòng Tô Y Nhân ngẫm lại lời của Đông di nương, liền theo lực kéo của nàng, đi theo nàng vào trong phòng.

Nam nhân

Nữ nhân

Âm dương song tu

Ba kéo ba kéo ba kéo

Mẫu đơn tiên tử Đông di nương giống như rất thích làm thầy dạy người, đối với Tô Y Nhân phá lệ nhiệt tình, sau bữa trưa liền đem nha hoàn bà tử cùng phục vụ bên người toàn bộ đuổi ra ngoài, đem kinh nghiệm tâm đắc khi nàng lấy lòng âm Ngũ trang chủ dốc toàn bộ truyền thụ cho Tô Y Nhân.

Có mấy lời Ách, quá mức tư mật quá mức sắc - tình, cho dù mình là chuyên kiếp nữ, thông qua tiểu thuyết internet cũng biết một ít.

Tô Y Nhân nghe mặt đỏ tới mang tai đứng ngồi khó an, cuối cùng không thể không lạc hoang mà chạy.

Sau giờ ngo, trong Khán Nguyệt các, Tô Y Nhân một người tĩnh tọa ở thư phòng đến gần bên cửa sổ Ánh Nguyệt hồ, trong tay cầm một quyển sách bẻ mặt màu đỏ sẫm.

Nhìn, còn chưa phải nhìn?

Nhìn liền bày tỏ đồng ý cùng hần song tu; không nhìn chính là ngay mặt vi phạm mệnh lệnh của hần !

Độc đế ra lệnh, không y theo lời nhất định sẽ bị chết vô cùng thống khổ đi?

Bảo tồn tôn nghiêm, còn là vi phạm lương tâm nịnh nọt? Bảo tồn tôn nghiêm tương đương với muốn ăn đau khổ, một lần vi phạm nịnh nọt ý nghĩa sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, sau đó thứ N lần, đến lúc đó, nàng cả người liền biến thành nữ nhân thuận theo trần đầy nô tính như cái thế giới này.

Tô Y Nhân trái lo phải nghĩ, do dự không quyết, dứt khoát gọi ra ảo ảnh QQ không nói chuyện phiếm, cố gắng nhìn, dùng hết ý niệm suy nghĩ, hy vọng mình có thể lợi dụng QQ cùng biểu tỷ ở thế giới thực tế trao đổi, hướng nàng cầu viện.

Nửa khắc đồng hồ, một khắc đồng hồ, hai khắc đồng hồ

Nàng cũng cảm thấy mệt mỏi, ảo ảnh QQ không nói chuyện phiếm như cũ liên hiện lên ở trước mặt nàng, không có bất kỳ phản ứng nào.

Ai

Thầm than một hơi, Tô Y Nhân chán nản để cho QQ ảo ảnh biến mất, kêu lên sao chép không gian của nàng.

Kể từ có mực xanh biếc lan ngọc bài cái trừ vật pháp khí này, nàng lại bắt đầu sao chép đồ. Nàng đem trước mắt có thể bắt được đồ từng món một bỏ vào nhìn thời gian sao chép, phát hiện vật phẩm bình thường bỏ vào thời gian sao chép quá ngắn, giống như quần áo hiện giờ nàng đang mặc, làm thợ đơn giản chỉ cần hơn một canh giờ một chút là có thể sao chép ra một bộ tới, trên y phục có đồ án thêu thùa phức tạp cũng cần bản không vượt qua hai giờ.

Vật phẩm bỏ vào sao chép không gian một khi có mang linh khí hoặc là pháp trận, thời gian sao chép lập tức lượng lớn tăng vọt.

Lần đầu tiên nàng sao chép tụ linh kim đan, sao chép một viên liền cần năm ngày; nàng bỏ vào thí nghiệm bổ khí huyết đan cần hơn ba ngày, bồi nguyên cố vốn đan cần hơn bảy ngày, một chiếc trăm cài tóc có tác dụng trị bệnh hoặc cần năm tháng, một đôi khuyên tai có phòng ngự hỏa pháp thuật cần hai lần nửa tháng thời gian. Lúc bỏ vào mực xanh biếc lan ngọc bài, sao chép không gian biểu hiện thời gian là --, tức thời gian sao chép vượt qua một trăm năm (chú thích: đan được pháp khí phía trên tất cả đều là cực phẩm thượng phẩm, trừ tụ linh kim đan là Lãnh Tu Trúc cho Tô Y Nhân, những thứ khác đều là độc để lúc trước nhét vào mực xanh biếc lan ngọc bài.)

Quả nhiên là ngón tay vàng hạn chế rất nhiều !

Còn nghĩ tới phải dựa vào tâm tình mới có thể bộc phát tốc độ cao, Tô Y Nhân lại một lần nữa chế cười biểu thị thiết định ngón tay vàng quá kém, gặp gỡ chuyện khẩn cấp hoàn toàn chưa có tác dụng.

Mở ra sao chép không gian, đem ba viên cứu tâm đan bên trong (một là hàng thật, hai là sao chép phẩm) lấy ra bỏ vào mực xanh biếc lan ngọc bài, nàng suy tư một hồi, quyết định mỗi một lần cũng chỉ sao chép một viên đan dược, chờ đợi Âm Ngọc Phong nghiên cứu ra thuốc có cường hiệu khắc chế độc của tình cô tởi, tìm cách đem thu vào tay liền lập tức đại lượng sao chép.

Nàng nếu muốn ở trước khi vấn đề tình cô được xử lý tốt thoát đi Âm Ngọc Phong, tích trữ lượng lớn thuốc áp chế tình cô là nhất định !

Đem sao chép không gian thu vào biển ý thức, Tô Y Nhân lại trở về vấn đề ban đầu lúc xế chiều hôm nay: có muốn học tập Âm Dương song tu thuật hay không?

Độc đế là nhân vật lớn, rất cao ngạo, hẳn nói thà Tô Khả Nhi cùng Phượng Hoàng vậy khẳng định là thà. Nếu Tô Khả Nhi không ở nơi này, hẳn đã không có người có thể uy hiếp nàng.

Không có Tô Khả Nhi mà nàng quan tâm, nàng cần gì vì tâm huyết phục hân? Thân thể bây giờ không phải là của nàng, nàng không quan tâm thân thể huyết phục hân, cũng không quá quan tâm thân thể bị hủy hư hay không, nhưng tâm, linh hồn là chính nàng, nàng không thể dễ dàng huyết phục.

Tự ái của chuyển kiếp nữ Lưu Nhã phải không cho tiết độc !

Nàng không phải là bột mì, mặc cho người nắn bóp !

Tô Y Nhân nghĩ tới đây, hai tròng mắt ánh sáng lấp lánh, môi anh đào đỏ thắm thẳng tắp mãn thành một vẻ kiên nghị.

Nàng hôm nay chính là không nhìn « Âm Dương song tu thuật », nàng muốn khảo nghiệm ranh giới cuối cùng của hân đối với nàng, nàng muốn cho hân biết, đừng tưởng rằng đưa một đồng lớn linh đan pháp khí, khoe khoang quyền thế cùng giàu sang của hân, nàng sẽ đổi với hân động tâm!

Thu hồi « Âm Dương song tu thuật », nàng đi tới trên ghế sau bàn đọc sách ngồi xếp bằng, bắt đầu tu luyện tâm pháp Thiên Tâm quyết tầng thứ năm. Đây không phải là bế quan tu luyện, nàng có thể tùy thời căn cứ tình huống bên ngoài mà thu công.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ thư phòng chiếu vào càng ngày càng di động về hướng đông, chờ tia sáng cuối cùng biến mất ở trên mặt đất của thư phòng, Hồng Hỉ phục vụ bên ngoài bắt đầu nhẹ nhàng gõ cửa, nói cho nàng biết bữa ăn tối đã đưa tới, nàng lúc nào đi ra dùng.

Bắt đầu đến tháng chín mùa đông, khí trời càng ngày càng lạnh, thức ăn phòng bếp đưa qua là không thể giữ ấm lâu dài.

Nghe được thanh âm của Hồng Hỉ, Tô Y Nhân mang động linh khí màu xanh trong cơ thể vận hành xong một chu thiên đại tuần hoàn sau thu công, sau đó đáp lại nói: “Ta tối ngay đây. ”

Thực lực là một trong những điều kiện chạy trốn cùng đi lại tự do trên Cửu châu đại lục, nàng sau này còn phải tranh đoạt từng giây tu luyện.

Cùng thường ngày, Tô Y Nhân tắm rửa thay quần áo sau một thân một mình tiến vào phòng ngủ. Tối nay, nàng không có như thường ngày, trước đem gối đầu của Âm Ngọc Phong vứt bỏ xuống giường, mà là ngồi xếp bằng ở trên giường chơi các loại tiểu pháp khí trong mực xanh biếc lan ngọc bài, hiểu rõ tính năng pháp khí.

Thời gian từ từ trôi qua, nàng vừa chơi đùa pháp khí vừa chờ đợi Âm Ngọc Phong, nàng chờ phải thân thể nóng ran khó nhịn, không thể không để xuống rèm giường bắt đầu tự ta an ủi, hẳn cũng không có trở lại.

Thiệt là, hẳn rõ ràng nói muốn tiến hành âm dương song tu, chẳng lẽ hẳn muốn ở thời điểm lý trí mất khống chế tiến hành?

Mặc dù nàng không có xem qua « Âm Dương song tu thuật », nhưng từ thân thể nguyên chủ hiểu các loại đạo pháp, hơn nữa lấy được mẫu đơn tiên từ Đông di nương nhiệt tình dạy, nàng đã biết, âm dương song tu nhất định phải song phương tự nguyện, lại giữ vững lý trí tương đối lớn mới được thành công.

Cửa phòng như thường ngày phát ra tiếng vang nhẹ, thân ảnh cứng rắn xuất hiện lần nữa ở bên trong phòng ngủ. Hân thói quen cúi đầu nhìn mặt đất, phát hiện tối nay nàng cư nhiên không có ném gối đầu hân.

Nhất định là bởi vì hân thà tỷ tỷ nàng cùng Phượng Hoàng, cho nên nàng bắt đầu tiếp nhận hân.

Người tới Âm Ngọc Phong bước chân nhanh như gió hướng đi giường ngủ, đưa tay vén lên rèm giường, mang theo trái tim nhảy căng đã biến mất gần

ngàn năm của hắn nhìn về thiếu nữ đã nằm ở trên giường.

“Người thế nào đến bây giờ mới đến?” Nàng thấp giọng nói, ánh mắt ẩm ướt cảm tức nhìn hắn, giọng nói cất giấu làm nũng cùng buồn bã mà chính nàng cũng không cảm thấy.

Lãnh ngao trầm mặc đã thành bản tính, hắn lãnh đạm gật đầu một cái, chỉ có tròng mắt đen sáng ngời phải tựa như vì sao chổi mắt nhất trong bầu trời đêm.

“Trước khi người để tỷ tỷ ta đi, tại sao không cho ta biết một tiếng, để cho ta đưa nàng?” Tô Y Nhân cắn răng nghiêng lợi nói. Âm Dương tình cô để cho bọn họ sinh ra muốn, cũng để cho bọn họ từ từ sinh ra tình, lực hút của hắn đối với nàng càng ngày càng mạnh, nàng nếu không phải là hết sức giữ vững khắc chế, nhất định chủ động nhào tới hắn.

“Người cần nghỉ ngơi.” Giọng nói hắn trong trẻo lạnh lùng, cời áo khoác xuống ngồi vào bên mép giường, bắt đầu cời giày lên giường.

Nghỉ ngơi cái đầu người!

Tô Y Nhân gắt gao nắm chần cuốn ở trên người, nói: “Ta cùng nàng là tỷ muội song sinh, tình cảm tỷ muội huyết mạch tương liên cực tốt, nàng muốn rời khỏi, ta làm sao có thể không tiễn nàng?”

“Người cần nghỉ ngơi.” Hắn cường điệu nói, lên giường sau tiến đến bên người nàng, bắt đầu kéo chần bị nàng bao lấy toàn thân. Nàng bỏ qua cho máu nhiều lần, mặc dù mỗi một lần đều không coi là rất nhiều, nhưng tăng lên mau vượt qua chịu đựng cực hạn của thân thể; bọn họ hàng đêm hoan ái, thể lực nàng cũng đã tiêu hao nhiều, cho nên nhất định phải nghỉ ngơi nhiều.

Tô Y Nhân thật chặt bao lấy chần, thờ hào hển hỏi tới: “Có người đưa tỷ tỷ ta hay không? người nào đưa tỷ tỷ ta đi, đưa đi chỗ nào rồi? Trên người Phượng Hoàng phong ấn giải trừ không có?”

Tô Khả Nhi chính là một đốm sáng hấp dẫn nam nhân, nàng mang theo một con Phượng Hoàng sắp niết bàn một mình lữ hành, trời mới biết sẽ phát sinh chuyện gì, sẽ bị những nam nhân xâm phạm. Nàng hy vọng cảm chế trên người Phượng Hoàng đã giải trừ, Phượng Hoàng có thể cùng sư phụ tâm linh liên lạc, sư phụ có thể nhanh chóng biết vị trí chỗ ở của Tô Khả Nhi, nhanh chóng chạy tới bên người nàng đi.

“Người còn là quan tâm nhiều hơn chuyện giữa ta và người.” Âm Ngọc Phong rất không vui nói. Tất cả mọi người lấy hắn làm trung tâm, hắn muốn nàng đem hắn đề ở vị trí trọng yếu nhất trong lòng.

“Không, người nói cho ta biết, người là thể nào thả tỷ tỷ ta cùng Phượng Hoàng, tỷ tỷ ta có nói muốn đi đâu sao?” Tô Y Nhân kiên trì nói, há mồm hô hấp, hết sức tránh ra mùi hấp dẫn từ phái nam của hắn ảnh hưởng tới thân thể nàng.

Âm Ngọc Phong trầm mặc nhìn nàng, không có kéo chần mền trên người nàng nữa, mà là lẳng lặng chờ đợi.

Người này đơn giản thật là làm cho người ta chán ghét!

Tô Y Nhân tức giận nhìn chằm chằm hắn, hàm răng cắn đầu lưỡi, để cho đau đớn khiến cho mình giữ vững một phần thanh tỉnh. Nàng biết, định lực hắn vẫn luôn so nàng tốt hơn nhiều đang chờ nàng chủ động chui đầu đưa ôm.

Trong lúc nhất thời hai người cứ giằng co như vậy, chỉ có trong không khí lưu động loại mùi có thể để cho thân thể bọn họ nóng lên tâm tình phấn khởi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Ps: 17+

Chương 30:Mang thai phong ba

Tô Y Nhân bọc chần hô hấp càng ngày càng gấp rút, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào như say một mảnh mồ hôi ướt, tóc mái trên trán có một luồng dính vào trên má của nàng. Bụng nàng sôi trào, giống như thư tính tình cô cảm ứng được hùng cô tồn tại, vội vã muốn đạt được tình khí hùng cô, mà gửi chú lại không động, gấp đến độ điên cuồng loạn động, giữa hai chân nàng thẹn thùng hoa lửa nóng ngứa ngáy, nàng mặc dù không có lấy tay đi cọ, nhưng đã rõ ràng cảm ứng được thẹn thùng hoa ướt át, trong đó thẹn thùng hoa sênh sênh hoa mặt đang không ngừng chảy hướng ra phía ngoài.

Dùng ý chí lực mạnh chống đỡ Âm Ngọc Phong cũng không chịu nổi, hắn hô hấp nặng nề, cái trán chớp mũi hiện đầy rậm rạp chẳng chịt hạt mồ hôi nhỏ, trong hai tròng mắt đen trắng rõ ràng từ từ xuất hiện tia máu, thân thể hắn cứng đờ ngồi, vạt áo cời ra nửa che ở bắp thịt căng thẳng của hắn; trong cơ thể hắn tình cô sôi trào, phái nam kiêu ngạo bành trướng muốn rách, kêu gào muốn chôn vào trong lối đi chật dòn trơn trượt của nàng, đòi lấy nàng ôn nhu.

Lỗ mũi bên nhạy nghe thấy được một cổ mùi máu tanh nhàn nhạt, hần nhanh như tia chớp bám ở cằm nàng, bức bách nàng hé miệng.

“Không muốn ! ”Miệng nàng không rõ giấy giữa nói, cố gắng thoát khỏi sự kiềm chế của hần.

“Ngươi cần đầu lưỡi mình? ” Trong lòng giật mình, hần nổi giận quát, “Sau nhiều ngày như vậy, ngươi còn là cự tuyệt công nhận ta?”

Hần không phải là không có phát hiện mâu thuẫn trong lòng nàng, vừa vì tôn nghiêm cùng tình cảm cự tuyệt hần, vừa khuất phục với tình cô mà chấp nhận cùng hần hàng đêm giao hoan.

Nuốt xuống chất lỏng tràn đầy vị tình ngọt trong miệng, Tô Y Nhân run rẩy thanh âm hỏi, “Tỷ tỷ ta, bây giờ ở nơi nào? Ngươi, thể lực của ngươi lớn, nhất định biết. ” Nàng duy nhất có thể bắt giữ hần chính là trong cơ thể hần cùng nàng đều có tình cô, nàng chết, hần coi như không chết, cuộc sống sau này cũng không tiện quá.

“Âm Đại đưa tỷ tỷ của ngươi trở lại bẩm báo ta, hần đem tỷ tỷ của ngươi đưa đến trong rừng cây nhỏ khoảng cách trăm dặm bên ngoài Tinh Lâm trang. ”

Âm Ngọc Phong trong lòng tức giận hồi đáp, không có nói cho Tô Y Nhân, Tinh Lâm trang là một bí mật cứ điểm hần nằm vùng ở Nam Tường quốc, vì giữ được bí mật cái cứ điểm này, hần cho Tô Khả Nhi cùng Phượng Hoàng đút độc dược sẽ có ảnh hưởng nghiêm trọng đối với trí nhớ. Âm Đại là một tay ôm nửa hôn mê Tô Khả Nhi, một tay bắt lại Phượng Hoàng sau khi bị co lại thành chim sẽ nhỏ liền hôn mê ra trang. Tô Khả Nhi cùng Phượng Hoàng nhưng thật ra là bị hần chủ tớ ném ra !

Lấy được tin tức chính xác của tỷ tỷ sau, Tô Y Nhân cũng không có nghị lực cùng hần tiếp tục giằng co, từ trong chăn đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay của hần, hai tròng mắt tràn đầy nước ướt ngấm nhìn hần, môi anh đào nhuộm đến máu từ đầu lưỡi hướng hần hơi mở ra.

Bàn tay nàng rất nóng, mà nhiệt độ cánh tay của hần so nàng cao hơn !

Chờ phải thân thể mau nở tung Âm Ngọc Phong lấy được nàng ám hiệu, lập tức không thể đợi rút chăn trên người nàng ra, đem thân thể mồ hôi ướt nóng bóng mềm mại của nàng đè ở dưới người.

Tình huống nồng đậm mê người của thiếu nữ nhất thời ở bên trong giường ngủ tràn ngập ra, hần nghe thấy được trong nháy mắt lý trí hoàn toàn biến mất.

“Đây là ngươi tự tìm ! ”Hần bỏ qua tất cả tiền hi, hung mãnh nóng nảy đem hai chân nàng kéo ra, sau đó vọt vào trong cơ thể nàng cuồng mãnh trừu động, giẫm bót muốn - lửa như núi lửa nham tương sôi trào của mình.

“A.....” Nhảy cảm yếu ớt thẹn thùng hoa của thiếu nữ bị bạo lực tiến vào, nàng run giọng thét chói tai, đầu chột ngưỡng ra sau, trên người run rẩy đột nhiên cong thành một vòng cung xinh đẹp.

“A ~” Noi cổ họng hần tràn ra vui sướng thân - ngâm, động tác phải càng thêm điên cuồng.

Mãnh liệt tê dại khoái cảm để cho đói khát hai người đồng thời lấy được an ủi, lý trí cùng cách ngại cũng tạm thời biến mất, bọn họ cặp tay triển khai cuộc hành trình vui mừng tối nay.

“Ta cho ngươi xem đến sách, ngươi xem hay chưa, có nhớ lộ tuyến vận hành của âm dương khí? ” Lúc nghỉ ngơi ngắn ngủi, hần hỏi nàng.

“không có, có ! ”Nàng hần hần trả lời, xoay người đưa lưng về phía hần.

“.....”

Hần lấy tay, dùng môi giầy xéo thân thể ửng hồng mềm mại mồ hôi ướt của nàng, cuồng bách cả người nàng kéo dài hưng phấn. Khi nàng mệt mỏi hết sức, hần lại sinh long hoạt hổ sát phạt nàng, dùng phái nam kiêu ngạo như thiết côn lửa nóng của hần.

Vô tận cực hạn vui mừng là một loại thống khổ. Nàng ô yết cầu khẩn, thân - ngâm bề tan tành, cổ họng khàn khàn, nước mắt như suối trào, ánh mắt khóc đến đỏ bừng, rất là có thể khóc tan lòng của nam nhân lạnh như hàn băng.

Nàng lại một lần bởi vì không chịu nổi hần kích tình bất tỉnh.

Dưới ánh sáng dạ minh châu mộng lung, ngón trở phải của Âm Ngọc Phong nâng một con tiểu viên cầu màu vàng trong suốt, trên gương mặt tuần tú ướt mồ hôi một mảnh ngưng trọng.

Đây là một con cô, là một con có thể khống chế vô số cô trùng cùng độc dược cô, là hần tiêu hao linh lực cùng máu tươi kích thích cô vương trong cơ thể phồn thực ra ngoài vương cấp ấu cô.

Đề, còn chưa phải đề?

Nàng có tư cách lấy được thân cô có thể lớn lên thành vạn cô vương?

Loại cô hần ban cho thân tín người làm cũng vẫn có thể bị cô vương điều khiển từ xa như phệ tâm cô, khô lỗi cô, thân thể khuất phục tâm không phục nàng dựa vào cái gì lấy được ấu cô của cô vương?

Là âm dương tình cô ảnh hưởng tình cảm của mình sao? Nếu như gần nhất phương hướng nghiên cứu của hấn chính xác, tình cô trong cơ thể hấn là có thể bị đưa tới. Không có hùng tính tình cô khổng chế tình cảm cùng tính - muốn của hấn, hấn cũng không cần phải chỉ có nàng một nữ nhân.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ mê man càng ngày càng nhu mì của nàng, hấn nhớ lại nàng một điểm một giọt.

Nàng tính ra mới mười bảy tuổi, cũng đã là nữ tu sĩ mau vào cấp đến tam phẩm. Cho dù bởi vì Thanh Nguyên tiên quân chịu tiêu hao linh lực cùng đan dược, cũng nói nàng tu chân thiên phú thượng cấp. Hấn sẽ giúp giúp nàng một cái, nàng thì có tư cách làm bạn lâu dài ở bên cạnh hấn.

Lòng yêu mến tỷ tỷ của nàng đã không cần chất vấn nữa, mặc dù trước nàng thái độ đối với tỷ tỷ của nàng rất kỳ quái, luôn là hết sức đem tỷ tỷ giao cho hấn, để cho hấn không thể hiểu nổi.

Nàng đối với hấn

Thân thể là thuận theo, nhưng luôn là làm động tác nhỏ bày tỏ phản kháng. Thí dụ như: nàng mỗi ngày trước khi ngủ đều phải đem gối đầu hấn vứt bỏ (trừ tối nay); một người chiếm ở chính giữa giường, thả dể bên trong giường trống không rất nhiều cũng muốn hấn ngủ bên ngoài giường; tư thế ngủ không thành thật, luôn là đem hấn hướng bên ngoài giường chen, lúc ngủ thỉnh thoảng sẽ còn đối với hấn quyền đâm cước đá, cố gắng đem hấn đuổi xuống giường; cự tuyệt chủ động cùng hấn nói chuyện, cự tuyệt lấy lòng hấn, mọi việc có thể không cần cầu xin hấn liền kiên quyết không mở miệng; đón nhận lễ vật trân quý của hấn cũng không có nửa điểm bày tỏ, hình như là nàng hấn lấy được

Nghĩ đến một cô nhu tình xa lạ dâng lên trong lòng, nghĩ đến tâm hồ tạo nên từng vòng rung động, khóe miệng hấn cong thành một cái ôn nhu vui vẻ nhàn nhạt.

Đem ấu cô của cô vương cho nàng là được, dù sao chỉ cần hấn còn sống, cô vương trong cơ thể nàng vĩnh viễn cũng sẽ không lớn lên thành vạn cô vương chân chính, bởi vì vương chỉ có một ! Cô vương của nàng, nhiều lắm là có thể để cho nàng vạn độc bất xâm, không chịu những cô trùng khác tổn thương, trừ tình cô loại cô trùng đặc thù này.

Hấn kéo rach hấn đang đập xóc xếch trên người Tô Y Nhân, lộ ra bụng nàng bình thân trắng nõn, đưa tiểu viên cầu màu vàng kim trong suốt trên ngón tay để ở chiếc rốn khéo léo sạch sẽ của nàng.

Tiểu viên cầu vừa tiếp xúc da thịt Tô Y Nhân lập tức hoạt động. Nó giãn ra thân thể màu vàng trong suốt, đem mình mở rộng phải giống như một cây kim châm cứu dài, sau đó một đầu ghim vào cái rốn bắt đầu giãy dụa, từ từ biến mất ở trong cái rốn.

Nàng sợ nhất trùng tử, nếu như biết hấn lại đang để cô trên người nàng, có thể hay không bị dọa sợ đến trong lúc bất chợt lại bộc phát tốc độ cao, đập chết cô trùng?

Âm Ngọc Phong vuốt ve bụng nàng ấm áp hoạt nị, trong lòng có điểm vì quyết định của mình ở trong lúc vô tình hạ cô cho nàng mà cảm thấy hài lòng.

Những thứ cô trùng khác nàng đập chết nhiều hơn nữa hấn cũng sẽ không đau lòng, cô vương nhưng là hấn tốn ba trăm năm mới bồi dưỡng thành công, thiên hạ chỉ có một con. Hấn vì kích thích âm dương đồng thể cô vương phồn thực ấu cô, tiêu hao hết đại lượng linh khí cùng máu tươi, cũng không thể để cho nàng đập chết.

Tô Y Nhân đối với thân thể mình lần nữa bị hạ cô không biết gì cả, nhưng bắt đầu từ ngày đó, nàng đã cảm thấy thân thể mình có điểm không đúng, nơi bụng mơ hồ cảm thấy khác thường. Một ngày bữa trưa lúc ăn được thanh chung cá phòng bếp làm, không khỏi cảm giác ghê tởm, muốn ói.

Ghê tởm, muốn ói !

Nàng đột nhiên nghĩ tới trong ti vi tiểu thuyết cảnh tượng kinh điển nhất: nữ chủ trẻ tuổi hoặc là nữ xứng che miệng lại thấy phản dạ dày, sau đó người bên cạnh quan tâm hỏi, có phải có tin vui hay không, có phải mang thai hay không.

Mang thai !

Lòng của nàng chợt run lên, chiếc đũa trên tay phải “ba” một tiếng rớt, chén bên tay trái thiếu chút nữa lật rơi.

“ Cô nương, Y Nhân cô nương, người làm sao vậy, có phải thức ăn hôm nay không hợp khẩu vị hay không? Nếu không, nô tỳ bụng đi xuống để cho phòng bếp đưa món ăn khác tới?” Hồng Hi phục vụ Tô Y Nhân dùng com thấy vậy vội vàng hỏi thăm. Để cho khách nhân trang chủ trung thành nhất, thậm chí nịnh nọt không hài lòng, là tội lớn a !

“ Ta” Tô Y Nhân muốn nói lại thôi, sắc mặt trở nên tái nhợt khó coi đứng lên. Nàng cẩn thận đưa tay vuốt ve bụng của mình, không dám tin tưởng mình sẽ mang thai, sẽ có đứa trẻ cùng một nam nhân mình căn bản không yêu.

Trong văn chương cùng đại cương của biểu tỷ đều không có nhắc tới vấn đề sinh lý thể chất của người trên Cửu châu đại lục, nàng liệu mạng tìm kiếm trí nhớ thân thể nguyên chủ, lúc này mới phát hiện thân thể nguyên chủ đối với kiến thức sinh lý của nữ nhân không hiểu nhiều, sơ triệu là ở đầu mùa hè mười bốn tuổi năm ấy tới, kéo dài bốn ngày. Thân thể nguyên chủ kinh nguyệt vô cùng không quy luật, mới đến quá hai lần, kể từ nàng chuyển kiếp vào thân thể này sau, một lần cũng không có tới qua.

Chỉ có thể hỏi người cái thế giới này.

Tô Y Nhân ngẩng đầu nhìn một chút mặt mũi lo lắng Hồng Hi, thăm nghĩ, nàng chẳng qua là thiếu nữ bình thường, mà mình là người tu chân, thể chất khẳng định không quá giống nhau. Muốn hỏi, tốt nhất đi hỏi mình trước mắt quen thuộc nhất Đông di nương. Mặc dù nàng không phải là người, là hoa mẫu đơn tiên, nhưng trong tay quản tất cả di nương cùng nữ phò trong hậu viện Tĩnh Lâm trang, nhất định có thể cho mình câu trả lời.

Nghe tới đây, nàng vội vã nói: “Không ăn, ta muốn đi bái phỏng Đông di nương.”

“Cô nương, người là thân thể không thoải mái sao? Có muốn mời đại phu tới xem một chút hay không.” Hồng Hi nhìn sắc mặt nàng rất khó nhìn, trực tiếp nhận định là thân thể nàng không thoải mái. Đây cũng là, cô nương hàng đêm được sủng ái, ngày ngày ngủ thẳng xế trưa còn không nhất định thức dậy, thân thể khẳng định mệt là.

“Có chút không thoải mái, Đông di nương nhà người nhất định có thể trợ giúp ta.” Tô Y Nhân đứng lên, ý bảo Hồng Hi cầm một món áo choàng tới. Bây giờ đã bắt đầu mùa đông, trong trang tử người bình thường đều mặc lên áo bông, chủ nhân tu chân cùng các khách nhân vì không thể hiện mình cùng người thường một dạng, ở bên trong phòng mặc đan y, ra cửa làm bộ khoác món áo choàng dày.

Hồng Hi không dám chần chờ, vội vàng chuyển đi cách vách phòng ngủ, cầm tới một món áo choàng màu hồng phủ thêm cho Tô Y Nhân.

Tô Y Nhân vội vàng chạy tới Mẫu Đơn vườn của Đông di nương, bái kiến đông di nương sau yêu cầu nàng lui nha hoàn bà tử phục vụ bên người.

“Y Nhân cô nương có lời riêng tư cùng ta nói.” Đông di nương ra lệnh đám nha hoàn bà tử hầu hạ mình dùng cơm toàn bộ đi ra ngoài, sau đó lo lắng nhìn Tô Y Nhân sắc mặt không tốt lắm.

Tô Y Nhân ấp a ấp úng đem nghi vấn của mình nói cho Đông di nương.

“Khả năng tính không lớn.” Đông di nương rất trấn định nói, “Trước hết để ta cho người bắt mạch lại nói.” Đi theo trang chủ mấy trăm năm, nàng cũng học được một tay y thuật độc thuật.

Tô Y Nhân đưa tay để cho nàng bắt mạch. Đông di nương cẩn thận xem mạch một hồi sau, lắc đầu nói: “Mạch tượng hơi có chút lạ, nhưng cũng không phải hi mạch. Nếu như người không yên lòng, có thể mời đạo chủ tự mình xem mạch một cái.” Nàng đã phát hiện bên trong thân thể Tô Y Nhân có cổ trùng, nhưng không cách nào xác định là cổ trùng gì.

Không phải hi mạch là tốt rồi.

Tô Y Nhân thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này chính là thời gian dùng bữa trưa, Đông di nương hỏi thăm Tô Y Nhân ăn hay chưa, biết được nàng còn không có ăn, lập tức để cho người mang lên một bộ chén đĩa mới, mời Tô Y Nhân cùng nhau dùng cơm.

Dùng cơm sau, Tô Y Nhân không kịp đồ mặt, hướng Đông di nương hỏi thăm vấn đề sinh lý của cô gái. Đông di nương quả nhiên hiểu rõ sinh lý biến hóa của cô gái tu chân, giống như tỷ tỷ tri kỉ một dạng hỏi thăm trạng huống thân thể nàng, sau đó đem nàng biết cũng nói cho Tô Y Nhân.

Đông di nương vô cùng lấy lòng trang chủ cùng chủ nhân của trang chủ, Tô Y Nhân chân trước vừa đi, nàng lập tức thông quapháp khí truyền âm đem chuyện Tô Y Nhân tới đây cũng hỏi thăm nàng về việc mang thai nói cho trang chủ. Nàng tin tưởng trang chủ nhất định sẽ chuyển cáo cho đạo chủ.

Lúc bữa ăn tối, Âm Ngủ trang chủ tự mình làm chủ nhân cùng đồng liêu Âm Đại Âm Tam đưa cơm, đem tin tức này nói cho chủ nhân.

Âm Ngọc Phong nghe chân mày hơi nhíu lên, biểu lộ trên mặt từ từ trở nên kỳ quái.

Vô cùng quen thuộc hán Âm Đại Âm Tam dùng ánh mắt len lén trao đổi, nhất trí nhận định đây là quá trình kinh ngạc, sau đó biến chuyển thành buồn bã mất mát, cuối cùng biến thành tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Tô Y Nhân thủy chung không có cùng Âm Ngọc Phong nói chuyện này, càng không có muốn hán cho mình bắt mạch, nàng bây giờ mỗi ngày chỉ cần tĩnh lại, mà Âm Ngọc Phong lại không có ở Khán Nguyệt các, sẽ lập tức gọi Hồng Hi đánh một thùng nước nóng sạch sẽ, mình ở phía sau đóng kín cánh cửa rửa sạch cơ thể, ngón tay hết sức đưa vào trong thẹn thùng hoa, từ trong hướng bên ngoài móc ra vật sền sẹt.

Nàng đây cũng là không có biện pháp nào.

Đông di nương nói cho nàng biết, cô gái bình thường chỉ cần thân thể là khỏe mạnh, mỗi một tháng cũng sẽ tới một lần kinh nguyệt, nữ tu sĩ tuổi thọ vượt qua cô gái bình thường, chu kì kinh nguyệt so cô gái bình thường muốn lâu hơn rất nhiều, tỷ lệ mang thai cũng so cô gái bình thường nhỏ hơn, nếu như nữ

tu sĩ thành tu luyện lò để nam tu sĩ thái âm bổ dương, trong cơ thể âm khí sẽ càng ngày càng ít, cơ năng sinh dục liền từ từ bị phá hư, tỷ lệ mang thai liền trở nên cực kỳ mong manh.

Nữ tu sĩ kinh nguyệt bảy tám tháng mới xuất hiện một lần là bình thường, nhưng nếu như tuổi tác thực tế của cô gái tu sĩ này còn không lớn, tỷ lệ mang thai liền so với nữ tu sĩ ở một hai trăm năm lớn hơn nhiều.

Tô Y Nhân vô cùng sợ mang thai. Âm Ngọc Phong còn không có đối với nàng thái dương bổ âm, thân thể của nàng rất khỏe mạnh, rất dễ dàng trúng thương. Đồng di nương sợ hãi chết Âm Ngọc Phong, không dám dạy nàng phương pháp ngừa thai, lại không dám cho nàng khai thuốc ngừa thai. Đồng di nương nếu như giúp nàng lấy thuốc ngừa thai, nàng tin tưởng trang chủ Âm Ngũ nhất định sẽ biết, Âm Ngũ biết thì đồng nghĩa với Âm Ngọc Phong cũng biết, nàng không thể làm gì khác hơn là dùng biện pháp của mình lên lên ngừa thai.

Kiến thức sinh lý lúc mới học cấp hai không có mắt trắng, tiểu thuyết không có uống nhìn, nàng dùng biện pháp nguyên thủy nhất, đem đồ vật hán tiết ở bên trong thân thể nàng móc ra, không lưu một chút còn sót lại. Bởi vì chuyện này làm được bí ẩn, Hồng Hi nha hoàn cũng cho là nàng sợ thẹn thùng, muốn một mình dọn dẹp thân thể, cho nên Âm Ngọc Phong thủy chung đều không có biết.

Trời đông giá rét tháng chạp thời tiết, Nam Tường quốc so với hầu hết địa khu ở Vinh Thái quốc ấm áp hơn cũng bắt đầu tuyết rơi. Âm Ngọc Phong nghiên cứu tình cổ rốt cục có một chút thành quả, hán chế biến ra một loại chén thuốc, uống là có thể áp chế hữu hiệu cùng hóa giải muốn độc mà tình cổ phân bí ra.

“Ý của ngươi là, trong hóa muốn thuốc ta uống nhất định phải gia nhập máu của ngươi, mà trong chén thuốc ngươi uống cũng nhất định phải gia nhập máu của ta?” Tô Y Nhân nhìn chăm chăm chén thuốc đen thui lù trước mặt hỏi, trong lòng chợt nhảy điên cuồng.

Nếu như cái chén thuốc này hữu hiệu như Âm Ngọc Phong nói, nàng tin tưởng mình sẽ cách nổi một trận mất một lần máu, là tốt rồi so trước kia mình mỗi tháng tới một lần kinh nguyệt (Âm Ngọc Phong khẳng định cũng muốn đồ máu chế biến hóa giải muốn chén thuốc cho nàng uống).

“Chỉ cần tình cổ lấy được hơi thở cùng thể - dịch của một con tình cổ khác an ủi, tình cổ gửi sống ở trong cơ thể vật còn sống sẽ đạt được thỏa mãn, không hề đột xuất phân bí muốn độc nữa.”

Âm Ngọc Phong rất nghiêm túc giải thích, “Tình cổ gửi sinh ở trong cơ thể chúng ta, cho nên trong máu chúng ta thì có hơi thở cùng thể - dịch của tình cổ.” Chỉ cần nhắc tới đồ hán am hiểu, hán cũng sẽ không keo kiệt lời nói.

Uống thật là nhiều chén thuốc, đã đối với tình cổ hiểu rõ vô cùng Tô Y Nhân hiểu, cái này tương tự thuốc lừa gạt, an ủi tề.

Chẳng qua là, hơi thở thể - dịch cổ trùng xen lẫn trong máu của mình, ầu ầu~~

Tô Y Nhân nhất thời nhú mày, trên mặt lộ ra biểu lộ vô cùng chán ghét.

Âm Ngọc Phong tâm tư ben nhảy, tỉ mỉ quan sát, lập tức nói sang chuyện khác: “nhanh lên một chút uống cạn.” Lạnh mùi sẽ rất khó ngủ.

“chén thuốc quá đắng, ta muốn uống thuốc viên, ngươi làm được đi ra không?” Nhắm mắt bưng chén thuốc đến khóe miệng, Tô Y Nhân lè lưỡi liếm liếm chén thuốc, u sầu cau mày hỏi, khăn trương chờ đợi câu trả lời của hán. Nàng muốn đại lượng sao chép viên thuốc, tích trữ đến lượng nhất định sau tìm cơ hội chạy trốn.

Biểu lộ sợ hãi uống thuốc cùng động tác đưa đầu lưỡi liếm thuốc thật là nghịch ngợm thật đáng yêu

Âm Ngọc Phong kinh ngạc nhìn Tô Y Nhân, trong mắt chảy qua một tia tình tứ.

“Có thể chế thành viên thuốc hay không?” Tô Y Nhân nhìn hán không trả lời, vội vàng hỏi tới.

Âm Ngọc Phong định thần, đem tí tình tứ kia áp tới đáy lòng, bình tĩnh nói: “Có thể. Lần sau ngươi bắt đầu uống thuốc viên.”

Làm thuốc viên so nấu thuốc thang phiền toái, nhưng nếu nàng đề nghị, hán liền làm thành viên thuốc tốt lắm. Viên thuốc so nước thuốc phương tiện mang theo, hán sau này khẳng định cần đại lượng chế luyện.

Hán cư nhiên đồng ý !

Tô Y Nhân thật cao hứng, ngừa đầu rót xuống bát thuốc có máu tươi của hán, sau đó khô khốc nhìn hán, hỏi, “Ngươi uống không có?” Khi nàng không chịu tình cổ khổng chế, nàng không muốn cùng hán hoan ái.

“Uống.” Nhìn ra tâm tư của nàng, Âm Ngọc Phong rất nhạt nhiên nói, “Tối nay, ta sẽ đi tiền viện thư phòng.” Hán sẽ một đêm không ngủ, khảo nghiệm thời gian tác dụng của chén thuốc.

Tô Y Nhân nhất thời cười nở hoa, nghiêng người, ám hiệu đưa thuốc xong Âm Ngọc Phong có thể rời đi.

Đối với hán không có nửa điểm lưu luyến sao?

Âm Ngọc Phong trong lòng không khỏi dâng lên lửa giận. Hán lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng một cái, phất tay áo rời đi.

Rất cực có thể ngủ giấc an ổn rồi.

Tô Y Nhân vui vẻ đem Hồng Hi, Nhạc Nhi đang cung kính chờ đợi ở bên ngoài gọi đi vào, trợ giúp nàng rửa mặt thay quần áo.

Phục vụ Tô Y Nhân rửa mặt thay quần áo sau, Hồng Hi cùng Nhạc Nhi cáo lui, lúc thối lui ra ngoài cửa thuận tay đem cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại. Các nàng biết tối nay Âm công tử (Các nàng đều gọi độc đế như vậy, vị khách nhân thân phận không rõ nhưng ngay cả trang chủ đều phải nịnh nọt) sẽ không tới, trong lòng không khỏi hoài nghi tô Y Nhân muốn bắt đầu thất sủng.

Tô Y Nhân cũng không quan tâm tâm tư bọn tiểu nha hoàn, trước khi lên giường thấy hai chiếc gối đầu đặt cạnh nhau trên giường, thói quen cầm lên một chiếc hung hăng hướng bên ngoài giường ném một cái, tâm tình dễ dàng khoái trá để xuống rèm giường, chui vào trong chăn bắt đầu ngủ.

Người này đây, có lúc càng muốn ngủ sớm một chút, lại càng không dễ dàng ngủ. Tô Y Nhân bắt đầu không ngừng lật người, nằm ngủ bên trái, nằm ngủ phía bên phải, ngửa mặt ngủ, thậm chí nằm sấp ngủ, đầu óc của nàng nhưng thủy chung đặt trong trạng thái phân khối, không có nửa điểm buồn ngủ.

Cảm thấy ánh sáng hồng của dạ minh châu treo trên cột giường quá chói mắt, nàng đứng dậy hái xuống nhét vào phía dưới gối đầu. Bên trong giường ngủ một mảnh đen nhánh, nàng nhắm mắt lại cố gắng ngủ, nhưng vẫn là không cách nào ngủ.

Một con dê, hai con dê, ba con dê chín mươi chín, một trăm, một trăm lẻ một ba trăm lẻ ba năm trăm lẻ chín bảy trăm chín mươi mốt con dê

Mau đếm tới một ngàn, nàng như cũ tỉnh thần phần chần.

Mất ngủ, thật là thống khổ a

Nàng hoài nghi Âm Ngọc Phong chế biến hóa muốn thuốc có vấn đề, cùng tình cớ phân bí muốn độc sinh ra phản ứng hóa học, biến chuyển thành thuốc chum phần mãnh liệt.

Thối, còn là độc đế đây, tự tay chế biến tự tay nấu thuốc còn có loại tác dụng phụ nghiêm trọng này !

Tô Y Nhân thấy bây giờ mình không ngủ được, định ngồi dậy, đem dạ minh châu lần nữa treo ở cột giường, từ trong mực xanh biếc lan ngọc bài lấy ra vật kiện nhỏ thường thức từng cái một.

Một bình toàn bộ khí tề phẩm chất cao nhanh chóng bỏ máu, bị thương ra máu nhiều cũng không rầu rĩ(Chẳng qua vì bảo đảm máu mang hơi thở cùng muốn độc trong tình cớ, Âm Ngọc Phong mỗi lần lấy máu của nàng cũng cảnh cáo nàng không muốn ăn đan dược này) ; một cả bình bồi nguyên cố vốn đan, một cả bình tu linh kim đan, một cả bình ích cốt đan cùng với những đan dược cần thiết để phụ trợ tu luyện khác; cầm máu ngưng cơ cao tràn đầy ba hộp ngọc lớn, nhanh chóng khép lại vết thương lại không lưu vết sẹo; hai bình thuốc dán công hiệu tuyệt cao làm trắng trị mụn làm đẹp da, nàng dùng không tới một chai, hai khối mụn bên trái cánh mũi biến mất không thấy.

Hoa mai trăm cài tóc mị hoặc một chiếc, dùng mê hoặc người ý thức bình thường, dường như đối với nhị, tam phẩm tu sĩ cũng có hiệu quả nhất định; một đôi khuyên tai thủy lam bảo thạch phòng lửa, đối thủ cho dù là tu sĩ am hiểu hòa pháp thuật cũng không sợ; Bích Lăng pháp kiếm một chuỗi, vô luận thuộc tính, thương tổn, khối lượng của bản thân kiếm, cũng vô cùng thích hợp mình.

Nói đến khư ban sương, khuyên tai phòng lửa cùng Bích Lăng kiếm dùng băng hàn thiết chế tạo, Tô Y Nhân không phải không thừa nhận, Âm Ngọc Phong vô cùng biết tặng quà.

Thân thể mặc dù không phải vốn là của nàng, nàng cũng không phải rất quan tâm dung mạo cùng tỷ vết trên thân thể, nhưng nếu như có một chai khư ban sương làm trắng trị mụn làm đẹp da, nàng sẽ vô cùng vui vẻ.

Người tu chân có linh căn, người tu chân sẽ căn cứ tự thân linh căn cùng thể chất tu luyện các loại công pháp.

Thiên Tâm quyết của Vạn Vân sơn Thiên Thành cung là một loại tu chân tâm quyết cấp bậc rất cao. Hòa linh căn tu sĩ luyện, từ từ biến thành thiên tâm công pháp thuộc tính hỏa, thủy linh căn tu sĩ luyện, pháp thuật thuộc tính thủy sẽ là pháp thuật hần am hiểu nhất lợi hại nhất. (Thanh nguyên tiên quân là thủy mộc song linh căn, trải qua ba triều đại thế tục, tính tình cũng như nước bình thần trong treo lạnh lùng; Tô Khả Nhi là thủy mộc song linh căn, tô Y Nhân là băng, tức biến dị thể của nước, cùng mộc song linh căn, nhưng các nàng tuổi rất trẻ tu chân thời gian ngắn, không có trải qua quá nhiều hồng trần sinh tử, yêu giận buồn vui rõ ràng.)

Luyện chế một pháp khí tốt, tài liệu luyện chế pháp khí nhất định phải có linh khí. Thí dụ như trên tay mỗi người của Thiên Thành cung có một cái càn khôn đại hình túi da màu đen, dùng chính là trăm năm hắc tê da trâu chế luyện; càn khôn vòng ngọc của Tô Khả Nhi, mực xanh biếc giới chỉ của Âm Ngọc Phong, mực xanh biếc lan ngọc bài của Tô Y Nhân, tất cả đều là linh ngọc thiên hạ hiếm thấy luyện chế mà thành.

Thanh Nguyên tiên quân ban cho Tô Khả Nhi pháp kiếm gọi Thanh Vân, danh như ý nghĩa, Tô Khả Nhi dùng nó buông thả thủy pháp thuật có thể tăng lên gấp bội.

Bích Lăng kiếm là pháp kiếm thuộc tính băng, vô cùng thích hợp Tô Y Nhân, pháp thuật thuộc tính băng so với pháp thuật thuộc tính thủy, lực công kích mạnh không ít, cho nên trên lý thuyết, nếu như Tô Y Nhân Tô Khả Nhi tỷ muội song sinh có linh lực tài nghệ không sai biệt lắm, Tô Y Nhân đang ở trên võ lực so với Tô Khả Nhi lợi hại một chút.

“ Âm Ngọc Phong” Tô Y Nhân nhớ tới tên độc đế Âm Ngọc Phong, thanh âm thấp tựa như mê sương.

Người là cảm tính động vật, gần hơn hai tháng hàng đêm cuồng hoan, nàng không thể nào đối với Âm Ngọc Phong không nhúc nhích.

Âm Ngọc Phong là một trong cường giả đứng đầu Cửu châu đại lục, tu vi cao thâm, thuốc cổ song tuyệt, thể lực khổng lồ, phú khả địch quốc, hơn nữa tướng mạo anh tuấn khí chất lãnh ngạo, chỉ cần là nữ nhân, không có một không khát vọng lấy được hắn sủng ái, cho dù là một đêm.

Chuyển kiếp nữ cũng tiếp nhận qua trung cấp giáo dục, thông qua mạng lưới internet kiến thức rất nhiều sự vật, tự tin cùng cô gái địa phương bất đồng, nhưng đối mặt nam nhân tuấn mỹ nhiều tiền, còn có thể tình cảm chuyên nhất, cũng vẫn không có bao nhiêu sức đề kháng!

Lưu Nhã trong cơ thể Tô Y Nhân tin tưởng, nếu như bây giờ Tô Y Nhân là chuyển kiếp nữ Tô Y Nhân trong thiết định của tác giả biểu tỳ, nhất định đã lâm vào trong biển tình của Âm Ngọc Phong.

Đáng tiếc ta là Lưu Nhã, ta là tồn tại chân thực, không phải là chuyển kiếp nữ dùng chữ viết viết ra!

Lưu Nhã thời thời khắc khắc cảnh cáo mình như vậy: linh hồn của nàng tất nhiên sẽ thoát khỏi cái thế giới này, trở lại trong thân thể ban đầu; Âm Ngọc Phong nếu không thuộc về NP nữ chủ Tô Khả Nhi nữa, hắn cũng chỉ có thể thuộc về chuyển kiếp nữ —— chuyển kiếp nữ Tô Y Nhân tác giả dùng chữ viết chế tạo ra; quyền thế, tài phú, tu chân, trường sinh, người, tình quái, thần thú chỉ cần biểu tỳ của nàng nguyện ý, tùy thời có thể sửa đổi, nàng thậm chí có thể dễ dàng tiêu hủy cái thế giới này!

Không thể đối với người của nơi này sinh ra tình cảm, nếu không lúc rời đi, nàng sẽ mang theo ưu thương cùng tuyệt vọng!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duỗi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Âm Ngọc Phong thông qua phản ứng thân thể đêm hôm đó, rất nhanh cải biến cách điều chế hóa muốn thuốc, chế ra hai lò viên thuốc, một lò là hắn, một lò là Tô Y Nhân. Một lò hóa muốn đan căn bọn họ công hiến một tô máu.

"Một viên hóa muốn đan có thể đề nén tình cô ba ngày, dùng lâu dài được hiệu sẽ từ từ biến mất." Hắn đem một ngọc hồ lô màu đen bụng bự cao chừng năm sáu tấc đưa cho Tô Y Nhân.

"Dùng lâu dài chỉ là bao lâu," Tô Y Nhân nhận lấy tiểu hồ lô màu đen cao cỡ bàn tay, vội vàng hỏi. Nàng cũng không thể chạy đi một đoạn thời gian, sau đó tự động trở lại bên cạnh hắn đi.

"Đoán chừng ba đến năm năm." Âm Ngọc Phong ngưng mắt nhìn Tô Y Nhân khẩn trương nói, "Nếu như gười chủ bản thân có dục vọng, ngược lại sẽ kích thích tình cô, khiến cho được hiệu hóa muốn đan rút xuống."

"Chỉ cần một năm, ta sẽ nghiên cứu ra biện pháp đem tình cô đưa tới bên ngoài cơ thể." Rất ghét bị khống chế hắn vô cùng tự tin.

"Người nghiên cứu ra phương pháp đưa tới tình cô sau, có thể hay không lập tức đem tình cô trong cơ thể ta và người tất cả đều đưa ra? Người có thể tiếp tục đem ta làm người thử độ hay không? Người có thể đối với ta thái dương bỏ âm hay không?" Tô Y Nhân nhìn hắn bởi vì liên tục nghiên cứu tình cô mà trở nên rất là gầy gò mặt tái nhợt hỏi, trong lòng không khỏi mong đợi hắn có thể nói "không".

Âm Ngọc Phong không nói gì, chẳng qua là lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, xoay người bước nhanh rời đi. Mực xanh biếc cảm y chỗ vạt áo lật cuốn lên sóng nhỏ, biểu hiện hắn vô tình cùng quả quyết.

Hắn sẽ không đưa tới tình cô trong cơ thể nàng, hắn sẽ đem nàng làm người thử độ, hắn sẽ đối với nàng thái dương bỏ âm! Lãnh khốc vô tình khôn kiếp, trời sinh đồ tà ác!!!

Cúi đầu nhìn ngọc hồ lô màu đen trong tay, Tô Y Nhân nổi giận dưng dưng, trừng mắt thoáng qua một tia kiên quyết: nàng muốn tìm cơ hội chạy.

Sân trước hậu viện Tinh Lâm trang nàng cũng đi dạo quen, buổi tối bồi đèn cũng sẽ không lạc đường. Nàng từ trong miệng Đông di nương biết được, Tinh Lâm trang là bố trí phòng ngự pháp trận, nhưng bởi vì bên trong rất nhiều người bình thường đang sống, phòng ngự pháp trận căn bản không khởi động, khởi động sau cũng chỉ là phòng ngừa người ngoài xâm lấn trang từ, không để phòng người bên trong trốn hướng ra phía ngoài, nàng chỉ cần tìm được cơ hội, liền có thể bắt đầu chạy.

Chỉ có đi theo bên người nữ chủ Tô Khả Nhi của «Tô Khả Nhi tu tiên kí», nàng mới có thể biết bộ văn này lúc nào kết thúc, linh hồn của nàng có khả năng rời đi hay không.

Trải qua độc dược hành hạ đau đến không muốn sống, trải qua cuồng dã kích tình hơn hai mùa đêm trắng, nàng đã không dám tin tưởng cái Cửu châu thế giới này liên nhất định là thế giới hư ảo biểu tỳ nàng dùng chữ viết tạo ra, bởi vì tất cả cảm giác hai trăm phần trăm chân thật!

Nàng suy đoán loại thứ nhất: nơi này là thế giới song song, chẳng qua là vô cùng trùng hợp, thế giới, bối cảnh xã hội cùng chuyện lấy Tô Khả Nhi làm trung tâm cùng cuốn văn mới của biểu tỷ vô cùng tương tự, nàng chuyển kiếp chính là một thế giới song song, mà không phải cuốn văn mới biểu tỷ nàng còn chưa phát ra.

Biểu tỷ sau đó đặc biệt vì chuyển kiếp nữ Tô Y Nhân thiết định hai loại ngón tay vàng —— sao chép không gian cùng tốc độ bộc phát chỉ có thể chứng minh biểu tỷ có năng lực quấy nhiễu cái thế giới này!

Suy đoán hai: chính là thế giới trong sách mới, nàng bây giờ tiến hành chính là đại cương biểu tỷ chỉnh sửa, tăng thêm chi tuyến kịch tình của chuyển kiếp nữ; Tô Khả Nhi con chủ tuyến kia đại khái không thay đổi, đang trong giai đoạn tiến hành.

Nếu như suy đoán cuối cùng xác định là chính xác, tỷ lệ linh hồn nàng trở về thế giới chân thật không lớn; nếu như suy đoán hai là chính xác, đợi đến Tô Khả Nhi hoàn thành đại cương gấp kịch tình sau, linh hồn của nàng có lẽ có thể trở về nhà. Rất hồng phúc là, suy đoán hai còn phải chờ biểu tỷ cho nàng phát QQ nhắc lại, hoặc là linh hồn nàng trở về thế giới thật mới có thể xác định.

Tô Y Nhân đối với chuyện đã xảy ra gần nhất càng ngày càng hồ đồ. Nàng là ở đại cương mới dưới sự điều khiển của biểu tỷ triển khai kịch tình《Tô Khả Nhi》, còn là cử chỉ của nàng rất kỳ diệu phải nhường biểu tỷ động đầu óc, vì thế sửa đổi đại cương nguyên định?

Cái này hình như là vấn đề gà cùng trứng gà.

Chẳng qua bất kể như thế nào, nàng bây giờ cảm giác được chính là một trăm phần trăm thế giới chân thật, đích thân nàng đã trải qua hành động tàn khốc hạ độc của độc đế, đích thân chịu tư vị thống khổ làm yêu lúc âm dương tình cổ phát tác.

Xem ra, nàng muốn điều chỉnh tâm tính, đưa cái thế giới này cùng thế giới biểu tỷ sáng tạo tách ra đến xem, nhiều hơn đem mình coi là chuyển kiếp đến thế giới song song, chẳng qua là biết trước tương lai một ít người trên cái thế giới này.

Linh hồn của nàng ngộ nhờ muốn ở nơi thế giới này vượt qua cả đời, mà không phải là thiết định ban đầu: Tô Khả Nhi chuyện xưa HE, linh hồn là có thể trở về. Nàng sẽ phải trôi qua tiêu sái tự tại, mà không phải tù vây ở trong tình hoài tiểu nhi nữ, bắn khoả một nam nhân có thể sinh ra tình cảm đối với mình hay không.

Tô Khả Nhi có thể NP, yêu tất cả nam nhân của nàng cuối cùng với nhau dễ dàng tha thứ, điều này nói rõ Cửu châu đại lục không phải là hoàn toàn không chấp nhận nữ nhân NP (Trong sáu quốc gia thế tục Khôn Nguyên quốc thậm chí nữ làm chủ đang nắm quyền, nữ làm chủ bên ngoài nam làm chủ bên trong, cô gái chiêu vị hôn phu nam tử vào nhà vợ), như vậy, nàng không cần thiết vì thân thể đánh mất trong sạch buông tha cho quyền lợi theo đuổi hạnh phúc. Tiểu thuyết ngôn tình bình thường luôn là viết nữ nhân đối với nam nhân đem đầu tiên sẽ sinh ra tình cảm khắc cốt minh tâm, nhưng nàng cũng không, nàng sẽ không đối với độc đế Âm Ngọc Phong sinh ra tình cảm đặc biệt.

Nam nhân phía sau sẽ càng ngày càng nhiều càng ngày càng tốt, có quan niệm hiện đại nàng hẳn buông ra nữ nhân câu nệ cùng bảo thủ, vì mình chọn một nam tử sĩ ôn nhu thể thiếp, tư vị không kém làm đạo lữ âm dương song tu.

Định tâm lại, Tô Y Nhân ngồi vào bên cạnh bàn cẩn thận kiểm tra tiểu hồ lô chất ngọc màu đen, phát hiện bản thân hồ lô chính là một linh ngọc ẩn chứa một linh khí. Trên dưới hồ lô điêu khắc mạn đăng hoa tươi cùng chữ viết nàng không quen biết, sao chép trận pháp cùng đường cong như mạng nhện liền núp ở trong những thứ mạn đăng hoa tươi cùng chữ viết kia. Ra tay chính là rộng rãi, thuốc hồ lô độc đế đựng viên thuốc đều là một loại pháp khí.

Nàng nhiều hứng thú nghiên cứu một lúc lâu, sau đó đột nhiên đứng dậy đóng cửa lại, bắt đầu cho gọi sao chép không gian (Mặc dù nàng đã xác định, người khác là không thấy được sao chép không gian). Vì đợi đến giải được tình cổ, nàng cũng không dám để cho sao chép không gian sao chép pháp khí cùng đan dược hao tổn thời gian quá lâu. Mới vừa rồi sao chép không gian thông báo nàng, quá trình sao chép hoàn thành, nàng quyết định một khắc cũng không trì hoãn, lập tức sao chép hóa muốn đan.

Nhỏ hết nút gỗ mềm chặn miệng hồ lô, Tô Y Nhân cẩn thận nghiêng hồ lô, hướng trên giường đổ ra viên thuốc. Viên thuốc màu đỏ sậm lớn bằng bụng ngón út rào rào từ miệng hồ lô rơi hướng bên ngoài. Chờ toàn bộ đổ ra, nàng đếm một chút, tổng cộng ba mươi hai viên.

Một viên có thể đề nén tình cổ ba ngày, một tháng cần mười viên, ba mươi hai viên có thể kiên trì ba tháng còn nhiều hơn sáu ngày. Hẳn một lần luyện chế không ít sao, nếu như chỉ ở thân thể không thoải mái cùng tâm tính không tốt, thời điểm không muốn hoan ái dùng, một hồ lô viên thuốc này hoàn toàn có thể chống được đến hẳn nghiên cứu ra được biện pháp đem tình cổ dẫn dắt ra bên ngoài cơ thể.

Âm Ngọc Phong, thần số mạng cũng làm cho ta thoát đi người, người nói ta làm sao có thể không trốn cách người?

Tô Y Nhân cười, ngón tay nắm hóa muốn đan từng viên một dứt hướng trong hồ lô. Đột nhiên, nàng nổi hứng, đem miệng hồ lô hướng về phía hóa muốn đan còn thừa lại, trong miệng thì thầm: "Thu!" Hồ lô là dùng tới thu cùng thả đồ, nếu là pháp khí, nói không chừng có thể nhanh chóng đem đồ vật thu tiền vào trong miệng hồ lô nhỏ hẹp.

Trong miệng nàng nhớ tới "Thu", trong lòng suy nghĩ muốn "thu", còn thừa lại hai mươi mấy hóa muốn đan lập tức chậm rãi bay lên, giống như miếng sắt nhỏ bị nam châm hấp dẫn một dạng, đứng xếp hàng từng viên một hướng miệng hồ lô bay đi, thay phiên bay vào trong hồ lô.

Hắc, quả nhiên là pháp khí chuyên môn dùng để chứa tiểu viên thuốc. Không dùng vật gì bịt kín viên thuốc dễ dàng thay đổi chất, đặt ở trong loại hồ lô đặc biệt này nói không chừng thuốc có thể bảo tồn cực kỳ lâu dài.

Mở ra sao chép không gian đã sớm xuất hiện ở trước mặt nàng, tịch thu hai viên bồi nguyên cổ vốn đan ở bên trong, nàng lần nữa đổ ra một viên hóa muốn đan đặt ở bên trong sao chép không gian. Sao chép không gian tựa như lò siêu sóng phía trên màn hình lập tức biểu hiện thời gian sao chép là

2612 phút, thời gian không tới hai ngày.

Thật trùng hợp! Một viên hóa muốn đan có thể khắc chế tình cô ba ngày, sao chép một viên hóa muốn đan lại chỉ cần hai ngày, cái này bày tỏ không có gì bất ngờ xảy ra, ở bên trong ba năm rưỡi hóa muốn đan còn hữu hiệu, nàng không cần từ Âm Ngọc Phong nơi đó lấy được hóa muốn đan nữa.

Ba năm rưỡi, trời mới biết sẽ phát sinh chuyện gì? Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, vấn đề tình cô cùng hóa muốn đan mất đi hiệu lực, đến lúc đó lại nói!

Tô Y Nhân hăng hái bừng bừng lấy được một khối khăn tay bình thường, đổ ra mười viên hóa muốn đan gói kỹ, lấy đơn vị "một" này bỏ vào trong sao chép không gian để sao chép. Nàng lười mỗi hai thiên ngày mở sao chép không gian một lần, dù sao sao chép khăn tay phải không dùng bao lâu. Quả nhiên, khi sao chép không gian tắt, khi nàng điền số lượng sao chép là "2", trên màn hình của sao chép không gian biểu hiện thời gian sao chép là "52386" phút, đổi sang thành ngày đêm là không tới 37 ngày.

Cáp cáp cáp cáp, Âm Ngọc Phong, người không biết bốn cô nương là chuyển kiếp nữ, càng không biết bốn cô nương có ngón tay vàng, cho nên người tuyệt đối đoán không được bốn cô nương sẽ chạy trốn ở thời điểm người nhận định không thể chạy trốn.

Tô Y Nhân nhìn sao chép không gian, lòng tràn đầy kiêu ngạo: đây là biểu tỷ nàng vì nàng cái chuyển kiếp nữ này sáng tạo ngón tay vàng, mặc dù không phải là rất lợi hại, nhưng ở lúc này lại là thực dụng nhất.

Biểu tỷ làm tác giả, thiết định phải đặc biệt tinh xảo kín đáo a, ngón tay vàng không cầu tốt nhất, chỉ cầu thích hợp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duỗi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 33

Bởi vì sẽ có đầy đủ hóa muốn đan tạm thời giải quyết vấn đề muốn độc của tình cô, Tô Y Nhân kiên nhẫn chờ đợi thời cơ chạy trốn. Thân thể nguyên chủ kể từ bị Thanh Nguyên tiên quân thu làm đệ tử sau, cực ít rời đi sư môn, hiểu biết đối với Tu Chân Giới toàn đến từ với sư phụ, bây giờ Tô Y Nhân đối với Tu Chân Giới hiểu rõ thì càng ít, chỉ có một chút thiết định trong《Tô Khả Nhi tu tiên ký》biểu tỷ nàng viết. Nàng không thể làm gì khác hơn là lấy có tịch tịch, cách ba kém năm lại đi Đông di nương nơi đó gõ cửa, cùng đi gõ cửa những di nương khác nói chuyện phiếm, hiểu rõ Cửu châu đại lục Tu Chân Giới.

Không chấp nhận mình bị tình cô khống chế, cao ngạo Âm Ngọc Phong mang theo hai người làm tâm phúc trọng yếu nhất định dời đến tiền viện ở, không để ý ngày đêm nghiên cứu biện pháp đem tình cô đưa tới bên ngoài cơ thể. Thân thể tính - muốn, đối với hần loại tu sĩ thanh tu ngàn năm này mà nói, là sẽ không dễ dàng đắm chìm phải quên được tự ta.

Hóa muốn đan cải tiến sau quả thật hữu hiệu, ít nhất Tô Y Nhân mỗi ngày buổi tối sẽ không phiền não phải không ngủ được. Âm Ngọc Phong đem tất cả tinh lực cũng đặt ở nghiên cứu tình cô, buổi tối căn bản không tới. Bị giam lỏng ở sau vườn hoa Tĩnh Lâm trang Tô Y Nhân buổi tối ngủ no, ban ngày nhất thời không chuyện gì làm lại trống không đứng lên. Thân thể trẻ tuổi của nàng vừa hưởng qua tư vị hoan ái, có lúc không nhận được nhớ lại một phen, kết quả tinh thần phần khởi thân thể nóng ran, thiếu chút nữa tự mình đi ra ngoài tìm Âm Ngọc Phong.

Muốn thanh tâm quả dục a!

Nàng vừa thăm oán tình cô làm hư thân thể của nàng, vừa cố gắng luyện công —— Tĩnh Tâm quyết, loại công pháp tu chân học đồ dùng để thanh trừ tạp niệm, trưởng thành tu sĩ dùng để áp chế bản năng thân thể.

Năm nay mùa đông Nam Tề quốc đặc biệt lạnh, bông tuyết lục tục rơi xuống nhẹ nhàng hơn nửa tháng, trong vườn hoa Tĩnh Lâm trang gom được một tầng tuyết thật dày. Trong Khán Nguyệt các mây sương phòng Tô Y Nhân thường hoạt động đã khởi động pháp trận, bên trong âm áp như xuân (Nha hoàn bà tử không hiểu pháp trận thần kỳ, chỉ cho là hiệu quả chung của việc trong phòng thiêu đốt bồn lửa cùng tác dụng thần kỳ của viên dạ minh châu màu lửa đỏ). Nàng đã không hề ra ngoài đi lại nữa, thường tĩnh tọa tu luyện, lợi dụng ý niệm cảm ứng biến hóa bên ngoài.

Chạng vạng tối một ngày nào đó, lúc nàng đang tu luyện, đột nhiên nghe được bầu trời truyền tới ba thanh âm vô cùng to lớn. Chủ nhân những thanh âm này hiển nhiên tha pháp thuật, thanh âm to rõ ràng, truyền khắp mỗi một cái góc nhỏ Tĩnh Lâm trang.

“Thiên Thành cung Lãnh Tu Trúc bồi trưởng bối cùng bạn tốt mạo muội bái phỏng trang chủ Tĩnh Lâm trang, đảo chủ Thương Vân đảo, xin trang chủ mở cửa.” Thanh âm ôn nhuận khiêm tốn, tựa như con người của hần.

“Cảnh Long quốc Long Hồn sơn Đồ Kiến Sinh mạo muội, bái phỏng trang chủ Tĩnh Lâm trang, đảo chủ Thương Vân đảo.” Thanh âm thô cuồng vang dội, vừa nghe chính là người nhiệt tình.

“Âm Ngọc Phong, tiểu tử ngươi còn không mau một chút rút ra khỏi tới đón tiếp thái bà của ngươi! Ngươi thật không biết xấu hổ, cư nhiên bắt cóc hai tiểu nha đầu nhà tiểu Trúc.” Vị nữ tiên này lại là vị tánh khí nóng nảy, nghe ngữ khí bối phận tuổi tác còn so độc để Âm Ngọc Phong cao, dường như còn là quan hệ thân thích.

Tô Y Nhân vừa mừng vừa sợ, sư phụ rốt cục truy xét được nơi này, còn mời “Tiên” cấp tu sĩ có thực lực không thua gì hần cùng nhau tới đây cứu người. Nhưng là, sư phụ Thanh Nguyên tiên quân thế nào còn có một phái nữ trưởng bối tồn tại? Biểu tỷ thiết định nhân vật căn bản không có loại quan hệ thiết định này a! Cái trưởng bối này cư nhiên xưng Thanh Nguyên tiên quân tiểu Trúc, còn tự xưng là thái di bà của Âm Ngọc Phong, ba người bọn họ là thân thích? Gia tộc di truyền thể chất tốt, thành viên gia tộc tất cả đều tu chân?

Có thân thích quan hệ tốt nhất, mọi người đánh lên tới có phân tấc, sẽ không đem đối phương vào chỗ chết đánh.

Ngô, trong《Tô Khả Nhi tu tiên kí》, tiên quân cùng đệ đệ là huynh đệ cùng thế, thì ra là bọn họ vốn chính là người một nhà.

Tô Khả Nhi không có ở đây, trong tâm Tô Y Nhân đã đổi!

Lưu Nhã trong thân thể Tô Y Nhân hai tay nắm quần trên đầu gối, trái lo phải nghĩ, lòng mảy mủn thành hình lá liễu dần dần nhũn lại.

Sư phụ Thanh Nguyên tiên quân không quá thích nữ đệ tử nhỏ nhất, nhưng nếu như hần phát hiện thân thể nữ đệ tử nhỏ nhất bị những linh hồn khác xâm chiếm, nói không chừng sẽ một chương đánh chết Tô Y Nhân bây giờ.

Nàng còn là thừa dịp loạn trốn đi. Tỷ tỷ nữ chủ sẽ ở nơi khác không ngừng chọc hoa đào, nàng nếu là đồng hành cùng sư phụ, trời mới biết năm nào tháng nào mới có thể đuổi kịp tỷ tỷ, đợi đến kết cục chuyện xưa.

Tô Y Nhân đứng dậy hoạt động một chút gân cốt, cất giọng kêu lên:“Hong Hi, Nhạc Nhi, các người đi vào.” Hai người nha hoàn này coi như là thiếp thân nha hoàn của nàng, chỉ cần nàng ra Khán Nguyệt các, nhất định có một người hầu hạ.

“Cô nương, cô nương, bên ngoài có thần tiên bái phỏng trang chủ nhà ta.” Hồng Hi mặt mũi vui mừng chạy vào, không dám tin kêu lên, “Thanh âm bọn họ thật là lớn, người còn bay ở giữa không trung, nhất định là thần tiên.” Người bình thường nghe nói qua vô số chuyện xưa về thần tiên, biết trên đời quả thật có người với bất đồng minh, nhưng đại đa số người cả đời cũng không thấy được một thần tiên.

“Ngạ, phải không, ta đi ra xem một chút.” Tô Y Nhân cười ngâm ngâm nói, chậm rãi hướng đi Hồng Hi cùng Nhạc Nhi, sau đó nhanh như tia chớp đánh ra hai chương, chính xác đánh trúng huyệt ngũ của các nàng.

Hai thiếu nữ bình thường còn không có phản ứng kịp, đã mang theo kích động cùng nụ cười té xỉu trên đất.

“Thật xin lỗi, Hồng Hi, Nhạc Nhi.” Tô Y Nhân tự nói, đem y phục màu xanh của nha hoàn Nhạc Nhi thân hình cùng mình không sai biệt lắm cởi xuống tự mình mặc xong, lại đem nàng cùng Hồng Hi kéo lên giường, dùng chăn đắp kín, để xuống rèm giường nhưng bỏ thật dây màu đỏ loét.

Nhìn sang ngoài cửa phòng, sờ sờ kiểu tóc hôm nay của mình, mưu đồ đã lâu nàng quả quyết nhỏ hết trăm cái tóc, xoa tóc búi lại, ghim kiểu song nha kế giống như của Hồng Hi Nhạc Nhi.

Như vậy là được rồi. Bên ngoài tuyệt còn không có dừng, chú ý của mọi người cũng tập trung ở bầu trời, nàng thật nhanh chạy tới trong góc tường viện sau vườn hoa sẽ không có người phát hiện nàng không phải là nha hoàn hậu viện Tĩnh Lâm trang. Tường viện thật cao chỉ có thể ngăn trở người bình thường, nàng muốn lướt qua đi dễ dàng, nàng duy nhất lo lắng chính là, pháp trận trang viên có thể bởi vì có ba vị tiên quân bái phỏng lập tức khởi động hay không, có phải là như Đông di nương nói hay không, cho phép ra không cho vào.

Vừa muốn đi ra cửa phòng, Tô Y Nhân tựa hồ nghĩ tới điều gì, mặt lộ do dự.

Âm Ngọc Phong không có sao chép không gian, hóa muốn đan trong tay hần một khi dùng xong liền đoạn hàng. Ở trước khi dùng xong hóa muốn đan nếu là hần còn không thể đưa tới hưng tỉnh tỉnh cổ trong cơ thể, hần nên làm cái gì bây giờ? Không có hóa muốn đan, không có nàng, hần sẽ như thế nào? Tìm những nữ nhân khác, hay là dùng những loại chén thuốc khác để nén dục vọng phối hợp ý chí cố gắng chống?

Do dự một hồi, nàng từ trong mực xanh biếc lan ngọc bài lấy ra hồ lô thuốc để hóa muốn đan, đem hóa muốn đan toàn bộ đổ ra, sau đó

Cất xong thuốc, nàng đưa cổ tay trái ra nhắm ngay miệng hồ lô thuốc, tay phải lấy ra Bích Lăng kiếm, mũi kiếm nhắm ngay động mạch cổ tay nhẹ nhàng một vạch.

Động mạch cổ tay vừa phá vỡ, máu tươi lập tức xông ra, nhanh chóng chảy vào hồ lô.

Một, hai, ba mười lăm hai mươi

Trong lòng đếm đếm, nàng nhìn thấy máu tươi màu đỏ đầy hồ lô liền điểm trụ huyết mạch trên cổ tay, móc ra cầm máu ngưng cơ cao bồi lên, dùng một cây dây cột tóc chưa từng dùng qua thật chặt siết cổ tay.

Lắc lư đầu có chút hôn mê, nàng dùng nắp gỗ đem miệng hồ lô phong kín, dùng ngón trỏ cắn bẻ vỡ một tiểu pháp trận phòng ngừa phá hư công hiệu, sau đó từ trong mực xanh biếc lan ngọc bài lấy ra một viên bồ máu bồ khí đan ăn vào, cũng không lại trễ nải đi ra cửa phòng(Huyết dịch tu sĩ hàm chứa một ít linh lực, có thể dùng tới vẽ pháp trận) .

Đi ra cửa phòng, Tô Y Nhân núp ở sau một chỗ cây cột nhìn lên phương hướng bầu trời chỗ cổng lớn Tĩnh Lâm trang. Bầu trời xám trắng nổi lơ lửng ba tên tiên nhân, Thanh Nguyên tiên quân người mặc đạo bào màu trắng phảng phất dung hòa giữa trời đất, thế nhưng cổ khí thế tuyệt đối không cách nào để cho các tu sĩ có linh lực sao lãng; một tên người áo lam trôi lơ lửng ở bên người hần, khí thế hào phóng như cũ làm cho không người nào có thể coi

thường; dễ thấy nhất chính là một thoáng đỏ tươi giữa không trung.

Trong gió rét vu vù, nữ tiên tự xưng thái di bà của Âm Ngọc Phong ồng tay áo quần dài tung bay, áo choàng như rặng mây đỏ thật dài theo gió cuồng vũ. Nàng khí thế tôn quý kiệt ngạo, tựa như vương giả bá chủ!

Người kia là ai? Trong đại cương《Tô Khả Nhi tu tiên kí》hoàn toàn không có thiết định về nàng. Trong đại cương là có một vị thích bách hợp*, thường thái dương bồ âm nữ tu sĩ, nhưng vị kia nữ tu sĩ đi con đường tu luyện tà đạo tuyệt đối sẽ không có khí thế mạnh mẽ như vậy!

Trong lòng Tô Y Nhân càng ngày càng bất an, bởi vì người cùng môn đồ thoát khỏi nhận biết của nàng càng nhiều, nàng lại càng không dám tin tưởng cái thế giới này là thế giới song song, chẳng qua là một ít chuyện cùng cuốn văn mới của tác giả biểu tỷ tương tự (ngón tay vàng có lẽ là từ thiện lúc nàng chuyển kiếp bản thân mang tới).

“Tăng tôn bái kiến thái di bà. Ba trăm năm không thấy, thái di bà thực lực lại lên một tầng, chúc mừng chúc mừng. Tăng tôn tin tưởng thái di bà tương lai tất nhiên có thể thọ cùng trời đất. Lãnh Tu Trúc, lâu rồi không thấy? Đổ đạo huynh, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.”

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng kéo dài của Âm Ngọc Phong vang lên, “Âm Ngũ, mở đại môn cung nghênh ba vị tiên quân.” Một thân mực xanh biếc cảm bảo hấn ung dung không vội vã bay lên trời, cùng ba vị “Tiên” cấp tu sĩ giăng co.

Âm Đại Âm Tam, hai tên thực lực đạt tới “Chân” cấp lục phẩm tu sĩ ngay sau đó bay lên trời, dừng ở độ cao hơi thấp với vị trí bốn vị tiên quân.

Ngô, xem ra, Tinh Lâm trang có thể cùng “Tiên” cấp tu sĩ giăng co cũng liền ba vị này, nhiều lắm là thêm một Âm Ngũ thực lực hơi yếu với Âm Đại Âm Tam.

Trong lòng Tô Y Nhân nghĩ ngợi: đối mặt tình với chủ tứ độc đế thích đề độc đề cô, phe của sư phụ Thanh Nguyên tiên quân sẽ không lỗ lã; vị thái di bà là trưởng bối độc đế cùng Âm Ngọc Phong, nàng nhất định sẽ không để cho hai người bọn họ trọng thương lẫn nhau.

Ở lại chỗ này chờ bị cứu? Nếu như sư phụ hỏi tới Tô Khả Nhi, nàng nên trả lời thế nào? Nếu như sư phụ biết quan hệ của nàng cùng Âm Ngọc Phong, nàng trả lời như thế nào? Tránh là tốt nhất!

Cuối cùng liếc mắt nhìn mấy người vẫn còn giăng co ở bầu trời, nhất là thân ảnh thon dài anh tuấn mực màu xanh lá cây, nàng gợn tay nửa che kín mặt, lấy tư thế chắn gió tuyết đi qua trước mặt hai tên lão bà từ quét tuyết trong Khán Nguyệt các, nhanh chóng chạy vào trong rừng cây bên ngoài hành lang, lấy thêm ra áo choàng da chồn trắng đặc biệt từ Đông di nương nơi đó “đòi mượn” tới đem cả người mình bao vây, hướng tường viện khoảng cách nơi này gần nhất chạy đi, sau đó tung người nhẹ phiêu phiêu bay vọt qua tường viện.

Nàng là tam phẩm tu sĩ băng mộc song linh căn, đối với pháp thuật thuộc tính băng, mộc học tập nhiều. Tuyết bay đầy trời, thế giới một mảnh tuyết trắng, mặc áo choàng lông màu trắng nàng băng vào dưới chân tuyết trắng chống đỡ thật nhanh trượt đi, quanh thân linh lực lưu động nhỏ đến cơ hồ không tồn tại.

Nàng lướt qua sau, trên tuyết lưu lại một dấu vết vô cùng cạn, bông tuyết rơi rớt bay xuống, rất nhanh đem vết tuyết kia che giấu.

Nàng, Tô Y Nhân, cứ như vậy biến mất ở giữa trời đất bao la, chờ mọi người tìm nàng, chỉ phát hiện hai tên nha hoàn phục vụ nàng ngủ mê man ở trên giường của nàng cùng Âm Ngọc Phong, trên bàn để đầy một hồ lô máu tươi.

(*) Bách hợp = GL (girl love)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Quý tiết tuyết trắng tan rã, Tô Y Nhân mặc một bộ áo choàng màu xanh lá cây, cõng một thanh bảo kiếm, cưỡi một con lừa màu xám tro đi lại ở trên quan đạo bùn lầy. Nàng cũng không phải là một người, nàng cùng chừng ba mươi vị nam nữ đi chung với nhau. Nàng biết mình có chút mù đường, không muốn luôn là đi oan uổng đường, nàng đối với rất nhiều chuyện trên Cửu châu đại lục cũng hoàn toàn không biết, một người đường dài lữ hành lại rất tịch mịch, có lúc đến địa phương xa lạ ngay cả ngôn ngữ địa phương cũng nghe không hiểu, vì vậy lấy thân phận giang hồ nữ hiệp cùng một ít thương đội, lữ nhân gia quyến nhân số tương đối nhiều thương nghị, nàng muốn đi một nơi, nếu như cùng đường, nàng nguyện ý một đường bảo vệ đối phương, còn đối phương chỉ cần cho phép nàng gia nhập.

Có người nhìn nàng là thiếu nữ trẻ tuổi, không tin cũng không nguyện ý mang nàng đồng hành, có người thậm chí thêm thường vẻ đẹp của nàng mà dâng lên tà niệm, nhưng khi thấy nàng rút ra bảo kiếm hàn khí bốn phía tùy ý vung mấy cái giũ ra mấy đóa kiếm hoa lạnh như băng, lập tức gương mặt a dua nụ cười, yêu cầu nàng đồng hành. Lần này, nàng gặp gỡ một Tri phủ cáo lão về quê, mang theo gia quyến cùng đại lượng vàng bạc tài sản, liền theo đuôi đồng hành, sau đó theo đuôi ra Hoài Nghi, định tự tiện cử, tạm thời gia nhập cái đội ngũ này.

“Lưu cô nương, con đường hướng tây kia liền đi thông phương hướng đại lộ Bách Hoa trấn, cô nương thật không nguyện cùng chúng ta tiếp tục đồng

hành? Từ Hà Dương Tập bên kia vòng qua hai sơn khâu cũng có thể tới Bách Hoa trấn, xa không được bao nhiêu.” Đội ngũ đi tới ngã ba quan đạo, bên người nàng một nam tử trẻ tuổi cười tuấn mã màu đỏ hời lần nữa, mắt to sáng ngời tinh thần ẩn núp không được niềm ái mộ.

Vị thiếu nữ xinh đẹp nửa đường yêu cầu đồng hành này là mới xuất sư môn, không quen biết đường, thỉnh cầu Lưu tri phủ, Lưu tri phủ Triệu thị vệ cùng Trương đại tiêu đầu cho phép nàng đồng hành. Lưu tri phủ cáo lão về quê người già tâm không già, nhìn thiếu nữ xinh đẹp lập tức đáp ứng. Triệu thị vệ cùng Trương đại tiêu đầu lo lắng trong đó có bấy, cũng không muốn, nhưng không biết chuyện gì xảy ra, bọn họ cùng cô nương nói mấy câu sau liền mặt tươi cười đồng ý. Cũng là, cô nương này thanh linh xinh đẹp tuyệt trần, tính tình sáng khoái, thoạt nhìn cũng không giống như là tặc nhân muốn đánh cướp tiền tài Lưu tri phủ.

“Không được, Vương tiêu sư, tỷ tỷ ta truyền tin nói nàng ở Bách Hoa trấn chờ ta.”

Đã phát hiện tâm ý tiêu sư trẻ tuổi Tô Y Nhân hai tay ôm quyền cười nói, “Vương tiêu sư, Trương đại tiêu đầu, cảm ơn hai vị một đường nhiều phương chiếu cố, Lưu Nhã lần nữa cảm ơn, chúng ta sau này còn gặp lại.” (Nàng sử dụng tên ban đầu của mình)

Anh tư thoải mái lật người xuống lừa, Tô Y Nhân hướng chỗ ở xe ngựa Triệu thị vệ bảo vệ Tri phủ chấp tay một cái, cất cao giọng nói: “Triệu đại nhân, sau này còn gặp lại.”

Đem con lừa nhỏ dắt giao cho đi tới bên người tiêu cục tiểu nhị đang chờ đợi, nàng hướng mọi người đồng hành hơn mười ngày phát tay một cái, “Các vị, lên đường xuôi gió.” Đi lên phía tây quan đạo. Người của thế giới này nàng không muốn dính chọc nhiều hơn, tình cảm của người ở đây nàng không thể muốn, cho nên mỗi lần vừa phát hiện có nam tử trẻ tuổi đối với mình động tình, lập tức rời đi, không cho đối phương nửa điểm cơ hội.

Trương đại tiêu đầu tuổi đã hơn năm mươi vỗ vỗ bả vai tiểu tử, an ủi người thâm mến thất bại, “Tuấn Kiệt, đừng nhìn Lưu Nhã cô nương nữa. Ta vừa nhìn cũng biết nàng không phải là cô gái bình thường du lịch giang hồ. Cô nương như vậy, nhỏ nhỏ tiêu sư chỉ có thể nhìn chỉ có thể muốn, không thể si yêu, càng không thể dây dưa. Người cũng đầu hai mươi rồi, trở về, ta tìm người làm mai giúp người nói phòng vợ.”

“Trương thúc……” Trẻ tuổi Vương tiêu sư tức giận đỏ cổ, kêu lên, “Ta chỉ là muốn cùng Lưu cô nương nhiều chung sống một trận thôi, không dám đối với nàng có bất kỳ ý tưởng không nên có.” Lưu cô nương đẹp phải tựa như tiên tử trong truyền thuyết, lại vũ kỹ cao cường, hấn một tiêu sư bình thường, nơi đó dám có ý tưởng hợp với không xứng? Hấn nhiều lắm là trong lòng yêu yêu thôi, Trương đại tiêu đầu cần gì nói ra?

Không nói lòng ái mộ mỗi người nơi này, liền nói Tô Y Nhân. Trong đại cương《Tô Khả Nhi tu tiên kí》nhắc tới, người nam chủ thứ ba Mộng quý cùng nữ chủ Tô Khả Nhi có duyên kiếp trước kiếp này, bọn họ sẽ ở một bên suốt con bướm bay đầy trời lãng mạn gặp nhau. Nàng hỏi thăm vô số thương đội lữ nhân đi tứ phương, hoài nghi Điệp tuyến ở phụ cận Bách Hoa trấn chân núi Ngọc Nữ chính là địa phương bọn họ gặp nhau.

Quý tiết có bướm bay đầy trời phải là thời điểm mùa xuân tháng ba tháng tư, bây giờ còn là đầu tháng hai, nếu như nơi đó thật là địa phương lãng mạn bọn họ gặp nhau, nàng là có thể ở nơi này chờ tỷ tỷ, nếu như không phải là, nàng còn muốn tìm một suối nước khác có bướm bay đầy trời.

Tô Y Nhân thường xuyên đang suy nghĩ, sau khi tỷ tỷ bị Âm Ngọc Phong thả, tại sao không phải là lập tức đi tìm sư phụ? Nàng ở cửa hàng nước trà ven đường Hạ Quận nhận được thiên lý truyền âm thạch của sư phụ, biết sư phụ ở địa phương nào, chẳng lẽ đi lộ tuyến sư phụ khi đó đang ở, chính là lộ tuyến chạy trốn của NP nữ chủ Tô Khả Nhi《Tô Khả Nhi tu tiên kí》?

Phượng Hoàng niết bàn thành công hay không? Nó không có cùng chủ nhân tiên quân gặp gỡ, không có ký linh sủng khế ước lần nữa, khẳng định không thể cùng chủ nhân ban đầu ý niệm trao đổi, cho nên tỷ tỷ mang theo nó vẫn còn ở đuổi theo chỗ ở mấy tháng trước mà tiên quân đặt chân đi? Thiên lý truyền âm thạch cái tiểu pháp khí này không phải là có thể ngàn dặm tìm người, thiên lý truyền âm sao, sư phụ ban đầu chỉ làm một cái sao?

Hiểu rõ cái thế giới này nàng cố ý phá hư số mạng tương lai của một ít người, vận mạng của bọn họ tại sao còn là hướng đại cương cuốn văn mới của biểu tỷ nàng đi?

Mỗi lần nghĩ tới những thứ này, Tô Y Nhân đã cảm thấy đầu đặc biệt đau. Nàng chuyển kiếp rốt cuộc là thế giới dùng chữ viết tạo ra ngoài, chẳng qua là một ít chuyện nhỏ bởi vì nàng tồn tại xuất hiện biến hóa nhỏ nhỏ, còn là cái thế giới này là chân thực tồn tại, chẳng qua là trùng hợp một ít chuyện trùng hợp với cuốn văn mới của tác giả biểu tỷ?

Nàng vô cùng lo âu, những việc nàng làm bây giờ có thể ảnh hưởng cái thế giới này bao nhiêu? Tỷ tỷ Tô Khả Nhi số mạng sẽ cùng Tô Khả Nhi dưới bút của biểu tỷ giống nhau như đúc? Minh thật sự có cần thiết can thiệp các loại điềm ngộ của tỷ tỷ, chém đứt hoa đào thịnh vượng của nàng?

Khoảng cách Bách Hoa trấn càng ngày càng gần, ven đường cây cối lá xanh càng ngày càng nhiều, gió xuân chạm mặt mà dần dần mang mùi hoa nhàn nhạt.

Tô Y Nhân vừa theo quan đạo đi về phía trước, vừa tiếp tục hôn bay chân trời (Bây giờ là ban ngày, nếu là buổi tối, nàng sẽ ở dưới điều kiện tiên quyết bảo đảm không lạc đường mới ngự kiếm phi hành).

“Biểu tỷ, ta thật bội phục năng lực biên chuyện của người, người cư nhiên để cho nhiều nam chủ ưu tú kiêu ngạo như vậy để xuống tôn nghiêm của nam nhân, cùng hưởng một nữ nhân.”

Nàng tự nhủ, “Người nhất định thiết định các loại cơ hội.” Để cho những nam nhân kia không thể không tha thứ nam nhân khác tồn tại!

Mặc dù trong đại cương《Tô Khả Nhi tu tiên kí》không có thiết định, tác giả biểu tỷ cũng còn không có viết đến, nhưng nàng bây giờ có bảy mươi phần trăm nắm chắc tin tưởng, cái đó khí điểm phách lối, lực lượng cường hãn thái đi bà nhất định là nước láng giềng Nam Tường quốc, trong sáu quốc gia một nước nhỏ duy nhất lấy cô gái vi tôn —— nữ tiên Khôn Nguyên quốc. Tiên quân Khôn Nguyên quốc cư ngụ ở chỗ giao giới Nam Tường quốc cùng

độc đế xa ở Vĩnh Thái đế quốc có lẽ là huynh đệ một gia tộc, đều cùng thái đi bà có chút quan hệ.

Nếu như là như vậy, cũng rất dễ dàng giải thích hai người đàn ông của Tô Khả Nhi này lúc ban đầu, thanh ngạo tiên quân cùng lãnh ngạo độc đế tại sao phải đồng ý cùng hưởng Tô Khả Nhi, bởi vì bọn họ bao nhiêu bảnh hưởng bởi Khôn Nguyên quốc nữ tôn nam tử, một nữ nhiều chồng.

Giữa hai người tiên quân cùng độc đế có thể thỏa hiệp như vậy, bọn họ đối với những nam chủ khác đây? Trong nguyên văn đại cương Mộng quý, thụ yêu (hùng cây trong vợ chồng cây), cô tiên, các loại thần thú linh sủng, bọn họ lại là bởi vì sao thỏa hiệp?

“Tác giả cũng quá cực khổ, luôn là sáng lập cơ hội cho những chuyện không thể nào biến thành có thể.”

Nàng nhún nhún vai, đem suy nghĩ chuyển trở về trên người nam chủ thứ ba Mộng quý trong《Tô Khả Nhi》.

Mộng quý là loại hình nam nhân gì, âm nhu tà mị sao? Quý không có dương khí gì, đoán chừng chỉ có thể là âm nhu tà mị.

Tỷ tỷ Tô Khả Nhi có thể nói trước cùng mộng quý gặp gỡ hay không? Bọn họ có nhớ lại kiếp trước hay không, bọn họ có tình cũ bùng cháy hay không, bọn họ có triển khai thuyền hỉ hay không?

Nếu như đều có, Tô Khả Nhi thì có hai người đàn ông, bất kể tương lai có còn nam nhân khác hay không, đã là chân chính NP nữ chủ. Sự phụ, không có thái đi bà chu toàn, không có huynh đệ (có thể) Âm Ngọc Phong, sẽ còn đồng ý cùng người khác cùng vợ sao? Nếu như ở dưới sự trợ giúp của nàng, Tô Khả Nhi không hề cùng những nam chủ khác gặp nhau nữa, hiện có hai người nam chủ lại chỉ có thể chọn một, tỷ tỷ Tô Khả Nhi nàng chọn người nào?

Bất kể Tô Khả Nhi có phải lần lượt bị nam nhân cưỡng chiếm hay không, trong tính tình tác giả vì nàng thiết định nhất định có hai chữ đa tình này. Vì thiện lương nàng nhất định không đành lòng tổn thương bất kỳ một cá nhân nào của nàng! Tô Khả Nhi bản thân không cách nào quá quyết lựa chọn!!!

Nàng sẽ rất có thể để cho tình cảm ba người lâm vào tình cảnh nguy hiểm, cuối cùng sinh ra bi kịch.

Muốn cuốn văn《Tô Khả Nhi》không bị kịch, thứ nhất, trừ khi Tô Khả Nhi từ đầu đến cuối đều không có cùng những nam chủ khác lần qua giường, từ đầu đến cuối cũng chỉ thích sự phụ một người; thứ hai, tất cả nam nhân cùng nàng sinh ra tình cảm lần qua giường cũng cam chịu nam nhân khác tồn tại.

Nàng phải nhanh lên một chút tìm được tỷ tỷ Tô Khả Nhi, xác định nàng đã gặp phải Mộng quý hay chưa, cũng cùng hân hạ qua giường. Nếu như lần, nàng nhất định phải xác định Mộng quý có năng lực đối kháng cùng tiên quân sự phụ hay không, nếu như không có, vội vàng cho hắn tìm kiếm đồng minh.

Xét theo vấn đề lập trường, tỷ tỷ cùng nàng là không thể trở thành đồng minh của Mộng quý, có thể làm đồng minh Mộng quý, chỉ có những nam chủ khác xuất hiện sau đó.

Nhưng là nam nhân cái nào không muốn độc chiếm người yêu, tiên quân, Mộng quý, sau lại những nam chủ khác? Có lẽ bọn họ sẽ cộng tỷ tỷ hợp tác, trước tiên diệt tình địch mình ghét!

Hậu cung của tỷ tỷ biển dầm dẩy sóng, đằng đằng sát khí!

Nghĩ tới đây, đột nhiên trong lòng Tô Y Nhân run run một cái: người xem NP tiểu thuyết rất thoải mái; người trong tiểu thuyết NP nếu như là chân thật tồn tại, nhất định vô cùng vô cùng khó chịu!

Ai, muốn quá nhiều chỉ biết chết lượng lớn tế bào não, nàng hay là tìm được tỷ tỷ trước lại nói.

Nếu như tỷ tỷ Tô Khả Nhi đã NP, nàng liền bằng quan bọn họ yêu hận tình cừu các loại bản khoản, tận lực không làm tỷ tỷ đau lòng; nếu như Mộng quý còn không có đặc thù, tỷ tỷ còn không có đối với hắn sinh ra tình cảm, nàng muốn thử chia rẽ bọn họ.

Tỷ tỷ hiền lành, khắp nơi chiếu cố nàng, nàng nếu muốn biện pháp để cho nàng hạnh phúc vui vẻ, mà không phải vui lắp ở trong âm mưu tranh đoạt của đám nam chủ.

Chuyển kiếp nữ chuyển kiếp vào《Tô Khả Nhi》có ý nghĩa gì? Chỉ là vì phong phú kịch tính kéo dài số chữ văn chương? Nàng Lưu Nhã thay thế chuyển kiếp nữ chuyển kiếp vào trong《Tô Khả Nhi》, chẳng lẽ chính là vì nhìn vở kịch của NP nữ chủ cùng đám nam chủ?

Thế giới song song? Thế giới hư ảo dùng chữ viết sáng tạo ra?

Trong lúc suy tư lung tung, nàng càng ngày càng hồ đồ, nghiêm trọng hoài nghi ý nghĩa tồn tại của mình. Nếu như là thế giới song song, nàng rõ ràng biết trước tương lai cũng là buông tay bất kể tỷ tỷ mình dạo chơi thiên hạ, lương tâm không đành lòng; nếu như là thế giới biểu tỷ dùng chữ viết tạo ra, chờ nữ nhân vật chính Tô Khả Nhi của thế giới hoàn thành nguyên định kịch tính, HE, lần nữa trở lại bên người nàng, nhìn có thể hay không sẽ về được thế giới cũ?

Muội muội, đừng rời bỏ ta, ta sẽ bảo vệ ngươi. Ta không bảo hộ ngươi người nào bảo vệ ngươi?

Không cho các ngươi bắt muội muội ta!

Độc đế đại nhân, lúc ngài bỏ thuốc, có thể hay không đem kịch độc hạ ở trên người ta, chỉ ở trên người muội muội ta hạ độc được có giải được?

Xin người bỏ qua cho muội muội ta, ta nguyện ý đem hai loại độc được này cùng uống rồi.

Người nghĩ hành hạ ta thế nào cho hả giận đều được, cầu xin các người chớ làm tổn thương muội muội ta.

.....

Nhớ tới tỷ tỷ đối với mình từng điểm từng giọt, nhớ tới tỷ tỷ muốn đem pháp khí dịch dung để bảo vệ cô gái cho nàng đeo, nhớ tới tỷ tỷ vì không để cho Âm Đại công kích được mình, dùng thân thể chịu đựng cường lực của hắn, nhớ tới tỷ tỷ cố chống thân thể gặp độc được hành hạ chiều cổ nàng

Tô Y Nhân đỡ trán thở dài: nàng tại sao có thể mặc kệ thiện lương tỷ tỷ? Nàng Lưu Nhã chuyển kiếp đến cái thế giới này có ý nghĩa là : để cho tỷ tỷ Tô Khả Nhi quá hạnh phúc NP cuộc sống.

Nếu như cái thế giới này là biểu tỷ sáng lập, bất kể đại cương《Tô Khả Nhi tu tiên kí》sau này sẽ sửa đổi thế nào, chỉ cần nàng là Tô Y Nhân trong thế giới《Tô Khả Nhi》, nàng sẽ phải bảo vệ tỷ tỷ Tô Khả Nhi hiền lành thuần của nàng! Văn mới của biểu tỷ chỉ viết hơn năm vạn chữ mà thôi, đại cương có thể đẩy ngã viết lại!

Nếu như cái thế giới này là một thế giới song song, chẳng qua là cái thế giới song song này cùng thế giới trong văn của biểu tỷ có độ cao tương tự, như vậy, nàng nhất định phải trợ giúp tỷ tỷ thoát khỏi số mạng nam nhân quá nhiều! Về phần tác giả biểu tỷ có năng lực quấy nhiễu đối với một bộ phận người của cái thế giới này, hừ, trừ hoan nghênh nàng nhiều đưa chút ngón tay vàng cho nàng, những thứ khác hết thấy đều không hoan nghênh.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Bách Hoa trần danh như ý nghĩa, nơi khác cây cối vừa mới hiện lên xanh biếc, ngọn cỏ nhỏ mới toát ra bùn đất, Bách Hoa trần đã phủ thêm trang phục xanh, một ít hoa cỏ Tô Y Nhân không quen biết đều mọc ra khỏi nụ.

Nơi này nhiệt độ thế nào so bên ngoài ẩm áp một ít,

Càng ngày càng đến gần Bách Hoa trần dưới chân núi ngọc nữ, trong lòng Tô Y Nhân càng ngày càng kinh ngạc. Nơi này hoa cỏ cây cối nhiều linh khí rất nồng ngược lại cũng thôi, tại sao nơi này nhiệt độ rõ ràng so nơi khác cao hơn chút, là bởi vì dưới đất có ôn tuyền sao, hay là có người ở chỗ này thiết trí loại pháp trận cực lớn để giữ ấm,

Đất thế tục chỗ có đông đảo hoa cỏ cây cối thường thường là nơi tu sĩ ở. Đối câu nói, bởi vì có tu sĩ, cho nên nơi này hoa mộc thịnh vượng, linh khí tụ tập.

Ngọc Nữ sơn vô cùng thích hợp tu sĩ ở lâu dài, nàng càng ngày càng tin tưởng mình không có đi sai phương hướng, tỷ tỷ cùng Mộng quý nhất định là ở chỗ Diệp tuyền này gặp nhau. Trong nguyên văn《Tô Khả Nhi》độc đế Âm Ngọc Phong sẽ phái nhóm lớn người tìm kiếm Tô Khả Nhi, bây giờ mặc dù kịch tình có điều biến hóa, nhưng nàng tin tưởng hẳn cũng sẽ phái người truy tìm mình. Âm Ngọc Phong truy binh đến trước mắt thì ngưng còn chưa có xuất hiện, nàng hy vọng mình có thể đợi được tỷ tỷ đến.

Bách Hoa trần là một tòa trấn kích thước có chút lớn, dùng đá xây dựng thành tường thật cao, người đi đường đi vào có lúc sẽ bị binh lính thủ thành cản lại tra hỏi. Chẳng qua Tô Y Nhân không lo lắng loại vấn đề về thế căn cước, bởi vì trên đầu nàng mang một cây trâm cài tóc hoa mai, Âm Ngọc Phong theo trữ vật pháp khí mực xanh biếc lan ngọc bài cùng đưa cho nàng, có thể dựa theo tâm ý của nàng khuấy loạn suy nghĩ người khác.

Tô Y Nhân đi theo sau lưng một đôi trung niên vợ chồng, trước khi bọn hắn thông qua hai tên lính vượt ve một cái trâm cài tóc hoa mai trên đầu. Vốn là binh lính muốn ngăn lại hai vợ chồng tra hỏi thân thể mới vừa về phía trước, đột nhiên dừng lại, sau đó cái gì cũng không có làm để cho đôi vợ chồng cùng Tô Y Nhân đã qua. Ở trong mắt của hắn, đôi vợ chồng rất bình thường, nữ nhi phía sau bọn họ cũng rất bình thường, hoàn toàn không cần thiết cản lại đặt câu hỏi.

Tô Y Nhân mặt mũi mỉm cười thông qua cửa thành, đối với mị hoặc trâm cài tóc loại lừa hành chuyên dụng pháp khí này khen không dứt miệng.

Bách Hoa trần bên trong phòng ốc gắn liền với cây cối, trên tầng đá mái ngói cũng thường thường điêu khắc hoa văn, cư dân yêu thích hoa trang sức trên người phần lớn cùng hoa có liên quan; dọc phố cửa hàng bảng hiệu cờ treo tung bay, còn lấy nhiều tên cùng hoa có liên quan: quế hương vườn, chi tử tửu lâu, Lâm thị phù dung trà trang, thiên hương bách hợp tú trang, mẫu đơn phú tiền trang đây là một tòa trấn yêu hoa!

Giờ phút này đang gần tới buổi trưa, nhà nhà hộ hộ đang nghỉ ngơi khỏi, trên đường phố người đi đường thưa thớt, tửu lâu quán cơm bận rộn náo nhiệt.

Tô Y Nhân đang trên đường đi dạo một hồi, hướng đi một nhà quán cơm trang hoàng không kém, thoát nhìn vệ sinh cũng coi như tốt. Khóe mắt thấy tiểu nhị quán cơm gật đầu cúi người, cao giọng nói, “Ngài tới rồi, mau mời vào bên trong, mời khách lên lầu, còn một chỗ trống ~” Nhà quán cơm này

trong đại sảnh đã không có chỗ trống nữa.

Nhìn Tô Y Nhân là cô gái đeo kiếm đi một mình, điểm tiểu nhị đem Tô Y Nhân dẫn đến trước một cái bàn trống lầu hai, ân cần gạt khăn lau trên vai, đem cái ghế cái bàn lau thêm một lần, cầm lên bình trà bưng bự trên bàn cùng chén trà nhỏ, vì Tô Y Nhân rót nước trà.

Ánh mắt xem một chút khăn lau xám xịt có chút dầu mỡ kia, Tô Y Nhân tự nói với mình, nơi này không phải là quán ăn cao cấp thời hiện đại, điều kiện vệ sinh có hạn.

“Khách nhân, người muốn điểm cái gì, bốn điểm đặc sắc món ăn có hầm lư ruot già, hồng đốt nấu xương, yêu hoa xào, tôm sông rán giòn, nấm đậu hũ.....” Điểm tiểu nhị tuôn ra một chuỗi thực đơn dài.

“Tôm sông rán giòn, nấm đậu hũ, lại thêm một món canh.” Tô Y Nhân không thương ăn món ăn lấy nội tạng động vật làm nguyên liệu, không đợi hân báo xong tên món ăn, điểm một thịt một chay một canh.

“Tốt, ngài chờ”. Điểm tiểu nhị lập tức bước nhanh đi tới cửa thang lầu của lầu hai, hướng lầu dưới lớn tiếng hét: “Lầu hai bàn số ba Tôm sông rán giòn, nấm đậu hũ, thêm một món canh.” Chương quý ở vào cửa lầu một bút lông rồng bay phượng múa làm ghi chép, phòng bếp tiểu nhị truyền lời chạy nhanh đi vào phòng bếp.

Từ túi thêu hoa bên hông lấy ra ba đồng, Tô Y Nhân hỏi: “Tiểu nhị, Bách Hoa trấn gần nhất có một cô gái xấu xí mang theo con chim nhỏ màu đỏ xuất hiện qua hay không? Ta là muội muội nàng, đang tìm nàng.” Nàng tin tưởng quán cơm từ lâu thanh lâu những chỗ này tin tức tương đối linh thông, thanh lâu, nàng không có hứng thú đi. Chim nhỏ màu đỏ, cô gái xấu xí, hai cái điều kiện này tăng lên, hẳn là sẽ không hỏi ra một đồng lớn câu trả lời.

“Chưa từng thấy qua cô gái xấu xí ngài nói.”

Điểm tiểu nhị tay chân nhanh nhẹn thu hồi ba đồng bạc kia, cười nói, “Nhưng gần nhất tin đồn, biệt viện Kỷ phủ ở mười dặm bên ngoài trấn bắc nuôi một con chim nhỏ màu đỏ rất hiếm nhân tính, là sủng vật yêu quý của ngũ Thiếu phu nhân Kỷ phủ mới cưới, biết nói, chưa từng nhốt vào lồng.”

Chim nhỏ biết nói lại không có chạy trốn, Kỷ phủ ngũ Thiếu phu nhân?

Tô Y Nhân mặt kinh ngạc, ngay cả cái miệng nhỏ nhắn bắt nhả mở rộng cũng không biết.

Không thể nào không thể nào không thể nào..... Chim nhỏ biết nói lại không có chạy trốn không phải là Phụng Hoàng đi? Kỷ phủ ngũ Thiếu phu nhân không phải là tỷ tỷ của mình đi?

Đây là chuyện không thể nào! Người bình thường làm sao có thể cưới lấy được nữ tu sĩ thanh xuân thường trú? Trong đại cương biểu tỷ nàng căn bản không có công tử nhà người bình thường tồn tại!

Nhưng, ngộ nhớ là tỷ tỷ cùng Phụng Hoàng đây?

Nàng bắt lại tiểu nhị muốn đi phục vụ những khách nhân khác, vội vàng hỏi, “Kỷ phủ ngũ Thiếu phu nhân tên gọi là gì?”

“A nha ~ đau quá, khách nhân, mau buông tay.” Điểm tiểu nhị kêu thảm thiết nói, “Tay của ta mau gãy.” Hắn không nghĩ tới thiếu nữ xinh đẹp thoát nhìn kiều kiều yếu yếu lực tay lại lớn như vậy, xem ra người giang hồ thật lợi hại, nữ nhân cũng có thể đả thương giết chết người bình thường.

Tô Y Nhân chợt phát hiện mình thiếu chút nữa bẽ gãy cổ tay người bình thường, vội vàng nói, “Thật xin lỗi, là ta không cẩn thận.” Vội vàng tiêu tiền tiêu tai, móc ra một khối bạc vụn đền bù tổn thất tinh thần cho người ta.

Chịu đựng cổ tay đau nhức, điểm tiểu nhị cẩn thận tiếp nhận bạc vụn, nói, “Khách nhân, khuê danh cô gái người ngoài không biết.” Hắn ngay cả nhà mẹ người ta họ gì cũng không biết.

Len lén đo lường bạc vụn, hắn tiếp tục nói: “Bên ngoài chỉ đồn đãi, kia ngũ Thiếu phu nhân là người gặp rủi ro, lúc Kỷ gia Ngũ công tử đi ra ngoài thăm bạn cứu nàng, nàng không có gì trả ơn, liền lấy thân báo đáp.”

“Nga nga.” Tô Y Nhân lúc này mới yên tâm. Tỷ tỷ Tô Khả Nhi nói thế nào cũng là một tam phẩm tu sĩ, hơn nữa Phụng Hoàng võ lực trị giá rất cao, bọn họ trừ khi gặp gỡ tu sĩ tà phái tam phẩm trở lên, lại bị đánh thành trọng thương, nếu không không thể nào gặp rủi ro đến cần người bình thường trợ giúp.

“Tiểu nhị, ta hỏi người thêm một câu, phụ cận Bách Hoa trấn có phải hay không có Điệp tuyến?” Nàng tiếp tục hỏi.

Mục đích chủ yếu của nàng chính là trước tiên xác định vị trí Điệp tuyến. Thời điểm bướm bay đầy trời phải là mùa xuân tháng ba tháng tư, bây giờ mới đầu tháng hai, tỷ tỷ còn chưa tới nơi này cùng Mộng quý gặp gỡ đây.

“Ra cửa trấn bắc, dọc theo đường nhỏ vào Ngọc Nữ sơn, người là có thể thấy Điệp tuyến. nơi đó khí hậu so trong trấn ẩm áp, đầu tháng hai có chút hoa liền nở ra, con bướm vốn sợ lạnh cũng lục tục đi ra. Điệp tuyến hơn hai trăm năm trước trở thành tài vật của quan phủ, mấy ngày bướm bay đó muốn đi đến bên Điệp tuyến ngắm cảnh thưởng thức, mỗi một vị đều phải bỏ tiền. Cô nương muốn đi xem tốt nhất thừa dịp bây giờ con bướm còn không nhiều thời điểm xem” Nhìn ở trên mặt bạc vụn tiếp tục ân cần phục vụ điểm tiểu nhị hồi đáp, gương mặt kiều ngạo. Người tới Bách Hoa trấn trừ mua chậu bông, hoa cỏ, mầm móng hoa của Bách Hoa trấn, chính là vì nhìn đàn bướm ở Điệp tuyến.

Tô Y Nhân gật đầu một cái, ý bảo không có lời muốn hỏi nữa. Điểm tiểu nhị bước nhanh rời đi vị giang hồ nữ hiệp rất xinh đẹp cũng rất lợi hại này, chạy đến cửa của cửa hàng tiếp tục chiêu mộ khách nhân. Lầu hai những nam khách khác nhìn Tô Y Nhân là cô gái độc thân xinh đẹp, rất muốn tiến lên đến gần, nhưng thấy bảo kiếm trên lưng nàng cùng điểm tiểu nhị bị tay của nàng bắt phải kêu thảm thiết, cũng không dám có phần tâm tư này nữa.

Tiểu nhị chạy bàn đem thức ăn đưa lên sau, Tô Y Nhân vừa ăn vừa nghĩ. Nàng nên thế nào tìm kiếm tỷ tỷ đây? Tu sĩ một loại sẽ không ở trước mặt người bình thường hiện thân, coi như hiện thân, người bình thường cũng không nhất định biết thân phận của bọn họ. Mộng quý, hiển nhiên hẳn không phải là người, hẳn không thể nào ban ngày xuất hiện ở trước mặt thế nhân.

Mộng quý là loại quý gì?

Tô Y Nhân chỉ nhớ trên đại cương của biểu tỷ chỉ le que mấy câu nói: thân thể nằm giữa hư ảnh cùng thật thể, có thể cùng nữ chủ hoan ái trong mộng; nữ chủ cùng thân thể của hắn trực tiếp hoan ái sẽ đưa đến trong cơ thể âm khí quá nặng; vì cùng nữ chủ bình thường hoan ái, vì tìm kiếm một thân thể thích hợp đoạt nhà, Mộng quý mang theo nữ chủ đi tìm Xích Dương thạch trong truyền thuyết, kết quả bị lạc ở trong trận pháp thời Thượng cổ, để cho nữ chủ bị nam chủ thứ tư, hùng cây thành tinh yêu.

Dùng xong bữa trưa, Tô Y Nhân tính tiền sau đi ra quán cơm, hỏi thăm người đi đường trên đường một cái rồi chạy thẳng tới trấn bắc.

Thời gian bữa trưa, người đi đường ít, lũ nhân đi trước Diệp tuyến Ngọc Nữ sơn Tô Y Nhân chỉ đụng vào hai đám, một đám tất cả đều là nam tử trẻ tuổi mặc nho sam thư sinh, nàng không muốn trêu chọc, một đám là một đôi tình lứa trẻ tuổi, nàng không tiện tham gia, chỉ đành phải một người đi lại, thật may là, quan phủ vì thu về vào cửa Diệp tuyến, vì Diệp tuyến dọn ra một cái đường đất tương đối bình thản, nàng không cần lo lắng mình bị lạc phương hướng.

Trên đường đất thường xuất hiện đồng đất nhỏ, Tô Y Nhân theo đường nhìn lại, phía cuối đường phần lớn có xây tòa nhà lớn.

A a, giao ngoại phong cảnh đẹp, không khí mát mẻ, vô cùng thích hợp người giàu sang ở bên ngoài trấn xây dựng ngoại trạch tư nhân. Nơi này linh khí lại so bên trong trấn dày đặc một chút, người bình thường cho dù không cách nào cảm ứng linh khí, cả người cũng sẽ bị linh khí thanh tẩy, có thể kéo dài tuổi thọ. Nếu như có tu sĩ ở chỗ này ở lâu dài, nàng cũng cảm thấy rất bình thường.

Đi rồi hơn mười dặm đường, Tô Y Nhân thấy một tòa đại trạch viện bị rừng cây sinh cơ bùng bùng vây quanh một nửa, cảm ứng được bên trong trạch viện linh khí so những địa phương khác muốn nồng nặc, giống như là không phải là tự nhiên ngưng tụ, trong lòng vừa động, trong này nhất định là có tu sĩ!

Đi bái phỏng một cái? Ngay cả người ta là ai, môn phái nào cũng không biết, thế nào bái phỏng? Nếu như người ta đang bế quan tu luyện, chiêu đãi nàng chỉ biết là người làm không biết gì hoặc là học đồ biết chuyện.

Tô Y Nhân do dự không quyết, cuối cùng quyết định đi trước xem một chút Diệp tuyến lại nói.

Đột nhiên, bầu trời ở viện kia bay qua một cái màu hồng hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của nàng.

Kỷ phủ ngũ Thiếu phu nhân nuôi một con chim nhỏ thông nhân tính lại biết nói!

Nàng nhớ tới lời của điểm tiểu nhị trấn trên, tâm nhất thời phác thông phác thông nhảy loạn lên. Con chim nhỏ màu đỏ này thấy thế nào đều giống như hồng ma tước Thiên Thành cung nuôi!

Nàng không có lại trễ nải, mũi chân chia xuống đất tựa như bay về phía tòa nhà lớn kia —— biệt viện Kỷ phủ chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duối Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Con hồng điều kia đã hạ xuống trong sân, khi Tô Y Nhân chạy tới chân tường biệt viện Kỷ phủ, liền nghe đến bên trong truyền tới tiếng nam nữ trẻ tuổi nói đùa.

“Ha ha ha, Dương ca, mới vừa rồi một chiều kia ngươi không có tiếp lấy nga ~”

“Ai, Ngọc nhi, ngươi một chiều này quá tinh diệu, vì phu cam bái hạ phong.”

“Nhớ ta cùng ngươi đã đánh cuộc nga. ”

“Nguyện thua cuộc. Tối nay, Ngọc nhi có thể đổi với bốn phu quân muốn làm gì thì làm.”

“Ghét,”

“A a a a”

“.....”

Tô Y Nhân nghe mặt mũi quần bách 罔罔. Nghe thanh âm, là tỷ tỷ mình Tô Khả Nhi, nhưng cái giọng nói này, cái mặt ngữ tiểu vợ chồng với tình cảm nồng phải hóa không ra này, thế nào lại là tỷ tỷ mình nói ra được? Tỷ tỷ ôn nhu hiền thực, là cái loại nữ nhân đem người yêu ở trong lòng nha!

Bất kể có phải là tỷ tỷ hay không, xem trước một chút lại nói.

Tô Y Nhân mũi chân một chút, nhẹ phiêu phiêu nhảy lên ba bốn thước cao tường viện nhìn hướng chỗ thanh âm

Đây là một tòa vườn hoa nhỏ trồng năm sáu bụi cây hoa đào, thiếu nữ cầm kiếm mặc xiêm áo màu vàng đứng là tỷ tỷ mình Tô Khả Nhi. Trước mặt nàng đứng một tên nam tử áo lam. Nam tử kia đang biểu diễn kiếm chiêu, mà tỷ tỷ mặt tươi cười chỉ điểm yếu quyết kiếm chiêu cho hắn. Một con chim nhỏ màu đỏ đứng ở một trên bụi hoa đào cất tia lông vũ, bên cạnh cây đứng một tên nữ đồng bộ dáng bảy tám tuổi. Nữ đồng trêu chọc chim nhỏ màu đỏ chơi, chim nhỏ tư thái cao ngạo, không thể nào để ý tới nàng.

Tô Y Nhân còn không có nhiều động tác hơn, chỉ thấy Tô Khả Nhi xoay mặt hướng mình, lớn tiếng quát: “Hạng tiểu nhân phương nào tới, dám đến trộm sư học nghệ?” Thân ảnh nàng vừa động, như con bướm màu vàng một dạng bay về phía mình.

Tô Y Nhân không dám tin tưởng tỷ tỷ sẽ nói lời như vậy, thất thanh kêu lên: “Tỷ tỷ, ta là muội muội người Y Nhân a!” Chẳng lẽ mình nhận lầm người? Không thể nào, tỷ tỷ Tô Khả Nhi là nhân vật chính của cái thế giới này, dung mạo của nàng bị thiết định là xinh đẹp nhất, độc nhất vô nhị.

Tên nữ tử này tuyệt đối là tỷ tỷ của mình Tô Khả Nhi! Nếu như trí nhớ thân thể nguyên chủ không có vấn đề, tỷ tỷ dạy nam tử áo lam kiếm chiêu là thứ ba của Cửu Thiên kiếm pháp ông trời vô tình mà sư phụ Thanh Nguyên tiên quân truyền cho tỷ muội các nàng.

Thiếu nữ tuyệt mỹ y phục màu vàng bay đến trước mặt Tô Y Nhân, nghe Tô Y Nhân gọi mình tỷ tỷ, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ mừng rỡ, liền tiếp hỏi tới: “Người kêu ta tỷ tỷ, người là muội muội ruột của ta sao? Người biết ta là ai, là người nơi nào, từ đâu tới đây? Nga, ta muốn đứng lên, trong đầu ta có lúc sẽ xuất hiện cảnh tượng về người. Người nhất định là muội muội của ta.” Thấy Tô Y Nhân, trong lòng nàng không khỏi dâng lên một cổ cảm giác thân cận mãnh liệt, cho nên căn bản cũng không hoài nghi Tô Y Nhân có thể là lừa gạt nàng.

Nha?

Tô Y Nhân kinh ngạc trên dưới cẩn thận quan sát Tô Khả Nhi. Tô Khả Nhi búi kiểu tóc điệu mã kế mà phụ nhân Vĩnh Thái đế quốc thường hay búi, trên búi tóc cắm một con kim phượng bộ điệu, khí sắc trên mặt tốt vô cùng, nộn gò má đỏ thắm như hoa đào. Đây rõ ràng là một vị tiểu phụ nhân trẻ tuổi đang đắm chìm ở trong tân hôn!

Tỷ tỷ đã thành thân? Tỷ phu Mộng quý?

“Ngọc nhi.”

Nam tử áo lam cũng nhảy lên tường viện, mặt ôn hòa nhìn sang Tô Y Nhân, nói, “Cô nương là muội muội vợ? Tiểu sinh Kỷ Xuân Dương, Kỷ gia con thứ năm. Đứng ở trên tường viện nói chuyện không quá phương tiện, cô nương mời vào nội viện ngồi xuống nói chuyện.”

Vừa nói chuyện, hắn cầm bảo kiếm trong tay đưa về vỏ kiếm, sau đó ngay trước mặt Tô Khả Nhi nhét vào trong Bạch Ngọc Hoàn treo bên hông.

Giọng nói hắn bình thản, nhưng như cũ để cho Tô Y Nhân phát hiện được vẻ khản trương. Hắn ở học tập kiếm kỹ của tỷ tỷ, hắn cũng là tu sĩ, dường như linh lực chỉ so với các nàng tỷ muội kém một chút

Tô Y Nhân một tay bắt lại tay của Tô Khả Nhi, không dám tin kêu lên: “Tỷ tỷ, hắn là tỷ phu của ta?” Cau mày nhìn nam tử trẻ tuổi trước mắt. Hắn hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, thân hình rất là to lớn, mặt mũi dương cương anh tuấn, ngũ quan đường nét rõ ràng tựa như điêu khắc, cặp mắt sáng ngời tinh thần, đôi môi không mỏng không dày, cả người tràn đầy dương cương chính khí.

Là người, tuyệt đối là người!

Tô Y Nhân kể từ thoát đi Tĩnh Lâm trang sau liền chui vào trong bảy người bình thường, lấy thân phận nữ hiệp hành tẩu giang hồ. Hai tháng này tới, nàng kiến thức không ít người, thỉnh thoảng xem một chút đến phi nhân vô hại, đã có mấy phần năng lực phân biệt chính, tà, người, phi nhân. Vị tỷ phu này tuyệt đối là người, trên người không có nửa điểm khí âm trầm của quỷ, hắn mặc dù giữa hai lông mày lộ ra một vẻ khản trương, nhưng cặp mắt thanh minh, không giống như là người làm thua thiệt tâm sự.

Trong đại cương《Tô Khả Nhi》nói đều không có nhắc tới nam nhân này, tỷ phu cái tỷ phu này là mệnh định nam nhân của tỷ tỷ, còn là một nam xứng trong《Tô Khả Nhi》, nam xứng tương lai sẽ bị pháo thủ?

Xem một chút tiểu vợ chồng trước mắt đáng ngoài tuổi tác tính tình cũng rất đáng đối, Tô Y Nhân nhất thời lo lắng.

Nghe Tô Y Nhân gọi mình tỷ tỷ, Tô Khả Nhi cao hứng đồng ý, lôi kéo tay của Tô Y Nhân giới thiệu, “Hắn là phu quân ta Kỷ Xuân Dương. Muội muội, tới, chúng ta đi xuống nói chuyện.” Có thân nhân tìm được mình, nàng cuối cùng không phải là có lực bình không có rồi, mình không còn phải khủng hoảng không biết mình là người thế nào.

Tô Y Nhân cảm thấy cần lập tức giải quyết vấn đề rối loạn trí nhớ của tỷ tỷ, mà tỷ tỷ lại tuyệt đối sẽ không hãm hại mình, tỷ phu mới xem từ đáng ngoài khí chất cũng không giống như là người xấu, liền theo lời của Tô Khả Nhi cùng Kỷ Xuân Dương nhảy vào Kỷ phủ.

Hồng điều đứng ở trên nhánh cây hoa đào cắt tia lông vũ vỗ cánh bay tới, ở trên đầu Tô Y Nhân vòng vo hai vòng, nói, “Chủ nhân, nàng là người nào? Ta cảm giác có chút quen thuộc.”

Tuyệt đối là Phụng Hoàng, mặc dù đầu của nó trọc lông lóc, không có lông vũ của phụng hoàng, cái đuôi dài lông rất thưa thớt, không giống từ trước lúc thân hình thu nhỏ lại bộ cánh cũng nồng đậm điểm lệ.

Tô Y Nhân lần nữa khiếp sợ. Không chỉ trí nhớ tỷ tỷ có vấn đề, trí nhớ Phụng Hoàng cũng có vấn đề, đây là chuyện gì xảy ra?

“Oa, Ngũ ca ca Ngũ tẩu tẩu, cái tỷ tỷ này cũng biết bay nha.” Nữ đồng đi theo hồng điều Phụng Hoàng chạy tới vui mừng gọi.

“Linh nhi ngoan, nàng là muội muội của ta, ngươi có thể gọi nàng tỷ tỷ.” Tô Khả Nhi cười cười, khom lưng nói với nàng, “Ngũ ca Ngũ tẩu hôm nay có khách, ngươi ngày mai tới cùng tiểu Hồng chơi tiếp có được hay không? Ta nhất định để cho nó cùng ngươi nói chuyện rất nhiều.”

“Tốt. Ngũ tẩu tẩu, ngươi nhất định phải bảo tiểu Hồng thích ta nha.” Nữ đồng mặt mũi không thôi nhìn sang hồng điều đã rơi vào trên bả vai Ngũ tẩu tẩu, hướng mọi người phất tay một cái, được ba bước lại quay đầu rồi đi.

Tỷ tỷ quả nhiên đã lập gia đình.

Tô Y Nhân nhìn đối thoại giữa Tô Khả Nhi cùng Kỷ gia tiểu muội muội, trong lòng đột nhiên sinh ra một cái ý niệm: Nếu như tỷ tỷ không khôi phục được trí nhớ, hơn nữa cho là cuộc sống bây giờ rất hạnh phúc, nàng cũng không cần phá vỡ.

Kỷ Xuân Dương, bất kể hẳn là tham luyến sắc đẹp tỷ tỷ, vẫn là vì thân thể thuần âm của tỷ tỷ, hoặc là vì sư môn tuyệt học của tỷ tỷ, chỉ cần hẳn không làm chuyện có lỗi với tỷ tỷ, nàng liền thừa nhận thân phận tỷ phu của hắn.

Trong tiểu tứ hợp viện của Ngũ công tử tại biệt viện Kỷ phủ, nha hoàn đem nước trà lên, cung kính thối lui ra phòng khách.

Ba người hàn huyên mấy câu, đi thẳng vào vấn đề.

“Tỷ tỷ, ngươi tại sao không nhớ nổi ta? Ngươi thật không nhớ ta sao?” Tô Y Nhân thương tâm hỏi. Nàng ngàn dặm tìm tỷ, mặc dù cũng coi là du lịch giang hồ, nhưng thời khắc không quên tỷ tỷ, trong lòng luôn nghĩ vì tỷ tỷ vốn rất nhiều nam nhân gạt rơi mấy nam nhân không cần thiết, để cho tỷ tỷ không cần cả ngày triển miên trên giường, trải qua tình yêu cuộc sống có chất lượng.

“Ta chẳng qua là trong lúc nhất thời nhớ không nổi ngươi.” Tô Khả Nhi kích động nói, “Nhưng ta vừa thấy được ngươi, nghe ngươi gọi ta tỷ tỷ, ta cũng biết ngươi là muội muội ruột của ta.”

“Ngươi đã sinh bệnh nặng, vẫn bị người đã thương đầu?” Tô Y Nhân vội vàng hỏi, lo lắng trong quá trình ở chỗ này, tỷ tỷ đã trải qua tình kiếp tương tự cùng độc đế như trong đại cương《Tô Khả Nhi》.

“Ta không biết, thời điểm ta có trí nhớ, chính là Dương ca đang chiếu cố ta.” Tô Khả Nhi nhớ lại nói, “Tiểu Hồng đang ở bên cạnh ta, khi đó nó tựa như con gà con ra vỏ trứng không lâu, biết nói, sẽ công kích người muốn tổn thương nó. Có lúc trong đầu ta sẽ còn xuất hiện một ít ảo giác, những đoạn trí nhớ, nó cũng là cái gì cũng nghĩ không ra.”

Con gà con ra khỏi vỏ!

Tô Y Nhân cơ hồ muốn đâm ngực đập chân, phụng hoàng niết bàn a, Phụng Hoàng niết bàn sau cứ nhiên cái gì đều quên, đem người yêu của chủ nhân ban đầu làm chủ nhân.

Hồng điều tiểu Phụng Hoàng đứng ở bên trên khay trà chỗ tay nàng nghẹo đầu nhỏ hỏi: “Ngươi biết ta cùng chủ nhân là ai chẳng?” Tư tưởng đơn giản nó cảm thấy bây giờ ngày rất tốt, đối với trí nhớ đi qua không có cố chấp quá nhiều.

Tô Khả Nhi không trả lời, mà là xoay mặt hỏi thăm Kỷ Xuân Dương đang lắng nghe tỷ muội các nàng nói chuyện, “Ngươi biết nó là linh điều gì?” Ngón tay chỉ hướng Phụng Hoàng.

“Phụng hoàng.” Kỷ Xuân Dương hơi kích động nói, “Ta chỉ nhìn qua trên sách có miêu tả cùng vẽ tranh phụng hoàng, nhưng chưa từng nghĩ đến khi còn sống có thể chính mắt thấy phụng hoàng, còn có thể vuốt ve nó, cùng nó trao đổi.”

“khi đó, trên người nó có linh sủng khế ước hay không?” Tô Y Nhân hỏi tới. Nàng nhớ độc đế nói qua, phụng hoàng niết bàn tương đương với phụng hoàng hồi sinh, trên người tất cả cấm chế cùng khế ước cũng sẽ biến mất.

“Không có.” Kỷ Xuân Dương rất thân nhiên nói, “Phụng hoàng non nếu xuất hiện ở bên người Ngọc nhi, chính là cùng Ngọc nhi hữu duyên.” Quân tử, không đoạt vật người khác. Nếu như bên người tiểu Hồng không có người tu chân, hẳn sẽ thử cùng nó ký linh sủng khế ước.

Tô Khả Nhi đã đoán được Tô Y Nhân là ở khảo nghiệm phẩm tính phu quân mình, ôn nhu nói, “Muội muội, hẳn là thành thực chính trực quân tử, nếu không ta cũng sẽ không giao phó chung thân.”

Nàng nhớ lại nói, “Những thời điểm kia, tiểu Hồng kẻ cận ta, nhưng cũng không cự tuyệt Dương ca đến gần. Sau lúc ấy ta ngay cả tiểu Hồng tại sao kẻ cận ta cũng không biết, vẫn là hắn nói cho ta biết tiểu Hồng nhưng thật ra là một con phượng hoàng non, trên người còn không có linh sủng khế ước, nếu như không muốn tiểu Hồng bị người lừa gạt đi ký linh sủng khế ước, trước hết ký.”

“Lúc ấy đầu ta rất đau, đầu óc một mảnh hỗn loạn, là hắn dạy ta phương thức ký linh sủng, ta mới thành công cùng tiểu Hồng ký xuống linh sủng khế ước.” Nàng vuốt ve đầu tiểu Phượng Hoàng, mà tiểu Phượng Hoàng đối với nàng dị thường thân mật, thuận thế cọ tay của nàng.

Biết là phượng hoàng non mà không bị cảm dỗ, để cho Tô Khả Nhi trí nhớ hỗn loạn ký, quả thật cho thấy tính tình cao khiết thành thực.

Tô Y Nhân cười đứng lên, cúi chào hướng Kỳ Xuân Dương ngồi ở đối diện, thân thiết kêu lên, “Tỷ phu.” Kiểu nhan tựa như hoa đào trong gió xuân, hai tròng mắt lưu chuyển quyền rũ động lòng người.

“Muội muội.” Kỳ Xuân Dương cười hoàn lễ. Tròng mắt đen trong suốt chống lại hai tròng mắt lấp lánh rực rỡ của Tô Y Nhân, không có nửa điểm si mê cùng ảo tưởng.

Nam nhân cùng NP nữ chủ Tô Khả Nhi từng có da thịt tương thân, quả nhiên sẽ không lại bị những nữ nhân khác mê hoặc.

Trong lòng Tô Y Nhân rất hài lòng, nói, “Tỷ phu, tỷ tỷ, ta tên là Tô Y Nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Trong khi đi chung đường rất nhiều sinh hoạt không có phương tiện, rất nhiều chuyện có thể bết liên bết, Tô Y Nhân đang ở trong Tây viện của Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương thống thống khoái khoái tắm nước nóng, lười biếng ngồi ở chỗ cửa sổ bên ngoài sương phòng lau phơi tóc.

“Tỷ tỷ, ngươi thích tỷ phu không?” Nàng mặc trung y đơn bạc cười hi hi hời, tắm nước nóng xong, cả người cũng thư thả a ~

Đang tỉ mỉ chải tóc dài cho nàng Tô Khả Nhi tay dừng một chút, ngẫm e thẹn nói, “Àn.”

“Àn’ là có ý gì, tỷ tỷ,” Tô Y Nhân ranh mãnh đứng lên, vì tỷ tỷ hạnh phúc cảm thấy cao hứng. Cùng tất cả mỹ nam NP có lẽ cũng rất hạnh phúc, nhưng tuyệt đối không bằng tình cảm thuần khiết chân thành bây giờ.

Tô Khả Nhi ngừng tay, chậm rãi nói: “Khi Dương ca hỏi ta nếu như không có địa phương đi, có nguyện ý cùng hắn cùng nhau trở về Kỳ phủ hay không, trong lòng ta thật cao hứng, lập tức gật đầu; khi hắn hướng ta cầu hôn, thỉnh cầu ta làm song tu bạn lữ của hắn, ta không chút do dự đáp ứng.” Hai tròng mắt lưu động ánh sáng hạnh phúc, hai gò má đáng lẽ đỏ ửng say lòng người.

“Di, các ngươi bắt đầu hợp thể song tu?” Tô Y Nhân kinh ngạc hỏi, “Các ngươi học được?” Nếu như tỷ phu Kỳ Xuân Dương tinh thông đạo này, nàng sẽ phải thật to khinh bỉ hắn một phen. Không có cách nào, cùng một đám bạn chỉ nhìn xử nam văn trò chuyện nhiều, nàng bất tri bất giác dính vào một ít tính thích sạch sẽ trên tinh thần.

“Cái gì hợp thể song tu a, là bạn lữ cùng nhau tu luyện!” Tô Khả Nhi gắt giọng, “Ý tứ chính là cùng nhau tu chân. Ngươi cũng đừng suy nghĩ lung tung.” Hợp thể song tu, nàng không hiểu Dương ca cũng không, phòng chuyện của bọn họ đều là bình thường nhất.

Ngô, cái tỷ phu này thoát nhìn vẫn sạch sẽ.

Tô Y Nhân rất hài lòng, nhiều hứng thú hỏi: “Tỷ phu cũng đứng hàng thứ lão Ngũ, trong nhà còn có chín muội muội, gia tộc nhất định rất không lờ. Ngươi một thân một mình, lại mất đi trí nhớ, những người đó nhưng có làm khó dễ ngươi? Bọn họ có biết ngươi cùng tỷ phu đều là người tu chân hay không?” Nhà lớn nghiệp lớn không phải là nhiều, bất lợi cho tu sĩ tu hành.

“Chúng ta cho tới bây giờ chưa từng ở trước mặt người khác thi triển qua pháp thuật, trừ cha già biết chuyện, người khác cũng chỉ cho là chúng ta là người tập võ bình thường. Dương ca thuở nhỏ bị sư phụ hắn Từ Dương đạo nhân mang vào thâm sơn tu luyện, ba năm rưỡi mới về nhà một chuyến, cùng huynh đệ tỷ muội không thân, cho nên mọi người chỉ giữ vững khách khí mặt ngoài, chưa nói tới khổ sở hay không làm khó dễ.”

Tô Khả Nhi trầm ngâm nói, “Dương ca cùng trong gia tộc tất cả huynh đệ đều nói qua, hắn ở lại Kỳ phủ chỉ là vì phục vụ cha già, phụ thân trăm năm sau, liền mang theo ta rời đi Kỳ phủ dạo chơi thiên hạ.” Đại khái là mình xác bày tỏ chẳng hề tham luyện di sản Kỳ phủ, cho nên các huynh đệ Kỳ gia đều không có ngại lão Ngũ phục vụ ở bên người cha già.

Tu sĩ tu vi càng cao tuổi thọ lại càng dài, không cách nào nhìn được bên cạnh thân nhân từng cái một theo thời gian từ từ thay đổi già từ từ qua đời, thân nhân chẳng qua là người tu sĩ bình thường phần lớn sẽ hầu hạ trực hệ huyết thân qua đời, sau đó cắt đứt trần duyên quy ẩn sư môn, cùng một đám tu sĩ cùng mình giống nhau sinh hoạt chung một chỗ.

“Từ Dương đạo nhân?” Tô Y Nhân nhanh chóng nhớ lại đại cương của biểu tỳ, phát hiện đây cũng là một vai trò ở ngoài thiết định.

“Ân, Từ Dương đạo nhân, Dương ca cũng là bởi vì hấn về cõi tiên, mới rời đi đất tu luyện về nhà phục vụ cha già.”

Tô Khả Nhi nói, “Kỷ phủ lão gia là phụ thân ruột của Dương ca, mẹ ruột Dương ca qua đời phải sớm, lại thuở nhỏ rời nhà, đối với Kỷ gia thân tình đậm bạc, nhưng cũng có trách nhiệm vì phụ thân của mình đường lão đưa đoạn đường cuối cùng.” Trong lời nói mang theo nhân nhậ ưu thương. Nàng vô cùng may mắn phụ quân mình sâu yêu cùng nàng một dạng đều là tu sĩ, có thể sánh vai làm bạn rất lâu.

Từ Dương đạo nhân là “Đạo nhân”, lão nhân gia ông ta bởi vì không cách nào đột phá “Đạo”, bước vào cảnh giới “Chân” về cõi tiên, đánh xé trời cũng chính là cá “Đạo” cấp tam phẩm tu sĩ. Hơn nữa hấn coi như vẫn còn ở, cũng không có thực lực và danh vọng làm chỗ dựa cho đệ tử Kỷ Xuân Dương.

Tô Y Nhân cau mày suy tư, trong lòng thầm nói: Thật hồngбет, độc đế vốn là tình nhân của tỳ tỳ nàng Tô Khả Nhi bị chuyển kiếp nữ chia xẻ rớt, bây giờ đột nhiên lại đi ra một phụ quân Kỷ Xuân Dương, chẳng lẽ trong mệnh của tỳ tỳ chỉ định có mấy lượng nam nhân cố định, thiếu một liền một cách tự nhiên thêm một đi vào?

Tiên quân sư phụ cùng độc đế Âm Ngọc Phong có quan hệ đặc thù, giữa bọn họ có thể thỏa hiệp, mà chỉ cần thỏa hiệp một lần sẽ xuất hiện nhiều lần thỏa hiệp phía sau. Giữa tỳ tỳ cùng độc đế Âm Ngọc Phong dường như đã không thể nào, tiên quân sư phụ sẽ còn dễ dàng tha thứ nam nhân khác cùng hấn chia xẻ một nữ nhân? Trong đại cương lúc trước thiết định nam chủ, tiên quân độc đế đều đã ra sân, một so một lợi hại, tỳ phụ Kỷ Xuân Dương thực lực yếu phải đơn giản làm cho không người nào có thể tương tượng, hấn làm sao có thể áp chế tiên quân sư phụ, để cho tiên quân sư phụ thừa nhận sự hiện hữu của hấn? Nàng chỉ có thể hoài nghi ở ngoài thiết định này tỳ phụ là nam xứng, cùng tỳ tỳ tình thâm duyên cạn, hoàn thành một đoạn kịch tình sau đi ngay dẫn hộp com.

Tỳ tỳ đối với hấn nếu dùng tình rất sâu, tương lai có thương tâm!

Mộng quý sắp ra sân, nàng là phá hư còn chưa phải phá hư? Ngộ nhớ trong đại cương thiết định Mộng quý có thực lực cùng tài nghệ với tiên quân độc đế, hấn có thể đổ kị phải đem Kỷ Xuân Dương tỳ phụ giết chết trước hay không?

Thật là hồngбет a, Kỷ Xuân Dương vị tỳ phụ này thực lực quá yếu, ngay cả thực lực ở trong hậu cung của tỳ tỳ tranh một ghế ngồi đều không có!

Tô Y Nhân càng muốn càng vì tỳ phụ không lâu sau có thể dẫn hộp com mà lo âu, hơn nữa tỳ tỳ có thể sẽ thương tâm khổ sở.

“Muội muội, ngươi ở đây muốn cái gì? Chân mày cau thật khó coi.” Tô Khả Nhi quan tâm hỏi, đưa tay xoa xoa lông mày sắp thất vào nhau của Tô Y Nhân.

“Ta đang suy nghĩ, tỳ phụ ngộ nhớ thiên tư không đủ, qua đời ở trước ngươi, ngươi sẽ như thế nào?”

Tô Y Nhân bắt lại tay của Tô Khả Nhi thử dò xét nói, “Tu sĩ tu chân càng đi về phía sau càng chật vật, giữa ‘Đạo’ cùng ‘Chân’ là ngưỡng cửa khó có thể vượt qua, vô số tam phẩm tu sĩ dừng bước ở trước khi đạt đến ‘Chân’”

“Muội muội.” Tô Khả Nhi lập tức cắt đứt lời Tô Y Nhân, trở tay cầm tay của Tô Y Nhân nói, “Dương ca năm nay mới hai mươi hai tuổi, đã là tam phẩm tu sĩ, ngươi tại sao có thể nói hấn không thể bước vào cảnh giới ‘Chân’? Hấn so với chúng ta hai lợi hại hơn! Sư phụ của hấn là đạo nhân, hấn cũng có thể nhanh chóng tu đến ‘Đạo’ tột cùng, ngươi có thể nói hấn thiên phú không cao ngộ tính không tốt? Sư phụ chúng ta là tiên quân, chúng ta bây giờ cũng chỉ là tam phẩm tu sĩ!”

Nàng nhân nhậ cười một tiếng nói, “Ta cảm thấy ta hấn lo lắng hơn mình không đuổi kịp tốc độ tu hành của Dương ca, cuối cùng ở trước mặt hấn từ từ biến thành lão thái bà, sau đó tuổi thọ chung kết.”

Đã sớm biết trước đại kết cục Tô Y Nhân giọng kiên định nói, “Tỳ tỳ, ngươi nhất định sẽ trở thành nữ tiên, trở thành nữ tiên quân trường sinh bất lão thanh xuân vĩnh trú!”

“Chúng ta là tỳ muội song sinh, ta nếu có thể trở thành nữ tiên, ngươi tất nhiên cũng có thể.” Tô Khả Nhi rất vui thích khích lệ Tô Y Nhân.

“Vậy ta cũng nhất định có thể trở thành là thần điều phượng hoàng.” Tiểu Phượng Hoàng an tĩnh đứng ở trên khung cửa sổ nghe Tô thị tỳ muội nói xong vội vàng kêu, mở ra cánh hồng diễm diễm vỗ phành phạch hai cái.

“Phượng hoàng vốn là tuổi thọ dài, ngươi không cần tu luyện cũng có thể sống qua ba năm trăm năm.” Tô Y Nhân bĩu môi. Nàng bây giờ hiểu, phượng hoàng cách mỗi năm trăm năm một lần kiếp nạn, niết bàn thành công tương đương với sống lại, niết bàn thất bại tương đương với tử vong.

Ti mi đem tóc của tô theo người lau khô, chải thông thuận, Tô Khả Nhi nói, “Ngươi đột nhiên đến, thất lễ tới cửa, Dương ca sẽ đi Đông viện cùng lão gia tử giải thích rõ. Buổi tối ngươi đang ở bên trong viện của ta nghỉ ngơi, cùng ta thật tốt trò chuyện, ngày mai hãy bái kiến Đông viện lão gia tử. Ta ngươi mặc dù không có thuộc về người trong thế tục, nhưng cũng không có thể đối với trưởng giả mất lễ phép.”

“Ân.” Tô Y Nhân gật đầu một cái, đột nhiên chuyển hóa đề tài, “Tỳ tỳ, ngươi còn nhớ rõ ta thích ăn món gì sao? Buổi tối làm cho ta ăn.”

Khô sở suy tư một hồi, Tô Khả Nhi chần chờ nói, “Trúc duẩn thịt nướng, tề món ăn đậu hũ”

“Còn có đường dầm cá, cửu món ăn sao trứng gà.” Tô Y Nhân nặt thềm thường tiếp lời nói, “Thật lâu không có ăn được thức ăn tỳ tỳ tự mình làm.”

Trúc đuần thịt nướng, tề món ăn đậu hũ là thân thể nguyên chủ thích ăn, nàng là có thì ăn, không có cũng không muốn.

“Tốt, ta đi phòng bếp xem một chút có những thứ này hay không, không có liền kêu bà tử phòng bếp đi bên ngoài mua. Ngươi nghỉ ngơi, bây giờ ta đi ra sau viện đào điểm nộn trúc đuần trở lại.” Tô Khả Nhi ôn nhu nói, đem cây lược gỗ cầm trong tay giao cho Tô Y Nhân.

Trong biệt viện người làm không nhiều lắm, phần lớn còn đều ở Đông viện lão thái gia cùng đám di nương bên kia phục vụ. Lão thái gia lớn tuổi, ba vị di nương còn tranh phong ghen, làm cho Đông viện khó được an ninh, nàng không thể nào hay qua đó ăn cơm, định tự mình xuống bếp làm.

“Hậu viện có rừng trúc, ta giống như không có chú ý.” Tô Y Nhân cười hi hi nói, “Nhiều đào điểm, ta thích ăn thanh sao nộn đuần.” Nàng hiềm trúc đuần dễ dàng tắc kể rằng, cho nên không thương ăn, nộn đuần ngon miệng, ngược lại thích ăn.

“Ta cũng biết ngươi thích ăn nộn đuần.” Tô Khả Nhi cũng chiều cười cười, “Rừng trúc là tỷ phụ ngươi đặc biệt vì ta trồng.”

Ở tại giao ngoại người ở thừa thốt chính là tốt, chỉ cần có điều kiện, nhà nhà hộ hộ cũng dùng tường rào vòng một miếng đất nhỏ làm hậu viện mình, trồng cây trồng hoa đường đường kim ngư. Nàng vào ở Kỳ phủ biệt viện sau, Kỳ Xuân Dương phát hiện nàng thích trúc liền trồng một ít cây trúc, lại dùng pháp thuật thôi sinh một cái. Bây giờ tiểu rừng trúc sinh trưởng tươi tốt, có xuân đuần có thể đào ăn rồi.

“Tỷ tỷ, tỷ phụ rất cưng chiều ngươi nga ~” Tô Y Nhân kéo dài thanh âm trên ghẹo.

“Ngươi nghỉ có người cưng chiều, liền sớm một chút cho ta tìm một muội phụ.” Tô Khả Nhi mỉm cười nói, rất có phong phạm trường tỷ như mẹ.

“A a, muội muội ta còn nhỏ, không vội, không vội.” Tô Y Nhân vội vàng cười ha hả, “Tỷ tỷ, ta ở chỗ này từ từ hong tóc, ngươi đi làm việc đi. Ta muốn món ăn của tỷ tỷ suy nghĩ thật lâu.”

Tô Khả Nhi vuốt cằm, đi ra thiên sương phòng. Tiểu Phượng Hoàng vừa nhìn, lập tức theo nàng bay đi.

Muội phụ, a a, linh hồn của nàng cũng không phải là người của thế giới này, làm sao có thể ở thế giới này nói yêu thương tìm lão công? Nàng ngay cả bạn trai đều không có nói qua, một cái tìm lão công A a, nàng ngay cả cửa đại học cũng còn chưa đi đến liền lập gia đình tuyệt đối là quá sớm.

Linh hồn của nàng nói không chừng một ngày kia trở về thế giới cũ rồi, đối với nam nhân nơi này nói chuyện yêu đương, lúc rồi đi tuyệt đối sẽ thương tâm rơi lệ. Biết trước sẽ phát sinh chuyện như vậy, nàng thì không thể cùng nam nhân nơi này có quá nhiều liên hệ!

Bây giờ duy nhất có liên quan chính là độc đế Âm Ngọc Phong, nhưng loại liên quan này chẳng qua là trên thân thể, chỉ cần vấn đề âm dương tình cô giải quyết, mối liên hệ giữa nàng cùng hắn sẽ giải trừ.

Nói thật, độc đế trừ tính tình tàn nhẫn vô tình, muốn người có người muốn tài có tài, muốn tiền có tiền, muốn quyền thế có quyền thế, chỉ cần hắn từ bỏ tính tình máu lạnh vô tình tàn nhẫn lãnh ngạo, không thể nghi ngờ chính là lão công ưu tú, đáng tiếc a, chẳng qua là người trong thế giới ảo

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuối Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Nhìn Tô Khả Nhi cùng tiểu Phượng Hoàng rồi đi, Tô Y Nhân hai ba cái đem mái tóc dài nửa ướm tóm đứng lên, dùng một sợi dây đỏ buộc vào sau ót, từ trong mực xanh biếc lan ngọc bài lấy ra quần áo mặc vào, đi vào đôi giày mới thêu Tô Khả Nhi đặc biệt đưa cho nàng ra khỏi cửa phòng.

Hoi cảm ứng một cái chung quanh, nàng chạy thẳng tới sương phòng phía tây tiểu tứ hợp viện, hướng về phía người trong sương phòng kêu lên, “Tỷ phụ, ta có thể vào không?” Nàng đem tỷ tỷ Tô Khả Nhi đẩy đi chính là vì tìm Kỳ Xuân Dương.

“Y Nhân muội muội, mời vào.” Kỳ Xuân Dương ngồi ở trong sương phòng vừa đáp vừa quay mặt lại. Khi hắn thấy thiếu nữ thướt tha mặt mũi xinh đẹp sắc mặt đỏ thắm buộc tóc dài đến eo, trong lòng ngẩn ra, vội vàng đứng dậy đi tới trước cửa sổ, đem cửa sổ mở hơn nửa toàn bộ mở ra. Thế muội đơn thuần không hiểu nam nữ muốn tránh tiếp xúc, hẳn hiểu.

Tô Y Nhân đi vào sương phòng nhìn một chút bốn phía, phát hiện đây là một gian thư phòng, bên trái vị trí dựa vào tường đặt hai kệ sách, phía trên đó đầy bộ sách, một tờ bàn sách gỗ đỏ, phía trên giấy và bút mực trưng bày phải thật chỉnh tề.

“Y Nhân muội muội, chị ngươi đây? Ngươi tìm ta có việc?” Kỳ Xuân Dương ôn hòa hỏi, đem Tô Y Nhân dẫn tới trên ghế cửa thư phòng, ám hiệu nàng liền ngồi ở địa phương người ngoài nhìn một cái là có thể thấy được.

“Tỷ phụ, tỷ tỷ bị ta bảo đi ra ngoài làm bữa ăn tối, ta có lời hỏi ngươi.”

Trong đầu hoàn toàn không có khái niệm tị hiềm Tô Y Nhân sau khi ngồi xuống trực tiếp hỏi thẳng, “Ta lúc trước nói ngươi nghe hiểu ý tứ trong đó không có? Ngươi đối với tỷ muội ta có ý kiến gì không?”

Nàng lười quan co, tính toán tâm tư Kỳ Xuân Dương. Hắn đối với tỷ tỷ nàng thật lòng không thay đổi, nàng cố gắng giúp hắn; hắn đối với tỷ tỷ nàng tâm tồn ngàn cách, nàng liền buông tay bất kể, để cho hắn theo như giả thiết của mình bị pháo thí roi. Không phải là nàng lòng dạ ác độc thấy chết mà không cứu, thật sự là trừ tỷ tỷ Tô Khả Nhi yêu thương nàng, nàng đối với tất cả mọi người cái thế giới này sẽ giữ vững khoảng cách nhất định.

Kỳ Xuân Dương thần sắc đột nhiên trở nên âm trầm đứng lên, giọng nói khổ sở nói: “Thương tiếc, bắt đắc dĩ.”

Hắn thở dài một hơi, đối mặt với ngoài thư phòng thấp giọng nói: “Ta biết Tu Chân Giới rất nhiều nam tu sĩ thích cùng nữ tu sĩ âm dương song tu, có chút nữ tu sĩ trẻ tuổi xinh đẹp cần cốt tốt thậm chí trở thành tu luyện lò của mấy cái nam tu sĩ cùng chung. Ta không nghĩ tới chính là, tên khắp Cửu châu Thiên Thành cung Thanh Nguyên tiên quân cư nhiên cũng là người như vậy. Hắn thu tỷ muội các ngươi làm đệ tử nguyên nhân lúc ban đầu đoán chừng chính là vì tự tay chế tạo ra hai lò tu chân cực phẩm.” Sư phụ các nàng thật háo sắc lại lòng tham!

“Tỷ muội các ngươi cha mẹ đều mất, hết lần này tới lần khác lại dung mạo xuất chúng, nếu không phải bị hắn thu làm đệ tử, đoán chừng đã sớm trở thành hồng kỹ thanh lâu. Cho nên tuy nói Thanh Nguyên tiên quân cư tâm bất lương, nhưng cũng đem tỷ muội ngươi từ lần ranh hồ lửa cứu đi.” Tuổi thọ tu sĩ cũng rất dài, bối phận rất dễ dàng loạn, chỉ cần người trong chuyện tự nguyện, khác phái thầy trò song tu sẽ bị người bên cạnh ngầm cho phép, tỷ muội cộng phu thậm chí còn là một món chuyện tốt.

“Tỷ muội các ngươi nhỏ yếu, mặc cho hắn định đoạt. Đáng thương, vô tội, ta làm sao có thể khinh bỉ các ngươi? Ngọc nhi là thê tử của ta, ta vĩnh viễn sẽ không chê nàng!”

Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Ngọc nhi, hắn thì có cái loại hoài nghi đó, bởi vì nàng quá đẹp, là nam nhân cũng sẽ không để ý hết thấy xuống tay. Hắn thừa dịp trí nhớ nàng hỗn loạn, chiếm lấy hảo cảm của nàng, để cho nàng đồng ý y theo quy củ thế tục cử hành nghi thức thành thân, để cho hắn trở thành vị hôn phu danh chính ngôn thuận của nàng, hắn thật ra thì rất hèn hạ!

“Y Nhân muội muội, giống nhau đạo lý, tỷ muội các ngươi gặp gỡ tà phái tiên quân cũng là số mạng cho phép, bản thân không có bất kỳ lỗi nào.” Kỳ Xuân Dương như đinh chém sắt nói, hai tròng mắt kiên định, không có chút nào nửa điểm vẻ giả dối.

Tô Y Nhân nghe rất vui vẻ, hỏi: “Tỷ phu, ngươi tính toán sau này làm sao bây giờ? Sư phụ sẽ không bỏ qua hai tỷ muội chúng ta, kia kia tà phái tiên quân đoán chừng cũng sẽ chung quanh truy nã chúng ta.” Cái thanh tỷ phu này làm cho thật lòng thực ý.

“Sẽ có biện pháp.” Lời của thê muội trực tiếp chọc trúng nhược điểm của mình, Kỳ Xuân Dương không thể làm gì khác hơn nói, “Đánh không lại, chúng ta trốn được. Phụ thân ta kể từ dùng dưỡng sinh cao ta chế luyện sau, thân thể thật tốt. Trong núi Ngọc Nữ không khí mới mẻ, linh khí không tệ, hắn chỉ cần giữ vững tâm tính bình thản, nhất định có thể làm đại thọ tám mươi. Ta tính toán mang tỷ muội bọn ngươi ẩn cư đến đất tu luyện của ta La Phù sơn, muội muội ngươi có bằng lòng hay không?” Thê tử Ngọc nhi là nhất định phải mang, thê muội Y Nhân còn phải xem ý tứ chính nàng.

“La Phù sơn?” Tô Y Nhân kinh ngạc hỏi, “Tỷ phu là đệ tử phái La Phù sơn?” Tô Y Nhân không biết phái La Phù sơn, nhưng thân thể nguyên chủ biết, cũng biết La Phù sơn là một đại phái tu chân, môn hạ đệ tử đông đảo.

“Không hoàn toàn coi như là.” Kỳ Xuân Dương giải thích, “La Phù sơn đỉnh núi đông đảo, phái La Phù sơn nội bộ chia làm ba chi lớn, nhưng ta không thuộc về bất kỳ một cái nào trong ba chi lớn này. Một trong những chi của ta từ đời tổ sư đầu tiên, sư đệ của tổ sư Hồng Vận tôn giả khai sơn La Phù sơn bắt đầu chính là đời đời đơn truyền, coi như là phái bí ẩn của La Phù sơn phái, cùng gần mấy đời chưởng môn La Phù sơn đã không có bất kỳ liên lạc.”

“Ẩn cư là tốt, nhưng ta lo lắng sư phụ ta cùng tà phái tiên quân tại núi đông đảo, sớm muộn sẽ phát hiện đất tu luyện ẩn cư của ngươi.” Chần chờ một chút, Tô Y Nhân lo lắng nói. Độc quân nếu là tìm được La Phù sơn, các tu sĩ La Phù sơn có thể hay không vì đệ tử chi hệ mà bốn phái đã sớm không hề liên lạc nữa, cùng độc để đối lập?

“Cũng sẽ không bị phát hiện.” Kỳ Xuân Dương rất có lòng tin nói, “Sư môn ta tu luyện ở trong sơn động La Phù sơn nơi nào đó, các tổ sư gia ở của động bố trí một ẩn hình pháp trận linh lực ba động nhỏ nhất, phối hợp phụ cận của động được thiên nhiên che đậy, cửa động đến nay còn không có bị các vị tiên quân chân nhân ở La Phù sơn phát hiện.”

Tô Y Nhân cúi đầu, trong lòng yên lặng suy tư. Trốn, khẳng định không dễ dàng bị tìm được, nhưng tiên quân sư phụ sống ngàn năm, mạng giao thiệp nhất định là có không ít, mười năm tám năm nhất định có thể tìm tới.

“Chẳng qua là nhất thời trốn tránh.” Kỳ Xuân Dương giống như rất lo lắng Tô Y Nhân xem thường mình, ngữ khí kiên định giải thích, “Lâu thì bảy năm, ngắn thì hai năm, ta nhất định mang theo tỷ tỷ của ngươi quang minh chính đại bước vào Cửu châu đại lục Tu Chân Giới.”

Nha?

Tô Y Nhân đột nhiên ngẩng đầu, không dám tin nhìn hắn, hắn có biện pháp nhanh chóng tu luyện lên cấp?

Nàng không nhịn được nói ra thanh tới.

“Y Nhân muội muội, tu sĩ có danh hiệu đạo nhân không nhất định chỉ có đạo nhân tu vi. Sư phụ ta tự số Tử Dương đạo nhân, nhưng hắn là bát phẩm tiên quân.” Kỳ Xuân Dương nói, giọng nói tràn đầy kính ngưỡng cùng thành kính.

Tô Y Nhân nhất thời cau mày cứng lưỡi: tỷ phu không phải là pháo thí nam xứng?

Kỷ Xuân Dương thở dài nói, “Tu sĩ tu chân đến cuối cùng, người người đều có một khám không trải qua được: nhìn phai nhạt hết thầy tất cả, bao gồm tính mạng của mình. Sư phụ ta bỏ qua cả đời tu vi, vĩnh viễn rời đi trần thế.”

Bát phẩm tiên quân cư nhiên chết bởi tự buông tha cho? Đây thật là ấn chứng “lão thọ tình treo ngược —— chán sống” câu thành ngữ này.

“Trong phái ta có môn tuyệt học, có thể đem trọn đời tu vi ngưng kết thành linh lực châu lưu tồn thế gian. Hậu bối nếu như gặp gỡ tuyệt cảnh, có thể đem linh lực châu nhanh chóng dung nhập vào tự thân. Sư phụ ta trước khi về cõi tiên, đem tất cả tu vi ngưng kết thành một viên linh lực châu phong ấn ở bên trong đan điền ta.”

Kỷ Xuân Dương thần sắc ngưng trọng nói, “Linh lực châu là linh lực thuần túy thể, bởi vì sư môn tâm pháp đặc biệt, sẽ không ở trong cơ thể người phong ấn bành trướng, mà là theo người phong ấn tu luyện từ từ dung nhập vào trong linh lực người phong ấn.”

“Tỷ phu, từ hai đến bảy năm, ngươi có nắm chắc đem linh lực châu của sư phụ ngươi hóa thành của mình?” Tô Y Nhân nghe bất nhĩ nại tại, cơ hồ muốn điên cuồng gào thét: đây tuyệt đối là nam chủ khởi điểm mới có kỳ ngộ a, tác giả biểu tỷ sửa đổi đại cương ảnh hưởng đến cái thế giới song song này, nam nhân vốn là không thuộc về Tô Khả Nhi lại ngang trời xuất thế.

“Ta có nắm phần nắm chặt.” Kỷ Xuân Dương đang hoảng nói, “Nhanh chóng hấp thu linh lực châu gặp nguy hiểm.” Người phong ấn tham lam nếu muốn nhanh chóng hấp thu linh lực châu, rất có thể bạo thể mà chết.

Tô Y Nhân vừa nghe, nhất thời lo lắng, “Vay quá nguy hiểm, ngươi phải suy nghĩ cho thật kĩ. Ta cảm giác được ra tỷ tỷ sâu yêu ngươi, ngươi như có cái gì bất trắc, nàng sẽ thương tâm muốn chết.” Trong lòng không ngừng thì thầm: biểu tỷ biểu tỷ, nếu như ngươi có thể làm nhiều cái thế giới này, cho tỷ phutha khí vận nhất định như thế nào?

“Ta cũng không muốn mạo hiểm, nhưng ta không thể để cho tỷ muội ngươi trở thành tu luyện lò của nam nhân. Ta nhất định phải mạo hiểm một lần!” Kỷ Xuân Dương nói, trên mặt anh tràn đầy biểu lộ kiên nghị.

Tô Y Nhân ngu ngời ở trên ghế khổ sở suy tư, nếu như Kỷ Xuân Dương không phải là nam xứng trong《Tô Khả Nhi tu tiên kí》, hấn tiến vào tu luyện mạo hiểm mạnh mẽ hấp thu linh lực châu, cùng tồn tại tại tu luyện linh động tỷ tỷ nhất định sẽ có chỗ dùng đặc thù gì, cái chỗ dùng này còn rất có thể để cho tình cảm bọn họ càng thêm thâm hậu.

Đánh cuộc một keo năng lực ảnh hưởng của biểu tỷ đối với cái thế giới song song này, đánh cuộc biểu tỷ chính là người sáng tạo cái thế giới này!

“Tỷ phu, các tổ sư gia của ngươi có hay không phát sinh giống như ngươi trong lúc bất chợt không thể chậm rãi hấp thu linh lực châu?” Sắc mặt nàng khàn trương dò hỏi. Tỷ phu sư môn đời đời chỉ lấy một tên đệ tử, có lẽ cũng là bởi vì các sư phụ không muốn để cho các đệ tử vì linh lực châu sinh ra tranh đoạt.

“Có, sư phụ ta về cõi tiên trước cùng ta nói rồi, vạn bất đắc dĩ nếu mạnh mẽ hấp thu linh lực châu, tốt nhất có một song tu bạn lữ giúp đỡ cùng nhau hấp thu phân lưu, có thể hơi rút xuống tỷ lệ bạo thể mà chết.” Kỷ Xuân Dương mặt đỏ tới mang tai nói, trong lòng vì học thức của thể muội mà sợ hãi than không dứt.

Hắc, ta cũng biết sẽ như vậy!

Tô Y Nhân hưng phấn phải thiếu chút nữa bật cười. Nàng cố nén vui vẻ nói, “Tỷ phu, tỷ tỷ ta là thuần âm thân thể, là tu luyện lò song tu bạn lữ tốt nhất trong mắt nam nhân, nàng nhất định có thể giúp ngươi bình an hấp thu linh lực châu.” Bất kể là biểu tỷ ảnh hưởng đối với cái thế giới này còn là biểu tỷ chính là chủ sáng tạo cái thế giới này, tóm lại tỷ tỷ của nàng không cần làm quả phụ.

“Đúng vậy.” Kỷ Xuân Dương vuốt cằm nói, “Đây cũng là vì sao ta muốn dẫn ngươi cùng tỷ tỷ của ngươi cùng nhau vào sư môn linh động của ta.”

Hắn bèn nhảy phát hiện trên mặt Tô Y Nhân thoáng qua một tia hoài nghi, vội vàng nói, “Ngươi đừng nghi ngờ. Ta và tỷ tỷ ngươi lúc song tu, ngươi có thể sẽ nhàm chán. Bên trong linh động linh khí dị thường dày đặc, ngươi tốt nhất bế quan tu luyện, tăng cường tu vi tự thân.”

Muội muội của thể tử chính là muội muội của mình, hấn làm sao có thể có ý nghĩ không an phận?

Ba người cùng đi La Phù sơn bế quan tu luyện, một có thể tránh ra Mộng quỷ ở Đệ nhất tuyền, tránh ra Mộng quỷ thì đồng nghĩa với tránh ra thụ yêu phía sau Mộng quỷ; hai có thể tăng cường tu vi của mình, làm sao lại không làm đây?

Tô Y Nhân lập tức gật đầu, nói: “Tốt, chúng ta cứ quyết định như vậy.” Sau đó cao hứng đem《Âm Dương song tu thuật》mà độc đế yêu cầu nàng xem rồi học tập đưa cho Kỷ Xuân Dương, chỉ nói là từ trên tay người khác trộm được.

Nàng hoàn toàn quên, nàng bế quan tu luyện, trong cơ thể tinh cổ có thể cùng thân thể nàng cùng nhau ở trong trạng thái nửa ngủ đông hay không, coi như nàng có sao chép không gian có thể vô hạn sao chép hóa muốn đan, hóa muốn đan ăn ba đến năm năm liền bắt đầu mất hiệu lực; Nàng quên mất ngộ nhờ độc đế Âm Ngọc Phong không tìm được biện pháp dẫn dắt Âm Dương tinh cổ, trong tay hấn hóa muốn đan lại dùng xong, nên làm cái gì bây giờ?

Vẫn còn ở phiền não đây là thế giới thật hay là hư cấu, nàng, vẫn chưa có hoàn toàn dung nhập vào cái thế giới này, tâm tâm niệm niệm tưởng về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Nhìn thê muội đã đồng ý, Kỳ Xuân Dương cao hứng vô cùng, đợi đến sáng sớm ngày thứ hai ăn sáng xong, hắn dẫn thê tử thê muội đến Đông viện cho cha già cùng đám di nương thỉnh an, nói mình gần nhất luyện khí ra khỏi sai lầm, phải về sư môn hướng trưởng bối nhờ giúp đỡ, có thể ba đến năm không cách nào về nhà.

Biết hắn là tu sĩ, mà con dâu cũng là tu sĩ Kỳ lão gia không bỏ được bọn họ rời đi lâu như vậy, ưu tâm lo lắng nói, “Không thể sớm một chút trở lại sao, Xuân Dương, cha đã già, ngày giờ không nhiều lắm.” Ngồi nhai từ cho hắn đặc biệt làm lò luyện đan, hắn ăn sau không lâu cũng cảm giác khí huyết đầy đủ, tinh lực thịnh vượng, giống như trẻ hai mươi tuổi, thế nào cũng không bỏ được đứa con trai này rồi đi.

“Phụ thân, con trai tính khí nóng nảy, nóng lòng cầu thành, luyện công không cẩn thận đã thương kinh mạch, nếu như không trở về sư môn sơ thông thật tốt, đoán chừng một thân tu vi sẽ trôi theo nước biển Đông.”

Kỳ Xuân Dương cung cung kính kính nói, “Con trai chế biến dưỡng sinh cao chẳng qua là cách điều chế đặc biệt điểm, thật ra thì tất cả dược liệu tiệm thuốc cũng có thể mua được, phụ thân chỉ cần có ngân lượng cũng không cần lo lắng.”

Hắn cũng biết phụ thân con gái đồng đảo, đối với hắn khi còn nhỏ liền rời nhà tình cảm không sâu, đối với hắn càng nhiều hơn chính là lo lắng dưỡng sinh cao bây giờ hắn đang dùng hết hàng.

“Là như vậy a, chỉ là có chút đáng tiếc phương thuốc này sẽ bị người ngoài biết được.” Kỳ lão gia đau lòng nói, vuốt chòm râu bạc phơ cau mày.

Kỳ Xuân Dương cho hắn chế biến dịch dưỡng sinh cao, hắn ngay cả đám di nương bồi ở bên cạnh cũng không chịu cho một hộp.

“Phụ thân, dưỡng sinh cao là thuốc bổ ôn tính, những người lớn tuổi khác đều có thể dùng.” Kỳ Xuân Dương rất nhạt nhiên nói, “Đại ca nhị ca bọn họ cũng đã hơn bốn mươi tuổi, thường dùng đối với thân thể có chỗ tốt.” Phụ thân keo kiệt hắn cũng biết, nhưng Tu Chân Giới có một quy củ không thành văn: không muốn quá mức tham gia sinh lão bệnh tử của người bình thường, không muốn quá mức lâm vào trong phân tranh thế tục. Cho nên phụ thân muốn độc chiếm dưỡng sinh cao làm của riêng hắn không có bất kỳ ý kiến gì.

“Nga, đúng vậy, lão Đại lão Nhị tuổi cũng không nhỏ.” Kỳ lão gia vuốt cằm nói, “Xuân Dương, ngươi đem phương thuốc tách ra viết xuống.” Hắn thủy chung không bằng con trai tu chân nghĩ đến mở ra, muốn đem phương thuốc này làm truyền gia bí pháp, chỉ để cho rất ít người mình biết.

“Là, con trai trở về liền viết, viết xong lập tức đưa tới.” Kỳ Xuân Dương nói, trong mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ, bất đắc dĩ phụ thân nhìn không ra.

“Xuân Dương, ngươi trở về sư môn, vợ của ngươi cùng tiểu di ngươi làm sao bây giờ? Ta để cho ba vị di nương đi qua chiếu cố tốt lắm.” Hắn cười ha hả hỏi, ánh mắt đã vẫn đục chuyển sang Tô thị tỷ muội.

Ngồi nhai tức dung mạo tuyệt mỹ tựa như thiên tiên, đáng tiếc là nữ tu sĩ biết pháp lực biết võ công, hắn có sắc tâm không có sắc dâm, trong lời nói không dám lộ ra nửa điểm lòng bất chính. Muội muội của con dâu so con dâu kém sắc chút, nhưng cũng là mỹ nhân khó gặp, nếu có thể lâu dài ở lại biệt viện Kỳ phủ là tốt.

Kỳ Xuân Dương mặc dù thông minh, nhưng dù sao quanh năm ở thâm sơn lĩnh động tu luyện, không biết lòng người xấu xí, càng không biết cha già người già tâm không già, rất bình tĩnh nói thê muội sẽ cùng vợ chồng bọn họ cùng nhau vào thâm sơn tu luyện.

Tô Khả Nhi luôn luôn thiện lương, căn bản không biết trưởng bối sẽ có tâm tư xấu xa như vậy, thật cao hứng về phía cha chồng nói cảm ơn, uyển chuyển nói mình sẽ phụng bồi phu quân cùng nhau luyện công.

Tô Y Nhân có lẽ so với bọn hắn biết nhiều điểm, nhưng chỉ giới hạn ở trên giấy đàm binh, từ trên mặt giả bộ quân tử của Kỳ phủ chỉ thấy hiền lành của bậc trưởng giả.

Kỳ Xuân Dương tốn nửa tháng vì cha già của mình chế biến hai nồi lớn dưỡng sinh cao, Tô Khả Nhi Tô Y Nhân đã sớm thu thập xong hành lý, sẽ chờ hắn cùng tiến lên đường.

Nhìn sang hoa đào tại Tây viện, con bướm thỉnh thoảng bay vào viện, Tô Y Nhân tính nhắm ngón tay, xác định thời gian con bướm bay đầy trời còn cần một đoạn thời gian, trong lòng cao hứng dị thường. Bởi vì chỉ cần rời đi Diệp tuyến, tỷ tỷ cũng sẽ không cùng Mộng quý có bất kỳ dây dưa. Không có mộng quý thì đồng nghĩa với tỷ lệ xuất hiện phía sau thụ yêu cô tiên, thần thú linh sủng cũng sẽ thật to giảm bớt.

Một ngày nào đó mưa xuân liên tục, Tô Y Nhân cùng Kỳ Xuân Dương, Tô Khả Nhi, còn có tiểu Phụng Hoàng cùng nhau rời đi biệt viện Kỳ phủ Ngọc Nữ sơn, bắt đầu hướng La Phù sơn đi tới. Bởi vì bọn họ cũng còn không có năng lực vừa ngự kiếm phi hành đồng thời biến mất thân hình, bọn họ cùng trước kia một dạng, chỗ hoang giao dã ngoại không có người ở liền ngự kiếm phi hành, địa phương có người liền cùng người bình thường một dạng đi lại, hoặc tạm thời ngồi xe ngựa.

Năm ngày sau, bọn họ đi tới một thôn, đang ở trong thôn dừng chân, nghỉ ngơi một chút. Tô Y Nhân cùng Tô Khả Nhi hướng thôn dân mượn thùng

nước cùng bồn gỗ, đi tới bên cạnh giếng múc nước giặt quần áo bên trong. Đường dài lữ hành, yêu thích sạch sẽ bọn họ không thể nào không tắm rửa. Quần áo phía ngoài có thể nhả nài, áo lót tiết khổ luôn thường phải thay đổi. Hôm nay thời tiết tốt, Tô Khả Nhi đề nghị Tô Y Nhân ủng hộ, ba người mượn phòng của thôn dân lau thân thể, sau đó cầm quần áo cũ đến bên cạnh giếng rửa sạch, cuối cùng tính toán tránh ra thôn dân buông thả thủy pháp thuật, nhanh chóng đem đường khí trên quần áo hút khô.

Tô Y Nhân thật ra thì không có phiền toái vì giặt quần áo, bởi vì nàng có sao chép không gian, sao chép ra một bộ quần áo trong ngoài đầy đủ cùng lắm mất hơn ba giờ, nhưng vì giữ bí mật, nàng sẽ theo Tô Khả Nhi cùng nhau giặt quần áo.

Mười ngón tay không dính nước, giặt quần áo cho tới bây giờ chỉ dùng máy giặt quần áo Tô Y Nhân cười hi hi theo sát Tô Khả Nhi giặt quần áo, làm cho khắp nơi là nước. Tiểu Phượng Hoàng trời sinh không quá thích nước, cực ít rồi đi chủ nhân Tô Khả Nhi nhưng lần này nó lại chạy đến bên Kỳ Xuân Dương đang hướng thôn dân mua lương khô đi.

Tô Khả Nhi chê nàng giặt phải không sạch sẽ, định đoạt lấy quần áo nàng nói, “Trước cứ đi chơi, ta giặt cho ngươi lần thứ nhất, như thế này ngươi vắt nước.”

Tô Y Nhân lúc này mới nhớ tới, Tô Khả Nhi giúp muội muội giặt quần áo thói quen, thân thể nguyên chủ cùng nàng một dạng không quá sẽ giặt quần áo không quá sẽ nấu cơm, mỗi lần cũng chỉ là chạm tay vào.

“Tỷ tỷ, không có ngươi, ta thật không biết làm sao bây giờ mới phải.” Tô Y Nhân cảm thán nói. Không có Tô Khả Nhi, nàng cũng không biết mình chuyển kiếp là vì cái gì.

“Nữ lớn lên sẽ biết làm.” Tô Khả Nhi vừa giặt quần áo vừa cười nói, “Muội muội, xem ra tỷ tỷ phải nhiều…….”

Đã làm vợ người nàng vừa định nói phải nhiều dạy kỹ năng cuộc sống nữ nhi nhà như muội muội nhất định phải nắm giữ, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Tô Y Nhân cũng phát hiện, ngẩng đầu nhìn hướng không trung, chỉ thấy một con chim bồ câu màu xám tro như mũi tên bay hướng tỷ muội các nàng bên này bắn tới. Chim bồ câu màu xám tro cùng chim bồ câu bình thường không có gì khác biệt, nhưng quanh thân lưu động linh lực chỉ có tu sĩ mới có thể cảm giác được.

Là thiên lý truyền âm thạch!

Là tỷ tỷ, còn là…… của nàng đang cùng tỷ tỷ chung một chỗ?

Tô Y Nhân tâm tình khẩn trương xem một chút Tô Khả Nhi. Nếu như là thiên lý truyền âm thạch của sư phụ, sư phụ tất nhiên đang tìm tỷ tỷ khắp nơi. Chẳng qua là hần không biết, tỷ tỷ trí nhớ thiếu sót nghiêm trọng, bây giờ chỉ đem hần làm như phụ thân một dạng tôn kính sùng bái.

Chim bồ câu càng bay càng gần càng bay càng chậm, cuối cùng ở trên đầu Tô Y Nhân chuyển vòng vòng.

“Ta?” Tô Y Nhân không dám tin hỏi, đưa tay bắt chim bồ câu. Chim bồ câu màu xám tro vừa chạm vào tay của nàng lập tức biến thành một khối viên đá màu xám tro, mặt ngoài phát sáng.

“Muội muội, đây là……” Tô Khả Nhi suy nghĩ thật lâu mới nói, “Đây là thiên lý truyền âm thạch đi? Ta nhớ cái này hình như là pháp khí vô cùng trân quý, còn là một loại pháp khí sử dụng một lần sẽ mất đi hiệu lực.” Có chút trí nhớ, nàng chỉ cần thấy được có liên quan, là có thể nhớ lại một chút đoạn ngắn.

“Àn, đây là thiên lý truyền âm thạch. Nhưng ta……” Đột nhiên sắc mặt Tô Y Nhân trở nên dị thường khó coi đứng lên, bởi vì nàng nghĩ tới, trước khi sử dụng thiên lý truyền âm thạch nhất định phải dùng đến máu của người tiếp thụ nó. Thân thể nguyên chủ có cho người khác máu hay không nàng không biết, trước khi nàng thoát đi Tinh Lâm trang của Âm Ngọc Phong, để lại một hồ lô đầy máu tươi!

“Muội muội, ngươi làm sao vậy, ngươi biết người tìm ngươi là ai?” Tô Y Nhân quan tâm hỏi.

“Àn, tỷ tỷ, ta qua một bên nghe, ngươi giúp ta giặt quần áo có được hay không?” Tô Y Nhân vội vàng nói.

“Đi đi.” Tô Khả Nhi cười híp mắt thúc giục Tô Y Nhân qua một bên nghe lời bí mật.

Tô Y Nhân cầm thiên lý truyền âm thạch, nhìn chung quanh một cái sau, bước nhanh đi tới phía sau một ngôi nhà bằng đất, lại đi ra mười mấy thước, chui vào trong rừng cây sau nhà người ta.

Nàng không biết làm thế nào mới có thể nghe được thanh âm phong ấn ở trong thiên lý truyền âm thạch, do dự một chút sau cẩn thận hướng thiên lý truyền âm thạch đưa vào một chút linh lực.

Thiên lý truyền âm thạch bởi vì linh lực của nàng đột nhiên bộc phát ánh sáng màu xám tro, sau đó một thanh âm lạnh như băng vang lên, “Tô Y Nhân, ngươi là trốn không thoát đâu! Bồn đảo chủ bây giờ ở ven hồ Xuân Thủy Trúc ngoài ba mươi dặm Thái Giang huyền, lập tức tới đây!”

Độc đế Âm Ngọc Phong, hần rốt cục tìm tới!

Tô Y Nhân nhất thời bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, gần nhất gò má nuôi phải đỏ thắm cũng trong nháy mắt thay đổi tái nhợt. Nàng đoán được mình sớm muộn sẽ bị Âm Ngọc Phong tìm được, chỉ là không có nghĩ đến mới chạy hai tháng cùng mấy ngày, hần tìm đến mình.

Âm Ngọc Phong là độc đế, đại lão tà phái độc bá một phương tu chân, trong tay hắn tất nhiên có rất nhiều thiên lý truyền âm thạch, nếu là hắn vội vã tìm nàng, tất nhiên sẽ ở nàng trốn chạy được mấy ngày liền dùng thiên lý truyền âm thạch, hắn tại sao muốn chờ hai tháng sau? Là đoán chừng trong tay nàng hóa muốn đan không nhiều lắm đi? Trong thiết định của《Tô Khả Nhi》, Tô Khả Nhi thoát đi sau lại cùng Mộng quý, thụ tình, cô tiên, các loại thần thú linh sủng dây dưa lên, hắn là lo lắng nàng không chịu nổi tình cô muốn độc, ở bên ngoài tùy tiện tìm nam nhân đi? Vĩnh Thái đế quốc là ở thể lực của độc đế Âm Ngọc Phong, hắn nhất định ở các nơi bày nhãn tuyến, giám thị cử chỉ của nàng!

Nàng đột nhiên có cảm giác như mèo vờn con chuột, Âm Ngọc Phong là mèo, nàng là con chuột. (Tô Y Nhân không biết, tình huống của nàng cùng độc đế với Tô Khả Nhi cùng độc đế không giống nhau, nàng nếu là tiếp nhận nam nhân thứ hai, thụ tính tình cô sẽ bạo động, cản trở nàng.)

Không đi!

Nàng chỉ do dự một chút, liền đem thiên lý truyền âm thạch vẫn còn lưu lại bộ phận linh lực ném vào mực xanh biếc lan ngọc bài, đi tìm tỷ phu Kỳ Xuân Dương.

Kỳ Xuân Dương cũng phát hiện có linh lực ba động xuất hiện ở bên cạnh giếng, đã chạy tới bên cạnh giếng phụng bồi Tô Khả Nhi, thấy Tô Y Nhân đến gần, khẩn trương hỏi, “Y Nhân muội muội, là ai tìm ngươi?” Hắn lo lắng là sự phụ các nàng, Thanh Nguyên tiên quân.

“Là tìm ta một người.” Tô Y Nhân bĩu môi, oán hận nói, “Đừng động tới hắn, để cho hắn đi chết!” Liền giọng điệu nói chuyện của độc đế kia, là người có chút ngạo khí tôn nghiêm cũng sẽ bị tức chết.

Nàng thuận miệng hỏi, “Tỷ phu, người biết Thái Giang huyền ở địa phương nào.” Hỏi tỷ tỷ tương đương với hỏi vô ích.

“Thái Giang huyền ở phương bắc cách ngọc nữ Sơn Đông một trăm hai mươi dặm, là một tòa thủy thành rất cổ xưa rất ưu mỹ.”

Kỳ Xuân Dương hiểu kỳ nói, “Người nghĩ đi đến đó?” Hắn lo lắng thế muội báo tin mừng không báo tin buồn, muốn hy sinh mình dẫn ra một ít người.

“Quý mới đi!” Tô Y Nhân vội vàng nói, “Tỷ tỷ, chúng ta giặt xong y phục lập tức rời đi nơi này.”

Tô Khả Nhi cũng phát giác Tô Y Nhân dị thường, lo âu hỏi, “Chủ nhân khỏi thiên lý truyền âm thạch kia là ai, hắn tìm người có chuyện gì? Người có chuyện gì phiền não liền cùng tỷ tỷ tỷ phu nói một chút, chúng ta nhất định giúp người nghĩ biện pháp.”

Trong lòng Tô Y Nhân một hồi cảm động, vội vàng nói, “Không có sao, là một đệ tử đại môn phái biết ở trên đường. Ta chê hắn phiền người, bỏ qua một bên hắn đi rồi. Không biết hắn lấy được máu của ta lúc nào, làm thiên lý truyền âm thạch, ước ta gặp mặt ở Thái Giang huyền. Ta đối với hắn không có bất kỳ ý tứ gì, làm sao có thể phó ước?”

Trong lòng nàng âm thầm khen ngợi mình, càng ngày càng biết nói láo, không, là sẽ bịa lời nói dối có thiện ý.

Kỳ Xuân Dương trong lòng có nghi ngờ, nhưng chỉ cần không phải sự phụ tiên quân của tỷ muội các nàng tìm đến, hắn cứ yên tâm. Vấn đề tình cảm riêng tư của thế muội, hắn một người làm tỷ phu không tốt hỏi nhiều.

Vì vậy, ba người cùng nhau nhanh chóng đem quần áo giặt đi tạm thời nhét vào trong không gian trữ vật, đem thùng nước bồn gỗ trả lại cho người ta, lưu lại mười mấy đồng tiền làm tạ lễ, rồi thôn tiếp tục đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Ngày thứ ba sau khi nhận được thiên lý truyền âm thạch của độc đế, Tô Y Nhân lại nhận được một khối thiên lý truyền âm thạch, nàng nhận lấy đi tới chỗ khác nghe, kết quả lại là thanh âm lạnh băng ngạo mạn kia, ra lệnh nàng đi Xuân Thủy trúc ven hồ Nguyệt Kính. Lần đầu tiên cự tuyệt, chẳng lẽ lần thứ hai liền sợ phải khuất phục, Tô Y Nhân không chút do dự đem thiên lý truyền âm thạch ném vào trữ vật pháp khí.

Ngày thứ năm, ngày thứ sáu, nàng liên tục nhận được thiên lý truyền âm thạch, Kỳ Xuân Dương rốt cục không nhịn được, dò hỏi, “Y Nhân muội muội, vị danh môn đệ tử xa lạ kia một chút cũng chưa từ bỏ ý định a. Hắn rốt cuộc trộm bao nhiêu máu của ngươi, chẳng lẽ ngươi một chút cũng không có phát hiện,”

Thiên lý truyền âm thạch khó khăn luyện chế ngược lại cũng thôi, luôn có luyện khí sư phụ cao minh có thể chế tác được, thiên lý truyền âm thạch đắt giá nguyên nhân là ở nguyên liệu phải là thượng phẩm linh thạch mang phong thổ linh lực tỷ lệ thích hợp. Có thể liên tục sử dụng thiên lý truyền âm thạch truy đuổi một cô gái, cái này tại tu chân giới cũng là số tiền khổng lồ.

Tô Khả Nhi che miệng cười ha hả nói, “Tựa như da trâu đường, muội muội xem ra ngươi là không thoát khỏi được hắn. Một chút cũng không cân nhắc hắn?”

Tiểu Phụng Hoàng đứng ở trên bả vai Tô Khả Nhi âm ỉ nói: “Chủ nhân, nam nhân đuổi nàng khẳng định không lợi hại, cho nên hắn coi thường.” Đại khái trời sinh đối nghịch cùng Tô Y Nhân, Phụng Hoàng niết bàn trọng sinh quên mất trí nhớ, hết lần này tới lần khác còn thích cùng Tô Y Nhân cãi cọ.

“Trước đừng động tới hắn, chúng ta còn là nhanh lên một chút lên đường.” Tô Y Nhân nói, trong lòng có chút nóng nảy cũng chưa có cùng tiểu Phụng Hoàng đấu miệng lưỡi. Ở cửa độc đề ở Vinh Thái đế quốc, nàng muốn trốn thế nào mới có thể chạy ra khỏi phạm vi thể lực của hắn? Hắn bắt lại nàng sau, sẽ sử dụng loại hình phạt tàn khốc sống không bằng chết nào đối với nàng?

Kỷ Xuân Dương cùng Tô Khả Nhi có thần giao cách cảm cười cười, đồng thời tăng nhanh tốc độ ngự kiếm phi hành. Tô Y Nhân thấy vậy, lập tức vận linh lực tăng tốc.

Mặt trời ngã về tây, bọn họ đi tới một mảnh hoang dã.

“Ngọc nhi, Y Nhân, phía dưới có thôn trang bỏ hoang, chúng ta tối nay ở trong nơi này nghỉ ngơi một chút.” Kỷ Xuân Dương cao giọng nói. Bọn họ lâu dài ngự kiếm phi hành, rất là tiêu hao linh lực, vẫn đứng ở trên pháp kiếm chịu đựng gió lớn lạnh lẽo trên không trung, thân thể cũng không chịu nổi, cần nghỉ ngơi.

Tô thị tỷ muội vai sóng vai phi hành đều song song gật đầu, theo hướng mặt đất hạ xuống.

Nơi này là một mảnh sườn núi địa thế tương đối nhẹ nhàng, trên đất của sườn núi lè tẻ kéo dài một ít cỏ xanh, trên sườn núi có mười mấy chỗ tàn gạch đoạn ngói, dưới sườn núi có một cái dòng sông khô khốc. Thoạt nhìn là bởi vì thượng nguồn con sông đổi đường, người dân vốn cư ngụ ở chỗ này cũng mang đi.

Trên chỗ cao nhất của sườn núi có một ngôi nhà bảo tồn rất là hoàn hảo, ba người hạ xuống sau, Kỷ Xuân Dương tiến lên đẩy cổng lớn đã nửa treo nửa rơi. Cổng gỗ ừng ực ngã xuống, nhắc lên một mảng lớn bụi đất.

“Ngô.” Tô thị tỷ muội đồng thời che miệng lại lui về phía sau một bước.

“Thật bản!” Tiểu Phụng Hoàng thét to, vỗ cánh bay đến chỗ cao, tránh ra bụi bặm.

Thoạt nhìn nơi này mấy chục năm không có ai đã tới.

Kỷ Xuân Dương cười nói, “Chúng ta đi vào tìm một chút, nhìn có căn phòng có thể ở hay không, tối nay ở nơi này tá túc một đêm.”

“Nơi này khắp nơi là tàn gạch đoạn ngói, một chút hơi người đều không có, ta cảm giác ngực đè nén phải hoảng.” Tô Y Nhân nhìn chung quanh một hồi, nói, “Các người tùy tiện, ta tính toán ở dưới cây khô của viện này dựa vào ngói một đêm.”

Nhà nơi này hư hại nghiêm trọng, ngộ nhỡ nửa đêm rơi xuống mảnh ngói hoặc là đứt khoát sụp đổ, nàng chẳng phải là chết như thế nào cũng không biết? Tu sĩ chết bởi loại chuyện ngoài ý muốn này, để cho người ta biết sẽ cười đến rụng răng!

Tô Khả Nhi nhìn chung quanh một chút nói, “Đêm xuân hàn khí nặng, người còn là vào phòng nghỉ ngơi đi, có một bức tường chắn gió cũng là tốt.”

Kỷ Xuân Dương thật nhanh ở trong nhà quay một vòng, sau đó chỉ căn phòng cao nhất lớn nhất nói, “Căn nhà đó xây dựng phải chắc chắn, mặc dù còn là hư hại, nhưng ta dám cam đoan tối nay tuyệt đối sẽ không sụp đổ.”

“Muội muội, chúng ta đi vào dọn dẹp một cái.” Tô Khả Nhi kéo kéo Tô Y Nhân, đối với Kỷ Xuân Dương nói, “Dương ca, người đi tìm chút đầu gỗ củi đốt tối.” Bọn họ đều có trữ vật pháp khí, nước uống thức ăn chuẩn bị rất đầy đủ.

“Ân.” Kỷ Xuân Dương gật đầu một cái, nhìn chung quanh một chút, đi mau hướng một gian phòng, đi xem có gia cụ bằng gỗ có thể chém thành củi đốt hay không.

Bóng đêm phủ xuống, vốn là có thể là đại từ đường bên trong nhà lớn của người ta, đóng lửa hừng hực, ba người ngồi ở bên đồng lửa ăn bữa ăn tối, tiểu Phụng Hoàng từng miếng từng miếng mổ trái cây Kỷ Xuân Dương đã sớm vì nó chuẩn bị. Ăn xong bữa ăn tối mỗi người dọn dẹp chỗ mình, Tô thị tỷ muội bọc thảm nằm xuống, tiểu Phụng Hoàng không sợ lửa nướng tựa bên đồng lửa ngủ, Kỷ Xuân Dương ngồi xếp bằng điều tức coi chừng đồng lửa.

Hoang dã mặc dù rất hoang vu, nhưng cũng không phải là nửa đêm sẽ không có vật còn sống hoạt động. Mùa xuân tiếng kêu của mèo ăn đêm tựa như trẻ nít khóc xé rách tim gan, người nghe đặc biệt bận tâm. Sói hoang gào lên, nơi xa truyền tới tiếng đáp lại. Chuột hoang rúc rỉnh huyền ảo, nửa đêm tìm kiếm thức ăn, gặm nhấm rễ cỏ, có lẽ sẽ còn trở thành thức ăn cho những động vật khác.

Bởi vì tin tưởng Kỷ Xuân Dương tỷ phu có thể ứng phó nguy hiểm có thể sẽ xuất hiện ở nơi này, Tô Y Nhân ngủ được rất sâu. Nhưng là không biết lúc nào, nàng mơ hồ nghe được tiếng rên rỉ “Ân ân a a” của Tô Khả Nhi, sau đó nghe được tiếng kêu khản trương của Kỷ Xuân Dương.

Có chuyện gì xảy ra?

Tô Y Nhân đột nhiên mở mắt ra, bỏ rơi thảm ngồi dậy, rút ra Bích Lăng kiếm bên cạnh ngăn ở trước ngực mình.

“Ngọc nhi, nhanh lên một chút tỉnh lại, nhanh lên một chút tỉnh lại.” Nàng liền nghe đến Kỷ Xuân Dương ôm Tô Khả Nhi, nhìn hắn lấy tay vỗ nhẹ mặt của Tô Khả Nhi. Thân thể Tô Khả Nhi uốn éo, trong miệng không ngừng thân - ngậm.

“Thế nào, chủ nhân nàng ngã bệnh?” Giọng nhau bị đánh thức tiểu Phượng Hoàng vây quanh Tô Khả Nhi thảng thẩy, nhưng không dám quá khứ quấy rầy Kỳ Xuân Dương kêu gọi Tô Khả Nhi.

“Tỷ phu, tỷ tỷ ta thế nào?” Tô Y Nhân thu kiếm vào vỏ, bước nhanh đi tới bên cạnh bọn họ. Thật cổ quái, mặt của tỷ tỷ hồng đồng đồng, trong miệng tràn ra tiếng rên rỉ mập mờ, giống như làm xuân mộng.

“Ta không biết, nàng mới vừa rồi còn đang ngủ ngon giấc, trong lúc bất chợt rên rỉ đứng lên, sau đó thân thể uốn éo không nghỉ, giống như” Kỳ Xuân Dương đỏ mặt nói, “Giống như có người ở ở vuốt ve nàng.” Đây là loại yêu pháp gì, hẳn ngay cả nghe đều không có nghe nói qua.

Người bình thường nằm mơ, chỉ cần có người gào thét liên nhất định sẽ tỉnh lại. Nhất định là Mộng quỷ lên vào trong mộng tỷ tỷ, cùng tỷ tỷ hoan ái.

Tại sao? Tỷ tỷ đã cách xa Diệp tuyền rồi, Mộng quỷ cũng có thể dây dưa tới tỷ tỷ?

Tô Y Nhân từ trong mực xanh biếc lan ngọc bài lấy ra một túi nước, múc nước nhẹ nhàng vỗ vào mặt của Tô Khả Nhi, kêu lên, “Tỷ tỷ, người bị mộng yểm rồi, nhanh lên một chút từ trong mộng tỉnh lại!”

Nước lạnh cùng vỗ vào mặt như cũ không cách nào để cho Tô Khả Nhi tỉnh lại, nàng nhắm mắt lại rên rỉ thờ hào hển, hai tay hai chân tựa như bạch tuộc ôm lấy Kỳ Xuân Dương giãy dụa sau đó ở một tiếng cao vút vui sướng run rẩy thân thể, giống như thu được cực hạn vui vẻ.

Gương mặt tuần tú của Kỳ Xuân Dương lúc đỏ lúc trắng, đôi môi mím chặt, không biết nên nói cái gì cho phải.

Tô Y Nhân cố gắng trấn định, nói, “Tỷ phu, người không thể trách tỷ tỷ, nàng không cách nào không chế mình làm mộng. Ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua nàng làm loại mộng này, nàng nhất định là bị quỷ triền thân.”

Mộng quỷ là thời điểm gì dây dưa tới tỷ tỷ, hẳn tại sao vào lúc này cùng địa điểm này điều khiển giấc mộng của tỷ tỷ?

Cái này quá tiết độc tỷ tỷ của nàng, cũng để cho tỷ tỷ ở tỷ phu trong lòng lưu lại một ấn tượng đáng - phụ!

“Có lẽ là bị điểm quỷ triền thân.” Kỳ Xuân Dương ôm Tô Khả Nhi đã an định lại nói, sắc mặt dị thường ngưng trọng.

Sư phụ hẳn thường xuyên cùng hẳn nói cổ nói kim, nhắc tới chuyện xưa về chủng tộc phi nhân ở Cửu châu đại lục. Tình huống Ngọc nhi của hẳn vô cùng phù hợp cách nói điểm quỷ triền thân. Nếu quả thật bị điểm quỷ dây dưa tới, nàng sẽ từ từ mất đi tinh khí thần, triền miên giường bệnh, cuối cùng bị điểm quỷ hại chết, trở thành một thành viên của quỷ.

“Quỷ triền thân sẽ làm sao? Có biện pháp nào đem quỷ đuổi đi hay không?”

“Quỷ là một linh hồn mà người sau khi chết lưu lại trên đời. Bộ phận trong bọn họ sẽ theo thời gian từ từ tàn mất, bộ phận sẽ tiến vào luân hồi trong truyền thuyết, còn có cực ít một phần là sẽ bồi vì các loại nguyên nhân không nói được sẽ hấp thu thiên địa linh khí tinh hoa ánh trăng, biến thành cái bóng nửa hư nửa thật. Bộ quỷ này phân chia thành tinh, quái, yêu, cùng nhau bị xếp loại là phi nhân.”

Kỳ Xuân Dương hướng Tô Y Nhân giải thích cái thế giới này định nghĩa về chủng tộc “Quỷ”, “Quỷ thể u lãnh âm u, trực tiếp chiếu đến ánh mặt trời sẽ bị tan rã, cho nên bọn họ ban ngày không xuất hiện. Có quỷ khát vọng cảm thụ âm áp, đi ngay dây dưa máu nóng của người sống, có quỷ muốn hút lấy dương khí người sống tu luyện tự thân, cũng đi dây dưa người sống. Dương khí âm khí trên người của người sống nếu như mất đi thăng bằng sẽ ngã bệnh, cùng thân thể bị thái bổ sẽ thay đổi suy nhược là một cái đạo lý. Người sống có khoảng cách gần tiếp xúc cùng quỷ, nếu như không thể kịp thời khôi phục dương khí, sẽ chết.”

“Vậy chúng ta nên cứu tỷ tỷ thế nào?” Tô Y Nhân lo lắng hỏi, nàng biết chắc là Mộng quỷ xâm nhập trong mộng của tỷ tỷ, nhưng nàng lại không thể cứ như vậy nói cho tỷ phu, không thể làm gì khác hơn là nghe hiểu biết thông thường về Cửu châu đại lục vượt qua xa nàng tỷ phu nghĩ kè.

“Cảnh cáo quỷ, người quỷ là kẻ thù, người bị nó quán sẽ bồi vì nó chết đi; nếu như hẳn không nghe, chúng ta sẽ phải tìm cách tách ra hoặc là giết chết hẳn.”

Kỳ Xuân Dương nhấp môi nói, “Quỷ cuốn lấy tỷ tỷ của người ngay cả quỷ ảnh đều không có xuất hiện, ta căn bản không biết đi nơi nào tìm quỷ.”

“Xem ra cần hướng tu sĩ đặc biệt đối phó phi nhân nhờ giúp đỡ.” Tô Y Nhân buồn bực nói, “Có lẽ sư phụ ta sẽ trợ giúp tỷ tỷ đuổi quỷ, nhưng ta bây giờ không muốn mang theo tỷ tỷ trở về sư môn.” Tiên quân sư phụ mặc dù ghét Tô Y Nhân ban đầu, nhưng Tô Y Nhân thủy chung là đệ tử của hẳn, hẳn một khi phát hiện Tô Y Nhân bây giờ chỉ là một linh hồn dị thể bám vào thân xác Tô Y Nhân, hẳn nhất định là muốn tiêu diệt linh hồn dị thể.

Kỳ Xuân Dương lại càng không nguyện ý, bởi vì các nàng tỷ muội trở lại sư môn liên ý nghĩa muốn tiếp tục làm tu luyện lò của Thanh Nguyên tiên quân.

“Tỷ tỷ của người ở chỗ này bị điểm quỷ triền thân, chúng ta đến phụ cận tìm một chút, nhìn có quỷ ảnh xuất hiện hay không?”

Hắn nghiêm túc nói, “Quỷ một loại ở đất mai táng hài cốt hoặc lãbôi hồi ở địa phương trước khi chết muốn đi nhất, cực ít có năng lực rời đi.”

“Hài cốt của quỷ quán tỷ tỷ ở phiến đất hoang dã này?” Tô Y Nhân giật mình hỏi, nàng vẫn cho là tỷ tỷ cùng Mộng quỷ là ở bên Diệp tuyền thời điểm bách hoa nở rộ gấp gờ đây, xem ra nàng muốn đem thế giới Tô Khả Nhi tu tiên nhớ của biểu tỵ cùng cái thế giới song song càng ngày càng chân thật này hoàn toàn tách ra đến xem.

“Tỷ phu, người bảo vệ tỷ tỷ, ta đi chung quanh chuyển chuyển.” Tô Y Nhân dứt khoát đứng dậy, rút ra pháp kiếm Bích Lăng của nàng phải đi ra ngoài.

“Y Nhân muội muội, người bảo vệ tỷ tỷ của người, ta đi.” Kỷ Xuân Dương nói, “Cô gái thuần âm, trừ sắc quỷ những quỷ khác không có hứng thú; ta là nam tử, dễ dàng hấp dẫn các loại quỷ tới trước hấp thu dương khí.” Bên ngoài hoang vu âm trầm, cũng không thích hợp cô gái đi ra ngoài.

Tô Y Nhân suy nghĩ một chút, xoa người nói, “Tốt, tỷ phu, bất kể như thế nào, người phải bảo vệ mình thật tốt. Tỷ tỷ không thể không có người. Tiểu Hòa nhi, đuổi theo tỷ phu ta, hẳn phải có thiếu sót gì, chủ nhân người sẽ khóc chết.”

Tiểu Phụng Hoàng nghe nàng nói nghiêm túc như vậy, không dám nháo không được tự nhiên, nhanh chóng bay đến trên bả vai Kỷ Xuân Dương.

“Y Nhân muội muội, xem thật kỹ tỷ tỷ của người, ta đi ra ngoài đi một vòng.” Kỷ Xuân Dương gạt đầu một cái, đem Tô Khả Nhi vẫn còn ở ngủ say để xuống, cẩn thận đắp kín thảm, đứng dậy lướt qua Tô Y Nhân đi vào trong đêm tối.

Tô Y Nhân đưa mắt nhìn hắn và tiểu Phụng Hoàng rời đi, ngồi vào trước mặt Tô Y Nhân, thấp giọng kêu lên, “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỉnh tỉnh nhanh lên một chút, tỉnh tỉnh nhanh lên một chút.” Hai tay đẩy thân thể Tô Khả Nhi.

Nàng kêu một hồi đẩy một hồi, Tô Khả Nhi như cũ ngủ say, chẳng qua là trên mặt lộ ra mỉm cười hạnh phúc.

Xem ra ý thức tỷ tỷ bị mộng quỷ quẩn không cách nào thanh tỉnh.

Tô Y Nhân hít một hơi thật sâu, đôi môi tiến tới bên tai Tô Khả Nhi, thanh âm thấp mà nghiêm nghị nói, “Quý, người lập tức đi ra, ta biết người ở trong mộng tỷ tỷ ta, người đi ra chúng ta hẳn huyền một chút.” Nàng ôm tâm tính kêu gọi Mộng quỷ thử nhìn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đé Đuổi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Tô Y Nhân vừa mới dứt lời, thì có thanh âm một nam tử ở trong từ đường cũ rách này vang lên, “Người là ai, làm sao người biết sự tồn tại của ta,”

Thanh âm mờ ảo âm lãnh, hình như là từ bốn phương tám hướng truyền tới.

Tô Y Nhân cầm Bích Lăng pháp kiếm của mình ngẩng đầu tìm kiếm khắp nơi, chỉ thấy bên cây cột thứ hai phía đông từ đường từ từ xuất hiện một bóng người, bóng người ảnh ảnh mờ mờ.

Quý, nửa hư nửa thực,

“Ta từng trải qua một cuộc tử kiếp, từ nay thỉnh thoảng có thể cảm ứng được chuyện người khác không biết.” Tô Y Nhân nói, dùng lời đã từng lừa gạt độc đế để lừa gạt quý.

“Người có pháp thuật tiến vào mộng cảnh người khác đi,” Nàng lạnh lùng nói, “Người ẩn vào trong mộng tỷ tỷ ta, cùng nàng hoan ái trong mộng có phải hay không? Thật là ác, ở trước mặt ta cùng tỷ phu ta làm loại chuyện đó!”

“Ta không biết phản ứng trong mộng ít nhiều gì phản ánh đến trên thực tế.” Quý bên cột nhà kinh ngạc nói. Ánh lửa nhún nhảy chiếu lên thân thể mơ hồ trong suốt của hắn, dưới chân của hắn xuất hiện một cái bóng rất nhạt.

Quý hấp thu thiên địa linh khí nhật nguyệt tinh hoa tiến hành tu chân sẽ có cái bóng a, Cửu châu đại lục quả nhiên là cái thế giới huyền huyền kỳ diệu.

Tô Y Nhân tỉnh táo nhìn, tiếp tục dò hỏi, “Tại sao muốn đối với tỷ tỷ ta làm loại chuyện đó, Người là quỷ người có biết hay không? Trên người người tất cả đều là từ khí, âm khí, tỷ tỷ ta cùng người tiếp xúc quá nhiều sẽ chết.” Bởi vì tin tưởng biểu tỷ thiết định ít nhiều gì sẽ ảnh hưởng Cửu châu đại lục, nàng khẳng định quý sâu yêu Tô Khả Nhi sẽ không làm thương tổn muội muội Tô Khả Nhi.

“Ta phát hiện nàng tới, không kim hãm được.” Quý thờ dài một tiếng, nhớ lại nói, “Ta ở chỗ này chờ nàng thật lâu thật lâu, chờ ta mau tuyệt vọng. Ta vừa thấy được nàng ngủ liền ẩn vào trong mộng của nàng, cùng nàng ôn lại ân ái thiên niên khi còn sống.”

“Nàng trong miệng người là người nào?” Tô Y Nhân lạnh lùng nói, “Tỷ tỷ của ta cũng không phải thể thân người khác!”

Nàng dĩ nhiên biết “nàng” trong miệng hắn là ai, nhưng nàng cho là, nếu như trên đời thật sự có luân hồi, luân hồi cũng là vì để cho sinh mạng quên đi quá khứ, lần nữa bắt đầu. Người yêu Mộng quỷ thuộc về quá khứ, tỷ tỷ của nàng Tô Khả Nhi thuộc về kiếp này, còn sống ở trong trí nhớ quá khứ hắn không thể can thiệp cuộc sống kiếp này của tỷ tỷ nàng.

“Tỷ tỷ của người là thê tử Tần Tuyệt nhi ta sâu yêu.” Quý thâm tình nói, “Đợi một đêm lại một đêm, đợi một năm rồi lại một năm, ta nhìn thôn làng biến

thành rừng rậm, cuối cùng biến thành cánh đồng hoang vu, nhìn sông lớn biến thành dòng suối nhỏ, cuối cùng đứt nguồn, rốt cục ở tối nay đợi đến nàng.” Vào giờ phút này, hấn giống như quý thư sinh si tình đang ngâm thơ.

Thật là thời gian dài đằng đẳng!

Tô Y Nhân thật nhanh tính toán lời của hấn, tàn nhẫn hỏi, “Khu rừng rậm rạp biến thành cánh đồng hoang vu, sông lớn chỉ để lại một cái bãi sông khô khốc, người xác định Tần Tuyết nhi vợ của người còn sống trên đời? Tỷ tỷ ta năm nay mới mười bảy tuổi, hơn nữa đã lập gia đình rồi.” Nàng muốn gõ tình quý trường mệnh đã không có bao nhiêu khái niệm đối với thời gian.

“Ta biết thời gian đã qua rất nhiều năm, nhưng ta vừa nhìn thấy tỷ tỷ của người thì có cảm giác mãnh liệt, Tuyết nhi của ta đã trở lại cổ hương của nàng.” Quý vừa nói vừa sai bước đi hướng Tô Y Nhân.

“Ta chết ở trên chiến trường, nguyện vọng cuối cùng của ta là liếc nhìn nàng một cái, sau đó nói cho nàng biết, ta không thể thực hiện lời hứa, mang nàng đi xem đàn bướm ở Bách Hoa trấn nữa; nếu như có thể liền quên ta, để cho nhị biểu đệ của ta theo nàng đi.”

Hấn càng đi càng gần, thân ảnh càng đến gần thực thể. Khi đi đến gần trước Tô Y Nhân, Tô Y Nhân phát hiện hấn cư nhiên đầu đội khôi giáp người mặc chiến bào, bên hông đeo đại đao, trên người khoác áo choàng dài màu đen.

Nha, là võ tướng chết trận nha.

Tô Y Nhân bởi vì khí thế uy nghiêm của võ tướng này không tự chủ được lui về sau hai bước, miễn cưỡng ngăn trở Tô Khả Nhi sau lưng.

“Không nghĩ tới hải cốt ta chôn tha hương hồn về quê cũ, thấy là nhị biểu đệ của ta đang giúp quả mẫu của nàng làm tang sự cho nàng. Thì ra là ác phách ở thôn trang chúng ta muốn ô nhục nàng, nàng rút ra cây trâm bạc ta đưa cho nàng tự sát tại chỗ.” Mộng quý trang phục võ tướng tức giận nói, áo choàng trên người đột nhiên thẳng tắp tung bay về phía sau.

Có thể là bởi vì hấn không phải là hoàn toàn thực thể, cho nên thân ảnh rất nhạt, nhưng trải qua mấy trăm năm mấy ngàn năm (Tô Y Nhân không biết tuổi tác Mộng quý; Mộng quý sống được quá lâu, hơn nữa nơi này đã là hoang dã không người, hoàn toàn không biết mình tồn tại bao lâu), trên người hấn lưu lại sát khí của võ tướng như cũ, lúc tức giận, khí thế mạnh mẽ đem áo choàng hấn thổi tung bay.

“Không cho đã thương người!” Kỳ Xuân Dương tìm kiếm bóng dáng quý ở bên ngoài cảm ứng được không khí khác thường của từ đường bên này, kịp thời bay tới, đứng ngăn giữa Tô Y Nhân cùng quý, lấy pháp kiếm trong tay cùng thân thể ngăn trở Tô Y Nhân cùng Tô Khả Nhi còn nằm dưới đất.

“Trù thu ~” Tiếng kêu to của phượng hoàng non vẫn còn ở bên ngoài từ đường, một ngọn lửa dài năm sáu thước giống như rắn đánh về phía Mộng quý.

Quý không hoảng hốt không vội vàng lui về phía sau hai bước, đôi tay ngăn cản ngọn lửa đánh về phía mình. Ngọn lửa đốt tới chỗ hai quả đấm của hấn liền nhanh chóng càng đổi thay đổi nhỏ bé, sau đó biến mất, giống như bị là lực lượng vô hình gì dập tắt.

“Ân ~” Lúc này, Tô Khả Nhi đột nhiên tỉnh. Nàng vừa mở mắt liền đột nhiên thấy tình thế trước mắt, lập tức lật người bò dậy, rút ra pháp kiếm Thanh Vân của nàng.

“Dương ca, muội muội, đây là chuyện gì xảy ra?” Nàng nhìn thấy quý, đột nhiên thất thanh nói, “Người ……” Nàng đột nhiên mặt đỏ tới mang tai, lúng túng nhìn coi phu quân của mình cùng muội muội.

“Ngọc nhi, thân thể người thế nào?” Kỳ Xuân Dương quan tâm hỏi, nhưng bởi vì cùng quý không rõ thực lực giằng co, hấn không quay đầu lại.

“Tỷ tỷ, cái quý này người biết?” Tô Y Nhân hỏi, đưa ra một cái tay sờ tay của Tô Khả Nhi. Nàng biết quý sẽ không làm thương tổn hấn, nhưng lo lắng âm khí của quý sẽ xâm nhập thân thể của nàng.

“Ta, ta ……” Tô Khả Nhi do dự một chút, nói: “Dương ca, ta không có sao. Muội muội, hấn, hấn ……” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hồng hơn cả muốn rỉ máu, bởi vì sau khi tỉnh lại hấn rõ ràng nhớ tất cả mọi chuyện phát sinh trong mộng.

Trong mộng cùng một người tự xưng là chồng của nàng làm chuyện chỉ có thể làm cùng phu quân, nàng như thế nào cùng phu quân, còn có muội muội không hiểu chuyện nói?

“Người là quý gì, tại sao muốn cuốn lấy thể từ ta.”

Nghe ra thể từ rất lúng túng, không cách nào nhe răng, Kỳ Xuân Dương giương kiếm lạnh lùng nói, “Người chẳng lẽ không biết nhân quý thù đồ, quý coi như không có ý đã thương người, âm khí u hấn của quý thể cũng sẽ thương tổn được người sao?”

“Người là phu quân của nàng?” Quý trên dưới quan sát Kỳ Xuân Dương một cái, cao giọng nói, “Ta là trượng phu của nàng, Cuồng đao tướng quân Chiến Thiên Cương.”

(Tô Y Nhân thiếu chút nữa phải gọi lên tiếng tới, trượng phu cùng phu quân, không phải là cùng cái ý tứ sao? Hấn hấn phân biệt một cái: hấn là trượng phu kiếp trước của nàng, Kỳ Xuân Dương là phu quân sau khi chuyển sinh của vợ hấn.)

cuồng Đao tướng quân Chiến Thiên Cương thương tâm muốn chết nhìn về thể từ núp ở sau lưng Kỳ Xuân Dương nói, “Tuyết nhi, người chẳng lẽ quên

ta? Ta là Thiên Cương ca ca của ngươi, trọng phụ ngươi sâu yêu ! Ta ở cổ hương của ta với ngươi đợi không biết mấy trăm năm, rốt cục đợi đến ngươi.” Trong hai tròng mắt đen nhánh hiện lên quý quang u lam tràn đầy thâm tình.

Bởi vì cơ duyên xảo hợp, hắc cốt giữ tất cả trí nhớ cùng trí khôn khi còn sống. Trong khi đang đợi, hắc vô số lần phỏng đoán, Tuyệt nhi của hắc luân hồi chuyển thế sau là dạng gì, vẫn là cô gái thiện lương chân thành ôn nhu như nước kia của hắc sao? Hắc còn có duyên thấy sao? Tuyệt nhi hoàn toàn mới còn yêu mình sao? Khá dài thời gian, hắc từ từ bắt đầu quên lãng Tuyệt nhi, nhưng, hắc vừa cảm ứng được linh hồn ba động của Tuyệt nhi, tất cả trí nhớ của hắc liền sống, lại có cảm giác rõ ràng mãnh liệt.

“Thiên Cương ca ca ta nhớ ta nằm mơ thấy mùa xuân, trăm hoa nở rộ, con bướm nhẹ nhàng bay múa đầy trời, ngươi đột nhiên xuất hiện. Nhưng là, nhưng là ta không phải là vợ của ngươi, ta không nên ở trong mộng cùng ngươi làm chuyện có lỗi với phu quân của ta.”

Tô Khả Nhi mặt xấu hổ hơi nhỏ giọng nói, “Dương ca, thật xin lỗi, ta cũng không biết sẽ như vậy, ta không cách nào không chế mình.” Nàng lặng lẽ đưa tay bắt lại vạt áo phía sau của Kỷ Xuân Dương.

“Ngọc nhi, chuyện này không phải là lỗi của ngươi.” Tay trái của Kỷ Xuân Dương đưa đến sau lưng, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nhỏ bé của Tô Khả Nhi.

“Dương ca” Tô Khả Nhi cảm kích kêu lên. Nàng vô cùng kinh ngạc tại sao mình sẽ ở trong mộng quên mình là có vợ có chồng, cùng một nam nhân xa lạ, nhưng lại cảm giác rất quen thuộc ở đầm nước có con bướm bay lượn hoa tươi nở rộ vừa làm chuyện nam nữ.

Quý, Chiến Thiên Cương giống như bị kích thích mãnh liệt, đột nhiên bộc phát ra khí lưu cuồng loạn. “Tuyệt nhi, ngươi quên ta, ngươi quên Thiên Cương ca ca của ngươi, ngươi phản bội mình ước của hai ta, ngươi phản bội ta!”

Hắc chợt rút đao ra khỏi vỏ, chỉ Kỷ Xuân Dương nói, “Ta, Cuồng chiến tướng quân Chiến Thiên Cương của Đại Hạ hướng ngươi khiêu chiến.” Đổ ký để cho hắc mất đi lý trí, hắc chỉ muốn giết nam nhân cướp đi vợ mình, hồn nhiên quên mình đã chết rất lâu, thế tử Tuyệt nhi hắc sâu yêu đã luân hồi chuyển thế, không còn là Tuyệt nhi nữa.

Đại Hạ!

Kỷ Xuân Dương trong lòng nhất thời rung mình. Hạ Hưởng là hoàng triều trước của Cửu châu đại lục, thời gian diệt vong khoảng cách bây giờ có hơn tám trăm năm mươi năm, quốc thổ bao gồm Vĩnh Thái, Bắc Linh, bộ phận Nam Tường cùng Cảnh Long hiện giờ. Lúc ấy, Hạ Hưởng cùng quốc gia phía bắc Mông Hưởng quanh năm chinh chiến, Khôn Nguyên quốc chỗ ở nhỏ hẹp chung quanh Phụng Hoàng sơn giữ vững trung lập.

“Cuồng chiến tướng quân, lý do các hạ khiêu chiến là cái gì?” Hắc rất trấn định nói, ý bảo Tô thị tỷ muội sau lưng cách hắc xa một chút.

“Lý do khiêu chiến?” Chiến Thiên Cương nổi giận đùng đùng nói, “Mỗi hận đoạt vợ không đợi trời chung!”

Kỷ Xuân Dương nhất thời ngửa mặt lên trời cười to, “Mỗi hận đoạt vợ? Ngươi Tuyệt nhi tám trăm năm trước liền tự vận mà chết, mỗi hận đoạt vợ của ngươi phải là nhằm vào ác phách ở trong thôn đã ép nàng tự vận!”

“Bất kể lý do gì, là nam nhân liền tiếp nhận khiêu chiến!” Chiến Thiên Cương tức giận nói, thân thể càng ngày càng thực thể hóa, đại đao máu đỏ trong tay ánh sáng lóe lóe, phảng phất huyết dịch lưu động. Bây giờ hắc chỉ muốn tìm người phát tiết sự không cam lòng trong lòng, không cam lòng mình là quý, còn đối với một kẻ là người sống, có thể ôm nàng.

“Mặc dù lý do các hạ khiêu chiến vô cùng không đầy đủ, nhưng ta tiếp nhận khiêu chiến.”

Kỷ Xuân Dương tiến lên một bước, nói, “Đại đệ từ thứ sáu Kỷ Xuân Dương của La phù sơn Linh Ân động thỉnh cầu chỉ giáo.” Cổ tay chuyển một cái, hắc cũng nắm pháp kiếm hướng Chiến Thiên Cương ôm quyền.

Quý, Chiến Thiên Cương nói ít cũng là cổ nhân hơn tám trăm năm mươi năm, sự phụ của hắc Tử Dương đạo nhân mặc dù là bát phẩm tiên quân, bối phận hắc coi như tuyệt đối không thấp, nhưng sẽ đối chiến tướng cổ đại vì nước quên mình giữ vững tôn kính.

“Các ngươi đừng đánh, có được hay không?” Tô Khả Nhi thất thanh kêu lên, nước mắt trong suốt ở trong hốc mắt lăn qua lăn lại. Nàng lo lắng phu quân bị thương, cũng không giải thích được vì quý tướng quân đau lòng.

Tô Y Nhân lo âu nhìn, vì Kỷ Xuân Dương cùng quý lo âu. Biểu tỷ thiết định Mộng quý, nàng một mực suy đoán Mộng quý có thể là cái quý thư sinh, cùng tỷ tỷ Tô Khả Nhi kiếp trước cũng chính là thư sinh tiểu thư bởi vì quan niệm môn đệ không thể chung một chỗ, ước hẹn kiếp sau làm vợ chồng, không nghĩ tới ân vào mộng cảnh người khác chẳng qua là một kỹ năng của Mộng quý, Mộng quý thân phận thật sự là một gã võ tướng chết trận sa trường.

Các nam nhân của tỷ tỷ vốn dĩ không có một là người yếu!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Dưới Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

“Mục đích tỷ vũ của các người nói cho cùng chính là tranh đoạt một nữ nhân,” Tô Y Nhân kêu to lên, “Thật nhàm chán, các người tại sao không hỏi một chút ý tứ của tỷ tỷ ta, các người có quyền gì quyết định tương lai tỷ tỷ ta,”

Nàng chỉ Chiến Thiên Cương nói, “Quý hân thuộc về vật loại chí âm đi, người đến gần tỷ tỷ ta rõ ràng chính là muốn đem nàng hại chết, đem nàng cũng thay đổi thành quý, để cùng người làm một đôi vợ chồng quý,”

“Kiếp trước kiếp này kiếp sau, sinh tử luân hồi loại chuyện như vậy ngay cả chư vị tiên quân tiên tôn trên đại lục cũng còn không cách nào xem thấu, người dựa vào cái gì nói tỷ tỷ ta là thể tử kiếp trước của người, coi như tỷ tỷ ta là thể tử kiếp trước của người, nàng đã luân hồi chuyển thế thành một người khác, người cần gì phải phá hư cuộc sống hạnh phúc bây giờ của nàng? Người nếu thật yêu nàng, liền chúc phúc cho nàng!”

Ánh mắt hiện lên ánh sáng u lục nhìn chằm chằm Tô Y Nhân, Chiến Thiên Cương giận dữ nói, “Người không phải là nam nhân, người không phải là ta, làm sao người biết tâm tình của ta? Ta ở trong thời gian khá dài tuyệt vọng chờ đợi, ý niệm duy nhất để cho ta còn có thể tiếp tục tồn tại thế gian là: thể tử của ta nhất định sẽ luân hồi chuyển thế, nhất định sẽ trở lại bên cạnh ta. Ta muốn cố gắng hấp thu thiên địa linh khí, để cho mình trở nên mạnh mẽ, có năng lực bảo vệ nàng, không hề để cho bất luận kẻ nào tổn thương nữa. Ta chờ một đêm lại một đêm, nàng rốt cục xuất hiện.”

“Ta ẩn vào trong mộng của nàng, chế tạo ra cảnh tượng đối với chúng ta tới nói cũng có ý nghĩa khác sâu. Quả nhiên, nàng bật thốt lên gọi ta Thiên Cương ca ca, giống như kiếp trước nàng gọi ta như vậy.”

Hắn thâm tình nhìn về Tô Khả Nhi, “Tuyệt nhi, người đã từng thề, coi như ta chết trận sa trường người cũng sẽ một mực chờ ta, chờ kiếp sau ta ghénh cưới kiếp sau của người.”

Tuyệt nhi, ngày kể ta sẽ phải ứng chình nhập ngũ, có lẽ lần đi này vĩnh viễn không hề trở lại nữa. Thiên Tường một mực yên lặng coi chừng người. Người chờ ta ba năm, không, năm năm, nếu như khi đó ta còn chưa có trở về, hắn còn coi chừng người, người gả cho hắn đi, hắn sẽ là trượng phu tốt.

Không, Thiên Cương ca ca, ta đã là người của người, sống là người của người chết là quý của người. Ta sẽ một mực chờ người, kiếp này đợi không được sẽ tiếp tục chờ kiếp sau, cho đến người đem ta cưới vào nhà của người!

Trong đầu bỗng nhiên vang lên đối thoại ưu thương của một đôi tình lữ trước lúc ly biệt, ánh mắt phảng phất thấy thiếu nữ thô bố áo xanh ý tại trong ngực nam tử thô bố cao lớn thâm tình thề.

“Không, Thiên Cương ca ca, Tuyệt nhi vĩnh viễn đều là người của người, Tuyệt nhi sẽ một mực chờ người, kiếp này đợi không được kiếp sau tiếp tục chờ, cho đến đợi đến người thì ngưng.” Tô Khả Nhi lệ rơi đầy mặt lâm lâm bầm mề sáng, hoảng hoảng hốt hốt hướng Chiến Thiên Cương đi tới.

“Tỷ tỷ, Tô Khả Nhi tỷ tỷ!” Tô Y Nhân thấy vậy, vội vàng đem nàng kéo trở về, kéo đến phía sau mình. Tình kiếp trước duyên kiếp này, chẳng lẽ nửa điểm cơ hội cùng điều kiện để tỷ tỷ tránh ra Mộng quý đều không tồn tại?

“Tuyệt nhi, ta cũng biết người sẽ tuân thủ lời thề, cho nên ta ở chỗ này một mực chờ kiếp sau của người.” Chiến Thiên Cương mừng rỡ như điên, cầm đao sải bước đi tới.

Pháp kiếm có ngọn lửa nhảy lên đột nhiên ngăn trở lộ tuyến đi tới của Chiến Thiên Cương, Kỷ Xuân Dương chủ nhân pháp kiếm cau mày cả giận nói, “Ngọc nhi không phải là Tuyệt nhi, nàng chẳng qua là bị người mê tâm khiêu!” Lần đầu tiên hắn vì số mạng rồi ren của vợ Ngọc nhi cảm thấy nhức đầu muốn rách.

Sư phụ Ngọc nhi là nguy quân tử, Ngọc nhi thật vất vả chạy trốn, rồi lại gặp phải tà đạo tiên quân thái bố, bây giờ lại bị quý tướng quân thâm tình dây dưa tới. Hai vị trước hắn chỉ có phần hận cùng bất đắc dĩ, đối mặt một vị trước mắt này, tim của hắn ê ẩm, vì tình yêu thể lương của quý tướng quân cùng Ngọc nhi kiếp trước mà chua xót, cũng vì Ngọc nhi lưu lại trí nhớ kiếp trước, đối với quý tướng quân từ từ sinh ra tình cảm hiện lên chưa.

“Tránh ra!” Chiến Thiên Cương mặt ghen tỵ nói, “Tuyệt nhi là của ta, nàng là thể tử của ta!”

Làm nam nhân, hắn há có thể không biết trong lòng Kỷ Xuân Dương giờ phút này? Kỷ Xuân Dương vô cùng ngại Tuyệt nhi nhớ lại trí nhớ của kiếp trước, nhưng không biết hắn điên cuồng đồ kị hắn có thực thể có thể ôm Tuyệt nhi.

“Xin lỗi, ta sẽ không để cho người.” Kỷ Xuân Dương ngăn chặn tâm tình mình lạnh lùng hỏi, “Nàng bây giờ là thể tử của ta, mà quý là không thể cùng người ở cùng nhau.”

“Thiên Cương ca ca, người bỏ qua cho ta có được hay không? Ta đã không còn là Tuyệt nhi muội muội của người, ta là Tô Khả Nhi, ta là Ngọc nhi muội muội của Xuân Dương ca ca.”

Thấy bọn họ không ai chịu nhường ai, bị Tô Y Nhân làm cho tình lại Tô Khả Nhi xóa đi nước mắt trên mặt, khổ khổ khuyên, “Ta có cuộc sống của mình, cầu xin người không muốn can thiệp kiếp này của ta. Nếu như ta có kiếp sau, người ở lúc ta chưa gả tìm được ta, để cho ta nhớ lại tình cảm đã qua. Khi đó, dù người còn là quý, ta cũng sẽ cùng người ở cùng nhau!”

Ở trong xuân mộng tương tư triền miên đó, nàng nhìn thấy khuôn mặt kiên nghị làm nàng đau lòng của hắn, cảm nhận được hắn thâm tình dứt khoát chờ đợi, trong lòng không khỏi dâng lên kích động cùng mừng như điên, như chìm yển nhào vào trong lồng ngực rắn chắc cao lớn của hắn, thâm tình gọi hắn Thiên Cương ca ca, chủ động đón nhận hắn, đắm chìm trong hoan ái triền miên của hắn.

Nếu như hần không có lợi dụng khổng chế pháp thuật trong mộng lừa gạt nàng, Tuyệt nhi có thể thật sự là nàng kiếp trước. Thế nhưng có thể như thế nào? Kiếp trước đã qua, nàng đã là Ngũ Thiếu phu nhân của Kỳ gia. Nàng sâu yêu Dương ca của nàng, nàng không thể nào thật phản bội Dương ca cùng hần tư thông.

“Chiến Thiên Cương tướng quân, tỷ tỷ ta đã làm ra lựa chọn, mời ngươi bỏ qua cho nàng.” Tô Y Nhân cao giọng nói, thật lòng hy vọng Cuồng chiến tướng quân buông tha cho người đã có vợ có chồng, chờ đợi kiếp sau thứ hai của Tuyệt nhi.

“Kiếp sau ngươi?”

Ánh mắt tang thương ngưng mắt nhìn Tô Khả Nhi, Chiến Thiên Cương mặt mũi khổ sở nói, “Kể từ làm quý, ta mới biết, cũng không phải là mỗi một người sau khi chết đều có kiếp sau, kiếp sau cơ hồ đều không nhớ kiếp trước nữa, ngươi xác định ngươi sẽ có kiếp sau thứ hai? Ngươi đều không yêu ta nữa, kiếp sau ngươi sẽ?”

Đại đao máu đỏ trong tay thoáng một cái, hần lạnh lùng nói, “Ta không cần tiếp tục làm quý ở trong tịch tịch chờ đợi! Tuyệt nhi, theo ta có được hay không, ta có năng lực để cho ngươi trở thành quý không sống không chết, ta có năng lực chế tạo một mộng cảnh, để cho ngươi vĩnh viễn sống ở bên bờ tuổi lần đầu tiên chúng ta hoan ái.”

“Ngươi thật là muốn hại chết nàng!” Kỳ Xuân Dương tức giận quát, “Quý quả nhiên sẽ tiêu mất hiền lành vào thời điểm làm người!”

“Ta cho dù chết, ngươi cũng đừng mơ tưởng hại đến Ngọc nhi!” Cổ tay hần run lên, kiếm hoa đầy ánh lửa nhất thời xuất hiện ở giữa hần và Chiến Thiên Cương.

“Không muốn, ta không muốn các ngươi tranh đấu vì ta.”

Tô Khả Nhi bắt lại cánh tay cầm kiếm của Kỳ Xuân Dương, nhìn Chiến Thiên Cương nước mắt mờ hồ nói, “Thiên Cương ca ca, duyên phận giữa chúng ta ngay từ lúc kiếp trước liền kết thúc, Ngọc nhi thuộc về Dương ca. Nếu như ta thật là Tuyệt nhi, ngươi coi như ta là kẻ bạc tình, cô phụ ngươi thâm tình ưu ái.”

Tô Y Nhân cảm ứng không ra thực lực Chiến Thiên Cương, nhưng tu vi Kỳ Xuân Dương chỉ so với tỷ muội các nàng hơi kém một chút, nàng đoán Kỳ Xuân Dương không phải là đối thủ Chiến Thiên Cương, lập tức đứng ở bên người Kỳ Xuân Dương, giương kiếm nói, “Cuồng chiến tướng quân, ta rất đồng tình ngươi, nhưng ta tuyệt đối không cho phép ngươi tổn hại đến tỷ tỷ của ta, phá hư hạnh phúc của nàng.” Vừa nói, bắt đầu từ bên trong lan ngọc bài mực xanh biếc lôi pháp khí ra ngoài.

Trâm cài tóc hoa mai mị hoặc, khuyên tai bằng linh thạch chống lửa, còn có bích ngọc thủ trạc có thể tự động ngưng tụ linh khí cho người đeo nó hấp thu sử dụng đã sớm thành đồ trang sức đeo tay không rời thân của nàng, nàng chỉ móc ra một khối ngọc phù có thể buông thả pháp thuật thuận đi, một cây trâm có thể buông thả ra phượng hoàng, một chuông đồng lắc đứng lên sẽ để cho đầu người ngất nào trưởng.

Thuần di ngọc phù, đây là Âm Ngọc Phong ngay từ đầu liền nhét vào trong lan ngọc bài mực xanh biếc. Thuần di ngọc phù nếu là lấy Âm Ngọc Phong làm địa điểm thuần di, vậy thì thăm, trả về.

Nhéo một cái phượng hoàng trâm, nàng không chút do dự nhét vào trong tay của Tô Khả Nhi. Theo Đông di nương Hoa mẫu đơn tiên nói phượng hoàng trâm là dùng xương ở trong tro bụi sau khi phượng hoàng niết bàn thất bại lưu lại, có thể cho gọi ra phượng hoàng, khắc ra ngọn lửa ngập trời.

Nàng cầm chuông đồng đang nhắm ngay Chiến Thiên Cương, làm bộ muốn lắc vang. Chuông đồng chính là dâng hồn linh, chẳng qua không phải là thân thể nguyên chủ từ Tô Khả Nhi nơi đó lừa gạt tới, là Âm Ngọc Phong ngay từ đầu để lại ở trong lan ngọc bài mực xanh biếc. Đây là một pháp bảo để cho những người tu vi không đủ cao khác, phi nhân ở tại chỗ bị choáng váng đầu ngoại trừ người sử dụng, không phải cực bất đắc dĩ dường như cũng không tiện dùng. Bởi vì quý chỉ có một, mà người sống trừ nàng không bị ảnh hưởng còn có Tô Khả Nhi cùng Kỳ Xuân Dương.

Một cuộc giao chiến vừa chạm vào lập tức phát!

“Không muốn, các ngươi không muốn đánh!” Tô Khả Nhi thất thanh khóc rống, “Ta van cầu các ngươi không muốn đánh.”

Nàng lo lắng chiến tướng từ sa trường Chiến Thiên Cương biến thành quý tướng quân tổn thương Kỳ Xuân Dương, giống nhau cũng lo lắng Kỳ Xuân Dương ngộ nhờ làm thương tổn Chiến Thiên Cương. Quý là người lúc chết mang chấp niệm sinh ra, tu hành cực kỳ chật vật, ngay mặt giao tranh, ngay cả nhị phẩm tu sĩ cũng có thể rất dễ dàng giết chết một trăm năm quý.

“Tuyệt nhi, trừ khi ngươi đồng ý cùng ta chung một chỗ.” Chiến Thiên Cương ánh mắt sắc bén quét về phía Kỳ Xuân Dương, “Ta không có thân thể chân chính, ta chỉ có thể ở ban đêm ngưng tụ ra hình thể hư ảo, ta chỉ có thể tồn tại trong mộng Tuyệt nhi.”

Tô Y Nhân thật nhanh chuyển động đầu óc, ý tứ của hần chẳng lẽ là, hần thỏa hiệp, muốn cùng Tô Khả Nhi làm một đôi vợ chồng trong mộng?

Hần đây là đàm phán?

Kỳ Xuân Dương không dám tin nhìn Chiến Thiên Cương, Cuồng chiến tướng quân trước của tiền triều, chẳng lẽ làm quý, hần ngay cả lòng độc chiếm của nam nhân cùng lòng đố kỵ cũng yếu bớt?

“Ta không có lựa chọn nào khác. Ta không có lòng tin đợi đến Tuyệt nhi lần thứ hai chuyển sinh, càng không có nắm chặt ở trước khi nàng có người

thương tìm được nàng. Ta là quý, ta chỉ là một quý.”

Chiến Thiên Cương gương mặt tuấn tú kiên nghị lộ ra một tia bi thương cùng tuyệt vọng, “Để cho ta ở trong mộng của nàng có Tuyệt nhi có được hay không? Có lẽ, chờ ta thỏa mãn tâm nguyện của ta sau, ta sẽ vĩnh viễn biến mất.”

Quý bởi vì chấp niệm tồn tại hậu thế, khi tâm nguyện lúc còn sống hoàn thành sẽ biến mất hoặc là đi vào luân hồi. Một phần quý có thể cảm ứng thiên địa linh khí, tiến hành tu chân. Quý bước vào “Tiên” cấp thậm chí có thể sẽ lợi dụng thiên địa linh khí tạo nên một thật thể, từ nay thoát khỏi âm u ban đêm, đường đường chính chính đi lại dưới ánh mặt trời. Chẳng qua, so với vạn linh chỉ có đáng dấp người, quý tu chân cùng lên cấp càng khó hơn. Rất nhiều quý bản năng muốn tồn tại thế gian, bản năng đối với “sống” khát vọng, sẽ đi đường tắt —— hấp thu linh khí trên thân người tăng cường tự thân tu vi, cho nên quý cùng tà ma tinh quái hấp thu máu tươi linh khí của người một dạng, trở thành đối tượng săn giết của chính phái tu sĩ.

Kỷ Xuân Dương do dự. Hắn có thể không quan tâm thân thể Ngọc nhi bị nhiều nam nhân xâm phạm qua, nhưng hắn không thể không ngại tình yêu của Ngọc nhi đối với hắn không trung thành.

“Ô ô ô ô” Tô Khả Nhi che mặt thấp giọng khóc thút thít. Nàng tin chắc mình chỉ thích phu quân Dương ca một người, nhưng nàng bây giờ thật không bỏ được Thiên Cương ca thương tâm tuyệt vọng.

“Tỷ tỷ, bây giờ trong lòng ngươi yêu người nào?” Tô Y Nhân ôm tỷ tỷ đang bi thương hỏi, một là người yêu kiếp trước thâm tình khó quên, đến nhưn nhường kỳ cầu, một là phu quân kiếp này thâm tình không hối hận lại hiền lành, nàng tin tưởng mình ở vào chỗ tỷ tỷ cũng không cách nào làm ra lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

“Nữ nhân quả nhiên trời sinh thủy tính dương hoa,” Trong lúc ba người một quý đang giảng co, thanh âm một nam tử đột nhiên xuất hiện. Giọng nói này tràn đầy khinh bỉ, lạnh phải tựa như băng tuyết vĩnh cửu không thay đổi trên cực bắc ngọn núi.

Thanh âm của Âm Ngọc Phong,

Tô Y Nhân rợn cả tóc gáy quay đầu, sợ hãi nhìn nam tử bạch y đứng ngoài cửa từ đường. Ánh trắng thể lạnh vấy vào trên người thon dài gầy gò của hắn, thoát nhìn so quý còn u lạnh đáng sợ.

“Ngươi, ngươi Ngươi làm sao sẽ đuổi kịp tới nơi này,” Nàng run giọng hỏi, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Hắn thể nào đuổi kịp nàng, hắn đuổi kịp nàng sau tính toán xử trí nàng như thế nào, các loại độc dược cô trùng đôi phiên một lần, hay là đối với nàng tiến hành **,

“Lợi dụng thiên lý truyền âm thạch đuổi theo.”

Âm Ngọc Phong người mặc cẩm bào thêu kim tuyến màu nguyệt bạch, gương mặt tuấn tú lãnh ngạo thanh gầy không ít đi vào từ đường, một đôi tròng mắt đen lóe sáng phải đáng sợ coi xem người trong từ đường, quanh thân tản mát ra một cỗ khí phách quân lâm thiên hạ.

Thiên lý truyền âm thạch vật nhỏ kia chân chính là nhanh như thiểm điện, còn không có một tu sĩ luyện được phi hành thuật có thể đuổi theo thiên lý truyền âm thạch. Tô Y Nhân thừa dịp loạn lợi dụng gió tuyết thoát đi Tinh Lâm trang, hắn chỉ có thể vừa phản phó thể lực Thương Vân đảo rắc thiên la địa võng tìm người, vừa tìm một cao thủ chế khí sửa đổi thiên lý truyền âm thạch truyền thống, ở trên truyền âm thạch tăng lên một định vị pháp trận nhỏ. Tô Y Nhân mỗi một lần tiếp thu được thiên lý truyền âm thạch, định vị pháp trận trên thiên lý truyền âm thạch sẽ báo cáo phương hướng đại khái cho hắn, người sử dụng thiên lý truyền âm thạch.

Linh lực của hắn ba động thật là mạnh mẽ, ngay cả khí thể phát ra cũng có thể đem người áp chế không cách nào nhúc nhích!

Kỷ Xuân Dương, Chiến Thiên Cương không hẹn mà cùng chung đôi mắt Âm Ngọc Phong tới.

Người này, người này, a Thật là đau, cả người cũng đau! Cứu mạng Thật là đáng sợ!

Tô Khả Nhi mặt đầy nước mắt sợ hãi nhìn về độc đế, môi anh đào run run.

“Độc, độc độc” Phượng Hoàng đứng ở trên vai Tô Y Nhân lấp bắp run rẩy, nói cả mấy chữ “độc” chính là không nói ra danh hiệu của người. Nó vừa thấy được Âm Ngọc Phong lòng tràn đầy sợ hãi, trong đầu thoáng hiện “độc”, những thứ khác còn là không nhớ nổi.

Âm Tam đi theo Âm Ngọc Phong lạnh lùng nói, “Nói chuyện liền nói phải rõ ràng điểm, tiểu ma tước! Tô đại cô nương, lâu rồi không gặp.”

Hắn cùng chủ nhân một dạng nghiêm khuôn mặt gầy không ít đối với Tô Y Nhân nói, “Tô Nhị cô nương đi được đúng là dứt khoát, một môi người bên cạnh bởi vì người chịu tội.” Phát hiện Tô Y Nhân thừa dịp ngày tuyết chạy trốn, chủ nhân tức giận lôi đình, vung tay lên nổ tung Ánh Nguyệt hồ cùng

Khán Nguyệt các. Nếu không phải là chủ nhân nhất định phải nhanh lên một chút nghiên cứu ra biện pháp khắc chế tình cổ, nếu không có nắm chặt truy tung đến Tô Y Nhân, bọn họ đã sớm phải người đem Tô Y Nhân bắt trở lại rồi.

“Thật xin lỗi, Âm Tam tiên sinh, xin hỏi Hồng Hi cùng Nhạc nhi các nàng có khỏe không?” Tô Y Nhân trong lòng run sợ hãi, cường bách mình tỉnh táo. Trong Tĩnh Lâm trang, nàng liên đới với hai người nha hoàn vô tội này mang lòng áy náy.

“Chúng ta còn không về phần hỏi tội hai nha hoàn bình thường,” Âm Tam lạnh lùng nói, “Ngươi cần gì trốn? Ngươi chạy trốn tới chân trời góc biển cũng không thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của chủ nhân nhà ta!” Chạy trốn tới nước khác bọn họ đuổi theo còn có chút phiền toái, chạy trốn tới Vĩnh Thái đế quốc, phạm vi thế lực của bọn họ, bọn họ hoàn toàn chính là phía sau cánh cửa đóng kín bất người. Nàng thật là ngu xuẩn đến nhà!

Kỷ Xuân Dương thu hồi pháp kiếm, hướng hai vị cường giả vừa tiến vào tào nhĩ lễ độ hỏi, “Vân bối Kỷ Xuân Dương, xin hỏi hai vị tiền bối tìm thế muội ta có chuyện gì? Quý trạch hoang dã, không cách nào chiêu đãi hai vị, xin nhiều thứ lỗi.”

Hắn không có xông xáo giang hồ qua, trừ đi cho bạn cũ của sư phụ bẩm báo tin tức sư phụ về cõi tiên cũng chưa có cùng chư vị tu sĩ Tu Chân Giới lui tới, nhưng vẫn có chút ánh mắt nhìn người. Người đến là một đôi chủ tớ, bất kể là chủ còn là phó, trên người cũng ẩn chứa lực lượng cực kỳ đáng sợ. Tu sĩ có thể tu đến loại trình độ này, tuyệt đối là “Thật” cấp ngũ lục phẩm tu sĩ hoặc là “Tiên” cấp tu sĩ. Hắn nhớ lại thế muội nói tà phái tiên quân, rất hoài nghi chính là người chủ nhân kia, nhưng hắn vô cùng kinh ngạc, tà phái tiên quân đối với thế tử hắn cùng Phượng Hoàng không có nửa điểm hứng thú, chỉ nhằm vào thế muội Y Nhân của hắn, pháp khí thiên lý truyền âm thạch đất giá dùng được một lần cũng dùng ở trên người Y Nhân, sau khi đi vào cũng chỉ cùng Y Nhân nói chuyện.

Hoàn toàn không thấy Kỷ Xuân Dương, Âm Ngọc Phong cắt đứt đối thoại của Tô Y Nhân cùng Âm Tam, lạnh lùng hỏi, “Thả ngươi nhiều ngày tự do như vậy, ngươi đối với ta nhưng có lời nói?” Hắn hy vọng nàng hướng hắn cầu xin tha thứ.

“Ta, ta hy vọng hy vọng ngươi vĩnh viễn để ta tự do.” Tô Y Nhân liếm liếm môi, đánh bạo nói, “Chỉ cần ngươi để ta tự do, ta có thể quên ngươi tồn thương đối với ta.” Tay của nàng cầm thật chặt Bích Lăng kiếm, mà kiếm thế Bích Lăng kiếm đang nhẹ nhàng run rẩy.

“Hừ.” Âm Ngọc Phong hừ lạnh một tiếng, nói: “Thả ngươi tự do, để cho ngươi cùng tỷ tỷ của ngươi một dạng khắp nơi tìm tình nhân?”

Nếu không phải là sau đó truy xét ra Tô Y Nhân biểu hiện khá tốt, không cùng bất kỳ một cái nam nhân nào có bất kỳ liên hệ, hắn đã sớm đại khai sát giới. Nữ nhân của hắn, hắn cho dù không cần, cũng không thể cùng nam nhân khác dính dấp không rõ!

Tô Khả Nhi nghe nhất thời mặt đỏ tới mang tai, không dám nhìn phu quân Kỷ Xuân Dương một cái. Kỷ Xuân Dương biết tâm kết của nàng, tựa hồ tâm linh tương thông, khi Tô Khả Nhi run rẩy lui về phía sau, lập tức đưa tay về phía sau bắt lại tay của nàng, không nhẹ không nặng nhéo hai cái. Đây là mặt ngữ giữa vợ chồng bọn hắn, có lúc bày tỏ yêu người, thích người, có lúc bày tỏ tối nay muốn triền miên.

“buồn cười Lãnh Tu Trúc, hắn trốn tránh gia tộc trời buộc, kết quả tí mĩ bồi đường ra được hai nữ đệ tử giống như nữ nhân gia tộc hắn nhất!”

Âm Ngọc Phong tiếp tục khinh bỉ nói, “Có một người đàn ông còn không thỏa mãn, muốn người thứ hai thứ ba, vô số!” Ánh mắt bởi vì mặt mũi gầy gò mà lộ ra dị thường âm trầm lạnh lẽo tràn đầy không thêm.

“Coi như bốn đảo chủ chán nản ngươi, cũng sẽ không cho phép ngươi có nam nhân khác!”

Hướng Tô Y Nhân đưa ra bàn tay trắng nõn thon dài, giọng hắn bình tĩnh nói, “Cùng ta trở về, bốn đảo chủ bỏ qua cho tỷ tỷ của ngươi đám bọn họ.” Tô Khả Nhi không biết kiểm điểm là phiền toái của Lãnh Tu Trúc, hắn không cần thiết nhúng tay, nhưng cũng lấy cho Lãnh Tu Trúc truyền một tin tức, để cho hắn tới xem một chút đồ đệ tốt của hắn, quen biết một chút tương lai “huyệch đệ” tốt.

“Không, không cho ngươi hại muội muội ta.”

Tô Khả Nhi chịu đựng sợ hãi kéo cánh tay của Tô Y Nhân nói, “Hắn là người xấu, ngươi đừng nghe hắn.” Nàng nhớ không nổi bất cứ chuyện gì về độc đế, nhưng bản năng sợ hãi hắn, cảm giác hắn tuyệt đối không phải là người tốt, muội muội nếu như bị hắn mang đi, rất có thể phải bị hành hạ.

Chiến Thiên Cương đang bàng quan vung lên đại đao đỏ sậm trong tay, cao giọng nói, “Là nam nhân cũng đừng bắt nạt nữ nhân! Ngươi nghĩ mang theo muội muội của Tuyệt nhi, xem trước một chút ta có đồng ý hay không?”

Nhìn ra kiếp này tình cảm tỷ muội của Tuyệt nhi rất sâu, luôn là lẫn nhau bảo vệ đối phương, hắn tự nhiên phải bảo vệ muội muội của Tuyệt nhi. Hắn là quân nhân thủ hộ một phương quốc thổ cùng phụ nữ và trẻ con, lòng trách nhiệm của hắn không cho phép hắn nhìn nam nhân lấn áp nữ nhân. Thực lực chênh lệch cách xa thì thế nào? Nếu như hắn có thể bảo vệ muội muội của Tuyệt nhi, Tuyệt nhi sẽ cảm kích hắn, trọng phụ bấy giờ của Tuyệt nhi cũng muốn nợ tình hắn!

“Hai người đại nam nhân các ngươi vì cùng bốn đảo chủ đối nghịch rốt cục đạt thành hiệp nghị, muốn trở thành nam nhân của một nữ nhân?”

Hai tay đặt phía sau ngang nhiên đứng thẳng, Âm Ngọc Phong giễu cợt nói, “Thanh Nguyên tiên quân Lãnh Tu Trúc, sư phụ của đôi tỷ muội này biết, tất nhiên muốn chọc giận phái học máu.”

Đi?

Chiến Thiên Cương vì Tuyệt nhi kiếp này có một tiên quân sư phụ cường đại như vậy mà kinh ngạc, nhưng cảm giác phải sư phụ không cần thiết vì vấn đề tình cảm riêng tư của nữ đệ tử tức đến học máu. Tiên quân cấp tu sĩ cơ hồ đều là người thất tình lục dục đam bạc đến cơ hồ không có, rất ít tâm tình

sẽ ba động đến học máu.

Kỷ Xuân Dương cùng Tô Khả Nhi là hai mặt nhìn nhau, sau đó đồng loạt nhìn về phía Tô Y Nhân. Kỷ Xuân Dương cho là sư phụ các nàng bởi vì lò hẩn tí mĩ chế tạo ra tới bị nam nhân khác cướp đi, tức đến học máu; Tô Khả Nhi là hoàn toàn không hiểu, từ nàng trong trí nhớ rải rác bề tan tành biết được, sư phụ vô cùng sùng ái nàng, coi như cuộc sống nàng phóng đảng, cũng liền trách mắng, giam cầm bế, nghiêm trọng nữa cũng liền trực xuất sư môn.

Ánh mắt mang theo kiên cố nhìn bọn họ một cái, Âm Ngọc Phong lạnh lùng hỏi, “Hai tam phẩm tốt cùng tu sĩ, một âm quỷ thực lực nhiều lắm là ngang hàng cùng thực lực ngũ phẩm tu sĩ, các ngươi ngay cả bốn đảo chủ một chiêu cũng không tiếp nổi, cũng vọng tưởng ngăn trở bốn đảo chủ? Tô Y Nhân, ngươi là để cho ta mạnh ép ngươi đi, vậy thì ngươi tự mình đi theo ta.” Ánh mắt của hắn đảo qua liền nhìn ra linh lực tu vi của bọn họ.

Tu sĩ mỗi một phẩm cấp, tu vi chênh lệch cũng rất lớn, hơn nữa càng đến phía sau, tu vi chênh lệch lại càng lớn. Ba lục phẩm tu sĩ cũng không tất có thể chiến thắng một thất phẩm tu sĩ.

Thực lực sai biệt đơn giản là như mây cùng bùn đất!

Tô Y Nhân không có cách nào, tuyệt vọng đem Bích Lăng kiếm thu vào trong lan ngọc bài mực xanh biếc, sầm sầm nói, “Ta và ngươi đi.” Nàng cũng không thể liên lụy tỷ tỷ, tỷ phu, cùng đã chỉ định trở thành tỷ phu mới Chiến Thiên Cương.

“Muội muội, ta trở về tìm sư phụ.” Tô Khả Nhi đau lòng phải khóc rờn rờn nói, “Chúng ta nhất định tìm cách đem ngươi cứu ra.” Đối mặt độc đế lực lượng sâu không lường được, nàng không có bất kỳ biện pháp nào bảo vệ muội muội.

“Y Nhân muội muội, hẩn rốt cuộc là người nào?” Kỷ Xuân Dương cố gắng giữ vững trấn định, ánh mắt lấp lánh nhìn tu sĩ cường đại dường như khối băng đá điêu khắc ra ngoài, một nam nhân có khí thế đế vương.

Cảnh nội của Vĩnh Thái đế quốc có một tòa Đại Minh hồ, là hồ có đất liền lớn nhất Cửu châu đại lục, trong hồ tất cả đảo lớn nhỏ gần ba ngàn tòa, người có thể ở cũng tự xưng đảo chủ có bảy tám chục vị, vị đảo chủ này là ai? Ngần vạn chớ là vị trí địa lý từ trước đến giờ không người biết, thế lực cũng là thần bí nhất khổng lồ nhất đảo chủ Thương Vân đảo độc đế!

“Thương Vân đảo đảo chủ Âm Ngọc Phong, Tu Chân Giới tôn xưng hẩn độc đế.”

Tô Y Nhân nhấp mân phần môi, dứt khoát nói, “Tỷ tỷ chính ngươi thật tốt bảo trọng, chúng ta một ngày nào đó sẽ gặp mặt lại. Tỷ phu, Chiến Thiên Cương tướng quân, chuyện của các ngươi phức tạp phải nhường đầu người đau, ta chỉ hy vọng các ngươi cũng không muốn tổn thương tỷ tỷ ta. Rất nhiều chuyện tỷ tỷ ta cũng là không tự quyết định được, các ngươi đều không trách nàng.” Nàng bắt đầu vì tỷ tỷ tương lai có thể sẽ gặp gỡ tình kiếp, cho Kỷ Xuân Dương Chiến Thiên Cương dự phòng.

“Muội muội, tỷ tỷ vô năng, mỗi lần cũng không thể bảo vệ ngươi.” Trong đầu thoáng qua một ít chuyện giữa muội muội cùng độc đế, Tô Khả Nhi liền bật thốt lên oán giận mình vô năng.

“Tỷ tỷ, chỉ cần có cơ hội, ngươi cũng nhanh chút đem mình trở nên mạnh mẽ, nếu không ngươi sẽ một mực mặc cho người định đoạt.”

Tô Y Nhân trấn an nàng nói, “Chuyện của ta cùng hẩn các ngươi nhúng tay chỉ có thể hại ta cùng chính các ngươi.”

Từ trong lan ngọc bài mực xanh biếc lấy ra tất cả đan dược trừ hóa muộn đan, nàng nói, “Những thứ này đều là đan dược tu luyện tốt nhất trên đời, các ngươi cất xong.” Nhất nhất giao cho Tô Khả Nhi cùng Kỷ Xuân Dương. Độc đế là chất thuốc sư ưu tú nhất trên đời này, chỉ cần hẩn nguyện ý nàng liền còn có thể đạt được những đan dược này.

“Không, ngươi giữ lại tự mình dùng.” Tô Khả Nhi vội vàng nói, muốn trả lại cho Tô Y Nhân. Kỷ Xuân Dương cũng là, muốn đem trong tay ba bình sứ trả lại cho Tô Y Nhân. Người tu chân nếu như sẽ không tự mình luyện chế đan dược, một loại đều có sư môn phát ra hoặc là dùng linh thạch pháp khí kim tiền trao đổi. Kỷ Xuân Dương biết luyện đan, chỉ là có chút dược liệu trân quý khó khăn tập hợp đủ, không làm được đan dược gì cũng chuẩn bị xong.

“Không, ta muốn chỉ cần ta ngoan ngoãn thuận theo, hẩn sẽ không ngay cả đan dược phụ trợ tu luyện cũng không cho ta.” Tô Y Nhân hướng Âm Ngọc Phong kéo kéo khóe miệng, miễn cưỡng kéo ra một mỉm cười.

Âm Ngọc Phong không có bất kỳ biểu lộ gì, chẳng qua là hai tròng mắt thâm thúy âm lãnh lưu động nhàn nhạt hài lòng, hài lòng nàng cuối cùng biết hẩn tốt lắm.

Tiến lên mấy bước đối mặt độc đế, Chiến Thiên Cương cất cao giọng nói, “Nếu như ngươi còn là nam nhân, cũng đừng bắt nạt nữ nhân! Nữ nhân, là dùng tới sủng ái bảo vệ!” Hẩn đối mặt địch quốc mười vạn đại quân cũng không có lui về phía sau nửa bước, đối với độc đế thực lực sâu không lường được giống nhau cũng sẽ không. Hẩn hèn yếu cùng thỏa hiệp chỉ cho Tuyệt nhi, thế từ hẩn sâu yếu.

“Nữ nhân, chưa chắc liền so nam nhân nhỏ yếu; nữ nhân, chưa chắc liền cần nam nhân bảo vệ!”

Độc đế liếc về một cái quỷ bị kẹt ở một địa phương phải không biết thế giới bên ngoài, lạnh lùng nói, “Chỉ có nam nhân nhỏ yếu mới có thể thụ thân nằm ở dưới nữ nhân.”

Kỷ Xuân Dương trong lòng lửa giận hừng hực, nhưng hẩn biết độc đế kỳ quái, hơn hiểu hẩn lãnh khốc vô tình, không thể làm gì khác hơn là cố gắng khắc chế mình. Lần trải qua này, hẩn thế nhất định phải mau sớm bế quan, đem linh châu sư phụ phong ấn trong cơ thể hẩn hóa thành của mình.

Không có gì có thể giao phó nữa, Tô Y Nhân chậm rề rề đi tới trước mặt độc đế, mặt vô biểu tình chờ đợi hần chăm biếm hành động chạy trốn của nàng là ngu xuẩn đường nào.

Độc đế không nói gì. Âm Tam lạnh nhạt nói, “Tô Nhị cô nương, mời.”

“Tỷ tỷ, tỷ phụ, Chiến Thiên Cương tướng quân, chúng ta sau này còn gặp lại.” Tô Y Nhân xoay người vẫn như cũ không thôi nhìn về phía Tô Khả Nhi bọn họ, nước mắt ở trong hốc mắt hồng hồng lăn qua lăn lại.

“Muội muội, chúng ta nhất định tìm cách đem người cứu ra.” Tô Khả Nhi khóc kêu lên, nước mắt như suối trào.

“Y Nhân muội muội, bảo trọng.” Kỳ Xuân Dương nặng nề nói, ánh mắt tràn đầy thống khổ cùng bất đắc dĩ, bởi vì hần căn bản không có lực lượng bảo vệ thể từ cùng thể muội.

“Bảo trọng.” Chiến Thiên Cương hai tay ôm quyền một vái, cho thiếu nữ hy sinh mình bảo toàn người khác bày tỏ kính trọng.

“Đừng rồi,” Đột nhiên nhớ tới vấn đề trí nhớ của Tô Khả Nhi, Tô Y Nhân hít một hơi thật sâu, cẩn thận đối với Âm Ngọc Phong hỏi, “Trí nhớ của tỷ tỷ ta có vấn đề, người có thể giúp một tay xem một chút hay không? Ta sẽ ngoan ngoãn trở về với người.” Nàng một mực hoài nghi trí nhớ Tô Khả Nhi là Âm Ngọc Phong làm, nhưng là bây giờ nghĩ không ra hần cũng nguyện ý thả Tô Khả Nhi tại sao còn phải hạ loại chất độc này.

Âm Ngọc Phong ngón tay mang theo ngọc hoàn mực xanh biếc nhẹ nhàng vung lên, một bình nhỏ màu trắng trống rỗng xuất hiện cũng hướng Tô Khả Nhi bay đi. Kỳ Xuân Dương đứng ở bên trên Tô Khả Nhi lo lắng trong đó có bấy, vội vàng nhảy qua một bước đem Tô Khả Nhi ngăn ở phía sau, mình đưa tay tiếp lấy bình nhỏ màu trắng.

“Sớm muộn một tiền bột thuốc, dùng rượu hâm nóng uống, ba ngày sau trí nhớ khôi phục. Tiểu ma tước dùng lượng thuốc là gấp ba của nàng.”

Âm Ngọc Phong nhìn yêu mến thể từ Kỳ Xuân Dương lạnh lùng nói, “Nàng chẳng qua là trí nhớ bị tổn thương, những địa phương khác rất khỏe mạnh. Có muốn để cho nàng khôi phục trí nhớ hay không, chính người suy nghĩ kỹ càng.” Nói xong, xoay người hướng ngoài cửa đi.

Khi Tô Khả Nhi nhớ tới một tầng quan hệ khác giữa Lãnh Tu Trúc cùng nàng, nàng sẽ lựa chọn thể nào? Đoán chừng chỉ biết đau lòng khóc đi?

Nữ nhân chỉ biết khóc hèn yếu nhất!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duỗi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Nơi xa tiếng kêu gào của sói hoang rất âm trầm vì ban đêm hoang dã tăng thêm mấy phần thể lương, cho nên bầu trời thấp thoáng một cái trăng khuyết cũng lộ ra tái nhợt lạnh lẽo đứng lên. Tô Y Nhân từ trong từ đường đốt đồng lửa ấm áp đi vào trong đồng gạch ngói hoang tàn thể lương, mặc dù thân thể bởi vì linh lực có chút thành tựu cũng không có nhiều cảm giác lạnh, nhưng vẫn là không tự chủ được rung mình một cái.

Âm Tam xuất ra pháp kiếm của hần, nhẹ nhàng nhảy một cái đứng ở trên thân kiếm. Tô Y Nhân thấy vậy cũng xuất ra Bích Lăng kiếm của nàng.

chưa kịp nàng nhảy lên Bích Lăng kiếm, chỉ thấy Âm Ngọc Phong đưa tay nhẹ nhàng một chiêu. “Vèo ——” Bích Lăng kiếm tự động bay đến trong tay của hần, tựa như hần mới là chủ nhân của nó.

“Đây là pháp kiếm của ta,” Tô Y Nhân nhất thời nóng nảy, vội vàng nói, “Mặc dù là người đưa, nhưng đưa cho ta chính là của ta, người không thể thu hồi lại đi.”

Thượng phẩm pháp kiếm hoàn toàn phù hợp cùng thuộc tính linh căn của mình không phải ai cũng có thể có cơ duyên lấy được hoặc là định chế thành công, nàng dùng Bích Lăng kiếm dùng hơn hai tháng, đã dùng phải vô cùng thuần thục. Nàng có thể đem trữ vật pháp khí mực xanh biếc bao gồm tất cả bảo bối bên trong cung trả cho hần, chính là không thể để cho hần lấy đi vũ khí phòng thân tốt nhất của nàng.

(Nàng cũng từng ném thử sao chép Bích Lăng pháp kiếm, sao chép không gian cũng thay đổi hình để có thể chứa được pháp kiếm có chiều dài gần một thước, nhưng sao chép thời gian là “— —”, bây giờ thời gian vượt qua một trăm năm, sao chép không gian còn không có thăng cấp trôi qua không cách nào sao chép!)

Đem Bích Lăng pháp kiếm thu vào trong giới chỉ mực xanh biếc của mình, Âm Ngọc Phong trống rỗng lấy ra một xấp vải sáng mờ rực rỡ, bày đến trước mặt Tô Y Nhân, nói, “Phủ thêm.” Giọng nói cứng bang bang, cùng hành vi của hần nghiêm trọng không đồng nhất!

Coi như là tơ lụa lóe sáng cũng sẽ không sáng lên như vậy. Đây là một món pháp khí!

Ánh mắt Tô Y Nhân sáng lên, sau đó mê hoặc xem hấn, cẩn thận từ trong tay hấn cầm lấy khối vải hồng quang lờ lờ, thật nhanh lui về phía sau hai bước mới nhẹ nhàng mở ra.

Thì ra là đây là một khối vải cầm đoạn dài hơn ba thước, còn tự động phát ra âm áp.

Đây là khăn choàng? Cùng khăn choàng màu ráng hồng của nữ tiên tự xưng là thái di bà của hấn rất tương tự!

Đã quen thuộc quần áo mọi người cái thế giới này Tô Y Nhân cực kì kinh ngạc, nhờ ánh trắng cùng ánh sáng mờ màu đỏ của từ khăn choàng phát ra cẩn thận tra xét. Cái khăn choàng này rất nhẹ, mặt ngoài hòa cùng ánh sáng nhu hòa, chạm tay như tơ lụa trơn trượt thoải mái, mặt vải không có hoa văn pháp trận nhưng có hoa văn phượng hoàng linh vũ xinh đẹp, hoa văn giống như là ấn dính vào đi. Hoa văn phượng hoàng linh vũ, chẳng lẽ cái khăn choàng này là dùng lông vũ của phượng hoàng dệt thành pháp khí?

“Là phượng hoàng vũ y.” Âm Ngọc Phong mặt lạnh lùng giải thích, “Đeo nơi cánh tay, không chỉ có thể để cho chủ nhân dễ dàng phi hành, còn có thể tự động phòng ngự gió rét trên bầu trời.”

Di, tại sao lúc này cho nàng phượng hoàng vũ y?

Tô Y Nhân đang cúi đầu không khỏi kinh ngạc đứng lên. Nàng cho tới bây giờ không cho là Âm Ngọc Phong sẽ thích nàng, vẫn luôn đem hấn tặng quà cho nàng làm là trao đổi trên thân thể. Nàng thoát đi hấn sau đã làm vô số lần phỏng đoán, đoán hấn sẽ dùng loại pháp khí dây thừng đã buộc chặt Phượng Hoàng đem nàng buộc chặt mang đi, đoán hấn sẽ hướng về phía nàng xúc loại bột thuốc mê đem nàng mang đi, chính là không nghĩ tới hấn cư nhiên đưa nàng cao cấp pháp khí, để cho nàng cùng hấn cùng nhau bay lượn.

Cho là Tô Y Nhân vẫn còn ở sợ hãi than phượng hoàng vũ y tình mỹ cùng thần kỳ, trong lòng thủy chung buồn bực một cổ tức giận Âm Ngọc Phong không nhìn được đoạt lấy khăn choàng hướng nơi cổ Tô Y Nhân quàng vào, sau đó kéo cánh tay của nàng, mang theo nàng bay lượn bầu trời.

Khăn choàng thật dài vòng qua hai cánh tay Tô Y Nhân theo gió mở ra, sáng mờ bắn ra bốn phía, huyền lệ chói mắt. Tô Y Nhân cảm giác thân thể nhẹ bỗng nổi hướng lên trên, cả vùng đất phẳng phát đối với nàng mất đi lực hút.

“Ta bay lên tới.” Nàng vui mừng kêu lên, dĩ vãng nàng đứng ở trên pháp kiếm ngự kiếm phi hành, thể trọng toàn bộ đè ở trên pháp kiếm, cần kéo dài tiêu hao linh lực mới có thể làm được ngự kiếm phi hành, không nghĩ tới phượng hoàng vũ y mở ra sau lập tức để cho thân thể nàng thoát khỏi cả vùng đất trời buộc.

Là linh lực của hấn phát động pháp trận trên phượng hoàng vũ y!

Khóe mắt Âm Ngọc Phong phất nàng một cái, thân thể đột nhiên gia tốc, mang theo Tô Y Nhân đang vui vẻ không tự kìm hãm được bay thẳng chân trời.

“A ——”

Tô Y Nhân không có phòng bị thân thể từ trạng thái lơ lửng đột nhiên gia tốc, không nhìn được hét rầm lên. Biến hóa cấp tốc như vậy, thân thể của nàng phải là không chịu nổi, nhưng vô cùng thần kỳ, nàng cư nhiên không cảm giác được áp lực sinh ra do thân thể đột nhiên gia tốc. Phượng hoàng vũ y, quả nhiên là pháp khí phi hành xinh đẹp thần kỳ!

Nhìn bọn họ tựa như một tia sáng trắng cùng một màu đỏ sao rơi xẹt qua bầu trời màu lam trầm, đã từng trẻ tuổi trôi qua Âm Tam nhẹ nhàng lắc đầu, không hoảng hốt không vội vàng hóa thành một cái ngân quang đuổi theo bọn họ.

Tô Khả Nhi đi ra đại môn từ đường bất đắc dĩ đưa mắt nhìn Tô Y Nhân kinh hãi nói, “Bay thật là nhanh!” Nàng cùng phu quân Kỷ Xuân Dương không thể nào sánh bằng.

Kỷ Xuân Dương cùng Chiến Thiên Cương ngược nhìn bầu trời, sắc mặt ngưng trọng dị thường. Tà phái tiên quân độc đế danh bất hư truyền, bọn họ coi như bệ quan tu luyện trên trăm năm, cũng không thể là đối thủ của một mình hấn. Cho nên, bằng lực bọn họ căn bản không cứu được Tô Y Nhân!

Mặc phượng hoàng vũ y phi hành cơ hồ không thể nào hao tổn linh lực.

Tô Y Nhân thói quen tốc độ cao phi hành sau bắt đầu giây dựa cánh tay, cố gắng thoát khỏi tay của Âm Ngọc Phong, tự học được giá ngự phượng hoàng vũ y. Bởi vì cơ hồ là vai sóng vai, mùi thuốc kham khổ đậm nhả của hấn thủy chung phiêu đảng ở chóp mũi nàng, nhịp tim nàng có chút không bình thường, rất là lo lắng cho tình cơ trong cơ thể mình sẽ bởi vì thật lâu không chiếm được thỏa mãn thực tế mà xao động.

Âm Ngọc Phong mất thấy phượng xa, mặt băng lạnh. Chẳng qua là tay phải vững vàng bắt lại cánh tay của Tô Y Nhân, không để cho nàng thoát khỏi hấn nắm trong tay.

Bay đại khái hơn ba giờ, Âm Ngọc Phong nắm Tô Y Nhân đáp xuống một tòa bên hồ.

“Nơi này là ven hồ Cảnh Minh?” Tô Y Nhân chờ hấn buông tay của mình ra liền lập tức đi ra ba bốn thước, hết sức cùng hấn kéo ra khoảng cách. Chỉ cần vấn đề tình cơ không có giải quyết, nàng cũng không lo lắng hấn giết mình, bây giờ chẳng qua là không muốn cùng hấn đến gần, không muốn nghe thấy được mùi thuốc kham khổ trên người hấn.

“Cùng ta lại đây.” Âm Ngọc Phong giọng nói lạnh như băng, từ bên người Tô Y Nhân đi qua, hướng trong hồ nhẹ nhàng nhảy một cái, thân ảnh tuyệt

trắng lập tức biến mất ở trước mắt Tô Y Nhân.

Chướng nhãn pháp, pháp trận?

Tô Y Nhân sững sốt, ánh mắt nhìn bốn phía.

“Y Nhân cô nương, mời vào Xuân Thủy Trúc.” Âm Tam không biết lúc nào đáp xuống bên người Tô Y Nhân, tay phải chỉ hướng vị trí Âm Ngọc Phong nhảy.

Khó trách không lo lắng nàng mặc phượng hoàng vũ y chạy trốn, thì ra là có Âm Tam ở phía sau giám thị.

Tô Y Nhân không có cách nào, đi tới bên hồ thoáng vén quần dài, hướng mặt hồ nhảy xuống.

Cảm giác thân thể phảng phất xuyên qua một tầng vải mỏng, chân nàng không có rơi vào trong nước mà là vững vàng đứng ở trên mặt đất.

Nơi này thật là đẹp!

Tô Y Nhân nhìn khắp bốn phía, mặt hồ bình tĩnh như gương, trăng khuyết phía chân trời rõ ràng in bóng ở nước hồ, mình đứng ở một tòa bát giác đình bốn bề là nước, bốn phía thủy đình hoặc xa hoặc gần xây dựng sáu bảy ngọn kiến trúc tinh mỹ. Những thứ lầu đài đình các trên mặt nước này có hoàn toàn độc lập với trong nước, có là từ hành lang dài liên tiếp với nhau.

“Y Nhân cô nương, mời người tự mình bay qua.” Sau đó Âm Tam xuyên qua kết giới pháp trận tiến vào nói, chỉ chỉ chỗ thủy đình xa nhất cũng là thủy tiên lớn nhất —— Minh Thủy tiên.

Tô Y Nhân nhăn nhó một cái, ấp a ấp úng hỏi: “Âm Tam tiên sinh, chủ nhân nhà người nghiên cứu tình cổ, có hay không, có tiến triển hay không?” Nếu như đã nghiên cứu ra được, trước mắt tỷ lệ mạng sống của nàng liền nghiêm trọng thấp xuống.

“Người có thể tự mình đi hỏi.” Âm Tam không trả lời.

Cần răng một cái, Tô Y Nhân hỏi, “Hắn có thể hay không có thể hay không lần nữa hạ độc hạ cổ đối với ta?” Âm Ngọc Phong hạ độc hạ cổ hành hạ nàng, chỉ cần không giết chết nàng, như cũ có thể lợi dụng thân thể nàng thư giải độc của tình cổ trên người.

“Sớm nghĩ tới những thứ này, người cần gì phải trốn?” Âm Tam thần sắc đậm nhạt nói, “Chủ nhân nhà ta quyền thế ngập trời, người coi như chạy trốn tới Thiên Nguyên quốc khoảng cách Vĩnh Thái đế quốc xa nhất, hắn cũng có thể nhanh chóng đem người bắt trở lại.” Nhớ tới vì cái tiền thiên lý truyền âm thạch mà báo hồng một đồng thượng phẩm phong thổ linh thạch lớn, hắn liền vì Tô Y Nhân không tán thưởng mà bất mãn, hơn lo lắng đến tương lai của chủ nhân bởi vì tình cổ mà một đầu ghim vào vòng tình.

“Làm một lão bộc phục vụ chủ nhân hơn bốn trăm năm, ta cho người một chỉ điểm: ôn nhu thuận theo hắn, chỉ cần thân lẫn tâm của người cũng chỉ trung thành với một mình hắn, hắn sẽ cho người vinh sủng độc nhất vô nhị. Cho dù vấn đề tình cổ đã giải quyết, người cùng hắn không hề cần lẫn nhau nữa, hắn cũng sẽ không giết người.”

“Lời đã nói hết, người tự lo mình đi. Chủ nhân nhà ta kỳ tài ngút trời, âm dương tình cổ là không thể vĩnh viễn khống chế hắn, người nếu làm được quá mức, cần thận sống chết đều khó!”

Nói xong, hắn đi ra thủy đình dọc theo hành lang hướng đi một tòa thủy các ở phía đông.

Hắn là vì chủ nhân của hắn mà làm thuyết khách sao? Thật là lão bộc trung thành!

Tô Y Nhân sững sốt hồi lâu, đảo mắt nhìn hướng thủy đình Âm Tam yêu cầu nàng đi, chỉ thấy Âm Ngọc Phong đang đứng ở trên đài bên ngoài thủy tiên nhìn nàng.

Trừ nơi đó, đoán chừng địa phương nào nàng cũng không thể đi!

Tô Y Nhân không biết làm sao, sửa lại phượng hoàng vũ y quần quanh ở hai cánh tay, nhẹ nhàng vận linh lực, ném thử tự mình phi hành.

Phượng hoàng vũ y ảm áp cảm ứng được linh lực, nhất thời ánh sáng chói mắt, đem thân thể của Tô Y Nhân nhẹ nhàng nâng lên.

Ném thử dùng phương thức điều khiển pháp kiểm phi hành để điều khiển phượng hoàng vũ y, Tô Y Nhân thật tự mình bay. Đi tới lui về sau hai lần, nàng không dám trì hoãn nữa, hướng Âm Ngọc Phong bên kia bay đi.

Quần áo hắn như tuyết trắng, người như băng khắc thành, nàng càng đến gần hắn trong lòng càng sợ, nhưng biết bây giờ tuyệt không thể chọc giận hắn nữa, không thể làm gì khác hơn là tựa như lơ lửng bay về phía hắn, lấy tâm tình có thể kéo nhất thời liền kéo nhất thời.

Bất kể trì hoãn thế nào, Tô Y Nhân hay là bay đến phía trên lộ thai.

Thấy Tô Y Nhân đã bay đến, Âm Ngọc Phong hiếm thấy giơ lên tay của hắn.

Đây là nghênh đón nàng sao?

Tô Y Nhân ngậy ngẩn cả người, cẩn thận nhìn coi hần một cái, cuối cùng vẫn là tránh ra tay của hần tự đáp xuống bên cạnh hần. Không có cách nào, coi như hần lấy lòng, nàng cũng còn là sợ hãi độc dược cùng cổ trùng không chỗ nào không có trên người hần.

Hờ hững thu tay về, Âm Ngọc Phong ra lệnh, “Đi lầu dưới tắm rửa thay quần áo, sau đó đến phòng ngủ ta.” Tròng mắt đen ngăm băng, gương mặt tuấn tú bao phủ tầng sương.

Tô Y Nhân không nghĩ hần nói thẳng như vậy, trong lòng căng thẳng, thanh âm hấp tấp nói, “Tối nay ta mới vừa ăn hóa muốn đản, hơn nữa bụng ta có chút không thoải mái.”

Tầm mắt u lãnh thâm thúy rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn trương tái nhợt của nàng, Âm Ngọc Phong tức giận nói, “Phải là ngày hôm trước mới ăn hóa muốn đản! Phía dưới tỷ nữ đã chuẩn bị xong, ngươi lập tức đi tắm rửa, sau đó đến phòng ngủ ta. Bụng không thoải mái, ta sẽ thay ngươi bắt mạch khai phương.” Hung hăng xoay người, bên vạt áo hần vung lên đi xuống lộ thai.

Cái lời nói dối này, ai, thế nào quên hần cũng ăn hóa muốn đản?

Tô Y Nhân nhắm mắt đi theo phía sau hần, thấp thỏm tự ta an ủi: dược hiệu hóa muốn đản là ba ngày, ngày hôm trước ăn hóa muốn đản, tối nay tình cờ như cũ vẫn còn trong trạng thái an tĩnh; nếu như hần đột nhiên đối với nàng sinh ra hứng thú nam nhân, cũng chính là một cuộc tình yêu nam nữ thôi, thật ra thì kỹ năng giương chiếu của hần đã rất tốt, là một con vịt hợp cách, mình hần buông ra câu nệ hưởng thụ vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Chỗ ở Minh Thủy hiền của Âm Ngọc Phong xây dựng phải vô cùng tinh mỹ trang nhã, lầu một tầng dưới chót cách mặt nước chừng một thước, có hành lang dài quanh co nối tiếp cùng những lầu các khác, lầu hai một nửa là lộ thai một nửa là hành lang cùng phòng, phòng điều lan về nóc, tất cả cửa sổ đều tinh tế khắc hoa cỏ cùng cá chim.

Thủy hiền lầu một có bốn vị mặc phụ nhân xinh đẹp cung trang đậm nhã, các nàng vừa thấy Âm Ngọc Phong cùng Tô Y Nhân xuất hiện ở trên thang lầu của lầu hai, lập tức nhất trí phúc thân, nói, “Đào chủ.” Thanh âm thanh uyển dễ nghe.

Các nữ nhân của Âm Ngọc Phong còn là là thiếp thất của chủ nhân nơi này,

Tô Y Nhân nhất thời cứng ngắc đứng ở trên thang lầu, ánh mắt ở trên người bốn cô gái tuổi chừng ba mươi bốn ba mươi lăm vòng tới vòng lui. Các nàng xinh đẹp đoan trang, biểu lộ nhún nhường hiền thực, nhưng trên người không có một chút linh lực ba động, là một người rất bình thường.

Âm Ngọc Phong lãnh đạm nói, “Thật tốt phục vụ Tô cô nương tắm rửa thay quần áo.” Phán phó xong, để lại cho Tô Y Nhân một ánh mắt cao sâu khó lường, xuống lầu, ra cửa, quẹo trái, biến mất ở trước mặt mọi người.

“Tô cô nương, mời cùng nô tỳ tới.” Cô gái mặc cung trang màu xanh da trời hướng Tô Y Nhân phúc thân. Những cô gái khác đứng ở sau lưng nàng không có nửa điểm chân chờ, lần nữa đồng loạt hướng Tô Y Nhân hành lễ.

Di, các nàng hình như là phó phụ cao cấp bị đặc biệt huấn luyện lễ nghi.

Tô Y Nhân hỏi, “Các phu nhân nhưng là phu nhân, di phu nhân của chủ nhân nơi này?”

Lần trước ở Tĩnh Lâm trang, Âm Ngọc Phong liền đem các di nương của trang chủ Tĩnh Lâm trang ra phục vụ nàng. Chẳng qua bốn vị này, nàng hoài nghi là tu luyện lò của chủ nhân háo sắc nơi này lấy được.

Nữ tử trung niên áo lam vôi vàng cúi đầu nói, “Thật chiết sát nô tỳ! Y Nhân cô nương, tỷ muội nô tỳ là cung nữ bên cạnh Hoàng hậu nương nương, bị đưa đến phục vụ quý nhân nơi này.”

Bốn người các nàng là lão cung nữ bên cạnh đương kim Hoàng hậu nương nương, vốn cho là sẽ một mực chết già ở trong cung, không nghĩ tới Hoàng hậu nương nương đột nhiên đem các nàng chọn lựa ra, đưa đến nơi này. Người nơi này người người đều có một cổ khí thể tôn quý còn lãnh ngạo hơn so với Hoàng thượng Vương gia, còn cũng biết pháp thuật, các nàng thế mới biết bọn họ là tu sĩ, tiên nhân trong truyền thuyết. Các nàng vô cùng kính sợ, may mắn là, các tiên nhân chỉ ra lệnh các nàng đem một vị cô nương phục vụ như Hoàng hậu nương nương một dạng, phục vụ thật tốt, bọn họ sẽ ban cho các nàng thần dược làm dung nhan không già.

“Nô tỳ Lam Vân, mời cô nương tắm rửa thay quần áo.” Nàng thật sâu phúc lễ lần nữa. Cô nương này thoát nhìn rất trẻ tuổi, nhưng gần nhất kỳ ngộ những ngày qua làm cho các nàng biết, người không thể xem bề ngoài, vị cô nương thoát nhìn mới trên dưới mười sáu tuổi này có lẽ là một vị tiên nhân sống mấy trăm tuổi.

Độc đế thật không hổ là đế vương bắt từ âm thầm nắm trong tay Vĩnh Thái đế quốc!

Tô Y Nhân cau mày. Hẳn cư nhiên để cho hoàng đế hoàng hậu Vĩnh Thái đế quốc hướng hấn vào cổng!

“Cô nương, nước nóng đã chuẩn bị xong, mời cô nương dời bước.” Bốn tên cung nữ trung niên nhìn Tô Y Nhân không hiểu, nhẹ nhàng kêu lên. Nhiệm vụ các nàng chính là phục vụ sinh hoạt thường ngày của vị cô nương này. Nàng là tiên nhân, các nàng có thể so với lúc phục vụ Hoàng hậu nương nương còn phải cung kính thành kính.

“Nga.” Tô Y Nhân vội vàng đi xuống thang lầu, chờ các nàng dẫn đường. Làm người bị pháp chế hiện đại giáo dục, nàng không cho là mình có thể ý thể hiệp người, tùy ý khỗ sở người bình thường, cũng làm hết sức không bởi vì chuyện của mình liên lụy đến người bình thường.

Bốn vị cung nữ trung niên kinh nghiệm phục vụ người khác cực kỳ phong phú theo hầu Tô Y Nhân đi ra cửa phòng, hướng quẹo phải, đi phòng tắm đã sớm bố trí tốt. Thế giới tiên nhân quá thần kỳ, các nàng hoàn toàn không cần phải lo lắng nước nóng sẽ lạnh.

Tô Y Nhân mặc dù mau hơn hai tháng không có bị người khác hầu hạ, nhưng thói quen bị phục vụ, ở bốn tên trước mặt cung nữ thân nhiên tựa như. Nàng vốn muốn cho các cung nữ vì mình đắm bớp trì hoãn thời gian, nhưng lại cảm thấy không có tư cách cũng không cần thiết mang dáng vẻ người bề trên, sẽ theo các nàng hầu hạ.

Bốn người phục vụ một vị tắm rửa, người bị phục vụ còn không có nửa điểm yêu cầu cùng gây khó khăn cho, quá trình tắm rửa rất nhanh, không tới nửa giờ Tô Y Nhân mặc áo màu vàng sam mỏng, bên eo đeo dây lưng màu vàng bị đưa lên cửa thang lầu lầu một.

“Tô cô nương, nếu như người có gì cần, mời lớn tiếng phân phó chúng ta.” Cung nữ cầm đầu Lam Vũ nói, phúc thân cung kính tiễn Tô Y Nhân.

Các nàng lúc mới tới, các tiên nhân nơi này liền cho các nàng nhóm mấy cái quy củ, trong đó có một cái: không được cho gọi, nghiêm cấm lên lầu hai. Lầu hai có mấy nam tiên nhân bay tới bay lui quét dọn, cho nên bọn họ mặc dù ở tòa Minh Thủy tiên này, vẫn còn không có trải qua lầu hai.

Đưa đầu một đao rớt đầu cũng là một đao, Tô Y Nhân chậm như ốc sên từ từ đi lên lầu hai, ở cửa thang lầu lầu hai đứng lại, hướng phòng bên phải có ánh sáng đi tới. Cửa phòng là khép hờ, nàng nhẹ nhàng đẩy, cửa liền mở ra.

Đây là một gian phòng ngủ rất sâu, bốn đôi cột nhà trụ tròn màu đỏ sẫm, rèm màu lam đậm. Rèm cũng dùng móc giữ lại, để cho người ta liếc mắt liền thấy chiếc giường điều lan về nóc ở tận cùng bên trong. Trên mỗi một cây cột cũng treo một viên dạ minh châu, ánh sáng mờ mờ lung lộn ra mấy phần ưu nhã tôn quý.

Trước tầng rèm thứ nhất để một bộ ghế ngồi cổ phác hào phóng, vào cửa bên tay phải có một kệ sách cùng nhiều ngăn tủ, trên giá sách trưng bày một ít sách, trong các ngăn tủ để một ít vật chơi để thưởng thức thoạt nhìn cũng rất hiếm quý; giữa tầng rèm thứ nhất cùng tầng thứ hai, cửa sổ nửa mờ kia vừa để một bộ bàn trang điểm với gương đồng lớn, đối diện cửa sổ để hai giá áo khoác gỗ đàn mộc cổ điển. Cách giường bên ngoài hai thước để một lò hương luân lưu kim phượng hoàng cao cổ nửa người, một cỗ mùi thơm như có như không.

Âm Ngọc Phong mặc đàn y màu trắng ngồi ở bên cạnh bàn một mình uống rượu, thấy nàng đi vào, giường mắt xem một chút, nói, “Ngồi.” Trên bàn một bầu rượu miệng rộng, hai chén rượu, không có món ăn.

Mặc dù lạnh, nhưng thái độ coi như có thể. Lúc một mình chung sống cũng không có dấu hiệu nổi giận thì bạo, xem ra tâm tính không tính là cực kém.

Tô Y Nhân được sủng ái mà lo sợ từ từ đi tới bên cái bàn tròn, chỉ hơi chần chờ một chút liền ngồi xuống, lấy bất biến ứng vạn biến.

Có chút kinh ngạc nàng không rơi lệ cầu xin tha thứ, thật đúng là ngồi vào trước mặt mình, Âm Ngọc Phong trông mắt tiếp tục uống rượu.

Hắn không nói lời nào, Tô Y Nhân cũng không nói, hai người cứ như vậy khô ngồi.

Âm Ngọc Phong rốt cuộc là nam nhân, càng là người cường thế, hẳn từ từ uống xong rượu trong tay, giọng nói cứng rắn lạnh lùng hỏi, “Tại sao muốn trốn? Hóa muốn đan trong tay người nhiều lắm là kiên trì ba tháng, chẳng lẽ người nghĩ tìm nam nhân khác giúp người thư giải muốn độc của tình cổ?”

Nàng thoát đi Tinh Lâm trang sau hẳn mới hồi tưởng lại, hẳn vẫn luôn không có nói cho nàng biết, nàng lấy thân xử nữ trúng tình cổ, người đàn ông đầu tiên sẽ là nam nhân duy nhất của nàng, trừ khi tình cổ bị đưa tới bên ngoài cơ thể.

Tô Y Nhân sắc mặt càng ngày càng tái nhợt đóng chặt đôi môi không nói một lời, bởi vì nàng tuyệt đối không thể nào nói cho hắn biết nàng có sao chép không gian, có thể không hạn chế sao chép hóa muốn đan.

“Nữ nhân, quả nhiên trời sinh thấy một thích một.” Âm Ngọc Phong hung hăng bóp vỡ chén rượu bạch ngọc tinh xảo trong tay, lãnh lệ nói, “Chết tâm đi, trừ ta, người nam nhân gì cũng không thể đụng chạm!” Tay buông ra, để cho chén rượu bạch ngọc vỡ thành hơn mười mảnh “ba ba” rơi ở trên sàn nhà, giống như nếu như nàng dám tìm nam nhân khác, hẳn cứ như vậy bóp chết nàng cùng nam nhân “khác” kia.

Ta ngay cả người cũng không muốn!

Tô Y Nhân dừng cảm khổng chế thân thể phát run, vững vàng ngồi ở trên cái băng. Nàng là sợ hãi sợ muốn chết, nhưng chỉ cần tình cổ không có bị đưa tới bên ngoài cơ thể, hẳn liền tuyệt đối không thể đem nàng hành hạ đến còn một hơi thở, không cách nào tiếp nhận hấn tác hoan.

“Có lẽ, ta nên cho ngươi hạ thất hồn tán, để cho ngươi cả ngày ngây ngây ngô ngô, mặc cho ta định đoạt; có lẽ ta nên cho ngươi hạ khôi lỗi cổ, để cho ngươi cho dù xa ở ngoài ngàn dặm, cũng phải bị ta điều khiển!” Âm Ngọc Phong tà ác uy hiếp nói, ánh mắt lạnh lẽo ngưng mắt nhìn mặt Tô Y Nhân. Bởi vì tác dụng bởi vì muốn sinh tình của tình cổ, gương mặt này gần nhất thường thường xuất hiện ở trong mộng hắn, nghiêm trọng ảnh hưởng giấc ngủ của hắn.

Tô Y Nhân sợ nhất hắn đối với mình hạ độc được để cho đầu óc hỗn loạn không rõ, vội vàng kêu lên, “Không muốn! Ngươi không thể để cho ta biến thành ngu ngốc, khôi lỗi!”

QQ ảo ảnh thủy chung không có nhấn lại mới, nàng càng ngày càng hoài nghi mình chuyển kiếp chính là một song song thế giới có độ tương đồng cao cùng bộ phận đại cương của quyền văn, đã viết xong năm vạn chữ của biểu tỳ; không có tâm tình sợ hãi, khẩn trương đến mức tận cùng, ngón tay vàng tốc độ bộc phát trong nháy mắt của nàng hoàn toàn bộc phát không ra được; sao chép không gian tốt thì tốt, nhưng cấp chức năng quá thấp, trước mắt toàn lực sao chép hóa muốn đan, căn bản không có thời gian giúp nàng sao chép cao cấp pháp khí.

Không có kịch tình đại cương lời tiên đoán của biểu tỳ, không có ngón tay vàng, nàng cùng nữ tu sĩ bình thường của Cửu châu đại lục không có khác biệt! Nàng liền là một chuyển kiếp nữ bình thường!!!

“Ngươi không nghe lời để cho ta cảm thấy phiền toái!” Âm Ngọc Phong âm lãnh nói, “Ta ghét người hoặc chuyện không cách nào nắm trong tay xuất hiện ở chung quanh ta!”

Tô Y Nhân không biết làm sao, cúi đầu nắm chặt tay, “Ồ trước khi tình cổ bị đưa ra tới, ta không trốn nữa.” Cho tới bây giờ nàng không dám coi thường thế lực độc đế Âm Ngọc Phong.

Lấy được nàng thuận phục, Âm Ngọc Phong lạnh nhạt nói, “Lần sau trốn nữa, đừng trách ta độc ác đối với ngươi!” Đứng dậy, hướng đi phía đông phòng ngủ. Vừa đi, hắn còn đem móc câu giữ rèm màu lam đậm để xuống.

Hắn đây là muốn lên giường nghỉ ngơi!

Tô Y Nhân lúng túng ngồi ở bên cạnh bàn, không biết nên làm cái gì bây giờ mới phải.

Nằm ở trên bàn ngủ một đêm hoặc là nhắm mắt lại tu luyện Thiên Tâm quyết? Nàng không cho là Âm Ngọc Phong sẽ để cho nàng làm như vậy! Đến ngủ trên giường? Mặc dù hai người đều là ở ngày hôm trước dùng hóa muốn đan, nhưng là hóa muốn đan chỉ có thể hóa giải muốn độc của tình cổ, không thể áp chế dục vọng bản thân bọn họ. Nàng là sẽ không chọc hắn, nàng lo lắng là hắn sẽ nổi hứng hướng nàng tác loạn.

Nàng vẫn còn ở khổ khổ suy tư làm thế nào trốn tránh Âm Ngọc Phong, liền nghe Âm Ngọc Phong ở sau tầng duy mạn dây cộm kêu lên, “Còn không đi vào?”

Trốn không thoát, hy vọng tối nay có thể an tĩnh vượt qua.

Tô Y Nhân nhưng không có cách nào, đứng dậy kéo kéo kéo xuyên qua tấm rèm, đứng ở bên ngoài chiếc giường tinh xảo sang trọng. Cái giường này phú lệ đường hoàng cổ hương cổ sắc, không lồ phải tựa như một gian phòng nhỏ. Nếu như bên trong không có người đàn ông, nàng muốn mình nhất định sẽ vui vô cùng khắp nơi sờ một cái, sau đó bò lên giường lăn lộn một phen.

“Đi vào.” Âm Ngọc Phong đã ở bên trong giường ra lệnh lạnh lùng.

Tô Y Nhân không cách nào, nhắm mắt đi lên bàn đạp, vén lên rèm giường màu xanh da trời đi vào ngồi ở bên mép giường, bắt đầu chậm rề rề cởi giày. Trên người nàng trừ áo sam mỏng với dây lưng màu vàng, cũng chỉ còn lại có chiếc yếm màu trắng cùng tiết khổ, cho nên mỏng sam phía ngoài cùng không cởi được.

Âm Ngọc Phong không có hừ tiếng, hai tay khoác lên bụng tựa vào cột giường ngậm miệng quan sát đợi nàng.

Trên giường chỉ thả một cái chăn đôi. Thời điểm đang bò vào trong giường, Tô Y Nhân khẩn trương mà thận trọng nhắc nhở: “Chúng ta cũng ăn hóa muốn đan rồi.” Ý nói chính là hy vọng hắn an tĩnh ngủ, đừng có những ý tưởng hài hòa khác.

Âm Ngọc Phong vẫn không có nói chuyện, nhưng Tô Y Nhân thề, nàng nhìn thấy khóe miệng của hắn thật nhanh cong một cái.

Đây là ý gì, là đồng ý còn là cười nhạo nàng mơ mộng hão huyền?

Tô Y Nhân đoán không ra tới, chỉ có thể nom nớp lo sợ từ chỗ cuối giường bò vào bên trong giường, thật nhanh chui vào trong chăn mỏng.

“Ta mệt quá nga, ta muốn ngủ.” Nàng khoa trương nói, hết sức gói kỹ lưỡng chắn phía bên mình, thân thể cứng đờ nằm xong.

“Hừ!” Một tiếng chề cười, còn không có nằm xuống Âm Ngọc Phong bắt đầu động.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuối Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46

"Người nghĩ làm cái gì," Tô Y Nhân run giọng kêu lên, dùng sức che kín chăn mỏng, thần sắc kinh hoàng nhìn hân.

"Ta có chút nóng." Âm Ngọc Phong rất bình tĩnh nói, đem áo lót thiếp thân của mình cởi xuống, vứt ra bên ngoài giường, sau đó trổng tron nửa người trên nằm vào trong chăn.

Tay hân ném vô cùng chính xác, áo lót nhẹ bỗng rơi vào trên giá áo ở mép giường.

Tô Y Nhân trong lòng run sợ chờ đợi hành động kế tiếp của hân, nhưng hân thật không có bất kỳ ý tứ về phương diện kia, nàng làm một lần chìm sợ nà. Thật dài thờ phào nhẹ nhõm, nàng ý thức được bọn họ bây giờ đầu óc thanh tỉnh cùng giường mà ngủ, thân thể đến rất gần, phảng phất nàng có thể cảm ứng được nhiệt độ thân thể hân phát ra, vội vàng bắt đầu lạng lẽ, từ từ dời hướng bên trong giường, cẩn thận kéo ra khoảng cách giữa bọn họ.

Âm Ngọc Phong ngửa mặt nằm không nhúc nhích, giống như không có cảm giác đến động tác nhỏ của nàng.

Đêm hôm khuya khoắt, trăng khuyết đã ngã đến phía tây. Tô Y Nhân ban ngày không ngừng ngự kiếm phi hành, buổi tối lại liên tục gặp chuyện, bị giật mình hù dọa, bây giờ rốt cục có thể bình tĩnh. Bốn phía yên tĩnh, trong đầu nàng lo âu Âm Ngọc Phong sẽ đánh lên mình, lại lo lắng vấn đề bên kia của tỷ tỷ Tô Khả Nhi không cách nào giải quyết, nhưng vẫn là rất nhanh ngủ thiếp đi,

Nghe ra người bên cạnh hô hấp đều đều, Âm Ngọc Phong biết nàng ngủ say, đưa tay chậm rãi sờ hướng nàng, sờ tới cổ tay của nàng vì nàng bắt mạch. Mạch tượng nàng rất bình thường, tình cơ trong cơ thể đang đứng ở trạng thái nghỉ ngơi, ấu sinh thể cổ vương đang lớn lên, sắp thành thực.

Nữ nhân để cho người ta phiền não!

Hân ngồi dậy, xoay mặt cẩn thận quan sát nàng. Ban đêm đen nhánh, ánh châu mộng lung, chẳng qua cặp mắt hân tinh tường, thấy vật tựa như ban ngày, đem mi mắt nàng thấy phải rõ ràng. Hơn hai tháng không thấy, dung mạo của nàng phảng phất không có thay đổi quá, nhưng giữa hai lông mày có một tia thành thực cùng chững chạc. Ngô, nàng chạy đi lẫn vào giang hồ một trận, vẫn rất có thu hoạch.

Hân kể từ nàng chạy trốn sau, phát động toàn bộ nhân tuyến tìm kiếm tung tích của nàng, thu được rất nhiều tình báo về nàng.

Tô Y Nhân cùng Tô Khả Nhi là một đôi tỷ muội song sinh, cha không rõ, mẫu thân vốn là Tô thị thiên kim một nhà giàu ở Nam Tường quốc, chưa lập gia đình mang thai, bị gia tộc trục xuất khỏi cửa, cuối cùng ở trong động sinh ra các nàng. Các nàng sau khi sinh cơ hồ cùng mẫu thân cùng nhau chết đói, nhưng thật may là bà ngoại thiện lương cùng tiểu cữu tốt bụng len lén phái người chiếu cố các nàng, trong ngày thường xuyên giúp các nàng, các nàng mới bình an còn sống. Bảy tuổi năm ấy, mẫu thân mang theo các nàng có lúc giúp người khâu vá sửa lại giặt quần áo có lúc ra đường ăn xin bị bệnh qua đời, đúng lúc Thanh Nguyên tiền quân đi ngang qua phát hiện các nàng gào khóc, liền mang đi thu làm nhập thất đệ tử.

Tô Y Nhân cùng Tô Khả Nhi là tỷ muội song sinh, chẳng qua dung mạo chỉ có năm phần tương tự, tỷ tỷ Tô Khả Nhi tuy tuổi hơi nhỏ liền đẹp kinh người, hơn nữa thông minh hiền lành ôn nhu khéo léo, được mọi người Thiên Thành cung trù mến; muội muội Tô Y Nhân tư chất so tỷ tỷ kém một chút, nhưng cũng là người trên người, có thể là bị mẫu thân và tỷ tỷ bảo vệ quen, có chút tùy tính, thấy tỷ tỷ bị tất cả mọi người yêu thích mà mình không có giống tỷ tỷ một dạng đạt được yêu thích, tính tình từ từ trở nên chua nhon âm u đứng lên, đối với mọi người lấy lòng nịnh nọt, đối với tỷ tỷ là hết sức chèn ép.

Hai năm trước, cũng chính là Tô Y Nhân Tô Khả Nhi mười lăm tuổi năm ấy, Tô Khả Nhi bị tiểu tử Lãnh Tu Trúc kia lạng lẽ thu làm song tu bạn lữ, Tô Y Nhân không rõ nguyên nhân rồi đi Thiên Thành cung, nửa đường bị tà phái tu sĩ đuổi theo.

Thời điểm Lãnh Tu Trúc dẫn người đến Tĩnh Lâm trang hướng hân đòi muốn Tô thị tỷ muội, chính miệng nói cho hân biết, Tô Y Nhân bị hai tà phái tu sĩ đánh tại chỗ không có hô hấp, chẳng qua là tâm mạch còn có một tia tồn tại, nếu không phải là Tô Khả Nhi khóc thút thít cầu khẩn, hân cũng đã bỏ qua.

Thiên hoa đại hoàn đan sẽ không có kỳ hiệu cải tử hồi sinh, nhưng nàng ăn rồi mấy viên sau cơ nhiên sống lại, thân thể còn tốc độ nhanh tự khôi phục.

Bởi vì Lãnh Tu Trúc không thích đồ đệ tính tình nhon chua, a dua nịnh nọt, trong tối lại lần áp thân tỷ tỷ này, đem Tô Y Nhân đại nạn không chết phạt đi bế quan tu luyện một năm rưỡi, cho nên hân căn bản không biết Tô Y Nhân trải qua một cuộc sinh tử, trở nên phá lệ quý trọng tình cảm tỷ muội đứng lên.

Trải qua kiếp nạn sinh tử chỉ sau, nàng thật có thể khám phá số mạng tương lai. Nàng nói hân hành hạ tỷ tỷ nàng sớm muộn một ngày sẽ hối hận chết, nàng nói hân ngược đãi tỷ muội bọn họ, tương lai nhất định sẽ hối hận.

Hân bây giờ hơi có chút hối hận ban đầu đối với các nàng xuống tay quá ác, làm nàng cho tới bây giờ cũng không chịu tiếp nhận hân, nhưng nếu như hân không có làm như vậy, hân và nàng lại há có thể song song trúng tình cớ, hàng đêm hoan ái?

Người phạm thế tục đều nói một đêm vợ chồng trăm ngày ân, trăm ngày vợ chồng tựa như biển sâu, cho tới bây giờ hân vốn lạnh lùng vô tình từ từ lại đổi với nàng sinh tình, nhưng cớ quái là nàng giống như không thể nào bị tình cớ sinh "tình" ảnh hưởng, đối với hân không có nửa điểm quyến luyến, ở đạt được hóa muốn đan có thể tạm thời áp chế muốn độc của tình cớ sau, không chút nào lưu luyến chạy trốn.

Nếu như không có người, ta cũng sẽ không có phiền não như thế!! Nếu như không có người, ta cũng sẽ không trở nên càng ngày càng không giống tự

ta!!!

Ngón tay mô tả ngũ quan Tô Y Nhân, Âm Ngọc Phong nhú lên mây liễu, tay từ từ trượt đến nơi cổ nàng, bám ở, bắt đầu dùng sức.

Đang ngủ cảm thấy cổ họng đau, hô hấp không thông, Tô Y Nhân đột nhiên tỉnh lại, chỉ thấy mặt mũi gầy gò tuần dật của hắn hơi lộ ra dử tợn, hai tròng mắt như hàn tinh tràn ngập nồng nặc sát cơ.

"Người..... ô ô....." Nàng đưa tay bắt lại tay của hắn dùng sức kéo hướng ra phía ngoài, nhưng là tay của hắn như sắt kẽm, vẫn còn ở từ từ buộc chặt.

"Ồ....." Tô Y Nhân thống khổ giùng giảng, nơi cổ họng phát ra thanh âm ô ô, hô hấp càng ngày càng chật vật.

Y Nhân.....

Âm Ngọc Phong thấy nàng càng ngày càng thống khổ, giống như khi sắp chết, không biết thế nào trong lòng đột nhiên dâng lên một trận không thôi, lực tay chậm rãi buông lỏng.

Ta không muốn chết bây giờ!

Nàng đột nhiên bộc phát, không biết từ nơi nào xông ra một cổ lực mạnh, đem tay của hắn chột kéo ra, hung hăng văng ra ngoài.

"Khụ, khụ....." nàng vừa liều mạng ho khan vừa cút đến trong góc giường, từ trong lan ngọc bài mực xanh biếc cầm vũ khí.

Bích Lăng kiếm không có, nàng lấy ra Đăng hồn linh hướng hắn đang cau mày thần sắc do dự liên tục lay động.

"Đương đương khi ~~~" Tiếng chuông chấn tâm thần người một lần lại một lần vang lên, nhưng hắn không có xuất hiện nửa điểm đáng về tâm thần bị lay động, như cù thẳng tắp nhìn Tô Y Nhân.

Thấy Đăng hồn linh không cách nào dao động tâm thần của hắn, Tô Y Nhân lập tức vứt bỏ Đăng hồn linh, từ lan ngọc bài mực xanh biếc lấy ra trâm cài tóc mị hoặc, dùng đuôi cây trâm sắc bén nhắm ngay hắn. Tính công kích của Đăng hồn linh cũng không thể đối với thất phẩm tu sĩ tạo tác dụng, mị hoặc tính pháp khí khẳng định cũng không cách nào mị hoặc thần trí độc đế.

"Người giết được ta?" Âm Ngọc Phong lãnh đạm nói, "Thu hồi vũ khí của người!" Hắn rất nhanh nghĩ rõ, nàng sống có thể mang cho ý của hắn ngoài ý muốn cùng vui vẻ thắng được nàng mang cho hắn phiền não, cho nên nàng không thể chết.

"Người muốn giết ta!" Tô Y Nhân bèn nhon kêu lên, "Người không sợ hùng tinh cổ của người cản trả người?"

"Âm dương tinh cổ?" Môi mỏng nhẹ cong, hắn chậm rãi dựa vào ngai ở trên giường, lãnh ngạo nói, "Tinh cổ trong cơ thể ta đã dẫn ra. Ta sẽ không bị tinh cổ khống chế nữa!" Hắn là độc đế, hắn là cao thủ nuôi cổ đứng đầu từ cổ tới kim, hắn làm sao có thể vĩnh viễn bị cổ trùng khống chế?

"Tinh cổ đã đưa tới bên ngoài cơ thể?" Tô Y Nhân nhất thời ngây đại, hồi lâu, mê sảng nói, "Người tại sao còn phải tự mình đến bắt ta, người là muốn một lần một lần hành hạ ta, dùng độc dược của người, dùng cổ trùng của người?" Sắc mặt tái nhợt, hai tròng mắt từ từ ảm đạm.

"Ta thật ngu xuẩn, mới vừa rồi ta hẳn để cho người bóp chết ta."

Nàng tuyệt vọng tự giễu, "Ta quá tự cho là." Lời nói xong, đem trâm cài tóc mị hoặc hướng về phía Âm Ngọc Phong chột chuyển sang mình, hung hăng ghim buồng tim của mình.

Nếu như bây giờ nàng không chết, vô tận ngược hình sẽ một lần lại một lần khắp nơi sử dụng ở trên người nàng! Sống không bằng chết, không bằng cướp trước chết!

Nàng tốc độ nhanh, Âm Ngọc Phong tốc độ nhanh hơn!

Hắn giành lại mị hoặc trâm cài tóc của nàng, đem nàng kéo qua, giọng nói lạnh như băng, "Ta không có để cho người chết, người thì không thể chết!"

Tô Y Nhân không để ý tất cả hết lớn, "Người muốn như thế nào?" Ngay cả chết cũng không thể uy hiếp hắn, nàng thật chỉ có thể mặc cho hắn muốn làm gì thì làm!

"Đoạt nhà!" Dùng thân thể áp chế nàng, Âm Ngọc Phong lấy khí thế từ trên nhìn xuống nàng cau kinh hỏi, "Người có phải đoạt thân thể Tô Y Nhân hay không? Người là ai, người bản thể là cái gì?"

Tu sĩ tu vi không đủ thọ nguyên sắp hết, nhưng đối với nhân thể còn rất lưu luyến vì có thể tiếp tục sống, có thể sẽ đối với người có ý chí lực không đủ kiên định đoạt nhà, chiếm đoạt thân thể trẻ tuổi khỏe mạnh. Chẳng qua tu sĩ sẽ học tập đoạt nhà căn bản đều là tà phái tu sĩ, bởi vì đoạt nhà vô cùng tàn nhẫn, mà tỷ lệ đoạt nhà thành công thấp đủ cho kinh người.

Có chút phi nhân không có thật sẽ bởi vì các loại nguyên nhân lên vào trên cơ thể người, hoặc áp chế ý thức thân thể nguyên chủ, hoặc là cắn nuốt linh hồn thân thể nguyên chủ, thay thế thân thể nguyên chủ sống. Nhân sĩ tu chân nhìn không quen nhất người bị phi nhân đoạt nhà, sẽ đánh danh hiệu chém yêu trừ ma duy trì chánh nghĩa xuất thủ cứu người.

Cái Tô Y Nhân này có rất nhiều thứ nguyên Tô Y Nhân "không có"!

Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, nguyên Tô Y Nhân một mực đồ kỵ tỷ tỷ, không thể nào bởi vì một cuộc sinh tử liên tính tình đại biến, thành người khắp nơi duy trì tỷ tỷ.

Tô Y Nhân ban đầu đang trong quá trình tu luyện cũng trải qua các loại kinh sợ, nằng lại cho tới bây giờ không có bộc phát qua lực lượng thần kỳ, mà trước mắt vị này liên tục hai lần khiêu chiến cực hạn mà hấn nhận biết!

Nguyên Tô Y Nhân bị giáo dục, hoàn cảnh cuộc sống cùng Tô Khả Nhi là giống nhau như đúc, nằng không thể nào ngay trước mặt nam nhân xa lạ không có chút nào ngăn cách coi quần áo; nằng từ ra đời bắt đầu tính toán đến bây giờ cũng liền mười bảy tuổi, người tu chân thường thường bề quan tu luyện, thân thể lớn lên cùng sinh lý nhận biết so với số tuổi thật sự nghiêm trọng lạc hậu, nằng chưa từng có nam nhân thể nào hiểu dùng nước lạnh tưới tắt dục vọng thân thể, không thể sau lại tự ta an ủi, chậm rãi tình - muốn?

Lãnh Tu Trúc tiểu tử kia đem tất cả tâm tư cũng đặt ở trên người tỷ tỷ Tô Khả Nhi, bỏ quên Tô Y Nhân; mà hấn dụng phải chính là Tô Y Nhân đã trải qua "sinh tử", cho nên trước cũng một mực không có phát hiện trong đó có vấn đề, nhưng sau đó so sánh các loại tình báo cần thận suy tính thì có nghi ngờ khả năng "đoạt nhà".

"Đoạt nhà, đoạt nhà là cái gì?" Tô Y Nhân kinh hoàng hỏi, cặp mắt hết sức tránh ra ánh mắt của Âm Ngọc Phong. Bởi vì ở một trình độ nào đó, nằng quả thật đoạt thân thể "Tô Y Nhân".

Đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nằng quay thẳng hướng mình, Âm Ngọc Phong nghiêm túc nói, "Đoạt nhà chính là pháp thuật tà ác mà tu sĩ già yếu sắp tử vong, nhưng còn cực kỳ lưu luyện nhân thể, bỏ đi thân thể già yếu chiếm đoạt thân thể khỏe mạnh của người khác." Hấn vốn là chẳng qua là thử dò xét, không nghĩ tới thật đúng là gạt ra khỏi câu trả lời.

"Ta không có!" Tô Y Nhân kêu to, "Ta mới không có tà ác như vậy đây!"

Âm Ngọc Phong lập tức hỏi tới, "Nói như vậy người thừa nhận người không phải là Tô Y Nhân? Người rút cuộc là người nào, Tô Y Nhân ban đầu đâu?" Nằng hành động rất ngây thơ, không tham đồ hường nhạc, không cố gắng chiếm lấy yêu thích của một thất phẩm tu sĩ có thể giúp nằng tu luyện như hấn, cho nên hấn từ vừa mới bắt đầu cũng chưa có cho nằng là tà ác.

Tô Y Nhân không nghĩ tới mình bị hấn lừa ra lời nói, vội vàng đóng chặt đôi môi.

Cầm lấy mí hoặc trâm cài tóc vừa tùy ý ném lên giường, hấn đưa vào một chút linh khí phát động lực lượng mí hoặc, giọng nói nhẹ chậm nói, "Nói cho ta biết, người là ai?" Trong đầu hấn tập trung tinh thần tuần hoàn một cái ý niệm: nói thật!

Mí hoặc trâm cài tóc chẳng qua là trung cấp thấp tiểu pháp khí, đối tượng là người bình thường, là pháp khí dùng khi tu sĩ nhập thể tu hành lịch lãm, che giấu mình cùng người bình thường bất đồng, chẳng qua chỉ cần sử dụng thích đáng, cũng có thể mê hoặc được tâm thần tu sĩ tam phẩm trở xuống.

Ánh mắt Tô Y Nhân từ từ ngây dại ra, chần chờ rất lâu sau hồi đáp, "Ta là Lưu Nhã." Nằng cố gắng cùng lực lượng để cho ý thức mình mất đi không chế đối kháng, nhưng vẫn là không kiềm chế được nói ra tên thật của mình.

"Người nguyên lai là cái gì?" Âm Ngọc Phong trong lòng giật mình, nhưng lập tức ổn định tâm thần tiếp tục hỏi thăm.

"Ta chính là Lưu Nhã."

"Người là tu sĩ của môn phái nào? Hoặc người là phi nhân hay tinh quái?" Hấn sửa đổi cách hỏi.

"Ta không phải là tu sĩ, ta là người bình thường."

Âm Ngọc Phong nhất thời kinh hãi, không phải là tu sĩ? Không có linh lực mạnh mẽ cùng tinh thần lực, nằng làm sao có thể đoạt nhà thành công?

"Người là người của quốc gia nào?"

"Trung Quốc."

Âm Ngọc Phong lục soát toàn bộ trong đầu, còn là nhớ không nổi trên lịch sử Cửu châu đại lục có một cái quốc gia hoặc là vương triều là Trung Quốc.

"Người là thể nào tiến vào thân thể Tô Y Nhân, linh hồn bản thân nằng đây."

"Ta không biết. Nằng chết."

"Ta hỏi là, người ở trước khi tiến vào thân thể Tô Y Nhân, đang làm cái gì?" Âm Ngọc Phong phát hiện mình hỏi rất chặt vật, lấy được câu trả lời cũng khó mà hiểu, hấn không được đem nằng gỡ tình, để cho ý thức nằng thanh tỉnh trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuối Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

“Nói chuyện phiếm, chơi QQ.” Lưu Nhã trong Tô Y Nhân đang hoảng hốt đáp.

Nàng đang trả lời “QQ”, tiếng địch địch địch địch quen thuộc của “QQ” đột nhiên vang lên, còn liên tục vang lên mấy tiếng.

Thanh âm này không thua gì gây đánh vào đầu, không thua gì tiếng chuông u cốc, ý thức Tô Y Nhân đột nhiên thanh tỉnh, trong nháy mắt thoát khỏi mị hoặc trăm cái tóc khổng lồ.

Biểu tỷ nhấn lại,

QQ đi ra, QQ đi ra,

Nàng không thể đợi điên cuồng la, sau đó vui mừng thấy khuôn nói chuyện phiếm QQ hiện lên ở nơi bả vai Âm Ngọc Phong.

Âm Ngọc Phong không hiểu nàng tại sao đột nhiên tinh thần phấn chấn nhìn vị trí bả vai mình, tiếp tục hỏi tới nàng, cùng ai nói chuyện phiếm, trừ trừ là cái gì, trừ trừ, đồng âm của QQ, Âm Ngọc Phong không nói chính xác phát âm của QQ).

Tô Y Nhân toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn QQ, hoàn toàn không thấy Âm Ngọc Phong.

Bởi vì là ban đêm, không nói chuyện phiếm lộ ra vô cùng rõ ràng, biểu tỷ nàng mới nhấn lại là:

Nhã, ta quyết định đem độc để xứng cho chuyển kiếp nữ xứng Tô Y Nhân, người nói có được hay không?

(Tô Y Nhân : mã hậu pháo, chuyển kiếp nữ xứng Tô Y Nhân bây giờ là ta, ta đã bị độc để ăn rồi lại ăn !)

Hậu cung nữ chủ muốn điều chỉnh, ta đem quyền thế lớn nhất tính khí cũng lớn nhất độc để bỏ đi, tăng thêm một tam phẩm tu sĩ như ánh mặt trời ôn nhu khỏe mạnh. Mỹ nam này tuổi tác thiết định là hai mươi hai tuổi, tính tình cùng tâm tính cũng vô cùng xứng với nữ chủ. Lòng của tiên quân sư phụ chung quy quá già rồi, không xứng với nữ chủ trẻ tuổi.

(Tô Y Nhân: là tỷ phụ Kỷ Xuân Dương sao? Đại cung mới của người sửa đổi tới trình độ nào rồi, nhanh lên phát tới xem một chút. Tiên quân sư phụ, người tính toán pháo thí hân? Độc giả cũng bị ấn tượng đầu tiên, người nếu là pháo thí rồi mỹ nam sư phụ, tuyệt đối sẽ bị chữ chết!)

Mỹ nam này là thân thể thuần dương, mặc dù không có gia thế phía hậu đài, nhưng có tất cả di sản của sư môn, cùng thân thể thuần âm của nữ chủ âm dương song tu sau, tu vi hai người sẽ nhanh chóng tăng trưởng. Cần nhắc đến tính hợp lý của thiết định, hân và nữ chủ xuất quan trước chỉ có thể đạt tới tiêu chuẩn ngũ phẩm tu sĩ.

(Tô Y Nhân: Xuân Dương, thuần dương, người thật là biết đặt tên. Biểu tỷ, lực lượng của bọn họ thăng cấp, chuyển kiếp nữ Tô Y Nhân không thể bởi vì là nữ xứng, người sẽ để cho nàng vĩnh viễn là tam phẩm tu sĩ! Nhanh lên một chút giúp ta thăng cấp tu vi, thăng cấp ngón tay vàng!!!)

Vốn là Mộng quý quá yếu thế, ta sửa đổi thành quý tướng quân biết xâm nhập mộng cảnh người khác, điều khiển mộng cảnh. Hân tương lai sẽ có thực thể, cùng thuần dương từ cùng nhau chống lại tiên quân sư phụ.

(Tô Y Nhân: hậu cung nữ chủ muốn ba chân đỉnh lập sao? Ba nam nhân, không tệ, cứ như vậy rất tốt, đừng tăng lên nữa.)

Những nam chủ khác ban đầu dự định, ta không bỏ được a. Ta tiếp tục đi sửa đại cung, tìm cách để cho tất cả mọi người hạnh phúc lại tính phúc.

(Tô Y Nhân: chớ viết ra, hoặc là giống như lợi dụng chuyển kiếp nữ một dạng đem đám nam chủ còn dư lại phân chia đi!)

Nhã, người không để ý tới ta bên này ta thật tịch mịch, nhanh lên một chút trở lại. Đại cung, các loại tình tiết, văn chưa phát biểu, ta chỉ dám cùng người thương lượng a.

(Tô Y Nhân: biểu tỷ, ta cũng muốn trở về a. Di, cái này xong rồi? Chẳng lẽ ý nghĩa tồn tại của QQ không nói chuyện phiếm chính là nhắc nhở ta, ta thật ra thì sống ở trong thế giới biểu tỷ dùng chữ viết giả không ra ngoài?)

Tô Y Nhân nhìn QQ ảo ảnh không nói chuyện phiếm, nước mắt cuồn trào ra. Nàng giằng co nửa ngày, thì ra là tất cả hành động của tỷ tỷ Tô Khả Nhi hay là đang dưới điều khiển của biểu tỷ. Biểu tỷ từ không viết bi kịch, độc để cùng chuyển kiếp nữ Tô Y Nhân nhất định cuối cùng muốn HE, nàng chẳng lẽ muốn vĩnh viễn thay thế chuyển kiếp nữ cùng độc để cả người là độc, toàn thân nuôi trùng HE?

“Trừ trừ là cái gì, người cùng ai nói chuyện phiếm?” Âm Ngọc Phong thấy nàng thật lâu không trả lời, ánh mắt nhìn chăm chăm phương hướng bả vai mình ngăn người rơi lệ, rốt cục đứng dậy đem nàng buông ra.

“Biểu tỷ, biểu tỷ, người hại thảm ta.”

Tô Y Nhân đột nhiên lật người bò lổm ngổm ở trên chần tơ tằm than vãn khóc lớn, “Ta phải về nhà, ta phải về nhà. Nơi này không dễ chơi, chuyện của tỷ tỷ ta cũng không xia vào nữa, chỉ cần những nam nhân kia đối với nàng tốt, nàng yêu thu mấy hầy thu mấy; độc đế thứ người như thế quá tàn nhẫn bá đạo, ta tuyệt đối không muốn, cho Tô Y Nhân tốt lắm, quân bọn họ yêu thế nào.”

Thật lâu không có đạt được tin tức biểu tỷ, tâm tình nhớ nhà xông lên đầu, nàng bi thương cực kì, tựa như phát tiết khóc thút thít, khóc ra khỏi nguyện vọng của mình.

Âm Ngọc Phong nghe nhất thời thân thể cứng đờ, môi mòng động hai cái, nhưng không nói gì. Hắn phảng phất trí đặt mình bên ngoài nhìn Tô Y Nhân, một gương mặt tuấn tú rất là gầy gò âm trầm, một đôi tròng mắt đen sâu thăm phải như động không đáy.

Hắn bây giờ biết, cái Tô Y Nhân này không phải là là Tô Y Nhân ban đầu, tên thật gọi Lưu Nhã, nàng không có muốn đoạt nhà, dựa trên tâm trí phán đoán, bản thân tuổi tác cũng không lớn; nàng biết Tô Khả Nhi tương lai sẽ có rất nhiều nam nhân, hơn nữa liên hành động trước kia của nàng suy đoán, hắn rất có thể vốn cũng là một trong những nam nhâncủa Tô Khả Nhi; thân thể của nàng khẳng định còn hoàn hảo tồn tại, cho nên nàng chỉ muốn về nhà, nàng có thể trở về nhà; nàng không muốn hắn, nàng muốn đem hắn trả lại cho Tô Y Nhân ban đầu.

A a, đường đường độc đế, nhất phương bá chủ Tu Chân Giới, thất phẩm tu sĩ, cư nhiên bị một hoàng mao tiểu nha đầu chê, lại nhiều lần muốn đẩy cho người khác!

Tồn nghiễm của hắn, ở chỗ nào!

Tô Y Nhân khóc một trận, thanh âm càng ngày càng thấp, cuối cùng nhẹ nhàng khóc thút thít, thân thể nằm ở trên chần nhẹ co rúc.

Âm Ngọc Phong trầm mặt đưa mắt nhìn nàng hồi lâu, cuối cùng vẫn là đem nàng lộn tới đây ôm đến trong ngực, từ trong ngực hoàn mực xanh biếc rút ra một cái khăn tay tuyết trắng, nhẹ nhàng vì nàng lau nước mắt. Bởi vì tay vụng về, thiếu chút nữa lau đau đến ánh mắt của nàng.

“Đoạt nhà là phải trả giá thật lớn, linh hồn đoạt nhà thành công, rồi đi thân thể giá cao là hoàn toàn biến mất ở trên đời.”

Đe dọa nàng một cái sau, hắn chậm rề rề nói, “Ở bên cạnh ta, cho dù có người phát hiện ngươi là tà ác tu sĩ đoạt nhà, cũng không dám tìm ngươi chém yêu trừ ma duy trì chính nghĩa. Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn ở bên cạnh ta, ngươi muốn cái gì liền có thể được cái gì.”

“Không muốn! Ta cái gì cũng không muốn!!!”

Tô Y Nhân đoạt lấy khăn tay của hắn tự mình lau mặt, khóc kêu lên, “Ta phải về nhà, chết cũng muốn về nhà! Ta không muốn sống ở trên cái thế giới này.”

Bên ngoài du lịch hơn hai tháng, thấy không giải thích được nhiều hơn tới tỷ phu, nàng càng ngày càng hoài nghi cái thế giới này nhưng thật ra là song song không gian, là thật thật, lấy chuyện của tỷ tỷ Tô Khả Nhi làm trung tâm chẳng qua là đúng lúc cùng cuốn văn mới của biểu tỷ《Tô Khả Nhi tu tiên kí》tương đồng thời, đối với linh hồn có thể ở tỷ tỷ hạnh phúc mỹ mãn sau trở lại thế giới ban đầu hay không càng ngày càng không ôm hy vọng.

Bây giờ QQ nhấn lại của biểu tỷ lại đột nhiên để cho nàng lần nữa tin chắc, cái Cửu châu đại lục này là thế giới biểu tỷ nàng dùng chữ viết giá không ra ngoài, đối với bản thân nàng tới nói còn là hư ảo. Nàng là người chân thật, nàng có nàng thân nhân chân chính, nàng phải về nhà, nàng không muốn sống ở nơi trong thế giới hư ảo này.

Âm Ngọc Phong hơi cau chân mày, ngưng mắt nhìn thiếu nữ để cho mình bó tay không có cách nào.

Liên Lãnh Tu Trúc từng nói cùng mạng lưới tình báo của mình thu tập tới tình báo phân tích, Tô Y Nhân ban đầu phẩm tính thật không tốt, hắn nếu không phải là âm dương tình cô, căn bản không thể đựng nàng; coi như đựng, chỉ cần tình cô bị đưa tới bên ngoài cơ thể, hắn cũng sẽ không xen vào sống chết của nàng nữa.

Hắn muốn đuổi theo trở về là Lưu Nhã, cái thiếu nữ kỳ quái ngoài ý muốn tiến vào thân thể người khác này. Hắn nên làm thế nào để cho nàng cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh hắn đây?

“Nghỉ ngơi.” Hắn suy đi nghĩ lại một hồi, đem nàng đánh ngã ở trên giường, vì nàng đắp kín mền.

Tô Y Nhân ánh mắt hồng hồng nhìn hắn, muốn nói lại thôi. Hắn muốn làm cái gì, sẽ không đối với nàng sinh ra sát ý lần nữa đi? Chết thì chết, bây giờ tâm nguyện lớn nhất của nàng là có thể chết phải thống khoái chút, linh hồn có thể thuận thuận lợi lợi trở lại trong thân thể ban đầu.

“Nhanh lên một chút nghỉ ngơi.” Âm Ngọc Phong mò lên cái mền tơ tằm nằm xuống, đưa lưng về phía nàng ngủ, đem sau lưng không có chút nào phòng bị của mình bại lộ cho nàng.

Ngô, xem ra hắn tạm thời không có ý hành hạ nàng nữa.

Tô Y Nhân buông lỏng, đem khăn tay đắp hươg trên mặt mình, nhắm mắt lại.

Tâm tình liên tục hai lần lên rồi lại xuống, nàng thật tinh thần mỗi một tới cực điểm, không tới một hồi liền ngủ say.

Nàng ngủ thiếp đi, Âm Ngọc Phong không ngủ được.

cô gái này không muốn hấn, cho dù đã cùng hấn có quan hệ vợ chồng! Linh hồn của nàng nếu là rời đi thân thể này, cái thân thể rất khỏe mạnh này có phải sẽ biến thành trống rỗng hay không, hoạt tử nhân không có linh hồn?

Nàng nói Tô Y Nhân ban đầu đã chết, ngộ nhớ cũng không có chết, mà là chờ linh hồn của nàng rời đi thân thể sau linh hồn Tô Y Nhân ban đầu lần nữa nắm trong tay thân thể đây? Hấn đối mặt là một Tô Y Nhân khác. Cái Tô Y Nhân đó chính là nữ đệ tử nhỏ nhất của Lãn Tu Trúc, cô gái tục tăng phẩm tính thấp liệt, lẩn thien sợ á trong miệng Lãn Tu Trúc.

Đến lúc đó, hấn nên xử lý cái Tô Y Nhân đó như thế nào? Cái thân thể đó là hấn chạm qua, không thể lại bị nam nhân khác! Chi có giết nàng! Lãn Tu Trúc dù sao cũng chán ghét cái nữ đệ tử này, hấn coi như động thủ giết nàng, hấn cũng sẽ không xé rách da mặt cùng hấn nhất quyết tử chiến.

Người thiếu nữ này nói Tô Y Nhân đã chết, nếu như linh hồn của nàng rời đi mà nếu hấn muốn bảo tồn khu xác không có linh hồn, hấn nên dùng biện pháp gì? Bảo tồn còn có ý nghĩa sao? Hấn đối với việc ôm một khu xác không có linh hồn không có nửa điểm hứng thú!

Nghĩ tới nghĩ lui, suy nghĩ hấn như nước thủy triều, cho đến trời sáng, bên thủy vực Kính Hồ bắc truyền tới tiếng hát cao trầm của ngư phụ, hấn vẫn không có nửa điểm buồn ngủ.

Lật một bên thân, cánh tay hấn chống cằm suy nghĩ dung nhan khi ngủ của Tô Y Nhân. Có thể nàng mấy ngày nay đường dài ngự kiếm phi hành mệt mỏi, đêm qua lại liên tiếp bị kinh sợ, tối nay ngủ được rất trầm, hấn mất ngủ, ở trên giường lăn qua lộn lại, nàng cũng hoàn toàn không có chịu ảnh hưởng.

Tóc dài tán lác trên gò của nàng tựa như mây tựa như hắc cầm, mơ hồ phản xạ ánh sáng hơi yếu; gò má nàng đường nét tinh xảo nhu mỹ, tóc mái tự nhiên che giấu cái trán tuyết trắng, lông mi cong dài nồng đậm tựa như cây quạt nhỏ, chóp mũi cao tiểu lệ, hai cánh môi béo mập nhỏ nhắn nhẹ mím, đường cong ưu mỹ dọc theo môi dưới lướt qua cằm kéo dài đến chiếc cổ cao thon gầy như cổ thiên nga, cuối cùng biến mất ở trong cái mền.

Nàng đang lúc trẻ tuổi, ngay cả dung nhan lúc ngủ cũng tràn đầy sức sống thanh xuân; nàng nhớ nhà cùng thân nhân, khóe mắt còn lưu lại nước mắt lấm tấm

Âm Ngọc Phong thấy trái tim phốc phốc nhảy lên, tựa như nơi đó ôm một con con thỏ nhỏ bướng bỉnh. Nghiêng người dậy, hấn cúi đầu ngưng mắt nhìn nàng. Khuôn mặt lúc ngủ của nàng điềm mỹ an tĩnh, toát ra vài tia thiếu phụ quyến rũ.

Trên người nàng từ từ lộ ra khí chất thiếu phụ tất cả đều là bởi vì hấn, mà không giống như Tô Khả Nhi, vì hai người đàn ông mà thay đổi!

Lặng lẽ, nhẹ nhàng, trong lòng dâng lên nhàn nhạt kích động cùng kiều ngạo, hấn đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Da của nàng nhẵn nhụi bóng loáng, so da thịt trẻ nít còn phải mềm mại, xem ra nàng không chỉ có dùng khư ban sương trừ đi hai khối tỷ vết trên mặt nàng, còn nhớ rõ thường thường sử dụng hương cao dưỡng da hấn để cho tiểu thiếp Âm Ngũ đưa qua.

Chân chính nàng là cái dạng gì? So Tô Y Nhân ban đầu đẹp, còn là dung mạo bình thường? Hấn nhiều hứng thú lấy ngón tay điểm điểm chóp mũi của nàng, sau đó trượt đến hai mảnh môi màu hồng mê người của nàng miêu tới về đi.

Tô Y Nhân cau mày, đôi môi động hai cái, không có tỉnh lại.

Thấy nàng không có tỉnh, hấn hơi chần chờ một chút, cúi đầu tiến tới trên mặt của nàng, dùng đầu lưỡi thay thế ngón tay cọ xát môi mím béo mập nộn của nàng.

Một cổ mùi thơm đậm nhả của thiếu nữ trong nháy mắt tràn ngập chóp mũi hấn, tâm hồn hấn rung động, đầu lưỡi dò vào môi của nàng cố gắng cạy ra hàm răng nàng.

Thứ gì, giống như có con trùng ở trên môi nhích tới nhích lui

Trùng tử, cỏ trùng, Âm Ngọc Phong, kẻ nuôi cỏ trên người!

Tô Y Nhân nhất thời từ trong mộng bị làm tỉnh lại, “Oa —— trùng tử!” Hai tay vung mạnh, một cái tay nhất thời đánh tới đầu Âm Ngọc Phong, một cái tay khác là chắc chắn thật thật đánh vào trên mặt của hấn.

“Ba, ba.” Hai tiếng vang không sai biệt lắm đồng thời vang lên, một là âm thanh trầm muộn vỗ tới đầu, một còn lại là tiếng bạt tai thanh thúy.

Âm Ngọc Phong bị đau, gương mặt tuần tú nhất thời lại biến thành đen. Hấn đã là lần thứ hai bị nàng đánh tới mặt, mặc dù không thâm bằng lần trước, nhưng cũng nghiêm trọng mạo phạm tôn nghiêm nam nhân của hấn.

“Trời đã sáng.” Hấn lạnh lùng nói, “Không cho ngủ nướng!”

Tô Y Nhân mở mắt không dám tin nhìn hấn, muốn nói lại thôi. Cùng hấn cùng giường cùng gối hơn hai tháng, nàng lần nào không phải là ngủ thẳng xé trưa, ngủ thẳng sau giờ Ngọ cũng không phải chưa từng có a, lần này lại muốn nàng dậy sớm.

“Ta nên gọi người Lưu Nhã, còn là bảo người Tô Y Nhân?” Âm Ngọc Phong lạnh lùng dò hỏi, trước không chế người, không để cho nàng phát hiện hấn mới vừa rồi trộm hương.

“Gọi ta Tô Y Nhân.” Tô Y Nhân đem cái mền tơ tằm kéo đến nơi cổ mình, chân mày thấp xuống, khóe mắt nhìn coi mặt của hấn. Nếu như trí nhớ nàng không có bị lỗi, nàng mới vừa đánh hấn.

Không để cho hắn gọi tên thật của nàng sao?

Âm Ngọc Phong khỏe môi nhếch lên lãnh ý, hỏi, “Ngươi không tính toán nói cho sư phụ Lãnh Tu Trúc của ngươi biết, chân chính nữ đệ tử nhỏ nhất của hắn đã chết, ngươi là linh hồn đoạt nhà? Tô Khả Nhi nếu như biết muội muội sinh đôi nàng trên ái sớm bị người đoạt nhà, nàng sẽ khóc đến chết đi sống lại đi?”

“Ngươi đây là uy hiếp ta!” Trong lòng tức giận Tô Y Nhân không để ý sợ, hướng về phía hắn tức giận nói, “Ngươi cho rằng ta muốn đi vào thân thể của Tô Y Nhân? Tự ta thân thể thật tốt, cuộc sống của ta hạnh phúc vui vẻ, ta không biết xui xẻo đến mấy đời, mới có thể linh hồn chui vào trong thân thể này!” Còn phải cùng một nam nhân tà ác cả người là độc, đam mê dùng thân thể nuôi cổ trùng đây đưa chung một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Thấy Tô Y Nhân dám hướng mình nổi giận, Âm Ngọc Phong lạnh sâm sâm nói, “Bất kể ngươi nói bao nhiêu lý do, ngươi xâm nhập vào thân thể không thuộc về của ngươi là sự thật, Tu Chân Giới những thứ chính phái tu sĩ kia cũng sẽ không tha cho ngươi, ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta, ngươi sẽ không bị bất luận kẻ nào đuổi giết.” Đoạt nhà là tà thuật, các tu sĩ tự cầm chính nghĩa thường thường phát hiện một tiêu diệt một, tà phái tu sĩ hãm mộ người đoạt nhà thành công, bắt được cũng chỉ sẽ hỏi thăm bí quyết thành công, mà không phải ra tay trợ giúp, trừ khi có thể đạt được ích lợi nhiều hơn.

Tô Y Nhân quay mặt, cự tuyệt nhìn hắn. Trong lòng nàng khinh bỉ uy hiếp của hắn, nhưng nàng không thể nào nói ra bí mật cái thế giới này chính là biểu tỷ nàng dùng chữ viết sáng tạo ra.

Biểu tỷ nàng chỉ chuyên chú với đại cương chủ tuyến《 Tô Khả Nhi 》, không có thiết định tình tiết chi tiết, nàng giờ phút này sợ nhất Âm Ngọc Phong sẽ dùng thủ đoạn tàn nhẫn hành hạ nàng.

“Đứng lên, mặc quần áo từ từ xuống lầu. Bữa ăn sáng sau liền đi lên lộ đài tu luyện đi.” Âm Ngọc Phong vừa đứng dậy vừa nói.

Cứ như vậy?

Tô Y Nhân không dám tin nhìn hắn, trông thấy sau lưng hắn gầy gò trắng nõn.

“Tôi nay ……” Âm Ngọc Phong dừng một chút, phảng phất là cắn răng nghiêng lợi nói, “Đem hóa muốn đan toàn bộ cho ta.” Xoay người hướng nàng đưa tay.

“Ta bảo đảm hôm nay không ăn hóa muốn đan.” Tô Y Nhân vội vàng năn nỉ nói, “Hóa muốn đan trên tay ta không nhiều lắm, nhất định phải đặt ở bên người để phòng ngừa.”

“Không cần ngươi phòng ngừa!” Hắn mặt mũi lạnh lùng vừa nói lời có thâm ý khác, “Nếu như ngươi không muốn, ngươi có thể hướng ta muốn.” Hắn muốn khống chế lượng sử dụng cùng thời gian sử dụng hóa muốn đan của nàng.

“Không, ngươi không thể chèn ép ta như vậy!” Tô Y Nhân bực cái mền tơ tằm, thanh âm run run nói, “Đem hóa muốn đan để ta chỗ này có được hay không? Ta nếu như muốn ăn, nhất định sẽ nói trước cho ngươi biết.” Ngước khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn hắn, ánh mắt rung rung muốn khóc.

Nàng là không sợ hắn lấy đi hóa muốn đan, bởi vì nàng đã phục chế ra không ít hóa muốn đan, căn bản không sợ hắn lấy đi hóa muốn đan hàng thật. Nàng sợ là bị hắn phát hiện mình có ngón tay vàng sao chép không gian.

“Cho ta.” Âm Ngọc Phong uy hiếp nói, “Xem ra ta muốn thu lan ngọc bài mực xanh biếc của ngươi.” Có lẽ thật nên lấy đi trừ vật pháp khí, để cho nàng thân không nỡ điểm dựa vào, không dám còn nghĩ cách chạy trốn.

Tô Y Nhân nhất thời nhớ tới ngọc bài pháp khí là của hắn, nàng còn không có năng lực sửa đổi mật ngữ, nếu như hắn lấy đi ngọc bài tra xét vật phẩm bên trong, tuyệt đối sẽ phát hiện hóa muốn đan không chỉ có không ít, còn nhiều hơn đi ra, vội vàng về mặt đau khổ nói, “Được, ngươi đi ra ngoài trước, ta mặc quần áo từ từ sẽ lấy cho ngươi.” Nàng có thể ăn năn, đem hóa muốn đan “hắn” còn thừa lại trả lại cho hắn.

Âm Ngọc Phong thế nào cũng không nghĩ ra trên đời lại có sao chép không gian loại tuyệt thế pháp bảo này, tự nhiên cũng sẽ không nghĩ đến nàng sẽ đưa bốn thủ đoạn lừa gạt hắn, thật đi xuống giường đi mặc quần áo, sau đó đi ra bên ngoài để cho người đưa nước đi lên.

Tô Y Nhân không kịp mặc quần áo, bắt đầu nhớ lại. Nàng ngay từ đầu cầm mười viên hóa muốn đan bọc thành một bọc, một bọc sao chép hai phần, đợi 37 ngày, được bốn mươi viên hóa muốn đan, trước mắt lần thứ hai sao chép còn đang tiến hành.

Ban đầu nàng có 32 viên hóa muốn đan, ăn rồi hai mươi bốn viên, hắn còn lại 8 viên.

Từ bên trong giường trướng thò đầu ra nhìn sang, xác định Âm Ngọc Phong trong thời gian ngắn sẽ không vào phòng ngủ, nàng vội vàng từ trong lan ngọc bài mực xanh biếc lấy ra một hồ lô thuốc nửa đường mua được, từ bên trong đổ ra tám viên hóa muốn đan, lại đem hồ lô thuốc để hóa muốn đan còn thừa lại bỏ vào bên trong rương quần áo ở ngọc bài không gian để giấu đi.

Khóe mắt liếc thấy khăn tay đem qua Âm Ngọc Phong lấy ra thay nàng lau nước mắt, nàng đem tám viên hóa muốn đan không có mặt phong bảo vệ đem gói kỹ, lúc này mới yên lòng xuống giường mặc quần áo.

Móng sam màu vàng quá bại lộ, đương nhiên là không thể mặc ra phòng, nàng từ trong ngọc bài lấy ra một món quần áo mùa xuân của thiếu nữ bình thường ở nửa đường mua mặc xong, ra khỏi giường, đi tới trước bàn trang điểm để gương đồng soi soi, sau đó cầm lên cây lược gỗ màu tím trên bàn trang điểm chải mấy cái mái tóc dài đến eo bóng loáng nhu thuận như tơ lụa, cầm hóa muốn đan xuyên qua rèm màu lam trầm còn không có buộc lên.

Âm Ngọc Phong đang được một tên người làm trẻ tuổi phục vụ rửa mặt, thấy nàng xỏa tóc đi ra, lập tức không vui nói, “Thập Ngũ đi ra ngoài, gọi hai cung nữ tới.” Hẳn một loại không cho phép nữ nhân xa lạ ở trước mặt mình đi lại.

Âm Thập Ngũ vô cùng cơ trí, vội vàng cúi đầu lui ra ngoài, đứng ở ngoài cửa nói, “Chủ nhân, ngày hôm qua có người sử dụng đẳng hồn linh, bốn tên cung nữ tới từ trong hoàng cung toàn bộ hôn mê. Mặc dù chúng ta cho các nàng uống thuốc, nhưng các nàng là người bình thường, không cách nào khôi phục thần trí nhanh chóng, bây giờ toàn nằm ở trong phòng các nàng tu dưỡng.”

Thanh âm của đẳng hồn linh ở ngoài Minh Thủy hiên vang lên, hẳn và Âm Thập Nhất cùng tồn tại lâu dưới mặc dù bị liên lụy, nhưng ảnh hưởng không lớn. Bốn tên cung nữ trung niên vẫn còn ở dọn dẹp phòng tắm gấp xui xẻo, người người miệng phun bọt mép té xuống đất thần trí không rõ.

Biết được bốn người bình thường bị mình liên lụy, Tô Y Nhân nhất thời đau lòng đứng lên, vội vàng nói, “Để cho các nàng nghỉ ngơi nhiều, đừng tới đây phục vụ ta, tự ta có thể xử lý mình.” Cầm trong tay hóa muốn đan đã gói kỹ thả vào trên bàn trong phòng, sau đó quay người đi sau rèm, ngồi vào trước bàn trang điểm chải đầu vẫn tóc.

Thân thể nguyên chủ sẽ không tự đi chải kiểu tóc nào, Lưu Nhã từ nhỏ cũng không để tóc dài, cho nên kể từ nàng một mình xông xáo giang hồ, vẫn luôn là song nha kế non nớt, thỉnh thoảng sửa đổi một cái tết một cái đuôi sam lớn. Nàng nghĩ nơi này sẽ có người hầu hạ mình, cho nên mới xỏa tóc (Thật ra thì nàng không cảm thấy tóc dài phiêu phiêu có cái gì không tốt, nhưng người nơi này cho là xỏa tóc có mất phong hóa, nàng không thể không nhập gia tùy tục).

Rửa mặt xong, Âm Ngọc Phong làm người nghiêm cẩn mở ra khăn tay bọc hóa muốn đan điểm một cái con số, sau đó thu vào trong ngọc hoàn giới chỉ mực xanh biếc. Hắn chậm rãi đi vào tầng rèm thứ nhất, nhìn Tô Y Nhân đang vấn búi tóc thiếu nữ non nớt, nói, “Sau này ta tìm hai nữ tu sĩ thích hợp tới đây phục vụ ngươi.” Hắn sơ sót, quên người bình thường không quá thích hợp cuộc sống Tu Chân Giới.

“Ta tùy tiện, không ai phục vụ cũng không sao.” Tô Y Nhân hướng về phía gương đồng lớn vội vàng sửa tóc của mình, “Nếu như ngươi muốn đem bốn người bình thường kia đưa đi, xin đừng tôn trọng trí nhớ các nàng.” Ngày hôm qua Âm Ngọc Phong cho tỷ tỷ nàng giải được, đã nói trí nhớ tỷ tỷ hỗn loạn hoàn toàn là hắn hạ độc tạo nên!

Rất hiếm thấy, Âm Ngọc Phong gật đầu. Chờ Tô Y Nhân qua loa chuẩn bị xong tóc của nàng, hắn đem hoa mai trăm cài tóc tối hôm qua tiện tay thu lấy ra, đi tới phía sau nàng, cắm ở trên búi tóc phía bên phải của nàng.

Tô Y Nhân thân thể cứng đờ, ngây ngô như gà gồ. Hẳn là độc để nha, làm sao có thể chú ý nữ nhân sơ trang, còn giúp đeo trang sức trên tóc. Hắn có thể hay không nổi hứng thay nàng kẻ lông mi, tới đoạn vui thú trong khuê phòng?

“Nước nóng còn không có lạnh, ngươi nhanh đi rửa mặt một cái, Thập Ngũ sẽ đem bữa ăn sáng đưa ra.” Bén nhảy phát hiện Tô Y Nhân không phải là được sủng ái mà sợ hãi mà là cứng ngắt thân thể không tiếng động bài xích, Âm Ngọc Phong hồ hững thu tay về xoay người rời đi.

Di, ý tứ của hắn là muốn cùng nàng dùng bữa ăn sáng? Hẳn cho tới bây giờ không có cùng nàng ngồi chung một chỗ ăn cơm, hẳn đây là thế nào?

Tô Y Nhân cau mày khổ khổ suy tư, độc để bị chuyển kiếp, vẫn là hắn muốn ở trong bữa ăn sáng của nàng hạ độc?

Coi như hắn không có bị chuyển kiếp, cũng không muốn ở trong chén nàng hạ độc, đồ hắn ăn mình có thể ăn sao? Thức ăn của hắn nói không chừng là độc nấm có mùi tươi đẹp, trùng từ béo nộn!

Nàng kinh hãi run sợ, nhưng thấy Âm Thập Ngũ đưa tới hắc cháo, điểm tâm nóng, chút thức ăn bình thường, lúc này mới tin tưởng mình đem độc để yêu ma hóa quá đáng, hoàn toàn quên hẳn hăng qua là một người sống rất lâu, cũng muốn ăn ngũ cốc tạp lương.

Bữa ăn sáng đi qua, Âm Ngọc Phong nói, “Thiên tâm quyết ngươi luyện đến tầng thứ năm hay chưa?”

Hôm nay thật là chuyện kỳ quái một món tiếp theo một món!

Tô Y Nhân đè ép tò mò trong lòng nói, “Đã luyện, thiếu hụt chính là không ngừng luyện tập.” Nàng đoán có thể là hắn biết nàng không phải chân chính Tô Y Nhân, không hề bởi vì mâu thuẫn giữa hắn cùng tiên quân sư phụ gây khó khăn cho nàng nữa.

“Bắt đầu từ hôm nay, ngươi mỗi ngày sớm muộn tu luyện linh lực, buổi chiều luyện tập cửu thiên kiếm pháp, có cái nghi vấn gì, có thể trực tiếp hỏi ta.” Âm Ngọc Phong nói, “Mùa xuân Kính Thủy hồ linh khí đặc biệt dày đặc, vô cùng thích hợp ta ngươi tu luyện.”

“Ngươi biết Thiên Tâm quyết của Thiên Thành cung?” Tô Y Nhân kinh ngạc nói. Tu chân pháp quyết là trụ cột căn bản mà mỗi một môn phái tu chân

dựa vào, không thể nào tùy tiện sẽ để cho người học được, chẳng lẽ độc đế cùng tiên quân thật sự là huynh đệ cùng tộc?

“Ta rất quen thuộc Thiên Tâm quyết, cửu thiên kiếm pháp càng là quen thuộc phải có thể đầy đủ sử dụng ra. Chờ ngươi đột phá thiên tâm quyết tầng thứ năm, ta gọi Lãnh Tu Trúc đem khẩu quyết mấy tầng sau của Thiên Tâm quyết viết xong đưa tới đây.” Hắc bình tĩnh nói, trong giọng nói lạnh nhạt nghe không ra có cái gì kiêu ngạo, giọng trong trẻo lạnh lùng tựa như băng tuyết tan ra thành nước suối chảy xuôi vào thời tiết đầu mùa xuân.

Tiên quân sư phụ chịu đem độc gia bí quyết của Thiên Thành cung viết ra đưa đến hắc nơi này? Nếu như hắc có thể giúp tiên quân sư phụ tìm được tỷ tỷ Tô Khả Nhi, tiên quân sư phụ có lẽ sẽ đồng ý.

Tô Y Nhân cúi đầu suy nghĩ một hồi, chần chừ địa phương hỏi, “Đây không phải là bày tỏ ngươi sẽ không sẽ đem ta làm thử độc người? Ta dù sao không phải chân chính Tô Y Nhân, cùng Thanh Nguyên tiên quân không có quan hệ.”

Nghe nàng vừa nói cái này, Âm Ngọc Phong lập tức như dĩ vãng một dạng giữ vững trầm mặc.

“Tinh cốt bên trong cơ thể ngươi đã dẫn đi ra, ngươi hắc đối với ta đã không có hứng thú, ngươi sao không giúp ta đem tinh cốt trong cơ thể ta cũng đưa ra tới?” Tô Y Nhân cẩn thận hỏi, trong lòng vội vàng khát vọng hắc gật đầu.

“Không.” Âm Ngọc Phong lạnh như băng nói, “Được liệu dẫn cốt vô cùng khó được, ta đã không có.”

Nga, đang thí nghiệm không ngừng, đem được liệu trên quý toàn bộ dùng hết.

Tô Y Nhân rất hiểu, giọng nói uyển chuyển hỏi, “Vậy ngươi tính toán lúc nào thu thập những được liệu kia?” Hóa muốn đan rất hữu hiệu, nhưng cũng chỉ có thể ức chế tinh cốt ba đến năm năm, đem tinh cốt đưa tới bên ngoài cơ thể là biện pháp giải quyết triệt để.

“Được liệu rất khó thu thập.” Âm Ngọc Phong nói, tròng mắt đen thoáng qua một tia quý dị. Hắc là độc đế, tột đỉnh đông đảo thế lực khổng lồ, thuốc tài gì không có chuẩn bị nhiều một phần? Hắc không có nghĩ tới thay nàng dẫn tinh cốt!

Tô Y Nhân không biết hắc tính toán, nàng cẩn thận hỏi, “Ngươi có thể nhanh lên một chút phái người tìm kiếm nguyên liệu chế thuốc hay không?” Tư vị bị người khống chế bây giờ khó chịu.

Âm Ngọc Phong chần chờ một chút, nhẹ nhàng vuốt cằm. Hắc sẽ không thay nàng dẫn cốt, nhưng vì cho nàng một chút ấn tượng tốt, hắc gật đầu.

Phát hiện Âm Ngọc Phong ngoài ý muốn dễ nói chuyện, Tô Y Nhân lớn lá gan nói, “Cho ta hóa muốn đan tới nay có được hay không? Thân thể ta không thoải mái.”

“Thân thể của ngươi rất khỏe mạnh!” Cặp mi vừa nhíu, Âm Ngọc Phong nghiêm khắc nói. Nàng càng biểu hiện không quan tâm hắc, trong lòng hắc lại càng buồn bực. Chẳng lẽ lúc nàng nằm ở trên giường gào khóc nói, hắc vốn phải là một trong số nam nhân của Tô Khả Nhi, cho nên nàng từ vừa mới bắt đầu liền cự tuyệt cùng hắc đến gần? Nàng tại sao phải biết trước những thứ kia? Nàng còn có bí mật, sau này hắc nhất định phải lừa gạt đi ra!

“Âm Ngọc Phong, ngươi biết rất rõ ràng chúng ta chung một chỗ là bởi vì âm dương tinh cốt. Nếu bên trong cơ thể ngươi đã không có tinh cốt, ngươi thế nào sẽ còn đựng ta?”

Tô Y Nhân giật mình hỏi, “Chẳng lẽ ngươi không có cơ thiếp?” Độc đế đứng đầu làm sao sẽ không nuôi cơ thiếp? Người làm Âm Ngủ của hắc đã thu năm phòng thiếp thất, nuôi một đồng nữ nhân.

Đột nhiên nàng cho là mình hoa mắt, bởi vì nàng giống như thấy ánh mắt độc đế Âm Ngọc Phong lúng túng, trên gương mặt trắng nõn mơ hồ hiện lên ra một chút màu đỏ, bên tai từ từ thay đổi hồng.

Không thể nào, độc đế là xử nam?

Nàng bật thốt lên, “Ngươi là xử nam?”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49

Thấy Tô Y Nhân kinh ngạc cái này, Âm Ngọc Phong đột ngột đứng dậy, thẹn quá thành giận nói, “Hỏi chút cái này, ngươi không sợ thẹn thùng?” Thanh âm dị thường nghiêm nghị. Đây là lời mà nàng loại thiếu nữ tuổi tác này hỏi cho ra miệng? Chỉ có đám phụ nhân hào phóng nhất của Khôn Nguyên quốc mới có thể hỏi cái loại vấn đề để cho người ta khó có thể nhe răng này!

Tô Y Nhân nhất thời chân kinh đến không khép được miệng, lẩm bẩm nói, “Ngươi lại là xử nam?”

Không có cách nào, trên web có một nhóm người yêu thích tự xưng chỉ nhìn xử nam văn tiểu thuyết như vậy, thỉnh thoảng lúc ở QQ, dán tờ thảo luận xử nam, các loại chê cận bã nam, mình không cần thận bị ảnh hưởng, mặc dù không có quá nhiều sở thích sạch sẽ về tinh thần, nhưng cũng đối với nam nhân cả người trung thành bất bẻ đứng lên.

“Đi ra bên ngoài lộ thai luyện công đi!” Âm Ngọc Phong lãnh lệ nói, cùng gió rét phát tay áo rời đi.

Hắn vốn là như vậy, không muốn cùng nàng nói chuyện hoặc là không muốn trả lời vấn đề của nàng liên lạc mình đi.

Lão xử nam sống ngàn năm nhiều nha ~~

Tô Y Nhân đột nhiên cảm giác có chút buồn cười, lại đột nhiên có chút cao hứng. Nàng buồn cười biểu tỷ vì lấy lòng độc giả thích xử nam, đem ngàn tuổi lão mỹ nam cũng thiết định thành xử nam, nàng cao hứng là, cho dù độc đế người nọ là dùng chữ viết viết ra, nhưng ở cái thế giới này hẳn chính là chân thật, mình chia vào thân thể nữ nhân địa phương, thường thức đến tư vị xử nam.

Tư vị xử nam a

Khỏe miệng béo mập bao hàm một cái mỉm cười, nàng không nhận được che tai nhớ lại biểu hiện của Âm Ngọc Phong ở trên giường.

Lần đầu tiên hẳn ngay cả tiền diễn cũng không làm gì liền đi thẳng vào vấn đề, nàng nếu không phải là bởi vì nguyên nhân tình cô, thân thể đã sớm tình - muốn sôi trào, lấy không tốt sẽ bị hẳn thọt phải chết đi sống lại, bên trong tan vỡ, nga, tăng mô mỏng tê liệt kia không tính.

Hắn lần thứ hai lần thứ ba mặc dù vẫn có chút vụng về, nhưng làm cho nàng muốn - tiên - muốn - chết bất tỉnh đi; sau này giường kỹ của hắn đột nhiên tăng mạnh, cho nàng một lần nhanh hơn một lần cảm thụ tuyệt vời.

Nếu như trên người hắn không giấu độc, không nuôi cô, có thể nói chút lời ôn nhu dễ nghe, tuyệt đối là một giường bạn rất tốt đây!

Ngón tay của hắn vô cùng linh hoạt, đại khái là vì quanh năm điều chế độc được, luôn có thể tinh chuẩn tìm được điểm nhạy cảm của nàng xoa bóp dẫn dụ, làm cho kì nghỉ ngơi sau một đợt cao - triều của nàng còn chưa có bắt đầu cũng đã kết thúc, trực tiếp bị đẩy vào trong một đợt vui vẻ mới.

Hắn thích dùng môi mỏng ngậm duyên môi của nàng, da thịt cùng hồng anh hai vú, tựa như dụng tâm thương thức mùi độc được giải được, phán đoán được tính của độc tính một dạng, làm cho nàng thở hồng hộc, cau mày ngậm nga.

Đầu lưỡi hắn

“Ba ——” Tô Y Nhân chợt cho mình một cái tát, trong lòng kêu lên: mới sáng sớm phát cái gì xuân!

Hôm nay là ngày thứ ba ăn hóa muốn đan, tình cô tùy thời cũng có thể xao động, nếu nàng lại suy nghĩ lung tung như vậy, thân thể lập tức sẽ nóng ran đói khát đứng lên.

Hai tay dùng sức nhéo mặt mới nóng rần lên của mình, nàng tỉnh táo đứng lên đi tới phía ngoài lộ thai, ngửa mặt sâu hô hấp, để cho không khí lạnh lùng mới mẻ sáng sớm của Kinh hồ cọ rửa cả người mình, rót xuống thân thể nóng ran đưa tới bởi vì tư tưởng không thuần khiết của mình.

Nhắm mắt trầm ngưng, nàng từ từ cảm ứng thiên địa. Trong không khí linh khí rất nồng, hơn nữa thủy linh khí dày đặc, nàng một hít một thở, cư nhiên liền đem từng tia một linh khí dẫn vào trong kinh mạch tự thân.

Khó trách Âm Ngọc Phong phải ở chỗ kiến trúc Xuân Thủy trúc này, bày chương nhân pháp trận, thì ra là chiếm đoạt một khối đất bảo bối phong thủy thích hợp thủy linh căn tu sĩ tu luyện.

Giang hai cánh tay, nàng đắm chìm ở trong thiên địa linh khí, bắt đầu vận hành Thiên Tâm quyết, chủ động thu nạp thiên địa linh khí, điều động đoàn linh khí màu lục trong đan điền tiến hành tuần hoàn lớn nhỏ quanh kinh mạch toàn thân, đem cả hai từ từ dung làm một.

Giang hai cánh tay đứng thẳng ngửa mặt lên trời, nghiêng người nằm vật xuống lấy cánh tay làm gối, khoanh chân ngồi trên đất năm tâm hướng lên trên. Tư thế tu luyện bất đồng, nhưng tất cả mục đích đều là để cho người luyện tập chú tâm dung nhập vào trong thiên địa, đem thiên địa linh khí hấp thu thành của mình.

Không biết lúc nào, Âm Ngọc Phong đứng ở một góc lộ thai Minh Thủy hiên, ánh mắt ngưng mắt nhìn Tô Y Nhân đang đắm chìm ở giữa thiên địa.

Thiếu nữ với sức sống thanh xuân đáng người yêu điệu, giờ tay nhấc chân tản ra yên lặng cùng an tường. Hắn thường thức, trong lòng dâng lên một loại tình cảm ấm áp tường hòa, sinh ra ý tưởng cùng nàng vĩnh viễn chung sống như vậy, vĩnh viễn đứng ở bên trên thương thức xinh đẹp của nàng.

Nàng theo tính tự nhiên tâm tư đơn thuần, không ham quyền thế không tham giàu sang, cũng không thích mỹ nam, để cho hắn vốn không có hứng thú đối với nữ nhân từ từ ghi tạc trong lòng.

Lúc nàng mới vào đời tò mò nhất gan, đối với tỷ tỷ lệ thuộc vào rất nhiều, đối với hắn sợ hãi chán ghét, luôn là dùng một chuyện nàng biết trước có thể sẽ xảy ra cố gắng thoát hợp hắn và tỷ tỷ nàng, kết quả làm cho chính nàng cùng hắn cùng nhau trúng âm dương tình cô, bắt đầu dĩ dăng lên lần đầu của thiếu nữ.

Nghĩ đến lần đầu, chân mày Âm Ngọc Phong thật sâu nhíu lại, thân thể nàng đoạt nhà là lần đầu, là thuần khiết, nhưng nhìn hành động tự ta thư giải của

nàng Nàng rất hiểu hóa giải tình - muốn của thân thể là cái gì, rất hiểu nam nữ chi hoan là cái gì, bản thể nàng có thể từng có nam nhân.

Nam nhân trước kia của nàng.....

Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân nàng nói gì cũng không tiếp nhận hấn, tâm tâm niệm niệm phải về nhà?

Nghĩ tới đây, hai tròng mắt đen nhánh của hấn trong nháy mắt bao phủ một tầng sương lạnh, quanh thân phát ra một cỗ sát ý lạnh như băng.

Nữ nhân hấn nhìn trúng quyết không thể để cho người khác đụng! Nàng nếu đã thành Tô Y Nhân, từ nay nàng sẽ phải quên lãng quá khứ, chỉ tiếp nhận hấn một người đàn ông!

Gương mặt thanh gầy tuấn dật của Âm Ngọc Phong âm trầm, lặng yên không một tiếng động bay ra Minh Thủy hiện. Hiện tại hấn đối với nàng mấy lần không đành lòng xuống tay quá tuyệt, hấn sẽ vì tương lai của hấn và nàng làm quyết định.

Bởi vì không lo lắng chung quanh gặp nguy hiểm, cũng không lo lắng có người sẽ cắt đứt mình, Tô Y Nhân quá chú tâm đắm chìm trong tu luyện Thiên Tâm quyết, hút vào thiên địa linh khí vô tận dùng không hết, một vòng lại một vòng, cho đến cảm giác lần này tu luyện đủ viên mãn rồi mới thu công.

Chậm rãi mở mắt ra, nàng nhìn thấy là ngày xuân nhô lên cao. Một tay chống mặt đất, nàng chậm rãi đứng dậy bắt đầu hoạt động gân cốt kéo bắp thịt.

“Ngươi vận công xong rồi.” Thanh âm nam tử trong trẻo lạnh lùng quen thuộc vang lên bên tai.

“Ngươi chừng nào thì tới?” Nàng kinh ngạc nói.

“Ta một mực ở.” Đứng ở cách đó không xa Âm Ngọc Phong lạnh nhạt nói, “Ngươi luyện công luyện một ngày một đêm.” Hấn kiên nhẫn đợi một ngày một đêm

“Đi?” Tô Y Nhân không dám tin hỏi, “Tại sao ta không có cảm giác được?” Một ngày một đêm, tình cổ trong cơ thể nàng

Âm Ngọc Phong bình tĩnh nói, “Lúc ngươi tu luyện, ta cho ngươi dùng một chút đặc chế cấm muốn tinh thần hương, tạm thời áp chế tình cổ bên trong cơ thể ngươi.” Từ từ đi tới bên người nàng.

Tô Y Nhân nhìn hấn suy nghĩ một chút, lập tức nhớ tới mình giống như có mấy lần nghe thấy được mùi thơm ngát u lạnh, nhưng bởi vì toàn tâm vận công, không có đi nghĩ mùi thơm là từ đâu tới.

“Các cung nữ đã tốt lắm, đang ở phía dưới. Ngươi đi xuống ăn chút thanh đạm, đi lên nghỉ ngơi.”

Đi tới trước mặt Tô Y Nhân, Âm Ngọc Phong môi mím vừa cong, “Khoảng cách lần trước cho ngươi dùng cấm muốn tinh thần hương đã qua một canh giờ, tình cổ bên trong cơ thể ngươi muốn bắt đầu xao động rồi.” Xem ra chung sống lâu, chỉ cần hấn không có bày tỏ hành hạ nàng, nàng sẽ không lại nhìn thấy hấn liền hướng về phía sau rút lui.

Tô Y Nhân nhất thời khẩn trương, kêu lên, “Cho ta hóa muốn đan, hoặc là cho ta cấm muốn hương.” Bây giờ nhưng là ban ngày, là vào buổi trưa!

Tầm nhìn dừng lại ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên phỉếm hồng của nàng, biểu lộ hấn lãnh đạm nói, “Không.”

Tô Y Nhân nhất thời tức bực dậm chân. Nàng có hóa muốn đan, nhưng dùng nhất định sẽ đưa tới hấn hoài nghi. Thủ đoạn hấn nhiều mà cao minh, nàng rất có thể sẽ không gánh nổi bí mật nàng có sao chép không gian.

Thấy đáng về nàng giận đến cắn răng dậm chân như bé gái, Âm Ngọc Phong đột nhiên cao hứng đứng lên, trong mắt mang cười đi ra lộ thai, nhẹ mau vào phòng ngủ hấn.

Độc đế, khôn kiếp!

Tô Y Nhân tức hừ hừ đi xuống lầu hai.

Bốn tên cung nữ quả nhiên ở cửa thang lầu của lầu một chờ đợi, vừa nhìn nàng xuống vội vàng nghênh đón, hành lễ bái kiến, đem chuyện Âm Ngọc Phong giao phó các nàng chuyển cáo cho nàng.

Tô Y Nhân cũng không muốn khờ sở cung nữ nghe lệnh người, sẽ tùy các nàng phục vụ.

Hơn một giờ sau, tắm rửa trôi qua nàng mặc một bộ cung trang màu nộn vàng, gương mặt hồng phác phác chạy thẳng tới lầu hai. Nàng bước chân gấp, thang lầu bằng gỗ phát ra tiếng vang “đặng đặng đặng”.

Đáng chết đáng chết đáng chết!

Nàng vừa nguyên rửa, vừa bước nhanh hướng trên lầu đi. Không có cách nào, tình cổ an tĩnh hơn hai tháng bắt đầu gây chuyện, sẽ không đi lên, nàng muốn ở trước mặt bốn người xa lạ mất thể diện.

Vội vã bận rộn đẩy cửa phòng ra đi vào, trở tay chốt khóa cửa, nàng xách theo quần chui hướng rèm lam trầm đã để xuống.

Âm Ngọc Phong đã sớm chuẩn bị xong ở sau tầng rèm thứ hai, đứng ở bên ngoài giường chờ nàng.

“Ngươi, hừ!” Trong lòng đè nén Tô Y Nhân nhẹ hỏn hỏn nói, “Bên trong cơ thể ngươi không phải là không có tinh cổ nữa sao, tại sao còn không cho ta ăn hóa muốn đan?” Ăn một chút cơm, bốn tên cung nữ liền bắt đầu phục vụ nàng tắm rửa. Nàng yêu thích sạch sẽ, cũng biết phía dưới sẽ phát sinh chuyện gì chỉ đành phải tắm rửa thay quần áo, đem mình tắm phải sạch sẽ đưa đến trước mặt hắn, cung hắn hưởng nhạc.

“Bởi vì,” Hắn tỉnh táo mà lý trí nói, “Ta muốn biết, đang không có âm dương tình cổ điều khiển, ta có mãnh liệt muốn ngươi hay không.”

Hắn một mình ngàn năm lâu, nên nghe thái di bà khuyên, tìm một cô gái có chút cảm giác động tâm làm bạn mình lâu dài. Nếu như hắn đang ở dưới tình huống không có bất kỳ quấy nhiễu đối với nàng sinh ra mãnh liệt tình - muốn, như vậy hắn sẽ vận dụng hết thủy thủ đoạn đem nàng nhốt ở bên người, không để cho nàng có cơ hội cùng nam nhân khác tiếp xúc.

Hắn không phải là Lãnh Tu Trúc, hắn sẽ không cho nữ nhân mình có cơ hội dính chọc nam nhân khác! Nữ nhân của hắn, nhất định phải đối với hắn tuyệt đối trung thành!!!

Tô Y Nhân lập tức giận đến oa oa kêu to, “Ngươi nghĩ làm thí nghiệm, tại sao cũng không cân nhắc cảm thụ của ta? Ngươi muốn cho ta ở dưới ảnh hưởng tình cổ, lần nữa lao vào trong ngực ngươi? Ngươi rất đặc ý có phải hay không? Bởi vì ta bị tình cổ khống chế, chỉ có thể cầu xin ngươi giúp ta thư giải.”

Nàng còn không có mất đi lý trí, nói tùy tiện tìm nam nhân lăn giường, giải trừ muốn độc của tình cổ, đem tà phái đại lão độc để kích thích phải lửa giận hùng hực, sau đó mình bị ngược.

(Nàng hiểu rõ đối với âm dương tình cổ toàn bộ đến từ thiết định của tác giả biểu tỷ, cho là vốn là trứng cồ Tô Khả Nhi có thể tìm kiếm nam nhân khác thư giải, nàng cũng có thể.)

Tròng mắt thâm thúy thoáng qua một tia âm đạm, Âm Ngọc Phong rất trấn tĩnh nói, “Lần này không cần ngươi chủ động.”

Hắn đi tới trước mặt Tô Y Nhân đang kinh ngạc, nói, “Ta ôm ngươi.” Hai tay đem nàng ôm ngang lên, hướng đi chiếc giường xa hoa sang trọng kia.

“A?” Trọng tâm thân thể thay đổi, Tô Y Nhân vội vàng bắt lại vạt áo hắn, cả kinh kêu lên, “Mau buông ta ra!”

Lạnh lùng vô tình như hắn sẽ đối với nàng sử dụng thủ đoạn ôn nhu sao?

Ngô, trên người hắn tràn ra nhàn nhạt mùi thuốc khô sớ, thật dễ ngủ. Hắn nhìn thanh gầy như thư sinh vậy, thực là hai cánh tay mạnh mẽ mà có lực, đem nàng công chúa ôm một cái phải vững vàng bình ổn.

Công chúa ôm nha, trừ khi còn bé ba ba gia gia ông ngoại, còn không có một người đàn ông ôm qua nàng như vậy.

Lòng của nàng không giải thích được nhộn nhạo, hai tròng mắt chứa thẹn thùng ngưng mắt nhìn tay của mình bắt lại vạt áo trước ngực hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Rating: 17+

Chương 50: Đem ngươi nhốt ở trong khuỷu tay

Sau giờ ngọ đầu mùa xuân, ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào phòng ngủ, trong phòng ngủ xuân ý dồi dào.

Âm Ngọc Phong đem thân thể mềm mại Tô Y Nhân ôm lên giường, trống rỗng lấy ra một viên thuốc máu đỏ nhét vào đôi môi nàng.

Hắn lại hướng nàng hạ độc được gì?

Tô Y Nhân không dám ăn lung tung, dùng ánh mắt hỏi thăm đây là cái gì.

“Lần nữa điều chế hóa muốn đan, có thể để cho ngươi giữ vững bảy phần thanh tỉnh, chế trụ năm phần tác dụng của muốn độc.”

Hắn hỏi đáp, “Sẽ không để cho ngươi giống như dĩ vãng điên cuồng không tiết chế như vậy.” Trong giọng trong trẻo lạnh lùng mơ hồ mang theo một tia ôn nhu, hai tròng mắt đen nhánh lưu chuyển tình ý đậm đến mức không thể thấy.

Thật sự là mới chế hóa muốn đan, còn là độc dược không biết tên nào đó?

Tô Y Nhân nửa tin nửa ngờ, nhưng lại nghĩ đến tình cô nàng phát tác, cần lấy được sự giúp đỡ của hắn, hắn không cần thiết trước khi hưởng thụ vui vẻ đối với nàng hạ độc, vì vậy há mồm uống thuốc. Viên thuốc này vừa tiến vào trong miệng nàng liền nhanh chóng hòa tan, hóa thành một cỗ chất lỏng mát mẻ. Nàng thường thức ra vị khổ mùi thơm ngát cùng mơ hồ vị máu lẫn vào trong đó sau không dám chần chờ, lập tức toàn bộ nuốt xuống.

Mỗi một viên hóa muốn đan nàng dùng đều có máu của hắn, mà trong hóa muốn đan hắn ăn cũng có máu của nàng, trong lúc vô tình, bọn họ trong người có ta trong ta có người.

“Làm gì không cho ta hóa muốn đan ban đầu?” Nuốt viên thuốc vào sau, nàng vội vàng hỏi. Cần gì luyện chế hóa muốn đan chỉ có một nửa dược hiệu? Hóa muốn đan ban đầu cũng không phải là cấm muốn đan, người ăn chỉ cần động tình, thân thể còn là sẽ sinh ra tính - muốn.

“Cái này tốt” Âm Ngọc Phong trầm ngâm nói, hơi chần chờ một chút sau đưa tay vuốt tóc dính vào gò má nàng, cúi người, ôn nhu hôn cái trán tuyết trắng của nàng.

Hắn ở thời điểm lúc ban đầu đối với nàng tàn nhẫn cùng vô tình quá nhiều, sợ hãi chán ghét của nàng đối với hắn xâm nhập máu xương; bọn họ song song trùng tình cổ, mỗi lần hoan ái cũng lệ thuộc vào muốn độc của tình cổ, hắn không có lòng tin: khi nàng không chịu tình cổ ảnh hưởng, có thể nguyện ý cùng hắn hoan ái hay không? Cho nên hắn tốn một ngày điều chế ra loại thuốc này, hy vọng nàng có thể ở trạng thái nửa điên cuồng nửa thanh tỉnh tiếp nhận mình.

Hắn tuyệt đối là ở đối với nàng triển khai kế hoạch nào đó! Hắn nhất định là muốn trước ôn nhu cưng chiều nàng, chờ nàng bị cưng chiều phải giống như chim hoàng yến không cách nào rời đi lồng chim của chủ nhân như vậy không thể rời bỏ hắn sủng ái, nửa hung hăng chế cười nàng vứt bỏ nàng, trừng phạt nàng thoát đi, cho tổn nghiêm nam nhân bị tổn thương của hắn mà trả thù!

Biết linh hồn của nàng cùng thân thể không phải là đồng nhất, hắn đối với hành hạ thân thể của nàng không có hứng thú, tính toán hành hạ linh hồn của nàng!

Tô Y Nhân ôm mười hai vạn phần cảnh giác nhắm hai mắt lại, mặc cho hắn trêu đùa nàng, dược hiệu hóa muốn đan điều chế lần nữa phát tác thật nhanh, nàng vốn là từ từ dâng lên nóng ran trong lúc bất chợt bắt đầu như thủy triều rút đi, đối với trên người hắn mang theo mùi thuốc kham khổ cùng mùi nam nhân cũng không có quá lớn cảm giác tim đập tai nóng.

Âm Ngọc Phong khẽ hôn khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại xinh đẹp tuyệt trần của nàng, hai mảnh môi mỏng nhẹ nhàng ôn nhu, giống như ở một chút xiu thường thức tư vị nàng, phân tích tốt đẹp của nàng.

Ân ~ bờ môi của hắn giống như mang theo tĩnh điện, đâm người!

Tô Y Nhân cau lại chân mày, chịu nhịn cái hôn để cho mặt mình đỏ lên. Nụ hôn của hắn nhẹ nhàng như lông vũ một dạng, nhân nhật giống như cảm giác điện giật tê dại lan tràn từ địa phương hắn hôn qua, như nước hồ khuấy tán rung động một vòng một vòng. “Thật là nhột ~ không nên như vậy.” Nàng có chút không nhịn được loại tê dại này, lại càng không thói quen hắn ôn nhu, bắt đầu tránh né.

Âm Ngọc Phong muốn chính là phản ứng của nàng, làm sao có thể để cho nàng trốn tránh? Hắn lật người đem nàng đè ở dưới người, hai tay nắm ở hai gò má phồng hồng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nghiêm túc tỉ mỉ hôn nàng, thăm dò nàng kiều mỵ, đào móc tình cảm mình cũng không biết có hay không.

Hôn vào mí mắt mỏng như cánh ve của nàng, mí mắt nàng cấp tốc nhẹ dầy dứa, cánh mũi khẽ động, giống như bị kinh sợ. Đôi môi đung chạm trên môi của nàng, như bướm với hoa như ong nếm mật, nhẹ mỗ chậm liếm, môi của nàng rất nộn, tựa như hai mảnh tiên nộn cánh hoa. Giữa răng môi nàng tan mất nhân nhật mùi thơm thiếu nữ, hắn không nhịn được cạy ra hàm răng nàng, dò vào đàn miệng, dùng đầu lưỡi bén nhạy phân biệt nguồn gốc mùi thơm, giành lấy càng nhiều hương vị ngọt ngào hơn trong đó.

“Ngô, ân ~” Hắn quá đáng ôn nhu cùng thân mật để cho Tô Y Nhân vô cùng không thích ứng, nàng bắt đầu từ chối, đầu đẹp gãy giữa chừng đưa, hai tay khoác lên hai bờ vai hắn dùng sức đẩy hướng ra phía ngoài.

Lực đạo này, quả thật so trẻ con chơi đùa, hơn tựa như tiểu nữ nhân hướng nam nhân của nàng làm nũng!

Âm Ngọc Phong ngược lại hưng phấn, lưỡi thô linh hoạt câu dây dưa cái lưỡi dính hương của nàng, liếm thì mải khuấy đều khẽ cắn nhay múa, mút vào nước miếng trong miệng thấm ra hương vị ngọt ngào của nàng.

“Ân, ân ~” Đầu lưỡi bị hắn tùy ý đùa bỡn, nước miếng bị hắn mút vào lại càng hút càng nhiều, Tô Y Nhân buồn bực than nhẹ, hai tay bất tri bất giác từ khước từ biến thành ôm cổ phía sau lưng hắn, đầu lưỡi chủ động đánh ra, để ở lưỡi hắn ngăn cản hắn đùa bỡn.

Đây là nghề hạp! Đây nên là động tình!!!

Trong lòng dâng lên một trận kích động, hắn hưng phấn ngâm dục ở đôi môi nàng dùng sức hút, linh lưỡi mạnh quét miệng nàng, kịch liệt khuấy đều cái lưỡi mềm mại của nàng, mút vào nuốt nước miếng đối với hắn mà nói tựa như ngọc dịch quỳnh tương.

Quá, quá kích tình!

Tô Y Nhân ô ô phản kháng, lần nữa bị động chịu đựng hắn lửa nóng kịch liệt sâu hôn. Không khí dâm dục giữa hai người hắn bốc lên, một vệt nước

mập mờ dọc theo khoe miệng của nàng trần ra.

Ô ô, nóng quá, thật buồn bực, hô hô, hô hô ~ mau nín chết rồi!

Không khí giống như cũng bị hấp hút rút, Tô Y Nhân hô hấp càng ngày càng gấp rút, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng phai đỏ bừng. Kim nén đến khó chịu, hai tay bắt đầu vỗ vào hân, cong lên đầu gối một cái một cái đánh thân thể hân.

“Người tư vị rất tốt!” Đang lúc Tô Y Nhân cho là mình muốn hít thở không thông mà chết, Âm Ngọc Phong đột nhiên ngẩng đầu lên tán dương, trông mắt trong trẻo lạnh lùng dị thường sáng ngời, tựa như thiêu đốt hai đóa ngọn lửa.

“Người, người người, khôn kiếp!” Tô Y Nhân tức thở hu hu mắng, giọng nói hờn dỗi, một đôi mắt xuân thủy liên tục, cực kỳ quyến rũ.

“Ta, khôn kiếp?” Ngón tay vuốt ve đôi môi sưng đỏ kiêu diễm của nàng, thỏa mãn với đây là mình tạo thành Âm Ngọc Phong đặc ý cong khoe miệng ưu mỹ.

“Khôn kiếp, đi tìm chết!” Tô Y Nhân hung hăng trừng hân một cái, thở phì phò không để ý tới hân. Nàng rất muốn mắng điểm mới mẻ ác độc, đáng tiếc từ nhỏ bị giáo dục để cho nàng ngay cả mắng chửi người cũng sẽ không, chỉ biết khôn kiếp, khôn kiếp, đồ hỗn hào, cắt ngay, đi tìm chết các loại.

“Đi tìm chết? Người quên ta đã từng nói, ta chết, người chôn theo.” Âm Ngọc Phong hiểm thấy không có tức giận, “Nếu chúng ta lúc sống cùng giường, như vậy sau khi chết chúng ta sẽ cùng huyết đi.” Một cuộc trao đổi miệng lưỡi, cho tới bây giờ làm việc luôn quả quyết hân đã làm quyết định cuối cùng.

“Thích ta hôn người sao như vậy?” Không đợi Tô Y Nhân trả lời, hân nói, “Mặc dù cảm giác lãng phí thời gian, nhưng ta rất thích.” Trước kia phần lớn thời gian đều là trực tiếp hoan ái, hân lãng phí một cách vô ích cơ hội có thể gia tăng tình thú hơn.

Ai muốn cùng hân cùng huyết? Cùng khu xác thân thể nguyên chủ còn để lại cùng huyết đi đi!

Hô hấp vài hóp không khí mới mẻ, trong lòng không ngừng chế giễu Tô Y Nhân áp a áp ứng hỏi, “Người, người nước miếng có độc hay không, bên trong có hay không cổ trùng?” Trong không khí tràn ngập thể vị sạch sẽ hỗn hợp mùi hương kham khổ của hân, nàng cảm giác mình có chút choáng váng đầu, nhịp tim cổ quái, đoán chừng là trúng độc.

Âm Ngọc Phong lập tức đổi sắc mặt, lạnh lẽo cả giận nói, “Người cho rằng ta là độc nhân, cổ nhân? Yên tâm, coi như cả người ta là độc, người cũng sẽ không trúng độc!” Biểu lộ mỉm cười hiểm thấy của hân trong nháy mắt cứng lại.

Có độc để bảo đảm, Tô Y Nhân nhất thời có chút yên tâm, tiếp tục cực kì phá phong cảnh hỏi tới, “Cổ trùng đây?” Những lời này nếu là ở trước kia, nàng liền hỏi cũng không dám hỏi.

Vì để cho nàng từ từ tiếp nhận mình, Âm Ngọc Phong nhẫn nhịn cả giận nói, “Ta trước đây thật lâu cũng không ở trên người mình nuôi cổ nữa. Tất cả cổ trùng cũng phong ấn ở trong trư vật pháp khí, khi cần thả ra nữa.” Trong cơ thể nuôi một con cổ vương, tuyệt đại đa số cổ đều không thể nuôi nữa. (Tình cổ là đặc thù, là số rất ít trong các loại cổ không chịu cổ vương khống chế.)

Thì ra là trên người hân rất sạch sẽ đây!

Tô Y Nhân nhất thời lòng tràn đầy vui mừng. Bởi vì vui mừng, mi mắt nàng đột nhiên trở nên nhu mì rất nhiều.

Âm Ngọc Phong thấy tâm ý này rung động, thân động mau hơn động tâm, tay đã bắt đầu bóc xiêm áo Tô Y Nhân. Các cung nữ ở trong hoàng cung phục vụ qua hoàng hậu hiểu ý bề trên nhất, cho Tô Y Nhân chuẩn bị xiêm áo nhìn như dây thừng rất chặt, vạt áo rất tù, nhưng chỉ cần tìm được nút thắt, nhẹ nhàng vừa kéo, xiêm áo liền tán lác.

Âm Ngọc Phong vừa kéo nút thắt trước ngực Tô Y Nhân, xiêm áo Tô Y Nhân nhất thời tán ra; ngón tay hân một gạt, cái yếm nhỏ nàng mặc nhất thời toàn bộ bại lộ trước mắt hân. Phần cánh đáng dấp tiêm tề, tòa cột tinh xảo, hai vú tuyết trắng nửa che ở chiếc yếm hồng, trong mắt hân lóng lánh tươi đẹp, nhất thời cảm giác miệng lưỡi khô ráo, cực xương ở cổ họng không tự chủ được chuyển động hai cái.

“Y Nhân” Hân nuốt xuống nước miếng xông ra trong miệng, đưa tay kéo nút thắt trên yếm của nàng. Giống nhau, cái nút thắt này cũng nhẹ nhàng lôi kéo liền giải tán.

Cảm giác ánh mắt của hân lưu chuyển tình cảm mình rất xa lạ, Tô Y Nhân sắc mặt đỏ bừng cần môi quay mặt đi.

Chân chính nàng hai mươi tuổi, khổ học trung học lại nhìn lên vô số tiểu thuyết ngôn tình, nếu như trực giác nàng không có sai, độc đế Âm Ngọc Phong đây là sinh tình đối với nàng. Hân không tốt, trừ quyền thế tài phú lực lượng các loại không tốt! Lúc ban đầu hân đối với nàng hành hạ nàng khắc cốt khó quên, sợ hãi đã sâu tận xương tủy, cho dù bây giờ có thể đối mặt hân, nhưng chỉ cần phát hiện hân có ác ý, nàng sẽ run rẩy kinh hãi tay chân lạnh cả người.

Nhìn nàng nghiêng mặt đi, trên mặt mặc dù là đà hồng kiêu diễm quyến rũ động lòng người, nhưng biểu lộ không có bất kỳ say mê cùng mê mang. Âm Ngọc Phong biết nàng không có đối với hân động tình, trong lòng dâng lên nhàn nhạt sắp ý. Đã từng có vô số xử tử thanh thuần so nàng mỹ diễm bị đưa đến trước mặt hân cung hân tiết chơi, cung hân hưởng nhạc, cung hân thái âm bổ dương, hân không phải là chuyển tay ban cho người làm chính là dùng để thử độc, chưa bao giờ có một có thể để cho hân sinh ra từng tia một hứng thú, thương hại cùng ôn nhu, khi hân thật muốn tốt đối với một cô gái, cô gái này không tán thưởng, chẳng những không hiến ân cần với hân lại còn chạy trốn, nếu như không có tình cổ, nàng thậm chí ngay cả hân hái cùng hân hoan ái đều không có.

Đã không nỡ giết nàng, không bỏ được thả nàng, chỉ có thể dụng tâm tư để cho nàng mê luyện hân, đối với hân sinh tình.

Trong lòng Âm Ngọc Phong đột nhiên nhớ tới lời của phụ thân qua đời ngàn năm trước: không có được luôn là tốt nhất; người, bất kể là nam nhân còn là nữ nhân, cũng rất tiện, luôn là càng không chiếm được lại càng muốn lấy được; người nào động tâm trước, người nào liền bị động; Phong nhi, chớ đối với nữ nhân động tâm, nếu như động tâm liền đem nữ nhân để cho mình động tâm gặt gao vậy ở trong khuỷu tay mình, không để cho nàng độc lập, không để cho nàng có cơ hội cùng nam nhân khác tiếp xúc.

Lãnh Tu Trúc không có đem Tô Khả Nhi coi chừng gặt gao, cho nên Tô Khả Nhi không chỉ có gả cho người, vẫn cùng một quý sinh ra loại tình cảm không rõ không nói được. Y Nhân, ta đối với người động tâm, ta muốn đem người nhốt ở trong khuỷu tay ta, bởi vì đây là người để cho ta động tâm nhất định phải bị trừng phạt!

Tháo ra cái yếm nhỏ của Tô Y Nhân, Âm Ngọc Phong đem nàng hai tay ôm lấy, chui đầu vào cổ nàng, dùng môi dùng răng trừng phạt nàng không động tâm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Để Đuối Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Rating: 18+

"A, chớ cần ta, rất đau." Tô Y Nhân la hoảng lên, thanh âm lại mềm nhu quyến rũ, nghe tựa như muốn đáp di chương.

Cô gái để cho người ta phiền não!

Âm Ngọc Phong cắn đoàn tuyết tron nhuần như ngưng chỉ trước ngực nàng, trong lòng tức giận suy nghĩ, lực đạo hàm răng lại nhẹ rất nhiều. Ngẩng đầu nhìn một chút bộ vị mình cắn, một loại thỏa mãn nhất thời tràn đầy lồng ngực: trên hai vú tuyết trắng của nàng, xuất hiện một dấu hàm răng đỏ tươi.

"Đau lắm hả?" Hân nói nhỏ, mơ hồ mang một tia thương tiếc.

Tô Y Nhân bị đau vội vàng nói, "Rất đau." Hân cũng tính toán ôn nhu đối với nàng tại sao còn cắn nàng? Trời sanh có nhân tử bạo lực, người thường không thể chịu được nhẫn nhịn hân!

"Ngaoan một chút, thuận theo điểm. Ta để cho người hưởng thụ vui vậy cá nước đẹp nhất trên đời." Hân cam kết, nhẹ nhàng liếm dấu răng hân chế tạo ra.

Tô Y Nhân nhưng không biết làm sao, "Ta không phải ở trên giường người?"

Người là đao ta là thịt cá, nàng đang ở dưới người hân để cho hân muốn làm gì thì làm, hân còn muốn như thế nào? Hóa muốn đan mới chế giống như muốn mất hiệu lực nha, bởi vì nàng lại cảm thấy đến nóng ran quen thuộc, hai chân không nhịn được bắt đầu khép lại đứng lên ma sát lẫn nhau, cái mông khó nhịn cọ xát ở trên lớp chăn đệm bóng loáng mềm mại.

"Đúng vậy, người đang ở trên giường của ta!" Âm Ngọc Phong tự nhủ, bàn tay không khách khí chút nào bắt được tuyết đoàn của nàng nhẹ nhàng xoa bóp đè ép, để cho tuyết đoàn mềm mại trắng nõn tràn ra giữa khe hở năm ngón tay của hân, để cho hồng anh ở trung tâm tuyết đoàn trở nên cứng rắn, chia vào lòng bàn tay của mình.

"A, ân ~~~" Tô Y Nhân phát ra tiếng rên vui sướng, mười ngón tay đột nhiên bắt lại đệm giường tơ lụa dưới người, mũi ướt át hướng Âm Ngọc Phong lộ ra ý vội vàng nào đó.

Tình huống thiếu nữ càng ngày càng nồng đậm, Âm Ngọc Phong khí huyết sôi trào nóng vội mất kiên nhẫn, đã không tỉnh táo ung dung bằng lúc trước. Hân nhanh chóng rút hết xiêm áo của hân và Tô Y Nhân, che ở trên người nàng, vừa vuốt ve thân thể mềm mại càng ngày càng nóng của nàng, vừa dùng nam nhân kiêu ngạo đã cứng rắn của hân mài giữa chân của nàng.

"A ~~ ân....." Nàng uyển chuyển than nhẹ, cặp mắt bao hàm tình - muốn mê mang nhìn giường trường, trong lòng vừa khát vọng thâm thiết lại tự ta khinh bỉ.

Nàng rõ ràng biết mình đang làm cái gì, nhưng vô lực cự tuyệt hân, thậm chí vô cùng mong đợi hân tiến hơn một bước. Tình cô sở dĩ không gọi muốn cỏ, cũng là bởi vì nó có thể để cho người trúng cô bởi vì muốn sinh tình! Nàng sợ hãi hân tàn nhẫn vô tình, nhưng khi hân bắt đầu đối với nàng ôn nhu mạch mạch, nàng còn có thể sợ hãi hân bao lâu? Nàng chán ghét hân cả người là độc, lấy thân nuôi cô, nhưng hân chính miệng nói nàng sẽ không trúng độc, cỏ trùng trên người của hân toàn đặt ở trong trử vật pháp khí, nàng còn có lý do chán ghét sao?

"Y Nhân, thích ta làm như vậy sao?" Âm Ngọc Phong dán đến bên tai nàng nhẹ nói, "Mở ra hai chân người, để cho ta vuốt ve người, mở ra lòng của người, để cho ta tiến vào người." Giọng thâm ách ngâm nga thơ ca trực tiếp nhất, đầu độc Tô Y Nhân tình cảm đơn thuần.

"Ân....." Tô Y Nhân hô hấp dồn dập đưa ra hai cánh tay ôm cổ hân, chậm rãi tách ra chân của nàng, để cho hân từ từ chen vào giữa hai chân. Thân thể trẻ tuổi đã hưởng qua vui vậy không qua nỗi vuốt ve nhất, tình cổ trong cơ thể gây chuyện, hân ôn nhu hiếm thấy, có thể động tình, không một không để cho hàng tường rào tre trong lòng nàng ngã xuống, tiếp nhận hân cầu hoan.

Nàng ôn thuận để cho hân mừng rỡ như điên, nàng phối hợp để cho hân tình - muốn sôi trào, hân ở trên môi của nàng rơi xuống một hôn sâu hoắm, sau đó ôn nhu đẩy cao hai chân của nàng, chậm rãi tiến vào thân thể của nàng.

"A ~~~" Khát vọng lấy được thỏa mãn để cho bọn họ song song phát ra thân - ngâm vui sướng.

"Người..... động nha....." Tô Y Nhân vừa then thùng khiếp lại kích động, kiều nhan đã hồng như say, hai tròng mắt nhuận nước quyến rũ, đàn miệng đỏ bùng phun lời mời ngay cả mình cũng không tin nổi.

"Y Nhân..... như người mong muốn." Hân ngưng mắt nhìn nàng, nhẹ nhàng động, eo gầy gò khẽ nâng chậm áp, phảng phất nàng là con nít bằng sứ dễ vỡ, hân phải cẩn thận yêu mến.

"Y Nhân." Hân gọi.

"Ân." Đắm chìm ở trong hoan ái nàng mê loạn ứng tiếng, mây liễu cau chặt lộ ra nàng đang nhấn nạy cảm giác nào đó nàng không cách nào thừa nhận.

"Ta cho phép người kêu tên ta." Tính tình cấp trên của hân không đổi được, lại lấy giọng điệu ban ân nói chuyện.

"Không gọi." Nàng bản năng cự tuyệt.

"Ta hy vọng người kêu tên ta." Phát hiện vấn đề, hân lập tức đổi lời nói.

"Không gọi." Nàng cự tuyệt lần nữa.

"Đã không có mấy người kêu lên tên thật của ta rồi." Hân chần chờ đứng lên, ngay cả thân thể cũng không động.

"Âm Ngọc Phong." Sắp xông vào tột cùng tình - muốn nàng nhất thời bắt đầu nôn nóng, chủ động đưa eo mềm dẻo thúc giục hân.

"Gọi ta Ngọc Phong." Hân xấu xa đắm đắm hai cái lại ngừng lại.

"Âm Ngọc Phong, Ngọc Phong, Ngọc Phong....." Nàng không ngừng bận rộn kêu lên, ngay sau đó bị hân một nhảy điên cuồng vận động đưa lên tình - muốn tột cùng.

Thời gian từ từ chảy qua, thanh âm hoan ái mập mờ tựa như tình khúc nam nữ trong thiên địa vĩnh hằng không đổi, ở trong phòng ngủ sau giờ ngọc lập lại vang vọng.

"Ân ~~~" Tô Y Nhân lười biếng lật người, ngay sau đó phát ra một tiếng thân - ngâm. Eo a, chân a, tất cả đều bủn rủn phải không giống của mình!

"Người đã tỉnh?" Thanh âm nam tử quen thuộc vang lên ở bên tai, nàng che mặt xấu hổ nói, "Người thế nào vẫn còn ở?" Dĩ vãng hân cũng sẽ rời đi.

"Đây là phòng ngủ ta, ta tại sao muốn rời đi?" Âm Ngọc Phong tâm tình vui thích hỏi ngược lại, đứng dậy vén lên chăn mỏng, đem nàng lộn phải nằm xuống, hai tay linh hoạt ở hông của nàng trên dưới đâm bóp. Là đâm bóp, phải không ngâm sắc - tình đâm bóp. Hân ở trong lòng bàn tay dùng sức cùng linh lực, để cho eo Tô Y Nhân bị mài khó khăn nhất thời thư thái rất nhiều.

Tô Y Nhân nằm ở trên gối đầu, buồn bực hỏi, "Người rốt cuộc muốn thế nào?" Độc đế cao cao tại thượng hướng nàng lấy lòng, nàng không phải là cảm động mà là sinh ra ý tưởng "giao dịch".

"Ở lại bên cạnh ta." Âm Ngọc Phong nói, bàn tay bắt đầu trượt hướng chân nàng. Khi thấy giữa chân nàng bùn lầy bừa bãi, tròng mắt thanh minh trong nháy mắt trở nên thâm thúy u ám đứng lên.

"Ta đã bị người ép ở ở bên người rồi." Tô Y Nhân không hiểu nói. Nàng tuổi còn nhỏ ai, không qua nỗi mỹ nam ôn nhu cám dỗ, hơn nữa cái mỹ nam này dễ xuống tôn nghiêm đế vương, trở nên có chút ôn nhu.

"Ta hy vọng người cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh ta." Âm Ngọc Phong nói. Cha mẹ từng trải qua cho hân biết, cưỡng bách có thể được rất nhiều đồ, nhưng chỉ có tình cảm không thể cưỡng bách. Thái độ bà nói nữ nhân cũng thích nam nhân miệng ngọt lại tỉ mỉ hiểu lòng người, hân nếu như muốn để cho một nữ nhân không bởi vì bất kỳ ích lợi nào thích hân, hân nhất định phải vứt bỏ đáng về cao cao tại thượng, sửa đổi tính tình lạnh lùng vô tình.

"Chỉ cần tình cổ vẫn còn ở trong cơ thể ta một ngày, ta cũng không thể là tâm cam tâm nguyện." Tô Y Nhân bĩu môi, nói làm bầm, "Tình cổ, danh như ý nghĩa sẽ ảnh hưởng tình cảm người trúng cổ. Ta bây giờ chính là đồng ý ở lại bên cạnh người, cũng là trái lương tâm nói như vậy."

Tình cổ quả thật có thể để cho người trúng cổ đối với khác phái vốn là không có tình cảm sinh ra tình cảm!

Sâu sắc bị làm hại Âm Ngọc Phong trầm mặc, hân không muốn đem tình cổ bên trong thân thể Tô Y Nhân đưa tới, bởi vì ở dưới tác dụng tình cổ nàng đều phải thoát đi hân, không có tình cổ trói buộc, nàng đối với hân tuyệt đối chỉ có cừu hận cùng sợ hãi, bởi vì hân đã từng hành hạ tỷ muội các nàng tàn

nhấn như vậy.

Nàng đã từng nói hấn sẽ hối hận, nàng thật nói đúng!

"Thay ta đem tình cô đưa ra." Tô Y Nhân bên xoay mặt liếc thấy hấn đang trầm tư, ánh mắt chuyển một cái, nói, "Chẳng lẽ ngươi tính toán vĩnh viễn dùng tình cô không chế ta? Ngươi ngay cả tự tin của nam nhân đều không có!" Phép khích tướng đối với độc đế sống đã thành tình hữu hiệu sao? Nàng thấp thòm bất an, lo lắng không đạt tới mục đích lại chọc giận hấn.

Âm Ngọc Phong trầm ngâm hồi lâu, nói, "Tình cô ta có thể giúp ngươi đưa tới, nhưng là ngươi nhất định phải thể, thân thể của ngươi tuyệt không để cho nam nhân thứ hai đụng."

Trốn cũng không phải sợ nàng trốn, hấn không phải là Lãnh Tu Trúc bản hấn kia, thiên lý truyền âm thạch đều không có dư thừa. Tô Y Nhân để lại cho hấn một hồ lô máu hấn còn giữ bộ phận lớn, chỉ cần nàng trốn, hấn lập tức xuất ra thiên lý truyền âm thạch đã cài lương trời qua, sau đó lợi dụng thiên lý truyền âm thạch tìm được nàng, đem nàng bắt trở lại.

Căn bản cũng chưa có nghĩ tới cùng nam nhân nơi này có cái gì ràng buộc!

Tô Y Nhân vui mừng, vội vàng thể, "Ta Tô Y Nhân hướng trời thể, thân thể tuyệt không bị nam nhân ngoài Âm Ngọc Phong đụng chạm, nếu có vi phạm, trời đánh ngũ lôi." "Tô Y Nhân" đã bị tác giả vững vàng trời chết ở trên người độc đế Âm Ngọc Phong, Lưu Nhã không có, nàng nếu như có thể trở lại thể giới thực tế, lên đại học sau nhất định phải tìm một sinh viên đại học ôn nhu thể thiết cả người khỏe mạnh làm bạn trai.

Thấy Tô Y Nhân phát thể độc, Âm Ngọc Phong vuốt cằm nói, "Qua một đoạn thời gian ta giúp ngươi dẫn cô." Lòng người là khó khăn không chế nhất, cho dù là chủ tớ, hấn muốn chẳng qua là thái độ của nàng, hấn tự có biện pháp không để cho nàng dám thay lòng đổi dạ.

"Tại sao là qua một đoạn thời gian?" Tô Y Nhân nhất thời bắt đầu nôn nóng, sợ đêm dài lắm mộng hấn thay đổi chủ ý.

"Cần gọt đủ các loại dược liệu." Âm Ngọc Phong giải thích.

"Gọt đủ những dược liệu kia cần bao lâu?" Tô Y Nhân hỏi tới, thật ra thì nàng càng muốn hỏi, trong lúc này nàng có thể được ăn hóa muốn đan hay không a?

"Không biết." Âm Ngọc Phong nói, "Có chút dược liệu rất khó được, có dược liệu mặc dù thường gặp, nhưng lúc vào thuốc phải là mới mẻ, cho nên chế thuốc cần phối hợp thời kỳ thành thực của những thuốc kia."

Tô Y Nhân không hiểu y dược, nhưng cảm giác hấn nói phải phi thường có lý, không nghi ngờ chút nào, quyết định kiên nhẫn chờ đợi. Trong tiểu thuyết nàng xem qua giống như cho tới bây giờ không có một quyển nhắc tới loại cổ trùng như âm dương tình cô có thể bị đưa tới bên ngoài cơ thể, tình cô trong cơ thể nàng có thể bị đưa ra hoàn toàn chính là một ngoại ý muốn, nàng đã vui mừng vạn phần rồi, không thể hy vọng xa vời Âm Ngọc Phong có thể tại chỗ vì nàng dẫn cô.

Thấy nàng cao hứng vô cùng, Âm Ngọc Phong thấp giọng hỏi, "Cảm giác như thế nào?" Hấn không chế muốn - lửa của tự thân đem nàng một lần lại một lần đưa lên tình - muốn tới cùng, mà mỗi một lần cũng làm cho nàng thu được nguyên vẹn nghỉ ngơi, nàng có thể cảm nhận được bị sủng ái cùng bị thương tiếc rồi.

"Cảm giác gì như thế nào? Ngó, ngươi mới chế hóa muốn đan khẩu vị tương đối khá, nhưng dược hiệu còn không bằng hóa muốn đan cũ."

Tô Y Nhân không hiểu phong tình nói, "Ta còn là hy vọng ngươi cho ta hóa muốn đan cũ."

Âm Ngọc Phong nhất thời nổi óa, ngón tay đâm vào khe giữa móng nàng nhấn hai cái, nói, "Cái này!" Ngón tay thuận thể đâm vào trong lõi đi trơn trượt kia câu lấy mấy cái.

"Nha ~" Tô Y Nhân dùng sức kẹp lại hai chân, cả kinh kêu lên, "Chớ loạn động!" Khuôn mặt phồng phai đỏ bừng, tựa như rặng mây đỏ bên mặt trời lặn.

Mặc dù là ngủ tự nhiên tình, các loại xôn xao trong thân thể cũng đã trở bình thường, nhưng trong thẹn thùng hoa giữa chân còn lưu lại tơ mềm dư âm, nói không chừng liền bị hấn câu lên j~j~ như vậy. Chân nàng còn lưu lại thể - dịch sền sệt của hai người bọn họ, hấn tại sao có thể không chế bản đi vào bên trong nữa?

"Cảm giác như thế nào?" Vỗ vỗ cái móng tuyệt nộn bấp thịt căng thẳng của nàng, Âm Ngọc Phong có chấp hỏi, giống như muốn từ trên người của người trong cuộc lấy được tài liệu thứ nhất liên quan tới biểu hiện trên giường của hấn.

"Tốt, tốt, thoải mái cực kỳ!" Tô Y Nhân mắc cỡ thét to, thân thể một trận lộn xộn, chui vào trong cái mền tơ tằm.

Âm Ngọc Phong nhất thời lộ ra một mím cười hài lòng.

Năm ngoài trước cuối năm, Lãnh Tu Trúc đem thái di bà ẩn cư ở Phượng Hoàng sơn Khôn Nguyên quốc mời ra sơn buộc hấn trả người, thái di bà dạy bọn họ một câu nói trong đó là: muốn thu phục lòng của phụ nữ, nhất định phải để cho thân thể nữ nhân đạt được tuyệt đối thỏa mãn.

Câu này truyền lưu ở trong phòng mật ngữ của Khôn Nguyên nữ quốc nghĩ đến cũng vô cùng thích hợp các nam nhân những quốc gia khác.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 52

Âm Ngọc Phong phảng phất thay đổi một người, đối với Tô Y Nhân ôn nhu thể thiết, ban ngày dụng tâm chỉ đạo nàng tu luyện, tự mình làm cái bia cho nàng tu luyện pháp thuật kiếm thuật, nói một ít truyền thuyết cùng chuyện lý thú ở Tu Chân Giới, buổi tối dùng thân thể thư giải thống khổ cho nàng khi tình cô phát tác. Trừ hóa muốn đàn cũ Tô Y Nhân muốn, hần cơ hồ ngàn theo trăm thuận, có cầu xin tất ứng. Tô Y Nhân hỏi thăm hần Tô Khả Nhi, Kỳ Xuân Dương, Chiến Thiên Cương trước mắt ở địa phương nào, có gây tranh chấp hay không, hần thật đúng là phái người đuổi theo điều tra.

(Tô Y Nhân rất có tự biết rõ, rồi đi lời như vậy trước mặt chắc là sẽ không nói.)

Như vậy hần còn là độc đế lãnh khốc vô tình, thủ đoạn hung tàn trong thiết định của biểu tỷ? Nàng không có tỷ tỷ tuyệt thế xinh đẹp cùng tên khí, càng không có hào quang nữ chủ, có năng lực gì để cho hần vì nàng làm ra sửa đổi? Hần thật hiểu lãng mạn phong hoa tuyết nguyệt?

Luôn cảm giác không được tự nhiên Tô Y Nhân vô cùng kinh ngạc, một lần hoài nghi hần bị người chuyển kiếp, nhưng nhìn Âm Đại Âm Tam thiết thân người làm phục vụ hần đối với hần ôn nhu đối đãi người coi như không thấy, phảng phất độc đế lãnh khốc cho tới bây giờ luôn có một mặt ôn nhu.

Một ngày, nàng rốt cục không nhịn được, hỏi thăm bọn họ: bọn họ không cảm thấy chủ nhân của bọn họ trở nên rất quý dị sao?

Âm Đại trầm mặt không nói lời nào, bởi vì hần tuyệt đối sẽ không nói cho Tô Y Nhân, chủ nhân nhà hần trừ bí mật tự thân bên ngoài, còn kém điểm bị thái đi bà đại nhân thực lực mạnh mẽ hành động thô bạo giờ lên lộ tai rớt vào một đồng lớn quan niệm về nam nhân nữ nhâncủa nàng.

“Rất bình thường.”

Âm Tam đáng ngoài trung niên rất trấn định lấy thân phận người từng trải giải thích: “Nam nhân nữ nhân lâm vào tình yêu cũng sẽ trở nên không bình thường, cho nên loại không bình thường này thật ra thì cũng rất bình thường. Chủ nhân mặc dù đã có ngàn năm thọ nguyên, nhưng ở trong trí nhớ của ta hần cho tới bây giờ không có đối với nữ nhân động tâm, lần đầu động tâm, không nhịn được liền biến thành tiểu tử non trẻ, để xuống thân phận làm việc hần từ trước không thể nào làm.” Chủ nhân nhà hần vốn là có bí mật đặc thù của “Tiên” cấp tu sĩ, chủ nhân lại bị thái đi bà đại nhân từ đầu giáo dục một lần, tính tình trở nên hơi ôn nhu một chút là chuyện rất bình thường.

Đây là khẩu lệnh xin tha sao?

Tô Y Nhân mặt mũi dấu hỏi nhìn Âm Tam, muốn nói lại thôi. Làm một phái nữ thời đại mới cuộc sống ở tin tức tốc độ truyền bá cực nhanh, nàng dĩ nhiên biết nam nhân nữ nhân nói yêu thương sẽ mất lý trí, nhưng độc đế là ai vậy, hần hay là sống một ngàn tuổi lão lão lão đầu, tim của hần còn có thể trẻ tuổi đến mức vì nữ nhân sửa đổi?

Đây tuyệt đối là thể giới tiểu thuyết, cũng chỉ có thể giới tiểu thuyết mới phải xuất hiện loại hiện tượng không hợp lý này!

“Âm Tam tiên sinh, chủ nhân nhà ngươi có phái các người thu thập dược liệu dẫn tinh cô ra bên ngoài cơ thể hay không? Hần nói chờ dược liệu đầy đủ hết liền vì ta đưa tới tinh cô.” Tô Y Nhân tao nhã lễ độ hỏi. Nàng ngày ngày cũng đề ý cái này, nàng đã hỏi Âm Ngọc Phong hai lần, bây giờ ngưng ngưng hỏi nữa.

Âm Tam ngẩn người, nói, “Vẫn còn đang thu thập.” Bọn họ lại phái người đi xuống thu thập dược liệu, nhưng không phải là dược vật dùng để chế biến dẫn dắt tinh cô.

“Còn cần bao lâu?” Tô Y Nhân hưng phấn hỏi, ánh mắt sáng trong suốt tràn đầy hi vọng.

“Có mấy loại dược liệu đặc biệt khó tìm đến, ta không cách nào xác định thời gian.” Âm Tam mặt nghiêm túc nói, “Chủ nhân nếu đã đáp ứng giúp cô nương đưa tới tinh cô, bọn ta tự nhiên sẽ thúc giục thuộc hạ mau làm.”

Hần và Âm Đại toàn trình tham dự nghiên cứu âm dương tinh cô, đối với chủ nhân có còn dược vật dẫn dắt tinh cô hay không rất là hiểu rõ, nếu chủ nhân không muốn bây giờ giúp Tô Y Nhân dẫn tinh cô, bọn họ cũng chỉ có thể giúp đỡ chủ nhân làm tròn lời nói dối.

“Quá chậm, còn phải chờ thật lâu a ~” Tô Y Nhân than thở. Âm Ngọc Phong gần nhất thật thay đổi ôn nhu thay đổi thể thiết, nàng càng ngày càng không thể chống đỡ được loại công kích này của hần. Nhưng là, hần là độc đế nha, cho dù hần là CP của chuyển kiếp nữ Tô Y Nhân trong đại cương mới củabiểu tỷ, chia vào thân phận chuyển kiếp nữ Tô Y Nhân nàng cũng không muốn bị định đoạt.

Từ lãnh khốc vô tình đến ôn nhu thể thiết, loại biến chuyển quá đột ngột này, nhất định là bị biểu tỷ ảnh hưởng. Nếu như đây không phải là thể giới tiểu thuyết《 Tô Khả Nhi 》, đây là một song song không gian chân thật, hần sẽ đối với nàng tốt như vậy?

Tô Y Nhân băn khoăn, chần chờ, khoắc phượng hoàng vũ y Âm Ngọc Phong đưa cho nàng ở đình đài thủy tạ Xuân Thủy trúc đang luyện tập phi hành.

Từ từ bay, nàng nhìn hồ lớn với mặt hồ như gương, trong lòng lại bắt đầu vì thực tế, hư ảo, song song thế giới mà băn khoăn.

Âm Đại Âm Tam nhìn ra tâm tình Tô Y Nhân lại không tốt, lẫn nhau nhìn sang, Âm Tam lưu lại “giám thị” nàng từng có ghi chép chạy trốn, Âm Đại hướng lầu các độc lập phía tây Minh Thủy hiền bay đi. Chủ nhân của bọn họ bây giờ đang ở phòng luyện công nghiên cứu luyện tập trấn hồn thuật, Âm Đại đi xem một chút, nhìn có thể nói lên đề nghị hữu dụng hay không.

Trấn hồn thuật, danh như ý nghĩa là pháp thuật trấn áp quỷ hồn. Độc để chuyên tinh độc thuật cổ thuật, trừ tự thân linh căn có thể nắm giữ thủy, mộc pháp thuật, đối với những pháp thuật thuộc tính khác chỉ coi là có nhiều hiểu rõ, hẳn bây giờ đột nhiên đối với quý cảm thấy hứng thú, quyết định chuyên tu một loại pháp thuật này, phái thủ hạ bắt hai “Chân” cấp tu sĩ tinh thông đuổi quỷ thuật, uy hiếp hù dọa lợi dụ buộc người ta giao ra sư môn tuyệt học.

Âm Tam ngay từ đầu hoài nghi chủ nhân muốn đối phó quỷ đột nhiên xuất hiện đêm hôm đó, nhưng lại vừa nghĩ, thực lực quý gia cũng liền cùng ngũ phẩm tu sĩ không sai biệt lắm, chính hẳn là có thể dễ dàng diệt trừ, chủ nhân hoàn toàn không cần thiết lãng phí tinh lực nghiên cứu pháp thuật cùng trận pháp khắc chế quỷ hồn. Quỷ hồn kia đây đưa tới chính là Tô Khả Nhi không phải là Tô Y Nhân, chủ nhân hoàn toàn không cần thiết để ý tới.

Chẳng qua mỗi một lần nghiên cứu chủ nhân cũng có mục đích, làm người làm, bọn họ nếu đoán không được cũng không cần đoán, chỉ để ý cố gắng phụ tá chủ nhân là được.

Âm Tam nghĩ như vậy, tinh thần phấn chấn chú ý Tô Y Nhân ở trong Thủy trúc khắp nơi bay loạn. Chủ nhân đưa tới tình cở trong cơ thể, như cũ muốn đem Tô Y Nhân đoạt về tới, còn đối với nàng ngàn theo trăm thuận, tuyệt đối là động tình, xem ra Thương Vân đảo bọn họ phải có nữ chủ nhân. Chẳng qua là nàng rất cổ quái, tác dụng hóa muốn vì tinh thần kỳ của tình cở đối với nàng ảnh hưởng xa không lớn bằng chủ nhân hẳn bị ảnh hưởng, chủ nhân nếu muốn đoạt lấy trái tim cũng không dễ dàng.

Trong phòng luyện công lưu hương khói xanh lượn lờ, trên bàn trước mặt Âm Ngọc Phong nằm một con khi nhỏ cạo sạch lông, hẳn chấp bút dính huyết mực ở nơi này không nhúc nhích, không biết là ở trên người con khi chết hay sống miêu vẽ cái gì. Âm Đại nhẹ nhàng bấm bấm, lấy được đồng ý của hẳn sau tiến vào trong phòng.

“Nàng đang làm gì?” Gác lại bút lông huyết sắc, Âm Ngọc Phong thiêu mi hỏi. Vì không để cho thân ảnh cùng thanh âm của nàng ảnh hưởng mình nghiên cứu, hẳn đang ở chung quanh phòng luyện công bố trí tinh âm pháp trận, chỉ có đám người làm biết truyền âm thể nào mới có thể hướng hẳn bấm bấm chuyện.

“Chủ nhân, Tô Nhị cô nương lại đang luyện tập sử dụng phượng hoàng vũ y.”

Âm Đại cung kính hỏi, “Trong lòng Tô Nhị cô nương còn tồn ý niệm trốn chạy, chủ nhân cần gì đem cái pháp khí này đưa cho nàng?”

“Trong lúc bất chợt đưa đi ra ngoài, sau đó cũng chưa muốn thu hồi lại.”

Âm Ngọc Phong bình tĩnh nói, “Trên tay ta có là thiên lý truyền âm thạch, nàng cho ta một hồ lô máu còn lại rất nhiều, nàng có thể chạy trốn đi đâu?” Hẳn chân chính lo lắng là linh hồn của nàng chạy!

“Ta gọi người tìm chế khí đại sư cùng đám thanh đại sư ưu tú nhất đương thời, người tìm tới không?” Thần sắc hẳn ngưng trọng dò hỏi.

“Chủ nhân, Kim Minh Nguyệt của Kim phẩm các gần nhất ba mươi năm liên tục làm ra mấy món thượng phẩm pháp khí, được công nhận vì đương kim chế khí đại sư tốt nhất, chúng ta đã đem hẳn mời tới. Tu Chân Giới không ai đặc biệt nghiên cứu đám thanh(*), tiểu nhân phái người đem ba người kinh thành thủ nghệ đám thanh cao minh nhất bắt được, liên an trí ở Thái Giang huyện. Chủ nhân cần, tiểu nhân lập tức phái người đưa tới đây.” Âm Đại cung kính kính hồi đáp.

Âm Ngọc Phong rất hài lòng, gật đầu nói, “Hôm nay sau giờ Ngọ, ta muốn gặp được bốn người bọn họ.”

“Là, chủ nhân.” Âm Đại vội vàng trả lời.

“Âm Đại, Lãnh Tu Trúc có tìm được Tô Khả Nhi hay không?”

“Không có.”

“Di, Lãnh Tu Trúc nhận được đầu mối ta phái người đưa qua làm sao có thể không lập tức đuổi tới đây?”

“Lãnh tiên quân đã đi tới Vinh Thái của chúng ta, trước mắt đang báỉ phòng mấy môn phái tu chân của Vinh Thái đế quốc.” Lãnh Tu Trúc không có gia sản phong phú như chủ nhân hẳn có thể tiêu xài, không có vô số thiên lý truyền âm thạch có thể lãng phí, muốn tìm được nữ đệ tử mất tích, không nhờ cậy các bằng hữu giúp một tay không thể.

“Hừ, theo hẳn đi. Cô gái mình từ nhỏ nuôi đến lớn cũng nhìn không được, đáng đời muốn cùng nam nhân khác cùng hưởng một nữ nhân!”

Âm Ngọc Phong châm chọc nói, “Nam nhân Khôn Nguyên quốc, cho dù chạy trốn tới nước khác đi, cho dù thành tiên quân lực lượng cường đại, cũng còn là nam nhân Khôn Nguyên quốc!” Phất tay một cái, ý bảo Âm Đại đi ra ngoài.

Âm Đại không dám nhiều đợi, lập tức chấp tay một cái thối lui ra phòng luyện công. Bởi vì thái độ bà của chủ nhân cùng Thanh Nguyên tiên quân là cùng một người —— nữ tiên quân Phượng Hoàng sơn của Khôn Nguyên quốc, mấy người làm gần người như bọn hẳn mới biết chủ nhân cùng Thanh Nguyên tiên quân là máu mủ thân thuộc, cho nên mới hiểu rõ tại sao chủ nhân hận Thanh Nguyên tiên quân, lại chậm chạp không thể giết Thanh Nguyên tiên

quân.

Không thể giết người mình hận, liền đem hết khả năng để cho người mình hận ngày không tốt quá!

Chủ nhân ý tưởng chính là như vậy, cho nên phát hiện Tô thị tỷ muội là nữ đệ tử của Thanh Nguyên tiên quân, lập tức phá lệ tàn nhẫn, liền đem Tô Khả Nhi đưa ra Tinh Lâm trang đều phải rút xuống độc được thương tổn nghiêm trọng đến trí nhớ, để cho người khác đem Tô Khả Nhi nhốt đi, cho nên mới phải “tốt bụng” cho Thanh Nguyên tiên quân truyền tin, cung cấp tung tích Tô Khả Nhi.

❖ ❖

Tô Y Nhân rất kỳ quái, Âm Ngọc Phong mấy ngày gần đây không biết lại đang nghiên cứu cái gì, ban ngày từ trên giường nằng rồi đi, buổi tối lại trở lại trên giường nằng, giống như một đoạn thời điểm bọn họ ở Tinh Lâm trang kia một dạng.

Hắn lại đang nghiên cứu cái gì? Hắn cho là nằng bị nhu tình trận này của hắn cảm động, đối với hắn khuynh tâm, vì vậy đem nằng vứt qua một bên, lại đi nghiên cứu độc được cùng cô trùng của hắn?

Độc được coi như xong, trùng tử nhiều ghê tởm, thiên hạ tại sao có thể có người thích nuôi trùng tử như vậy?

Ngô, hắn trừ là tu sĩ, còn là một người nghiên cứu điên cuồng. Thật là may mắn, hắn có thể sử dụng cô trùng khổng lồ chế người làm thù hạ, nếu không sớm bị người vết sạch quyền lực.

Tô Y Nhân đối với nghiên cứu của hắn không có nửa điểm tò mò, nhưng không nghĩ tới mình rất nhanh thành vật hy sinh cho nghiên cứu của hắn.

Điên cuồng triển miện sau, Tô Y Nhân mệt mỏi, mơ màng trầm trầm muốn thiếp đi. Bên trong giường trướng tràn đầy mùi đặc thù sau khi nam nữ hoan ái, nhưng trong lúc bất chợt có một cỗ mùi thơm phức ở bên trong trướng chậm rãi tản ra.

“Y Nhân.”

“Ngô.”

“Người nghĩ về nhà?”

“Àn, ta phải về nhà. Ta nhớ ba ba mẹ mẹ ta. Biểu tỷ thật là xấu, ta sau khi về nhà muốn mắng chết nàng.”

“Nhà người ở đâu?”

“Trung quốc.”

“Trung quốc là triều đại nào, hay là đang địa phương nào?”

“Trung quốc chính là nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa, ở địa phương người không biết, ở một cái thế giới khác.”

“Linh hồn của người đã đoạt nhà vào trong thân thể này, người thế nào về nhà? Thân thể ban đầu của người vẫn còn sao?”

“Linh hồn rời đi thân thể này về nhà a. Chớ quấy rầy, ta buồn ngủ. Ta vừa không có chết, thân thể của ta làm sao có thể không có ở đây!”

“Y Nhân, người thích Âm Ngọc Phong?”

“Không thích! Ta phải về nhà!!!”

(*): Tương đương với xăm người.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuối Thế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Rating: 17+

Chương 53: Pháp thuật tà ác —— tòa hồn

Tô Y Nhân phát hiện Âm Ngọc Phong lại đột nhiên thay đổi trở về lạnh lùng uy nghiêm, mặc dù buổi tối như cũ ôn nhu đối với nàng, nhưng không nhiều lời bằng lúc trước nữa.

Tính tình độc để trừ lãnh khốc vô tình lòng dạ độc ác bên ngoài còn phải gia tăng một: thay đổi thất thường.

Nàng cẩn thận ẩn núp hẳn, lúc tu luyện có nghi vấn thả đi hỏi Âm Tam tài nghệ lục phẩm tu sĩ cũng không hỏi hẳn một "Tiên" cấp thất phẩm, kết quả phát hiện hẳn càng ngày càng cổ quái, ánh mắt nhìn về phía Âm Tam cũng biến thành đặc biệt lãnh lệ đứng lên, sau đó một ngày, đem Âm Đại tôn sùng im lặng là vàng thành người giám sát nàng, Âm Tam nguyện ý nói chuyện cùng nàng bị điều phái ra đi, nghe nói đi thúc giục thuộc hạ thu thập được liệu.

Đối mặt Âm Đại cơ hồ có thể một ngày đều không nói lời nào, ở trong trạng thái giam lỏng Tô Y Nhân càng cảm thấy cuộc sống như thế nhàm chán cực kỳ, rất muốn trộm đi ra Xuân Thủy trúc, đi những địa phương khác của Kính hồ xem một chút.

Ban đêm, thừa dịp hoan ái sau Âm Ngọc Phong tâm tình tốt, nàng lấy dũng khí nói lên muốn ở chung quanh Kính hồ chuyển chuyển.

Âm Ngọc Phong suy tư một cái đồng ý, nhưng ngày thứ hai liền lấy được một dịch dung pháp khí, ra lệnh nàng ra cửa nhất định phải đeo lên.

Thật không thẹn cùng Thanh Nguyên tiên quân có liên hệ máu mủ, thủ đoạn đối đãi nữ nhân có lúc thật đúng là không sai biệt lắm!

Chỉ cần có thể bay ra nhà tù màu vàng nhìn thế giới bên ngoài, hẳn nói cái gì là làm cái đó.

Tô Y Nhân háo hức đeo lên dịch dung pháp khí —— kẹp tóc bạch kim vây quanh những mảnh linh thạch màu đỏ bay ra chường nhãn pháp trận của Xuân Thủy trúc đi ra ngoài chơi. Dĩ nhiên, Âm Đại mặt âm trầm mặc cảm bảo màu đen theo sát ở sau lưng nàng.

"Chủ nhân, Y Nhân cô nương tuổi còn quá nhỏ, tính tình hoạt bát không chịu được tịch mịch cũng hợp tình hợp lý." Âm Tam đã trở về đứng ở sau lưng Âm Ngọc Phong nói. Bọn họ đám trung cao vị tu sĩ này tuổi tác không có một thấp hơn ba trăm tuổi, đã sớm khám phá hồng trần nhìn đậm cuộc sống.

Âm Ngọc Phong nhìn xuất khẩu của Xuân Thủy trúc —— chỗ thủy đình, mặt âm trầm.

"Tâm tính bé gái còn không có định hình, chủ nhân có thể từ từ dạy dỗ." Âm Tam cúi đầu cẩn thận nói, chỉ sợ chọc giận chủ nhân, bởi vì theo tình huống trước mắt đến xem, chủ nhân đang sửa đổi vì Tô Y Nhân.

"Đừng nói nhảm, cùng ta vào được phòng mài linh thạch phấn. Thuốc ta cần hôm nay nhất định phải toàn bộ chuẩn bị xong!" Âm Ngọc Phong lạnh lùng nói, xoay người rời đi.

"Là, chủ nhân." Âm Tam không dám chần chờ, vội vàng đuổi theo.

Chủ nhân gần nhất nghiên cứu là trói buộc linh hồn, để cho hẳn rất là không sờ được đầu óc. Chủ nhân muốn trói buộc linh hồn của người nào?

❖ ❖

Tô Y Nhân đang ở dưới sự trông chừng của Âm Đại, thống thống khoái khoái chạy vào ngư thôn ở ven kính hồ chơi đùa, chạy đến Thủy thành ở Thái Giang huyện phụ cận kính hồ chơi đùa. Nàng bỏ tiền mua đồ, Âm Đại bằng quan; nàng bỏ thí bạc vụn đồng tiền cho tên khát cái tàn tạt, Âm Đại nhìn sang. Âm Đại không can thiệp nàng làm bất cứ chuyện gì, trừ cùng nam tử xa lạ tiếp xúc.

"Âm Đại tiên sinh, ta chẳng qua là hướng người ta hỏi đường, người cần gì đem người ta hù dọa đi?" Tô Y Nhân vô lực nói.

Nàng hỏi thăm dân bản xứ địa phương nào làm đặc sản ngon, kết quả nàng mới vừa mở miệng, Âm Đại liền cảm tức nhìn người ta. Bản thân Âm Đại cho người khác cảm giác cũng rất âm ngoan hung tàn, hẳn cố ý buông thả khí thế của "Chân" cấp lục phẩm tu sĩ, người nọ chỉ cảm thấy sát khí đầy trời hướng mình đè xuống, nhất thời bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, đứng không vững, té vào trong sông bên cạnh. Chung quanh những người khác bị liên lụy cũng rồi rít trốn tránh, ngay cả thuyền phu chống đỡ thuyền ở trong sông từ trước mặt Tô Y Nhân trải qua cũng đều nhanh chóng chèo thuyền nhanh chóng rời đi.

"Không thể cùng nam tử xa lạ trẻ tuổi nói chuyện!" Âm Đại lạnh lùng cảnh cáo nói. Tỷ tỷ của Tô Y Nhân đã cùng mấy nam nhân dính dấp không rõ, nàng cô muội muội này nói không chừng cũng không phải người an phận, hẳn nhất định phải nhìn chặt, không để cho nàng có bất kỳ cơ hội trèo tường vượt quỹ.

Tô Y Nhân nhất thời dờ khóc dờ cười, chỉ mặt mình bây giờ hỏi, "Người nào sẽ đối với nữ nhân như vậy cảm thấy hứng thú?"

Đeo lên dịch dung pháp khí sau, nàng cố ý chiếu một cái gương, lập tức bị hình tượng trong gương sợ hết hồn: nàng thay đổi mặt, mặt phải ánh mắt chỉ còn dư lại một đường chỉ, mày rậm lỗ mũi đầy lông, hai mảnh đôi môi giống như hai cây xúc xích, cổ vừa thô lại ngắn, thân thể giống như thùng nước.

Âm Đại lạnh lùng nhìn Tô Y Nhân không nói lời nào.

Tô Y Nhân nhưng không biết làm sao nói, "Tính, ta như thế này tìm nữ nhân hỏi đường có được hay không?" Tính tình nàng rộng rãi sáng khoái, chẳng qua là nhìn nam nhân áo xanh hơn ba mươi tuổi mặt mũi thật thà đang từ bên người đi qua, đi ngay hỏi đường, không có cân nhắc đến cái thế giới này bối cảnh xã hội cùng bối cảnh thời đại Tổng, Minh ở thế giới chân thật không sai biệt lắm, giữa nam nữ muốn tránh tiếp xúc.

"Sắc trời không còn sớm, chúng ta trở về." Âm Đại cứng bang bang nói.

Ngẩng đầu nhìn sang mặt trời mới ước chừng giờ ngọ ba điểm, Tô Y Nhân thiếu chút nữa phải gọi đi ra, đi trở về muốn rất nhiều thời gian, còn không

bằng để cho nàng chơi đến trời tối, sau đó bay trở về Xuân Thủy trúc.

"Trở về." Âm Đại mặt lạnh thúc giục, nghiêng người làm ra động tác muốn trở về. Chỉ cần chủ nhân một ngày không có cho nàng thân phận chính thức, nàng cái nha đầu non nớt tu vi tam phẩm tu sĩ này cũng chưa có tư cách ra lệnh hần!

Xem một chút gương mặt kết băng của Âm Đại cùng chủ nhân hần một dạng, Tô Y Nhân chỉ đành phải dọc theo đường phố lúc tối từ từ đi trở về.

Nàng mua một đồng vật nhỏ, bởi vì tất cả đều là người bình thường mới có thể để ý, cho nên hần ở trước bữa ăn tối đưa chút cho bốn tên cung nữ đã phục vụ nàng có một trận.

Nàng đi ra ngoài chơi hơn nửa ngày, tâm tình cực tốt, tính toán buổi tối ăn nhiều nửa chén cơm, không nghĩ tới Âm Ngọc Phong lúc dùng cơm gương mặt lạnh phải tựa như băng mãi đi ra, đừng nói bốn tên cung nữ bị dọa sợ đến cả người phát run, ngay cả Âm Thập Ngũ đứng phục vụ ở phía sau hần cũng nom nớp lo sợ.

Tô Y Nhân tự giác không phải là giải ngữ hoa, càng không muốn ở thời điểm hần tâm tình không tốt đi lên tìm xui xẻo, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu từ từ ăn một chậu món ăn ngay trước mặt. Tay nhẹ, chiếc đĩa không đụng phải chén đĩa; trong miệng nhẹ nhai, không có nửa điểm tiếng vang.

Nhìn nàng cẩn thận không chọc đến mình, tâm tình Âm Ngọc Phong càng không dễ, trực tiếp bỏ lại chén đĩa đi.

Âm Thập Ngũ thấy vậy, vội vàng đuổi theo chủ nhân của hần.

Người chế tạo áp suất thấp rốt cục rời đi!

Tô Y Nhân nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, an ủi bốn tên cung nữ đã sợ đến trên mặt không có chút máu, "Các người đi chuẩn bị nước nóng, ta sau khi ăn xong sẽ dùng." Vì các nàng không bị trút giận, nàng tận lực làm cho các nàng ít xuất hiện ở trước mặt Âm Ngọc Phong hay thay đổi thất thường.

"Là, Tô cô nương." Bốn tên cung nữ vội vàng hành lễ, nói đuổi rời đi nơi dùng cơm đi chuẩn bị nước. Bởi vì chủ nhân nơi đây hàng đêm sủng ái Tô cô nương, các nàng mỗi ngày sớm muộn đều phải chuẩn bị nước nóng phục vụ Tô cô nương tắm rửa.

"Thập Ngũ, đi được phòng xem một chút Âm Đại Âm Tam, công việc chuẩn bị toàn bộ làm xong hay chưa?" Đứng ở trên lộ thai lâu hai của Minh Thủy hiền Âm Ngọc Phong hỏi, giọng nói trong trẻo lạnh lùng tràn đầy mãnh liệt không vui.

"Là, chủ nhân." Âm Thập Ngũ vội vàng bay đi. Chủ nhân tâm tình không tốt, người chọc giận hần thường thường sẽ phải chịu trừng phạt nghiêm nghị.

Rất nhanh, Âm Ngọc Phong nhận được tin tức, hần cần hết thấy đều chuẩn bị xong, sẽ chờ hần hành động.

Đưa lưng về phía mặt hồ hướng Minh Thủy hiền, Âm Ngọc Phong đứng chấp tay khoe miệng thoáng qua một cái nhất định phải được vui vẻ. Linh hồn đến từ thế giới không rõ, nàng trốn không thoát!

❖ ❖

"Không cần, không cần..... Ngọc Phong, van cầu người, không nên như vậy." Mấy độ cao - triều sau Tô Y Nhân khóc cầu khẩn, thanh âm khàn khàn bẽ tan tành. Nàng không hiểu tại sao tối nay hần một lần lại một lần kích thích thân thể của nàng, để cho nàng ở giữa hai ba lần cao - triều cũng không được nghỉ ngơi. Vô tận khoái cảm là một loại thống khổ, thân thể nàng xụi lơ như bùn, ngay cả sức lực động ngón tay cũng không có.

"Y Nhân, nói với ta, người vĩnh viễn sẽ không rời đi ta." Âm Ngọc Phong thờ hồn hèn hèn, không có hùng tính tình cô kích thích cùng tăng cường tình - muốn, hần dựa vào sự nhẫn nại của mình cùng nàng không ngừng triển miên.

"Không..... rời đi, a, ngắt..... ta bay, đã dậy."

Câu nói bẽ tan tành của nàng hiển nhiên không cách nào để cho Âm Ngọc Phong hài lòng, hần nhanh chóng lay động eo lưng đưa thân mình, đem nàng lần nữa đưa vào tình - muốn cực hạn tốt cùng.

"A, a ——" Thanh âm nàng khàn khàn gọi, thân thể hiện đầy hồng triều không ngừng run rẩy, sau đó chợt xụi lơ đi xuống.

Lần nữa bị làm cho bất tỉnh!

Hần đắc ý chợt điên cuồng hướng đám mây chục cái, đem tinh hoa phái nam hần nín rất lâu bắn vào thân thể nàng chỗ sâu nhất.

Không đợi hô hấp đều đặn, hần bắt lại cổ tay của nàng vì nàng bắt mạch, sau đó từ ngọc hoàn mực xanh biếc lấy ra thuốc hôn mê đã sớm vì nàng chuẩn bị xong, mình uống một hớp, hôn miệng của nàng từ từ mớm vào, đem nước thuốc toàn bộ cho nàng uống xong.

Trong cơ thể nàng nuôi một con cở vương, tất cả dược vật đối với thân thể có hại cũng sẽ bị cở vương hóa giải được, hần thật vất vả điều chế ra nước thuốc ngủ cở vương cũng không cách nào khác chế, để cho nàng vô tri vô giác ngủ mê man một trận.

Đem nước thuốc hôn mê còn thừa lại cất xong, hần lấy tay xoa một chút gò má mề hôi ướt của nàng, sau đó đứng dậy mặc quần áo, dùng chăn mỏng đem nàng gói kỹ lưỡng, ôm ra phòng ngủ.

Bốn tên cung nữ đã sớm nhận được thông báo, tất cả ở lầu một Minh Thủy hiền chờ đợi, thấy Âm Ngọc Phong ôm Tô Y Nhân xuống lầu, vội vàng nghênh đón, im lặng hành lễ.

Âm Ngọc Phong không để ý đến các nàng, tự ôm Tô Y Nhân tiến vào phòng tắm bên phải, cẩn thận đem nàng bỏ vào trong thùng nước tắm lớn đầy nước nóng, thấp giọng phân phó, "Phục vụ nàng."

"Đào chủ, nô tỳ biết." Cung nữ cầm đầu Lam Vân đã tiến lên đem Tô Y Nhân ngập trong nước nóng đỡ dậy, không để cho nàng đang ngủ mê man ngã đến dưới nước đi. Các tiên nhân làm việc quá cố quái, nhưng các nàng cho tới bây giờ chỉ nhìn chỉ nghe không nghị luận, làm chuyện bên phàn.

Âm Ngọc Phong rời đi nhanh chóng tắm rửa mình, sau đó lại trở lại chờ đợi bốn cung nữ đem Tô Y Nhân rửa sạch, mặc vào yếm cùng tiết khô.

Dùng một khối thấm lớn mềm mại mỏng nhẹ đem Tô Y Nhân cả người bao phủ kín mít, hẩn ôm nàng bay về phía phòng luyện công.

Trong phòng luyện công đèn đuốc sáng choang, Âm Đại Âm Tam đứng ở trong hành lang chờ đợi, nhìn hẩn tới đây vội vàng nghênh đón.

"Chủ nhân, đồ cùng các sư phó cũng chuẩn bị xong." Âm Tam thấp giọng nói.

"Ân." Âm Ngọc Phong ôm Tô Y Nhân đi vào phòng luyện công.

Trong phòng luyện công không chỉ có treo rất nhiều dạ minh châu, còn thiêu đốt cây nến thô bằng cánh tay, sáng ngời ánh sáng đem phòng luyện công chiếu tựa như ban ngày. Trong phòng luyện công vị trí trung ương để một giường nhỏ trải đệm thật dày cao cỡ nửa người, trong góc nhà đứng bốn người xa lạ, ba nam một nữ. Bốn họ thấy chủ tử Âm Ngọc Phong đi vào, liền vội vàng khom người thi lễ.

"Trương phu nhân tới đây, những người khác toàn bộ quay thân đi." Âm Ngọc Phong lãnh lệ ra lệnh, hai mắt ngậm uy.

Các nam nhân lập tức chuyển người, thở mạnh cũng không dám nhiều một tiếng. Trương phu nhân bị kêu đến trước mặt run run rẩy rẩy đi tới trước mặt Âm Ngọc Phong, giúp hẩn đem Tô Y Nhân hôn mê bất tỉnh đặt nằm trên giường mềm nhũn, kéo ra dây buộc của yếm, đem tấm mỏng đắp kín bộ vị từ eo trở xuống cho Tô Y Nhân.

"Mấy người các ngươi tới đây." Âm Ngọc Phong mặt lạnh lùng ra lệnh, "Kim Minh Nguyệt, tỵ linh tọa hồn pháp trận nhất định phải khắc ở vị trí tâm sau lưng nàng, ngươi hạ thủ không thể có nửa điểm sai sót. Trương phu nhân các ngươi cho ta nhìn cho kỹ, thương lượng dùng loại đồ án đảm thanh nào ngăn che pháp trận tốt nhất."

Hẩn sống ngàn năm nhiều cho tới bây giờ không có nghe nói ngoài Cửu châu đại lục còn có đại lục khác, ngoài Cửu châu thế giới còn có thế giới, tìm tài liệu cũng không tìm được tài liệu liên quan tới dị đại lục dị thể giới, cho nên hẩn một trận này nghiên cứu là, lấy bởi vì tài thể luyện chế tọa hồn pháp khí, khóa lại linh hồn lai lịch không rõ thân phận không rõ!

Linh hồn nguyên danh gọi Lưu Nhã, đừng nghĩ rồi đi hẩn trở lại địa phương hẩn không biết đi!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Tô Y Nhân chậm rãi tỉnh lại, cảm thấy cả người cũng mềm nhũn, tứ chi đều có điểm không nghe sai sử. Nàng giường mắt nhìn ngấm, bên trong giường ngủ có chút mờ tối, trong không khí mơ hồ phiêu đảng mùi thuốc kham khổ.

Bây giờ là giờ gì?

Nàng ở dưới chăn mỏng lười biếng vươn người, sau đó lật người đi kéo giường trưởng, liền lập tức nghe được thanh âm của Âm Ngọc Phong: "Ngươi đã tỉnh?" Theo sát là tiếng bước chân, sau đó giường trưởng rũ xuống bị treo đến móc trên trụ giường.

Trước mắt của nàng nhất thời sáng.

"Bây giờ là giờ gì rồi?" Tô Y Nhân hí mắt vô lực hỏi, cảm giác cổ họng có chút khô rát, giống như rất lâu không có nói chuyện.

"Giờ Thân một khắc." Thuần thực cầm chén trà trong tay bụng tiến tới bên mép Tô Y Nhân, Âm Ngọc Phong biểu lộ bình tĩnh nói, môi mỏng đậm sắc cong lên một đường cong ưu mỹ. (Giờ Thân, ba giờ chiều đến Ngọ năm giờ)

"Ngươi tại sao không gọi ta rời giường?" Cảm giác cổ họng khô khốc Tô Y Nhân vội vàng liền từ chén trà uống hai ngụm trà có chút ngọt, bất mãn nói, từ từ ngồi dậy, kéo chăn mỏng bao lấy thân thể xích - lỏa của mình. Đêm qua hẩn quá điên cuồng, muốn nàng một lần lại một lần, làm cho nàng bởi vì tình cô mà muốn - lửa sôi trào cũng mấy độ bất tỉnh, làm hại nàng ngủ thẳng gần bốn giờ buổi chiều ngày thứ hai. Ai, cuộc sống này quả thật là mục nát a ~~~~~

“Người mệt mỏi, thân thể có chút thua thiệt, cho nên để cho người ngủ thẳng tự mình tỉnh lại.”

Âm Ngọc Phong thần nhiên tựa như nói, “Người trọng tu linh lực mới luyện võ kỹ, thể lực quá kém, sau này ta muốn người luyện tập võ kỹ nhiều hơn.” Đem tiết khổ cùng yếm lung tung nhét vào góc giường lầy tơi, thả vào trước mặt Tô Y Nhân.

“Ta võ kỹ kém thể lực kém ăn nhập gì tới người? Người cũng không phải là sư phụ ta!” Tô Y Nhân mặt đỏ tới mang tai xấu hổ nói, đã nắm tiết khổ cùng yếm liền chui vào trong chăn.

Hai tròng mắt đen nhánh lóe ra ánh sáng lấp lánh lưu luyến ở trên gương mặt hiện lên đỏ ửng của nàng. Âm Ngọc Phong hỏi, “Thân thể cảm giác như thế nào?” Ngồi ở bên mép giường, đưa tay chạm tới cái trán của nàng.

Hơi nóng, chẳng qua không phải là nóng rần lên xuất hiện sau xăm người.

Hắn yên lòng, nhưng vẫn là đem tay đưa vào chăn, sờ tới cổ tay của Tô Y Nhân thay nàng bắt mạch, sau đó thận trọng chuyện lạ nói, “Thận có chút thua thiệt, ta như thế này đi được phòng chế thuốc, để cho phòng bếp làm thuốc thiện cho người ăn.”

Tô Y Nhân không có thận hư, lúc nàng đang tiếp thụ pháp trận xăm người cùng hoa văn xăm người đối với dược vật lẫn vào bụi linh thạch cùng màu sắc xăm người gây ra phản ứng, thân thể nóng lên, mẩn lớn da sưng đỏ. Hắn vì để cho nàng hoàn toàn không biết chuyện mình làm đối với nàng, sẽ để cho nàng một mực ngủ mê man. Ở trong lúc nàng ngủ mê man, hắn tự mình trông chừng, cho nàng bón cơm nước cùng thuốc thang, bây giờ nàng hoàn hảo không tổn hao gì tỉnh lại, tự nhiên muốn lấy điểm thuốc thiện đem thân thể nàng bồi bổ tốt.

“Mỗi ngày buổi tối đều như vậy, ta có thể không thận hư sao?”

Hoàn toàn không biết chuyện Tô Y Nhân đỏ lên mặt thở phì phò nói, “Chỉ cần thư tính tình cổ vẫn còn ở trong cơ thể ta, ta sớm muộn sẽ tỉnh hết người mất. Người cũng là!” Hắn không chủ động, nàng cũng sẽ giống như bạch tuộc bắt hắn lại triền miên. Lâu dài sau, bọn họ coi như là thân thể sắt cũng sẽ hỏng.

“Tỉnh hết người mất nói là nam nhân. Ta sẽ không tỉnh hết người mất.” Âm Ngọc Phong lắc đầu kiêu ngạo nói, “Ta là độc đế, thất phẩm tiên quân.” Hắn đối với thể lực nại lực của mình tương đối có tự tin.

“Ta muốn bị người hút khô!” Tô Y Nhân chợt hất tay của hắn ra, bắt đắc dĩ nói, “Bị tình cô điều khiển hoan ái một chút đều không có ý tứ! Âm Ngọc Phong, rốt cuộc lúc nào người có thể giúp ta dẫn cổ, ta chán ghét cuộc sống như thế.” Không biết từ ngày nào, chỉ cần là ở bên trong phòng ngủ, nàng liền dám cùng hắn kêu to nói lớn.

Chỉ là chán ghét loại cuộc sống giam lỏng này, còn là chán ghét cùng hắn hoan ái? Nàng cùng tỷ tỷ nàng một dạng thấy một yêu một, trời sinh đa tình?

Gương mặt thanh gầy trắng nõn của Âm Ngọc Phong trong nháy mắt bao phủ lên một tầng âm mai.

“Người có thể thỉnh thoảng dùng chút hóa muốn đan.” Hắn tinh táo nói, “Hóa muốn đan người còn thừa lại ta trả cho người, nếu như người muốn ăn trước hết nói cho ta biết.” Nói xong, ngón tay mang theo mực xanh biếc ngọc hoàn khẽ động, một hồ lô thuốc lớn chừng bàn tay.

“Hóa muốn đan cũng chỉ là tạm thời hóa giải muốn độc tình cô tiết ra mà thôi.”

Thấy hắn nhượng bộ, Tô Y Nhân cũng không có bày tỏ ra cao hứng rõ ràng, mà là u oán nhìn ánh mắt của hắn hỏi thăm, “Âm Ngọc Phong, người rất thích ta trong muốn - lửa đốt mất đi không chế cùng người lên giường? Chẳng lẽ người không muốn nhìn thấy ta một ngày kia cam tâm tình nguyện mời người cùng vui mừng?” Hóa muốn đan nàng muốn bao nhiêu, sao chép không gian là có thể giúp nàng sao chép bao nhiêu, nàng bây giờ bởi vì hóa muốn đan cần bản không cần dùng, nàng tự thu hoạch nhóm thứ hai hóa muốn đan sau sẽ để cho sao chép không gian tùy ý sao chép vật phẩm có thể ở trong thời gian ngắn sao chép hoàn thành.

Nàng đã dám ngay mặt nhìn hắn, dám liên tục nói lên yêu cầu, dám uyển chuyển cùng hắn đàm phán!

Âm Ngọc Phong ngắm nhìn biểu lộ càng ngày càng phong phú của nàng, quý thần xui khiến nói, “Được rồi, ta ở mấy ngày này giúp người đưa tới tình cổ.” Nói ra lời này sau, hắn không giải thích được cảm thấy một loại dễ dàng, trong lòng bắt đầu chờ đợi nàng có thể yêu yêu hắn, nhu tình vạn phần ý tại trong ngực hắn làm nũng.

“Thật?” Tô Y Nhân nhất thời kinh hô đứng lên, cặp mắt hưng phấn nhìn hắn. Nàng rốt cục nấu đến một ngày này!

“Được liệu dẫn cổ đã chuẩn bị đủ, ta có thể động thủ chế thuốc.” Âm Ngọc Phong nói, trong lòng lại bắt đầu tính toán cái gì tới.

“Hôm nay có được hay không?” Tô Y Nhân vội vàng hỏi tới “Chúng ta liền hôm nay có được hay không, Ngọc Phong? Ta chờ thật lâu nha.” Con người sáng chói tràn đầy hi vọng ngưng mắt nhìn ánh mắt của Âm Ngọc Phong, hai chữ “Ngọc Phong” làm cho phá lệ mềm mại.

Nàng chờ thật lâu, rất là hoài nghi hắn thích nàng mỗi đêm chủ động cầu xin vui mừng, tính toán trì hoãn thời gian dẫn tình cổ. Hôm nay hắn rốt cục cho nàng một tin tức xác thật, nàng nhất định phải thuận thế truy kích, để cho hắn mau sớm dẫn cổ cho mình.

“Hôm nay.....” Nhìn ánh mắt nàng mềm mại như muốn xuất ra nước, Âm Ngọc Phong gật đầu nói, “Vậy thì hôm nay.” Mối mong không dấu vết chảy qua một nụ cười, cô gái còn là trưởng thành điểm, hiểu sử dụng thủ đoạn của nữ nhân đạt tới mục đích của mình.

“Tối nay, ta một người giúp người dẫn cổ trùng, hy vọng người có đầy đủ ý chí lực chịu được thống khổ lúc tình cổ phát tác.” Âm Ngọc Phong nói, tầm mắt chảy qua một tia sáng kỳ dị.

“Đi?” Tô Y Nhân đang hưng phấn kinh ngạc nhìn Âm Ngọc Phong, chuyên gia nghiên cứu tình cổ cổ trùng.

“Kí chủ chậm chạp không hoan ái, bên ngoài chủ thể lại có đồ hấp dẫn tình cổ hơn, tình cổ tự nhiên sẽ chủ động rời đi kí chủ, bỏ đi hướng đồ có thể hấp dẫn nó hơn.” Âm Ngọc Phong giải thích. Cơ hồ tất cả cổ trùng cũng có thể áp dụng phương pháp tương tự đưa tới.

“Đứng lên dùng cơm, bổ sung thể lực, dưỡng đủ tinh thần, chờ ta buổi tối tới đây.” Âm Ngọc Phong nói, đứng dậy đi ra phía ngoài.

Tô Y Nhân thật cao hứng, lập tức bắt đầu mặc quần áo. Lúc mặc tiết khổ năng phát giác có điểm không đúng. Dựa theo kinh nghiệm, nàng mỗi ngày rời giường, bất kể là lúc nào, giữa hai chân luôn có chút nhộp nhấm ẩm ướt, mà hôm nay nơi đó của nàng khô mát thoải mái.

Đêm qua hoan ái đi qua, Âm Ngọc Phong phái người cho nàng tắm trước một lần sao? Hẳn thật là càng ngày càng thể thiếp người.

Hắc, ban đầu độc đế tàn nhẫn vô tình lãnh ngạo đi đâu vậy?

Suy nghĩ hẳn ôn nhu, khỏe miệng Tô Y Nhân nhong lên một cười. Người xấu tuyệt đối cư nhiên biến thành nam nhân tốt, trong tiểu thuyết YY thật là cái kỳ tích gì cũng có thể xuất hiện!

Mặc xong quần áo bên trong, nàng xuống giường phủ thêm bên ngoài sam, cầm lên lược ngọc trên bàn trang điểm ngọc tùy ý chải hai cái, đi ra cửa phòng đi lầu dưới. Âm Ngọc Phong không cho phép cung nữ thường lên lầu hai, đặc biệt ở lầu một vì nàng bố trí phòng tắm cùng phòng trang điểm.

“Cô nương, mạnh khỏe.” Lam Vân cùng một gã cung nữ khác thấy nàng xuống vội vàng nghênh đón.

“Cô nương ngủ rất lâu, có muốn ăn chút gì hay không rồi tắm rửa?” Lam Vân hỏi, thấp mi cúi đầu, một gã cung nữ khác ngậm miệng quan tâm chờ đợi phân phó.

“Vân cô cô người vừa nói, ta còn thật cảm thấy đói bụng, vậy trước tiên ăn một chút gì.” Tô Y Nhân vừa bị nàng nhắc nhở nhất thời cảm giác dạ dày trống không.

“Cô nương mời.” Lam Vân khom người. Một gã cung nữ khác lui về phía sau, bước nhanh đi trước ra cửa phòng.

“A, đứng rồi, Vân cô cô, ngày hôm qua ta đưa các người lễ vật nhỏ các người thích không? Lần đầu tiên ta mua đồ đưa người, không biết các người yêu thích, nếu như các người có cái gì đặc biệt muốn, ta lần sau cho thêm các người.” Tô Y Nhân vừa đi vừa cười tùm tùm nói. Lam Vân các nàng bốn một mực tận tâm tận lực phục vụ nàng, nàng ra khỏi cửa một chuyến, dĩ nhiên muốn mua chút lễ vật đưa cho các nàng bày tỏ tạ ý.

“Nô tỳ thay mặt bọn tỳ muội tạ ơn cô nương. Cô nương quá khách khí, có thể phục vụ tiên nhân cô nương là phúc khí của đám nô tỳ.” Lam Vân cẩn thận nói.

Đạo chủ phân phó mọi người ở Thủy Trúc, không cho phép để Tô cô nương biết nàng hôn mê bốn ngày bốn đêm, cô nương nếu như hỏi thăm thời gian, đồng loạt nói bốn ngày trước. Các nàng không hiểu đạo chủ muốn giấu giếm cô nương cái gì, cái này bốn ngày cô nương cũng không có xuống lầu tới. Các nàng thật tò mò, nhưng cuộc sống của cung nữ trong hoàng cung làm cho các nàng biết, muốn còn sống liên vĩnh viễn chớ tò mò chuyện mình không nên biết.

Mặt trời biến mất ở đường biên giới của Kính hồ, ở trên lộ thai ngoài lầu hai Minh Thủy hiền Tô Y Nhân luyện hai lần cửu thiên kiếm pháp sau thu thế, giờ tay lên xoa một chút mồ hôi trán, thưởng thức phong cảnh nơi xa của Kính hồ.

Không biết chung quanh Xuân Thủy trúc có phải là trừ chướng nhãn pháp trận còn bố trí pháp trận gì, thủy vực phụ cận Xuân Thủy trúc không có thuyền cùng du thuyền trải qua. Nơi này vô cùng an tĩnh, cùng những địa phương khác của Kính hồ so với tựa như hai thế giới.

Tô Y Nhân nghĩ ngợi cuộc sống mình bây giờ: mỗi ngày ban đêm kịch liệt triền miên, triền miên đến mệt mỏi hết sức, ngày thứ hai dậy trễ, căn bản đều là điểm tâm hợp với bữa trưa cùng nhau ăn, buổi chiều luyện khí hoặc là luyện kiếm, chậm chút thời điểm xem một chút sách, chờ cơm tối, cơm tối ăn xong tắm một cái lên giường, cùng Âm Ngọc Phong nói lên hai câu liền lại bắt đầu triền miên.

Cuộc sống như thế là nữ nhân hiện đại trôi qua? Nàng rất có tự biết rõ, nàng ước mơ chính là lên đại học bình thường, học mấy vĩ tính, tương lai làm tiểu hội kế viên, hướng cuối năm, đông hạ có rãnh rồi, cuối tuần ngày nghỉ ước bằng hữu tụ hội du ngoạn, lại tìm đến một bạn trai thích hợp kết hôn, quá cuộc sống gia đình 421.

Nàng không nên giống như bây giờ, bị giam lỏng ở một chỗ, bị buộc cùng một người đàn ông hàng đêm giao hoan!

Ta là chuyển kiếp nữ, cho dù ta không phải là biểu muội người sáng tạo cái thế giới này, không biết kịch tình phát triển, ta cũng không thể như vậy —— làm con chim hoàng yến của một người đàn ông!

Ý tưởng đem máu cho hắn đòi về tới, nếu như vĩnh viễn cũng không thể thoát đi hắn, liền muốn biện pháp đem hắn queto vào giang hồ!

Tim của hắn quá già rồi, đối thế giới bên ngoài không có hứng thú, nàng còn rất trẻ a, muốn nàng cái người không có xem qua chơi qua cái gì này bởi hắn

một lão lão lão lão đầu vượt qua ngày u ám trầm trầm, nàng không làm được!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

P/S: Rating 18+

Chương 55: Dẫn cổ

Bấm tính toán thời gian, Tô Y Nhân lo lắng ở hành lang ngoài lầu hai Minh Thủy hiên đi lên đi xuống, thấp thỏm bất an chờ đợi Âm Ngọc Phong đến.

Từ kinh nghiệm dĩ vãng phán đoán, tình cổ trên người nàng ước chừng sẽ ở sau nửa giờ phát tác, thuốc hắc dẫn cổ dùng còn bao lâu nữa mới có thể phối hợp tốt? Hắc nói dẫn tình cổ cần trước hết để cho tình cổ phát tác, đồng thời lại muốn để cho tình cổ không thỏa mãn được, nàng nhận được sao? Nàng muốn nhìn tới trình độ nào, tình cổ mới có thể bị cảm dỗ ở ngoài thân thể nàng hấp dẫn phải rồi đi thân thể của nàng.

Phía tây, tia sáng cuối cùng của mặt trời cuối cùng hoàn toàn biến mất, trăng sáng đầy bảy phần rõ ràng treo ở phía đông, Tô Y Nhân chờ đợi phải nóng nảy bất an, trên người từ từ xuất hiện nóng ran quen thuộc, Âm Ngọc Phong từ trong đêm tối chậm rãi bay tới, tiêu sái đáp xuống trên lộ đài lầu hai Minh Thủy hiên. Khí chất hắc trong treo lạnh lùng phiêu dật, nho sam phong thái phiêu dật nhất thời để cho Tô Y Nhân đang đứng ở hành lang ánh mắt sáng lên: thần tiên mỹ nam, tuyệt thế vô song, tiên quân sư phụ cùng hắc so với còn kém điểm khí phách.

Giờ phút này nàng đột nhiên cảm thấy, nếu như mình chuyển kiếp không có bản khoản về thân nhân, nếu như mình hoàn toàn không biết đây là thế giới hư ảo, mình nhất định sẽ bị cái nam nhân tôn quý đối với người khác lãnh khốc, độc độc đối với mình ôn hòa này động tâm.

Thấy Tô Y Nhân đứng ở hành lang chờ hắc, mà không phải buồn bực ở bên trong phòng ngủ bị động chờ hắc cung chịu, Âm Ngọc Phong nhất thời cảm thấy cho nàng dẫn cổ là một quyết định rất tốt.

Môi mông hơi nhấp, giọng hắc bình tĩnh nói: “Đồ của ta cũng chuẩn bị đầy đủ, ngươi chuẩn bị xong chưa?” Chỉ có đám người làm thiếp thân hiểu rõ hắc vô cùng mới có thể phát giác, giữa chân mày hắc cất giấu nhẹ nhàng xuân ý.

Vừa ưỡn ngực, Tô Y Nhân dừng cảm nói, “Ta cũng chuẩn bị xong.” Mùi thuốc quen thuộc thấm vào lòng của nàng, nàng không nhận được nhiều hít hai cái không khí tràn ngập mùi thuốc này.

“Tốt, đến lúc đó hy vọng ngươi đừng cự tuyệt việc ta làm đối với ngươi.” Âm Ngọc Phong nói, tròng mắt đen nhánh thâm thúy thoáng qua một ánh sáng quỷ dị.

“Không thành vấn đề.” Tô Y Nhân vội vàng nói, tình cổ một mực định đoạt thân thể của nàng, lặng lẽ ảnh hưởng tình cảm của nàng, nàng ghét chết, chỉ cần hắc có thể thành công giúp nàng đem tình cổ đưa tới, nàng làm cái gì đều không phản đối.

Âm Ngọc Phong không có nói chuyện, chạy thẳng tới phòng ngủ. Tô Y Nhân vội vàng theo đuôi ở phía sau hắc. Vừa đi, nàng vừa để xuống rèm màu lam đậm. Rèm nặng nề để xuống, để cho phòng ngủ rất lớn trở nên tĩnh mịch mờ hơn.

Đóng lại cửa sổ nửa mở nửa khép, Âm Ngọc Phong nói, “Đến trên giường chờ ta.” Sau đó từ trong mực xanh biếc ngọc hoàn lấy ra mấy viên dạ minh châu, một cây trúc vừa nhỏ lại dài màu bạch lục, một bình nhỏ màu trắng.

Tô Y Nhân không yên lòng, tiến tới trước mặt hắc hỏi, “Hai thứ này bên trong để cái gì?” Không biết từ lúc nào bắt đầu, nàng nghe thấy được mùi thơm cơ thể hắc liền có chút không thể khống chế muốn nhiều đến gần hắc chút.

Âm Ngọc Phong lấy ra cây trúc dài một thước hai màu bạch lục nói, “Đây là ống trúc đặc chất dùng dẫn tình cổ, dùng thuốc nước ngâm qua, trung gian còn dùng hai tầng, trúc mô lau được cao tách rời ra. Cái này một con đã phong ấn hùng tình cổ, đợi lát nữa ta sẽ đem nắp gỗ một đầu khác nhỏ hết, đem thư tình cổ dẫn đi vào.”

“Để cho hai con tình cổ gặp gỡ sao?” Tô Y Nhân nghi ngờ nói, nàng biết cây trúc mô rất mỏng, nhẹ nhàng vừa lấy sẽ rách.

“Đúng, hai con tình cổ này đã dính vào thể - dịch cùng khí vị hai chúng ta, không thể lại dùng trên người người khác nữa. Bọn họ gặp gỡ sau sẽ một mực giao - cấu, cho đến chết mất.” Âm Ngọc Phong bình tĩnh giải thích.

Có chút ý tứ qua cầu rút ván, nhưng cổ trùng thủy chung không phải là thứ tốt, chết thì chết.

Tô Y Nhân thu hồi một tia thương tiếc xông lên trong lòng, chỉ bình sứ trắng hỏi, “Đây là dẫn tình cổ dùng?”

“Là, nhưng thiếu một thuốc dẫn.” Âm Ngọc Phong thần bí nói, khóe miệng quỷ dị chột lóc rồi biến mất.

“Máu của ta sao? Ta lập tức cho ngươi.” Tô Y Nhân không chút do dự nói. Trên người nàng có thể cho hán vào thuốc cũng chỉ có máu.

“Không phải là máu, là” Âm Ngọc Phong cúi đầu tiến tới bên tai nàng nói mấy câu.

“A? Ngươi sẽ không gạt ta đi? Ta không ở ngươi thế nào dẫn hùng tinh cổ?” Tô Y Nhân nghe tâm nhất thời cuồng loạn mấy cái, cảm giác miệng lưỡi khô ráo.

“Trong máu của ngươi tràn đầy mùi thư tình cổ, cho nên ta có thể lợi dụng máu ngươi lưu lại đưa tới hùng tinh cổ. Hùng tinh cổ rời đi thân thể của ta đã hơn một tháng, trên người ta còn sót lại muốn độc đã sớm không có. Máu của ta không thể làm thuốc dẫn.” Âm Ngọc Phong nói, “Thư tình cổ bên trong cơ thể ngươi cũng yêu mùi trên người ta, nhưng mùi trên người ta bây giờ không đủ nồng, không thể để cho nó điên cuồng.”

“Không nên cái đó không được? Chính ngươi làm xong.” Tô Y Nhân 囧 đỏ mặt nói, trong lòng thầm nghĩ biểu tỳ người thiết kế chuyện này, tác giả văn《Tô Khả Nhị》.

“Không có cái đó, thư tình cổ khẳng định dẫn không ra được.” Âm Ngọc Phong mặt nghiêm túc nó, “Một giọt tinh mủi rỉ máu, ta chưa từng làm chuyện thương thân thương thân kia.”

Đi tìm chết! Ngươi cho rằng ta là bé gái ngu ngốc?

Tô Y Nhân xấu hổ phải co rúc ở đầu giường, hai tay khoanh tay đợi chờ tình cổ trong cơ thể mình phát tác.

Âm Ngọc Phong đem dạ mình châu toàn bộ phân tán đặt lên giường, thu hồi tể trúc đồng thời cầm bình sứ ngồi vào bên cạnh nàng, nói, “Nằm xuống, đem bên ngoài sam cởi xuống.” Mấy viên dạ mình châu đem giường ngủ chiếu không thiếu chỗ nào.

Tô Y Nhân cầu xin hán dẫn tình cổ đây, không thể làm gì khác hơn là một khẩu lệnh một động tác, thẹn thùng cởi xuống đôi khâm phi sam màu vàng mặc trên người, mặc yếm màu hành xanh biếc cùng tiết khó nằm dài trên giường. Mùi thuốc kham khổ từ hán tiến vào phòng ngủ sau vẫn lượn quanh ở chóp mũi nàng, hô hấp nàng đã bắt đầu rối loạn, trên người dâng lên nóng rang cùng tao ngứa quen thuộc phải không thể quen thuộc hơn nữa.

“Ta vẫn nằm sao?” Nàng khó khăn nói. Cứ như vậy thẳng tắp nằm để cho hán thưởng thức thân thể cùng quần bách của nàng, nàng mặc dù đã cùng hán hoan ái quá vô số lần, cũng còn rất lúng túng.

“Nằm xong chó lộn xộn.” Âm Ngọc Phong nghiêm mặt nói, “Tình cổ sẽ bay, thân hình nhỏ tốc độ nhanh, nếu như ngươi lộn xộn, làm trò ngại ta động tác, thư tính tình cổ không có đưa tới, ngược lại để cho hùng tinh cổ lần nữa trở lại trên người ta thì phiền toái.”

“Ta bảo đảm không loạn động.” Tô Y Nhân lập tức bị dọa, vội vàng cố gắng khắc chế thân thể đang muốn động của mình.

Âm Ngọc Phong trầm ngâm một hồi, nói, “Dẫn tình cổ là chuyện lớn, ngộ nhờ thất bại có thể liên vĩnh viễn dẫn không ra ngoài. Cho nên, để bảo đảm không sơ suất chút nào, ta còn là đem ngươi trói.” Nói xong, từ trong mực xanh biếc ngọc hoàn lấy ra mấy cây dây vải trắng hướng Tô Y Nhân ý bảo.

Hán cũng chuẩn bị xong, nàng còn có thể cự tuyệt hay sao? Dẫn tình cổ so cái gì cũng trọng yếu!

Nàng ừ ừ khuất khuất nhìn sang hán, không thể làm gì khác hơn nói, “Ngươi trói đi.” Hai tay chủ động giơ đến trước mặt Âm Ngọc Phong.

Âm Ngọc Phong không chút khách khí, cầm dây lên liền đem tay của Tô Y Nhân cột vào trên trụ giường ở đầu giường, sau đó lưu loát cởi xuống tiết khó nàng, kéo ra hai chân run rẩy của nàng, dây vải trắng quần quanh ở mắt cá chân nàng chia ra cột vào cuối giường giường.

Hô ~~~ rất cực hoàn thành.

Động tác trói người làm liền một mạch sau khi hoàn thành, hán thật sâu hô một cái khí. Nàng ngọc thể hoành trần, nho nhỏ yếm không che giấu được hai vú nàng gần nhất lớn lên nhanh chóng, thân thể vốn là còn thanh nộn mềm mại khi hán hàng đêm an ủi vuốt ve càng ngày càng là lột có hình. Hán rất sợ mình mất khống chế, không dám nhìn nhiều hơn nữa thân thể mềm mại của nàng một cái, nhiều đụng nàng một cái.

Bị trói thành hình chữ “đại” Tô Y Nhân hô hấp dồn dập hỏi, “Cần thời gian bao lâu?” Đây là ngược hí trên giường sao? Đáng chết đáng chết thật đáng chết!

Âm Ngọc Phong ổn định một chút tâm tình mình, xoay người lại hỏi đáp, “Không xác định, xem phản ứng tình cổ của ngươi.”

Nàng không phải là lần đầu tiên để cho hán muốn làm gì thì làm, nhưng vẫn là lần đầu tiên hương diễm kích thích như thế, để cho hán rõ ràng uống một chút thuốc rút xuống tình - muốn lại hăng hái trong nháy mắt dâng cao, phái nam kiều ngạo thật sớm bành trướng, hận không được lập tức vọt vào trong thẹn thùng hoa mềm mại chặt dòn của nàng cuồng dã một phen.

Trông rất thâm thúy như hắc động xem một chút mị thái vô cùng thẹn thùng của Tô Y Nhân, hán đem bình sứ chứa đựng dược vật lấy tới, nhổ hết nắp gỗ của bình sứ, đem thuốc nước sênh sếch bên trong từ từ đổ đi ra, té ở trên bụng Tô Y Nhân bình thân trắng nõn từ từ xoa. Rất nhanh, một cỗ mùi không nói ra được cổ quái ở giường ngủ trong không gian nho nhỏ này tản ra.

Thư tính tình cổ đã phát tác, bên trong thân thể Tô Y Nhân muốn - lửa đang hùng hực thiêu đốt, bụng nhảy cảm bị bàn tay lửa nóng của hán đè lại chậm rãi vuốt ve, nàng nhất thời cau mày than nhẹ đứng lên.

Mỹ nhân cau mày, uyển chuyển thân ngâm, Âm Ngọc Phong tâm thần rạo rực, một cái tay trắng không cời ra tiết khố mình, để cho kiều ngạo xích lửa của hân ngang nhiên thẳng tắp bại lộ ở trong không khí.

Nơi cổ họng tràn ra một tiếng đề nén thô suyễn, hân dính vào bắp đùi tuyết nộn của nàng bắt đầu nhanh chóng ma sát.

Tô Y Nhân biết mục đích hân làm như vậy, nhin được ngược ngược phối hợp hân.

“Ân, người sờ ta một cái. Ân~~ khó chịu, ta bên trong thật là nhột. A, a~~ Ngọc Phong, nhanh lên một chút giúp ta một chút. Ô ô~~ ta không chịu nổi, cho ta, cho ta, Ngọc Phong.....” Ngay từ đầu cố ý gọi - giường theo tình - muốn càng ngày càng mãnh liệt, nàng thật anh anh khóc khê đứng lên. Dĩ vãng, nàng chỉ cần cần hân, hân cũng sẽ lập tức thỏa mãn nàng, đem nàng trắng không chóng đỡ đẩy. Bây giờ, nàng thật trắng không, thật tịch mịch a.....

Trong không khí ** mùi càng ngày càng đậm, Âm Ngọc Phong cái trán mồ hôi rậm rạp chẳng chịt, một giọt giọt dọc theo mặt thanh gầy tuấn dật tuột xuống. Hân hô hấp càng ngày càng gấp rút, động tác ma sát bắp đùi nàng càng ngày càng hung mãnh, sau đó đột nhiên đứng dậy, đem hân cần đồ cũng cố gắng phún vẩy vào trên bụng lau thuốc nước của nàng. Chất lỏng nồng bạch tán ra mãnh liệt mùi xạ hương hùng tính của nam nhân, hòa lẫn mùi cổ quái của thuốc nước, lập tức biến thành một loại mùi khác cổ quái hơn.

Tô Y Nhân trở tay bắt lại dây vải buộc chặt cổ tay mình, cắn đôi môi kiều diễm ướt át, đôi mắt đắm lệ nhìn Âm Ngọc Phong. Thuốc dẫn cũng đi ra, tình cổ cũng nên từ trong cơ thể nàng bỏ ra ngoài đi?

“Chớ, chớ lộn xộn!” Âm Ngọc Phong vừa thở vừa ngăn chặn nàng bởi vì tình - muốn khó nhịn mà nhẹ nhàng đưa eo nhỏ nhắn, lấy ra ống trúc nhỏ dài chuẩn bị.

“Ân, ta chịu đựng, người nhanh lên một chút.” Tô Y Nhân cắn thật chặt môi, môi mũi bắt đầu rỉ ra nhè nhẹ giọt máu tói.

Âm Ngọc Phong không hổ là tiên thanh tu ngàn năm, định lực cực cao, đối mặt với cảnh tượng dâm diễn, nữ thể có thể tùy ý vuốt ve, hân mắt nhìn thẳng, ánh mắt chăm chú nhìn động tĩnh nơi bụng nàng.

Hân có thể từ những bộ vị khác trên thân thể nàng đưa tới tình cổ, nhưng hân thứ nhất nghĩ tới chính là bụng nàng, bởi vì nơi đó có một xuất khẩu tự nhiên, cái rốn, có thể không làm thương hại da thịt của nàng, cũng bởi vì hân nghĩ tới quá trình để cho tinh hoa nam nhân của hân như mưa phún vẩy vào thân thể mềm mại tuyết trắng của nàng.

Tô Y Nhân cắn răng chịu thống khổ muốn - lửa đốt người, không cảm giác được biến hóa nho nhỏ của cái rốn nơi đó. Âm Ngọc Phong là không dám có nửa điểm phân tâm, vừa nhìn thấy trong cái rốn của nàng bỏ ra ngoài một trùng tử màu hồng chùng hạt gạo, lập tức đem nắp bên kia của ống trúc nhỏ dài nhỏ ra, miệng ống trúc dán bụng Tô Y Nhân nhắm ngay cổ trùng.

Tiểu trùng tử màu hồng nửa trong suốt kia vốn là còn bỏ hướng một đoàn trục dịch nồng bạch, nhưng giống như bị một loại đồ khác có lực hút hơn hấp dẫn, lập tức chuyển hướng chui tới trong ống trúc nhỏ dài. Âm Ngọc Phong đợi thư tĩnh tĩnh cổ vừa chui vào ống trúc nhỏ dài, lập tức dùng nắp gỗ nhỏ đem miệng ống trúc tắc chặt.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Tô Y Nhân kể từ bị Âm Ngọc Phong bắt lại sau, cho tới bây giờ không thể ở sáng sớm tỉnh lại, càng không có eo không đau chân không mềm, tinh thần đầy đủ đứng ở trên lộ đài lầu hai hô hấp không khí mới mẻ dư thừa thủy linh khí.

“Kính hồ buổi sáng thật đẹp, không khí đặc biệt mát mẻ.” Nàng lớn tiếng ca ngợi, hai tay mười ngón bắt chéo lòng bàn tay hướng ra phía ngoài đây ngang, kéo thân kéo bả vai cùng cánh tay gân cốt, lại hướng giờ lên quá đỉnh đầu, uốn éo hướng bên trái hướng bên phải, về phía trước về phía sau xoay tròn, hoạt động eo cùng hông.

Cùng nàng cùng nhau rời giường Âm Ngọc Phong đứng ở sau lưng nàng cảm thụ thanh xuân sức sống của nàng, môi mông câu lên một vòng cung ưu mỹ. Thích ứng cho nàng tự do, nàng mới có thể từ từ cho thấy chân chính nàng tới!

“Uy, Âm Ngọc Phong, hôm nay nếu như người không có sao, chúng ta đi Thủy thành chơi như thế nào? Âm Đại tiên sinh vừa già lại lạnh, cùng hân đi chung với nhau không có hứng.” Tô Y Nhân tâm tình đặc biệt tốt nói. Ngày hôm trước du ngoạn Thủy thành không đủ tận hứng, hôm nay khí trời đẹp, tâm tình tốt, Âm Ngọc Phong gần nhất lại khó được hiền hòa, nàng định thử một chút, nhìn có thể đem hân cơ hồ không ra khỏi cửa quái đi ra ngoài hay không.

Âm Ngọc Phong vừa nghe nhất thời ngây ngẩn cả người, nàng đây là mời hân cùng đi ra du ngoạn sao? Chẳng qua nói đến già, hân so Âm Đại già bốn năm trăm tuổi; lạnh chỉ là khí thế đi? Hân và nàng chung sống thời khắc điều động tâm tình, để cho mình “thoạt nhìn” ôn hòa hữu thiện chút, hân đối mặt

người làm đối mặt những thuộc hạ khác vẫn là độc đế, đảo chủ Thương Văn đảo nghiêm nghị lạnh lẽo xuống tay vô tình.

“Người không muốn đi? Tỉnh, ta còn là mời Âm Đại tiên sinh theo ta đi xem Quang Thủy thành.” Tô Y Nhân nói, trong lòng hơi có một chút xú thất vọng như vậy.

Âm Ngọc Phong trầm ngâm một hồi nói, “Mấy ngày nay Kính Thủy hồ linh khí đặc biệt dư thừa, người muốn tĩnh tâm tu luyện. Cửu châu đại lục linh sơn bảo địa không ít, nhưng đất tu luyện mà thủy linh khí có thể đạt tới bão hòa như thế không nhiều lắm. Người bây giờ không có tình cớ quá nhiều tu luyện, cũng không cần lãng phí thời gian. Luyện công phòng của ta là địa phương thủy linh khí tập trung nhất, hôm nay người cũng không cần ăn điểm tâm, dọn dẹp một chút cùng ta đi vào cùng nhau tu luyện. Phụ trợ tu luyện tụ linh kim đan, cổ vốn bồi nguyên đan, ích cốc đan, ta cho người.”

Hắn không thể coi thường một chuyện: Tô Y Nhân bởi vì xâm phạm lưng hôn mê bốn ngày bốn đêm. Bởi vì hắn lừa gạt cùng chặn miệng lưỡi, nàng hoàn toàn không biết nàng cho là nhật ký so mọi người chậm bốn ngày. Bề quan tu luyện hoàn toàn không cảm giác được thời gian trôi qua, chờ nàng xuất quan, mọi người liền có thể nói cho nàng biết nhật ký chính xác rồi.

“Đi ra ngoài chơi một ngày, ngày mai bắt đầu không thể được sao?” Tô Y Nhân hơi kháng nghị nói, nàng hứng thú đang nồng, thế nào chịu lập tức bề quan?

“Không thể!” Âm Ngọc Phong nói, thanh âm trong trẻo lạnh lùng tràn đầy không tha cự tuyệt.

Xem ra hắn thật quyết định thay thế tiên quân sư phụ của nàng dẫn dắt nàng tu chân rồi.

Để xuống cánh tay vẫn còn ở hoạt động gân cốt, Tô Y Nhân không có cách nào nói, “Được rồi, nhưng ở bề quan trước, ta muốn biết tỷ tỷ phụ của ta bọn họ bây giờ ở nơi nào; cái đó quý, Chiến Thiên Cương hắn có đi theo bọn họ hay không; tình huống bây giờ của bọn họ như thế nào? Lần trước người đã đáp ứng giúp ta tra tung tích bọn họ.”

Nếu như tỷ tỷ phụ bọn họ đã tiến vào linh động của sư phụ tỷ phụ bắt đầu tu luyện, như vậy bọn họ nhanh nhất cũng muốn ở hai năm sau mới có thể xuất quan. Thừa dịp thời gian, nàng không ngại cũng bề quan chuyên cần, tăng cường thực lực tự thân.

“Cái đó quý ban ngày lại không xuất hiện, buổi tối coi như xuất hiện cũng chỉ sẽ xuất hiện ở bên người tỷ tỷ của người. Thủ hạ của ta không có phương tiện đến gần, cho nên ta cũng không biết quý có cùng tỷ tỷ phụ của người chung một chỗ hay không. Thủ hạ của ta theo dõi tỷ tỷ phụ của người một mực theo đến La Phù sơn. La Phù sơn là đại phái tu chân, môn hạ đệ tử nhiều, cao thủ cũng nhiều, ta không muốn bị bọn họ phát hiện nhân cơ hội gây chuyện, sẽ để cho thủ hạ bỏ qua.” Âm Ngọc Phong rất đậm mặc nói.

Chuyện của Tô Khả Nhi cùng các nam nhân nàng cùng hắn không liên quan, hắn không cần thiết để cho thủ hạ mạo hiểm tạo mâu thuẫn mới giữa chính tả hai phái để ăn vào thủ phủ La Phù sơn; Tô Khả Nhi cho dù không phải là thủy tinh dương hoa cũng là trời sinh đa tình, hắn không muốn Y Nhân bị nàng ảnh hưởng, cũng định vĩnh viễn không để cho các nàng gặp mặt.

Ngô, tỷ tỷ phụ bọn họ nhất định đã tiến vào linh động bắt đầu song tu.

Tô Y Nhân rất yên tâm, hướng Âm Ngọc Phong chấp tay nói, “Văn bối ngu độn, nếu tu luyện có chuyện gì, còn kính xin tiền bối xuất thủ tương trợ.” Nhún nhường cung thuận, hoàn toàn là một bộ thái độ học sinh đối đãi sư trưởng.

Văn bối tiền bối

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sức sống thanh xuân của nàng, Âm Ngọc Phong nhất thời tâm tình thật không tốt: hắn là Tu Chân giới trước trước tiền bối, so nàng thật quá quá quá già rồi.

“Bề quan trước muốn tắm rửa.” Âm Ngọc Phong lạnh lùng nói, “Ta bây giờ có chuyện muốn phân phó Âm Đại Âm Tam hai người bọn họ, sau khi người chuẩn bị xong đi ngay luyện công phòng của ta, ở bên trong chờ ta.” Nói xong, mặt âm trầm bay ra lộ đài lâu hai Minh Thủy hiền, hướng lầu thai độc lập hẳn bình thường xử lý sự vụ bay đi.

Độc đế nhà lớn nghiệp lớn, muốn lâu dài bề quan quả thật cần đem rất nhiều chuyện phân phó.

Tô Y Nhân không nói lời nào đưa mắt nhìn hắn rời đi, bắt đầu kiểm tra sao chép không gian của mình. Bởi vì thời gian bề quan tu luyện sẽ rất dài, nàng hy vọng sao chép không gian có thể ở trong khoảng thời gian này vì mình sao chép một ít pháp khí thực dụng, chẳng qua nàng phát hiện, sao chép không gian thật thành kê lạc(*): phụ trợ tu luyện dùng cực phẩm đan dược Âm Ngọc Phong sẽ không hạn chế cung cấp; Âm Ngọc Phong tặng cho nàng mấy dạng pháp khí phòng ngự cao cấp vô cùng thực dụng, nàng cảm thấy không có cần thiết sao chép.

Ta có, tỷ tỷ không có nga ~

Đột nhiên nhớ tới cái này, nàng lại tinh thần phấn chấn, đem Phượng Hoàng vũ y bỏ vào trong sao chép không gian đang bỏ trống.

Phượng Hoàng vũ y vừa để vào sao chép không gian, sao chép không gian đột nhiên bộc phát ánh sáng bảy màu, Tô Y Nhân nhất thời giật mình, lui về phía sau hai bước nhìn chằm chằm sao chép không gian, chỉ thấy sao chép không gian từ từ trở nên lớn. Chờ nó không hề biến hóa nữa, nàng cực kỳ hưng phấn: kịch tình xúc phát thăng cấp sao chép không gian!

Ngoại hình sao chép không gian còn là hình lập phương như cũ, nhưng thể tích lớn ước chừng gấp đôi, mặt ngoài hoa lệ rất nhiều, màn hình hiển thị lưu động ánh sáng màu.

Tô Y Nhân quan tâm thời gian sao chép hơn, nàng nhìn về màn hình hiển thị, phát hiện trên đó đồng thời cho thấy chữ viết cùng con số.

Phượng Hoàng vũ y

Tài liệu: lòng vũ Phượng Hoàng, thiên tâm tì, hỏa linh thạch

Thời gian sao chép: 31 năm 5 tháng lẻ bảy ngày

Sao chép không gian thẳng cấp, đáng tiếc, pháp khí cao cấp chân chính sao chép cần thời gian còn là vô cùng dài.

Tô Y Nhân không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ đem Phượng Hoàng vũ y lấy ra, đem trăm cài tóc mị hoặc hoa mai, khuyên tai linh thạch phòng lửa, tỳ linh bích ngọc thủ trạc, Phượng Hoàng cốt trăm, pháp khí dịch dung nhất nhất bỏ vào thử, quả nhiên, những thứ tiểu pháp khí này thời gian sao chép cũng giảm hai phần ba.

Những thứ đồ này nhỏ mà thực dụng, trừ Phượng Hoàng cốt trăm cần thời gian hai mươi năm trở lên mới có thể sao chép, Tô Y Nhân định đem mấy món tiểu pháp khí kia bọc lại, lấy đơn vị “một” bỏ vào cùng nhau sao chép. Để cho sao chép không gian trở về ý thức chỉ hải của nàng làm việc, nàng tâm tình khoái trá đi lên lầu hai.



Xuân hạ thu đông, bế quan tu luyện không biết khi nào, chờ Tô Y Nhân đang dưới sự giúp đỡ hết sức của Âm Ngọc Phong thuận lợi đột phá thiên tâm quyết tầng thứ năm, hiêm hiêm bước vào “Chân” cấp, thành một tên tứ phẩm tu sĩ xuất quan, nàng nhìn thấy là Kính hồ đã kết băng.

Kính hồ mùa đông rất lạnh, bên hồ đã kết băng, phản xạ ánh sáng mặt trời, lộ ra có chút chói mắt. Tô Y Nhân vận đủ mục lực ngắm chung quanh, thấy có người ở trong hồ đánh cá, có người ở bên hồ đập băng, đem khối băng nện xuống chuyển hướng nơi khác.

“Âm Tam tiên sinh, ta bế quan bao lâu?” Tô Y Nhân hỏi thăm người thứ nhất mình nhìn thấy khi từ luyện công phòng đi ra.

“Hai năm lẻ bảy tháng.” Âm Tam hồi đáp. Chân chính bế quan tinh tu chính là Tô Y Nhân, chủ nhân nhà hắc đẩu là “Tiên” cấp thất phẩm tu sĩ, bây giờ có thể để cho hắc tu vi tinh tiến chính là tâm cảnh cùng cơ duyên, cho nên hắc và Tô Y Nhân cùng nhau đi vào tu luyện nửa tháng liền đi ra, chẳng qua là vừa có thời gian liền vào luyện công phòng trông chừng Tô Y Nhân.

Chủ nhân trợ giúp qua tất cả thiếp thân người làm của hắc tu luyện, nhưng cho tới bây giờ không có tận tâm cùng khẩn trương như vậy quá, càng không có đem tự thân linh lực quán chú cho người khác. Tô Y Nhân, nàng nếu như thông minh, hắc rộng mở bộ ngực tiếp nạp chủ nhân.

Oa, cái này đã qua hai năm rồi? Người tu chân thời gian trôi qua thật là cổ quái, một hồi cùng người bình thường một dạng, một hồi lại sẽ lấy trạng thái nghỉ đông vượt qua tận mấy năm.

Tô Y Nhân chất lưỡi hít hà, hỏi, “Chủ nhân nhà ngươi đây?” Nàng biết Âm Ngọc Phong cũng không có một mực phụng bồi nàng tu luyện.

“Chủ nhân bây giờ cùng chủ sự các nơi phái tới thương nghị chuyện, cô nương tự mình về phòng trước. Chủ nhân xử lý xong công vụ sẽ đi gặp người.” Âm Tam nói, nghiêng người, ý bảo Tô Y Nhân đi trước.

Tô Y Nhân đứng ở hành lang luyện công phòng, ngửa mặt lên trời cảm ứng một cái, trong lòng mặc niệm phi hành quyết, thân thể chậm rãi bay lên hướng Minh Thủy tiên phương hướng bay đi.

Ngự kiếm phi hành càng nhiều hơn chính là dựa vào pháp trận trên pháp kiếm phi hành, tự thân phi hành toàn dùng linh lực cùng phi hành quyết. “Chân” cấp tu sĩ liền có thể không cần dựa vào ngoại vật phi hành, nhưng bay rất chậm tiêu hao linh lực lại nhiều, cho nên đường dài phi hành còn là ngự kiếm phi hành.



Nàng xuất quan, thủy chung phân tâm chú ý linh khí biến hóa của luyện công phòng Âm Ngọc Phong lập tức biết Tô Y Nhân xuất quan, đưa sự vụ trên tay nhanh chóng xử lý một cái chạy về Minh Thủy tiên.

“Không, cái này không thể nào, cái này hoàn toàn không thể nào. Biểu tỷ, biểu tỷ, người nhanh lên một chút nhấn ta, nhanh lên một chút nhấn ta.”

Hắc vừa vào hành lang lầu hai Minh Thủy tiên, liền nghe đến Tô Y Nhân đang trong phòng hô to kêu to, thanh âm rất là thê lương.

Tu luyện ra chuyện, không thể nào, hắc vẫn nhìn nàng, nàng không thể nào tẩu hỏa nhập ma!

Hắc lắc mình tiến vào phòng ngủ, chỉ thấy Tô Y Nhân hai tay loạn vung, ánh mắt hốt hoảng, sắc mặt tái nhợt phải dọa người.

“Y Nhân!” Hắc bắt được hai tay quơ múa của nàng, tay phải thuận thế bắt lại mạch tay của nàng.

“QQ không có, QQ không có.” Tô Y Nhân nhìn hắc thất hồn lạc phách kêu lên, “Không có, biểu tỷ không gọi ta. Không đúng, QQ ảo ảnh không ra ngoài, ta không cảm giác được thế giới của ta nữa. A biểu tỷ, ta không cảm giác được biểu tỷ nữa.”

Nàng suy nghĩ hai năm lẻ bảy tháng trôi qua, biểu tỷ nói không chừng đã cho nàng nhấn lại mới, chẳng qua là mình quá mức dụng tâm tu luyện, không có nghe được thanh âm nhắc nhở QQ nhấn lại, đang ở trong phòng kêu gọi QQ. Không nghĩ tới dĩ vãng QQ ảo ảnh khuôn nói chuyện phiếm vừa kêu sẽ hiện ra lần này lại bất kể nàng kêu thế nào, chính là không xuất hiện nữa. Dụng ý đọc kêu không ra QQ nàng liền kêu sao chép không gian, kết quả sao chép không gian trong nháy mắt liền xuất hiện ở trước mặt nàng. Cho nên, không phải là ý niệm của nàng có vấn đề, là nàng cảm ứng không tới QQ có thể cùng thực thể thế giới liên lạc nữa.

“Y Nhân, người yên lặng một chút!” Dem lời nói không có mạch lạc Tô Y Nhân ép ngồi vào trên cái băng, hấn xòe bàn tay ra đè lại cái trán của nàng.

Một cỗ hàn khí từ bàn tay của hấn toát ra, trực tiếp kích thích thần trí Tô Y Nhân.

Tô Y Nhân bị lạnh phải đột nhiên tỉnh lại, cặp mắt rung rung nhìn Âm Ngọc Phong, cái nam nhân từ trước đến nay thân thiện đối với nàng, cái nam nhân từ trước đến nay cùng nàng chung một chỗ.

“Có chuyện gì xảy ra? Trừ trừ rốt cuộc là cái gì?” Âm Ngọc Phong đề ôn nhu hỏi, hấn còn nhớ rõ nàng đã từng đề cập tới cái từ ngữ phát âm rất cổ quái này.

“Ý niệm biểu tỷ, biểu tỷ có lúc sẽ thông qua ý niệm cùng ta nói chuyện phiếm, chúng ta thói quen xưng loại phương thức nói chuyện phiếm này là QQ. QQ là đường tắt duy nhất để ta cùng thân nhân cũ liên lạc, bây giờ đột nhiên không có.” Tô Y Nhân ấp a ấp úng nói, dùng phương thức người Cửu châu đại lục có thể hiểu giải thích QQ. Dù sao Âm Ngọc Phong đã lợi dụng mị hoặc cây trâm từ trong miệng nàng lừa ra khỏi một ít lời, nàng hơi tiết lộ điểm chuyện khác cũng không có vấn đề.

Ý niệm?

Âm Ngọc Phong trong lòng nhất thời rung mình. Ở trong thể hệ tu chân của Cửu châu đại lục, linh sủng cùng chủ nhân có thể ý niệm trao đổi, phi nhân tinh quái cao cấp có thể dùng ý niệm cùng người câu thông, trước mắt linh hồn cổ quái trong thân thể nàng cùng linh hồn biểu tỷ là quan hệ như thế nào?

“Trừ trừ không có coi như xong, sau này ta tìm mấy nha đầu biết nói chuyện cùng người nói chuyện phiếm.” Hấn trấn an nói, trong lòng thầm nghĩ, là cái nguyên nhân gì để cho biểu tỷ nàng không cách nào cùng nàng trao đổi ý niệm? Ý niệm trao đổi vô cùng thần kỳ, rất khó cách đoạn.

Nghe hấn nói như vậy, Tô Y Nhân lập tức kêu thảm thiết: “QQ không có, tương đương với ta cũng không thể cảm giác thế giới cũ của ta nữa!” Nước mắt cuồn trào. QQ ảo ảnh khuôn nói chuyện phiếm không có, biểu tỷ nhấn lại cũng mất, cái này rất có thể tương đương với, nàng cùng thế giới chân thật gãy liên lạc, nàng bị hoàn toàn vứt bỏ ở thế giới này, có lẽ không trở về được!

Linh hồn!

Âm Ngọc Phong đột nhiên nhớ tới, có lẽ linh hồn của nàng từ trước đến nay có liên lạc thế giới cũ, cho nên nàng mới có thể đối với rất nhiều chuyện biểu hiện không quan tâm, bởi vì linh hồn rất có cơ hội rời khỏi thân thể trở lại thế giới cũ đi; hấn tự mình thiết kế, cùng chế khí đại sư Kim Minh Nguyệt cùng chung nghiên cứu tụ linh tòa hồn pháp trận tạo nên tác dụng, linh hồn của nàng bị hoàn toàn giam cầm ở trong thân thể, cùng thân nhân thế giới cũ đoạn tuyệt liên lạc.

Như vậy mới phải.

Trong lòng hấn mừng như điên, trên mặt thanh gầy anh tuấn lộ ra nụ cười cao hứng.

Hấn cười thật là đẹp mắt, nhưng giờ phút này thật làm cho người ghét!

Tô Y Nhân tức giận nói, “Thân thể cũ của ta vừa không có hư, ta nhất định có thể trở về!”

(*) Kê lạc = gân gà, bỏ thi tiếc, ăn vào thi không ra gì. (theo wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Độc đế Âm Ngọc Phong là ai? Hấn chắc là sẽ không vì việc mình làm cảm thấy đau lòng! Nhưng là hấn phát hiện Tô Y Nhân kể từ không có nàng nói “trừ trừ” sau như cha mẹ chết, như người mất hồn, ánh mắt đờ đẫn, chân chờ rất lâu, khom lưng hỏi thăm nàng còn nhớ rõ hai năm lẻ bảy tháng trước nàng nói lên một cái yêu cầu không, nàng còn muốn hấn cùng đi dạo Thủy thành Thái giang xinh đẹp cổ xưa không?

“Nghỉ ngơi hai ngày, đem thân thể điều chỉnh tốt, ta dẫn người đi.” Hấn quan tâm nói. Đối với nàng, hấn đã là lần nữa nhường nhịn lần nữa ân sủng rồi, nàng coi như tâm địa sắt đá cũng nên bị hấn đánh động.

Còn đắm chìm ở mất đi QQ thì đồng nghĩa với mất đi hy vọng về nhà Tô Y Nhân cặp mắt mê mang nhìn hấn, lẩm bẩm nói, “Ta chỉ muốn về nhà, ta phải về nhà.” sớm biết sẽ như vậy, nàng nói gì cũng không tiếp thu biểu tỷ phát tới đại cương cuốn văn《Tô Khả Nhi tu tiên kí》nữa.

“Y Nhân, ta lại một lần nữa nói cho ngươi biết, linh hồn đoạt nhà thành công, giá cao rồi đi thân thể là hoàn toàn biến mất ở trên đời này. Ngươi đừng mãi suy nghĩ về nhà, ngoan ngoãn lưu lại thể giới này, ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta.”

Âm Ngọc Phong đưa tay nâng cằm của nàng, ánh mắt thâm tình giọng nói ôn nhu dịu dàng nói, “Đi theo ta, ta cho ngươi vinh hoa phú quý, giúp ngươi trường sinh bất lão thanh xuân vĩnh trú.”

“Ta không muốn những thứ này.” Nước mắt từng viên từng viên lớn rơi xuống, Tô Y Nhân ô yết bị ai nói, “Ta muốn ta ba ba mẹ mẹ gia gia nãi nãi ông ngoại bà ngoại, ta muốn lên đại học.” Nhà nàng là tiêu chuẩn gia đình 421, mất đi nàng, người nhà của nàng sống thế nào?

Đã hiểu linh hồn Tô Y Nhân số tuổi thật sự cũng không lớn Âm Ngọc Phong chịu nhịn tính tình khuyên, “Từ một khắc ngươi tiến vào cái thân thể này, ngươi trở về không được. Nghe lời, ngươi ở lại chỗ này trải qua so trước kia tốt hơn vô số lần.”

Nơi này khá hơn nữa, cũng không tốt như thế giới cũ của nàng!

Tô Y Nhân đột nhiên xoay người nằm ở trên bàn khóc rống, “Ô ô ~ không đúng, đây là chuyện không thể nào, ô ô, ta không muốn, ta không nên ở chỗ này quá cả đời!”

QQ nhấn lại của biểu tỷ lần nữa nhắc nhở nàng, đây là một thể giới hư ảo dùng chữ viết giả không ra ngoài, nàng tại sao có thể vĩnh viễn cuộc sống ở trong thể giới hư ảo? Trước kia xem qua một quyển manga, bên trong nữ nhân vật chính xuyên việt vào trong một quyển sách, nhưng người ta đó là sáng lập tình tiết chuyện xưa, hoàn thành nhiệm vụ mở đầu trong sách bố trí, cuối cùng vẫn là trở lại thể giới thực tế.

Nàng chuyển kiếp tới đây không có nhiệm vụ minh xác, cái thể giới này vốn là hấn có một chuyển kiếp nữ Tô Y Nhân, nàng chẳng qua là thay thế chuyển kiếp nữ thành một người khác Tô Y Nhân. Nàng ai nha, càng ngày càng hỗn loạn, nàng rốt cuộc phải là người nào? Chữ viết viết ra chuyển kiếp nữ Tô Y Nhân, vẫn là Lưu Nhã thay thế chuyển kiếp nữ Tô Y Nhân cao hơn nhận biết của cái thể giới này?

Cho tới bây giờ không có thể nào an ủi người Âm Ngọc Phong đứng ở bên cạnh Tô Y Nhân vừa nhìn nàng ô ô thút thít, mặt mũi biểu lộ càng ngày càng bất đắc dĩ.

Đối với người tham lam, hấn có thể cho phép lấy vinh hoa phú quý quyền thế địa vị; đối với người tham sống, hấn có thể cho phép lấy kéo dài tuổi thọ thanh xuân không già thậm chí phản lão hoàn đồng; đối với người chính nghĩa, hấn có thể bắt lại nhược điểm của người ta uy hiếp; đối với người không quan tâm vinh hoa phú quý, bản thân đã thanh xuân thường trú, có lúc sợ chết có lúc lại không sợ chết, tâm tâm niệm niệm tưởng về nhà như Tô Y Nhân, hấn thế nào mới có thể làm cho nàng cam tâm tình nguyện đợi ở bên cạnh hấn?

“Tỷ tỷ của ngươi” Hấn tràn đầy thâm ý nói ba chữ này.

“Tỷ tỷ ta thế nào?” Tô Y Nhân thút thít hỏi, ngẩng đầu nhìn hấn. Tỷ tỷ Tô Khả Nhi có thể nói là người thích nàng cũng bảo vệ nàng nhất trên cái thể giới này, trở về không đi, không có người nhà nàng chỉ có thể xem nàng như thân nhân xương thịt duy nhất dựa vào.

Hai tròng mắt sáng ngời tựa như ngậm mình ở trong nước suối trong suốt, hốc mắt lỗ mũi khóc đến hồng hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đầy nước mắt hết sức chọc người yêu thương.

Âm Ngọc Phong chân mày nhăn lại, nói: “Tỷ tỷ của ngươi cùng tỷ phụ ngươi đoán chừng giấu ở trong một góc khác của La Phù sơn tu luyện.” Nhìn nàng rất duy trì Tô Khả Nhi, cũng biết nàng đối với Tô Khả Nhi một mực có tình cảm rất sâu.

Đây là nói nhảm!

Tô Y Nhân liếc hấn một cái, cúi đầu tiếp tục thút thít thương tâm.

“Nếu như ngươi nghĩ tỷ tỷ của ngươi, sau này ta dẫn ngươi đi xem nàng.” Hấn cam kết. Y Nhân có lẽ sẽ bị Tô Khả Nhi mang hư, cho nên hấn vô luận như thế nào đều phải coi trọng Y Nhân, không để cho tỷ muội các nàng có thời điểm chung đụng đơn độc!

“Nga, cảm ơn.” Tô Y Nhân thuận miệng nói tạ, cúi đầu, dùng ống tay áo lau nước mắt.

Khóc một hồi, nàng bất đắc dĩ thừa nhận, tỷ lệ nàng về nhà càng ngày càng nhỏ, có lẽ phải ở chỗ này qua cả đời, cho đến thân thể này tuổi thọ hao hết, linh hồn mới “có thể” trở lại trong thân thể ban đầu.

“Đi xuống rửa mặt.” Âm Ngọc Phong khô khốc lấp bắp nói, rốt cục có một loại cảm giác, bên Tô Y Nhân không có gần người nữ phó có chút thời điểm thật không phương tiện.

Cảm giác trên mặt ẩm ướt, Tô Y Nhân vén ống tay áo đem toàn bộ mặt xoa một chút, đứng lên từ từ đi ra ngoài cửa.

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, trong lòng thật ra thì khẩn trương Âm Ngọc Phong thờ dài thậm thụt. Rốt cục, nàng nhận rõ chuyện thực “không thể về nhà”, bắt đầu an tâm ở thể giới này. Chỉ cần nàng an tâm ở thể giới này, nàng liền tuyệt không thể nào thoát khỏi hấn nắm trong tay. Nàng thích hấn cũng tốt, mặt ngoài đối phó trong lòng chán ghét hấn cũng tốt, tóm lại, nàng tuyệt đối không thể nào giống như tỷ tỷ nàng, trong lòng có nam nhân khác!



Tô Y Nhân bản tính vẫn tương đối lạc quan, thương tâm hai ngày đã nghĩ thông suốt, quyết định đem cái thế giới này làm thế giới thật, đem đủ loại biểu tượng mình tự nói với mình làm là thiên phú của mình: mơ thấy hoặc là biết trước.

Liên tục trên QQ khuông nói chuyện phiếm biểu hiện thời gian biểu tượng mỗi một lần nhấn lại, cái thế giới này cùng thế giới cũ của nàng thời gian lưu chuyển không lớn giống nhau. Mặc dù còn không biết rõ hai thời gian so sánh thế nào, nhưng nàng có thể hết sức khẳng định, trong thế giới cũ mấy phút tương đương với một hai ba năm của cái thế giới này. Nếu là nàng ở nơi thế giới này cuộc sống sáu mươi năm, nói không chừng thế giới cũ còn chưa qua một giờ.

Nữ tu sĩ Tô Y Nhân coi như có thể sống một ngàn năm, chờ tuổi thọ hết sau, linh hồn của nàng nếu như có thể trở về, cũng tuyệt đối có thể đuổi được với trụ trường của đại học N.

Ta là chuyển kiếp nữ, một chuyển kiếp nữ biết tương lai “có thể” của một nữ chủ, biết những người “có thể” có liên quan với một nữ chủ trong tương lai, có sao chép không gian cùng trong nháy mắt bộc phát tốc độ hai ngón tay vàng kê lạc này, trước mắt đang cùng nam nhân “có thể” là chỉ định trong mệnh số dây dưa.

Nàng nghĩ thông suốt sau, trừ vì không thấy được người nhà, người nhà có thể vì mình lo âu mà len lén khóc thút thít bên ngoài, người đã từ từ thay đổi sáng sủa.

Âm Ngọc Phong một mực mắt lạnh bàng quan, nhìn nàng thật nhận rõ thực tế trong lòng mừng thầm không dứt. Chờ một ngày Tô Y Nhân ngồi ở lầu một bên hành lang, cầm cần câu học tập câu cá, hần phi thân đáp xuống bên người nàng, lần nữa nói lên nguyện ý mang nàng đi dạo Thủy thành.

“Người nói mùa xuân truyền thống của Cửu châu đại lục sắp đến, phía ngoài hương thôn tập trấn cũng rất nháo nhiệt?”

Trăm nhăm chán đồ thừa Tô Y Nhân nhất thời tới hăng hái, đem cần câu hương bên cạnh vừa để xuống, cao hứng nói, “Chúng ta bây giờ đi ngay.” Nàng là nhăm chán đến tận cùng mới đánh ra một lỗ thủng trên băng, học tập câu cá trong truyền thuyết có thể nuôi dưỡng kiên nhẫn, kết quả cá không có câu được mấy cái, người đều ở đây gấp.

“Đi lên đồi thân y phục.” Âm Ngọc Phong khoe miệng mỉm cười nhắc nhở nàng, Nàng hôm nay mặc một món nhu quần màu xanh lá cây, tiêu chuẩn trang phục thời tiết đầu thu. Nếu cứ như vậy tiến vào trong bảy người bình thường, nhất định sẽ bị người ghé mắt, người nào tin chắc tu sĩ tồn tại nói không chừng sẽ đem bọn họ làm tiên nhân mà kính sợ, nịnh nọt.

“Ta phái người vì ngươi làm một ít quần áo mùa đông, ngươi đi lên chọn một bộ mặc.” Hần nói. Bởi vì cảm giác tất cả bất tiện, hần rốt cục cho phép cung nữ Lam Vân bốn người các nàng lên lầu hai, vì vậy lầu hai vốn dùng làm phòng thí nghiệm tạm thời cùng trần bảo phòng để cất giấu một ít vật phẩm của hần cải tạo thành phòng tắm cùng phòng thay quần áo.

“Quần áo mùa đông rất dày đi? Ta sẽ cảm giác nóng.” Tô Y Nhân đưa ra hai cánh tay biểu diễn trang phục đơn bạc của mình. Bởi vì nàng linh lực tăng mạnh, giá rét đối với nàng đã không có nửa điểm ảnh hưởng. Mùa đông mặc một bộ như vậy, thật là rất dễ dàng.

“Chẳng qua là đi chọn lựa quần áo, tùy tiện ngươi, chỉ cần một tầng phía ngoài cùng ngươi ăn mặc hơi dày điểm là được.” Âm Ngọc Phong không có vấn đề nói. Coi như người bình thường đoán ra bọn họ là tu sĩ thì thế nào? Ai dám chạy đến trước mặt hần yêu cầu báỉ sư học nghệ, mời hần về nhà tiếp nhận cung phụng?

“Ân.” Nhìn sang dung nhan thanh gầy nhưng cực kỳ anh tuấn của Âm Ngọc Phong, Tô Y Nhân gật đầu một cái, hướng phòng thay quần áo lầu hai của nàng đi tới. Âm Ngọc Phong người này ở trước mặt nàng càng ngày càng không có lãnh khốc âm ngoan ban đầu, nàng cũng càng ngày càng không e sợ hần.

Hai tên cung nữ vẫn đứng ở hành lang thấy Tô Y Nhân đi hướng phòng thay quần áo lầu hai, vội vàng bước nhanh đuổi theo phục vụ.

Âm Ngọc Phong tâm tình vui thích xem một chút hai con cá lớn chừng bàn tay trong thùng gỗ không lo lắng bơi lội, ngồi vào chỗ ngồi mới vừa rời của Tô Y Nhân, cầm lên cần câu của nàng bắt đầu câu cá.

Đi vắng hần trừ xử lý sự vụ Thương Vân đảo, trừ tu luyện linh lực vũ kỹ, nghiên cứu độc dược cổ trùng, thật đúng là không có chuyện gì khác có thể làm. Kể từ đứng vào Tô Y Nhân, các loại tâm tình mãnh liệt để cho hần nhất nhất cảm nhận được, điều này làm cho hần đối với dĩ vãng tính tình mình lạnh lùng như băng, tâm như chỉ thủy cảm thấy kinh ngạc, hần cư nhiên không thú vị sinh sống hơn một ngàn năm như vậy.

Tu chân năm tháng rất dài mà nhăm chán, có người mình thích phụng bồi song tu, tu sĩ mới có thể nấu được tịch mịch đột phá các loại mê chương, lĩnh ngộ các loại tâm cảnh. Tu sĩ chưa bao giờ trải qua thất tình lục dục, không có hiểu được nhân sinh, bất kể thiên phú cao bao nhiêu tu luyện nhiều chăm chỉ, cũng vĩnh viễn không có cơ hội trở thành cửu phẩm chí tôn tiên nhân trong truyền thuyết!

Tô Y Nhân sẽ bồi hần một mực tu luyện, cho đến bọn họ song song trở thành cửu phẩm tiên tôn trong truyền thuyết có thể vĩnh hằng không chết đi?

Âm Ngọc Phong cảm thán suy nghĩ bát phẩm nữ tiên, thái độ của mình nói, càng ngày càng thật lòng đem Tô Y Nhân giữ ở bên người song tu. Chẳng qua Y Nhân đối với âm dương hợp thể song tu không có thiện cảm, hần tính toán đợi thêm một hai năm, chờ trong lòng nàng thật sự có hần, hần nhắc lại chuyện hợp thể song tu.

Một khắc đồng hồ thời gian, Tô Y Nhân bước nhanh từ lầu hai đi xuống, chạy đến trước mặt Âm Ngọc Phong thúc giục, “Chúng ta đi nhanh một chút.”

Dựa theo tính khí Âm Ngọc Phong, hẳn nhất định là sẽ không dừng chân bên ngoài, sắc trời đã không còn sớm, bọn họ còn phải đuổi ba mươi dặm đường mới có thể đến Thủy thành đây.

Đề xuống càn câu, Âm Ngọc Phong quay đầu nhìn về nàng, trong mắt nhất thời lộ ra một tia tươi đẹp.

Mái tóc dài của nàng chải lại lần nữa, chia làm vài cổ vặn cuốn ra hai hình tròn không tâm, cắm mấy trâm cài tóc màu vàng; mảy liễu môi đỏ mọng, lông bạch hồ ở cổ áo ống tay áo nhu quần màu hồng đậm sấn phải nàng da trắng như tuyết.

“Uy uy, Âm Ngọc Phong, ta có phải muốn dẫn dịch dung pháp khí hay không?” Tô Y Nhân phát hiện hẳn đột nhiên ngây ngô ngẩn mình, trong lòng đột nhiên đắc ý. Phật muốn kim trang người muốn y trang, nàng thật tốt ăn mặc đứng lên mặc dù không đẹp bằng tỷ tỷ Tô Y Nhân, cũng là mỹ nhân bậc nhất. Nhìn, độc để không phải bị nàng mê hoặc?

“Không, có ta phụng bồi người, người không cần đeo dịch dung pháp khí.” Âm Ngọc Phong nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, giọng rất bình tĩnh nói.

Ai dám mơ ước nữ nhân của hắn, chán sống!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Để Đuổi The* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Âm Ngọc Phong tu sĩ cấp bậc này có thể vừa phi hành vừa buông thả ẩn thân nguyên rùa, hẳn đưa tay nắm eo Tô Y Nhân bay ra Xuân Thủy trúc sau liền bay thẳng Thủy thành ngoài ba mươi dặm.

“Uy, để cho tự ta phi hành không được?” Tô Y Nhân nghiêng đầu hỏi thăm hắn. Hắn đang bay có thể còn thả những pháp thuật khác, nàng không cảm giác được bầu trời gió rét thấu xương cùng áp lực gió bén nhọn, nhưng loại tư thế này tương đương với nàng bị hắn ôm vào trong ngực, trong lòng nàng cảm giác đặc biệt không được tự nhiên.

“Không được!” Âm Ngọc Phong bá đạo nói, sau đó cảm giác mình lại tái phát bệnh cũ, lập tức tăng thêm một câu, “Người bay quá chậm.”

“Phượng Hoàng vũ y có thể giúp ta bay rất nhanh.” Tô Y Nhân chưa từ bỏ ý định nói. Nàng sử dụng Phượng Hoàng vũ y thuần thực sau, so ngự kiếm phi hành bay còn nhanh.

“Chúng ta rất nhanh sắp đến.” Âm Ngọc Phong ánh mắt nhìn chăm chú vào phương xa nói, đột nhiên tăng nhanh tốc độ phi hành. Không có ở trên giường cũng có thể đến gần nàng như vậy, trong lòng hắn rất vui thích.

Cảm giác được hắn quyết định chủ ý không để cho nàng bay một mình, Tô Y Nhân không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là vui ở trong ngực hắn, từ trời cao thưởng thức cảnh mùa đông của cả vùng đất.

Mùa đông là quý tiết tiêu điều, cả vùng đất khắp nơi là rừng cây trơ trụi cùng bãi cỏ khô vàng, Tô Y Nhân chỉ có thể thỉnh thoảng thấy một một bụi rậm nhỏ màu xanh lá cây.

“Ta thích mùa xuân cùng mùa thu.” Nàng kim lòng không đầu nói. Trừ hai mùa xuân thu khí hậu thư thích bên ngoài, mùa xuân đại biểu vạn vật hồi phục, mùa thu đại biểu thành thực thu hoạch.

Âm Ngọc Phong không có trả lời, bởi vì hắn đối với xuân hạ thu đông không có thích cùng không thích.

Bay thời gian hai nén hương, hẳn mang theo Tô Y Nhân dễ dàng đáp xuống một chỗ khúc quanh không người nhìn thấy của Thủy thành. Tản đi ẩn thân nguyên rùa, hỏi nàng, “Người tính toán đi thuyền du ngoạn còn là đi trước đề sông?”

Thủy thành theo nước mà xây, nhà nhà hộ hộ cũng dựa vào nước mà sống, đề sông cũng dùng đá xanh lát đường, cách mỗi một khoảng cách liền dựng lên một tòa thạch kiều, cung người đi đường đi qua. Mùa đông, con sông ở giao ngoại cũng bắt đầu kết băng, bên trong Thủy thành có thể là thuyền bè như thoi đưa, không ngừng vận chuyển khách nhân cùng hàng hóa, cho nên bên trong cố thành đường thủy thông suốt không trở ngại.

“Trước dọc phố đi dạo. Lúc đi thuyền muốn lên xuống thuyền mua đồ, không quá phương tiện.” Tô Y Nhân hăng hái bùng bùng nói, dẫn đầu đi ra khúc quanh, hướng địa phương nhiều người đi tới.

Cô gái trẻ tuổi không có mấy người không thích náo nhiệt.

Trong lòng bây giờ không trẻ tuổi Âm Ngọc Phong lặng lẽ đi theo, cước bộ không nhanh không chậm, nhưng bất kể Tô Y Nhân là bước nhanh còn là chậm rãi rồi rảnh đi dạo, hắn luôn đi ở khoảng cách chỗ nàng nửa cánh tay.

Tô Y Nhân mặc một thân hoa phục bắt mắt màu đỏ, người lại đáng dấp tiếu lệ vô cùng, nhất thời hấp dẫn không ít người chú ý. Chàng qua mọi người

xem thấy nam tử thanh quý uy nghi khoảng cách nửa bước bên người nàng, ánh mắt không hẹn mà cùng dời đi đến chỗ khác.

Nam tử này áo bào trắng tó nhả nhưng chất liệu tuyệt đối cao cấp, quanh thân tràn đầy một cỗ khí thế bề thế nghiêng thiên hạ, kẻ ngu cũng biết thân phận của hắn cực kỳ tôn quý. Hắn hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, mặt mũi trong trẻo lạnh lùng nghiêm nghị, một đôi mắt đen thâm thúy sắc bén tựa như mũi tên băng ánh sáng lạnh bắn ra bốn phía. Nam tử trẻ tuổi nào nhìn lâu thiếu nữ bên cạnh hắn một cái, ánh mắt của hắn lập tức nhìn về nam tử kia. Nam tử bị ánh mắt hắn phong tỏa trong nháy mắt cảm thấy khí lạnh vi vu, một cỗ sát khí mãnh liệt hướng về phía mình nhào tới =.

Thiếu nữ là của nam tử tôn quý này, ai dám xa muốn, đoán chừng sẽ bị mất đao của hắn biến thành con nhím!

Mọi người đã từng trẻ tuổi trôi qua hàm súc cười một tiếng: hắn thật là bá đạo. Thiếu nữ Thủy thành hâm mộ Tô Y Nhân: nam nhân của nàng cao quý tuấn mỹ, còn khó hơn phải là thế thiếp; nam tử trẻ tuổi Thủy thành thờ dài: bọn họ ngay cả thay quý nhân này xách giày đều không có tư cách, làm sao dám nhìn lại nữ nhân hắn một cái?

Tô Y Nhân đã thói quen độc để thỉnh thoảng bán lãnh khí của hắn, thoáng như bất giác ngẩng nhìn chung quanh, thấy cửa hàng có hứng thú liền đi vào chuyển chuyển, nhìn trộm vật kiện nhỏ đặc thù gì liền hỏi thăm giá tiền, sau đó hơi mặc cả một chút liền mua.

Nàng thoát đi Tinh Lâm trang sau dựa theo kế hoạch thân thể nguyên chủ, dùng đan dược đổi chút ngân lượng; nửa đường gia nhập thương đoàn, đội ngũ áp phiêu thường cung cấp thức ăn, nàng không có xài tiền như thế nào; ba lần giúp người đánh lui đạo tặc cản đường, hai lần đạt được chiến lợi phẩm phong phú, một lần lấy được lữ phí đại thương nhân tư giúp; gấp gờ tỷ tỷ tỷ phu sau càng là một đồng đều không có tiêu, cho nên nàng bây giờ cũng coi là có chút tích góp, không lo ăn uống.

Hôm nay lúc lần đầu tiên mua đồ, nàng không muốn Âm Ngọc Phong bỏ tiền qua, nhưng Âm Ngọc Phong trực tiếp ném cho người ta một thỏi ngân nguyên bảo lớn ra lệnh chủ quán tính tiền, kết quả chủ quán bị hù dọa hoảng chân hoảng tay tìm cho nàng một đồng lớn bạc vụn cùng đồng tiền, tư tiền phòng của nàng đột nhiên nhiều hơn.

Địa hào a, xuất thủ rộng rãi phải nhường người cảm thấy cuồng vọng phách lối! Ai, ta chẳng lẽ biến thành tình nhân bị địa hào bao nuôi?

Tô Y Nhân xấu hổ phải tai đỏ một trận, nhưng không có đủ dũng khí ngang nhiên về phía hắn thanh minh: tiền của hắn là của hắn, tiền của nàng là của nàng, hai người tạm thời ở chung, kinh tế muốn chia rõ.

“Những thứ đồ này cũng quá thô tháo, người thích, ta phái người đánh chế một đồng cho người.” Âm Ngọc Phong chê bai nhìn một đôi sa hoa thủ công màu hồng trong tay nàng một cái. Hắn tôn quý sau, đối với ăn uống cùng y phục có nhiều đề ý.

Người ta mua chính là tiểu đồ chơi có đặc sắc địa phương!

Tô Y Nhân không để ý tới hắn, giờ thường thức một hồi, xoay người đi ra cửa hàng này, chẳng qua là đang đi ra cửa hàng trong nháy mắt, đem đôi sa hoa màu hồng cùng túi tiền đựng bạc vụn đồng tiền cùng nhau thu vào trong mực xanh biếc lan ngọc bài.

Âm Ngọc Phong biểu hiện vô cùng tha thứ, kiên nhẫn đi theo Tô Y Nhân đi dạo khắp nơi.

Khi nhìn thấy Tô Y Nhân đang chọn lựa trầm cài tóc nam nhân dùng, hắn bất thành lời dò hỏi, “Tính toán đưa người?” Là đưa cho hắn sao? Mặc dù cái trầm cài tóc này là dùng gỗ đào làm, điều công cũng rất tầm thường, nhưng nếu như là nàng đưa, hắn nguyện ý sử dụng.

“Tỷ phu ta Kỳ Xuân Dương đối với ta có nhiều chiều cố, ta tính toán đưa lễ vật bày tỏ cảm tạ. Ngô, truyền thuyết gỗ đào trừ tà, nhưng là đưa cây trầm gỗ đào ta lo lắng Chiến Thiên Cương có thể sẽ mất hứng. Chủ quán, đem cái gỗ hoàng dương đó đưa cho ta xem một chút.”

Tô Y Nhân cúi đầu vừa chọn lựa vừa nói, “Nếu đưa tỷ phu dĩ nhiên không thể quên tỷ tỷ. Chủ quán, đem trầm cài tóc nữ làm thợ tốt của nhà người cũng lấy ra cho ta chọn.” Hoàn toàn không biết người phía sau sắc mặt đột biến, tựa như trong nháy mắt bao phủ thật dày sương lạnh.

Chủ quán là một trung niên phụ nhân mập hờ hờ, nàng bị Âm Ngọc Phong phát ra khí lạnh hù dọa, không ngừng bận rộn hỏi, “Cô nương, người không cho công tử bên cạnh người chọn một cây?” Tô Y Nhân một thân cô nương nhà ăn mặc, nàng không đoán chắc quan hệ Tô Y Nhân cùng Âm Ngọc Phong.

Tô Y Nhân ngẩng đầu lên, lập tức thấy mặt của Âm Ngọc Phong tựa như đóng băng kia.

Trong lòng nàng sợ, giờ tay lên hai cây trầm gỗ dành cho nam nhân đang chọn hỏi, “Loại cây trầm bình thường này không bao nhiêu tiền, người dùng sao?” Âm Ngọc Phong bây giờ đang đeo trầm cài tóc là một con long thủ ngọc trầm toàn thân trắng nõn.

Đồ đòi tôi không có bất kỳ ý tứ gì!

Âm Ngọc Phong lạnh lùng liếc nàng một cái, xoay người đi ra cửa hàng, chấp tay đứng ở trên đê sông. Trên người hắn lãnh khí vi vu, nhiệt độ chung quanh phảng phất đột nhiên thấp xuống mấy chục độ, vốn là người đi đường đi ngang qua tất cả đều bị dọa sợ đến lui về phía sau, đường vòng mà đi.

Độc đế chính là độc đế, nàng không thể bởi vì hắn bây giờ đối với nàng ôn hòa liền hoàn toàn quên hắn tàn nhẫn vô tình cùng hi nộ vô thường!

Tô Y Nhân không dám chần chờ, lập tức hỏi thăm chủ quán có đồ gỗ thượng hạng chế luyện trầm cài tóc hay không.

“Có có có.” Chủ quán đã bị hù dọa hư không ngừng bận rộn nói, “Nhà ta trân quý một cây trầm gỗ ngàn năm từ đàn trầm, ta đây liền đi vào cầm!”

Nàng chạy chậm vào trong phòng một hồi, sau đó cầm một cái hộp dài đi ra, cẩn thận mở ra, đem cây trầm gỗ bên trong phát ra mùi hương biểu diễn cho Tô Y Nhân nhìn.

Tô Y Nhân thật ra thì phân không rõ cái gì bằng gỗ, cũng không biết chủ quán nói trên phẩm có phải hàng giả hay không, nhưng biết đàn mộc rất quý trọng, sẽ phát ra mùi thơm.

Nhìn cái cây trầm được xưng dùng ngàn năm gỗ từ đàn điều khắc hoa văn như ý cuốn vân này đáng vẻ cũng không tệ lắm, Tô Y Nhân hỏi giá sau cũng không mặc cả, cùng với trầm cái tóc lúc trước nhìn trúng toàn bộ mua cất xong, bước nhanh đi ra cửa hàng.

“Cái này ……” Tô Y Nhân thấp thỏm bất an nói, “Nếu như người không cảm thấy thô tháo khó coi, mời nhận lấy.” Cẩn thận đem trầm cái tóc gỗ từ đàn nằm trong tay bày đến trước mặt Âm Ngọc Phong.

Âm Ngọc Phong lãnh ngạo cúi đầu xem một chút, cánh mũi hừ nhẹ, không có bất kỳ ý tứ muốn thu.

Hắn không thích, không thèm dùng loại trầm cái tóc làm thợ bình thường này.

Tô Y Nhân nâng trầm cái tóc, thu cũng không phải không thu cũng không phải. Đang lúc lúng túng, liền nghe đến nơi xa có người kêu thảm thiết, “Cứu mạng —— không muốn ném hài tử của ta!”

“Oa ~ oa ——”

Nàng nhanh chóng quay đầu nhìn, chỉ thấy nơi xa chỗ phòng cửa sổ hai tầng lầu, có người ném một bọc quần áo màu đỏ đi ra ngoài.

Trẻ nít, ẵ, phía dưới là sông!

Tô Y Nhân chợt vứt bỏ trầm cái tóc, thân thể hóa thành một cái hồng quang bay đến mặt sông nơi ẵ màu đỏ sắp rơi vào, bay lên trên hai tay tiếp lấy ẵ.

Thân thể rơi tự do xuống đất rơi vào trong sông, Tô Y Nhân vừa cố gắng vỗ nước vừa cao giọng mắng to, “Người nào thất đức như vậy, ngay cả hài tử đều phải giết?”

Nước vào sau, nước sông lạnh như băng lập tức xâm nhập thân thể của nàng. Xiêm áo hút đủ nước sông, thân thể càng ngày càng nặng nề, tay chân giống như huy động khó khăn, nàng không dám chần chờ, tâm tùy ý chuyển vận linh lực. Linh lực nhanh chóng ảm áp thân thể ướt đầm của nàng, để cho nàng chậm rãi nổi lên mặt nước, khiến nàng vững vàng đứng trên mặt nước.

“Nữ tiên nhân, nữ tiên nhân!” Người thấy đây hết thấy khiếp sợ kêu lên, rồi rít tụ tập hướng Tô Y Nhân bên này, nhưng cũng chỉ dám xa xa ngắm nhìn, không dám đến gần.

“Nữ tiên nhân, cứu mạng, cứu cứu hài tử ta.” Miệng cửa sổ lầu hai bỏ xuống ẵ trẻ nít, một cô gái trẻ tuổi tóc tai rũ rượi, áo quần xốc xếch lộ ra hơn nửa người, lệ rơi đầy mặt hướng Tô Y Nhân phát tay cầu khẩn.

Nơi xa Âm Ngọc Phong hai trông mắt co rút nhanh, vẻ mặt lạnh lùng cất giấu một tia kinh ngạc.

Nàng lần đầu tốc độ cao bộc phát là bởi vì sợ hãi tới cực điểm, lần thứ hai cũng là, hẳn bây giờ cũng chú ý tâm tình của nàng, tận lực không đem nàng ép tâm tình gần trước khi hồng mắt, không nghĩ tới nàng lại vì một trẻ nít sắp rơi xuống nước không có dấu hiệu nào bộc phát tốc độ cao độ. Linh hồn không biết xuất xứ, hẳn thật một mực không chế lại sao? Không, nàng là của hắn, hẳn tuyệt không để cho nàng trở lại thế giới của nàng đi!

Khóe mắt liếc thấy trầm cái tóc gỗ màu tím Tô Y Nhân vứt bỏ, hắn khom lưng nhặt lên thu vào trong mực xanh biếc ngọc hoàn, sau đó bước nhanh hướng Tô Y Nhân đi tới.

Tô Y Nhân đã lợi dụng thuật bay lượn bay tới sông đề, nàng ôm trẻ nít đang khóc, ngửa mặt kêu lên, “Người ở bên trong đi ra cho ta!” Mùa đông nước sông thật là lạnh như băng thấu xương a, thật may là nàng tại chỗ, thật may là nàng tốc độ cao độ không có chút nào dự cảnh bộc phát, nếu không tiểu bảo bảo rơi vào trong nước, coi như không có chết chìm cũng sẽ rét lạnh ra bệnh nặng.

Gia đình này một trận hốt hoảng, sau đó đùn đẩy nói đầu ra, tất cả đều run run quỳ gối trước mặt Tô Y Nhân, thẳng gọi tiên nhân tha mạng.

Tiên nhân là cái gì tồn tại?

Nhân gian để vương áp đảo dân chúng, tiên nhân là bên trên thế nhân! Đế vương giết người muốn tìm lấy có bịt miệng đại thần sử quan, tiên nhân là hoàn toàn không cần! Đế vương giận, thầy phoi ngàn dặm, truyền thuyết tiên nhân giận dữ, núi lở đất mòn sông nước sôi trào!

Tô Y Nhân cho tới bây giờ không có trải qua loại chiến trận này, nhưng nàng không kịp khản trương, lo lắng hỏi, “Mụ mụ hài tử đi ra.” Tiểu bảo bảo khóc đến thật thê thảm, nàng không biết đối phó a ……

Cô gái trẻ tuổi mới vừa rời ở cửa sổ kêu cứu vọt tới trước mặt Tô Y Nhân, không ngừng khấu đầu nói, “Nữ tiên nhân, xin phát từ bi cứu cứu hài tử ta.”

“Người nhanh lên một chút, trước đem con dụ dỗ đừng khóc lại nói.” Trẻ nít nhỏ khóc thét lên tê tâm liệt phế, nàng nghe trong lòng phát hoảng.

“Dạ dạ dạ.” Cô gái trẻ tuổi đứng dậy, nom nớp lo sợ ôm qua hài tử của nàng, thuần thực dụ dỗ. Đại khái là cảm thấy lại đang trong ngực mẫu thân quen

thuộc ẩm áp, tiểu bảo bảo kia rất nhanh ngừng tiếng khóc, một cái có một cái không hút lỗ mũi.

“Y Nhân.” Âm Ngọc Phong ung dung đi tới trước mặt Tô Y Nhân, đưa tay đáp ở vai phải nàng. Ngay sau đó, trên thân Tô Y Nhân toát ra mảng lớn sương mù.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59

Tô Y Nhân bị một mảng lớn hơi nước bao phủ, chờ hơi nước tản ra, mọi người phát hiện nàng vốn là xiêm áo dán chặt ở thân thể không ngừng roi nước trở nên khô mát thoải mái, hoàn hảo không dấu vết.

“Cám ơn.” Tô Y Nhân cảm kích nói, trong lòng lập tức bồi vì hân tĩ mĩ thể thiệp mà cảm tình tăng lên mấy độ.

Tiền nhân a, nghe nói Thủy thành lần trước xuất hiện tung tích tiền nhân là sáu mươi mấy năm trước, không nghĩ tới trong năm mình sống cũng có thể thấy tiền nhân.

Dân chúng vây xem rồi rít thành kính quý lạ, kỳ cầu tiền nhân ban phúc, thậm chí kỳ cầu tiền nhân ban cho thần đan, kỳ cầu có thể hầu hạ tiền nhân.

Một bày kiến hỏi!

Âm Ngọc Phong mặt vô biểu tình quét ngang mọi người một cái, môi mỏng khạc ra hai chữ lạnh như băng, “Tàn ra!” Nếu như là người làm hân, hân sẽ nói cút hoặc là ánh mắt lạnh lẽo, đám người làm thuận theo sẽ nhanh chóng từ trước mắt hân biến mất.

Thanh âm hân trong trẻo lạnh lùng uy nghiêm tuy không lớn, nhưng tất cả mọi người tại chỗ đều nghe được. Bọn họ không dám ở lại hiện trường nữa, nhưng bởi vì tiền nhân khó gặp, người người vẫn như cũ không thôi, vừa đi vừa quay đầu lại.

Vây xem người khác rất vui vẻ, bị người vây xem cũng không thoải mái!

Tô Y Nhân cau mày, hướng về phía hai mươi mấy người quý gối trước mặt mình nói, “Các người nhanh lên một chút. Uy, xin hỏi chúng ta có thể vào nhà các người sao?”

Không đợi gia chủ người ta nói gì, Âm Ngọc Phong đã lướt qua người đang quý tự đi vào cổng nhà này.

Tô Y Nhân kinh ngạc nhìn bóng lưng Âm Ngọc Phong. Nàng có thể làm không tới không mời tự vào!

“Tiền nhân mời, tiền nhân mời vào bên trong, mời vào bên trong.”

Gia chủ của gia đình này đích là một lão đầu mập tóc tuyết trắng, mặt có phúc tướng, hân kính sợ bỏ dậy, run run rẩy rẩy khom người mời Tô Y Nhân vào phủ. Những người khác đi theo tới, nửa vui nửa lo nhìn Tô Y Nhân. Nhà hân mới vừa rồi đem hài tử ném vào trong sông tính toán chết chìm, mặc dù chuyện có nguyên nhân, nhưng cũng là làm chuyện thương thiên hại lý, không biết hai vị tiền nhân có thể vì vậy trừng phạt bọn họ hay không.

Cô gái trẻ tuổi ôm tã theo sát Tô Y Nhân, trong lòng chờ đợi nữ tiền nhân có thể cứu hài tử của nàng lần nữa.

Gia đình này ở địa phương đoán chừng cũng là người nhà rất là giàu có. Sau cổng gỗ lớn màu đỏ là một viện rất lớn, trong sân xây dựng bảy tám nóc hai tầng chuyên ngồi lầu phòng đối xứng, chung quanh trong góc còn có hai hàng phòng trệt. Tô Y Nhân bị đón tiến vào phòng khách ở chính phòng. Ở nơi nào, Âm Ngọc Phong đang hai tay chấp sau lưng “thường thức” tranh vẽ người ta treo ở chính đường.

Nghe được mọi người đi vào, hân chậm rãi xoay người, uy nghi như quân vương một dạng đi tới phòng khách chủ vị ngồi xong, hồ hững chờ đợi Tô Y Nhân xử lý phiền toái sau khi xen vào việc của người khác.

A a, hân hoàn toàn đem mình làm chủ nhân của nơi này!

Tô Y Nhân ý bảo chủ nhân tuổi già nua thể trọng khả quan của nhà này ngồi xuống. Chủ nhân nào dám ngồi? Chắp tay cúi người hướng Tô Y Nhân giải thích trong nhà tại sao phải phát sinh chuyện đem trẻ nít ném vào trong sông. Lúc này, người ở của nhà này bưng hai ngọn trà nóng đi ra, run sợ kính hãi vì Âm Ngọc Phong cùng Tô Y Nhân dâng trà.

“Kể từ đứa bé này ra đời, mọi người luôn cảm giác trong nhà khắp nơi gió vèo vèo, rèm treo có lúc còn tự mình bay đứng lên. Tiền nhân a, nhà ta bây giờ mọi chuyện bất lợi, đã có ba người ngã bệnh.”

Lão đầu mập kích động nói, “Tất cả mọi người nói đứa nhỏ này đưa tới bệnh ma mang đến vận xui, cho nên chúng ta mới không thể không nhẫn tâm Ai, lòng người đều là thịt, không phải là cục bất đắc dĩ, người nào sẽ xuống tay đối với thân xương thịt của mình?” Hơn nữa lại là cái hàng thường

tiền, nhà bọn họ mới có thể nhất trí quyết định chọn một giờ lành chết chìm cái nữ anh vẫn chưa tới một tháng này.

“Hoang đường, người ăn ngủ cốc tạp lương há có thể không có thời điểm ngã bệnh? Nhà người mọi chuyện bất lợi lại liên tục có người ngã bệnh, thời gian vừa đúng cùng tiểu hài này ra đời đụng vào, liền nói đứa trẻ là gieo họa?”

Tô Y Nhân tức giận kêu lên, “Đây là một người sống sờ sờ a! Các người nếu như cảm thấy đứa nhỏ này là tai tinh, hoàn toàn có thể tìm tu sĩ tới xem một chút, nhìn có yêu quỷ tinh quái làm ma hay không?”

Nàng ở lúc xông xáo giang hồ, nghe người ta nói quá một món chuyện hồ yêu cầu dẫn nam tử cường tráng, hút lấy nguyên khí nam tử. Trong chuyện này, hai tên tu sĩ chính phái bắt yêu ra sân, đem hồ yêu hại người bắt đi luyện thành đan dược. Đáng tiếc chính là nam tử cường tráng nguyên khí tổn hao nhiều, cho dù dùng linh đan tu sĩ tặng cho cũng không có hoàn toàn khôi phục khỏe mạnh, thường bị bệnh.

“Nữ tiên nhân a, chúng ta là người bình thường, cũng chỉ nghe nói qua có tu sĩ tiên nhân tồn tại, nhưng cho tới bây giờ mới có may mắn nhìn thấy hai vị, đi nơi nào mời tu sĩ tiên nhân giúp chúng ta kiểm tra hài tử?” Lão đầu mập vừa lau cái trán nhô ra mồ hôi hột vừa lớn tiếng kêu oan, những người khác cũng rất rít phụ họa, vì hành động thương thiên lý của mình mà cãi cò.

“Cảm giác trong nhà khắp nơi gió vèo vèo?”

Âm Ngọc Phong nghe, nhiều hứng thú nói, “Đem con cho ta nhìn một chút.” Trùng hợp còn là đứa nhỏ này mang phong linh căn thể chất không tệ?

Cô gái trẻ tuổi ôm nữ anh bạn rộn đem nữ anh đưa tới trước mặt Âm Ngọc Phong, cặp mắt lệ uông uông nhìn hấn, chờ đợi vị tiên nhân trong trời lạnh lùng cao ngạo này sẽ giúp nữ nhi nàng tiêu trừ vận xui.

Nhận lấy tã, hấn đem nó để lên bàn mở ra. Nữ anh trong tã bởi vì kinh sợ cùng gào khóc, đã một mình ngủ thiếp đi, nhưng ở tã bị mở ra trong nháy mắt, lập tức bị không khí rét lạnh kích thích phải run run hai cái.

“Người sẽ đem hài tử lạnh hư!” Tô Y Nhân cả kinh kêu lên, từ trong mực xanh biếc lan ngọc bài lấy ra Phượng Hoàng vũ y, tỉ mỉ đem nữ anh bao vây lại. Phượng Hoàng vũ y là pháp khí không dùng linh khí thúc giục pháp trận là có thể phát ra nhiệt lượng.

Âm Ngọc Phong mắt liếc xem một chút Tô Y Nhân, tay ở trừ cái yếm nhỏ màu hồng cùng đi tiểu bố ở trên người nữ anh sờ một cái siết chặt một hồi, nói, “Đứa nhỏ này có phong linh căn, là một hài tử tu chân tiềm chất tốt.”

Trong người bình thường ra một người có linh căn không dễ dàng, mà những người này thường thường bởi vì không gặp được sư phụ có thể dẫn dắt bọn họ tu chân, cuối cùng chỉ có thể còn là người bình thường.

Ánh mắt Tô Y Nhân nhất thời sáng lên, lập tức đề nghị, “Âm Ngọc Phong, người thu nàng làm đồ đệ như thế nào? Người cùng nàng có thể gặp gỡ cũng là một loại duyên phận.” Đặc thù hài tử cuộc sống ở trong đám người bình thường, luôn bởi vì đặc thù bị người khác cô lập.

“Không thể nào!” Âm Ngọc Phong lãnh ngạo nói, “Nàng không có tư cách!” Hấn cho tới bây giờ chưa từng thu đồ đệ, tất cả đồ đệ thực chất của hấn đều là người làm, hơn nữa mỗi một cũng bị hấn dùng khôi lỗi cổ khổng chế.

Nhưng là, cái nữ anh có thể hấp dẫn phong linh khí trong thiên địa này đã không cách nào cuộc sống ở trong nhà người bình thường.

Tô Y Nhân rất thất vọng, trong lòng nhanh chóng tính toán, muốn đem cái nữ anh linh căn tốt này ném ở cửa chính một môn phái tu chân. Cừu châu đại lục tu chân nhân sĩ rất nhiều, nhưng người chân chính có thượng hạng linh căn, có thể đi vào tu chân ngưỡng cửa cực ít. Môn phái tu chân nếu như phát hiện hài đồng tu chân tiềm chất tốt, thường thường sẽ thu làm đồ đệ từ thân truyền hết lòng dạy.

“Đứa bé này nếu bị ta phát hiện, tự nhiên không thể để cho nàng rơi vào tay người khác.”

Âm Ngọc Phong lạnh lùng nói, khước miệng câu lên một cái âm tà vui vẻ. Hấn bị Cừu châu Tu Chân Giới phân chia thành tà phái nhân sĩ, hấn phát hiện mầm non tu chân tại sao có thể nhường cho tự xưng là chính nghĩa môn phái?

Trong lòng Tô Y Nhân run lên, vội vàng hỏi, “Người nghĩ như thế nào? Người định dùng nàng tới thử độc sao? Không được, nàng còn là một trẻ nít nhỏ!”

Hấn cũng không phải là muốn đem bé gái bóp chết ở trong tã ỉ? Hấn là độc đế, bình sinh thích nhất nghiên cứu kịch độc nghiên cứu cổ trùng

Nghĩ như vậy, nàng hoảng tay hoảng chân dùng Phượng Hoàng vũ y đem nữ anh gói kỹ, ôm ở ngực mình, lui về phía sau mấy bước mặt để phòng nhìn Âm Ngọc Phong.

Nàng không phải là đối thủ của hấn không sai, nàng cũng sợ mình làm nghịch hấn sau sẽ phải chịu trừng phạt, nhưng nàng cũng không cách nào trở mặt nhìn hấn đem nữ anh vô tội độc chết, hoặc là mang về làm người thử độc.

Phát hiện nàng nhớ tới chuyện mình đã từng làm đối với nàng, cũng thiết tưởng hấn sẽ xuống tay đối với trẻ nít, Âm Ngọc Phong lần nữa hối hận ban đầu quá ác đối với nàng, trông mặt lãnh đạm giải thích, “Người làm Âm Tử Âm Ngũ của ta đều có gia quyến chính thức, nữ anh này đưa đến nhà bọn họ nuôi.” Hấn cái gì cũng không cần làm, tương lai cũng sẽ có một nữ phó thực lực sẽ không rất kém cỏi.

Có thể làm hạ nô cho người làm của tiên nhân cũng là phúc khí người bình thường!

Mẫu thân của nữ anh cảm kích rơi nước mắt, quý xuống liều mạng cho Tô Y Nhân Âm Ngọc Phong dập đầu.

Nghe ra Âm Ngọc Phong không có ý tứ xuống tay đối với nữ anh, Tô Y Nhân nhất thời cao hứng đứng lên, nhân cơ hội hỏi, “Người để cho đứa nhỏ này cách mỗi mấy năm về nhà dò hôn có được hay không? Mẹ của nàng sẽ tưởng niệm nàng.” Tỷ phụ Kỳ Xuân Dương của nàng khi còn nhỏ chính là bị bát phẩm tu sĩ mang đi như vậy.

Lạnh lùng nhìn một phòng người mặt mang hưng phấn cùng có ý tưởng khác, Âm Ngọc Phong xoay người đi ra phía ngoài. Người nhà này vội vàng tránh đường, để cho hắn rời đi.

“Tiểu lão nhi cảm tạ nữ tiên nhân cứu cháu gái ta một mạng.” Gia chủ lão đầu mập của nhà này run rẩy nói, “Nhà ta họ Trương, cháu gái còn chưa đặt tên, xin nữ tiên nhân ban tên cho, tiểu lão nhi thật tốt đem nàng nhớ trên gia phả.” Mắt ba ba nhìn hướng Tô Y Nhân còn ôm nữ anh. So với nam tiên nhân lạnh lùng tôn quý, nữ tiên nhân hiền lành nhìn như còn là thiếu nữ dễ nói chuyện nhiều.

(Cực ít có người đem cô gái nhớ trên gia phả, nhưng cháu gái này tương lai là phải làm tiên nhân, hắn thế nào cũng muốn để cho hậu nhân biết, mình ra khỏi một tiên nhân, để cho cái cháu gái sẽ rất trường thọ này nhớ thường về gia tộc xem một chút, bảo vệ con cháu đời sau của Trương gia.)

Tô Y Nhân nơi nào sẽ cho người ta đặt tên? Nàng vội vàng nói, “Nhà người tự mình lấy đi, nhanh lên một chút, ta muốn đi.” Nàng lo lắng Âm Ngọc Phong ở bên ngoài chờ phải không nhịn được, lại trở nên âm dương quái khí đứng lên.

“Trương Tú Tiên.” Bị nàng cái nữ tiên nhân này thúc giục, Trương lão đầu bật thốt lên, “Tú trong xinh đẹp, tiên trong tiên nhân.”

“Biết, đứa bé này gọi Trương Tú Tiên, nhà ở bên trong huyện thành Thái giang” Tô Y Nhân không biết địa chỉ nơi này.

“Bên trong huyện thành Thái giang Tam Loan thủy.” Trương lão đầu vội vàng nói bổ sung, chỉ sợ tương lai cháu gái thành tiên không tìm được cửa nhà, không thể mang chỗ tốt cho người nhà.

“Ta nhớ. Như vậy, đứa bé này ta liền mang đi. Ta sẽ tìm cách để cho nàng cách mỗi mấy năm về nhà dò hôn một lần.” Tô Y Nhân nói, ôm nữ anh dùng Phụng Hoàng vũ y gói kỹ lưỡng liền đi. Nàng cho là Trương gia đã quyết định đem nữ anh chết chìm không có tư cách gì lấy được thân tình của nữ anh nữa, nhưng mẫu thân của nữ anh đau lòng nữ anh, nàng không thể trở đoạn mẹ con người ta gặp nhau.

Người Trương gia tự nhận là nhân họa được phúc, người người cao hứng vui mừng đưa Tô Y Nhân; mẫu thân của nữ anh quyến luyến không thôi, nhưng rung rung mang cười lấy ra ngọc giác thiếp thân của mình, chạy chậm tới đây đưa cho Tô Y Nhân, nói là làm tín vật tương lai quen biết nhau.

Bất tín vật của người ta Tô Y Nhân bước nhanh đi tới trước mặt Âm Ngọc Phong đang lạnh lùng chờ đợi, mặt mang nụ cười lấy lòng đối với hắn nói, “Ngọc Phong, chúng ta bây giờ trở về đi có được hay không?” Nàng không biết mang đứa trẻ nữa rồi, trời mới biết đứa trẻ có thể ở trong Phụng Hoàng vũ y trần quý vô cùng của nàng đi tiểu kéo xú xú hay không.

Thấy nàng mặt mỉm cười cầu xin mình, Âm Ngọc Phong nhất thời tâm tình thật tốt, đưa tay nắm ở eo nàng, trong nháy mắt biến mất ở cửa chính Trương gia.

(Trong nháy mắt phi hành hắn buông thả ân thân nguyên rủa, khiến cho người bình thường cho là hắn cùng Tô Y Nhân liền biến mất.)

Trương gia lần nữa hô to tiên nhân a, sau đó hăng hái bừng bừng hướng chung quanh hàng xóm khoe khoang, nữ anh chưa đầy tháng nhà hắn bị tiên nhân nhìn trúng, thu đi làm tỷ nữ, tương lai cũng sẽ thành tiên.

Vận khí thật tốt!

Người của Thái Giang Thủy thành trong tối hỏi thăm tin tức tiên nhân, biết được bọn họ ở mấy nhà cửa hàng mua qua đồ, lập tức chen chúc đi qua, đem hàng hóa mấy nhà kia mua đi sạch sẽ, sau đó tự nhận là cũng dính vào một chút tiên khí.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

P/S: rating 16+

Chương 60: Cầu hoan

Bên Kính hồ Xuân Thủy trúc là bảo địa tự nhân của độc đế (đạo chủ Thương Vân đảo), ra vào tất cả đều là tu sĩ sống mấy chục năm mấy trăm năm, nhưng một mùa đông, nơi này đột nhiên xuất hiện tiếng gào khóc bên nhón của trẻ nít.

Từ đâu tới trẻ nít? Không thể nào nhanh như vậy!

Tu sĩ phẩm cấp thấp định lực còn chưa đủ hai mắt nhìn nhau, sau đó đem ánh mắt hoài nghi chuyển sang Minh Thủy hiện nơi ở của chủ nhân, bởi vì nơi đó có bốn tên cung nữ cùng một tên Tô cô nương chủ nhân vô cùng quan tâm.

Cung nữ tuổi mặc dù lớn nhưng sắc đẹp tương đối xuất sắc bị nam nhân nơi này câu đáp, mang thai sau hôm nay sinh? Còn là Tô cô nương đã thuộc về chủ nhân sinh con? A, không đúng, không có nhìn thấy bất kỳ một cái nào trong các nàng mang thai qua?

Âm Đại từ Minh Thủy hiện bay đến chuyện vật phòng, đối với tu sĩ phẩm cấp thấp cấp bên trong nói, “Lập tức lấy điểm nước gạo đưa qua.”

“Âm Đại nhân, bên kia hài tử từ đâu tới?” Một tên tu sĩ phẩm cấp thấp tò mò hỏi.

“Lập tức lấy điểm nước gạo đưa qua, sau đó cho ta chuẩn bị một ít đồ trẻ nít chưa đầy tháng dùng!” Âm Đại lạnh lùng nói, trợn mắt nhìn người nọ một cái. Người nọ vội vàng run sợ rời đi.

Âm Đại mặt âm trầm trở về Minh Thủy hiện. Bởi vì chủ nhân phân phối cho hắn một cái nhiệm vụ: cả đêm đem nữ anh đưa đến vợ chồng Âm Tứ đang đóng ở Thương Vân đảo bên kia. Trẻ nít chưa đầy tháng thể chất rất yếu rất dễ dàng gặp chuyện, hắn đưa trẻ nít trên đường còn phải vì trẻ nít tìm sữa, cho nên nhiệm vụ hộ tống trẻ nít so với hắn ra cửa bắt mấy tiểu tu sĩ trở lại làm thí nghiệm còn khó giải quyết.

Trong phòng khách lầu một Minh Thủy hiện, Âm Ngọc Phong mặt lạnh lùng ngồi ở trên ghế thái sư, nhìn mấy nữ nhân vây quanh một nữ anh chuyển, vì tiếng khóc trẻ nít chói tai lòng tràn đầy không vui.

“Nàng rốt cục ngừng khóc.” Tô Y Nhân tâm tình rất tốt trấn an hắn nói, đưa ngón tay ra đụng đụng gò má béo mập nộn của nàng.

Nàng tốc độ cao độ đột nhiên bộc phát, đang trên đường trở về nàng mới nhớ tới biểu tỳ thiết định đối với cái ngón tay vàng này: có thể theo linh lực gia tăng mà tăng cường, nàng Linh lực tăng cường, cho nên lần này cư nhiên bởi vì khăn trương trẻ nít rơi xuống nước liền đột nhiên bộc phát tốc độ cao độ.

Nàng lo lắng trẻ nít sẽ ở trong Phượng Hoàng vũ y của nàng đi tiểu kéo xú xú, một đường thúc giục Âm Ngọc Phong thật nhanh đi, không nghĩ tới nữ anh hay là đang trong Phượng Hoàng vũ y đi tiểu kéo một chút xú xú, để cho nàng than thở không dứt, đứa trẻ không tốt nuôi a

Chờ bọn cung nữ làm xong tã mới thay cho Phượng Hoàng vũ y, nàng liền nhò cây một tên cung nữ trong đó cầm đi cẩn thận rửa sạch, Lam Văn ba cung nữ các nàng bó tay bàng quan bé trẻ nít nhỏ. (Đề cho nàng tắm? Trời ạ, nàng cho tới bây giờ chưa từng làm loại chuyện như vậy, đương nhiên là có thể xin người giúp một tay xin mời người khác hỗ trợ.)

Cung nữ đang bón nước mật ong cho nữ anh nói, “Nàng đói bụng, cho nên khóc đến lợi hại.” Thìa nhỏ múc một chút nước mật ong đưa tới khóe miệng nữ anh nhẹ nhàng cọ xát, từ từ đổ một chút đi vào, nữ anh đói bụng lập tức ngoa nguẩy cái miệng nhỏ nhắn mút vào nước mật ong.

Một gã cung nữ khác dùng một loại giọng hoài niệm nói, “Nhớ năm đó tiểu Thái tử sau khi sinh, tỳ muội chúng ta cũng là khăn trương như thế.”

“Cái bảo bảo này có tiên nhân che chở, tự nhiên sẽ trường mệnh trăm tuổi.” Cung nữ cầm đầu Lam Văn thở dài nói. Tiểu Thái tử không giải thích được qua đời, bọn cung nữ phục vụ tiểu Thái tử chết cũng chết cách chức cũng cách chức, các nàng một nhóm cung nữ phục vụ hoàng hậu kia cũng liền còn dư lại các nàng bốn.

“Trẻ nít nhỏ trừ khóc cái gì cũng không biết, chiếu cố thật rất phiền toái.” Tô Y Nhân nói, kính sợ nhìn nữ anh được chặn nhỏ bao bọc.

Nàng cùng Âm Ngọc Phong đi được vội vàng, cũng đều không có kinh nghiệm chiếu cố trẻ nít, quên đem tã, quần áo đổi giặt mà trẻ nít sử dụng cùng nhau mang đi, hơn quên vì trẻ nít tìm bà vú. Thật may là bốn tên cung nữ có kinh nghiệm phục vụ trẻ nít nhỏ, nhanh chóng cắt vài vóc vì nữ anh làm chân cùng tã.

“Tô cô nương, chờ hài tử mi mắt toàn bộ nảy nở, sẽ cười, người sẽ cảm thấy nàng là hài tử đáng yêu nhất trên đời.” Lam Văn mỉm cười nói. Nếu như đây là hài tử Tô cô nương cùng đảo chủ, nói không chừng trời sinh chính là một vị tiên nhân đây.

Nhìn nữ anh bị chiếu cố rất khá, Tô Y Nhân chậm rãi sẽ trở lại trước mặt sắc mặt âm trầm Âm Ngọc Phong hỏi, “Vợ chồng người làm Âm Tứ của người hiện lành không, bọn họ sẽ chiếu cố thật tốt đứa bé này sao?” Nếu đề cho nàng biết đám thiếp thất của Âm Ngũ chiếu cố, nàng còn yên tâm điểm.

“Vợ chồng Âm Tứ thành thân hơn hai trăm bốn mươi năm, chưa từng sinh dục con gái, thường ngày mọi người phát hiện hài tử tuổi rất nhỏ nhưng linh căn tốt, cũng sẽ đưa đến nhà Âm Tứ nuôi dưỡng.”

Âm Ngọc Phong ngửa về phía sau dựa vào ghế, “Âm Tứ mặc dù tính tình âm lãnh quỷ dị điểm, nhưng đối với thể tử rất trung thành, để cho hắn chiếu cố nữ anh ta yên tâm hơn chút.” Nếu đề cho Âm Ngũ chiếu cố, hắn có chút lo lắng Âm Ngũ tính háo sắc sẽ gia tăng một tên thiếp thất.

Đối với thể tử rất trung thành sao?

Tô Y Nhân lập tức nghe được ý tứ trong đó, cười híp mắt tán dương Âm Ngọc Phong, “Người nghĩ so với ta chu đáo. Nếu như không có người, ta thật không biết nên xử lý cái trẻ nít nhỏ này như thế nào.”

Nàng là muốn đem nữ anh đưa đến cửa một môn phái tu chân, nhưng hoàn toàn không có cân nhắc mình ở trên đường đưa trẻ nít nên thể nào chiếu cố

trẻ nít chưa đầy tháng vẫn còn ở bú sữa mẹ.

Trông mặt đen ngung mặt nhìn Tô Y Nhân lần đầu tiên ngay mặt tán dương mình, Âm Ngọc Phong môi mông cong lên một cái vui vẻ, “Ngươi rất yêu mến hài tử.” Ở thời điểm tâm tình rất bình thường ổn định trong nháy mắt bộc phát tốc độ cao cứu người, nói rõ năng cứu người là hoàn toàn từ bản năng.

Tô Y Nhân ngượng ngùng cười cười, nói, “Kính già yêu trẻ người người có trách nhiệm” Trường học đều giáo dục học sinh như vậy, nhưng nếu như lúc ấy cũng không phải là vô cùng nguy cấp, năng tin tưởng mình càng hy vọng người khác ra tay cứu giúp, bởi vì năng cũng không phải là người rất can đảm đi làm việc nghĩa.

Kính già yêu trẻ người người có trách nhiệm?

Âm Ngọc Phong tức cười, hần cho tới bây giờ không có nghe nói qua!

Đứng dậy, hần lạnh nhạt nói, “Đứa nhỏ này ăn uống no đủ sau sẽ để cho Âm Đại đưa đi.” Có một trẻ nít sẽ khóc sẽ gây náo, tất cả mọi người sẽ không có biện pháp tĩnh tâm tu luyện. Thương Vân đảo rất lớn, còn nuôi một đám hạ phò bình thường, trẻ nít hài đồng sẽ có bọn họ chiếu cố.

“Trời lập tức muốn tối, trẻ nít nói không chừng sẽ lạnh.” Tô Y Nhân do do dự dự nói, “Ngày mai đưa đi nữa có được hay không?”

Thật sâu liếc mắt nhìn Tô Y Nhân, Âm Ngọc Phong nói, “Có thể, nhưng không thể ở lại Minh Thủy hiền của ta qua đêm.” Hần không hy vọng trẻ nít nửa đêm khóc nháo ồn đến hần.

“Ân ân.” Phát hiện hần càng ngày càng tốt nói chuyện, Tô Y Nhân mặt mày hớn hờ, không chút nào keo kiệt về phía hần biểu diễn nụ cười của năng.

Năng vui vẻ đích so với năng khóc, thống khổ kêu rên càng làm cho hần động tâm!

Trông mặt đen chầy qua một cổ mạch mạch ôn tình, Âm Ngọc Phong tâm tình khoái trá đi ra phòng khách, chuyển tới cửa thang lầu lên lầu hai.

Ban đêm, Tô Y Nhân rửa mặt xong tiến vào phòng ngủ, chỉ thấy Âm Ngọc Phong ngồi ở bên trong giường phú lệ đường hoàng của hần đọc sách. Vừa đi vừa để xuống rèm màu lam đậm, Tô Y Nhân bước lên giường bản đi tới mép giường, do dự một chút, hỏi, “Ngươi ở đây nhìn sách gì? Ánh sáng dạ minh châu rất mông lung, cẩn thận nhìn hư ánh mắt.”

Hôm nay hần biểu hiện vừa phải, nhưng nói tóm lại năng cảm thấy hần đang từ từ thu bớt tính xấu nhường nhịn mình. Có qua thì có lại, năng luôn đối với hần buông thả một chút thiện ý mới được.

Âm Ngọc Phong chậm rãi khép sách lại, đem sách bề mặt đỏ thắm đưa tới trước mặt Tô Y Nhân. Tô Y Nhân kinh ngạc nhận lấy, hướng về phía ánh sáng mông lung nhìn xem, trên bề mặt sách rõ ràng viết 《Xuân cung thập đồ》.

A!

Tô Y Nhân giống như nhận được thứ gì nóng bỏng tay, cuống quýt đem sách ném cho Âm Ngọc Phong, kinh hoàng nói, “Tối nay Kính Thủy hồ linh khí dư thừa, ta đi tu luyện.” Xoay người bỏ chạy.

Không chạy, nhất định sẽ bị hần buộc hoan ái. Năng bây giờ không có cái đó cần cũng không có ý tưởng kia.

Bắt lại cổ tay của năng, Âm Ngọc Phong trầm thấp thanh âm hỏi, “Ngươi không muốn?” Hần làm rất nhiều chuyện hần trước kia tuyệt sẽ không làm, chẳng lẽ còn không thể chiếm lấy tâm lòng của năng?

“Ta, ta” Tô Y Nhân ánh mắt loạn chuyển, nhưng chính là không dám nhìn Âm Ngọc Phong.

“Xoay người lại.” Âm Ngọc Phong nói, giọng nói mặc dù ôn hòa, nhưng cất giấu không cho ý cự tuyệt.

Tô Y Nhân do dự một chút, chậm rãi xoay người lại, khấn trương nhìn cổ tay của mình, đang bị hần nắm.

“Tối nay, ta muốn ngươi.” Hần nói, “Ta là nam nhân bình thường, có cái đó cần.”

Từ trước không biết mùi vị chuyện - muốn, hần làm được đến bình tĩnh không gợn sóng; nhưng bây giờ không được, năng ngủ ở bên cạnh hần, mùi thơm đậm nhả của cơ thể thời khắc xâm nhiễu lý trí của hần, thân thể hần nóng ran, tình - muốn từ từ bay lên. Hai đêm trước, hần thông cảm năng tâm tình mất mát, không có hướng năng tác loạn, tối nay năng tâm tình tốt, hần cũng chưa có tính toán bỏ qua cho năng.

“Nhưng là, ta không có.” Tô Y Nhân thấp giọng nói. Cởi ra tình cổ sau, năng đã đối với hần không có cái loại khát vọng như trước nữa.

“Thân thể của ngươi còn quá thanh nộn, không có cảm dỗ rất khó sinh ra tình - muốn.” Âm Ngọc Phong nghiêm túc nói, phảng phất hướng năng giảng giải huyền bí của thân thể nam nhân nữ nhân.

Tô Y Nhân mặt “đăng” liền đỏ. Năng không phải là thiếu nữ không có tình - muốn, trước kia năng xem tiểu thuyết thấy thuyền hí cũng sẽ tình - muốn sôi trào, động thủ tự ta an ủi; ở trong đoạn cuộc sống thoát đi bên cạnh hần kia, có lúc nghĩ đến hần liền khó tránh khỏi ý nghĩ kỳ quái thân thể nóng lên, sau đó không thể làm gì khác hơn là ngâm nước lạnh.

“Tới đây.” Âm Ngọc Phong dùng lực lôi kéo, đem Tô Y Nhân kéo lên giường.

“Á!” Tô Y Nhân không có phòng bị, lập tức bị hất lùi kéo ngã xuống phía dưới. Nàng cuống quýt đưa ra một cái tay khác chống lên, kết quả tay đặt tại lồng ngực của hắn.

“Tối nay, chúng ta có thể rất lý trí bắt đầu.” Âm Ngọc Phong nghiêm túc nói, bắt đầu kéo quần áo Tô Y Nhân mặc lúc ngủ.

Bốn tên cung nữ kia thật không hổ là cung nữ bên cạnh nữ nhân có quyền thế nhất trong hoàng cung Vĩnh Thái, thông hiểu sâu thuật tranh sủng, vì Y Nhân đưa áo ngủ không một không phải là sa mỏng như ẩn như hiện, đó là trù đoạn có thể buộc vòng quanh đường cong thân thể nàng rất tốt, chiếc yếm nhỏ hẹp tận cùng bên trong che ngực không che bụng, sắc thái diễm lệ hào phóng.

“Không muốn, Âm Ngọc Phong, chúng ta bây giờ cũng thoát khỏi tình cớ không chế, làm tiếp chuyện kia không quá thích hợp.” Bắt lại cổ áo, Tô Y Nhân ai chết gây dựa nói, “Ngươi còn là nhện một chút đi, bằng không nhanh lên một chút làm một chén thuốc uống.”

Nàng không muốn cùng nam nhân mình không yêu làm! Âm Ngọc Phong, hắn là đang thay đổi thái độ đối với nàng, nhưng hắn tàn nhẫn cùng vô tình để cho nàng khắc cốt铭心, nàng trước mắt không làm được tự nguyện cùng hắn đóng cảnh thiên miên.

Dựa theo đại cương nàng đã biết, độc để Âm Ngọc Phong sẽ sủng ái nữ nhân duy nhất của hắn. Nhưng trong lòng nàng có băn khoăn khác, bởi vì bất kể nữ nhân kia là NP nữ chủ Tô Khả Nhi trong nguyên văn, còn là chuyển kiếp nữ sau khi đại cương sửa đổi, hay hoặc là linh hồn Lưu Nhã chân chính tồn tại thay thế chuyển kiếp nữ, hắn cũng sẽ sinh ra tình yêu. Tình yêu của hắn để cho nàng cảm giác quá hư ảo!

Trông mặt đen nhánh thoáng qua một tia tức giận, Âm Ngọc Phong lạnh lùng nói, “Ta không cho là không thích hợp.”

Ôm hông của nàng lật người đem nàng đè ở dưới người, hắn lạnh lùng dò hỏi, “Ta bây giờ có cần, ngươi cũng không nguyện ý, ý của ngươi có phải là để cho ta chiêu nữ nhân đi vào thư giải cần?”

Nếu như nàng dám để cho hắn tìm nữ nhân khác, như vậy hắn sẽ không do dự nữa giết nàng, hoàn toàn gây tình tố của mình đối với nàng.

Nàng đầu nước vào mới có thể để cho hắn tìm nữ nhân khác!

Không phạm ngu Tô Y Nhân đưa hai tay chợt kéo ra vạt áo ngủ, thấy chết không sờn nói, “Ngươi tới đi.” Chiếc yếm màu xanh da trời thêu phần mẫu đơn bao lấy hai vú lập tức bại lộ ở trước mắt Âm Ngọc Phong.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Để Duối Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

PS: Rating 18+

Chương 61: Động tình

Nam nữ hoan ái là chuyện rất vui thích, nàng có cái gì có thể sợ?

Nhìn nàng đối đãi mình sủng ái giống như hiền tể một dạng, Âm Ngọc Phong vừa buồn cười vừa tức nảo nàng lại một lần nữa tổn thương lòng tự ái nam nhân của hắn.

“Ta sẽ nhường ngươi cần ta, Y Nhân.” Hắn dán đến bên tai nàng nói, theo tay của Tô Y Nhân đem áo ngủ màu xanh nhạt của nàng cởi xuống, ngón tay linh hoạt đẩy ra dây buộc yếm của nàng, chậm rãi kéo xuống, để cho một đôi tuyết trắng mềm mại đắp ở trong yếm nhỏ bại lộ trước mắt hắn.

Hắn cho dù tắm rửa qua, trên người như cũ lưu lại mùi thuốc kham khô đây.

Cái mùi thuốc nhàn nhạt này, còn là rất tốt nghe thấy

Đột nhiên cảm giác ngực có con thỏ nhỏ ở loạn nhảy, Tô Y Nhân then thùng nhắm hai mắt lại, buông lỏng thân thể mặc cho hắn xếp đặt.

Ngu cô nương

Âm Ngọc Phong trong lòng cười khê, cúi người cúi đầu hôn gò má nàng càng ngày càng trắng nõn vô ngần, như lông vũ êm ái ấm áp.

Tô Y Nhân cảm thấy hai mảnh môi nóng ở gò má của mình đụng chạm nhẹ mỗ, mềm nhũn, giống như

Mao mao trùng, cỏ trùng!

“Âm Ngọc Phong, chất độc trên người của ngươi cùng cỏ trùng dọn dẹp sạch sẽ hay chưa?” Nàng không nhịn được hỏi thăm, khăn trương phải mí mắt không ngừng rung động, hai tay không thể không bắt lại đệm chần dưới người để ngừa mình tung lên đem hấn đẩy ra.

Độc được, cỏ trùng?

Âm Ngọc Phong nhất thời ngây ngẩn cả người, lại một lần nữa phát hiện: thì ra là nàng đối với độc được cùng cỏ trùng của hấn có khắc cốt铭心 tâm sự hải, đang không có tình cỏ thúc giục đối với hấn sinh ra không ra tình - muốn tới.

“Y Nhân, ta lần trước liền cùng ngươi đã nói, trên người ta không có độc được, cỏ trùng tất cả cũng đều phong ấn ở trong trữ vật pháp khí. Còn cỏ, ta sẽ không đối với ngươi hạ độc để cỏ nữa.” Hấn kiên nhẫn nói, đưa ngón tay ra xoa xoa chóp mũi của nàng, động tác thân mật thật tốt giống như ở dụ dỗ cỏ gái(Năm Năm: độc để lão nhân hấn quả thật rất già rất già rất già rồi).

Nàng vô cùng sợ hãi cỏ trùng, hấn liền vĩnh viễn không nói cho nàng, trên người hấn và nàng bây giờ cũng chỉ có một con cỏ trùng —— cỏ vương, thể chất bách độc bất xâm vạn cỏ không vào. Nếu như có một ngày như vậy, thọ nguyên của hấn hết mà nàng còn sống, hơn nữa hấn lại không bỏ được nàng chôn theo, như vậy, nàng sẽ là chủ nhân mới của Thương Vân đảo, có thể không chế tất cả người làm trúng khô lổ cổ.

Nghe hấn nói trên người hấn không có độc được cũng không có cỏ trùng, Tô Y Nhân nhất thời yên tâm, thân thể cũng không căng thẳng nữa(Nàng tin tưởng, độc để, đảo chủ Thương Vân đảo thân phận tôn quý, nhất định không thêm đối với nàng nói láo).

Âm Ngọc Phong đối với hai người lần đầu tiên hoan ái sau khi giải từ tình cỏ vô cùng coi trọng, ôn nhu cẩn thận vuốt ve thân thể của nàng, thời khắc chú ý nét mặt của nàng. Hấn là có thể dùng sức mạnh, hấn có thể tùy tâm làm việc, nhưng nếu như vậy từ nay nàng sẽ chán ghét cùng hấn hoan ái, giữa bọn họ lại không thể hợp thể song tu, nàng càng không thể nào đối với hấn sinh ra tình yêu nam nữ. Hấn quyết định nữ nhân nuôi ở bên người vĩnh viễn làm bạn của mình, không thể đối với hấn không có tình yêu! Hấn có là kiên nhẫn, hấn có thể từ từ cùng nàng mài!

Hấn hút lấy kinh nghiệm dĩ vãng cùng nàng hoan ái, đầu lưỡi ở trên lỗ tai nhạy cảm của nàng liếm thì khẽ cắn thổi khí nóng, ngón tay ở thân thể càng ngày càng thấy xinh đẹp là lướt ôn mềm của nàng từ từ di chuyển, ở các bộ vị nhạy cảm của nàng vuốt ve xoa bóp. Tô Y Nhân cắn răng chịu được, cánh mũi hừ nhẹ, từ từ thờ hào hèn để cho hấn vô cùng có cảm giác thành tựu.

“Y Nhân, chớ cắn răng.” Thanh âm hấn thấp nhu, đôi môi đặt lên đôi môi nàng nhẹ nhàng ma sát, đầu lưỡi liếm thì môi mũi như cánh hoa của nàng, đầu lưỡi cạy ra hàm răng chính tề của nàng nhanh chóng nhẹ đụng chạm đầu lưỡi nàng, cảm dỗ cái lưỡi đình hương khiếp đảm của nàng.

Chiếc lưỡi linh hoạt của hấn mang theo mùi thuốc nàng quen thuộc không ngừng quấy rầy đàn miến nàng, ở trong miệng nàng khuấy đều hoạt động, cái lưỡi nàng không chỗ có thể trốn, chỉ đành phải bị động cùng hấn dây dưa. Cặp lưỡi như khiêu vũ ngời vào ta lui, ngời lui ta vào, khí nóng kỳ tràn ngập giữa bọn hấn.

Cảm thụ miệng lưỡi nàng cảm dỗ, chóp mũi phiêu đảng tình hương thiếu nữ càng ngày càng nồng nặc của nàng, Âm Ngọc Phong động tình kịch liệt khuấy động liếm thì, quét dọn mỗi một cái góc nhỏ trong miệng nàng. Hương dịch trong đàn miến nàng cốt cốt tràn ra, hấn bắt đầu mút vào nuốt, cũng trả lễ lại cho nàng.

Không phải là người có tình, không phải thật tâm động tình, loại hành vi này chỉ có thể là ghê tởm, bỉ ổi!

Tô Y Nhân có thể nói là đã sớm thói quen hấn liếm hôn, hút hôn, ướt hôn không để ý chút nào cùng hấn một dạng mút vào nuốt nước miếng hỗn hợp của bọn họ. Vệt nước mập mờ trong suốt dần dần từ miệng nàng tràn ra, từ từ trượt hướng gối đầu.

Khoái cảm ở giữa răng môi sinh ra, vui thích rạo rức giữa bọn hấn.

Hô hấp càng ngày càng gấp rút, phảng phất không khí không đủ dùng, bọn họ bốn môi rời ra. Ánh mắt hấn thâm thúy u ám, bên trong nhúc nhích ngọn lửa tình - muốn, hai tròng mắt nàng ướt át quyến rũ, hai gò má hiện đầy rặng mây đỏ.

Nàng thật đáng yêu thật kiều mỹ, để cho Âm Ngọc Phong đột nhiên sinh ra ý tưởng đem nàng nhu vào trong lồng ngực.

“Y Nhân.” Hấn nhẹ nhàng kêu lên, hai tròng mắt lưu động nhẹ nhu tình, gương mặt thanh gầy tuấn đạt nổi lên nhàn nhạt mây đỏ.

“Ân?” Cảm giác không chỗ nào che Tô Y Nhân mắc cỡ đỏ mặt xem hấn, bị nhu tình của hấn “kinh sợ” phải lập tức tránh ra ánh mắt của hấn.

Nàng lần trốn tránh này là bé gái then thùng mang khiếp hành động theo bản năng.

Tu sĩ ngàn năm tâm tình rung động không lớn buông tìm đột nhiên cuồng loạn mấy cái. Hấn liếm liếm mùi thơm thiếu nữ lưu lại trên môi nàng, kích động mà khẳng định nói, “Ngươi không chán ghét ta làm như vậy.”

Đang không có ảnh hưởng muốn độc của tình cỏ, thân thể của nàng bắt đầu từ từ tiếp nhận hấn. Hấn tin tưởng chỉ cần mình kiên nhẫn chờ đợi, cái linh hồn đến từ thế giới không biết tên này cũng sẽ tiếp nhận hấn.

“.....Cũng may.” Tô Y Nhân lúng túng nói, thân thể dùng sức rúc xuống phía dưới, ý đồ tránh né ánh mắt của hấn.

Âm Ngọc Phong trong lòng hiểu, cũng không nói rõ, môi ở trên mặt đỏ hồng của nàng ôn nhu hôn, tay đem thân thể mềm mại của nàng làm cảm huyền

gây nhẹ xoa nắn, cong đầu gối lạng lẽ tách ra hai chân của nàng, một cái có một cái không cọ sát mảnh đất thiếu nữ giữa chân của nàng.

Khoái cảm tê dại tê dại liên tục không ngừng kích thích thần kinh Tô Y Nhân, nàng đàn miệng khẽ nhếch thờ hồng học, nơi cổ họng không ngừng tràn ra uyển chuyển thân - ngâm.

Thân thể thiếu nữ cực kỳ nhạy cảm, khi không có độc dược cùng cổ trùng đáng ghét, thường thức qua vô số lần vui mừng Tô Y Nhân rất nhanh tiến vào trạng thái nào đó: hai vú nàng trướng thẳng, đồ bồng ở đỉnh núi tuyết nở rộ; chân nàng tơ mềm, hương vị ngọt ngào hoa mật dính ướt thẹn thùng hoa mềm mại.

Mùi thuốc đặc thù của hắn cùng mùi hương động tình của nàng tràn ngập ở bên trong giường ngủ nhỏ, lại càng ngày càng đậm.

Bọn họ bốn mắt nhìn nhau, không khí giữa hai người dường như muốn đốt cháy.

“Ngọc Phong,” Mị mắt ẩm ướt, nàng nhìn hai tròng mắt đen nhánh của hắn phảng phất có thể hấp dẫn linh hồn mình kiểu tích tích kêu tên của hắn, hai tay thon gầy bắt đầu quen thuộc lôi kéo đan y màu trắng hắn còn mặc lên người. Nàng không khó vì tình nữa, nàng tuân theo thân thể bản năng hướng hắn đòi vui mừng.

Âm Ngọc Phong hơi thở hỗn hển theo tay của nàng bỏ đi quần áo toàn thân, đem thân thể hắn biểu diễn ở trước mặt nàng.

Hắn đã từng có một đoạn ngày điên cuồng nghiên cứu âm dương tình cô, thân thể gầy gò phải nhường bình thường mặc quần áo phảng phất là treo ở trên người của hắn; nàng bị bắt trở lại bên cạnh hắn, hắn lại bắt đầu vì linh hồn nàng mà phiền não, không có thể tu dưỡng trở lại; Nàng bế quan tu luyện thời gian hơn hai năm, thân hình hắn rốt cục khôi phục lại bộ dáng lúc ban đầu bọn họ gặp mặt.

Thân thể thon dài khỏe mạnh mà không to lớn, da chặt dòn bóng loáng trắng nõn, bắp thịt chắc nịch trơn trượt, đường cong góc cạnh lồi lõm.

Hai tròng mắt dị thường sáng ngời ướt nước Tô Y Nhân không nhịn được đưa tay che ở ngực của hắn, cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của hắn, nhịp tim mạnh mẽ có lực nhảy lên.

Hai lần nguyên nhân vật?

Không đúng, hắn là chân thực tồn tại, giống như nàng bây giờ!

“Âm Ngọc Phong.” Liếm liếm mùi hắn lưu lại ở trên môi nàng, nàng đánh bạo hỏi, “Người sẽ một mực cung chịu ta sao?” Nếu như hắn có thể như biểu tỷ thiết định trong đại cương cuốn《Tô Khả Nhi》không hạn chế sủng ái Tô Khả Nhi cũng sủng ái nàng như vậy, nàng cùng hắn chung một chỗ cũng không lỗi.

“Sẽ, chỉ cần người trung thực với ta.” Âm Ngọc Phong mỉm cười nói, bàn tay vuốt ve ở trên bụng bình thân nhẵn nhụi tuyết trắng của nàng, sau đó chậm rãi dời xuống phía dưới.

“Người sẽ để cho ta không trung thực với người sao?” Tô Y Nhân xoa bóp điểm đỏ trên bộ ngực hắn, hai chân phối hợp bàn tay của hắn từ từ mở ra.

“Sẽ không!” Âm Ngọc Phong kiên định nói, ngón tay dính hoa mật sền sệt trên thẹn thùng hoa giữa hai chân nàng nhẹ nhàng dò vào trong lối đi chật dòn trơn trượt lửa nóng, sau đó bắt đầu trườn động.

“Ân ~ ta cũng biết!” Khoái cảm tê dại như chạm điện từ chân chui lên tới, Tô Y Nhân đột nhiên cao giọng ngâm nga, mị mắt như tơ ngắm nhìn tròng mắt đen thâm trầm phảng phất có thể hấp dẫn linh hồn nàng của hắn.

Độc đế, khi hắn gặp gỡ đã có nam nhân Tô Khả Nhi, các loại nguyên nhân các loại cơ hội để cho hắn không cách nào độc chiếm Tô Khả Nhi; khi hắn gặp phải thuần khiết Tô Y Nhân, hắn sẽ đem nàng vững vàng không chế lại, không để cho nàng có cơ hội bất trung với hắn!

“Ta có thể đem tất cả người muốn lấy được trước mặt người, duy chỉ có nam nhân, không được!” Hắn như nguyên rủa nói, nâng lên hai chân của nàng, bắt đầu chậm rãi ép hướng nàng.

Khi cứng rắn bị chặt trí nhu mềm bao dung, nơi ôn mềm bị vật lớn lửa nóng chống đỡ đầy. Bọn họ đồng thời phát ra vui sướng thân - ngâm, bắt đầu lần đầu tiên triển miên sau khi bọn họ thoát khỏi tình cô khổng chế.

“A. Ngọc Phong, không muốn sâu như vậy. Nga, quá nhanh nhẹ một chút.” hắn xâm nhập để cho nàng cau mày, mười ngón tay hành nộn nắm chặt hai vai hắn, móng tay tu sửa mượt mà thật sâu vùi lấp vào trong da tay của hắn.

“Ân” Âm Ngọc Phong nhẹ giọng lên tiếng. Bị thật chặt bao gồm thoải mái để cho hắn khát vọng tùy ý rong ruổi, nhưng nàng kiểu yếu cùng cầu khẩn để cho hắn mềm lòng, hắn nhẹ rút ra chậm đưa, cố gắng để cho nàng thích ứng hắn.

Lúc này cố nén là khảo nghiệm ý chí lực lớn nhất của một người đàn ông!

Khoái cảm tê dại liên tục như biển rộng như nước thủy triều vọt tới, một đợt tiếp theo một đợt động đất trào lên cả người hắn, dù hắn là “Tiên” cấp tu sĩ thanh tu ngàn năm, cũng nhẫn phải cái tràn thấm ra mồ hôi hột dây đặc, chớp mũi bắt đầu từng viên mồ hôi hột nhỏ xuống.

Mồ hôi hột nóng bỏng từng viên rơi vào trên mặt, trên ngực Tô Y Nhân, nàng si mê ngắm nhìn gương mặt tuần tú mồ hôi ướt của hắn, trong lòng

đong đầy ôn nhu hẳn cực ít dùng ngôn ngữ bày tỏ.

Nếu muốn ở nơi thế giới này vượt qua khá dài cả đời, như vậy đem tình yêu gửi gắm vào trên người một nam nhân mặc dù rất tà ác, rất lạnh khốc, rất hung tàn, nhưng sẽ đối với mình rất tốt, cũng là một chuyện rất hạnh phúc.

“Ngọc Phong,.....” Nàng vong tình kêu gọi tên của hắn, hai cánh tay ôm cổ hắn kéo xuống phía dưới, đôi môi hôn đôi môi lửa nóng của hắn, đầu lưỡi nghịch ngợm trên chóc môi của hắn, giờ cao bụng tuyết trắng nghênh hợp hắn lật động.

“Ân.....” Giờ phút này nàng nhiệt tình không thua gì lúc nàng trúng tình cổ chủ động, Âm Ngọc Phong kích tình như lửa, vừa đáp lại nàng hôn, vừa vận động hợp đồn để cho lẫn nhau đạt được càng nhiều hơn vui mừng.

Kiểu ngâm cùng thô suyễn hỗn hợp thành chương nhạc từ hăng cổ liền tồn tại, tấu vang ở bên trong chiếc giường xa hoa. Triền miên nửa đêm, gió xuân mẩy độ, bọn họ cả người thỏa mãn sau đóng cánh mà miên, tựa như tiểu vợ chồng đang lúc tân hôn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuối Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

P/S: rating 18+

Chương 62: Ở chung

Ánh nắng sáng sớm bắn vào cửa sổ lầu hai Minh Thủy hiên, mơ hồ chiếu sáng chủ nhân chiếc giường có rèm rũ xuống.

Tô Y Nhân mơ hồ cảm thấy sau lưng ngứa ngáy, chậm rãi mở ra đôi mắt tỉnh táo, thân thể ngất hai cái, “Chớ quấy ta.” Nàng bây giờ coi như là quen thuộc nhân sự, dĩ nhiên biết nguyên nhân gây ngứa sau lưng.

“Tỉnh?” Âm Ngọc Phong hỏi, giọng trong trẻo lạnh lùng mang theo lười biếng hấp dẫn (sexy) đặc biệt lúc sáng sớm.

“Ta muốn đứng lên luyện công.” Tô Y Nhân thức giấc. Nàng đối với cái thế giới này càng ngày càng nhận đồng, lại càng có ý tưởng tăng cường thực lực tự thân. Lòng người khó dò, tuy nói Âm Ngọc Phong đối với mình càng ngày càng tốt, nhưng hẳn thủy chung là người trong tà phái, vui giận khó dò, chờ hắn đối với nàng nhiệt tình đi qua, nàng nếu như muốn cuộc sống tự do an toàn, còn phải dựa vào chính mình.

“Kính hồ thiên địa linh khí tràn đầy, ngươi có là thời điểm tu luyện.” Âm Ngọc Phong miễn cưỡng nói, cánh tay vòng qua thân thể của nàng, bàn tay bắt được mềm mại trước ngực nàng nhẹ nhàng nắm bóp.

Sáng sớm, lão nhân gia ông ta còn phải tới một lần?

Tô Y Nhân vội vàng tránh né nói, “Không cần. Bụng ta thật là đói, chúng ta nhanh lên một chút rồi giường dùng bữa ăn sáng.” Từ trước vô số lần, bọn họ ở dưới tác dụng muốn độc của tình cô đều là điên cuồng triền miên hơn nửa đêm, sau đó hẳn thường sẽ ở trước khi nàng tỉnh ngủ rồi đi. Bọn họ cho tới bây giờ không có ở thời điểm sáng sớm hoan ái quá.

“Đợi lát nữa ăn.” Dính vào sau lưng nàng Âm Ngọc Phong hướng nàng đâm hai cái, dùng phái nam kiêu ngạo lửa nóng của hắn. Tình cảm trao đổi triền miên đạt được thỏa mãn xa xa thắng được từ trước điên cuồng kích yêu khi bị ép buộc, hẳn thực tùy biết mùi.

Thật là cứng!

Chẳng lẽ đây chính là hiện tượng thần khôi trong truyền thuyết của nam nhân?

Tô Y Nhân then phải mặt hồng triều, gãy giữa thân thể nói, “túng muốn thương thân, ngươi muốn tiết chế!” Mới sáng sớm, nàng không có tính thú!

“Y thuật của ta tuyệt không thể kém so với độc thuật cổ thuật!” Âm Ngọc Phong khàn khàn cổ họng nói, lật người đem nàng đè ở dưới người, đôi môi ở trên vai tuyết trắng của nàng hôn mút vào, để lại dấu môi son kẻ tiếp màu hồng nhạt.

Nhân nhật tê dại khoái cảm như dòng điện thật nhỏ, đâm kích thần kinh của nàng, nàng nhẹ suyễn nói, “Không nên như vậy, thật là nhột nhột, ân~~~ chớ..... Ngọc Phong, ngươi đè ép ta, để cho ta đứng lên.”

Âm Ngọc Phong không để ý đến nàng, dùng đôi môi câu lên tình - muốn của nàng, dùng phái nam kiêu ngạo đã đứng thẳng của hắn mài cái mông béo nặng của nàng.

Hắn phun ra hô hô nhiệt khí để cho Tô Y Nhân cảm giác thân thể tê dại tê dại nóng hồ hồ, nàng không nhịn được kêu lên, “Ngọc Phong,.....” Thanh âm kiều uyển quyến rũ.

Hắn lập tức hiểu tình - muốn của nàng đã bị hắn thành công đẩy lên, đứng lên đặt lại tư thế nàng, từ phía sau đỉnh vào thân thể của nàng.

“Ân thật sâu.” Nàng than thở thân - ngâm, hai đầu gối quỳ, hai tay chống, thân thể chủ động từ từ trước sau vận động.

Trong thẹn thùng hoa thiếu nữ còn lưu lại dấu vết kích tình vui mừng đêm qua, vô cùng trơn trượt, rất dễ dàng liền đem phái nam kiều ngạo to lớn cứng rắn của hắn bao dung lại. Âm Ngọc Phong hài lòng nàng phối hợp, nhưng nàng chậm chạp để cho hắn không đủ hài lòng, không đợi nàng vận động mấy lần, hai tay hắn kiềm eo nàng yêu kiều nắm chặt, bắt đầu luật động như cuồng phong bạo vũ.

“A ~ a” Mãnh liệt khoái cảm để cho Tô Y Nhân thất thanh kêu ngâm, hắn đè nén thô suyền phảng phất là nàng ngâm nga hòa âm.

Bọn họ triển miên ân ái, không khí chung quanh dường như muốn thiêu đốt. Sau lưng tuyết trắng đang từ từ dâng lên hồng triều của nàng, từ từ hiện ra một bức đồ án thần bí song điệp hí mầu đơn.

Đây chính là người thiết kế Âm Ngọc Phong, chế khí đại sư Kim Minh Nguyệt, mấy tên đảm thanh đại sư cùng chung kiệt tác: đặc thù đảm thanh nhiệt độ lên cao mới có thể hiện lên, cùng tụ linh tỏa hồn pháp trận núp ở trong đồ án đảm thanh.

Hồi lâu, nàng đột nhiên rút ra cao thân - ngâm cùng hắn tựa như phát tiết gấm nhẹ đồng thời vang lên, bên trong giường ngủ đột nhiên yên tĩnh lại, chỉ còn dư lại nồng nặc mùi ** vẫn còn ở trần ngập.

Lúc xế trưa, hai người ở dưới sự phục vụ của cung nữ người làm rửa mặt, rốt cục có thể ngồi ở trên hành lang bị ánh mặt trời ấm áp chiếu đến dùng cơm.

“Âm Ngọc Phong, người gần nhất có phái người truy tìm tung tích của tỷ tỷ tỷ phụ ta hay không?” Tô Y Nhân hỏi. Nàng bế quan hai năm lẻ bảy tháng, hơn nửa trước sau thời gian, khoảng cách nàng cùng tỷ tỷ chia ra mau ba năm rưỡi, tỷ phụ Kỷ Xuân Dương nói qua, hắn hấp thu linh lực châu trong cơ thể hắn thời gian ngắn nhất hai năm, dài nhất bảy năm.

“Có người thường giám thị La phù sơn, chẳng qua đến trước mắt thì ngưng còn không có phát hiện hành tung tỷ tỷ tỷ phụ của người.” Âm Ngọc Phong bình tĩnh nói. Hắn phái người tìm kiếm giám thị hành tung của Tô Khả Nhi có tính toán kiểm chế Tô Y Nhân, bởi vì Tô Y Nhân đối với Tô Khả Nhi có tình tỷ muội.

“Bế quan tu luyện năm tháng có lúc thật rất dài a!” Tô Y Nhân thở dài nói, người bế quan tu luyện không dễ dàng cảm giác thời gian trôi qua, nhưng người chờ đợi quả thật chân chân chính chính cảm thụ thời gian.

“Âm Ngọc Phong, ta đã đột phá thiên tâm quyết tầng thứ năm, ta cần trở về Vạn Vân sơn Thiên Thành cung ra mắt sư phụ, cầu xin ban tâm quyết tầng thứ sáu.” Nàng mặt lộ vẻ khó xử, nói, “Ta không quá muốn trở về, lý do không đi trở về người hẳn hiểu.” Mặc dù thừa kế trí nhớ thân thể nguyên chủ, nàng có thể hồi nguyệt trang thành Tô Y Nhân cũ, nhưng cùng tiền quân sư phụ chung sống một lúc sau, nhất định sẽ lộ ra chân tướng.

Thả ngọc trong tay xuống, Âm Ngọc Phong nói, “Ý của người là, để cho ta tìm Lãnh Tu Trúc muốn thiên tâm quyết tầng thứ sáu để tu luyện tâm quyết.”

Tô Y Nhân vội vàng nói, “Tự người nói, người có thể để cho sư phụ ta đem thiên tâm quyết mấy tầng sau viết xuống đưa đến người nơi này.” Không có thiên tâm quyết loại cao cấp tâm quyết, nàng cũng chỉ có thể tuần hoàn tu luyện thiên tâm quyết từ tầng một tới tầng năm, tu luyện được chuyên cần nửa thành tựu cũng có hạn.

Thật sâu nhìn Tô Y Nhân, Âm Ngọc Phong rất bình tĩnh nói, “Linh căn của người thuộc tính là băng mộc song linh căn, băng linh căn mạnh so với mộc linh căn, ta chỗ này có tiên thiên băng ngọc tâm pháp so thiên tâm quyết thích hợp hơn cho người tu luyện. Ta đề nghị người buông tha cho thiên tâm quyết ôn hòa vô thuộc tính, đổi luyện băng ngọc tâm pháp uy lực công kích lớn hơn, học tập càng nhiều hơn băng thuộc tính pháp thuật.”

“Năm nay mùa đông, người hãy ở Kính hồ học tập tiên thiên băng ngọc tâm pháp, trong khi luyện tập cứu thiên kiếm pháp người đã học được chiêu thức, chờ đầu mùa xuân sau, ta dẫn người trở về Thương Vân đảo, vào hàn tuyến động bế quan. Tiên thiên băng ngọc tâm pháp trên tay ta tổng cộng mười một tầng, có linh lực thiên tâm quyết làm trụ cột, người có thể nhanh chóng tu luyện tới tầng thứ sáu, buông thả phạm vi lớn ‘tuyệt phi dương dương’, lực công kích lớn ‘trong nháy mắt đóng băng’ ‘đóng băng ba thước’ các loại pháp thuật.” Âm Ngọc Phong nói, trên mặt lộ ra một cái mỉm cười để cho Tô Y Nhân cảm giác quý dật.

Tô Y Nhân dù sao không phải chân chính đích Tô Y Nhân, cảm giác mình trở về cầu xin sư phụ truyền thụ thiên tâm quyết, hoặc là xin Âm Ngọc Phong uy hiếp lợi dụ sư phụ viết xuống thiên tâm quyết đều không ổn, vì vậy đáp ứng, chỉ yêu cầu Âm Ngọc Phong nhất định phải phái người nghiêm mật giám thị La phù sơn, phát hiện tỷ tỷ tỷ phụ nàng liền nhất định phải đem nàng từ trong bế quan gọi ra.

Âm Ngọc Phong nhẹ nhàng vuốt cằm, ánh mắt bình tĩnh như nước chuyển sang Kính hồ đã kết băng. Tụ linh tỏa hồn pháp trận bố trí ở vị trí trái tim sau lưng nàng lấy thân thể của nàng làm tái thể, trong cơ thể nàng linh lực càng mạnh, tụ linh tỏa hồn pháp trận uy lực lại càng lớn. Chỉ có khi thân thể nàng từ vọng, linh lực tán vào thiên địa, linh hồn của nàng mới có thể tiến vào luân hồi hoặc là đến trong thân thể ban đầu của nàng, qua mấy trăm năm lại còn có thể tồn tại đi.

Tô Y Nhân đối với Âm Ngọc Phong an bài phi thường hài lòng, vì vậy bắt đầu cuộc sống tu luyện không sai biệt lắm so với tu sĩ không phải là độc thân bình thường.

Ban đêm, lúc hai người có hăng hái kích tình triển miên nửa đêm, thỉnh thoảng không có hăng hái hoặc là lặng yên cùng giường cùng gối, hoặc là Âm Ngọc Phong đi xử lý sự vụ Thương Vân đảo, nghiên cứu các loại vật chơi của hắn.

Ban ngày, Tô Y Nhân có lúc đọc thuộc lòng tiên thiên bằng ngọc tâm pháp, tiếp nhận Âm Ngọc Phong đích chỉ đạo, dưới sự trông chừng của hắc dựa theo mạch lạc đồ của tâm pháp vận công nếm thử luyện tập; có lúc luyện tập cửu thiên kiếm pháp năm thức trước, nghe hắc giảng giải ưu cùng nhược điểm trong đó, học tập phá giải thuật, tiếp nhận đối chiến của chiêu thức vũ kỹ của phái khác.

Tu luyện được nhàm chán, Tô Y Nhân sẽ yêu cầu đi ra ngoài hóng gió. Âm Ngọc Phong dĩ nhiên là sẽ không để nàng độc hành. Nàng hoặc là mang theo dịch dung pháp khí, biến thành một thiếu nữ mập mạp nghiêm trọng từ Âm Đại hoặc là Âm Tam phụng bồi đi ra ngoài chơi, hoặc là từ Âm Ngọc Phong vừa đúng lúc xử lý xong sự vụ Thương Vân đảo cùng đi thành phố tập trấn thôn trang khoảng cách Kính hồ xa hơn du ngoạn.

Âm Ngọc Phong vừa là sư vừa là phu, so Thanh Nguyên tiên quân Lãnh Tu Trúc dạy Tô Y Nhân càng nhiều mấy phần tỉ mỉ cùng kiên nhẫn. Tô Y Nhân đối với cửu thiên kiếm pháp có hiểu rõ khác sâu hơn, sử dụng linh hoạt lưu loát hơn. Nàng luyện tập tiên thiên bằng ngọc tâm pháp rất thuận lợi, chờ đợi đầu mùa xuân, cùng Âm Ngọc Phong trở về Thương Vân đảo, thì có thể vào hàn băng động bế quan tu luyện.

Không biết tu sĩ cao cấp sống hơn mấy trăm ngàn năm là quên đi thế tục lễ giáo, còn chưa phải quan tâm danh tiếng. Âm Ngọc Phong không có cho Tô Y Nhân một thân phận mình xác, bên cạnh hắc Âm Đại Âm Tam, cùng với Âm Thập Nhị Âm Thập Ngũ phục vụ hắc cuộc sống ăn ngủ cũng đều không có nhắc nhở hắc hắc cho nữ nhân của hắc một danh phận.

Tô Y Nhân đã đem thế giới Cửu châu đại lục làm thành một thế giới chân thật sinh sống, nhưng trong lòng nàng như cũ vẫn tồn tại hai ý niệm: thứ nhất, linh hồn nàng tuổi tác mới hai mươi tuổi, thân thể tuổi tác mới mười bảy tuổi, đi vào phần mộ hôn nhân quá sớm; hai, nói không chừng biểu tỷ sẽ còn nhắc lại cho nàng, nói không chừng QQ khuông nói chuyện phiếm sẽ còn xuất hiện, nói không chừng nàng còn có thể trở về. Cho nên không có yêu cầu Âm Ngọc Phong cho nàng danh phận.

Một ngày, lần nữa lấy được thiếp tâm lễ vật của nàng Lam Vân rốt cục không nhịn được, lặng lẽ đối với Tô Y Nhân nói, “Cô nương, nô tỳ lớn mật khuyên cô nương một câu, cô nương hắc thừa dịp đảo chủ còn sủng ái muốn một danh phận.”

“Danh phận?” Tô Y Nhân rất giật mình, nàng cần sao? Tu sĩ Tu Chân Giới giống như cũng không nhìn nặng những thứ này, nếu không tiên quân sư phụ vô cùng sủng ái tỷ tỷ Tô Khả Nhi cũng sẽ không không cho tỷ tỷ danh phận.

“Nữ nhân danh không chính ngôn không thuận theo sát nam nhân, sẽ cho người xem thường. Cô nương là tiên nhân có thể không quan tâm danh phận danh dự, nhưng hài tử đâu? Cô nương không có danh phận, tương lai nếu như sinh hài tử, đứa bé kia chính là con tư sinh. Hài tử không có phụ thân bất kể tương lai ưu tú bao nhiêu, thân phận con tư sinh thủy chung sẽ bị người khác xem thường.” Lam Vân nói. Trong hoàng cung, cung nữ bị Hoàng thượng cung chịu qua không có một không nghĩ đạt được một danh phận, trở thành nữ nhân danh chính ngôn thuận của Hoàng thượng.

Danh phận, hài tử.....

Tô Y Nhân nhất thời quần 囧囧 đứng lên. Danh phận cái gì lại nói, mang thai sinh con. Mẫu đơn tiên từ Đông di nương ở Tinh Lâm trang nói nữ tu sĩ số tuổi thật sự rất trẻ tuổi tỷ lệ mang thai chỉ so với nữ nhân bình thường ít một chút, trời mới biết nàng nói có đúng hay không, nàng ở trên đường trốn chạy đã tới một lần kinh nguyệt, bị Âm Ngọc Phong bắt trở lại sau lại hoan ái mấy tháng, nhưng đến bây giờ thì ngưng, cũng không có hiện tượng trong truyền thuyết ghê tởm muốn ói, cả người không còn chút sức lực nào, bụng dần dần nhỏ ra phát sinh.

Rũ mắt suy nghĩ một hồi, nàng đột nhiên nghĩ đến, nữ tu sĩ sẽ có những tình huống này, nam tu sĩ cũng nhất định sẽ có, Âm Ngọc Phong là “tiên” cấp tu sĩ, đã sống hơn một ngàn năm, năng lực sinh dục của hắc

Tu sĩ nếu như cùng người bình thường một dạng sinh con dưỡng cái, Cửu châu đại lục làm sao còn có không gian sinh tồn cho người bình thường?

Tiên nhân đoạn tử tuyệt tôn vô cùng hợp tình hợp lý!

Âm Ngọc Phong nhất định là biết, cho nên cũng không có cảm thấy hắc cho nàng danh phận, cho hài tử của nàng có một xuất thân tốt.

Tô Y Nhân nghĩ tới những thứ này, trong lòng lập tức không biết là dâng lên cái gì tâm tình.

Không có hài tử cũng tốt, nuôi hài tử quá cực khổ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Đông di xuân tới, trong nháy mắt, Kính hồ băng đã hòa tan, đám ngư phụ cũng không cần đục băng câu cá chịu khổ trời đông giá rét nữa, Âm Ngọc Phong phân phó người làm dọn dẹp hành lý, chuẩn bị trở về Thương Vân đảo.

“Mấy ngày nay liền đi?” Đang mê tu luyện bằng ngọc tâm pháp Tô Y Nhân bất mãn hỏi. Kính hồ mặc dù hòa tan, nhưng hàn khí như cũ rất nặng, nếu nói bằng linh khí như cũ rất dày đặc, đối với nàng tu luyện bằng ngọc thần công vô cùng có lợi.

“Là bọn họ đi trước, ta và người đơn độc lữ hành.” Khóe miệng thoáng qua một cái nụ cười thần bí, Âm Ngọc Phong bình tĩnh nói, “Từ nơi này lên phía bắc Đại Minh hồ, dọc đường sẽ có rất nhiều danh lam thắng cảnh nhìn. Âm Đại bọn họ có chuyện của mình cần xử lý, không cần thiết ở trên đường nhiều tri hoãn.”

Hắn tính toán mượn cơ hội một đường du sơn ngoạn thủy cùng nàng bồi dưỡng tình cảm, chờ đến Thương Vân đảo sau tình cảm có thể dung hiệp đến mức có thể tiến hành hợp thể song tu. Để cho một đám phò đi theo sẽ rất cản trở, hắn quyết định để cho bọn họ cùng một “bí mật” tạm thời hắn còn không có cần thiết để cho nàng biết về trước Thương Vân đảo.

Hất ra đám Âm Đại Âm Tam Âm N, hai người đồng hành?

Trong lòng Tô Y Nhân đột nhiên nhảy ra một từ ngữ: trắng mặt lữ hành!

Tai nóng lên nhìn Âm Ngọc Phong đứng trên lộ đài chấp tay nhìn ra phương xa, nàng nhẹ nhàng kéo dắt ống tay áo hắn, cười hi hi yêu cầu, “Cho ta bản đồ Vinh Thái đế quốc có được hay không, ta nhìn trước một chút dọc đường có chỗ nào đẹp mắt ăn ngon chơi thật khá.”

Nếu đòi nàng ở chỗ này cũng không trở về được thế giới cũ, nàng liền đem cái thế giới này làm một không gian song song chân thật, nàng muốn buông ra tâm kết du ngoạn cái thế giới này.

Tỷ tỷ Tô Khả Nhi tương lai đi ra, nàng hay là muốn tiếp tục chú ý, can thiệp cuộc sống của nàng, ở không đem mình vui lấp đi vào đồng thời làm hết sức chém đứt số đào hoa sau này của nàng, để cho nàng cùng hai đến ba nam nhân ưu tú NP là được rồi. A a, cuốn văn mới của biểu tỷ mới sửa đại cương? Nàng không biết. Bởi vì không biết, cho nên có thể làm loạn!

“Ta phải người tìm một chút có bản đồ đế quốc mới nhất hay không.” Âm Ngọc Phong vuốt cằm, trải qua thái đi bà khắc sâu giáo dục lại, chỉ cần Tô Y Nhân yêu cầu không liên lụy tới phần bội hắn, hắn căn bản không cự tuyệt.

Khóe mắt liếc thấy hai tên cung nữ đứng ở hành lang lầu hai, nàng thấp giọng dò hỏi, “Lam Vân các nàng người tính toán an trí ở nơi nào? Hoàng cung không tốt, các nàng tuổi cũng không nhỏ, không cần thiết trở về nữa.” Nếu như có thể đem các nàng bốn lão cô nương gả đi ra ngoài là tốt, đáng tiếc nam nhân trong Minh Thủy hiền tất cả đều là tu sĩ, đối với bốn cung nữ trung niên năm hoa sắp chết đi không có hứng thú.

“Người quyết định.”

Âm Ngọc Phong không có vấn đề nói, “Trên Thương Vân đảo có người bình thường, bọn họ quanh năm cuộc sống ở địa phương linh khí tràn đầy, phần lớn không thấy già. Ta có thể phái người giúp các nàng điều lý thân thể, truyền thụ thuật dưỡng sinh. Hơn nữa đan dược phụ tu, các nàng sống quá trăm tuổi không thành vấn đề.” Hắn bởi vì các nàng là nữ nhân cuộc sống tình cảm kinh nghiệm cùng thâm cung bồi dưỡng được tới chỗ đòi kinh nghiệm cũng có thể dạy trẻ tuổi, không rảnh thể sự Tô Y Nhân.

Người chung đụng được lâu, tình cảm cũng sẽ có, bốn tên cung nữ ôn nhu cung thuận, Tô Y Nhân thích các nàng, cũng thói quen các nàng hầu hạ. Nghe lời của Âm Ngọc Phong, nàng lập tức nói, “Ta như thế này đem chuyện này nói cho các nàng biết, làm cho các nàng tự mình lựa chọn.”

Tinh khí thủ đoạn của Âm Ngọc Phong đã không bằng nàng lúc ban đầu gặp âm lãnh tàn nhẫn như vậy, hắn đem độc dược độc trùng hết thấy nhận được địa phương nàng xem không thấy, cũng không sử dụng ở trước mặt nàng, nàng dần dần cảm thấy cùng hắn chung một chỗ cũng không phải chuyện gì khó có thể chịu được.

Nàng không trốn dĩ nhiên là sẽ không chọc giận hắn, cũng không cần lo lắng cho hành động của mình để cho hắn trách phạt đến trên người người khác nữa. Lam Vân các nàng bốn nếu như đều không muốn gả người, sẽ để cho các nàng đi Thương Vân đảo tốt lắm, các nàng tương lai ngã bệnh, nàng tìm người chiếu cố các nàng; các nàng tương lai già rồi, nàng cho các nàng dưỡng lão, cho các nàng đưa cuối cùng.

Tô Y Nhân tìm cái cơ hội hỏi thăm Lam Vân các nàng là nguyện ý đi một phủ đệ khác của tiên nhân sinh sống hay không. Lam Vân các nàng lập tức hai đầu gối quỳ xuống đất, cảm tạ Tô Y Nhân cùng Âm Ngọc Phong nhân từ.

Các nàng là cung nữ, đến tuổi ra cung cũng đều không có bị thả ra cung liền cắt đứt ý niệm lập gia đình, các nàng may mắn được hiến tặng cho tiên nhân, phục vụ tiên nhân, là vinh hạnh lớn nhất cả đời.

Các nàng nếu nguyện ý phục vụ Tô Y Nhân, Âm Ngọc Phong lập tức phân phó các nàng dọn dẹp hành lý, chờ lúc Âm Đại Âm Tam bọn họ lên đường, mang theo các nàng bốn.

Hai ngày sau, người làm trong Xuân Thủy trúc toàn bộ rời đi, Âm Ngọc Phong mang theo Tô Y Nhân từ chướng nhãn pháp pháp trận chỗ trận nhãn —— trong thủy đình bay ra, sau đó giơ tay phải lên ngón tay chia ra từng cái một tự phù màu thủy lam. Những thứ tự phù màu thủy lam kia thành hình sau lục tục bay đi vị trí thủy trúc, sau đó từ từ biến mất.

Những thứ tự phù phức tạp này, thừa kế thân thể trí nhớ nguyên chủ Tô Y Nhân chỉ có thể nhận ra mấy tới, chờ Âm Ngọc Phong thả tay xuống, nàng tò mò hỏi, “Người đây là đang dùng nguyên rủa phù bố trí pháp trận sao?”

“Ta khởi động kết giới bảo vệ Xuân Thủy trúc, bất kỳ một cái tu sĩ nào linh lực thấp hơn ta cũng cảm ứng không tới nơi này.”

Âm Ngọc Phong mặt kiêu ngạo nói, “Ta là chủ nhân của nơi này, không có lệnh của ta, cho dù tu sĩ có linh lực tu vi vượt qua ta phát hiện nơi này có kiến trúc bị pháp trận cùng pháp trận bảo vệ, cũng không cách nào tiến vào trong đó.”

Cúi đầu nhìn Tô Y Nhân mặt lộ khâm phục, hấn sờ mặt của nàng, thiêu mi hừ cười nói, “Người nghĩ học sao? Ta sẽ dạy ngươi, bảo đảm ngươi có thể so tỷ tỷ sinh đôi Tô Khả Nhi của ngươi lợi hại nhiều hơn.” hấn biết đồ rất tạp, Tô Y Nhân chính là hao hết một trăm năm cũng chưa chắc có thể tắt cả đèn học.

Hắn đột nhiên giống như gà trống một dạng kiêu ngạo đứng lên, đột nhiên đối với nàng đặc biệt nóng bỏng, nhưng là, trừ ở trên giường, tâm tình của hấn dao động luôn luôn không lớn.

Tô Y Nhân lui về phía sau hai bước cẩn thận quan sát hấn, hoài nghi nói: “Âm Ngọc Phong?” Cảm giác hấn có điểm không đúng, nhưng chính là nói không được.

“Đi, ta dẫn ngươi đi Đường gia tập ngày hôm qua ngươi nói.” Âm Ngọc Phong nói, lộ ra rất có hăng hái.

Nàng ngày hôm qua nhìn bản đồ mới nhất của Vĩnh Thái đế quốc sau, chỉ tập trấn phương bắc khoảng cách Kinh hồ gần nhất hỏi thăm nơi đó có cái gì đặc sản, đứng ở bên trên phục vụ Âm Tam nói nơi đó phi thúy giải hoàng lung túi cùng thanh chung tức cá khẩu vị tương đối khá, nàng lúc ấy liền quyết định đi trước Đường gia tập.

Không người nào dám giả mạo độc đế Âm Ngọc Phong, Âm Ngọc Phong cũng không thể để cho nam nhân khác đến gần mình.

Cho là mình nghĩ quá nhiều Tô Y Nhân đem hoài nghi vứt qua sau ót, hăng hái bùng bùng nói, “Ngươi muốn dạy ta cao cấp pháp trận cùng các loại nguyên rùa phù.”

Thanh Nguyên tiên quân vì để cho hai đệ tử nhanh lên một chút bước vào ngưỡng cửa tu chân, tăng cường các năng lực tu luyện, những phương diện khác truyền thụ cho liên tất cả đều là kiến thức cực kỳ trụ cột của Tu Chân Giới.

“Chỉ cần ngươi ở lại bên cạnh ta, ngươi nghĩ học cái gì cũng có thể.” Âm Ngọc Phong khẳng khái hồi đáp, đưa tay đi kéo Tô Y Nhân, muốn dẫn nàng cùng bay.

“Để cho tự ta bay.” Tô Y Nhân từ trong mực xanh biếc lan ngọc bài lấy ra Phương Hoàng vũ y khoác lên trên người mình, vận linh lực xúc phát pháp trận trên Phương Hoàng vũ y. Phương Hoàng vũ y sáng mờ bắn ra bốn phía, mang theo thân thể Tô Y Nhân chậm rãi nổi lên bầu trời.

Bay ra ngoài như vậy, sẽ chọc cho vô số thế nhân kinh ngạc, cũng bại lộ hành tung của mình!

Âm Ngọc Phong vội vàng lảng không vẽ ra một đạo ấn hình chú thuật, để cho người bình thường không có linh lực không thấy được Tô Y Nhân cùng Phương Hoàng vũ y, sau đó nhanh chóng bay đến bên Tô Y Nhân.

“Đi, chúng ta đi trước Đường gia tập trấn ăn phi thúy giải hoàng lung túi, thanh chung tức cá.” Cánh tay Tô Y Nhân run lên Phương Hoàng vũ y, hướng một cái hướng khác bay đi.

Âm Ngọc Phong vội kéo cánh tay của Tô Y Nhân, khẽ cười nói, “Sai lầm rồi, bên này.” Phương hướng nàng bay hơi sai lệch, nếu như không kịp thời điều chỉnh sẽ khoảng cách mục đích càng ngày càng xa.

Tô Y Nhân biết mình lại lệch điểm phương hướng, vội vàng điều chỉnh phương vị phi hành.

Trong gió có mùi thơm mầu đơn đường da cao hôm nay nàng sử dụng đây

Âm Ngọc Phong không nhanh không chậm bay ở sau lưng Tô Y Nhân, trong lòng tràn đầy y ní ôn tình. Có nàng làm bạn cuộc sống thật thú vị!

Kinh hồ hướng bắc hơn một trăm dặm bên ngoài chính là Đường gia tập, khi Tô Y Nhân cùng Âm Ngọc Phong không nhanh không chậm bay đến nơi này, đã là gần tới chạng vạng tối. Đường gia tập người người vội vã hướng nhà đuổi, lũ nhân đang khắp nơi tìm kiếm khách sạn.

Tô Y Nhân dọc theo đường phố vừa đi vừa tìm kiếm, tìm được một cái khách sạn, sau đó hỏi thăm Âm Ngọc Phong, “Ngươi thật quyết định để cho ta lựa chọn?” Âm Ngọc Phong bị người hầu hạ bảy tám trăm năm, nàng đoán chừng hấn thà bay ban đêm hoặc là tìm một dã ngoại an tĩnh nghỉ tạm một đêm, cũng sẽ không vào ở trong khách sạn người đến người đi.

Cái thế giới này xã hội bối cảnh, cuộc sống tài nghệ cùng Trung quốc thời đại Tống Nguyên Minh không sai biệt lắm, Tô Y Nhân đi theo Tô Khả Nhi lúc mới vừa vào đời liền lo lắng vấn đề vệ sinh, qua một đoạn thời gian rất dài mới hơi thói quen ở khách sạn.

“Ân.” Âm Ngọc Phong tùy ý nói, cặp mắt thấp rừ, ngậm miệng mắt xem tâm, nàng đi lại hấn cũng đi lại, nàng dừng lại hấn cũng dừng lại.

Nếu hấn chịu hạ mình, Tô Y Nhân cũng không bán khoán, đầu tiên đi vào khách sạn.

Trong khách sạn tiếng người huyền não, mùi thơm thức ăn cùng mùi cơ thể người hỗn tạp thành mùi rất buồn bực. Tô Y Nhân rút cuộc xông xáo bên ngoài đã hơn hai tháng, không cảm thấy khí vị này đặc biệt khó ngửi. Đi theo Tô Y Nhân tiến vào Âm Ngọc Phong đột nhiên nghe thấy được các loại mùi là lạ khó ngửi sau không khỏi dừng bước, bởi vì lỗ mũi hấn đã trải qua các loại mùi thuốc khảo nghiệm, đặc biệt bén nhạy, không chịu nổi những thứ mùi là lạ này.

Điểm tiểu nhị thấy hai vị khách nhân dung mạo tuấn mỹ y liễu thượng tầng tới cửa, vội vàng chạy chậm tới đây, nhiệt tình khom lưng nói, “Cô nương công tử, hai vị là nghỉ trọ còn là ở trọ?”

“Có phòng hảo hạng sạch sẽ hay không? Cho ta một gian.” Tô Y Nhân dò hỏi. Nàng không cho là Âm Ngọc Phong sẽ để cho nàng độc ngủ một căn phòng, muốn hai gian tránh ánh mắt thế nhân là kiểu cách.

“Phòng hảo hạng không có, bất kể bốn điểm luôn luôn sạch sẽ, những phòng khách khác cũng không kém.”

Điểm tiểu nhị đầy mặt nụ cười giới thiệu, “Phòng bếp hôm nay cung ứng món ăn đặc sắc hồng đốt đại đứng hàng, khương hoàng lão áp thang, khách nhân có muốn nếm thử một chút mới mẻ hay không?”

Cái niên đại đó, không phải là mỗi người cũng có thể ngày ngày ăn thịt, nghèo khó người ta thậm chí chỉ có ở thời điểm quá năm quá tiết mua một chút món ăn thịt để dùng.

Hồng đốt đại đứng hàng, khương Hoàng lão áp thang?

Âm Ngọc Phong đối với món ăn nhiều thịt không có hứng thú gì, nghe điểm tiểu nhị giới thiệu, lập tức nói, “Y Nhân, đi.” Lôi kéo cánh tay của Tô Y Nhân liền đi ra phía ngoài.

“Thật xin lỗi, tiểu nhị.” Vào cửa còn lui ra ngoài? Tô Y Nhân thật không tốt ý tứ, vội vàng hướng điểm tiểu nhị chào hỏi.

Điểm tiểu nhị xem quần áo bọn hắn phán định bọn họ thân phận cao quý, cũng không dám giống như dĩ vãng như vậy bởi vì làm ăn bị mất liền cười nhạt bọn họ, chẳng qua là xoay người tiếp tục chiêu đãi những khách nhân khác.

“Chúng ta đi tìm một khách sạn cao nhã ít người.” Đã dạ dày trống rỗng Tô Y Nhân hỏi. Mới vừa rồi cái loại đó coi như là đại chúng hóa khách sạn, bọn họ ở trong tập trấn tìm khách sạn lớn tiêu phí đắt tiền, hẳn có thể ở phòng hảo hạng rộng rãi sạch sẽ.

“Nơi khác ta ở không quen.” Âm Ngọc Phong nói, “Ta tính toán đi rừng cây bên ngoài tập tìm một chỗ nghỉ ngơi.” Đương nhiên là mang theo Tô Y Nhân.

Tô Y Nhân nhất thời không vui, “Mới vừa rồi ngươi còn đồng ý hết thảy theo ta đây, thế nào thay đổi chủ ý? Ta còn đói bụng!”

“Ta lên đường trước để cho đầu bếp làm một ít cao điểm lương khô, ta còn có thể đánh điểm gà rừng thỏ hoang làm bữa ăn tối.” Đột nhiên trở về Âm Ngọc Phong ánh mắt ôn nhu nhìn ánh mắt Tô Y Nhân, giống như ý đồ dùng ánh mắt câu dẫn nàng đồng ý quyết định của hắn.

Quả nhiên vẫn có cổ quái!

Tô Y Nhân nhìn chằm chằm ánh mắt của hắn nói, “Ngươi biết làm gà nướng thỏ nướng?”

“Ta có chừng bảy trăm năm không có tự mình động thủ.” Âm Ngọc Phong có chút cảm khái, “Chẳng qua căn bản thủ nghệ sẽ không có quên.”

Ánh mắt không có tránh né nàng tựa như nghiên cứu tra xét tới đây.

Tô Y Nhân bĩu môi nói, “Ban đêm rất lạnh.” Hôm nay Âm Ngọc Phong luôn có điểm cổ quái, nhưng có thể xác định là bản thân.

“Ta ngươi đều là tu sĩ, điểm này hàn khí xâm nhập không được thân thể chúng ta.” Hàn khí nặng vừa đúng, hẳn có thể dùng thân thể ấm áp nàng.

“Mùa xuân dã ngoại có lẽ không an toàn, thí dụ như rắn chuột con kiến.” Mặc dù là đầu tháng hai, nhưng khó giữ được trong rừng cây trên cỏ có trùng tử ra hay không.

“Có ta ở đây không có gì không an toàn.” Đừng nói bên trong cơ thể của bọn họ có cổ vương, hẳn một thanh độc phần rắc đi, trong phạm vi trăm thước chung quanh hắn rắn chuột kiến có thể toàn bộ chết sạch.

Có tổ tông dùng độc được ở, rắn chuột kiến làm sao dám đến gần?

Tô Y Nhân không có cách nào nói, “Được rồi, tùy tiện ngươi.” Liền hắn thói quen cuộc sống áo cơm tinh tế, nàng rất hoài nghi mình cùng hắn đồng hành, có thể ăn có thể chơi bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Bởi vì Tô Y Nhân nhắc tới gà nướng cùng thỏ nướng, Âm Ngọc Phong ở trong đất hoang bên ngoài Đường gia tập đánh một con gà rừng hai con thỏ hoang lông màu bụi, mang theo Tô Y Nhân tìm một dòng nước sạch sẽ.

“Âm Ngọc Phong, người đem gà rừng thỏ xử lý sạch sẽ, ta đi phụ cận chém mấy nhánh cây tới chất đồng lửa.” Tô Y Nhân giành nói trước. Trong lòng nàng rất là lo lắng Âm Ngọc Phong quân tử cách xa bếp núc, yêu cầu nàng giải phẫu gà rừng thỏ hoang.

Nàng nguyên lai là học sinh trung học cấp hai, nàng giúp làm việc nhà cũng chính là rửa chén quét nhà, đem quần áo trong máy giặt quần áo lấy ra đi phơi, mấy việc giết chóc máu tanh đều là mẹ cùng bà nội các nàng làm. Nàng chuyển kiếp sau một mình thoát đi Âm Ngọc Phong, ăn thức ăn tất cả đều là dọc đường mua được, cho nên gọi nàng xử lý gà, thỏ máu đầm dề, đừng nói không biết làm, nàng có thể sẽ còn bị ghê tởm chết.

“Ở phụ cận chém mấy nhánh cây dài điểm đích là được, chớ đi quá xa.” Âm Ngọc Phong bắt đầu nói, thân nhiên giờ lên ba con mồi bị chuông phong của hắn đánh bất tỉnh hướng đi bên dòng nước.

Mồ xẻ sinh vật hân vô cùng am hiểu, hân ngay từ đầu cũng chưa có chuẩn bị để cho Tô Y Nhân giết gà rừng thỏ hoang. Người làm của hân thường cho hân tình báo là: Tô Y Nhân cô nương từ thoát đi Tĩnh Lâm trang, nguy trang thành giang hồ nữ hiệp xen lẫn trong người bình thường; nàng trợ giúp người khác đánh lui quá ba lần cường đạo cản đường, nhưng chưa từng giết một người.

Tô Y Nhân nguyên danh Lưu Nhã, tay của nàng phải là rất sạch sẽ, cho nên hân hân để cho hai tay của nàng vĩnh viễn không dính máu tanh.

Tô Y Nhân lấy ra Bích Lăng pháp kiếm Âm Ngọc Phong sau đó trả lại cho nàng, ở bên rừng cây chém hai đoạn cành cây to trực tiếp kéo tới bên dòng nước. Nàng là tu chân người tập võ, bề ngoài thoạt nhìn nhỏ yếu, thật ra thì so với thiếu nữ bình thường khí lực còn là rất lớn.

Nghe được sau lưng thanh âm “xào xạc sa” của nhánh cây kéo trên đất, đang cuốn cao ống tay áo rửa sạch con mồi Âm Ngọc Phong cũng không quay đầu lại nói, “Dùng khu thủy thuật đem đường khí trong nhánh cây rút ra.”

Khu thủy thuật là pháp thuật rất bình thường trong thủy hệ pháp thuật, Tô Y Nhân biết, nhưng còn không có dùng đến trong cuộc sống đi. Nghe Âm Ngọc Phong chỉ điểm, nàng hai tay kết ấn, hướng về phía hai đoạn nhánh cây buông thả khu thủy thuật. Linh lực nước óng ánh màu xanh da trời bao phủ ở nhánh cây, hơi nước trong nhánh cây lấy tốc độ mắt thường thấy được rời đi nhánh cây, dung nhập vào trong tự nhiên.

Đốn cành cây Tô Y Nhân biết. Nàng giờ lên Bích Lăng pháp kiếm, tư thế ưu mỹ lưu loát bỏ về phía nhánh cây trên đất. Bích Lăng kiếm giá rét chia ra mấy bóng kiếm sáng như tuyết, nhánh cây trên đất đã rất khô ráo bị chặt đứt thành đoạn gỗ dài ngắn đều đều. Nàng nhất nhất thu tập, đem đoạn nhánh cây có vẻ thô dưng đứng chém “chữ thập”, chém ra một đồng cùi đốt lớn nhỏ không sai biệt lắm.

“Kiếm chiêu rất đẹp, nhưng cổ tay lực đạo không đủ.” Âm Ngọc Phong ở bên cạnh Tô Y Nhân nói, trong tay giờ lên gà rừng thỏ hoang đã rửa sạch sẽ.

“Ý của ngươi là ta hoa quyền tú thối(*)?” Tô Y Nhân xoay người lui về phía sau ba bước, chợt giũ ra năm sáu đóa kiếm hoa, mũi kiếm nhắm ngay trái tim Âm Ngọc Phong.

Lá gan nàng bị hân dung tưng phải càng lúc càng lớn.

Âm Ngọc Phong ánh mắt mỉm cười nhìn sang pháp kiếm của nàng, dề dặc nói, “Đối phó người bình thường còn thích hợp, đối mặt nam tu sĩ linh lực vũ kỹ song tu ngang hàng cấp, rất có thể sẽ rơi vào hạ phong.” Nếu như nàng tốc độ cao độ đột nhiên bộc phát, hân sẽ lo lắng an toàn tự thân, nhưng liền bây giờ? Tô Y Nhân muốn giết hân, hân sẽ ở trước khi Bích Lăng kiếm đâm tới thân thể hân kẹp lại Bích Lăng kiếm!

“Ta luyện tập kiếm pháp là dùng tới phòng thân.” Không có hù dọa đến Âm Ngọc Phong, Tô Y Nhân xem thường nói. Lãnh Tu Trúc hy vọng nhanh chóng để cho Tô thị tỷ muội bước vào ngưỡng cửa tu chân, làm cho các nàng chủ tu linh lực, phụ tu cứu thiên kiếm pháp phòng thân. Kiếm pháp của tỷ muội Tô Y Nhân Tô Khả Nhi, không phải là dùng để giết người!

Đem bảy tám cây cùi đốt xếp thành một khe hở lớn hình cái tháp, bên trong tấc mười mấy nhánh cây con nhỏ đặc biệt khô ráo, Tô Y Nhân nói, “Ta không biết hòa hệ pháp thuật, trước kia mua sắm hộp quạt đã dùng hết rồi.” Mùa xuân vừa tới, cây cối mới bắt đầu đâm chồi, nàng không thể nhanh chóng thiêu đốt lá cây khô héo, cũng chỉ có thể đem nhánh cây nhỏ dễ dàng thiêu đốt để dẫn lửa.

Âm Ngọc Phong tự nhiên biết lấy linh lực tài nghệ hiện giờ của Tô Y Nhân thì không cách nào học tập pháp thuật tương khắc thuộc tính hỏa, đưa ngón tay ra bắn ra, một ngọn lửa xanh nhạt bay vào trong đồng cùi đốt hình cái tháp. “Oanh ——” Tô Y Nhân đặc biệt thêm được đồng cùi đốt hình cái tháp lập tức bốc cháy, phát ra thanh âm lách tách.

Nam nhân tốt nhất định chuẩn bị cho lửa hành!

Ánh mắt sáng lên, Tô Y Nhân cao hứng tán dương: “Âm Ngọc Phong, ngươi thật lợi hại.” Nàng một mực nhận định hân tu vi cao độc thuật cổ thuật cao, nhưng không nghĩ tới hân đem hòa pháp thuật cùng tự thân thủy, mộc tương khắc cũng luyện được rất tốt. “Tiên” cấp tu sĩ không hổ là tiên nhân, các loại pháp thuật to lớn.

Bị nàng lại một lần nữa tán dương, Âm Ngọc Phong tâm tình lộ ra rất là vui thích, đem con mồi đã nhỏ lông lột da tắm phải sạch sẽ giao cho Tô Y Nhân, mình từ trong rừng cây chung quanh chọn hai cây nhánh cây hình “Y” cùng một nhánh cây thẳng tới, bàn tay hóa thành đao đem nhánh cây hình “Y” sửa sang lại, hướng hai bên trên đất của đồng lửa dùng lực cắm xuống, lại đem nhánh cây thẳng còn dư lại gác ở giữa hai chạc của hai cây kia, sau đó từ trong mực xanh biếc ngọc hoàn của hân móc ra một loạt vật phẩm, cuối cùng đem ba con mồi đã bôi lên muối cùng hương liệu treo ở trên đồng lửa nướng.

“Ngươi xem, ta đi rửa tay.”

Quay đầu thấy Tô Y Nhân mặt không dám tin ngây ngô dạng, hần khê nở nụ cười, “Ồ lúc ta còn là một thân một mình tu hành, đều là làm như vậy nướng thịt.”

Tuyệt thế nam nhân tốt lên được phòng khách vào được phòng bếp a!

Tô Y Nhân càng nhìn Âm Ngọc Phong càng cảm thấy hần bây giờ không tệ, kiều nhan cười như hoa đào trong gió xuân.

Âm Ngọc Phong rửa xong tay đi tới bên đồng lửa, lấy ra một khối thềm ngồi rất lớn bằng da trâu ở bãi cỏ non xanh biếc trên đất, nói, “Chớ ngồi xồm nhìn gà nướng thỏ nướng, tới đây ngồi xuống nghỉ chân.”

“Ân.” Tô Y Nhân cúi đầu xem một chút tám thềm sạch sẽ, lập tức cỡi xuống giầy đạp lên, ngồi xếp bằng xuống.

Đồng lửa rất lớn, gà rừng thỏ hoang rất nhanh nướng phải vàng ươm, tiếng mỡ lèo xèo vang dội, mùi thịt bốn phía.

Còn nướng như vậy đi xuống sẽ cháy.

Ánh mắt liếc về phía Âm Ngọc Phong, nhìn hần rừ mắt trầm tư không có ý nhúc nhích tay, Tô Y Nhân cẩn thận đem củi đốt đang thiêu đốt rục rịch lửa gạt qua một bên, để cho lửa nhỏ còn thừa lại từ từ nướng hồng bên ngoài thịt gà thịt thỏ đã chín.

“Y Nhân, người trước kia là làm cái gì?” Từ trong trầm tư tỉnh lại Âm Ngọc Phong hưởng thức ăn rắc hương liệu nào đó, trong miệng dường như rất tùy ý hỏi.

Tô Y Nhân ngẩn người, hiểu hần là hỏi thăm thân phận ban đầu của nàng, thành thật hồi đáp, “Học sinh.”

“Học sinh?” Âm Ngọc Phong nhất thời giật mình, chần chờ hỏi, “Người vốn là nam hay là nữ?” Ở trong Cửu châu đại lục, trừ Khôn Nguyên nữ quốc, tất cả hàn song khổ độc học sinh đều là nam nhân.

“Ta đương nhiên là nữ rồi!” Tô Y Nhân rất khó chịu hỏi, “Nam nhân đoạt nhà vào thân thể nữ nhân, sẽ có lời nói cùng khí chất nữ nhân sao?” Tác giả biểu tỹ chưa bao giờ viết tiểu thuyết biến thân, càng không có viết quá tiểu thuyết đam mỹ!!!

“Người sư từ nhà nào?” Nghe nàng kiên định mình nguyên lai chính là nữ nhân, lòng của Âm Ngọc Phong vốn là treo cao giữa không trung lập tức để xuống.

“Sư từ” Tô Y Nhân ngửa đầu suy nghĩ một chút nói, “Không nói được. lão sư ngữ văn số học Anh ngữ ta từ nhỏ học được trung học cấp hai, giống như có mười một mười hai người, vật lý hóa học sinh vật chính trị lịch sử địa lý thể dục, tất cả tăng lên giống như vượt qua ba mươi vị. Nếu như ta có thể trở về đi lên đại học, lão sư đoán chừng sẽ nhiều hơn nữa ra chừng mười vị?”

Lúc còn trẻ cũng đã lạy tất cả lão sư Âm Ngọc Phong nhất thời ngây dại. Nữ nhi nhà ai giáo dục như vậy? Cha mẹ của nàng là bồi dưỡng vạn năng toàn tài sao? Coi như bây giờ nàng biểu hiện cũng liên bình thường thôi. Nguyên thân của nàng, gỗ mục không thể điêu?

“Người muốn học tập nhiều như vậy làm cái gì? Gia tộc của người rất lớn, người là người thừa kế gia tộc?” Thừa dịp Tô Y Nhân nguyện ý mở miệng, hần tiếp tục khách sáo.

“Không có gì gia tộc hay không gia tộc, chẳng qua là cha mẹ ta chỉ có ta một hài tử, ta hần coi như là người thừa kế duy nhất của hai người bọn họ.” Tô Y Nhân đột nhiên thương tâm đứng lên, “Ta thật là nhớ về nhà.”

“Y Nhân, đây là bách hoa mật rượu người yêu uống, uống một chút trừ lạnh.” Âm Ngọc Phong nhìn tâm tình của nàng bị mình lựa ra tới, vội vàng từ trong mực xanh biếc ngọc hoàn lấy ra một bầu rượu hai bạch tử chén rượu, đổ hai chén rượu, một chén cho nàng một chén cho mình.

Ở trong Xuân Thủy trúc của Kính hồ, Tô Y Nhân đang dưới sự dẫn dắt vô tình hay cố ý của hần, học được uống rượu thưởng thức trà. Nàng nhận lấy rượu ngọt mình thường ngày uống, cúi đầu nhẹ uống.

Uống nửa chén rượu chung, nàng đột nhiên mặt khổ đại thù sâu nói, “Âm Ngọc Phong, chúng ta noi đó hài tử bất kể nam nữ, đều là học tập như vậy. Trình độ học vẫn không cao, không có công việc tốt, ở trước mặt người khác sẽ có cảm giác kém người một bậc.”

Nàng không nhịn được nói lao thao tới, “Thật ra thì rất nhiều thứ học cũng không dùng được, nhưng quốc gia chính là an bài học sinh học tập như vậy, học tập không giỏi sẽ còn bị thật sớm đào thải.” Nàng khổ học chín năm một buổi sáng chuyển kiếp, trước kia học được kiến thức ở chỗ này cơ hồ cũng không dùng được chút nào.

“Trường học các người dạy các người tập võ tu chân sao?” Âm Ngọc Phong hỏi. Uống chút rượu quả nhiên có thể để cho nàng tâm tình buông lỏng rất nhiều.

Uống thân thể ấm áp, nhưng đầu óc rất thanh minh Tô Y Nhân dừng lại, suy nghĩ một chút mới hồi đáp, “Không, chúng ta noi đó nghe nói linh khí vô cùng thừa thớt, tu sĩ đã sớm tuyệt tích. Ở trước khi không giải thích được vào thân thể của Tô Y Nhân, ta cùng người chung quanh một dạng, ngay cả tu chân đều không có nghe nói qua.” Diện tích rừng rậm kéo dài giảm bớt, đất đai nhanh chóng sa hóa, đại dương ngày càng ô nhiễm nghiêm trọng, địa cầu đường tầng cũng gặp phải phá hủy, địa cầu đoán chừng đã không có nửa điểm thiên địa linh khí nữa.

Âm Ngọc Phong rừ mắt lục soát tràng xét bụng, chính là nhớ không nổi Cửu châu đại lục từ xưa đến nay có một cái quốc gia như vậy hay không: nam

hài cô gái tất cả đều muốn học tập rất nhiều kiến thức, nơi đó thiên địa linh khí dị thường thừa thớt, mọi người cũng không biết tu chân tu sĩ.

Quả nhiên không thuộc về Cửu châu đại lục, là một dị thể giới!

Hắn cho ra một cái kết luận như vậy.

Tô Y Nhân bởi vì nhớ tới cha mẹ, trong lòng bi thương đứng lên. Hai thế giới thời gian lưu tốc không giống nhau, nàng ở chỗ này cuộc sống mấy trăm năm, thế giới ban đầu thời gian có lẽ chưa từng có mười mấy ngày. Ba mẹ có thể sẽ bởi vì thân thể nàng ra trạng huống mà đau lòng, nàng nơi này muốn tưởng niệm ba mẹ mấy trăm năm a.....

Phát hiện Tô Y Nhân như cũ tưởng niệm thân nhân, Âm Ngọc Phong đem một vấn đề cuối cùng, nàng tại sao phải biết trước Tô Khả Nhi sẽ có tận mấy nam nhân, chuyện hắn tương lai hồi hận thả lại trong bụng, chờ chút một lần có cơ hội gạt ra lời của nàng nữa.

Lần này thời gian đối thoại, con mỗi từ trong đến bên ngoài đều chín, Âm Ngọc Phong lấy ra một thanh chủy thủ hàn quang oánh oánh cắt thịt nướng, đem cánh gà đùi gà cùng bộ vị tiên nộn nhất của thỏ cũng cắt xuống, đặt ở trong bạch tử cái đĩa đã sớm lấy ra tới, đưa cho Tô Y Nhân.

Tiếp nhận nam nhân tuần mỹ phục vụ tâm tình Tô Y Nhân nhất thời thật tốt, hai tay nhận lấy bạch tử cái đĩa, đón thêm chiếc đĩa bạc hắn đưa tới, sung sướng thưởng thức thịt nướng độc để tự tay chế luyện.

Mùi thơm thịt nướng màu vàng kim xông vào mũi, bên ngoài giòn trong mềm, ăn được trong miệng không mỡ không ngấy. Nàng một cái miệng nhỏ bách hoa mật một hộp thịt nướng, ăn được mặt mày hớn hờ.

“Mùi như thế nào?” Hắn hỏi, bắt đầu vì mình cắt thịt nướng.

“Mùi thật tốt!” Tô Y Nhân thở dài nói, “Âm Ngọc Phong, ta cũng không biết ngươi còn có cái gì đồ không biết.” Nếu như có thể một mực giữ vững loại tính tình ôn nhu hiền huệ này, hắn chính là nam nhân hoàn mỹ không sứt mẻ.

Ai, tội quá a tội quá, nàng ngay từ đầu suy nghĩ thay tỷ tỷ xử lý số đào hoa vô cùng thịnh vượng, kết quả đem đàn ông tốt nhất chiếm vì mình có.

Quyết định, kịch tình đại cương chân thật hư cấu tất cả đều là mây trôi, nàng nhất định phải giúp tỷ tỷ đạt được hạnh phúc tốt nhất!

(*) Hoa quyền tú thối: học võ nhưng chỉ có mấy chiêu múa may, không có tác dụng. (theo nguồn: <http://tamvunguyetlau.com/2014/06/20/thu-nu-cong-luoc-chuong-627628/>)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duỗi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Hai người ăn xong bữa ăn tối, liền dùng nước trong suối rửa mặt, song song trở về trên thảm da bên đồng lửa.

“Âm Ngọc Phong, ngươi có ngủ hay không? Ta muốn ngủ.” Tô Y Nhân ngáp nói. Nàng mặc dù có phượng hoàng vũ y duy trì, nhưng bay một ngày người cũng rất mệt mỏi.

“Ngươi ngủ, ta gác đêm.” Âm Ngọc Phong thần thái bình thản nói, ngồi xếp bằng ở lần ranh thảm da, nhường ra hơn phân nửa vị trí để cho Tô Y Nhân nằm xuống.

“Ân, quá nửa đêm gọi ta đứng lên đổi người.” Tô Y Nhân từ trong trữ vật pháp khí mực xanh biếc lan ngọc bài lôi ra một gối đầu thêu hoa một cái chăn tơ tằm màu lam, bọc nằm ở bên chân của hắn. Có tu chân đại lão độc đế ở chỗ này, nàng sẽ còn lo lắng gặp nguy hiểm? Gặp nguy hiểm chỉ biết là người khác!

Tô Y Nhân một môi thật sự, nhắm mắt sau chỉ chốc lát liền ngủ thiếp đi.

Lắng nghe tiếng hít thở kéo dài mà nhẹ nhàng của nàng, Âm Ngọc Phong cúi đầu nhìn nàng, trong lòng đọng đầy ấm áp. Có một người làm bạn ở bên cạnh mình, năm tháng tu chân khá dài một chút cũng sẽ không tịch mịch.

Nắm lấy một luống tóc dài như tơ lụa của nàng nhẹ nhàng đem chơi một hồi, hắn hướng trong đồng lửa tăng thêm mấy cây củi đốt, ngồi thẳng người nhắm hai mắt lại chậm rãi vận công. Chỉ chốc lát sau, chuyện kỳ quái xuất hiện, trước mặt của hắn xuất hiện một người, một người cùng hắn giống nhau như đúc. Người nọ mặt vô biểu tình một thân lạnh lùng, hoàn toàn chính là độc đế âm ngoan lúc tính tình còn không có thay đổi ôn nhu. Tròng mắt hắn thâm thúy âm lãnh như hắc động chuyển sang Tô Y Nhân đang nằm bên cạnh hơi ấm một chút, sau đó thẳng tắp đi tới “trên người” Âm Ngọc Phong chậm rãi ngồi xếp bằng xuống, cùng thân thể Âm Ngọc Phong hoàn toàn hợp chung một chỗ. Hắn phảng phất chẳng qua là cái ảo ảnh vô hạn đến gần chân thật!

Trong nháy mắt hợp hai làm một, gương mặt tuần tú thanh gầy vốn là coi như ôn hòa của Âm Ngọc Phong đột nhiên thêm mấy phần lãnh đạm cùng uy nghiêm, chậm rãi mở ra hai tròng mắt thâm thúy như cái giếng sâu, lộ ra từng tia lãnh khí một.

Đây chính là phân - thân thuật. Thế nhân đều nói tiên nhân pháp thuật vô biên, biến phân - thân thành ngàn vạn, thật ra thì quá khoa trương. Phân - thân thuật là pháp thuật rất cao thâm, linh lực không đạt tới tài nghệ thất phẩm tu sĩ căn bản không cách nào tu luyện.

Thất phẩm tu sĩ theo lý mà nói có thể đem linh lực tinh nguyên trong cơ thể chuyển hóa thành một người khác giống mình —— phân - thân, nhưng có thể luyện thành công hay không, luyện thành công sau thực lực bản thể là gia tăng còn là giảm xuống, lúc ý thức đồng thời chỉ huy bản thể cùng phân - thân, năng lực ứng đối cùng tốc độ phản ứng đối với bên ngoài như thế nào, mỗi một tu sĩ luyện thành phân - thân thuật tình huống đều bất đồng, lại không phải là người quen sẽ không cho biết.

Thất phẩm tu sĩ sử dụng phân - thân thuật, ý thức đồng thời một lòng hai dùng: một ý thức đồng thời chỉ huy hai thân thể; bản thể tùy thời có thể đem phân - thân thu hồi, cũng có thể đem tự thân linh lực cùng ý thức toàn bộ dời đi đến trên người phân - thân, lấy ứng đối nguy cơ phân - thân phải đối mặt; bản thể bị tổn thương, phân - thân nhất định biến mất, phân - thân bị thương, bản thể thực lực tổn hao nhiều, nghiêm trọng sẽ còn bị mất mạng tại chỗ. Khi phân - thân cùng bản thể hợp hai làm một, thất phẩm tu sĩ mới không cần phân tâm đồng thời xử lý vấn đề hai thân thể phải đối mặt.

Phân - thân Âm Ngọc Phong dưới tình huống bình thường có thể có ba phần tu vi của Âm Ngọc Phong, lúc phân - thân xuất hiện sẽ phân tán linh lực cùng bộ phận tính tình âm lãnh cao ngạo tàn nhẫn của Âm Ngọc Phong, cho nên cảm giác sáng nay của Tô Y Nhân không có sai, phụng bồi nàng phi hành một ngày, thay nàng làm bữa ăn tối Âm Ngọc Phong không hoàn chỉnh, là Âm Ngọc Phong thiếu hụt bộ phận mặt trái tính tình. Âm Ngọc Phong thành thạo trăm tư, nhưng thật ra là lợi dụng phân - thân, phân tâm xử lý sự vụ của Âm Đại Âm Tam bên kia.

Đem phân - thân mình thu hồi trong cơ thể, Âm Ngọc Phong môi mông hơi cong thành một cái vui vẻ, bắt đầu tĩnh tọa vận công, mượn thiên địa linh khí mỏng manh từ nơi này khôi phục linh lực bởi vì thi triển phân - thân thuật mà tiêu hao của mình.

Hắn trước kia chẳng qua là thành thạo buông thả phân - thân thuật, lợi dụng phân - thân phân tâm xử lý sự vụ cùng trong lúc đó tại địa điểm bất đồng, mà hắn nhất định phải tại chỗ. Kể từ đêm Y Nhân bắt được Xuân Thủy trúc sau, hắn thường sử dụng phân - thân thuật, cố ý đem tính tình âm lãnh cao ngạo mình phân liệt ra, để cho mình có thể rất ôn nhu đối đãi Y Nhân. Phân - thân thuật đối với chia lìa phương diện tính tình của hắn hiệu quả rất tốt, Tô Y Nhân càng ngày càng dám cùng hắn ngang hàng nói chuyện.

Hắn lần này mượn lý do muốn cùng Tô Y Nhân đơn độc du sơn ngoạn thủy khảo nghiệm cực hạn mà phân - thân có thể rời đi bản thể hắn, khảo nghiệm phân - thân cách xa bản thể sau, có thể khống chế khôi lỗi cổ trong cơ thể đám người làm hay không.

Phân - thân cách xa bản thể hắn sau như cũ có thể hành động như thường, không phải là người biết chuyện căn bản không biết cái đó không phải là bản thân của hắn; hắn có thể phân tâm đồng thời khống chế bản thể cùng phân - thân, đối chuyện trước mắt đã xảy ra năng lực phản ứng chỉ so với thời điểm bình thường hơi chậm lại một chút, không phải là thiếp thân người làm biết chuyện của hắn là không phát hiện ra được; phân - thân là một huyền tượng vô hạn đến gần chân thật, không thể khống chế khôi lỗi cổ, nhưng đám người làm biết chuyện cho dù biết đứng ở trước mặt bọn họ chính là phân - thân, cũng không dám có nửa điểm bất kính.

Bầu trời trăng khuyết đã sớm rơi xuống phía dưới bầu trời, Âm Ngọc Phong vận công xong sau không có nửa điểm ý tứ đánh thức Tô Y Nhân. Hắn hướng chung quanh phẩy phẩy ngón tay mang theo mực xanh biếc ngọc hoàn giới chỉ, sau đó đem đồng lửa đã tắt lần nữa thêm củi đốt, bỏ đi áo khoác nhẹ nhàng kéo ra chăn của Tô Y Nhân chui vào, đem nàng ôm vào trong ngực nhắm mắt tiểu ngủ.

Hơi thở kéo dài bình tĩnh của nàng phát qua chỗ hõm vai hắn, thân thể mềm mại ấm áp tản ra mùi hương thiếu nữ đặc trưng của nàng, hắn tâm viên ý mã. Chẳng qua hắn là người cực kỳ lý trí tỉnh táo, rất nhanh đem một chút muốn - lửa trong lòng áp chế xuống, bình tĩnh nghỉ ngơi.

Nơi xa trong thôn trang gà trống ác ác kêu, ngủ no tỉnh lại Tô Y Nhân nhẹ nhàng vừa động, phát hiện mình đang bị Âm Ngọc Phong ôm vào trong ngực.

“Tỉnh?” Mới ngủ nửa đêm Âm Ngọc Phong thấp giọng hỏi, thanh âm thâm ách lộ ra hấp dẫn (sexy) đặc trưng của nam nhân lúc mới tỉnh.

“Âm Ngọc Phong, ngươi tại sao không gọi ta.” Tô Y Nhân ngượng ngùng nói, giùng giàng từ trong ngực hắn rút ra khỏi, sửa sang lại tóc cùng xiêm áo vì ngủ mà xốc xếch.

“Có ta ở đây, không cần ngươi gác đêm.” Âm Ngọc Phong kiêu ngạo nói, chậm rãi ngồi dậy.

Sáng sớm "sản vật" tích tụ sau một ngày nhất định phải xử lý xong.

Tô Y Nhân lúng túng nói, “Ta đi bên kia một hồi.” Bước nhanh hướng đi trong rừng cây.

Mỗi lần xuất hiện tình huống tương tự, nàng cũng cảm thấy tu sĩ xuất hành phương tiện, cuộc sống nhu phẩm cần thiết cũng có thể để đưa ở trong trữ vật pháp khí, không cần ở hoang giao dã ngoại tìm thay thế phẩm cái gì.

Một hồi sau hai người cũng mỗi người sửa sang lại, lần nữa trở lại bên đồng lửa.

“Y Nhân, ngươi muốn ăn cái gì?” Âm Ngọc Phong giọng nói bình thản hỏi, đối mặt với đồng lửa đã tắt dư khói lượn lờ đứng chấp tay, một bộ khí thế cao quý.

“Đuổi sớm vào thành ăn điểm tâm” Tô Y Nhân nói, cảm giác hắn nói chuyện giọng nói có chút lạnh, giương mắt xem hắn, đột nhiên phát hiện hắn thiếu hụt điểm ôn nhu, giữa hai lông mày nhiều điểm uy nghiêm và lạnh lùng.

Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ hần hôm nay không nhận được làm tiếp quân tử ôn hòa phong độ phiên phiên?

Tô Y Nhân trừ có chút bí mật thật không thể nói cho người khác biết bên ngoài, phần lớn thời gian có lời nói thẳng. Nàng lập tức dò hỏi, “Âm Ngọc Phong, ngươi có cảm thấy hay không chính ngươi gần nhất tính tình có chút dị thường?” Nàng đối với hần tính tình biến chuyển lúc chợt lạnh lùng kiêu ngạo lúc chợt ôn văn nho nhã cảm thấy kinh ngạc.

Tính tình có chút dị thường?

Âm Ngọc Phong hướng nàng cong lên khóe miệng cười cười, “Phải không?” Da mặt rút ra rút ra, mi mắt cũng mang theo một nụ cười.

Ngay từ đầu là bởi vì thái độ bà ngay mặt dạn dò, hần khắc chế bản tính ôn nhu đối với nàng, kết quả làm bộ ôn nhu lâu, tính tình thật sự có điểm ôn nhu, chờ hần thi triển phân - thân thuật, phân - thân cắt một ít tính tình lạnh lùng đi, hành vi của hần cư nhiên trở nên mau cùng Lành Tu Trúc không sai biệt lắm —— đối với nữ nhân mình để ý rất thể thiết, giống như nam nhân ở Khôn Nguyên nữ quốc đối đãi thể tử bọn họ như vậy.

Hần là độc đế, đứng đầu Thương Vân đảo ở Vĩnh Thái đế quốc tại sao có thể giống như các nam nhân Khôn Nguyên nữ quốc lạy té ở dưới gấu quần nữ nhân?

Nội tâm hần giãy giụa giằng co, cố gắng giữ tinh táo, làm hết sức không để cho Y Nhân phát hiện, không nghĩ tới vẫn bị nàng phát hiện. Bí mật phân - thân của hần có thể để cho chính nàng thăm dò phát hiện, gia tăng hứng thú của nàng đối với hần; mẫu thân hần đã từng là vương tộc cao quý của Khôn Nguyên nữ quốc, trên người hần chảy huyết thống sẽ đối với thể tử cung thuận tuyệt sẽ không nói cho nàng biết!

“Là.” Tô Y Nhân như đinh chém sắt nói, “Nhất là cả ngày hôm qua, ngươi trở nên rất không giống chính ngươi!” Nàng mấy lần lên lên chú ý hần, lại xác định là bản thân của hần.

“Ta ……” Âm Ngọc Phong dừng một chút, kiêu ngạo nói, “Bất kể tính cách của ta sửa đổi thế nào, ta vẫn là ta.” Cũng chỉ có nàng có thể được đến hần ôn nhu, những người khác, hần cho dù biểu hiện bình dịch gần người một chút, bọn họ cũng không dám thay đổi căn rễ!

Tính tình sửa đổi?

Tô Y Nhân ngậy ngậy cả người, cố gắng nhớ lại trong đại cương của biểu tỳ liên quan tới thiết định về độc đế, nhưng là nàng không nghĩ tới, ngược lại nhớ lại một người khác —— tiên quân sư phụ.

Tiên quân sư phụ đối với Tô Khả Nhi là động chân tình, bởi vì Tô Khả Nhi tình cảm chậm lụt, cùng nam nhân khác mập mờ không ngừng, lòng đồ kỵ đại phát, tính tình thứ hai vẫn giấu kín nhô ra, bắt lại Tô Khả Nhi sau thô bạo tính ngược, đẩy đủ diễn dịch vở kịch yêu sâu hận sâu hơn ngược thân ngược tâm

Tiên quân sư phụ bởi vì mãnh liệt đồ kỵ xuất hiện chứng tình thần phân liệt, đồng vị “Tiên” cấp thất phẩm tu sĩ Âm Ngọc Phong có thể cũng sẽ như vậy hay không?

Thái độ bà tồn tại để cho nàng thật sâu hoài nghi Âm Ngọc Phong cùng tiên quân sư phụ có liên hệ máu mủ. Một người của gia tộc, có tỷ lệ nhất định sẽ bộc phát bệnh chứng giống nhau. Tiên quân sư phụ nghi là người mắc bệnh chứng tình thần phân liệt, Âm Ngọc Phong có thể hay không cũng là? Chẳng qua nàng không có cùng nam nhân khác dính dấp không rõ, hần không có lý do cũng xuất hiện chứng tình thần phân liệt.

Tô Y Nhân ngừng đầu nhìn hướng gương mặt tuần tú lạnh lùng uy nghiêm nhưng cặp mắt ôn hòa nước nhuận Âm Ngọc Phong, trong mắt tràn đầy lo âu. Có bệnh tâm thần ẩn ở trong thân thể Âm Ngọc Phong dễ ứng phó tốt hơn a, nếu không thứ nhất xui xẻo cũng sẽ là nàng.

“Ta sẽ thường thường đối đãi ngươi như vậy, cho nên, ngươi có thể hướng ta nói lên bất kỳ yêu cầu ta có thể làm được.” Âm Ngọc Phong mặt nghiêm túc hướng Tô Y Nhân hứa hẹn. Trừ nàng chạy trốn, nàng bề quan tu luyện, bọn họ trước trước sau sau chung sống vượt qua một năm, hần nhìn ra được nàng là một cô gái hiền lành bốn phận, không có dã tâm, hần nguyện ý cho nàng cam kết trân quý của hần. Độc đế mặc dù thuộc về tà phái tu sĩ, nhưng hứa một lời thiên kim!

Tô Y Nhân mặc dù không biết độc đế hứa hẹn thắng được thiên kim, nhưng nàng biết độc đế là nhân vật hung ác cuồng ngạo quang minh chính đại giết người hại người, tin tưởng hần sẽ không dễ dàng nuốt lời.

“Bất kỳ yêu cầu có thể làm được”, hần hứa cam kết đường nào nghiêm cần a, nàng nếu như yêu cầu hần thả nàng, để cho nàng tìm một nam nhân bình thường kết hôn, hần chắc chắn sẽ không đồng ý.

“Trừ chuyện của tỷ tỷ ta, ta còn có cái yêu cầu gì cần nói?” Tô Y Nhân cố làm dễ dàng nói, “Ta bây giờ ăn ngươi uống ngươi dùng ngươi, ngươi cung cấp đan dược tu luyện tốt nhất dùng trên đời, trợ giúp ta tu luyện, ta tốt như vậy ý tứ nhắc lại ra yêu cầu?” Nàng không có nói láo, nàng không cần vinh hoa phú quý, không cần thực lực cường đại tranh bá thiên hạ, thật đúng là không có gì cần độc đế giúp đỡ.

Âm Ngọc Phong nghe, biểu lộ lạnh nhạt chảy ra một tia hải lòng. Mặc dù là bị buộc, nàng còn là thừa nhận lấy được hần ân huệ.

“Ngọc Phong, chúng ta đi trên tập ăn điểm tâm.”

Tô Y Nhân tự nhận là lại đoán trúng một thiết định còn không có viết ra của biểu tỳ, tiến lên hai bước kéo kéo ống tay áo hần, hăng hái bừng bừng nói, “Âm Tam không phải nói Đường gia tập nổi danh nhất chính là phi thủy giải hoàng lung túi cùng thanh chưng tức cá, chúng ta bữa ăn sáng ăn phi thủy giải

hoàng lung túi, buổi trưa ăn thanh chung tức cá, cảm thấy hài lòng liền xách mạng đi trên đường ăn nữa.”

Âm Ngọc Phong có gia tộc di truyền tính tình thần phân liệt chứng → cho nên hắn tính tình âm ngoan tàn nhẫn hay thay đổi, thù đoạn sắc bén phải thê thảm không nhân đạo.

Chứng tình thần phân liệt của hắn ở trong Xuân Thủy trúc đã xuất hiện dấu hiệu phát tác → bây giờ bệnh tình có khuynh hướng tăng thêm → nàng phải cẩn thận trấn an, đề ngừa hắn bạo lực đả thương người.

Độc đế muốn giết người, tuyệt đối sẽ người gia súc toàn chết bạch cốt ngàn dặm!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duỗi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Tô Y Nhân rất lo lắng Âm Ngọc Phong ẩn nấp chứng tình thần phân liệt sẽ bộc phát, bắt đầu xem xét lời nói nhìn về mặt của hắn, cẩn thận đối phó hắn. Nếu như chứng tình thần phân liệt của hắn phát tác nghiêm trọng, nàng phải tìm cách trấn an hắn, để tránh mình chịu khổ để tránh hắn gieo họa thương sinh.

Âm Ngọc Phong là ai? Hắn không tới nửa ngày liền phát hiện nàng dị thường. Nàng tại sao đối với mình xa cách đứng lên? Nàng không phải người làm của hắn, không cần lấy lòng hắn như vậy; người làm của hắn quá nhiều, không thiếu nàng một.

Trong lòng hắn dâng lên nhàn nhạt không vui, nhưng vừa hưởng thụ nàng tỉ mỉ cơ trí ứng đối vừa đem tâm tình bất mãn nàng đối với mình xa cách núp ở trong lòng. Ở Đường gia tập đội ba ngày, hắn liền mang theo nàng hướng chỗ ở tư nhân hắn ẩn nấp ở thành phố cổ trung huyện thành Tú Dương của Vĩnh Thái đế quốc, ở nơi nào tạm dừng chân. Đầu tháng ba một ngày nào đó, hắn đột nhiên mời Tô Y Nhân giao du đập thanh.

“Y Nhân, Tú Dương huyện có một truyền thống.” Hắn giọng nói uyển chuyển nói, “Ngày ba tháng ba, thiếu nữ chưa lập gia đình sẽ chiết cành liễu làm vòng hoa đưa cho nam tử chưa lập gia đình trong lòng mình, truyền thuyết như vậy sẽ gửi tình ý đến nam tử kia.” Hắn làm một quyết định.

Tô Y Nhân đang ngồi ở trong hoa đình bên núi giả đọc《Tiên thiên băng ngọc tâm pháp》nghe vậy kinh ngạc đứng lên, hắn mang theo nàng bay đến chỗ thành phố phồn hoa này vẫn cùng nàng dừng lại, chẳng lẽ chính là vì chờ truyền thống ngày ba tháng ba nơi này? Hắn đây là ám hiệu nàng, muốn nàng chiết mấy cây liễu làm vòng hoa đưa cho hắn?

Chuyện này rất lãng mạn, nhưng hắn một độc đế sống hơn một ngàn tuổi lại còn tin tưởng dân gian mê tín, còn đặc biệt bay đến nơi này tới chờ đợi đến giờ? Quá tốt cười!

Tô Y Nhân rất muốn cười, nhưng lại không dám cười, chỉ đành phải gượng lên quyền sách trên quý che kín nửa dưới khuôn mặt của mình, kết quả còn là kìm nén đến khóe miệng co quắp bả vai run rẩy.

“Tô Y Nhân!” Mặt của Âm Ngọc Phong nhất thời giữ không được, bày ra khí thế độc đế hung hăng nổi giận quát nàng.

“Ta không biết tết cành liễu thành vòng hoa.” Thu hồi tâm pháp tu luyện trong tay, Tô Y Nhân nhin cười nghiêm trang nói, “Yêu mến cây cối người người có trách nhiệm” Nàng cuộc sống ở sắt thép lẫn vào kiến trúc đất đai trong thành thị, trong thành thị trồng trọt cây cối hoa cỏ cũng là muốn bảo vệ, mà nàng vẫn luôn là học sinh giỏi tuân thủ quy tắc.

Trọng yếu không phải là nàng có thể tết cành liễu vòng hoa hay không, là ý nghĩa tặng cành liễu vòng hoa a

Đối với nàng không hiểu phong tình, Âm Ngọc Phong hận không được gỡ bỏ đầu của nàng, nhìn bên trong đựng có phải là cọng cỏ hay không. Hắn gương mặt tuấn tú sương lạnh, lạnh lùng ra lệnh: “Bây giờ liền học!” Hướng nam tử trung niên đứng hầu ở nơi xa ngoắc ngoắc tay.

Đã mấy lần chạm đến ranh giới cuối cùng trong lòng hắn Tô Y Nhân dĩ nhiên biết hắn đối mặt mình còn là rất rộng rãi, lập tức gượng tay lên bảo đảm, “Là. Ta lập tức học, bảo đảm học được.” Âm Ngọc Phong có tật xấu về phương diện tinh thần, cho nên hắn thường thường nhớ thuận lòng hắn.

Nam tử trung niên áo lam đứng ở đằng xa cung kính chờ đợi thấy Âm Ngọc Phong hướng mình ngoắc, lập tức bước nhanh đi tới, một mực cung kính chấp tay nói: “Chủ nhân.”

Độc đế chủ nhân Thương Vân đảo có người làm đông đảo, người làm càng phải tín nhiệm của hắn, vị trí sắp hàng lại càng ở phía trước, bị hắn chiếu cố càng nhiều, tu luyện thành liền lại càng cao. Âm Đại tới Âm Ngũ năm người này vị trí cơ hồ hai trăm năm không có điều động, hắn không dám xa muốn có thể sánh bằng bọn họ, hắn khát vọng đạt được chủ nhân đề bạt tới, có thể bị điều đến bên người chủ nhân phục vụ, mà không phải là chủ nhân phải đi trông chừng biệt phủ bí mật, giám thị môn phái tu chân phụ cận.

“Nhị Thập Nhất, phái cho hai nha đầu bà tử biết tết cành liễu vòng hoa tới đây, dạy Tô cô nương tết cành liễu vòng hoa.” Âm Ngọc Phong mặt âm trầm phân phó nói.

Hắn cũng ám hiệu nàng đưa hắn cảnh liễu vòng hoa là có thể vững vàng đạt được chân tình của hắn, nàng cư nhiên hiểu sang nghĩa khác, còn tưởng là một loại nhiệm vụ. Nàng nhất định là có ý, lá gan nàng bị hắn dung túng phải càng lúc càng lớn!

Âm Nhi Thập Nhất vội vàng nói, “Là, chủ nhân. Xin chờ một chút, tiểu nhân lập tức đi gọi hai nữ phó thủ nghệ tốt nhất tới đây dạy Tô cô nương.” Khom người, quay ngược lại rồi đi.

Đứng ở bên cạnh Tô Y Nhân đang ngồi, Âm Ngọc Phong từ trên cao cúi đầu xuống nhìn Tô Y Nhân, gương mặt nghiêm túc.

Tô Y Nhân ngẩng đầu nhìn hắn, trong lòng khẩn trương, tay phải nắm chặt mực xanh biếc lan ngọc bài treo trên gáy. Nếu như bệnh tình thần của hắn phát tác phải xuất thủ tổn thương nàng, nàng lập tức lấy ra, lấy ra

Nàng đột nhiên phát hiện, pháp khí phòng thân nàng hiện có còn không có một dạng có thể chịu nổi công kích của độc đế Âm Ngọc Phong.

“Y Nhân.” Âm Ngọc Phong thanh âm trong trẻo lạnh lùng kêu lên. Hắn nhìn thấu nàng khẩn trương cùng sợ, cực kỳ giống lúc ban đầu hắn muốn tổn thương nàng, nàng toát ra tới sợ hãi.

“Là.” Tô Y Nhân điều kiện phản xạ hồi đáp.

“Trừ khi ngươi phản bội ta, ta cũng sẽ không tổn thương ngươi nữa, cho nên, chớ luôn là nghi thần nghi quỷ ta sẽ lần nữa dùng độc được cổ trùng hành hạ ngươi.” Âm Ngọc Phong bắt đầu nói, gương mặt tuần tú thanh gầy thoáng qua một tia buồn bã. Trong lòng hắn thầm than: hắn rốt cuộc còn phải làm bao nhiêu, mới có thể xóa đi hắn tạo thành tổn thương trong lòng nàng? Hối hận, hối hận a!

Đây là hắn bảo đảm? Trên sách đều nói, lời nam nhân có thể tin tưởng, heo mẹ cũng sẽ lên cây. Lời của độc đế nàng có thể tin tưởng sao?

Hắn là độc đế kiêu ngạo, biểu thị thiết định cho hắn cường đại tự ái, lời của hắn hẳn có thể tin tưởng!

Tô Y Nhân nhẹ nhàng gạt đầu một cái, nói, “Ta biết.”

Hắn đem nàng nhìn lom lom, nàng căn bản không có cơ hội phản bội hắn có được hay không? Nàng cùng tất cả mọi người trên cái thế giới này không có ích lợi phân tranh, cũng không có lý do phản bội hắn.

“Ngao, đi học tết cảnh liễu vòng hoa, sau đó làm một cái xinh đẹp đưa cho ta, ta sẽ cho ngươi một hết ý vui mừng.” Hắn suy tính rất lâu, cảm thấy đến lúc rồi.

Hết ý vui mừng?

Tô Y Nhân nghi ngờ nhìn hắn, đột nhiên nhớ tới chuyện mình nhờ cậy hắn, liền vội vàng hỏi, “Có phải tỷ tỷ tỷ phụ ta xuất quan hay không, ngươi biết bọn họ bây giờ ở nơi nào?”

Trong lòng nàng lập tức bắt đầu tính toán: tỷ tỷ có phải hoàn toàn khôi phục trí nhớ hay không? Thực lực tỷ phụ Kỳ Xuân Dương bây giờ như thế nào, quý tỷ phụ Chiến Thiên Cương trước mắt thế nào? Quan hệ giữa ba người bọn hắn Tiên quân sư phụ sẽ ở lúc nào tìm được tỷ tỷ nàng? Tiên quân sư phụ sẽ bởi vì mãnh liệt đồ kỵ bộc phát bệnh tâm thần sao? Hắn bắt lại tỷ tỷ sau sẽ thật dùng bạo lực sao? Hai tỷ phụ đều là nam nhân hậu cung trong《Tô Khả Nhi tu tiên nhớ》sau khi sửa đổi, tính mạng bọn họ nàng cũng không phải dùng lo âu

Nàng suy nghĩ phát tán, lập tức không để ý Âm Ngọc Phong trước mắt nữa. Âm Ngọc Phong nhìn nàng mặc dù đang nhìn ánh mắt của mình, nhưng tu tưởng rõ ràng không tập trung, trong lòng cơ hồ muốn điên: lòng của nàng, có ở trên người hắn hay không? Nữ nhân Khôn Nguyên nữ quốc thường thường đem tỷ muội thấy so trọng phụ trọng yếu, chẳng lẽ cái Lãnh Tu Trúc xuất thân từ Khôn Nguyên nữ quốc đó là đem nữ đệ tử làm thành nữ nhi Khôn Nguyên nữ quốc đệ đệ? Thật là gấp gáp, chân chính Tô Y Nhân đã chết, trước mắt tiểu nữ nhân là Lưu Nhã chia vào thân xác Tô Y Nhân, một linh hồn đến từ thế giới không biết tên!

“Y Nhân, ngươi ở đây muốn cái gì?” Hắn nén giận dữ hỏi.

Tô Y Nhân thò thần kinh thuận miệng đáp: “Ta lo lắng tỷ tỷ tỷ phụ bọn họ, tiên quân sư phụ thật lợi hại, nếu là hắn bắt được bọn họ, sẽ giết tỷ phụ ta hay không, đem tỷ tỷ ta cướp đi.” Các tỷ phụ phải là sẽ không chết, trừ khi tác giả biểu thị tính toán viết kết cục một chọi một, đem nam nhân nữ chủ Tô Khả Nhi đã có pháo thí phải chỉ còn dư lại một.

“Lãnh Tu Trúc đại khái đã làm xong chuẩn bị tâm tư.” Âm Ngọc Phong bĩu môi khinh bỉ nói, “Hắn và phụ thân của hắn một dạng không biết xấu hổ, là nam nhân tình nguyện cùng nam nhân khác cùng hưởng thê tử.”

Chỉ cần nhớ tới vấn đề Lãnh Tu Trúc sắp đối mặt, hắn không biết mình có nên vỗ tay hoan hô Lãnh Tu Trúc muốn chịu đựng tư vị nữ nhân yêu mến bị nam nhân khác cướp đi hay không. Cha nợ con trả a, cha hắn năm đó thừa nhận thống khổ, rốt cục rơi vào trên người Lãnh Tu Trúc.

“Ngọc Phong.” Tô Y Nhân đột nhiên thành thực thâm tình hỏi, “Ngươi và sư phụ Thanh Nguyên tiên quân của ta rốt cuộc có cái thù sâu hận lớn gì, để cho ngươi một mực nhắm vào thầy trò chúng ta? Ngươi cùng hắn cũng gọi một nữ tiên quân là thái di bà, các ngươi là người một nhà sao? Vị thái bà kia là ai? Ngươi mới vừa nói sư phụ ta cùng phụ thân hắn, phụ thân của sư phụ ta cũng là cùng người khác cùng hưởng một thê tử sao?” Trong tiểu thuyết thiết định thường thấy cầu huyết nhất a, độc đế Âm Ngọc Phong cùng tiên quân Lãnh Tu Trúc nói không chừng là thân huynh đệ cùng mẹ khác cha!

Ánh mắt nàng rực rỡ sáng rõ nhìn hấn nháy mắt nha nháy mắt, phảng phất chính là nói cho hấn biết, ta vô cùng muốn biết, nhanh lên một chút nói cho ta biết nhanh lên một chút nói cho ta biết.

Vẫn bị nàng nghĩ tới những thứ này!

Âm Ngọc Phong do dự một chút, nói: “Thái đi bà là đứng đầu bảy nữ tiên ở Phụng Hoàng sơn của Khôn Nguyên nữ quốc. Ta cùng Lãnh Tu Trúc có chút quan hệ thân thích lòng vòng, nhưng giữa chúng ta có huyết hải thâm cừ. Nếu như không phải là thái đi bà một mực che chở hấn, ta đã sớm xuống tay đối với hấn.”

Quay mặt đi, hấn nói, “Đừng động tới chuyện này, ngươi hôm nay nhất định phải học được tết cành liễu vòng hoa.” Hấn không muốn nhất đề cho Tô Y Nhân cùng Khôn Nguyên nữ quốc kéo lên quan hệ.

“Loại đồ vật này học không khó lắm, ta tết một hai lần sẽ biết.”

Tô Y Nhân đưa tay kéo ống tay áo Âm Ngọc Phong, cười híp mắt nói, “Ngọc Phong, cùng ta nói nói chuyện của Khôn Nguyên nữ quốc có được hay không?”

Một cái tay khác chỉ chỉ đầu của mình, nàng nói, “Ta không giải thích được tiến vào thân thể này sau, thu được một ít trí nhớ của thân thể nguyên chủ. Thân thể nguyên chủ trừ kiến thức tu luyện bên ngoài, những thứ khác thật rất thiếu thốn. Ta đối với rất nhiều thứ trên Cửu châu đại lục cũng không hiểu, ta chỉ biết là Khôn Nguyên quốc là một trong sáu quốc gia ở Cửu châu đại lục, diện tích so Bắc Linh quốc nhỏ nhất lớn một chút, chỗ nam bộ, những thứ khác cũng không biết.”

Giật giật thân thể dịch ra một chỗ ngồi, nàng chỉ chỉ bên cạnh nói, “Chớ đứng nói chuyện, cổ của ta ngược chua.” Nàng phát hiện, Âm Ngọc Phong rất thích được nàng lấy lòng.

Bị nàng kéo ống tay áo không cách nào thoát thân, lại thấy nàng chủ động để cho mình ngồi ở bên người nàng, Âm Ngọc Phong nhũn mảy nói, “Khôn Nguyên quốc danh như ý nghĩa, chính là một quốc gia có nữ hoàng tham chính.”

Ngồi vào bên người nàng, hấn bắt đầu giải thích, “Khôn Nguyên quốc truyền thuyết từ thượng cổ thời đại liên tồn tại. Khi đó, quốc gia này thống trị toàn bộ Cửu châu đại lục, chẳng qua là theo thời gian phát triển, quốc gia bắt đầu chia rạch, quốc gia nam từ đang nắm quyền từng cái một quạt khỏi. Quốc thổ Khôn Nguyên quốc ngày càng héo rút, cuối cùng chỉ tồn tại ở trong rừng rậm phía nam bộ Cửu châu đại lục.”

Tô Y Nhân lập tức hiểu, đây là một quá trình xã hội mẫu hệ chuyển sang xã hội phụ hệ.

“Phụng Hoàng sơn là thân sơn của Khôn Nguyên quốc, không biết từ lúc nào, trong núi Phụng Hoàng một mực có bảy vị nữ tiên quân lực lượng cường đại. Bảy vị nữ tiên quân đồng tâm hiệp lực bảo vệ Phụng Hoàng sơn bảo vệ Khôn Nguyên nữ quốc, bảo vệ vùng đất vui vẻ cuối cùng của nữ nhân. Các nàng thậm chí những tay thế tục chính quyền giao thế, hiệp trợ quân đội bảo vệ ranh giới, cho nên mấy ngàn năm qua, quốc gia khác ra đời biến mất, chỉ có Khôn Nguyên quốc đứng vững vàng không ngã.”

“Khôn Nguyên quốc thật thần kỳ nha, thật muốn chính mắt xem một chút.” Tô Y Nhân mặt hướng tới, Khôn Nguyên quốc căn bản là nữ tôn quốc sao, đi tới nơi thế giới này, làm sao có thể không tới nhìn khung cảnh cô gái khí vũ hiên ngang, nam nhân nhún nhường cung thuận?

Âm Ngọc Phong lạnh lùng cảnh cáo nói, “Đừng nghĩ những thứ kia, vốn dĩ Tô Y Nhân là người của Nam Tường quốc.” Hấn có chút bận tâm linh hồn trước mắt đã từng bị giáo dục tương tự Khôn Nguyên quốc, chẳng qua có hấn nghiêm phòng bảo vệ, nàng đừng nghĩ hồng hạnh ra tường!

“Đi xem một chút mà thôi.” Tô Y Nhân hướng hấn cười quyến rũ nói, “Ngươi cũng lần nữa cảnh cáo ta muốn trung thành, ta làm sao dám cùng nam nhân khác dính dấp không rõ?” Nàng nếu là dám, hấn nhất định sẽ làm cho nàng muốn sống cũng không được muốn chết cũng không thể, đau đến không muốn sống.

“Hiểu là tốt rồi.” Âm Ngọc Phong rất hài lòng nàng thức thời, ôn nhu nói, “Ngoan ngoãn nghe lời, ta có tướng thưởng.”

Cùng một lĩnh vực không tồn tại hai thứ nhất, hai vương giả, hấn là ở bên trong thân thể Tô Y Nhân hạ xuống cổ vương, nhưng bởi vì trong cơ thể hấn có cổ vương hoàn toàn thành thực tồn tại, cho nên cổ vương trong cơ thể nàng lớn lên bị kiềm chế, chỉ có thể bảo vệ nàng vạn độc bất xâm, không thể để cho nàng không chế đám người làm bị hấn loại khỏi lối cổ.

Cửu châu đại lục bất cứ lúc nào đều là người mạnh là vua, Âm Đại Âm Tam bọn họ bởi vì hấn cho Tô Y Nhân đối đãi nhất định, nhưng trong lòng cũng không tôn trọng nàng. Đây là chuyện có nguyên do, chẳng qua là mỗi lần bàng quan bọn họ không tôn trọng nàng, hấn đã cảm thấy không thoải mái, hơn nữa loại cảm giác này theo mình càng ngày càng quan tâm nàng trở nên càng ngày càng nghiêm trọng.

Đến lúc rồi, là lúc cho nàng một thân phận minh xác.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Dưới Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Mùng ba tháng ba, mùa xuân ấm áp hoa nở cỏ dài oanh bay, cây liễu treo lên nhành liễu xanh biếc nhu nộn, trong thành Tú Dương mọi người hô bè kêu bạn đi giao ngoại đập thanh. Các thiếu nam thiếu nữ càng là mặc vào bộ áo mùa xuân tốt nhất của mình, mang theo nụ cười xấu hổ cùng ước mơ theo người nhà bằng hữu cùng đi ra cửa. Tương đối với trường bối hoặc huynh tả đã cưới, bọn họ đập thanh có một tầng ý tứ khác.

Tô Y Nhân bị mấy nha hoàn ăn mặc phải thật xinh đẹp đưa đến trước mặt Âm Ngọc Phong.

Trán nàng để tóc mái cong rủ xuống, cái trán tuyết trắng đầy đặn nửa ẩn nửa hiện, cảm hơi nhọn khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo hình trứng ngan; nàng tu sửa trôi qua lông mày lá liễu đen nhánh như mực vẽ, lông mi dài nồng đậm như măng đen phốt qua, tôn lên một đôi mắt to đen trắng rõ ràng sáng như sao; mũi nàng gãy thẳng, môi anh đào khéo léo đỏ thắm tựa như một viên anh đào mới vừa thành thực.

Đầu nàng nham thành kiểu tóc có hai hình vòng tròn, dùng dây cột tóc màu hồng chiều rộng nửa tấc ghim tốt. Vòng tóc bên phải cắm một kim trâm hình con bướm trông rất sống động, bên trái là dùng một cây trâm hắc ngọc mộc mạc không có hoa cổ định kiểu tóc. Dây cột tóc màu hồng của nàng rất dài, hai sợi dây cột tóc dài hơn hai thước cùng mái tóc đen nhánh sáng bóng sau ót của nàng cùng nhau tự nhiên xoắn trên vai trên lưng, theo nàng đi lại từ từ lay động.

Chiếc yếm màu trắng bọc hai vú ngực căng đầy đặn của nàng, la quần màu hồng siết lại eo nàng yêu kiều thon nhỏ hơn, khăn quàng tuyết trắng trên khuỷu tay theo gió bay bay, dáng người nàng từ từ xinh đẹp cả người tràn đầy hơi thở mùa xuân.

Đã hoàn toàn đối với nàng động tình Âm Ngọc Phong thấy ánh mắt sáng lên, trong lòng dong đầy vui sướng: cô gái của hán kiều diễm xinh đẹp, như hoa đào ngày xuân đang từ từ nở rộ, phát ra mùi hương mê người.

Cứ như vậy mang đi ra ngoài, nàng tuyệt đối sẽ đưa tới ong bướm, có muốn để cho nàng đeo lên dịch dung pháp khí hay không, chỉ để cho hán độc chiếm vẻ đẹp của nàng?

“Âm Ngọc Phong, ta như vậy nhìn có được hay không?” Cũng vì đáng vẻ xinh đẹp của mình bây giờ mà cao hứng Tô Y Nhân hưng phấn hỏi, hai cánh tay mở ra ở trước mặt hán quay một vòng. Khóe la quần rộng lớn màu hồng bay tán ra tới tựa như một chiếc ô, dây cột tóc hồng cùng khăn quàng tuyết trắng vòng quanh nàng xoay tròn, nàng tựa như tiên tử bướm màu hồng nghịch ngợm nhảy múa.

Cái cô gái nào không thương đẹp, cái cô gái nào không hy vọng người khác thương thức mình? Tính, dù sao có hán phụng bồi, không có một người đàn ông dám đi lên đến gần!

Lại đem j□j đưa đến Âm Đại Âm Tam bên kia đi Âm Ngọc Phong hàm chứa cười, gật đầu nói, “Đẹp mắt.” Sóng mắt lưu chuyển thương thức cùng ôn nhu.

Tô Y Nhân cong môi cười một tiếng, lộ ra mấy viên hàm răng tuyết trắng. Âm Ngọc Phong hôm nay cũng rất tuần tú đây. Hán hôm nay dùng một cây trâm bạch ngọc ánh sáng nhu hòa cài ở tóc, trên búi tóc còn gia tăng một cái dây buộc tóc màu trắng phiêu dật, trên người mặc nho sam nguyệt bạch màu lam nhạt có hoa văn hình đám mây, dật mà không xa hoa, lộ ra hán phong độ nho nhã phiến phiến. Trên mặt hán thanh gầy anh tuấn ít đi mấy phần lãnh ý, nhiều mấy phần khí chất thư sinh cao nhã.

“Đi, chúng ta đi giao ngoại đập thanh.” Nàng hăng hái bừng bừng nói.

Nàng bị hán mang tới phủ đệ này sau cũng chưa có được phép đi ra ngoài quá (Nàng vừa định ra cửa liền lập tức bị người cản lại, bởi vì Âm Ngọc Phong không có cùng người làm Âm Nhị Thập Nhất nói hán đồng ý nàng đơn độc ra cửa). Mặc dù nghiên cứu《Tiên thiên bằng ngọc tâm pháp》cùng theo như kế hoạch luyện tập vô cùng hao tổn thời gian cũng rất mài tính tình, nhưng đến một thành thị xa lạ lại không thể đi ra ngoài xem phong cảnh, thật buồn chết người.

một mực theo thị đích Âm Nhị Thập Nhất cung kính hỏi thăm chủ nhân, có muốn hán đi theo hay không, có muốn mang theo mấy người phục vụ hay không.

Âm Ngọc Phong căng thẳng phát tay một cái, hướng đi ra ngoài viện. Hôm nay hán và trước mặt người làm hán rất không giống nhau, hán không muốn ở trước mặt người làm mất thể diện.

Rốt cục có thể đi ra ngoài chơi rồi ~

Tô Y Nhân hướng Nhị Thập Nhất chủ nhân của nơi này gật đầu một cái, mặt tươi cười đuổi theo.

Trở ra cổng lớn, hai người chỉ thấy trên đường rồi rít nhốn nháo, dòng người như dệt cửi, bất kể là qua đường còn là làm mua bán, trên mỗi một khuôn mặt đều mang nụ cười. Thiếu niên thiếu nữ người người quần áo sáng rỡ, nếu như bọn họ trong ngày thường liền biết, thừa dịp hôm nay đập thanh cái truyền thống tập tục này liền cách đám người công khai mắt đi mây lại; nếu như còn không có ý trung nhân, ánh mắt của bọn họ liền quang minh chính đại ở trên người khác phái trẻ tuổi vòng tới vòng lui, bởi vì chỉ có hôm nay, bọn họ mới có thể thoải mái quan sát khác phái, chọn lựa bạn lữ có thể cưới gả.

“Đi nhanh một chút, đi trễ, nói không chừng cây liễu cũng biến thành trọc lóc.” Tô Y Nhân thúc giục, dẫn đầu đi vào trong đám người, theo dòng người hướng giao ngoại đi. Tùy ý phá hư cây cối là không đúng, nhưng nơi này người ta thì có cái phong tục này, hơn nữa mấy chục mấy trăm năm nơi này cây liễu như cũ chấp chôn cành liễu.

Âm Ngọc Phong đứng chấp tay theo thói quen liếc mắt một cái đám kiến hôi thể tục, sau đó lập tức đuổi theo, không để cho nam nhân khác đến gần Tô Y Nhân.

Bên này dòng người hướng đông đi, đến bên ngoài hộ thành sông bên đê cũng chậm chậm tản ra, mỗi người du ngoạn, thường xuân. Hộ thành bờ sông trừ bụi cây thấp lùn liền thỉnh thoảng trồng một hàng cây liễu, điều này hiển nhiên không thể thỏa mãn những người trẻ tuổi kia cần. Rất nhiều người tuổi trẻ rời nhà cùng trường bối, ở bằng hữu trẻ tuổi làm bạn đi xuống chỗ xa hơn: khoảng cách ba dặm bên ngoài thành trì có tiên nhân trồng trọt mảng lớn rừng liễu rừng đào.

Tử Dương khu ngoại ô địa thế thấp chậm, chung quanh phân bố dân bản xứ tín ngưỡng thổ địa miếu tiên nhân từ, tiểu biệt viện của giàu sang người ta, lớn một chút thư viện. Tô Y Nhân hỏi thăm dân bản xứ địa phương có thể tự do du ngoạn sau, cười hi hi nói, “Âm Ngọc Phong, nơi này cư nhiên thờ phụng tiên nhân từ đường, ngươi có muốn đi bái bái hay không?”

Âm Ngọc Phong chế cười, nói, “Tiên nhân từ đường? Ở trong đó cung phụng chính là tứ phẩm tu sĩ Phổ Nhạc chân nhân thọ nguyên đã hết. Hẳn chẳng qua là ‘Chân’ cấp tu sĩ!” Nhận nổi hần độc đế một lạy?

Tô Y Nhân lập tức dò hỏi, “Ngươi biết hần?” Nam nhân trước mắt nàng sống hơn một ngàn năm, lại là đế vương dưới đất của Vĩnh Thái đế quốc, hần khẳng định biết rất nhiều bí ẩn.

“Nho nhỏ tứ phẩm tu sĩ, sao có tư cách ra mắt ta?” Âm Ngọc Phong cười lạnh nói, “Ta là nghe thủ hạ nói. Đại khái là hai trăm hai ba mươi năm trước đi, Vĩnh Thái đông nam mười mấy cái quận huyện nháo ôn dịch, Tử Dương thành nhà nhà hộ hộ cũng treo lên vải trắng. Có một tu sĩ trung niên đi tới nơi này, liều chết vì bệnh nhân đã dính vào ôn dịch chữa bệnh, tự mình bay đến trong núi đào được dược liệu trân quý người khác hái không tới, bình ôn một dãy ôn dịch ở Tử Dương thành. Bởi vì hần trước mặt mọi người sử dụng chút pháp thuật, cho nên được người gọi là tiên nhân. Mọi người cầu xin hần che chở, hần đang ở bên ngoài thành thành lập một cái nhà, chẩn mạch ban thuốc, thu nuôi cô nhi mất đi cha mẹ ở trong ôn dịch, coi như là tạo phúc một phương. Sau khi hần chết, cô nhi cùng đời sau đám cô nhi hần nuôi dưỡng ở tại chỗ xây dựng một tòa từ đường, quanh năm hương khói cung phụng hần.”

Tô Y Nhân vỗ tay tán dương, “Đây mới thật sự là tiên nhân.” Nàng phát hiện nơi này tu sĩ tu tiên là thuần túy tu linh lực, mà không phải tu công đức, ngày được một việc thiện tạo phúc dân chúng.

Âm Ngọc Phong lắc đầu một cái, nói: “Nếu như không phải là hần hao tổn tâm hao tổn lực cứu trợ người khác nuôi dưỡng đông đảo cô nhi, hoang phế tu luyện, lãng phí thời gian tự thân, nói không chừng còn có thể trở thành ngũ lục phẩm tu sĩ, đạt tới ‘Tiên’ cảnh giới.”

“Cả vùng đất sinh trưởng vạn vật, vạn vật hưởng cả vùng đất đòi lấy tư nguyên sinh tồn, tư nguyên cả vùng đất cũng không phải là lấy vô tận dùng không cạn kiệt, năng lực chịu đựng của nó là có hạn. Trên đời phát sinh ôn dịch là Cửu châu đại lục tự mình ở thăng bằng vạn vật, lựa chọn vật loại có năng lực sinh tồn. Mỗi một lần ôn dịch sau, sinh mạng sống sót xuống liền đối với loại ôn dịch này sinh ra năng lực chống cự nhất định. Loại năng lực chống cự này thậm chí còn có thể truyền lại cho con cháu đời sau, để cho đời sau thể chất cường tráng hơn.”

“Y Nhân, người tu chân tu luyện tự thân mạnh mẽ đột phá thân người cực hạn, vốn là đánh vỡ thiên lý tuần hoàn, nên nhảy ra hồng trần, không can thiệp mọi chuyện thế tục.”

Hần chậm rãi giải thích thiên địa đường lớn, cố gắng cắt đứt thương hại của Tô Y Nhân đối với thế nhân. Có thiện tâm không có sai, nhưng lợi dụng lực lượng tự thân ngăn cản phát tác sinh tồn của Cửu châu đại lục thì không nên.

Tô Y Nhân bĩu môi nói, “Ta vốn không phải là người tu tiên, ta là người bình thường. Nếu như có người đang ngã xuống trước mặt của ta, ta không làm được bó tay bất kể.” Nếu như ôn dịch cái gì không có phát sinh ở trước mắt nàng, nàng có thể bàng quan, nhiều lắm là quyền tiền quyền vật, nhưng nếu như đang phát sinh ở trước mắt nàng, nàng sẽ dốc hết sức mình có thể đưa tay ra trợ giúp.

Còn quá trẻ tuổi, không nhìn ra sinh tử.

Âm Ngọc Phong không nói gì nữa. Bởi vì có ít thứ không phải là người khác nói nàng là có thể linh ngộ, nàng cần thời gian từ từ thể hội cuộc sống trăm màu trải qua hồng trần sinh tử.

Hai người vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh dọc đường. Sau giờ ngọ mùa xuân ánh mặt trời rực rỡ, tầm mắt có thể đạt được là mảng lớn mảng lớn màu xanh biếc, bọn họ cùng những người ở nơi này một dạng, trong lòng tràn đầy ấm áp và bình tĩnh.

Tiên nhân Tử Dương thành trồng trọt rừng liễu rừng hoa đào gần, bọn họ gặp được thiếu nam thiếu nữ đang lớn mật thổ lộ. Trong những người này, có vui vẻ ra mặt mi mắt ngậm tình, cũng khác phái thú tội thành công đi chung với nhau nói chuyện phiếm, có thú tội thất bại, thần sắc như đưa đám buồn buồn không vui, bị thân hữu đi cùng tới an ủi.

Nơi này thiếu niên anh tuấn rất nhiều, Âm Ngọc Phong nửa bước không rời Tô Y Nhân, cái thiếu niên nào lớn mật hướng Tô Y Nhân ném mi mắt truyền tình ý, hần lập tức dùng mắt đao lạnh như băng của hần hung ác giết trở về.

Đọc đề ra tay, người nào cùng tranh phong? Những thứ thiếu niên kia tình yêu đầu tiên, nhìn Tô Y Nhân mỹ lệ khả ái người người vội rút lui. Bọn họ vạn vạn không nghĩ tới thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi sẽ cùng nam tử thành thực hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi là một đôi tình nhân.

Tô Y Nhân yên lặng nhìn, trên mặt cười mở ra một đóa hoa. Âm Ngọc Phong biết nàng cười cái gì, cũng vì mình cùng mao đầu tiểu tử ghen cảm thấy lúng túng, bắt đầu đối với nhìn chung quanh Tô Y Nhân thấp giọng giải thích phong tục thói quen ở nơi này.

Bởi vì làm cảnh liễu vòng hoa chính là thiếu nữ, thiếu nữ là một phương chủ động thú tội, thiếu niên chỉ có thể dùng ngôn ngữ cùng ánh mắt hướng thiếu nữ bọn họ nhìn trộm ám hiệu tâm ý của mình. Có chút thiếu nữ đã sớm có ước hẹn thiếu niên, các nàng làm xong cảnh liễu vòng hoa liền thẹn thùng mang khiếp đưa cho thiếu niên đi ở bên cạnh; có chút các thiếu nữ trong tay đem chơi cảnh liễu vòng hoa đã làm xong, ánh mắt lưu động ở trong đám thiếu niên trong tay còn không có cảnh liễu vòng hoa, không biết là đang đợi người yêu còn chưa tới, hay là thật đang chọn người trúng ý.

Ngày này có thể nói là đại hội tương thân, người tuổi trẻ thăm mướn công khai thú tội sau, chỉ cần thân phận gia thế tương xứng, người nhà sẽ bày người làm mai làm mối; người tuổi trẻ không có đưa ra hoặc là nhận được cảnh liễu vòng hoa trên căn bản là trước xem người, sau khi về nhà năn nỉ cha mẹ tìm người bày môi, hoặc là chờ cơ hội năm sau công khai thú tội.

Đưa cảnh liễu vòng hoa là tự do, nhưng có thể cuối cùng trở thành quyến rũ hay không là muốn nhìn ý nguyện cha mẹ!

Nói tới chỗ này, Âm Ngọc Phong nhắc nhở, “Y Nhân, người có phải quên nhập gia tùy tục hay không?” Người cũng đi vào rừng liễu nhanh đến rừng hoa đào rồi, nàng tại sao còn không chọn lựa cảnh liễu?

Tô Y Nhân mỉm cười cười một tiếng, nói, “Xin lỗi, ta đứng lúc quên.”

Quên? Nàng là cô ý!

Âm Ngọc Phong phát hiện nàng lá gan càng lúc càng lớn, dám trêu chọc mình, hơi nhú mày. Tâm tình hần bởi vì nàng biến hóa mà biến hóa, đã không bằng trước bình tĩnh không gọn sóng nữa.

Thấy hần khề nhú mày, Tô Y Nhân lập tức đổi lời nói, “Ta lại nghĩ tới, ta lập tức đi ngắt cảnh liễu hái hoa tươi.” Hần rất lâu không để xuống sắc mặt đối với nàng, nàng có lúc không nhận được nghĩ trêu hần một cái, nhìn độc để đại nhân tôn quý có hiểu hải hước hay không.

Âm Ngọc Phong nhú mày cũng là âm thầm hù dọa nàng một cái, hần thật ra thì thật cao hứng mình đang từ từ mở ra lòng của nàng.

Đi tới dưới một gốc cây liễu rất tươi tốt, Tô Y Nhân bắt đầu chọn lựa cảnh liễu. Một tên thiếu nữ cũng ở dưới gốc cây liễu kia chọn cảnh tựa như quen dò hỏi, “Vị muội muội này thật trẻ tuổi, sớm như vậy thì có tình ca ca rồi?” (Tô Y Nhân bởi vì là tu sĩ, mặc dù bây giờ đã mười tám tuổi, nhưng dung nhan còn là đáng vẻ mười bốn mười lăm tuổi.)

Tô Y Nhân nhếch miệng, nói, “Ân.” Bất kể nàng không cam lòng thế nào bị độc để trời chết, nàng đã là cầm luyện của độc để rồi.

“Uy, tình ca ca của người thật anh tuấn kia, người là thế nào câu dẫn đến tâm hần?” Cái thiếu nữ nhiều chuyện này vừa bẻ gãy cảnh liễu vừa hỏi thăm. Cùng cái thiếu nữ trẻ tuổi áo hồng cùng nhau đi tới này là nam tử trẻ tuổi hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, hần mặc dù mặc một bộ nguyệt bạch nho sam khoản thức rất thường gặp, nhưng một thân trong trời lạnh lùng tôn quý là không lừa gạt được người.

Cái gì gọi là câu dẫn? Con mắt nào của nàng thấy nàng câu dẫn nam nhân?

Trong lòng Tô Y Nhân không vui, nhàn nhạt nói, “Xin lỗi, không phải là ta câu dẫn hần, là hần quán ta không thả!” Đây chính là sự thật nga, nàng không sợ Âm Ngọc Phong thỉnh lực bèn nhay, nghe được nàng u oán.

Vội vả ngắt mười mấy cảnh liễu, nàng bước nhanh hướng đi rừng hoa đào, đứng ở dưới tàng cây một gốc cây đào tét liễu xong, cuối cùng bẻ gãy mấy bông hoa đào đang nở rộ cài vào trong vòng cảnh liễu.

Hải lòng tra xét một chút vòng cảnh liễu hoa đào tự mình làm, nàng hai tay đang bung đưa cho Âm Ngọc Phong đi theo mình đi vào rừng hoa đào, nói, “Làm được có xinh đẹp hay không, người thích không? Thích hãy thu.”

Cái cảnh liễu vòng hoa này làm được không tinh xảo bằng tuyệt đại đa số thiếu nữ nơi này, hoa cắm ở phía trên cũng chỉ có một loại, không giống những thiếu nữ khác trước chuẩn bị xong mấy loại, nhưng ở trong mắt Âm Ngọc Phong, cái cảnh liễu hoa đào này chính là đẹp.

Hần nhận lấy vòng hoa cảnh liễu nàng tự tay làm, nhìn hai tròng mắt nàng đen nhánh linh động, mỉm cười nói, “Trở lại Thương Vân đảo, chúng ta thành thân như thế nào?”

Hần muốn kết hôn nàng, cho nàng thân phận nữ chủ nhân Thương Vân đảo. Bởi vì trong cơ thể hần tồn tại cổ vương, cổ vương trong cơ thể nàng không thể khống chế khỏi lỗi cổ. Hần cho nàng thân phận thế tử, một đám người làm tu chân kiệt ngạo khó tuần của hần kia mới có thể đem nàng để ở trong mắt ghi tạc trong lòng.

P/S: Rating: 18+ (Không biết 18 có đủ k, có khi phải 20+ quá. Ai cho xin khăn giấy lau máu với. T^T)

Ngoại truyện: Tôi nay tôi tạo người

Quyết định ước định mang là thành hôn sau, Tô Y Nhân mới biết cái gì gọi là tự làm tự chịu.

Ban đêm, nàng tắm rửa sau ngồi ở hành lang ngoài cửa phòng để cho nha hoàn vì mình chải mái tóc dài, Âm Ngọc Phong mang vào một thân khí ẩm đi tới.

“Công tử.” Tiểu nha hoàn đang vì Tô Y Nhân chải đầu vội vàng lùn lùn thân.

“Thế nào còn chưa trở về phòng?” Hần hỏi, mi mắt không dấu vết gạt gạt, đưa tay hướng tiểu nha hoàn.

Tiểu nha hoàn không dám chần chờ, vội vàng đem cây lược gỗ hoàng dương đưa cho Âm Ngọc Phong, sau đó tránh ra vị trí, lần nữa hướng Âm Ngọc Phong hành lễ, rón rén đi ra phía ngoài. Vị Âm công tử trẻ tuổi cao quý này là đại công tử bốn gia của Âm lão gia (Âm Nhị Thập Nhất), có lúc sẽ cùng Tô tiểu thư đi cùng hẳn làm chút chuyện rất thân mật, cho nên chỉ cần là gần tới ban đêm, đám nha hoàn bà tử phục vụ nơi này muốn toàn bộ thối lui ra nhà chính.

“Ta đang dùng tâm linh cảm thụ mùa xuân. Gió xuân vào ban đêm như cũ mang theo mùi hương hoa, ta phảng phất nhớ lại tình cảnh ban ngày ong mật hái hoa bận rộn, con bướm bay song song.” Tô Y Nhân nhìn bầu trời dần tối rất giàu có ý thơ nói.

“Nga, ta chỉ nhớ ban ngày người theo ta nói qua, nếu như ta và người thành thân, nhất định phải khiến cho người mang thai.” Âm Ngọc Phong chậm rãi nói, “Muốn mang thai, dĩ nhiên sẽ phải cố gắng nhiều.” Tay trái nâng tóc dài đến eo của nàng, tay phải bắt được lược chải vài cái. Tóc nàng đen mềm mại bóng loáng, từng sợi cũng rất có chất cảm.

“A!” Tô Y Nhân nhất thời cứng lại. Đây là mạng đá đập chân của mình a, nàng ban ngày đầu đánh kết còn là thế nào, lại nghĩ ra một chủ ý ngu xuẩn như vậy tới?

Nàng lấp bắp nói, “Ngọc Phong, quá nhanh thì không thành, ta nghe nói loại chuyện đó làm được quá nhiều sẽ rất thương thân.”

“Y Nhân, ta đối với y thuật của mình rất có lòng tin.” Âm Ngọc Phong rất bình tĩnh nói, “Y Nhân, chúng ta trở về phòng.” Liên tục hai cái đem mái tóc dài của nàng chải thông thuận.

“Hôm nay bụng ta không thoải mái.” Tô Y Nhân từ chối nói.

Âm Ngọc Phong cùng nàng chung một chỗ đã có hơn một năm rưỡi, dẫn dắt ra tình cở sau, trừ lúc ban đầu một tháng hàng đêm tham hoan, sau đó từ từ quy luật đứng lên, chia đều bảy ngày làm ba bốn lần. Trước tới hôm qua cũng đã làm, tới nay theo lý hẳn nghỉ ngơi.

“Như vậy, trở về phòng để cho ta kiểm tra một chút đi.” Đã bị nàng lấy loại lấy cớ này từ chối mấy lần Âm Ngọc Phong mỉm cười nói, lôi kéo nàng đứng dậy.

“Ngọc Phong, ta tới nay thật chỉ muốn thật tốt ngủ.” Tô Y Nhân cầu khẩn nói, trong lòng không nhịn được nghĩ đến tỷ tỷ Tô Khả Nhi. Nàng chỉ có một nam nhân cũng cảm thấy không cách nào đối phó, tỷ tỷ nam nhân nhiều lên, còn có lúc nghỉ ngơi sao? Tiểu thuyết đơn giản khoa trương cho đến hoàn toàn không có xem xét chịu đựng cực hạn của thân thể con người a!

“Một lần.” Âm Ngọc Phong cười nói, “Tối nay, ta chỉ làm một lần.” Nếu như là vì chuyện mang thai, hẳn cần cân nhắc thể lực, tâm tình của nàng, tính mạng độ dày tinh hoa của hắn, tỷ lệ bản trứng mục tiêu, cho nên làm nhiều vô tình.

Hắn mỗi một đêm đều phải làm tận mấy lần, không tới quá nửa đêm chắc là sẽ không nghỉ tay, tới nay đáp ứng chỉ làm một lần thật là đại phát từ bi.

Tô Y Nhân suy nghĩ, miễn cưỡng nói, “Nhớ cam kết của người, một lần.” Giường kỹ tiến triển mau chóng không chỉ là hắn! Nàng có thể thi triển điểm giường kỹ, để cho hắn thật sớm tiết thân.

“Ân, một lần.” Thuận lợi đem nàng dụ quẹo vào giường Âm Ngọc Phong cười nói, tròng mắt sâu như hắc động thoáng qua một đạo ánh sáng quỷ dị. Một lần là một lần, vì bảo đảm nàng cả người đạt tới cực hạn, hắn sẽ lại một lần nữa khiêu chiến sự nhẫn nại của mình.

??

Một lần a một lần, cái một lần này thế nào dài như vậy?

Tô Y Nhân rên rỉ khàn khàn hỏi, “Người đã được hay chưa?” Nàng cũng ** hai lần, tiết thân tiết phải hoa cả mắt, cả người gân cốt đều giống như giải tán. Nàng vốn là còn muốn co rúc lại thẹn thùng hoa đê ép kiên đỉnh ngạo nghễ của hắn, kết quả hoàn toàn không có khí lực, chỉ có thể mặc cho hắn bày đặt thân thể tê mềm như bùn của nàng.

“Y Nhân, người nhẫn nại thêm một hồi.” Âm Ngọc Phong hô hấp dồn dập nói, đem gối đầu mình kéo tới đây đệm ở dưới mông Tô Y Nhân, đem hai chân nàng gánh đến trên hai cánh tay của mình, hai tay đặt tại hai bên vai của nàng, vận động eo cùng hông, chọt đánh vào thẹn thùng hoa mềm ướt của nàng.

“A, quá sâu. Ô ô, Âm Ngọc Phong, người muốn thọt phải bên trong ta hông roi có phải hay không?” Nàng ô yết ai oán nói, bắp chân treo ở trên khuỷu tay hắn theo hắn vận động vừa lên một cái đung đưa, bàn chân băng bó trắng tấp, mười phiến ngón chân bạch ngọc như mũi tới thật chắc co lại.

Khoái cảm chạm điện tê dại như thủy triều dọc theo xương sống nàng vọt tới khắp cơ thể nàng, nàng như con thuyền nhỏ trong con sóng lớn, chỉ có thể dễ mặc lác lư chìm nổi.

“Y Nhân, ta đây là đem con cháu ta, đưa đến thân thể người, chỗ sâu nhất.” Hắn thở hổn hển nói, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu dọc theo cằm hắn nhỏ xuống ở trên thân thể mềm mại hiện lên hồng triều của nàng.

“Khốn kiếp, sẽ hư a ~” Trên mặt mồ hôi ướt niêm dính vài sợi tóc xoắn xếch, Tô Y Nhân thả ra ngón tay bắt lại đệm giường, bắt lại hai cánh tay chống tại bên cạnh mình, mười ngón tay dùng sức bấm hấn. Hấn đây là muốn đung mở miệng từ cung của nàng, đem tinh dịch của hắn trực tiếp phun ra ở trong từ cung nàng sao? Đi tìm chết!

“Ngô ~ sẽ không hư, ngươi và ta vẫn luôn phối hợp rất khá.” Hắn cố hết sức nói, nhưng tốc độ cùng lực độ đều không có chậm lại.

“Đi thấp đi thấp” Thanh âm ** chạm vào nhau có tiết tấu vang lên, trong thẹn thùng hoa phát ra “phác xích phác xích” ** tiếng nước chảy, lại một cổ hoa mặt bị đảo thành bọt mép bị phải nam kiều ngạo to dài cứng rắn của hắn rút ra mang ra khỏi miệng huyết thẹn thùng hoa. Trong không khí đọng đầy hương vị ngọt ngào mập mờ của tình hương thiếu nữ.

“Ân, a ~” Ngọc Phong, ta không chịu nổi, ngươi nhanh lên một chút bắn rơi, cầu xin ngươi.” Tô Y Nhân khóc thút thít rên rỉ, khóe mắt lần nữa lần xuống nước mắt trong suốt. Nàng mau một mồi tê liệt mà hắn còn không có bộc phát, nhiệt thiết thô cứng rắn của hắn ở trong thẹn thùng hoa tô mềm phát tướng của nàng điên cuồng rút ra mạnh mẽ, còn càng ngày càng khuếch đại, đỉnh đầu cứng rắn đụng phải hoa tâm cửa cung của nàng sắp hư.

“Kiên trì một cái, lập tức là tốt rồi.” Âm Ngọc Phong chịu đựng khoái cảm tình triều sắp bộc phát nói, tăng nhanh ** tốc độ. Hắn muốn ở lúc nàng tới nay lần thứ ba **, đem sinh mạng tinh hoa của hắn rót đến chỗ sâu nhất trong thân thể nàng.

“A, nga ~ không, không cần. Ta không muốn.” Tô Y Nhân rên rỉ bề tan tành, nhưng từ từ dồn dập. Thẹn thùng hoa của nàng phảng phất có ý nguyện của mình, dùng sức nhanh chóng đè ép co rúc lại, nếp nhăn mịn thịt ngon trong thẹn thùng hoa giống như vô số cái miệng nhỏ nhắn của trẻ nít, dùng sức mút vào ngọ nguậy, một đợt hít thở không thông ** không có chút nào dự cảnh đánh thẳng tới.

“A, a” Thân thể mềm mại mồ hôi ướt của nàng run rẩy, thẹn thùng hoa của nàng co giật, chỗ sâu thẹn thùng hoa triển khai nhụy hoa, khắc ra yêu chi tinh hoa trong hoa cung sắp khô kiệt của thiếu nữ.

“Y Nhân, tiếp nhận sinh mạng tinh hoa đầy đàn con cháu của ta!” Khoái cảm cuồng triều sợ run căn quét toàn thân Âm Ngọc Phong, hắn gầm nhẹ, để cho mình theo bản năng phun ra sinh mạng tinh hoa hắn tích trữ rất lâu.

“Ân, ân” Ở ** tột cùng lác lác pháp phòng Tô Y Nhân dồn dập hít thở ngậm nga, trông mắt ảm ướt mê mang vô thần nhìn nóc giường.

??

Hồi lâu, nàng đẩy đẩy thân thể hắn cùng nàng một dạng mồ hôi ướt nói, “Đi xuống.” Hắn còn giữ tư thế hoan ái mới vừa rồi.

“Ân.” Hắn lười biếng hừ nói, cẩn thận buông thân thể nàng ra, để cho bọn họ lấy tư thế quý dị nằm dán hợp chung một chỗ.

“Đi ra ngoài a ~” Tô Y Nhân thẹn thùng nói. Hắn cái đó đã mềm nhũn, nhưng vẫn là rất cố chấp cắm ở bên trong nàng.

“Không ra được. Chặn, không để cho những thứ kia rơi ra.” Hắn tà khí nói.

“A, ngươi lại muốn ta một lần là có thể mang thai?” Tô Y Nhân kinh ngạc khuyên nhủ, “Đây là không thể nào. Nhanh lên một chút đi ra, ta đi xuống rửa sạch thân thể.” Trên người, nhất là dưới thân dính hồ hồ, nàng sẽ không ngủ được.

“Ngô, đợi thêm một hồi ta liền đi ra.” Âm Ngọc Phong cố chấp nói, “Ngươi nói cũng đúng, ta không thể trông cậy vào một hai lần là thành công.”

Cho nên

Tô Y Nhân trong lòng run sợ.

“Chúng ta sau này ngày ngày làm như vậy, cho đến ngươi mang thai.” Âm Ngọc Phong nói.

Tô Y Nhân: để cho ta chết!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Dưới Thế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Thành thân?

Tô Y Nhân trợn mắt há mồm nhìn Âm Ngọc Phong, phảng phất hắn là một đại quái vật.

Nàng biết ở trong đại cương《Tô Khả Nhi tu tiên ký》đã sửa đổi trôi qua, chuyển kiếp nữ xứng “Tô Y Nhân” cùng độc đế Âm Ngọc Phong cuối cùng xứng thành một đôi, nhưng khi nàng thân ở trong đó, trong lòng thủy chung có một vách ngăn không qua được: quyết định của hắn là tác giả biểu tỳ an

bài; chỉ cần là nữ nhân tác giả an bài, bất kể Trương Tam Lý Tứ Vương Nhị Ma tử, hần cũng sẽ động tâm, cũng sẽ cưới.

Số mạng là an bài như vậy, nhưng ta chẳng lẽ không nên tuân thủ loại số mạng này sao?

QQ không có, cùng biểu tỷ gây liên lạc, ta hết việc rồi sao còn muốn đem những thứ định sẵn kia làm thành tương lai? Là ta sửa đổi kịch tình đại cương ở phía trước, còn là biểu tỷ sửa đổi đại cương ở phía trước? Là hành động của ta ảnh hưởng ý chí lúc biểu tỷ sửa đổi đại cương, còn là đại cương của biểu tỷ lặng yên không một tiếng động thúc đẩy ta làm ra các loại quyết định?

Không đúng, tính cách của ta quyết định con đường tương lai ta phải đi. Biểu tỷ thiết định chuyển kiếp nữ có thể làn sóng điện não cùng ta giống nhau như đúc, mỗi một lần nói làm ra quyết định đều cùng ta giống nhau.

Ta phải làm tự ta!

Tô Y Nhân quyết định cùng đại cương《Tô Khả Nhi tu tiên kỉ》biểu tỷ còn không có viết xong, có thể tùy tiện sửa đổi đối kháng lên.

Phát hiện nàng không có được sủng ái mà kinh sợ, cũng không có cao hứng, Âm Ngọc Phong hơi vừa nhú mi, gương mặt tuấn tú mỉm cười dò hỏi: “Người không muốn trở thành nữ chủ nhân Thương Vân đảo?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng tràn đầy uy hiếp, ánh mắt hần lạnh như băng, không có nửa điểm vui vẻ.

Ánh mắt lạnh quá, ánh mắt thật âm trầm lạnh khốc!

Độc đế, coi nhân mạng như cỏ rác, lòng dạ độc ác tàn nhẫn vô tình

Hần có thể có bệnh tâm thần di truyền của gia tộc

Trong đầu thoáng qua thiết định về độc đế cùng mình đích thân trải qua, Tô Y Nhân sợ rụt lui về phía sau hai bước, khuôn mặt nhỏ nhắn mới vừa còn đỏ thắm đột nhiên trở nên tái nhợt.

Mọi người vây xem vốn là còn ôm đố kỵ, xem náo nhiệt, mỹ nữ tuấn nam nhân gian tình yêu đột nhiên bị hần bộc phát lãnh khí hù dọa, như chim sẻ vừa động liền giải tán, chạy ra chỗ Tô Y Nhân bọn họ khoảng cách mấy chục thước bên ngoài.

“Y Nhân?” Trong nháy mắt phát hiện nàng đối với mình sợ hãi, Âm Ngọc Phong lập tức biết mình mới vừa rồi bại lộ bản tính, dọa sợ nàng từng có ấn tượng đầu tiên cực kỳ hồng bét đối với hần.

Hần là tôn giả vương giả, nếu cam kết không có đối với nàng hạ độc đế cô, sẽ phải tuân thủ lời hứa!

Tô Y Nhân nháy mắt mấy cái phục hồi tinh thần lại, liên tục sâu hô hấp sau lấy dũng khí nói, “Ta còn nhỏ, ta không muốn thành thân. Đại sự con gái do mệnh từ cha mẹ, ba mẹ ta không có ở đây, ta không thể làm chủ.” Thanh âm thấp giống như con muỗi hừ hừ, nhưng cất giấu một tia kiên quyết.

“Mười tám tuổi, nếu như ngươi là thiếu nữ bình thường, đã là mẹ của hai đứa bé. Đại sự con gái mệnh từ cha mẹ nói là người bình thường. Ta ngươi cũng đã là tu sĩ nhảy ra tuổi thọ loài người hạn chế, không phải là người bình thường.”

Cha mẹ chết hơn một ngàn năm Âm Ngọc Phong chịu đựng tức giận dâng lên trong lòng nói, “Người bây giờ là Tô Y Nhân, nếu như ngươi không nên tìm một trưởng bối đi ra làm chủ, cũng chỉ có Lãnh Tu Trúc có thể làm chủ. Ta chắc là sẽ không đi cầu Lãnh Tu Trúc, ngươi đừng chọc giận ta!” Hần là đối tượng động chân tình, nhưng nếu như nàng một mực không tán thưởng, chớ trách hần sử dụng thủ đoạn âm hiểm đối với nàng.

“Ta, ta bây giờ chúng ta như vậy không phải là tốt vô cùng sao? Ngươi nếu nói tu sĩ không cần thiết giống như người bình thường tuân theo lễ nghi như vậy, chúng ta cần gì phải thành thân? Ta đã ở trong bàn tay ngươi, chẳng lẽ ngươi còn lo lắng ta sẽ cùng người khác thành thân?”

Ngẩng đầu lên, Tô Y Nhân mạnh cười nói, “Độc đế chưa lập gia đình so độc đế đã cưới hấp dẫn lòng của nữ tu sĩ hơn nga, ta cũng là vì ngươi cân nhắc.”

Ý của nàng là muốn hần giữ vững thân phận chưa lập gia đình, hấp dẫn nữ tu sĩ? Hần cho dù đã sớm thê thiếp thành đoàn, cũng sẽ có vô số nữ tu sĩ tự động đưa tới cửa!

Âm Ngọc Phong ánh mắt cổ quái nhìn Tô Y Nhân, dường như muốn từ trên mặt nàng đọc lên ý tưởng chân thật của nàng.

Độc đế đại biểu tàn nhẫn ác độc, tu sĩ nghe nói tục danh của hần không phải là cần rằng nghiêng lợi chính là vọng tưởng đầu dựa vào hần. Không có mấy người nữ tu sĩ nghiêm chỉnh dám ước mơ trở thành thê tử của hần; một ít tà phái nữ tu sĩ dùng thân thể đổi lấy chỗ tốt ngược lại đã từng đối với hần ném quá mị mắt, nhưng hần há có thể coi trọng bản thủ như các nàng?

“Y Nhân, có danh phận không tốt sao? Mặc dù ta đã từng nói, ‘Nếu ta chết ở trước ngươi, ngươi nhất định là vật chôn theo của ta’, nhưng trước khác nay khác, chỉ cần ngươi trở thành thê tử của ta, chính là nữ chủ nhân Thương Vân đảo, chủ nhân tương lai độc nhất vô nhị.”

Âm Ngọc Phong rất có kiên nhẫn nói, “Ngươi sẽ là vợ ta, đệ tử thân truyền của ta, người thừa kế của ta.” Hần đã hơn ngàn tuổi, cũng rất tự tin có thể đột phá bình cảnh thất phẩm tu sĩ, nhưng vô số tiên nhân kỳ tài ngất trời, cuối cùng cũng cầm ở bình cảnh thất phẩm tu sĩ bất đắc dĩ mà chết. Cuối cùng tu luyện thành trong truyền thuyết suốt đời không chết cửu phẩm tiên tôn, Cửu châu đại lục đến nay cũng chỉ có hai ba vị!

“Âm Ngọc Phong, ngươi không cần gấp tìm người thừa kế như vậy.” Tô Y Nhân xách theo thảm nghĩ, “Ta phải không thể trở thành người thừa kế của ngươi, bởi vì ta sợ trùng tử, ta ghét nghiên cứu độc dược.” Liền hướng về phía tác giả biểu tỳ đem chuyển kiếp nữ xứng cho hân nàng cũng biết: gieo họa di ngàn năm, hân khẳng định còn có thể gieo họa Cửu châu đại lục ngàn năm nữa.

Âm Ngọc Phong không nhịn được, bưng bó một gương mặt tuần tú lạnh lùng hỏi, “Ngươi rốt cuộc có đáp ứng cùng ta thành thân hay không?” Đáp ứng, nàng chính là nữ chủ nhân Thương Vân đảo, không đáp ứng liền vĩnh viễn làm tình nhân, nghi ngờ là tu luyện lò bị người xem thường.

“Ta..... ta.....” Tô Y Nhân ấp a ấp ứng hồi lâu, mặt đỏ lên nói, “Nam nữ lập gia đình mục đích cuối cùng là vì sinh con dưỡng cái đây đàn con cháu, nếu như, nếu như ta mang thai, chúng ta lập tức thành thân.” Mặt như hoa đào, sóng mắt tựa như nước mùa thu, đôi môi tựa như cánh hoa anh đào cong thành một mím cười mê người.

Nàng là cấm luyện của hân, nàng cần bản không thể theo đuổi thật yêu; nàng nếu như trực tiếp cự tuyệt hân, đã kích tôn nghiêm nam nhân của hân, đoán chừng mình sau này vĩnh viễn lật không được thân. không bằng, mở ra một điều kiện, để cho hân và nàng cũng có thể tiếp nhận.

Độc đế, ngàn tuổi tiên nhân, hân mặc dù có thể làm nam nhân, nhưng đoán chừng

Để cho tiên nhân tuổi thọ đã rất dài giống như người bình thường ngắn số đây đàn con cháu một dạng, hoàn toàn không phù hợp thăng bằng vật loại trên toàn bộ thế giới!

“Ngươi nghĩ đợi đến mang thai, sẽ cùng ta thành thân đúng không?” Biểu lộ Âm Ngọc Phong tựa như giận không phải là giận, giọng nói rất là bình thản, “Y Nhân, ngươi lớn lên, học được đùa bốn tâm cơ rồi.”

Hân là người thế nào? Nàng nhắc tới yêu cầu mang thai cũng biết nàng là đang trì hoãn thời gian. Nàng không muốn đem lời nói chết gãy đường lui của mình, trong lòng lại thật là không muốn cùng hân thành thân, dứt khoát sẽ dùng điều kiện nhìn như rất ngọt mật rất ấm áp trì hoãn quyết định của hân.

Nghe không ra hân có nổi giận hay không, Tô Y Nhân định buông ra lá gan, hướng hân nháy mắt mỉa mai, mặt mang thẹn thùng hỏi, “Có thể hay không, Ngọc Phong?” Hai chữ “Ngọc Phong” làm cho âm cuối cong lên.

Âm Ngọc Phong trong lòng không vui nhiều hơn nữa cũng bị nàng cố ý lấy lòng hóa giải. Hân cố nén cười nghiêm mặt nói, “Có thể.” Hân động lòng, muốn truyền thừa huyết mạch thân xương thịt của mình.

Hơn năm mươi năm trước, sừng núi Mộng Thạch một lão gia đã sống hơn bảy trăm tuổi không phải cùng một tu chân tiểu nha đầu chưa đầy một trăm tuổi sinh cái nữ nhi sao? Tên kia làm được đến, hân đường đường độc đế, một vị tiên tinh thông y thuật độc thuật cổ thuật, không thể nào không làm được!

Đem cành liễu vòng hoa cầm trong tay đeo vào cổ tay phải, hân từ trong mực xanh biếc ngọc hoàn giới chỉ lấy ra một tiểu vật kiện linh khí hòa hợp, giọng rất bình tĩnh nói, “Thu, chờ thấy Âm Đại bọn họ một đám người làm liền đeo vào trên ngón tay cái biểu diễn một cái.”

Đây là chiếc nhẫn tinh xảo lại lớn phượng, mặt ngoài nhẫn màu ngân bạch loang loáng khắc rõ lá cây cùng dây leo, mặt nhẫn hình bầu dục khảm một khối bảo thạch nửa trong suốt lớn chừng hạt đậu, phát ra ánh sáng bảy màu.

“Thất thái cực phẩm linh thạch?” Tô Y Nhân chấn kinh đến bật thốt lên hỏi. Trong đầu nàng có trí nhớ liên quan với linh thạch, thấy linh thạch phát ra ánh sáng bảy màu, cảm ứng được thật là nhiều loại linh lực thuộc tính, lập tức nhận định đây là thất thái linh thạch. Độc đế lấy ra thất thái linh thạch tự nhiên không thể nào là trung hạ phẩm linh thạch, cho nên nàng đầu tiên nghĩ đến chính là cực phẩm linh thạch.

“Không sai.” Âm Ngọc Phong kiêu ngạo nói, “Đây là thất thái cực phẩm linh thạch, nó hàm hữu thủy, hỏa, phong, địa, lôi, băng, mộc bảy loại linh khí tỷ lệ tương cận, phân bố lại rất đều đều, là một trong linh thạch xinh đẹp nhất trên đời đã biết.”

Thất thái cực phẩm linh thạch chỉ có người có pháp thuật vô cùng cao minh cùng chế khí đại sư mới hiểu phải phát huy tác dụng thế nào, tu sĩ bình thường coi như lấy được cũng không dùng được, nhưng bởi vì đặc biệt xinh đẹp, như cũ còn có rất nhiều người tranh đoạt.

“Đây là ta vì người thừa kế chuẩn bị, bây giờ để cho ngươi bảo quản.” Hân nắm lên tay của nàng, đem chiếc nhẫn linh thạch hiếm thế này rất rõ ràng cho thấy nam nhân sử dụng đặt ở lòng bàn tay nàng.

“Đây là chứng minh thân phận người thừa kế của ta, thân tín của ta cùng người làm không có một không biết. Ngươi biểu diễn cho bọn hân nhìn, bọn họ liền cũng không dám chậm trễ ngươi nữa.” Âm Ngọc Phong nói. Đừng xem những thứ người làm kia đối với hân cung cung kính kính, lúc không có ở bên cạnh hân hầu hạ, mỗi một đều là ngạo đời cường giả kiệt ngạo khó tuân.

“Cái này..... cái này quá trân quý, ta không dám thu.” Tô Y Nhân nom nớp lo sợ nói, muốn đem linh thạch chiếc nhẫn trả lại cho Âm Ngọc Phong. Người không biết không có tội, mang bảo vật mà có tội, nàng sợ bị giết người đoạt bảo a ~~ người có bảo vật, tốt nhất đem bảo vật giao cho người có thể bảo vệ bảo vật.

“Ta còn sống, ngươi lo lắng cái gì?” Âm Ngọc Phong ôn nhã khẽ nở nụ cười, “Ngươi có cái này, thật ra thì liền minh xác nói cho Âm Đại bọn họ, ngươi cho dù không phải là mẫu thân người thừa kế của ta cũng sẽ là sư mẫu người thừa kế của ta.”

Hân nói đây là chứng minh cho người thừa kế, đây chính là chứng minh cho người thừa kế; hân đổi lời nói nói cho đám người làm đây là chứng minh cho nữ chủ nhân Thương Vân đảo, cái chiếc nhẫn thất thái linh thạch này liền biến thành chứng minh thân phận nữ chủ nhân. Hân là độc đế, đứng đầu Thương Vân đảo, lời của hân chính là đạo lý!

Cũng đúng, độc đế Âm Ngọc Phong còn sống, ai dám cướp cái chiếc nhẫn làm từ cực phẩm linh thạch này? Dám giết dám cướp đồ của người thừa kế độc đế, tuyệt đối là người sống không nhận được!

Tô Y Nhân cẩn thận nhận lấy chiếc nhẫn thất thải linh thạch, nhìn sang trong đôi mắt người chung quanh tràn đầy hâm mộ, hư vinh tâm đột nhiên thu được thật to thỏa mãn. Đây là đại lão Tu Chân Giới ở hướng nàng cầu hôn ai, nàng lại còn cự tuyệt thành công nha, cấp cấp cấp cấp.....

Dùng động tác đem chiếc nhẫn bỏ vào trong ngực để đem chiếc nhẫn thu vào trong mực xanh biếc lan ngọc bài, nàng ôn nhu hỏi thăm Âm Ngọc Phong “Chúng ta bây giờ trở về như thế nào? Nơi này nhìn chán rồi.”

Âm Ngọc Phong cùng nàng biểu diễn một cuộc ra diễn cầu hôn tặng tín vật như vậy, thỏa mãn lòng của một đám người xem náo nhiệt chung quanh, nàng bây giờ có chút lúng túng, chỉ muốn trở về trong thành xem Tú Dương thành.

“Ân.” Âm Ngọc Phong lạnh lùng xem một chút đám con kiến hôi, đem cành liễu vòng hoa cầm trong tay, hướng trên đường đi tới.

Mục đích hẳn tới chính là mượn cơ hội này nói cho Tô Y Nhân, hẳn cấp cho nàng thân phận chính thức. Mặc dù mục tiêu không có đạt thành, nhưng nàng đưa ra điều kiện để cho hắn rất hài lòng: mang thai.

Đây là lời nàng dùng để trì hoãn, nhưng tỏ rõ trong lòng nàng đã không chán ghét cho hắn mang thai sinh con nữa. Nàng đón nhận chuyện thật không thể rời đi cái thế giới này sau, rốt cục bắt đầu tiếp nhận con người của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duối Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Dòng người ở cửa đông thành Tú Dương còn là chảy hướng ngoài thành, hiếm thấy mấy người hướng cửa thành đi tới. Chặng qua mọi người thấy trong tay Âm Ngọc Phong cầm cành liễu vòng hoa, bên người vai sóng vai đi một vị diệu linh thiếu nữ, lập tức mang theo nụ cười hướng hắn chúc phúc.

Người tuổi trẻ hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi nếu như còn không có thành thân, mười có chín là một nam nhân rất có chủ trương cùng tính độc lập, trong nhà cha mẹ phần lớn không can thiệp được quyết định của hắn; nhìn mặt mũi hắn lạnh lùng quần áo đắt tiền cũng biết thân phận của hắn cao quý của cái dòng dõi, cha mẹ thiếu nữ tuyệt đối sẽ không không đồng ý hôn sự nữ nhi.

Trai tài gái sắc, Tú Dương thành rất lâu không có xuất hiện một đôi tự do tương thân thành công như vậy, lại không có so họ đáng đối hơn. Thật đáng mừng.

“Uy, Âm Ngọc Phong, đem đồ vật thu.” Da mặt mỏng Tô Y Nhân thấp giọng kêu lên, bởi vì nàng cảm thấy biến thành đối tượng bị người khác vây xem là chuyện rất lúng túng.

“Không.” Âm Ngọc Phong vốn là xuôi tay bắt lại cành liễu vòng hoa lại cố ý đem cành liễu vòng hoa lấy tới trước mặt, tình tế thương thức tín vật này.

“Cành liễu tết phải không đủ tròn, có hai góc gấp cứng rần khó coi.” Hắn bắt bẻ nói, “Chỉ có hoa đào, nói rõ người chuẩn bị không đầy đủ, không đủ thành tâm.” Hắn tin tưởng hai nhà hoàn Âm Nhị Thập Nhất phải tới khẳng định ngoài việc đề cập tới muốn chuẩn bị hoa đào, cũng khẳng định vì nàng chuẩn bị mấy loại.

“Trên đời nào có mạnh muốn lễ vật người khác, hơn nữa lễ vật này còn kèm theo ý tứ nữ nhân chủ động cầu hôn?”

Tô Y Nhân gắt giọng, “Người hù được ta.” Hắn bây giờ khôi phục lại tâm tình tốt lúc trước khi nàng cự tuyệt thành thân, vì vậy cảm giác sợ hãi của nàng đối với hắn lại giảm đi nhiều.

Là người đối với ta không có tâm!

Âm Ngọc Phong rất bất đắc dĩ, nhưng nhìn ở nàng còn quá trẻ tuổi, còn không có định tính mà không hề ép nàng nữa. Bởi vì Âm Tam nói qua, bé gái muốn lời ngon tiếng ngọt từ từ lừa gạt mới có thể dâng lên thật lòng.

Hai người yên lặng đi đường, trong lúc nhất thời không lời có thể nói.

“Âm Ngọc Phong, Tú Dương thành có chỗ nào vui đùa, người nghỉ ở chỗ này đợi bao lâu? Người là một đảo đứng đầu bá chủ một phương, công chuyện nhất định sẽ bận nhiều việc, Âm Đại bọn họ nhất định rất gấp muốn người trở về.” Tô Y Nhân tìm được một đề tài.

“Tú Dương thành rất bình thường, không có địa phương vui đùa gì. Chặng qua khoảng cách nơi này ngoài một trăm ba mươi dặm có một Vạn Hoa sơn, trong Vạn Hoa sơn có một môn phái tu chân.” Chung quanh Tú Dương thành đương nhiên là có môn phái giang hồ bình thường, nhưng bọn họ làm sao có thể vào tới mắt của người tu chân?

Âm Ngọc Phong vừa đem chơi cành liễu vòng hoa, vừa hỏi đáp, “Môn phái liên kêu Vạn Hoa cung, là một môn phái tất cả đều là nữ nhân.” Âm Đại bọ họ sẽ không gặp, bởi vì hần cách mấy ngày liền thi triển thân thuật, đem ảo ảnh vô hạn chân thật, có thể trong nháy mắt xuất hiện ở ngoài ngàn dặm đưa qua, một lòng hai dùng để ý đến sự vụ hần nhất định phải xử lý.

“Môn phái tu chân tất cả đều là nữ nhân?” Tô Y Nhân kinh ngạc nói, “Cung chủ các nàng nhất định rất lợi hại, nếu không cũng không thể đứng vững vàng tại tu chân giới.”

“Cung chủ Hồng Nguyệt cung chủ của Vạn Hoa cung là một thất phẩm nữ tiên, cho nên các nữ đệ tử của hần mới không có bị các nam nhân Tu Chân Giới ở Vĩnh Thái đế quốc lấn áp.” Âm Ngọc Phong nói.

Hơn bốn trăm năm trước hần chỉ thấy qua nàng, hần chán ghét nàng tùy ý câu đáp cường giả thái dương bỏ âm, nhưng người ta là một nguyên đánh một nguyên nhận, cho nên chỉ cần bọn họ không xúc động lợi ích cùng quyền uy của hần, hần sẽ không quản bọn họ loạn làm cái gì. Một nữ nhân vì đồng đạo nữ nhân dưới tay chống lên một mảnh bầu trời, ở trong quốc gia nam quyền tham chính, không dễ dàng!

“Thất phẩm nữ tiên quân Hồng Nguyệt cung chủ Âm Ngọc Phong, ngươi biết nàng có đúng hay không, ngươi dẫn ta đi Vạn Hoa cung xem một chút như thế nào?” Nàng hăng hái bùng bùng hỏi.

“Không đi!” Âm Ngọc Phong quả quyết cự tuyệt, “Vạn Hoa cung chưa làm qua chuyện ác gì đặc biệt, thỉnh thoảng cũng cứu trị dân chúng chứa chấp phụ nhân cùng trẻ con bị bỏ rơi, nhưng thanh danh bừa bãi, chỉ cần là tu sĩ biết tự ái, không có một cùng tu sĩ môn phái này kéo lên quan hệ.”

Hần muốn giá lâm Vạn Hoa cung, Vạn Hoa cung nhất định sẽ sử xuất chiêu số cả người lấy lòng hần, lôi kéo hần làm phía hậu đài của Vạn Hoa cung.

Hần là tà phái độc đế, danh tiếng cũng không tiện, nhưng nếu quả thật muốn cùng Vạn Hoa cung câu đáp lên, thái đi bà xa ở Khôn Nguyên quốc Phụng Hoàng sơn nhất định sẽ tự mình bay tới khiển trách hần, giống như hần khi còn nhỏ như vậy gọi hần sao chép một trăm lần điều luật nam tử cần tuân thủ đặc hữu của Khôn Nguyên quốc.

“Đi?” Tô Y Nhân nhất thời ngây ngẩn cả người. Cứu trị dân chúng chứa chấp phụ nhân cùng trẻ con bị bỏ rơi là việc thiện thật lớn, tại sao có thể nói danh tiếng bừa bãi đây? Âm Ngọc Phong trước một câu nói còn nói người ta chưa làm qua chuyện đặc biệt ác đây.

Đã hồi hận nhắc tới Vạn Hoa cung Âm Ngọc Phong do dự một chút, nói, “Môn phái này bị người của Tu Chân Giới xưng là mài kính môn.”

“Người ta rất am hiểu mài gương không tốt sao?” Tô Y Nhân kinh ngạc phải nói, “Tỷ tỷ ta cho ta tiểu gương đồng giống như sáng không bằng trước, ta đi mời các nàng mài mài.”

Tỷ tỷ có một mặt tiểu gương đồng tiên quân sư phụ đưa, nhìn nàng thích, còn khen đôi câu, mặc dù không bỏ được cũng rất nhanh chuyển đưa cho nàng.

Mài kính này không phải là mài kính kia!

Bởi vì Tô Y Nhân ngây thơ đơn thuần, Âm Ngọc Phong thiếu chút nữa nở nụ cười.

“Y Nhân, các nàng sẽ không giúp ngươi mài gương đồng.”

Khỏe miệng guru nhả cười, Âm Ngọc Phong nói, “Ta dẫn ngươi đi Minh Kính lâu ở Hồng Loan trấn, chọn lựa mấy kính sơ trang tốt hơn cho ngươi.”

Tô Khả Nhi Tô Y Nhân sau sáu tuổi sinh trưởng ở Vạn Vân sơn Thiên Thành cung, cần hết thấy đều là Lãnh Tu Trúc cung cấp, nếu Tô Y Nhân là người của hần, một châm một đường trên thân Tô Y Nhân cũng hần từ hần cung cấp mới là. Tiểu gương đồng kia sau này tìm một cơ hội để cho nàng vứt bỏ hoặc là để nàng trả lại cho tỷ tỷ nàng.

Tô Y Nhân đối với môn phái tất cả đều là nữ tu sĩ cảm thấy rất hứng thú, không từ bỏ lại hỏi tới, “Các nàng đó mài gương gì? Mài theo loại pháp khí như kính chiếu yêu sao?”

Âm Ngọc Phong không muốn trả lời cái vấn đề này, nhìn chung quanh đáp sang chuyện khác, “Ngươi nói kính chiếu yêu là dùng tới phân biệt yêu quý tình quái đi? Thế giới này không cần kính chiếu yêu, bởi vì tu sĩ dựa vào cảm giác có thể cảm ứng được ‘khí’ mà phi nhân đặc hữu tới”.

Hần thấp giọng tình tế giảng giải cho Tô Y Nhân phán đoán của Cửu châu đại lục đối với phi nhân người tu chân, xảo diệu truyền thụ kiến thức cho Tô Y Nhân.

Yêu quý tình quái là một định nghĩa sơ lược, trừ tàn niệm của người lúc chết hình thành quý, yêu, tình, quái tất cả đều là phi nhân. Cỏ cây cùng động vật ăn cỏ hấp thu thiên địa linh khí nhật nguyệt tinh hoa tiến hành tu luyện phần lớn được gọi là tình, bởi vì tình tình bọn họ ôn hòa, không cùng ai là địch; còn cầm thú lợi dụng cắn nuốt máu thịt tình khí loài người tu luyện thống nhất liệt vào yêu quái, là đối tượng loài người tu sĩ chính nghĩa muốn tiêu diệt. Tà phái tu sĩ cũng yêu sẵn yêu quái luyện chế đan dược, bởi vì như vậy sẽ không rước lấy chính phái tu sĩ đuổi giết.

Ngọc Phong, mang ta đi bên ngoài Vạn Hoa cung xem một chút có được hay không? Ta không muốn cầu xin vào xem nữa.

Ngọc Phong, ngươi rõ ràng là không muốn để cho ta thấy các nàng. Các nàng có cái gì đặc biệt?

Ngọc Phong, mang ta đi xem một chút đi.

Ngọc Phong

Tô Y Nhân đối với yêu quý tình quái không có hứng thú, cố chấp hơn phải đi xem một chút các nữ tu sĩ biết làm loại pháp khí gương.

Âm Ngọc Phong bị buộc phải bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nói, “Các nữ tu sĩ Vạn Hoa cung có chỗ đặc biệt chính là: thích cùng nữ nhân hoan ái!” Mặc dù các nàng cũng cùng nam tu sĩ hoan ái, nhưng chẳng qua là trao đổi ích lợi, không có thật lòng.

Lôi ti, bách hợp!

Tô Y Nhân lúc này mới nhớ tới ý nghĩa kèm theo của mài kính là: hai nữ nhân lẫn nhau vuốt ve, từ trong đạt được an ủi.

Nàng ngượng đỏ một khuôn mặt nhỏ nhắn, linh ngộ tới đây sau lập tức đẩy trách nhiệm, “Đều tại người áp ứng không chịu nói thẳng, treo lên lòng hiếu kỳ của ta.”

Dừng một chút, nàng che giấu nói, “Ta thật ra thì cũng chính là đối với môn phái tất cả đều là nữ tu sĩ có chút tò mò, không có nửa điểm ý tứ kết giao các nàng.”

Nếu như nàng không có nhớ lầm, biểu tỷ vì Tô Khả Nhi an bài một nữ tu sĩ yêu làm bách hợp, dường như còn là nữ tu sĩ giai đoạn “Chân”.

Tú Dương thành nàng nhớ. Nếu như gặp phải tỷ tỷ, nàng lại muốn dẫn dò nàng, không thể đến Vạn Hoa sơn bên ngoài thành Tú Dương, cùng với địa khu chung quanh Vạn Hoa sơn.

Tô Y Nhân đáng vẻ lúng túng mặt đỏ rất đáng yêu, Âm Ngọc Phong thấy trong tâm rạo rục lên rung động ầm ập.

“Y Nhân.” Hắn nheo mắt cười nói.

“Ân?” Tô Y Nhân nghi ngờ nói. Hắn cười như vậy thoát nhìn có chút cổ quái.

“Nữ nhân mài kính vĩnh viễn cũng không hưởng thụ được chân chính vui vầy cá nước, người ngàn vạn chó bị bên ngoài tiêu dao sung sướng của các nàng mê hoặc.” Hắn cười cảnh cáo nói. Mặc dù hắn xác định mình sẽ vững vàng coi chừng Tô Y Nhân, nhưng nữ tu sĩ Vạn Hoa cung tuyệt đại đa số quá cuồng theo tính, hắn rất lo lắng nàng một khi gặp gỡ các nàng liền bị ảnh hưởng đến.

Tô Y Nhân bĩu môi, nói, “Ban ngày người nói cái này không thấy ngại a? Nữ nhân cùng nữ nhân ở cùng nhau chuyện vui vẻ khuê phòng, nam nhân các người lại sao có thể hiểu rõ?” Bằng không trong xã hội văn minh cũng sẽ không công khai xuất hiện bách hợp, lôi ti.

Cái gì, nàng biết nữ nhân cùng nữ nhân.....

Âm Ngọc Phong trong lòng chuông cảnh báo vang lên, vội vàng hỏi tới, “Người không phải là không biết ý tứ của mài kính sao?”

Tô Y Nhân nhất thời cười rất vô tội đứng lên, “Ta ngay từ đầu quả thật không biết ý tứ mài kính, nhưng nghe người giải thích lập tức hiểu. Loại nữ nhân này ở chúng ta bên kia gọi bách hợp nữ, lôi ti nữ.”

Chớ đem nàng làm thành cô gái đơn thuần nhốt ở trong khuê phòng trên cái thế giới này có được hay không? Nàng có lẽ ra đời không sâu, nhưng hiểu đồ tuyệt đối không thể ít so với nữ nhân đã cưới ở nơi này!

Thế giới mà linh hồn nàng đã từng ở rốt cuộc là một thế giới phản bội đạo như thế nào?

Âm Ngọc Phong nhất thời khiếp sợ quên mất đi bộ.

Tô Y Nhân thấy hắn bị mình nói phải kinh hãi, dương dương đắc ý nhìn về bốn phía, đột nhiên thấy bốn tên cô gái xinh đẹp áo quần hoa lệ đang tay trong tay từ sau một cây liễu rậm rạp ở đằng xa nơi du khách thưa thớt đi ra.

Các nàng là tu sĩ!

Bọn họ là tu sĩ!

Các tu sĩ coi như núp ở trong đám người, nhưng chỉ cần cách xa lẫn nhau không phải là rất xa là có thể cảm giác được sự tồn tại của đối phương.

Lúc bốn tên nữ tu sĩ xinh đẹp áo quần hoa lệ kia ẩn thân bay đến sau cây liễu lại xuất hiện thân ảnh, tính toán lẫn vào trong đám người du ngoạn, Âm Ngọc Phong bởi vì lời của Tô Y Nhân mà bị khiếp sợ lại nhận ra được các nàng xuất hiện còn so Tô Y Nhân hơi mau hơn mấy giây, ánh mắt bén nhọn nhìn về bên kia.

Thật là nhắc tới cái gì cái gì liền xuất hiện.

Âm Ngọc Phong thấy bốn tên nữ nhân dung nhan kiều mỹ, bề ngoài tuổi tác ở giữa hai mươi tới hai mươi lăm tuổi y phục rực rỡ kia, trên mặt nhất thời bao phủ lên một tầng sương lạnh.

Sẽ không phải là vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến?

Tô Y Nhân tò mò không chớp mắt nhìn về bốn tên nữ tu sĩ xinh đẹp kia, cố gắng cảm ứng thực lực của các nàng.

Nàng đã là “Chân” cấp tứ phẩm tu sĩ, có thể đại khái phân biệt linh lực phẩm cấp của tu sĩ tam phẩm cùng tam phẩm trở xuống (Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là người ta không ẩn giấu thực lực).

Trong bốn tên nữ tu sĩ y phục rực rỡ này, hai tam phẩm tu sĩ, hai thực lực rõ ràng so nàng cao rất nhiều!

Trong đại cương《Tô Khả Nhi tu tiên kĩ》thiết định người nữ bách hợp tu chân, sẽ là nữ tu sĩ mặc cung trang màu vàng bình thường, còn là nữ tu sĩ mặc cung trang màu tím nhạt với lớp sa mỏng?

Nàng bên này, khí thế của Âm Ngọc Phong trong lạnh lùng tràn đầy cự tuyệt, tin tức không cho tiếp cận. Bên kia, nữ tu sĩ cung trang màu tím nhạt cùng nữ tu sĩ cung trang màu vàng châu đầu ghé tai mấy câu, song song hướng Âm Ngọc Phong cách khoảng không làm ấp, sau đó mang theo đồng bạn các nàng lẫn vào trong dòng người, đi hướng phương hướng ngược lại cùng Âm Ngọc Phong bọn họ.

Nhẹ nhàng bắt lại tay nhỏ bé của Tô Y Nhân, Âm Ngọc Phong rất bình tĩnh nói, “Nhanh đến cửa thành rồi.”

“Các nàng” Tô Y Nhân do dự nói, “Các nàng chính là nữ tu sĩ Vạn Hoa cung?” Cứ như vậy sát vai mà qua? Ai, rốt cuộc là nữ xứng a, không có kịch tính gì phát sinh.

“Là.” Âm Ngọc Phong vừa lôi kéo Tô Y Nhân đi vừa nói, “Đoán chừng các nàng ở trong Vạn Hoa cung ngây ngô chán rồi, thừa dịp hôm nay đi ra du xuân.”

Y Nhân đối với cái thế giới này các loại tò mò, rất dễ dàng bị mang hư. Các nữ nhân sở thích nghịch thiên âm dương đảo lộn, tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt hắn và nàng!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Âm Ngọc Phong sợ cái gì sẽ tới cái gì.

Ngày thứ hai, hắn đang ở sân làm sớm khóa —— chiết một đoạn nhánh cây luyện kiếm, người làm Âm Nhị Thập Nhất liền tự mình chạy tới hướng hắn bẩm báo: cung chủ của Vạn Hoa cung Hồng Nguyệt cung chủ phái người xuống bái thiếp muốn bái phỏng độc đế đại nhân, mà bản thân nàng đã đến bên ngoài cửa phủ.

“Bái thiếp cùng người cùng nhau đến? Sống được quá lâu, thật đem lễ phép cơ bản nhất khi bái phỏng người khác cũng quên!” Âm Ngọc Phong nhẹ trách mắng. Vứt bỏ nhánh cây trong tay, hắn quay đầu xem một chút Tô Y Nhân đang nhắm mắt ngồi xếp bằng vận công ở bên trong tự thủy linh pháp trận cao cấp.

Nơi này là vùng đất tầm thường của người bình thường cư ngụ, linh khí mỏng manh, trọc khí rất nhiều, cho nên hắn đem người làm trong viện toàn bộ điều đi, ở trên sân cỏ bên thủy đường dùng băng linh thạch bố trí một tự linh pháp trận cao cấp, để cho Tô Y Nhân ngồi ở trong trận luyện tập tiên thiên băng ngọc tâm pháp.

Y theo dĩ vãng thời gian tính toán, nàng phải thời điểm mặt trời lên cao ba sào mới có thể vận công xong.

Âm Ngọc Phong tính một chút thời gian, đứng lại, hai tay mười ngón kết thành pháp ấn.

Chậm rãi, thân thể hắn thay đổi mơ hồ, mơ hồ xuất hiện đồng thời hai ảo ảnh. Đột nhiên, hai ảnh một hướng bên trái nhảy qua nửa bước, một hướng bên phải nhảy qua nửa bước, sau đó hai cái bóng đồng thời hoàn toàn thật thể hóa.

Phân - thân thuật!

“Chủ nhân.” Âm Nhị Thập Nhất đứng xuôi tay, trong lòng chỉ có cung kính cùng sùng bái.

Hai Âm Ngọc Phong cũng mặt lạnh như băng, nhưng lúc nhìn về phía Tô Y Nhân, trong mắt cũng lưu động ôn nhu; lúc nhìn về phía Âm Nhị Thập Nhất, trong mắt cũng tràn đầy tôn quý ngạo khí.

Âm Ngọc Phong bên phải nói, “Người trước đem nàng dẫn đến phòng tiếp khách chính đường ở tiền viện, bốn đảo chủ một hồi nữa liền đến.” Hắn còn mặc trường bào màu trắng trong nhà đây.

“Là, chủ nhân.” Âm Nhị Thập Nhất cung cung kính kính lĩnh mệnh, lui về phía sau xoay người rời đi.

Hai Âm Ngọc Phong nhìn nhau một cái, Âm Ngọc Phong bên trái đi tới đối diện Tô Y Nhân, yên lặng ngồi xuống, Âm Ngọc Phong bên phải đi vào trong nhà đôi xiêm áo.

Bản thể là chân chính mình, phân - thân là linh lực tinh nguyên biến thành mình. Thực lực phân - thân nhỏ hơn cách xa so với bản thể, nếu như bị công kích bản thể sẽ bị ảnh hưởng lớn. Sắp thấy Hồng Nguyệt cung chủ của Vạn Hoa cung là một thất phẩm nữ tiên quân, hẳn không thể khinh thường, chỉ có thể để cho phân - thân lưu lại vì Tô Y Nhân đang vận công tu luyện hộ pháp, bản thể đi ra ngoài tiếp khách.

Âm Ngọc Phong khoảng cách lần trước cùng Hồng Nguyệt cung chủ gặp mặt đến bây giờ đã rất lâu, hẳn đã không nhớ rõ mặt mũi Hồng Nguyệt cung chủ nữa, chỉ biết nàng là một nữ nhân xinh đẹp phong hoa tuyết đại lẳng lơ tận xương. Khi đi đến tiền viện chính đường bên ngoài đại sảnh, Lần đầu tiên nhìn thấy tuyệt thế mỹ phụ đáng người đỉnh đỉnh ngọc lập tựa như thiếu nữ, trong lòng hẳn “lạc đặng” vừa vang lên: Tô Khả Nhi!

Cơ hồ giống nhau mặt trứng ngan tinh xảo, mày liễu đen nhánh tu sửa hoàn hảo, lông mi như phiến, hai tròng mắt đen sáng yêu kiều như nước mùa thu câu tâm hồn người; mũi quỳnh cao thẳng đàn miệng đỏ búng

Nếu như có người nói Tô Khả Nhi cùng Hồng Nguyệt cung chủ nhất định không có liên hệ máu mủ, Âm Ngọc Phong sẽ nói người nọ nhắm mắt lại nói hươu nói vượn.

Tô Y Nhân cùng Tô Khả Nhi mặc dù dáng dấp không phải là rất giống, nhưng là tỷ muội song sinh. Tô Khả Nhi tuổi còn nhỏ, tâm tư lại rất đơn thuần, không bằng Hồng Nguyệt cung chủ tâm như con bò cạp trở mặt vô tình, nhưng phương diện đa tình thật cùng Hồng Nguyệt cung chủ rất giống nhau.

Tô Khả Nhi cùng Hồng Nguyệt cung chủ. Tô Y Nhân cùng Hồng Nguyệt cung chủ. Mẫu thân của Tô Y Nhân cùng Tô Khả Nhi là người bình thường, như vậy thiên phú tu chân của Tô Khả Nhi cùng Tô Y Nhân nếu như không phải là trời cao ban cho cũng rất có thể là di truyền từ phụ thân của các nàng, Tô Y Nhân Tô Khả Nhi nói không chừng là thân tôn nữ cách mấy đời của Hồng Nguyệt cung chủ!

Tuyệt không thể để cho Tô Y Nhân thấy Hồng Nguyệt cung chủ! Mặc dù linh hồn của Tô Y Nhân đến từ một cái thế giới khác, nhưng rất khó nói bản năng của thân thể không thể ảnh hưởng tới ý chí của linh hồn!

Trong lòng quyết định chủ ý, Âm Ngọc Phong gương mặt tuần tú sương lạnh, quanh thân tràn đầy khí thế để vương lãnh ngạo bá đạo.

Âm Nhị Thập Nhất đang nhiệt tình chiêu đãi khách nhân thấy chủ nhân xuất hiện ở bên ngoài phòng khách, lập tức chạy tới nghênh đón chủ nhân của mình. “Chủ nhân.” Hẳn khom người thi lễ sau, chuyển qua sau lưng Âm Ngọc Phong cung kính đứng thẳng.

“Âm đảo chủ, tiếp Hồng Nguyệt mạo muội tới cửa bái phỏng, kính xin tha lỗi nhiều hơn. Ha ha ha. Hơn bốn trăm năm không thấy, đảo chủ phong thái vẫn tuần láng như cũ, đáng tiếc Hồng Nguyệt ngu độn, tu vi dừng lại không bước, dung mạo ngày càng già.” Hồng Nguyệt cung chủ người mặc hồng trù cung trang, áo trong hồng sa thấp ngực hướng Âm Ngọc Phong mới vào cửa khẽ thi lễ, tiếng cười dễ nghe giống như hoàng oanh xuất cốc. Lúc thi lễ, cổ áo rộng rãi của nàng lập tức trượt qua một bên, lộ ra nửa bên vai ôn nhuận tuyết trắng của nàng. Cái thi lễ này, đây là phong tình vạn chủng a.

(Bọn họ mặc dù cùng là “Tiên” cấp thất phẩm tu sĩ, nhưng một là bước vào “Tiên” cấp không lâu, một đã đạt tới thất phẩm tột cùng, chỉ chờ ngộ tính cùng cơ duyên là có thể lên cấp thành bát phẩm tu sĩ.)

“Văn bối xxx bái kiến đảo chủ.” Tám tên thiếu nữ cung trang sa mòng đứng ở sau lưng Hồng Nguyệt cung chủ động tác đồng loạt đầy dặt khua thân hành lễ, thanh âm chất chứa mềm mại, rất là dễ nghe.

Âm Ngọc Phong ánh mắt trong trẻo lạnh lùng sạch sẽ thoảng như không thấy, đối với Hồng Nguyệt cung chủ ôm quyền, lạnh nhạt nói, “Cung chủ đa lễ. Cung chủ nói thể sai rồi, cung chủ dung mạo kiều mỹ tựa như thiếu phụ, tại sao ỉ vừa nói già? Cung chủ, mời, mời ngồi.”

Thiếu nữ xinh đẹp thanh thuần, thiếu phụ thành thực quyến rũ, mùi hương phấn trần ngập toàn bộ đại sảnh phảng phất hoàn toàn không thể dao động ở lòng của Âm Ngọc Phong, hẳn ung dung uy nghi từ bên người Hồng Nguyệt cung chủ cùng các thiếu nữ xuyên qua, đi lên hai cấp bình thai phía trong cùng chính đường đại sảnh, đứng ở bên cái bàn gỗ án dừng một chút, lần nữa ý bảo Hồng Nguyệt cung chủ không cần đa lễ, sau đó đi vòng qua sau bàn ngồi xuống trên ghế thái sư.

Hắn là đứng đầu thế lực không lồ Thương Vân đảo, để vương trong bóng tối của Vĩnh Thái đế quốc, chính là một cung chủ Vạn Hoa cung, không có tư cách cùng hắn ngồi ngang hàng! Mang một đám thiếu nữ tu sĩ căn cơ tốt tới đây, chẳng lẽ là muốn hiến tặng cho hắn thái âm bổ dương dưng? Buồn cười, hẳn muốn tính toán thái âm bổ dương, tự nhiên sẽ có đám người làm trung thành đi thu tập thiếu nữ tu sĩ cả người cũng rất thuần khiết tới!

Cung chủ Hồng Nguyệt của Vạn Hoa cung biết mình có bao nhiêu cân lượng, cũng không dám xa muốn độc để đại nhân có thể nhiệt tình khoản đãi mình. Nàng lộ ra một nụ cười kiều mỹ cảm ơn Âm Ngọc Phong, sau đó ý bảo đệ tử trong cung còn bảo tồn tư thế hành lễ đứng dậy, tư thái ưu nhã ngồi trên một cái ghế ở bên trái dưới bậc thang.

Tâm phúc người làm của Âm Nhị Thập Nhất dâng lên trong phủ loại trà tốt nhất có thể tìm tới, lặng yên lui đến ngoài phòng khách, chờ đợi bên trong ra lệnh.

“Âm đảo chủ.” Hồng Nguyệt cung chủ bắt đầu cùng Âm Ngọc Phong hàn huyên.

Âm Ngọc Phong vốn là một lòng hai dưng, trong lòng lại để ý Tô Y Nhân, không có hứng thú cùng nàng khách sáo, rũ mắt nghe mấy câu nói sau, vẫn

lạnh lùng hỏi thăm ý nàng tới.

Hồng Nguyệt cung chủ chính giữa ý, đoan chính đáng người nói, “Âm đảo chủ, ngày hôm qua mấy vị đệ tử trẻ tuổi trong cung thiếp ra cửa du xuân, thấy một vị tu sĩ lực lượng sâu không lường được cùng một tên đệ tử nữ tu sĩ, sau khi trở về liền bẩm báo thiếp. Thiếp nghe đệ tử kể lại, liền đoán là độc đế đại nhân đảo chủ Thương Vân đảo giá lâm. Bởi vì Vĩnh Thái đế quốc Tu giả giới trừ ngài không có cái nam tu sĩ nào dung mạo ở hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, lại có khí thế tôn quý lãnh ngạo như vậy. Thiếp cả gan tới cửa bái kiến, đồng thời muốn mời đại nhân đi Vạn Hoa cung của thiếp làm khách.” Ngồi hướng Âm Ngọc Phong hơi khom người, bày tỏ mình mạo muội.

“Đảo chủ, một trăm năm mươi năm trước Vạn Hoa cung chế riêng rượu hoa đào năm nay có thể mở đàn thưởng thức, thiếp không dám một mình hưởng dụng rượu ngon, muốn mời người trong đồng đạo cộng ẩm, thưởng cảnh xuân. Đảo chủ, Vạn Hoa cung của thiếp có thể chiêu đãi khách quý giống như ngài sao?” Trông mắt thủy uông uông của nàng ngưng mắt nhìn Âm Ngọc Phong, đàn miệng đỏ bừng ôn uyển vừa nói lời làm nam nhân động tâm

“Ý tốt của cung chủ bốn đảo chủ tâm linh, chẳng qua là bốn đảo chủ không rảnh, chỉ có thể cô phụ ý tốt của cung chủ.” Âm Ngọc Phong lạnh lùng cự tuyệt nói. Nếu là hấn bước vào Vạn Hoa cung, cho dù cái gì cũng không làm, người khác cũng sẽ đem hấn làm mất thú(*) mới của cung chủ Vạn Hoa cung, đem hấn làm thành núi dựa cho Vạn Hoa cung.

“Đảo chủ, rượu hoa đào của Vạn Hoa cung dùng gạo tốt nhất năm đó cùng hoa đào trên cây đào ngàn năm sau Vạn Hoa cung, nước suối tinh khiết cam ngọt nhất nhất trong suối nước bên ngoài hai trăm dặm cát tạo mà thành, nữ nhân thường uống có thể dưỡng nhan dưỡng da, thanh thoảng uống rượu say gặp mặt như hoa đào dung nhan xinh đẹp, đảo chủ không bằng mang theo ngài..... vị kia cùng đi như thế nào?” Nàng chưa từ bỏ ý định mời nói.

Nam nhân thể lực như mặt trời ban trưa ở Vĩnh Thái Tu Chân Giới từ trong địa bàn của nàng đi qua, nàng nhất định phải đem hấn mời vào Vạn Hoa cung. Ba người thành hồ, tương lai cho dù độc đế đại nhân phủ nhận, người khác cũng sẽ cho là hấn có quan hệ với nữ nhân Vạn Hoa cung.

“Cung chủ khát, mời uống trà.” Âm Ngọc Phong gương mặt tuấn tú lạnh lùng bung lên chén trà bạch từ trước mặt mình hướng Hồng Nguyệt cung chủ giơ lên một cái. Hấn đối với rượu hoa đào của Hồng Nguyệt cung chủ có chút hứng thú, nhưng sẽ không vì loại rượu hoa đào có cũng được không có cũng không sao này mà bại hư danh tiếng của mình, lại không biết mạo hiểm để cho Tô Y Nhân thấy Hồng Nguyệt cung chủ.

Hắn đây là bung trà tiễn khách!

Hồng Nguyệt cung chủ có thể có thành tựu của ngày hôm nay không khỏi có quan hệ cùng nàng mặt dày mày dạn. Nàng cười tủm tỉm bung lên chén trà bạch từ tinh xảo, tru nhả nhẹ nhấp một miếng, nói, “Cái này hình như là trà non mới ra đầu tiên ở đầu mùa xuân năm nay. Thiếp đoán một chút, là Ngâm Xuân Bích Nha trên sườn núi bên ngoài Tú Dương tây thành có phải hay không?”

Một đôi mắt đẹp thủy uông uông phiêu hướng Âm Nhị Thập Nhất đứng ở bên người Âm Ngọc Phong. Chủ nhân chân chính của tòa phủ đệ này mặc dù là Âm Ngọc Phong, nhưng hấn mấy chục năm trên trăm năm cũng chưa chắc tới ở một lần, cho nên chủ sự nơi này chính là Âm Nhị Thập Nhất chủ nhân trên danh nghĩa của phủ đệ này.

Âm Nhị Thập Nhất xem một cái sắc mặt của chủ nhân, cẩn thận nói, “Cung chủ nói không sai. Đây là lá cây non mới nửa tháng trước hái sau sao chế mà thành, hôm nay mới lấy ra ngâm.”

“A a a a, thiếp đây là có khẩu phúc a.....” Hồng Nguyệt cung chủ che miệng nở nụ cười, cười đến mức hai con điệp yêu hoa kim bộ điều trên búi tóc thoáng một cái thoáng một cái, cơ hồ nhanh chóng mù mắt người khác.

Âm Ngọc Phong không nhịn được lấy đầu ngón tay gõ gõ tay vịn ghế Thái sư, chân mày thấp rừ, ánh mắt rơi vào trên gạch men thanh hoa dưới bậc thang.

Cái cung chủ Vạn Hoa cung này thật không thức thời, sẽ không chủ động cáo từ hấn muốn đuổi người. Y Nhân đã thu công, hấn không thể không mượn phân - thân cùng nàng nói chuyện. Y Nhân đối với lời nói của hấn càng ngày càng hiểu rõ, hấn nếu không thu công, bí mật về phân - thân liền có thể có thể bị nàng phát hiện.

“Đảo chủ đại nhân, ngày hôm qua bốn tên đệ tử kia của ta nhìn thấy vị tiểu cô nương kia không biết là hái từ nhà nào, nghe nói có linh lực tài nghệ từ phẩm tu sĩ đây.”

Không nhìn Âm Ngọc Phong không tiếng động đuổi khách, Hồng Nguyệt cung chủ lại đem đề tài chuyển sang người Âm Ngọc Phong đề ý, “Đảo chủ ngàn năm cao khiết tu thân, lần này cùng một danh nữ tu sĩ ở bên ngoài thành Tú Dương chơi trò chơi càn liễu vòng hoa, có phải hay không bày tỏ, đảo chủ chuyện vui gần, Thương Vân đảo muốn mở cửa nghênh khách đây? Lúc nào đảo chủ đại yễn tân khách, thiếp cũng tốt chuẩn bị một ít lễ vật.”

Thương Vân đảo là chỗ tu luyện của độc đế, cũng là đại bản doanh của hấn, nhưng là trăm nghìn năm, Thương Vân đảo không tiếp đãi khách nhân, người mạnh xông vào, bao gồm một tên bát phẩm tiên quân lòng mang chính nghĩa nguyện ý vì dân trừ hại, tất cả đều có đến không có về.

Âm Ngọc Phong nghe vậy, ánh mắt lạnh như băng quét về phía Hồng Nguyệt cung chủ, tức giận nói, “Cung chủ cùng bốn đảo chủ không quen không biết, chuyện riêng của bốn đảo chủ không nhọc cung chủ quan tâm!” Nàng đập đến chỗ đau của hấn!

Hồng Nguyệt cung chủ ngưng ngưng nghiêm mặt còn muốn nói gì nữa, chỉ thấy Âm Ngọc Phong hấn như chim ưng bay ra đại sảnh, lãnh ngạo lưu lại một câu nói: “Nhị Thập Nhất, tiễn khách”.

Một đảo đứng đầu, ngàn tuổi cường giả bị người tôn vì độc đế bởi vì không nhịn được gặp khách, cư nhiên cứ như vậy bỏ rơi một cung đứng đầu cùng vị cấp thất phẩm tu sĩ đi rồi!

Bị nghiêm trọng coi thường trên mặt kiêu mỹ vô song của Hồng Nguyệt cung chủ lộ ra một chút tức giận. Nàng nói thế nào cũng là đứng đầu một cung, “Tiên” cấp nữ tiên quân, hấn cư nhiên hạ thế diện của nàng như thế!

Âm Ngọc Phong thật tâm tình khó chịu đến nghiêm trọng chậm trễ cung chủ Vạn Hoa cung thế lực không nhỏ?

Không phải là! Là Tô Y Nhân phát hiện hấn có cái gì không đúng, đang đối với phân - thân của hấn trên dưới xuống tay. Hấn nhất định phải một lòng hai dùng điều khiển phân - thân bay ra tầm mắt Tô Y Nhân trong thời gian quá ngắn bay đến phụ cận kia, cùng phân - thân hợp hai làm một.

P/S: Chúc mọi người năm mới vui vẻ. ^^~

(*) mặt thù: na ná kiểu như trai bao ý.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duối Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Tô Y Nhân thu công, mở hai mắt ra, chỉ thấy Âm Ngọc Phong ngồi xếp bằng ở đối diện mình cách đó không xa, cặp mắt đen nhánh trong trẻo lạnh lùng không gọn sóng đang nhìn mình.

Ánh mắt này cái tiêu cự này

Giống như ánh mắt là nhìn mình, nhưng tâm thần rõ ràng ở trên trời bên ngoài dạo chơi như vậy.

Tô Y Nhân nghi ngờ hướng hấn phát tay một cái, nói, “Uy, người nghĩ cái gì nghĩ đến mắt hèn như thế?”

Thế nào lòng không yên như vậy? Còn nói vì nàng hộ pháp đây, thật may là nàng chẳng qua là thường ngày luyện tập, tùy thời có thể dừng lại vận công, nếu như bị người công kích, thật không biết hấn có thể kịp thời bảo vệ được nàng hay không.

Bị nàng gọi, ánh mắt Âm Ngọc Phong đột nhiên thanh minh. Hấn cong môi mỉm, giọng nghiêm trang nói: “Muốn ta thế nào mới có thể làm cho người mau sớm mang thai.” Phần lớn ý thức dời đi tới đây.

“Thối, đều ở suy nghĩ lung tung.” Nàng mắc cỡ khẽ gắt, “Có rảnh rồi, còn là giúp ta hỏi thăm tung tích tỷ tỷ phu ta tương đối khá. Đã hơn ba năm, thật không biết bọn họ bây giờ thế nào.” Chậm rãi đứng dậy hoạt động gân cốt mấy cái, cẩn thận nhặt lên băng linh thạch phân bố ở chung quanh mình.

Những thứ linh thạch ánh sáng oánh oánh lạnh lạnh màu xanh da trời này lớn như trứng ngan, mặt ngoài trông phải dị thường trong suốt bóng loáng, bên trong tích chứa linh lực đoán chừng có thể kéo dài duy trì tụ linh trận cao cấp hơn hai mươi năm. Linh thạch cao cấp như vậy nàng cũng không dám giống như Âm Ngọc Phong tùy tiện trưng bày ở bên ngoài, còn để cho linh lực trong linh thạch kéo dài vận hành pháp trận, cho nên nàng cũng thu, đợi đến lần sau lúc luyện công lại để cho Âm Ngọc Phong bố trí tụ linh pháp trận cao cấp. Hơn nữa nhìn hấn bố trí lâu, nàng là có thể học được cái pháp trận cao cấp phức tạp này rồi.

Nghe được nàng lần nữa nhắc tới Tô Khả Nhi, bản thể ở chính đường phòng khách phía tiền viện, phần lớn ý thức đã chuyển qua trên người phân - thân, Âm Ngọc Phong kinh ngạc một cái, hỏi: “Ta thủy chung không nghĩ ra, người lại không tính là muội muội ruột của Tô Khả Nhi, tại sao còn quan tâm nàng như vậy? Người rất thích nàng?”

Kể từ khi biết Tô Y Nhân chân chính đã không tồn tại, linh hồn Tô Y Nhân bây giờ đến từ một cái thế giới khác, hấn liền đối với các nàng tỷ muội tình thâm cảm thấy buồn bực. Bây giờ thấy Hồng Nguyệt cung chủ của Vạn Hoa cung, hấn đột nhiên sinh ra một hoài nghi: bây giờ Tô Y Nhân đối với tỷ tỷ Tô Khả Nhi của thân thể có ấn tượng đặc biệt tốt, nàng có phải là có khuynh hướng thích mài kính hay không? Bằng không, hấn pháp lực cao thâm trẻ tuổi(?) anh tuấn, quyền nghiêng thiên hạ, nàng tại sao cũng không sùng bái kính ngưỡng, yêu hấn đây?

Tô Y Nhân nơi nào biết hấn sẽ suy nghĩ lung tung như vậy?

Nàng cười cười, nói, “Tô Khả Nhi thật là tỷ tỷ tốt mến yêu bảo vệ muội muội, ta không có lý do gì không thích nàng.”

Tỷ tỷ mặc dù quá đa tình, yêu một người đàn ông, lại không có biện pháp nhẫn tâm bỏ một người đàn ông khác, nhưng đối với muội muội là khắp nơi quan tâm, không có nửa điểm mục đích.

Đem sáu viên thượng phẩm băng linh thạch vừa nhặt lên đưa tới trước mặt Âm Ngọc Phong, nàng nói, “Nao, trả lại cho người.”

Biết hấn là đại đất hào, không quan tâm linh thạch, nàng hoàn toàn có thể chiếm lấy những thứ này, nhưng như vậy sẽ ra về mình là tham tiền tài của hấn, cho nên nàng mới có thể không đem linh thạch của hấn thu vào không gian trữ vật của mình.

Âm Ngọc Phong, không, nên nói là phân - thân của Âm Ngọc Phong, hấn mặc dù vô hạn chân thật, trên ngón tay cũng đeo một ngọc hoàn giới chỉ mực xanh biếc, nhưng thủy chung còn là một ảo ảnh. Hấn có thể buông thả linh lực, có thể thi triển pháp thuật, hấn lại không thể đem linh thạch Tô Y Nhân đưa tới trước mặt hấn thu vào trong ngọc hoàn giới chỉ mực xanh biếc.

Có phần lớn ý thức Âm Ngọc Phong (phân - thân) đứng dậy khuyên nhủ, “Y Nhân, ngươi là tu sĩ băng mộc song linh căn, bên người luôn cần chuẩn bị điểm băng linh thạch tốt.” Nhất định phải nhanh lên một chút đem Hồng Nguyệt cung chủ đuổi đi, bản thể phân - thân hợp hai làm một, nếu không Y Nhân nên phát hiện dị thường của hấn.

“Không được, hay là ngươi thu tương đối khá. Dù sao ta còn không biết bố trí tụ linh pháp trận cao cấp.” Tô Y Nhân lắc đầu cự tuyệt nói. Nàng bây giờ còn không phải thê tử của hấn, ăn hấn dùng hấn, còn bị phải người hầu hạ, cho nên mỗi một lần đạt được lễ vật trân quý của hấn, nàng đều có cảm giác dùng thân thể đổi vinh hoa phú quý.

“Ta đưa cho ngươi ngươi hãy thu!” Âm Ngọc Phong có chút phiền não.

Trên phòng khách ở chính đường tiền viện, Hồng Nguyệt cung chủ đồ thừa không đi, cứng rắn muốn mời hấn đi Vạn Hoa cung thưởng thức rượu gì của nàng, hấn bây giờ không có phương tiện lập tức để cho phân - thân cùng bản thể hợp hai làm một. Để cho Y Nhân nói trước phát hiện phân - thân của hấn cũng không coi là cái gì, nhưng đối mặt “Tiên” cấp nữ tu sĩ không phải là bạn không phải là địch, tạm thời không có lợi hại xung đột, hấn không muốn bại lộ bí mật của mình, bởi vì phân - thân thuật đang lúc cùng địch nhân chu toàn có hiệu dụng đánh bất ngờ.

Vì nàng không thu lễ vật liền hung nàng?

Tô Y Nhân đem thượng phẩm băng linh thạch thu vào trong mực xanh biếc lan ngọc bài, đi tới trước mặt Âm Ngọc Phong, nghi ngờ nói, “Ngươi hôm nay thế nào, ngay từ đầu tâm hồn không yên, một hồi lại nôn nao nóng nảy?” Trừ ở trên giường, hấn làm chuyện gì cũng ung dung tỉnh táo, tự tại.

Trong phòng khách chính đường, Hồng Nguyệt cung chủ đang hỏi thăm Âm Ngọc Phong khi nào thành thân bày bàn tiệc, đáp chỗ đau của Âm Ngọc Phong; bên này, Tô Y Nhân cảm thấy Âm Ngọc Phong phản ứng dị thường, cùng thái độ lúc thể thiếp vì nàng bố trí tụ linh pháp trận cao cấp, vì nàng hộ pháp bất đồng, cẩn thận đưa tay ra bắt cánh tay của hấn.

Nàng đoán hấn có thể có chứng tinh thần phân liệt di truyền từ gia tộc, bây giờ đang phát bệnh. Nàng đã từng suy nghĩ nếu như hấn phát bệnh nàng liền tránh phải xa xa, chờ trạng huống tinh thần hấn ổn định lại xuất hiện tại trước mặt hấn, nhưng bây giờ nàng lo lắng cho hấn, muốn trấn an tâm tình của hấn.

Phân - thân không máu không thịt không có nhiệt độ, phân - thân nếu như sử dụng vật thể liền cần lợi dụng linh lực cùng ý niệm điều khiển vật thể tới trong tay, để cho người khác thoát nhìn vật phẩm là “chộp vào” trong tay, hoặc là dùng linh lực biến ảo thành một vật thể, lừa gạt thị giác người khác.

Âm Ngọc Phong (phân - thân) không dám để cho Tô Y Nhân bắt lại cánh tay của mình, không dấu vết lui ra hai bước, nói, “Quần ngươi đã bị xuân lộ làm ướt, ngươi còn không trở về phòng đổi xiêm áo?”

Nàng sáng nay mặc thân y là một bộ nhu quần tuyết trắng, mặc dù nàng ngồi xếp bằng trên đất trải một tờ cỏ bò đoàn, nhưng dưới gấu quần thật bị lộ thủy trên cỏ lúc sáng sớm làm ướt, bên quần còn dính lên một chút dấu bùn ướt.

Càng ngày càng xác định hấn đang bộc phát bệnh tâm thần Tô Y Nhân ý vào hấn cung chịu, ôn nhu nói: “Ân, ta biết, ngươi phụng bồi ta trở về phòng thay quần áo có được hay không?” Cô chấp bước lên trước, muốn kéo cánh tay của hấn.

Hấn ở bên ngoài có lúc sẽ đối với nàng lãnh đạm điểm, nhưng chỉ cần là ở phòng ngủ, tính tình của hấn sẽ trở nên rất bình thản ôn nhu, nếu như bây giờ nàng đem hấn mang vào phòng ngủ, có lẽ có thể khiến cho tâm tình hấn ổn định lại.

Bởi vì phần lớn ý thức của Âm Ngọc Phong cũng chuyển qua trên người phân - thân, phân - thân phản ứng cực kỳ bén nhạy, thấy nàng có chấp muốn đụng chạm mình, lập tức chân bắt động thân thể bay ngược về phía sau mười mấy thước, trôi lơ lửng ở giữa không trung.

“Âm Ngọc Phong, ngươi xảy ra chuyện gì?” Tô Y Nhân ngửa đầu kinh ngạc kêu lên. Phản ứng của hấn cũng quá mức đi?

Nàng nhìn Âm Ngọc Phong trôi lơ lửng ở giữa không trung đang nhìn mình, nhẹ giọng gọi, “Ngọc Phong, xuống, chúng ta trở về phòng.” Nàng nhẹ nhàng kéo cổ áo một cái, lộ ra nửa bên tiểu yếm màu nộn hoàng.

jcj!

Đầu nhỏ của nàng đang suy nghĩ gì?

Âm Ngọc Phong (phân - thân) dờ khóc dờ cười, bản thể vẫn còn ở phòng khách chính đường bỏ xuống Hồng Nguyệt cung chủ chạy thẳng tới hậu viện trong phủ, một lòng hai dùng điều khiển hai thân thể, cố gắng ở thời điểm ánh mắt Tô Y Nhân không thấy được hợp hai làm một.

“Âm Ngọc Phong, ngươi trở lại.” Nhìn hấn bay đi, lo lắng hấn phát bệnh thương hại tới người khác, Tô Y Nhân vội vàng từ trong mực xanh biếc lan ngọc bài lấy ra Phượng Hoàng vũ y hướng trên người vừa đắp, vận khí linh lực xúc phát pháp trận trên Phượng Hoàng vũ y, bắt đầu đuổi phi hành thuật so nàng cao mình gấp trăm lần Âm Ngọc Phong.

Phi hành thuật của thất phẩm tu sĩ rốt cuộc so mới tứ phẩm tu sĩ vừa tiến vào “Chân” cấp cao mình vô số lần, Tô Y Nhân có Phượng Hoàng vũ y giúp sức cũng vẫn không thể nào đuổi theo lượn quanh vòng vòng trên chọc nàng Âm Ngọc Phong.

“Âm Ngọc Phong, người đứng lại đó cho ta. Người là chuyện gì xảy ra? Người ở đây chơi ta?” Tô Y Nhân thấy mình bất kể thế nào điều khiển Phụng Hoàng vũ y cũng không đuổi kịp Âm Ngọc Phong, mà Âm Ngọc Phong rất rõ ràng cho thấy ở trên chộc mình chơi, biết tinh thần hắn không có xảy ra vấn đề, ngược lại là mình có chút chứng vọng tưởng, giận đến kêu to lên.

“Y Nhân, vậy người tại sao muốn đuổi ta?” Âm Ngọc Phong từ một khúc quanh ở nóc nhà bay ra ngoài phản pháo Tô Y Nhân, đem Tô Y Nhân thu thế không được ôm cái đầy cổ lòng.

“Hừ, không nói cho người!”

Tô Y Nhân khí hồ hồ, “Tối, chúng ta đi xuống nói rõ ràng, người có phải có chuyện rất trọng yếu gạt ta hay không? Ta thanh minh trước, ta mặc dù rất nhất gan hèn yếu, nhưng trong đời ghét nhất bị lừa gạt, nếu ai lừa gạt ta, ta cả đời đều không tha thứ hắn.”

Hắn có lúc ở trước mặt nàng biểu hiện hiện tượng thất thần, nếu như hắn không phải là tinh thần nứt ra, liền nhất định là ở cố làm thần bí, muốn kích thích tò mò của nàng đối với hắn, sau đó rơi vào vòng tình của hắn.

Lừa gạt?

Âm Ngọc Phong khoe miệng mỉm cười, bình tĩnh nói, “Bồn đảo chủ cần lừa gạt một hoàng mao nha đầu?” Đang ở thời điểm Tô Y Nhân không thấy được hắn, bản thể cùng phân - thân hắn đã hợp hai làm một.

“Trời mới biết.” Tô Y Nhân lẩm bẩm một tiếng, hỏi, “Ta hy vọng người theo ta trở về phòng thay quần áo, người không muốn có thể nói, tại sao không nói còn khoa trương trốn tránh?”

Trên người hắn trần ngập mùi thuốc nhàn nhạt, cho dù hắn rất lâu không có đã động đến độc dược cổ trùng của hắn nữa, mùi thuốc này cũng không có tản đi; ngực của hắn nàng vô cùng quen thuộc, hắn hô hấp rất vững vàng, ánh mắt của hắn thanh minh tinh táo, cho nên hắn phải là rất bình thường.

Phân - thân thoát nhìn cùng thật một dạng, nhưng là chạm không tới!

Âm Ngọc Phong khẽ cười nói, “Trêu chọc người chơi.”

Trêu chọc người chơi, trêu chọc người chơi

Quả nhiên là trêu chọc ta chơi!

Tô Y Nhân tức phải thẳng giò chân, cả giận nói, “Ta không phải là mèo con của người!” Tức giận đẩy ra hắn, cánh tay huy động Phụng Hoàng vũ y, nhanh chóng hướng mặt đất hạ xuống.

Bởi vì Âm Ngọc Phong là một tiên quân ngàn tuổi, cho nên trong lòng nàng từ lo lắng tình cảm của hắn là bị tác giả biểu tỷ chi phối, còn lo lắng hắn xem nàng như tiểu súc vật đáng yêu mà nuôi chơi.

Đối mặt Âm Ngọc Phong, nàng không dám hy vọng xa vời hắn có thể ngang hàng đối đãi nàng, nhưng khát vọng hắn cho nàng tôn nghiêm hạn độ thấp nhất!

Mèo con? Y Nhân, khi người cuộn tròn ở trong ngực ta, thật là có mấy phần đáng về mèo con lười biếng.

Bén nhảy phát giác tâm tình của nàng biến chuyển, Âm Ngọc Phong cái gì cũng không nói, lạnh lẽ phụng bồi nàng đáp xuống thêm đá trước chính phòng trong viện.

“Âm Ngọc Phong, người chừng nào thì lên đường? Ta ở chỗ này ngây ngô chán rồi.” Tô Y Nhân lạnh lùng nói. Nếu như hắn thật cung chịu nàng, sẽ không bởi vì nàng đùa bốn tiểu tính khí liền nổi giận.

“Chỉ cần người nghĩ, tùy thời có thể rời đi.” Âm Ngọc Phong nói, hắn nửa đường vòng đến Tú Dương thành, cũng là muốn xác định lòng của nàng, cho nàng thân phận. Nếu chuyện hoàn thành một nửa, hôn ước cũng mua, hắn còn là sớm một chút rời đi cái địa phương có nữ nhân Vạn Hoa cung này.

“Ngày mai sẽ rời đi!” Tô Y Nhân nói, bước nhanh đi vào nhà, đem Âm Ngọc Phong bỏ mặc ở bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thế* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Phủ đệ này của Âm Ngọc Phong ở vào trong thành Tú Dương, cho nên hậu viện phủ đệ còn là bố trí chương nhãn pháp trận. Chẳng qua chương nhãn pháp trận có thể che giấu tầm mắt người bình thường cùng phẩm cấp thấp tu sĩ, không ngăn được ánh mắt của “Tiên” cấp tu sĩ. Cung chủ Hồng Nguyệt

của Vạn Hoa cung ở Âm Nhị Thập Nhất một mực cung kính cung tiễn đi ra chính đường phòng khách tiền viện, liền nghe đến tiếng kêu thanh lương của thiếu nữ, thấy Âm Ngọc Phong mặc cẩm bào mực xanh biếc cùng một bạch y nữ tử khoác áo choàng màu đỏ truy đuổi ở giữa không trung.

“Nhị Thập Nhất, vị cô nương kia chính là bảo bối trong lòng đảo chủ nhà ngươi?” Hồng Nguyệt cung chủ ngược nhìn bầu trời, khẽ cười nói, “Từ xa nhìn lại, là một bé gái thân hình nhỏ nhắn tính tình đáng yêu a, Bồn cung chủ tò mò, tới gần đằng trước nhìn.”

Nói xong, không nhìn Âm Nhị Thập Nhất thay đổi sắc mặt, phi thân lên trời, nhẹ nhàng đứng dịp chuyển qua chướng nhãn pháp trận, trôi lơ lửng ở sát bên cạnh pháp trận ngắm nhìn, chờ đợi Âm Ngọc Phong cùng Tô Y Nhân phát hiện nàng. Tôn số độc đế, đứng đầu Thương Vân đảo, hấn lực lượng cường hấn thể lực khổng lồ, nàng không mạo hiểm nguy hiểm, làm sao có thể liên lụy đến hấn? Nàng ngay mặt liên hệ không hơn, trước mắt có lẽ có thể lợi dụng nữ nhân hấn thích!

Nàng bay lên bầu trời, sau đó biến mất. Các nữ đệ tử nàng mang tới cũng là tu sĩ có căn cơ, nghe nàng vừa nói như thế lập tức hiểu nơi này có pháp trận các nàng ánh mắt không thấy được lỗi tai không nghe được, người người đứng ở chỗ cũ chờ đợi cung chủ trở về.

Hồng Nguyệt cung chủ đánh tính toán như ý của nàng, đáng tiếc, biết nàng xông vào trong chướng nhãn pháp trận Âm Ngọc Phong hoàn toàn không thấy nàng, chỉ ở trong lòng nặng nề nhớ lên một khoản; Tô Y Nhân không có năng lực phát hiện hành tung nàng, trong đôi mắt chỉ có Âm Ngọc Phong, căn bản là không biết nàng xuất hiện.

Mất thấy Tô Y Nhân phải đi vào phòng, Âm Ngọc Phong muốn đi theo đi vào, Hồng Nguyệt cung chủ không thể không cao giọng ho khan một tiếng, sau đó cười duyên nói: "Hai vị không trung chơi đùa cùng bay, thật là làm cho thiếp hâm mộ đây."Biết rất có thể thật chọc giận Âm Ngọc Phong, nàng không dám bay tới hạ xuống chung quanh Âm Ngọc Phong.

Nàng thật cho là máy mặt thủ kia của nàng lợi hại, hấn tâm tồn cố kỵ không thể động nàng?

Trong mắt Âm Ngọc Phong lóe lên một cái sát ý nồng nặc.

Vẫn chưa đi vào phòng Tô Y Nhân ngửa đầu nhìn về phía chỗ nguồn gốc thanh âm, không nhận được hỏi, “Âm Ngọc Phong, nàng là người nào?”

Cửu châu đại lục yêu mặc màu đỏ cũng thật nhiều a, một vị nữ tu sĩ này cũng là. Nghe giọng nói của nàng giống như cùng Âm Ngọc Phong rất quen, nàng là tình nhân cũ của Âm Ngọc Phong? Không đúng, Âm Ngọc Phong nhưng là xử nam sạch sẽ!

Thanh âm cùng thân ảnh thế nào cảm giác rất quen? Nàng trước kia ra mắt nàng sao? Cũng không đúng, nàng đã gặp nữ tu sĩ chỉ có tỷ tỷ Tô Khả Nhi, thái đi bà cuồng ngạo phách lối, bốn chạy long sáo, mà vị này rõ ràng không phải là bốn nữ tu sĩ ngày hôm qua thấy Âm Ngọc Phong liền lão đảo khom người làm ập.

“Cô nương, thiếp là cung chủ Hồng Nguyệt của Vạn Hoa cung, biết được đảo chủ đại nhân của Thương Vân đảo đại giá quang lâm Tú Dương thành, đặc biệt tới cửa bái phỏng. Thiếp bởi vì tò mò Âm đảo chủ không tốt nữ sắc sẽ để cho một nữ nhân gần người, không nhận được tới xem một chút. Thiếp lỗi mắng quấy rầy nhả hứng hai vị, kính xin hai vị tha thứ nhiều hơn.”

Hồng Nguyệt cung chủ nói xong, ở trên không hướng Âm Ngọc Phong cùng Tô Y Nhân bên này thật sâu thi lễ, sau đó chậm rãi hạ xuống mặt đất, phong tư xinh đẹp hướng đi Tô Y Nhân. Vị tiểu cô nương này vừa nhìn cũng biết rất non, ra đời không sâu, nếu như có thể lấy được thiện cảm của nàng Âm Ngọc Phong cảm tức như thế nào đi nữa cũng sẽ phải hạ thủ lưu tình.

Hồng Nguyệt cung chủ Vạn Hoa cung? Đầu lĩnh cùng núi dựa một đám bách hợp lời ti nữ?

Tô Y Nhân nhất thời nổi lên lòng hiếu kỳ, đi xuống phòng trước đài cấp đến bên người Âm Ngọc Phong, lấy cánh tay đẩy đẩy Âm Ngọc Phong nói, “Khách quý tới cửa.” Ý bảo vị đại nhân này có thể dẫn kiến một cái.

Âm Ngọc Phong lạnh lùng nhìn Hồng Nguyệt cung chủ càng đi càng gần, giọng nói âm trầm trầm hỏi, “Cung chủ, nơi này là bên trong hậu viện, cung chủ không mời tự vào, nhưng có đem bốn đảo chủ để ở trong mắt?”

Nếu không phải là không muốn ở trước mặt Tô Y Nhân giết người, hấn đã động thủ. Thất phẩm nữ tiên quân? Hừ, hấn nhưng là tiêu chuẩn bát phẩm tiên quân cảm ở thất phẩm lực lượng tốt cùng, đang đứng ở bình cảnh!

“Âm Ngọc Phong, không nên như vậy.”

Tô Y Nhân vội vàng kéo kéo ống tay áo hấn, sau đó ôm quyền hướng Hồng Nguyệt cung chủ không dám tiến lên nữa, tiến lên hai bước thật sâu thi lễ, “Vân bối Tô Y Nhân bái kiến cung chủ, cung chủ kim an.” Bất kể là địch là bạn, đối phương đều là lão tiền bối Tu chân giới, nàng nên có lễ phép không thể thiếu.

“Y Nhân cô nương đa lễ.” Hồng Nguyệt cung chủ thân nhiên tiếp nhận vân bối chào, hắng hái bưng bưng đi tới trước Tô Y Nhân hỏi, “Ta xem cô nương xương cốt thanh kỳ, lực căn cơ xác thật, không biết sư phụ người là ai? Nếu như Bồn cung may mắn nhìn thấy sư phụ người, thế nào cũng muốn thật tốt chúc mừng hấn một cái.”

Tô Y Nhân mới vừa thi lễ xong ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy mặt của Hồng Nguyệt cung chủ, nhất thời kinh hãi đến ngây ngẩn.

Tỷ tỷ, tỷ tỷ Tô Khả Nhi ở độ tuổi hai mươi bốn hai mươi lăm!

Cầu huyết a cầu huyết, trong tiểu thuyết người vật ra sân luôn có các loại quan hệ quanh co ngoằn ngoèo!

Chẳng lẽ tỷ muội Tô Khả Nhi không phải là nữ nhi ruột thịt của cô gái họ Tô trong động rách nát?

Cũng biết Tô Y Nhân thấy Hồng Nguyệt cung chủ sẽ kinh ngạc, Âm Ngọc Phong tiến lên hai bước, lãnh lệ hỏi, “Cung chủ, nơi đây chính là bên trong, thứ cho bốn đảo chủ không tiếp đón người ngoài, kính xin cung chủ mau rời đi!” Hẩn đuổi người.

Vì một tiểu cô nương linh lực miễn cưỡng đạt tới tứ phẩm đối với nàng nổi giận?

Hồng Nguyệt cung chủ ngao vạt cười nói, “Đảo chủ, thiếp nhìn cái tiểu muội muội này nhìn rất quen mắt, xem ra vô cùng hữu duyên, không biết đảo chủ có nguyện ý để cho thiếp mời nàng đến Vạn Hoa cung làm khách hay không?”

Nàng nhìn Tô Y Nhân cảm giác giống như đã gặp qua ở nơi nào, nhưng nàng rõ ràng có thể cảm giác được, số tuổi thật sự của tiểu cô nương này cùng dung mạo tuổi tác bên ngoài phải là không sai biệt lắm.

Nàng gần nhất bốn năm mười năm chưa từng thấy qua Tô Y Nhân, như vậy rất có thể là nàng đã từng thấy qua trưởng bối phái nữ trên máu mũi với Tô Y Nhân. Tu giả giới nhìn như rất lớn, thật ra thì cũng không lớn, tu sĩ có huyết duệ đời sau, đời sau cũng là tu sĩ cũng không nhiều, tính toán toán hơn bốn mươi họ.

Tính “Tô”? Vĩnh Thái đế quốc của Tu Chân Giới giống như không có thể gia tu chân này.

Hướng về phía đối với Tô Y Nhân cảm giác quen thuộc, Hồng Nguyệt cung chủ thu hồi phong tình xinh đẹp mị cốt, ôn nhu từ ái nói, “Nghe giọng nói Tô cô nương hình như là nhân sĩ Nam Tường quốc, không biết người là môn hạ Bạch Liên hồ Bạch Liên tiên tử, còn là đệ tử Tịnh Không Nhai hà Vạn phu nhân?” Hai vị kia một là nữ tiên quân, một là người Nữ chân, cũng thu rất nhiều nữ đệ tử.

Đây là muốn hỏi ra thân thế Tô Y Nhân, sau đó nhận thân thích sao? Không thể để cho nàng biết thân thế Tô thị tỷ muội!

Âm Ngọc Phong đôi mi khẽ cau, sẽ phải mở miệng.

“Vân bối là nữ đồ của Thanh Nguyên tiên quân Vạn Vân sơn Thiên Thành cung.” Tô Y Nhân giành nói.

“Đệ tử của Lãnh Tu Trúc?” Hồng Nguyệt cung chủ nhất thời mặt ngọc khẽ biến, trong tròng mắt đen sáng như hàn tinh cừu hận chột lóe rồi biến mất.

Âm Ngọc Phong thấy trong mắt nàng thoáng qua sát ý, lập tức lần nữa tiến lên một bước, bất động thanh sắc dùng thân thể đem nửa người Tô Y Nhân ngăn trở.

Biết Tô Y Nhân là nữ đồ của Lãnh Tu Trúc, ấn tượng tốt của Hồng Nguyệt cung chủ đối với nàng nhất thời mất hết. Nàng lạnh lùng nói, “Nhìn ở trên mặt Âm đảo chủ, Bồn cung chủ cũng không làm khó dễ người, trở về nói cho sư phụ người biết, mối thù giết con tuyệt tự, không đội trời chung. Bồn cung chủ sớm muộn có một ngày muốn giết hẩn!”

Nàng rất muốn sư nộ đồ trả, bắt lại Tô Y Nhân tể sống con trai yêu quý chết đi mười chín năm trước của nàng, nhưng Tô Y Nhân rõ ràng là người trong tâm độc để, nàng không thể tổn thương nửa sợi tóc của nàng!

Không lòng dạ nào cùng Âm Ngọc Phong dây dưa, Hồng Nguyệt cung chủ lui về phía sau hai bước thì lễ nói, “Thiếp có chỗ đắc tội đảo chủ, kính xin đảo chủ thông cảm nhiều hơn. Đảo chủ nếu có rảnh rồi quang lâm Vạn Hoa cung, thiếp nhất định dọn dẹp mà đợi. Sắc trời gần Ngọ, thiếp không dám lại nhiều đảo chủ ngọc thiện, cáo từ.” Xoay người, nhanh chóng rời đi, không ướt át bắn thiu chút nào, khí thế rất là dứt khoát sáng khoái.

Cùng Lãnh Tu Trúc có mối thù giết con, mười chín năm trước!

Cái này cũng quá rõ ràng!

Âm Ngọc Phong cùng Tô Y Nhân song song nào bỏ ra một đoạn cầu huyết kịch tình tới.

Vạn Hoa cung chủ yêu mị âm tà, con trai của nàng đoán chừng cũng không phải cái hạng gì tốt.

Mười chín năm trước, con trai nàng du dương đến Nam Tường quốc, đoán chừng lừa gạt bắt cóc, thái âm bồ dương, làm hại danh tiết rất nhiều phụ nữ đang hoàng, bị Lãnh Tu Trúc thanh cao tự tay giết chết.

Đoán chừng con trai nàng nguy trang phong lưu, lừa gạt không ít đại gia khuê tú, trong đó liền bao gồm mẫu thân Tô Y Nhân Tô Khả Nhi.

Lúc cách mấy năm, Lãnh Tu Trúc tình cờ xuống núi nghe nói Tô gia Đại tiểu thư mang thai bị đuổi ra khỏi nhà, tính toán thời gian đi ngay nhìn có phải tà phái hái hoa tặc lần trước chém chết tạo thành hậu di chứng hay không, sau đó phát hiện Tô thị tỷ muội thân mang linh căn.

Người bình thường cũng sẽ xuất hiện hải tử mang linh căn, nhưng cha mẹ có một phương là tu sĩ, con gái có tỷ lệ mang linh căn lớn vô cùng.

Lãnh Tu Trúc đại khái ra mắt Hồng Nguyệt cung chủ, thấy Tô Khả Nhi liền hoàn toàn xác định thân thế tỷ muội Tô Khả Nhi.

Đời sau của ác đồ bị giết, thân tôn nữ của cung chủ Vạn Hoa cung danh tiếng bừa bãi. Hẩn rất mâu thuẫn, kéo lại kéo xong kéo tới Tô gia tiểu thư bệnh

qua đời, mới không thể không thu nuôi Tô Y Nhân Tô Khả Nhi đôi nữ cô nhi không cha không mẹ.

Tô Khả Nhi mặc dù dung mạo tựa như Hồng Nguyệt cung chủ, nhưng thiên tính hiền lành trung hậu, hẳn nhận định nàng giống như trung trinh thiện lương Tô tiểu thư, thích; Tô Y Nhân dung mạo không giống Hồng Nguyệt cung chủ, nhưng tính tình âm u, hẳn cố chấp phải nhận định, nàng thừa kế bản tính tà ác của mẹ con Hồng Nguyệt cung chủ, cho nên chán ghét.

Hắn đề to lòng đối với hai nữ đệ tử coi trọng như nhau, tất cả ngoài mặt dạy đều là giống nhau. Chẳng qua là trong tối, hẳn sẽ dụng tâm dạy Tô Khả Nhi hơn. Bởi vì Tô Khả Nhi xinh đẹp hiền hòa thiện lương, hẳn từ từ đem Tô Khả Nhi làm tương lai thế tử nuôi dưỡng.

Cầu huyết a cầu huyết!

Tô Y Nhân cảm thán, nếu như đoạn chuyện cũ này bị phơi bày ra, quan hệ của tỷ tỷ cùng tiên quân sư phụ nên đi nơi nào?

Lãnh Tu Trúc, hẳn những năm gần đây nhất giống như đặc biệt xui xẻo!

Âm Ngọc Phong tâm tình vui thích, khoe miệng gọi lên vui vẻ.

Hắn liếc đến Tô Y Nhân mặt cảm khái, trong lòng vừa động, hỏi, “Người đoán đến cái gì? Tô Khả Nhi cùng Tô Y Nhân đều là mười tám tuổi, Tô Khả Nhi cùng Hồng Nguyệt cung chủ sống sờ sờ chính là một khuôn đúc ra ngoài.”

Vấn đề đơn giản như vậy người cũng hỏi ta?

Tô Y Nhân chậm rãi nói, “Hồng Nguyệt cung chủ là thân tổ mẫu của tỷ muội Tô Khả Nhi, tiên quân sư phụ là cừu nhân giết cha của tỷ muội Tô Khả Nhi, nhưng đồng thời hẳn lại là ân nhân dưỡng dục tỷ muội Tô Khả Nhi.”

“Hồng Nguyệt cung chủ cũng là thân tổ mẫu của người.” Âm Ngọc Phong nhắc nhở. Nàng cái linh hồn thừa kế thân thể Tô Y Nhân.

“Lỗi, ta chỉ nhận Tô Khả Nhi là tỷ tỷ ta, những người khác cùng ta không liên quan!” Tô Y Nhân rất lý trí nói, “Thân nhân của thân thể không phải thân nhân của ta, thân nhân ta nhận định mới là thân nhân của ta.”

Nàng mới không dính vào trong cầu huyết yêu hận tình cừu đi đây! Nếu như tỷ tỷ biết chuyện này, nàng cũng muốn khuyên tỷ tỷ đừng động tới cái gì xương thịt thân tình nữa.

Vạn Hoa cung thanh danh nghe không tốt, Hồng Nguyệt cung chủ lúc mới vừa ra sân yêu mị phong tao nửa lộ vai, vừa nhìn cũng biết không phải là phụ nữ đáng hoàng. Tỷ tỷ Tô Khả Nhi nhận hôn chẳng những không vớt được nửa điểm chỗ tốt, ngược lại sẽ còn bởi vì cùng ba nam nhân (trong đó còn có một quý) dính dấp không rõ, bị cho là cùng Hồng Nguyệt cung chủ một dạng phong lưu nam nữ thông ăn.

Mẹ con Hồng Nguyệt cung chủ căn bản cũng không có nuôi dưỡng quá Tô thị tỷ muội, dựa vào cái gì hưởng thụ thân tình của Tô thị tỷ muội? Tiên quân sư phụ mặc dù mục đích không thuần, nhưng là chân chân thật thật nuôi dưỡng Tô thị tỷ muội.

Nếu như trong lòng tỷ tỷ Tô Khả Nhi cũng yêu tiên quân sư phụ, nàng liền âm thầm khuyên nàng cũng không cần tổn thương lòng của tiên quân sư phụ, để tránh kích thích hẳn phải tinh thần phân liệt. Vốn là trong đại cương《Tô Khả Nhi tu tiên ký》, tiên quân sư phụ nhưng là bởi vì tham sinh đồ, phân liệt ra tính tình thứ hai, bắt lại Tô Khả Nhi các loại tính - ngược.

“Y Nhân, chúng ta ngày mai sẽ rời đi Tú Dương thành.” Âm Ngọc Phong nói. Bởi vì Tô Y Nhân minh xác bày tỏ không chấp nhận Hồng Nguyệt cung chủ, trong lòng hẳn an định lại, nhưng vẫn là lo lắng Tô Y Nhân sẽ phải chịu sở thích kỳ quái của Vạn Hoa cung ảnh hưởng, vội vã muốn rời khỏi.

“Ân.” Tô Y Nhân nhẹ nhàng gật đầu. Tú Dương thành bình thường, trừ mừng ba tháng ba trong hoạt động đập thanh có thêm trò chơi thú tội dùng cảnh liễu vòng hoa, không có gì hay chơi.

Bây giờ cũng tháng ba rồi, nàng nếu là vào Hàn Tuyển động bế quan không biết lúc nào mới có thể đi ra ngoài, không biết có thể vượt qua tỷ tỷ phụ xuất quan hay không.

Đã ba nam nhân, biển dâm sinh sóng gió đang ở trước mắt, số đào hoa của tỷ tỷ không biết phải tới lúc nào mới có thể kết thúc, nàng rất là lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73

Tô Y Nhân cùng Âm Ngọc Phong bay bay dừng một chút, ở trên đường hướng Thương Vân đảo du ngoạn rất nhiều địa phương.

Âm Ngọc Phong rất hiển nhiên là dùng kiên nhẫn làm công khóa xác thực, cộng thêm việc đã từng chu du quá các nước, vô cùng đảm nhiệm công việc

hướng dẫn du lịch, Tô Y Nhân bị hấn dẫn phải tâm tình khoái trá cả ngày về mặt tươi cười, trong lúc vô tình cánh cửa lòng bị hấn hoàn toàn mở ra.

Một ngày này, Âm Ngọc Phong cùng Tô Y Nhân đứng ở đỉnh núi thật cao nhìn mặt trời mọc nơi xa, mắt nhìn xuống chung quanh. Đỉnh núi mây mù mông lung, nơi xa vài ngọn núi mờ hồ mờ ảo. Tô Y Nhân than thở: nơi này chính là mây mù tiên giới trong ảo tưởng.

Bởi vì chung quanh sẽ không có người xuất hiện, Âm Ngọc Phong hăng hái dâng cao, nắm ở eo nhỏ Tô Y Nhân cắn rái tai nàng, ý đồ câu dẫn nàng cùng hấn ở trên thiên mạc cùng nhau “tạo người”. Tô Y Nhân cam kết hấn, nếu như mang thai liền cùng hấn thành thân, cho nên hấn mỗi lần đều có đầy đủ lý do thân thiết với nàng.

Trước một đêm đã bị hấn chiếm đủ tiện nghi Tô Y Nhân không có hăng hái, cười duyên đẩy ra hấn, run lên Phượng Hoàng vũ y trên người nàng, bay lên trời, vòng quanh đỉnh núi quanh quần bay lượn.

Âm Ngọc Phong dừng tay, tâm tình vui thích thưởng thức đáng vẻ xinh đẹp của Tô Y Nhân bay trên trời.

Mây mù mờ ảo trời cao yên tĩnh, ráng chiều đỏ tươi nửa bên trời, áo choàng sáng mờ sáng chói lay động, thiếu nữ đáng người xinh đẹp tiếng cười rực rỡ sáng rỡ

Thiên địa mệnh mông, lòng người mệnh mông, trước mắt tầm mắt bát ngát, trong lòng lệ khí toàn mất!

Tâm tính thay đổi bình thân lòng ôm ấp thay đổi rộng lớn, Âm Ngọc Phong chấp tay đứng ở trên một khối nham thạch cao nhất trên đỉnh núi, gương mặt tuấn tú ôn nhuận mơ hồ lưu động quang hoa, khoe miệng giữ mỉm cười, tâm cảnh trong nháy mắt phẳng phát bước vào thuộc về cảnh giới chân.

Trong cơ thể hấn bằng bạc nồng nặc linh lực màu xanh lá cây đột nhiên cùng linh khí tự nhiên trong thiên địa sinh ra cộng minh, cả người cũng bao phủ trong lục quang bùng bùng bốc lên.

“Âm Ngọc Phong?” Tô Y Nhân phát hiện dị trạng của hấn, nhưng thấy sắc mặt hấn bình tĩnh mang chút vui sướng, liền tinh táo lơ lửng ở ngoài lục quang ôn hòa của hấn, lặng lẽ chờ đợi hấn kêu gọi mình.

Lục quang nhu hòa trong trẻo lạnh lùng khuếch tán hướng ra phía ngoài, rất nhanh bao phủ ở toàn bộ đỉnh núi. Một thân cảm bào mực xanh biếc bị mê hoặc mà ướt nhẹp của hấn trong nháy mắt hoàn toàn khô mát, không gió bay động; chung quanh hấn, mấy miếng cỏ non xanh biếc từ trong khe nứt của đá toát ra đầu, từ từ lớn lên.

Bởi vì gần nhất một năm tâm cảnh càng ngày càng bình thân, hấn - thủy mộc song linh căn tu sĩ ở sáng sớm trên đỉnh núi cao, rừng xanh thời điểm thủy linh khí dư thừa nhất, tâm cảnh trống trải, trong nháy mắt đột phá ràng buộc nào đó, không có chút nào nguy hiểm bước chân vào nhóm “Tiên” nhân bát phẩm tu sĩ.

“Y Nhân, tu vi của ta trong nháy mắt tăng cường gấp đôi!” Thu hồi thủy linh lực cùng mộc linh lực hòa hợp bên ngoài cơ thể, hấn kiêu ngạo nói, hai tròng mắt ôn nhuận như nước thăm thẳm ngưng mắt nhìn Tô Y Nhân. Là nàng để cho hấn thể nghiệm tình yêu nam nữ, thưởng thức trăm vị tình cảm của cuộc sống; là nàng làm bạn hấn du sơn ngoạn thủy, để cho hấn lần nữa biết thế giới.

“Có thật không? Chúc mừng chúc mừng” Tô Y Nhân lòng tràn đầy vui mừng bay đến bên cạnh hấn. Chỉ cần hấn yêu nàng, hấn càng cường đại nàng càng kiêu ngạo.

Hai tay đem Tô Y Nhân tung bay ở trước mặt mình kéo vào trong ngực, Âm Ngọc Phong khẽ cười nói, “Ta rốt cục không lo lắng, ta mất tâm huyết bởi đường ngươi, cuối cùng lại chỉ có thể mất thấy ngươi thanh xuân ở lâu, mà mình thọ nguyên chấm dứt nhanh chóng già yếu từ vong.”

Tu sĩ tu vi tăng nhiều liền ý nghĩa tuổi thọ lần nữa kéo dài, làm bát phẩm tu sĩ, hấn còn có hai ba ngàn năm có thể cùng nàng tương y làm bạn, trừ khi hấn và vô số bát phẩm tu sĩ như vậy không quá một cửa ái chán ghét đời kia.

Thời khắc cao hứng như thế, hấn còn là không đổi được bản tính ích kỷ, từ góc độ của hấn cường điệu lòng độc chiếm đối với nàng!

Tô Y Nhân bất mãn nắm lên hai quả đấm gỗ hấn, cáu giận nói, “Ngươi tại sao không nói ngươi không bỏ được ta, không muốn ta sớm chết? Hừ, tức chết ta!”

Ý tứ giống nhau, chỉ cần đổi một loại cách nói sẽ để cho nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc a!

Tâm cảnh đã khoáng đạt Âm Ngọc Phong tùy tiện nói, “Tốt, ta thừa nhận ta không bỏ được ngươi.” Chẳng qua hấn còn chưa phải sẽ nói cho nàng biết, hấn lo lắng cho mình sớm chết, nàng có thể sẽ bởi vì bản tính trên máu mủ của thân thể mà tiếp nhận nam nhân khác.

“Hừ.” Tô Y Nhân lại “hung hăng” đập hấn hai cái mới nụ cười rực rỡ ý tại trong ngực ấm áp của hấn.

Hai người ôm nhau tiếp tục thưởng thức cảnh đẹp đỉnh núi, một con chim bồ câu màu bụi như mũi tên một dạng hướng bọn họ bay tới, bắt đầu quanh quần trên đỉnh đầu Âm Ngọc Phong.

Bị loại chim bồ câu này tìm được quá nhiều lần Tô Y Nhân mím môi nói, “Đám người làm của ngươi rốt cục vội vã tìm ngươi rồi.” Mắt thấy thời gian sắp tiến vào mùa hè, bọn họ còn chỉ đi rồi không tới một nửa lộ trình.

Âm Ngọc Phong mỉm cười cười một tiếng, cũng không giải thích, bắt lại chim bồ câu quanh quần ở đỉnh đầu.

Nàng đến bây giờ cũng không có phát hiện hần có lúc sẽ đi ra ngoài xử lý sự vụ, luôn cho là hần tín nhiệm đám người làm, đem sự vụ lớn nhỏ giao cho bọn họ xử lý đây. Thật nên nói hần ần núp thật tốt, hay là nên nói nàng thô tâm?

Bụi chim bồ câu như cũ trở thành truyền âm thạch, Âm Ngọc Phong chưa có tránh Tô Y Nhân, một tay ôm Tô Y Nhân một tay xúc phát thanh âm trong thiên lý truyền âm thạch.

Thanh âm trong thiên lý truyền âm thạch là Âm Tam. Hần nói: “Chủ nhân, người làm phía dưới lợi dụng thiên lý truyền âm thạch hồi báo, Tô Khả Nhi, Kỳ Xuân Dương hai người xuất quan, đang hướng phương hướng tây bắc La phù sơn đi tới, đi theo còn có một tiểu cô nương xa lạ, dung mạo ở giữa mười bốn mười lăm tuổi. Quý tướng Chiến Thiên Cương ban ngày biểu hiện thân ảnh, cũng cùng bọn họ chung một chỗ.” Chủ nhân thu bọn họ làm người ở, bọn họ cũng đem tu sĩ phẩm cấp thấp nhìn trúng thu làm người làm của mình (về phần có muốn không chế hay không, dùng độc được còn là cô trùng không chế, bọn họ quyết định có bất đồng).

Bọn họ nhất định là đi tìm linh vật để cho Quý tử phụ hoàn toàn thật thể hóa!

Một mực nhớ kỹ hai người một quý gia Tô Y Nhân không có quên thiết định đơn giản của biểu tỷ đối với quý: quý, thân thể ở giữa hư ảnh cùng thật thể, không thể cùng nữ chủ trực tiếp hoan ái; quý không cam lòng chỉ có thể cùng nữ chủ hoan ái trong mộng, tính toán đoạt nhà một người; quý cần Xích Dương thạch trong truyền thuyết, cho nên mang theo nữ chủ tiến vào rừng rậm nguyên thủy nghe nói có Xích Dương thạch, kết quả bị lạc ở trong trận pháp thiên nhiên thượng cổ, để cho nữ chủ bị nam chủ thứ tư, hùng cây thành tình yêu.

Bây giờ kịch tình trước mặt có biến động lớn, độc để phân phối cho chuyển kiếp nữ (tức là nàng), tỷ phụ Kỳ Xuân Dương thân thể thuần dương thay thế vị trí độc để Âm Ngọc Phong. Quý tử phụ cùng Tô Khả Nhi tỷ tỷ, Kỳ Xuân Dương tỷ phụ cùng nhau tiến vào lĩnh động tu luyện.

Tiểu cô nương kia là ai? Mười bốn mười lăm tuổi, thời gian bọn họ bế quan tính ra cũng bốn năm, cũng không sinh được con gái lớn như vậy tới!

Tiểu cô nương chẳng lẽ lại là một người ở ngoài thiết định? Sẽ không phải là dùng để chia bớt Chiến Thiên Cương trong hậu cung của nguyên nữ chủ đi? Nếu như Chiến Thiên Cương nguyện ý buông tha cho quá khứ bắt đầu cuộc sống mới, liền tốt nhất.

Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương hai vị mang theo tiểu cô nương không biết tên, Chiến Thiên Cương đi tìm Xích Dương thạch, có Kỳ Xuân Dương ở, tỷ tỷ còn có cơ hội gặp gỡ hùng cây trong cặp vợ chồng cây sao?

Sư phụ tỷ phụ Kỳ Xuân Dương là vị bát phẩm tiên quân, kiến thức nhất định vô cùng uyên bác, nói không chừng tỷ phụ có thể phá giải thượng cổ trận pháp, cũng nói không chừng hần vô cùng cảnh giác, phát hiện có thể có trận pháp, căn bản cũng không bước vào đi.

Bất kể như thế nào, nàng hay là muốn đi xem một chút, biết cái tiểu cô nương kia. Ngộ nhờ Kỳ Xuân Dương cùng Chiến Thiên Cương đều không thể ngăn cản tỷ tỷ gặp gỡ hùng cây tình, nàng muốn lại thử một chút phá hư đại cương《 Tô Khả Nhi 》. Giữa nam nhân cùng nam nhân còn không có thỏa hiệp tốt, tăng thêm một nữa

Không, lần này tuyệt đối muốn ngăn cản, hơn nữa còn không thể đem mình dính vào!

Đem lực lượng cường đại, kiến thức uyên bác Âm Ngọc Phong dụ đi!

Tô Y Nhân hai tay ôm cổ Âm Ngọc Phong, vẻ mặt tươi cười nói, “Ngọc Phong, ta cùng tỷ tỷ mau bốn năm không gặp, rất tưởng niệm nàng, người dẫn ta đi nhìn nàng có được hay không?”

Đối với nàng có cầu xin mình liền giọng nói uyển chuyển, cũng học được hướng mình làm nũng, Âm Ngọc Phong trong lòng rất vui thích, gật đầu nói, “Vậy người tính toán lúc nào vào Hàn Tuyền động bế quan tu luyện?”

Nếu như đề nén nàng vào Hàn Tuyền động, nàng cũng không có tâm tư tu luyện, không bằng thỏa mãn tâm nguyện của nàng tốt lắm.

“Ta đi nhìn tỷ tỷ, làm quen một cái tiểu muội muội đột nhiên nhô ra bên cạnh tỷ tỷ, thuận tiện nhìn có cái gì có thể giúp một tay, sau đó liền cùng người đi Thương Vân đảo Hàn Tuyền động bế quan tu luyện.” Tô Y Nhân nói.

Âm Ngọc Phong cũng chịu cũng không có để cho nàng mất đi lý trí, nàng rõ ràng biết người không thể vĩnh viễn lệ thuộc vào người khác, cho nên dù Âm Ngọc Phong sẽ vĩnh viễn bảo vệ nàng, nàng cũng muốn khắc khổ tu luyện, tăng cường thực lực mình.

“Tốt.” Âm Ngọc Phong gật đầu một cái. Hần sẽ mang nàng đi cùng Tô Khả Nhi hội họp, nhưng nhất định sẽ không để cho các nàng tỷ muội trong tối gặp mặt.

“Âm Ngọc Phong, người biết bọn họ muốn đi đâu sao?” Đang bay trên đường, Tô Y Nhân hỏi.

“Không biết.” Âm Ngọc Phong nói, “Chúng ta trước đuổi hướng La phù sơn.”

Thế nhân truyền thuyết tiên nhân có bản lĩnh thông thiên khuấy sông đảo biển, có thể biết tiên tri, thật ra thì hoàn toàn không phải vậy, tiên nhân có lực lượng cường đại không sai, cường đại đến quả thật có thể làm sông ngòi sôi trào, khiến cho nước biển dậy sóng, nhưng xa xa không đạt tới thông thiên, càng không biết thiên ngoại là cái tình huống gì; biết tiên tri là tồn tại, nhưng chỉ có cực ít cực ít một nhóm người sẽ có, hơn nữa kia bộ phận người kia so với người bình thường còn thiếu mệnh.

“Âm Ngọc Phong, người nói quý có thể biến thành thật thể hay không?” Tô Y Nhân thử dò xét nói.

“Không thể! Trừ khi quý đoạt nhà thành công, cường chiếm thân thể một người sống.”

Âm Ngọc Phong giảng giải, “Quý thật ra thì chính là tinh thần ngưng tụ thể, đoạt nhà tỷ lệ thành công so phẩm cấp cao tu sĩ cao rất nhiều. Chẳng qua quý âm khí quá nặng, trừ khi là thuần dương nam thể, nếu không cũng không chịu nổi âm khí của hắc, thân thể sẽ từ từ thay đổi lạnh như băng, cuối cùng biến thành thi thể. Quý thích đoạt nhà thường thường chính là đối tượng lòng bất của tu sĩ bất quý, quý bị tu sĩ bất quý bắt được, hoặc là bị rút sạch âm khí hóa thành hư vô, hoặc là bị vĩnh viễn phong ấn ở trong pháp khí, trở thành khí linh bị người điều khiển.”

Cho nên nhất định phải tìm được Xích Dương thạch trong truyền thuyết, nữa tìm kiếm một thân thể thích hợp đoạt nhà.

Bị Âm Ngọc Phong mang theo độ cao phi hành, Tô Y Nhân cắn cắn hàm răng, hỏi, “Cái dạng thân thể gì thích hợp bị đoạt bỏ?” Đao đoạt nhà phải là tà thuật.

“Người đoạt nhà một loại trực tiếp chọn lựa thân thể trẻ tuổi khỏe mạnh, cắn nuốt hoặc là xua tan linh hồn thân thể nguyên chủ; nếu như người đoạt nhà bản tính hiền lành, chọn lựa thân thể vô cùng khó khăn.”

Âm Ngọc Phong nói, “Không có ai sẽ cướp lấy một thân thể trẻ tuổi, nhưng suy nhược bệnh lâu sắp chết. Chiến Thiên Cương đã từng là tướng quân bảo vệ quốc gia, hắc rất có thể không cách nào xuống tay đối với người vô tội.”

“Từ từ trẻ tuổi khỏe mạnh có lẽ có thể.” Tô Y Nhân thấp giọng nói.

Có lẽ bọn họ có thể tìm kiếm nam tử trẻ tuổi ngoại thương không nặng nhưng mất máu quá nhiều, sẽ chết, ở trong nháy mắt lúc tử vong đoạt nhà vào trú trong thân thể, sau đó thì triển pháp thuật treo lại mạng, nữa dùng linh đan diệu dược bổ máu dưỡng sinh. Chỉ là như vậy, không khỏi có tâm tư tà ác cố ý thấy chết mà không cứu, chờ đợi tiếp nhận “di sản”.

“Chuyện của nam nhân tử tử của người người đừng nhúng tay quá nhiều.” Âm Ngọc Phong cảnh cáo nói, “Tránh cho lại đem mình dính đi vào.”

Từ Tô Y Nhân lần đầu thấy hắc liền thường toát hợp hắc và Tô Khả Nhi, hắc rất hoài nghi (nhưng không biết nên thế nào mở miệng hỏi thăm), nếu như không phải là không có Tô Y Nhân đoạt nhà thành công ở bên người Tô Khả Nhi, thứ tính tình cô tất nhiên sẽ chọn Tô Khả Nhi, hắc cũng sẽ trở thành một trong đám nam nhân của Tô Khả Nhi.

Hắc quả nhiên một mực đang hoài nghi cái vấn đề này.

Tô Y Nhân không dám tiếp lời nữa, cố ý núp ở trong ngực hắc, mặc cho hắc và Phụng Hoàng vũ y trên người mình mang theo mình phi hành.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thể* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Ở trong tu tiên, huyết dịch chỗ dùng là rất rộng rãi, thí dụ như vẽ phù nguyên rửa, luyện pháp khí, trong truyền thuyết máu nguyên rửa cái gì, vận dụng thiên lý truyền âm thạch chẳng qua là một loại trong đó. Độc đế đại nhân, chủ nhân Thương Vân đảo, huyết dịch của hắc sao có thể tùy tiện tiện giao cho người khác? Cho nên chỉ có mấy vị người làm hắc tín nhiệm tính Âm con số sắp hàng phía trước mới có một hai viên thiên lý truyền âm thạch dùng tới huyết dịch của hắc, chuẩn bị lúc khẩn cấp liên lạc hắc dùng.

Biết được mấy người Tô Khả Nhi đã xuất quan, Âm Ngọc Phong đang trên đường đuổi hướng La phù sơn mấy lần sử dụng phân thân thuật, đem phân thân đưa đến trước mặt Âm Tam bọn họ, trực tiếp đạt được tình báo mới nhất của Tô Khả Nhi bọn họ, sau đó kịp thời điều chỉnh phương hướng đuổi theo Tô Khả Nhi.

Theo linh lực cùng tâm cảnh đột phá, tu vi pháp thuật của hắc lại tinh tiến không ít. Lúc hắc sử dụng cùng thu hồi phân thân cũng tránh được Tô Y Nhân, Tô Y Nhân mặc dù cảm thấy hắc có lúc thỉnh thoảng phản ứng chậm nửa nhịp, nhưng không có suy nghĩ nhiều, bởi vì nàng luôn cảm thấy độc đế tôn quý cao ngạo không thêm lừa gạt năng một tiểu tu sĩ bình thường.

Tô Khả Nhi bọn họ bay thẳng phương bắc, lướt qua hồ đất liền lớn nhất trên Cửu châu đại lục —— Đại Minh hồ, hướng phương hướng Bắc Linh quốc bay đi.

Nam tử trẻ tuổi thể chất thuần dương là trăm năm khó gặp, không nói linh hồn đoạt nhà thương thiên hại lý làm ác quá nhiều sẽ gặp báo ứng, linh hồn cũng sẽ ở trong quá trình đoạt nhà không ngừng tiêu hao tinh thần lực, cuối cùng đưa đến tiêu tán.

Âm Ngọc Phong cùng Tô Y Nhân nói chuyện sau không lâu liền nghĩ đến, quý tướng Chiến Thiên Cương nếu như đoạt nhà thân thể nam tử bình thường, tất nhiên cần một món linh vật có thể khắc chế âm khí của hắc ăn mòn thân thể.

“Bọn họ nhất định là muốn đi chỗ sâu rừng rậm nguyên thủy Hung An của Bắc Linh quốc tìm kiếm Xích Dương thạch trong truyền thuyết.”

Hắn đối với thật ra thì đã biết chuyện Tô Y Nhân nói, “Truyền thuyết mấy vạn năm trước, rừng rậm nguyên thủy Hung An có thật là nhiều núi lửa. Lúc núi lửa phun trào, nham tương núi lửa đọng đọng đá màu đỏ, một loại linh thạch bao hàm phong phú đại địa tinh hoa cùng dương hòa tinh hoa bị phun vấy vào trong rừng rậm nguyên thủy.”

“Một vị tu sĩ am hiểu luyện khí thỉnh thoảng nhặt được loại linh thạch nguyên mỗ đặc thù này, phát hiện nó có thể xua đuổi âm độc, trấn áp âm khí của quỷ, đem mài dũa đánh mài sau mệnh danh là Xích Dương thạch.”

“Quý tướng Chiến Thiên Cương sau khi đoạt nhà thành công có thân thể, liền có thể đeo Xích Dương thạch khắc chế âm khí đặc hữu của linh hồn bản thân, sau này chỉ cần mượn thiên địa linh khí tu luyện lần nữa, là có thể thăng bằng âm dương khí trong thân thể, trở thành một nhân tộc tu sĩ.”

“Chẳng qua là” Hắn cố ý dừng lại, treo khẩu vị Tô Y Nhân.

“Chỉ là cái gì?” Tô Y Nhân đang hứng thú nghe.

“Nếu như thân thể hắn đoạt nhà là một thân thể bình thường không có linh căn, hắn muốn mượn dùng linh hồn ngộ tính bắt đầu tu luyện từ đầu, vô cùng khó khăn. Không có ba viên cực phẩm tẩy tủy phạt cốt kim đan trở lên sửa đổi thể chất bồi dưỡng linh căn, hẳn nhiên lắm chính là một người trường thọ bình thường bồi hồi ở bên ngoài ngưỡng cửa tu chân.”

Có thượng cấp thiên phú linh căn đương nhiên là tốt nhất, nếu như không có hoặc là linh căn thấp kém, chỉ cần có người có thể luyện chế ra cực phẩm tẩy tủy phạt cốt kim đan, vẫn có cơ hội bồi dưỡng được linh căn tốt. Hừ, lúc ban đầu hắn bồi dưỡng mở rộng sở hữu thể lực là từ đâu tới? Còn không phải là hắn có thể luyện chế ra cực phẩm tẩy tủy phạt cốt kim đan, người khác vây quanh rào đón đối với hắn?

“Cực phẩm tẩy tủy phạt cốt kim đan sao?” Tô Y Nhân cười yêu kiều, “Ngọc Phong, ta muốn ba viên cực phẩm tẩy tủy phạt cốt kim đan, ngươi sẽ cho ta sao?”

Thật ra thì cho một viên cũng được, nàng là chuyển kiếp nữ có ngón tay vàng. (Sao chép không gian của nàng phục chế một bọc tiểu pháp khí sau, nàng trong lúc nhất thời không biết còn cần sao chép cái gì, sẽ để cho sao chép không gian từ từ sao chép các loại đan dược hữu dụng, chờ thấy tỷ tỷ sau một đồng kín đáo đưa cho nàng.)

Cung cúi lạy đầu một cái, Âm Ngọc Phong hỏi, “Ngươi biết một viên cực phẩm tẩy tủy phạt cốt kim đan cần bao nhiêu vỏ cây rễ cỏ chứa linh khí phong phú, bao nhiêu loại khoáng thạch dược liệu có thể gặp mà không thể cầu, bộ vị trên người mấy loại linh thú kia có thể vào thuốc?”

“Không biết, nhưng ta tin tưởng ngươi có!” Tô Y Nhân như đinh chém sắt nói.

Đối với nàng tín nhiệm mình như thế, Âm Ngọc Phong không biết nên cảm động hay là nên nào nàng đào tài vật của hắn dán cho nam nhân khác, “Một kim đan ngũ phẩm tu sĩ lúc trước hướng ta cầu xin lấy một viên cực phẩm tẩy tủy phạt cốt, dùng một chậu ngàn năm quân tử lan, hai đóa vạn năm mộc linh chi, hai mươi viên thượng phẩm linh thạch.”

Ngàn năm, vạn năm, thượng phẩm linh thạch!

Tại tu chân giới chỉ có thể coi là bần dân Tô Y Nhân nghe thẳng chất lưỡi.

“Y Nhân, ngươi có những thứ này sao?” Hắn mắt lé nhìn nàng.

“Ta không có, nhưng ta có cái này.” Tô Y Nhân mặt dày trêu đùa hắn nói, “Ta có người yêu a. Người nếu quả thật yêu ta, nhất định sẽ không ngại ta xâm chiếm một chút xúi tui tài vật của ngươi.”

Nàng lại nói: “Ngọc Phong, ngươi cho là thân tình giá trị bao nhiêu? Tô Khả Nhi là tỷ tỷ của ta, Chiến Thiên Cương nói không chừng sẽ là tỷ phu của ta.” Ta nhưng là vợ tương lai của ngươi!

Âm Ngọc Phong đối với nàng loạn lập quan hệ nhất thời hết ý kiến, hắn ngàn tuổi tu sĩ cư nhiên sẽ toát ra tỷ tỷ tỷ phu cái loại vật chơi đó.

Phù nhận những quan hệ này có lẽ chính là phù nhận quan hệ của Y Nhân cùng hắn!

Âm Ngọc Phong không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là nói, “Bồn đảo chủ nhân từ, có lẽ sẽ ban cho quý tướng Chiến Thiên Cương ba viên cực phẩm tẩy tủy phạt cốt kim đan.” Hai năm trước hắn nhất định sẽ không biết hai năm sau hắn sẽ bị một tiểu nữ nhân mị hoặc phải không ngừng phá tài.

“Âm Ngọc Phong, ta trước thay tỷ tỷ ta cảm ơn ngươi.” Tô Y Nhân nhất thời mặt mày hớn hờ, dán đến bên cạnh hắn, hướng về phía gương mặt thanh gầy tuấn đạt của hắn “ba” một cái.

Đang phi hành Âm Ngọc Phong chân kinh đến thiếu chút nữa rơi xuống bầu trời. Hồi lâu, hắn lắc đầu nói, “Y Nhân, ta bây giờ không nghĩ ra, cô gái trong thế giới ban đầu của ngươi là dạng thể nào.”

Nàng rõ ràng còn rất thuần khiết, giọng nói cùng hành động là vì cái gì to gan như vậy? Lời như vậy động tác như thế, hắn tin tưởng Tô Khả Nhi đa tình cũng nói không ra được làm không được!

“A a, cô gái trong thế giới ban đầu của ta sao? Dù sao cùng đại đa số cô gái quốc gia nơi này phải bất đồng.”

Tô Y Nhân dương dương đắc ý nói, “Ở trên luật pháp, nữ nhân cùng nam nhân giống nhau có quyền thừa kế; ở trên thực tế, trừ khi là lao động thể lực, rất nhiều công việc nữ nhân làm được không thể so với nam nhân kém, thậm chí so nam nhân tốt hơn; nữ nhân không có nam nhân cũng có thể sống rất tốt, nam nhân muốn đòi nữ nhân làm vợ không có dùng mọi kỹ xảo là làm không tới.”

Nàng nói những thứ kia hơi có chút phóng đại, nhưng cũng cùng hành động của nữ nhân đô thị hiện đại không sai biệt lắm. Mục đích nàng nói như vậy thật ra thì cũng là gõ gõ Âm Ngọc Phong: chớ cho là đối với nàng ôn nhu đã cảm thấy ủy khuất chính hấn, nếu như nàng trở lại trong thế giới cũ, sẽ có nam tử ôn nhu hơn so với hấn lấy lòng nàng!

Âm Ngọc Phong trong lòng lần nữa kinh hãi: khó trách nàng tâm tâm niệm niệm tưởng trở về, thì ra là ở thế giới của nàng, nữ nhân sống tiêu sái tự do, cùng các nữ nhân Khôn Nguyên quốc nơi này không sai biệt lắm; khó trách nàng không dễ dàng bị hấn ôn nhu cảm động, thì ra là nam nhân trong thế giới của nàng muốn thành thân cần dùng mọi cách lấy lòng cô gái.

Dường như hấn và Lãnh Tu Trúc một dạng không thể chạy ra khỏi số mạng nam tử gia tộc!

Chẳng qua rất may mắn, nữ nhân của hấn mới vừa xuất sơn liền bị hấn vững vàng nắm trong lòng bàn tay rồi.

Âm Ngọc Phong trong lòng lại may mắn, âm thầm lấy thân phận bát phẩm tu sĩ thế, tuyệt không để cho Tô Y Nhân có cơ hội làm quen nam tử xa lạ trẻ tuổi.

❖❖

Đoàn người Tô Khả Nhi ngày đêm lên đường, Âm Ngọc Phong mang theo Tô Y Nhân có Phurong Hoàng vũ y bay rất nhanh, nhưng bởi vì hấn đối với Tô Khả Nhi đa tình rất là khinh bỉ, đối với chuyện của Chiến Thiên Cương cũng không nóng lòng, chỉ ở ban ngày lên đường, cho nên chờ lúc hấn cùng Tô Y Nhân đuổi theo đến đường biên giới thiên nhiên của Vĩnh Thái đế quốc cùng Bắc Linh quốc —— rừng rậm nguyên thủy Hưng An, Tô Khả Nhi ba người một quỹ đã tiến vào rừng rậm nguyên thủy Hưng An bảy tám ngày.

Mỗi một tu sĩ đều trải qua vô số thử luyện, Âm Ngọc Phong ở trước khi danh chấn Tu Chân Giới, cũng là tu sĩ tu luyện điên cuồng. Hấn cơ hồ đạp lên mỗi một chỗ động thiên phúc địa linh khí dư thừa của Vĩnh Thái đế quốc. Rừng rậm nguyên thủy Hưng An địa hình phức tạp hấn xông qua nhiều lần, nhưng cho tới bây giờ hấn cũng không dám nói mình quen thuộc rừng rậm nguyên thủy Hưng An.

Trong rừng rậm này quá rộng lớn, bên trong sinh trưởng vô số vật loại còn không có bị người biết, cất giấu kỳ trân dị bảo cũng không ai biết.

“Chỉ có địa khu từng có núi lửa phun trào mới xuất hiện Xích Dương thạch.” Âm Ngọc Phong trôi lơ lửng ở trên bầu trời lẫn ranh rừng rậm nói, “Chúng ta chỉ cần từ trời cao tìm kiếm núi lửa, thời khắc chú ý có người ở phụ cận phi hành hay không.”

Mật mờ biển rừng rất dễ dàng liền mất phương hướng, hấn tin tưởng mấy người Tô Khả Nhi bọn hấn sẽ không trực tiếp ở trong rừng rậm xuyên qua, mà không dùng ngự kiếm phi hành thuật của tu sĩ, tiến hành trời cao định vị, tìm kiếm nơi làm ra Xích Dương thạch —— chung quanh núi lửa.

Tô Y Nhân rất nghiêm túc gật đầu. Nếu như ở trong rừng rậm tìm người, bọn họ có lẽ cả đời cũng không tìm được đoàn người Tô Khả Nhi.

Trong không gian trừ vật đã sớm mua sắm một đồng vật liệu lớn cần chuẩn bị khi đi lữ hành. Âm Ngọc Phong lôi kéo Tô Y Nhân bay đi lên, bay đến độ cao Tô Y Nhân cảm giác hô hấp khó khăn, hấn nhìn xa phía trước, trong lòng ghi lại địa hình trong phạm vi tầm mắt có thể đạt được, sau đó nói, “Chúng ta đi trước hướng dãy núi hình tròn gần nhất hướng tây bắc kia.”

Rất lâu trước, rừng rậm nguyên thủy Hưng An phân bố rất nhiều núi lửa còn hoạt động, nhưng theo thời gian thay đổi, có chút núi lửa đã biến thành núi lửa không hoạt động, núi lửa ngủ đông. Phụ cận núi lửa còn hoạt động sẽ có nguy hiểm, nhưng tỷ lệ xuất hiện Xích Dương thạch lớn hơn, núi lửa không hoạt động cùng núi lửa ngủ đông không có nguy hiểm, nhưng Xích Dương thạch không phải là chôn sâu ở dưới lòng đất rất khó bị phát hiện, chính là đã có người nhanh chân giành trước.

Tu Chân Giới rất nhiều tu sĩ cũng biết Xích Dương thạch, biết phụ cận núi lửa còn hoạt động tỷ lệ sản xuất Xích Dương thạch lớn, tu sĩ tìm kiếm Xích Dương thạch phần nhiều sẽ đi nơi đó tìm kiếm. Cho nên hấn cũng không xác định Tô Khả Nhi bọn họ sẽ ở nơi nào tìm kiếm Xích Dương thạch.

Bay đến phụ cận miệng núi lửa, Tô Y Nhân liền có thể ngăn cổ họng kêu người. Chỉ cần Tô Khả Nhi bọn họ ở phụ cận miệng núi lửa đó, nhất định sẽ nghe được, sau đó bay ra ngoài cùng Tô Y Nhân gặp nhau.

Âm Ngọc Phong cùng Tô Y Nhân tìm người phương thức là chính xác, ngày thứ hai, bọn họ bay đến phụ cận núi lửa hình tròn thứ bảy, Tô Y Nhân hướng xuống đất hô to, “Tỷ tỷ —— Tô Khả Nhi —— Kỳ Xuân Dương —— Chiến Thiên Cương ——” Bởi vì Âm Ngọc Phong nghiêm túc dạy, nàng học được pháp thuật thuộc tính phong thứ nhất cùng băng, một linh căn của mình không có nửa điểm liên lạc —— trong gió truyền âm, có thể lợi dụng gió đem thanh âm của mình truyền ra bên ngoài phạm vi năm dặm.

Rất nhanh, ba bóng người từ trong rừng rậm xum xuê bay ra hướng Tô Khả Nhi bên này bay tới.

“Muội muội, Y Nhân muội muội.” Cô gái trẻ tuổi mặc y phục màu xanh đạp pháp kiếm màu xanh hào hứng vẫy tay kêu lên, “Ta ở chỗ này.” Tăng tốc hướng Tô Y Nhân bay tới.

Một tiểu cô nương mặc xiêm áo màu hồng điểm điểm vừa bay vừa liến thoắng kêu to, “Tô Y Nhân, ngươi là một tên lều lạt.”

Giọng nói lúc nàng nói chuyện nhất thời để cho Tô Y Nhân không sờ được đầu óc, nàng nhận biết mình sao? Chẳng lẽ thân thể nguyên chủ trước kia biết một sư muội đồng môn? Vị long sáo này là thế nào nhô ra? Nàng thật là lợi hại, đã không cần ngự kiếm là có thể phi hành.

Nam tử mặc trang phục áo lam giá ngự pháp kiếm màu đỏ không nhanh không chậm làm bạn ở bên người Tô Khả Nhi, hần gọi, “Y Nhân muội muội, ngươi làm sao tìm được tới đây?” Một mình nữ tu sĩ ra cửa sẽ có rất nhiều nguy hiểm, hần rất vì nàng lo âu, chẳng qua xa xa thấy bên người Tô Y Nhân còn có một tu sĩ, hần lập tức yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duối Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Nam tử áo lam Kỷ Xuân Dương đầu tiên khôi phục tinh táo, ôm quyền nói, "Đạo chủ đại nhân giá lâm, văn bối không thể nghênh từ xa, xin thứ lỗi." Cách không hướng Âm Ngọc Phong khê thi lễ.

"Độc, độc..... độc đế!" Thiếu nữ áo đỏ chỉ Âm Ngọc Phong, lấp bắp kêu lên, "Tô Y Nhân, ngươi thế nào vẫn cùng hần chung một chỗ?" Nàng mười bốn mười lăm tuổi, đầu một trái một phải buộc hai đầu bánh bao, mi mắt như vẽ, cái miệng nhỏ nhắn đỏ búng, chẳng qua là sắc mặt bởi vì sợ trở nên cực kỳ khó coi đứng lên.

"Tỷ tỷ, ta rất nhớ ngươi!" Tô Y Nhân thấy Tô Khả Nhi, người lần đầu tiên mình nhìn thấy ở thế giới này, cũng là người vô điều kiện yêu mến đối với mình, lập tức bay nhanh đến trước mặt nàng dừng lại, ánh mắt ướt át nhìn nàng.

Ở trên đường tới, nàng nhớ tới Tô Khả Nhi đã từng trúng độc được tôn thượng trí nhớ, sau đó Âm Ngọc Phong đem giải dược cho Tô Khả Nhi, không biết Tô Khả Nhi có hồi phục toàn bộ trí nhớ hay không. Nếu như nàng hồi phục toàn bộ trí nhớ có phải hay không liền nhớ lại lời nói dối nàng đã từng nói? Mặc dù khi đó nàng là vì tốt cho nàng, nhưng đúng là nói dối. Tô Khả Nhi tỷ tỷ sẽ trách nàng sao?

"Muội muội, ta cũng rất nhớ ngươi." Mặt mũi mặc dù thanh gầy không ít nhưng như cũ tuyệt mỹ vô song Tô Khả Nhi giang hai cánh tay vội vàng nói, "Muội muội." Tới ôm Tô Y Nhân.

"Tỷ tỷ." Tô Y Nhân lập tức giang hai cánh tay, cùng nàng thật chặt ôm ở cùng nhau.

Âm Ngọc Phong bình tĩnh nhìn chăm chú vào thiếu nữ áo đỏ mặt mũi khấn trương, môi mỏng hé mở, lạnh nhạt nói, "Tiểu ma tước, ngươi rốt cục khôi phục bình thường, có thể biến ảo hình người rồi." Hần lục giác ben nhảy, tu vi lên cấp sau cùng là thu hết vào đáy mắt, hần vừa thấy được thiếu nữ áo đỏ liền cảm ứng được "khí" rất quen thuộc trên người thiếu nữ, xác định nàng là phượng hoàng niết bàn thành công, thức tỉnh trí nhớ huyết mạch.

Thiếu nữ áo đỏ phượng hoàng tự tin lực lượng tăng lên nhiều, nhưng đối mặt độc đế khí thế trong trẻo lạnh lùng, linh lực ba động bình thân, ít đi chút khí lãnh lệ, nàng sâu cảm giác mình còn xa không phải là đối thủ của hần. Nàng dưới tay thủ hạ của hần chịu không ít khổ, đến nay nhớ tới còn rộn cả tóc gáy, cho nên không thể làm gì khác hơn là trôi lơ lửng ở bên người chủ nhân Tô Khả Nhi, không hề tiến lên nửa bước nữa.

Chuyển mắt nhìn về Kỷ Xuân Dương linh lực đột nhiên tăng trưởng gấp mấy lần, hần vượt cảm nói, "Ngươi để cho bốn đạo chủ tò mò. Trên đời quả thật có mấy loại tu luyện tâm pháp nhanh chóng lên cấp, nhưng còn không có một loại có thể ở trong bốn năm ngắn ngủi khiến cho một tam phẩm tột cùng tu sĩ lên cấp thành "Chân" cấp ngũ phẩm tu sĩ."

Bốn năm, hần có thể dùng đan dược, linh lực đem một học đồ linh căn bình thường căn cơ bất ổn giúp lớn lên tam phẩm tu sĩ, nhưng tuyệt đối không có năng lực để cho học đồ kia vượt qua ngưỡng cửa "Chân" cấp. "Đạo","Chân","Tiên" giữa mỗi một phẩm cấp có chướng ngại khó có thể vượt qua, không phải là cực phẩm đan dược phụ tu cùng trường bồi truyền đại lượng linh lực liền có thể lên cấp.

Kỷ Xuân Dương rất thẳng thắn hồi đáp: "Văn bối thừa kế di trạch tiên sư, cho nên tu vi tăng trưởng nhanh chóng. Đạo chủ đại nhân, đây là thuật bí truyền của sư môn, thứ cho văn bối không thể nói."

Tròng mắt đen lạnh như hàn tinh ngưng mắt nhìn Kỷ Xuân Dương, chấp tay trôi lơ lửng ở không trung Âm Ngọc Phong kiêu ngạo nói, "Tiên sư di trạch? Hừ, sợ là cùng truyền công bí pháp của đám nữ tiên Phượng Hoàng sơn Khôn Nguyên quốc kia có chung tác dụng đi?" Đám nữ tiên quân ở Phượng Hoàng sơn Khôn Nguyên quốc có một loại truyền công bí pháp, có thể khiến cho người thừa kế nhanh chóng tăng trưởng linh lực.

Kỷ Xuân Dương trong lòng rung mạnh, nhưng sắc mặt bình tĩnh chấp tay nói, "Đạo chủ học thức uyên bác, văn bối khâm phục không dứt."

Sư phụ hần Từ Dương Chân Nhân cùng một vị nữ tiên quân ở Phượng Hoàng sơn có quan hệ khá sâu, sư phụ về cõi tiên sau hần làm chuyện thứ nhất chính là dựa theo di chúc của sư phụ, đi trước Phượng Hoàng sơn Khôn Nguyên quốc bái kiến vị nữ tiên quân kia một cái. Cũng là bởi vì đi Khôn Nguyên quốc Phượng Hoàng sơn, ở trên đường về nhà gặp Tô Khả Nhi bị mất đi trí nhớ, mới tạo cho một đồng..... phiền toái mà hỗn loạn nhân duyên.

Lại là Khôn Nguyên quốc!

Khôn Nguyên quốc thật có điểm cảm giác âm hồn không tiêu tan!

Âm Ngọc Phong lạnh lùng nhìn sang hắn, trông mắt chuyển sang Tô Y Nhân, lãnh ý lập tức tản đi, nhàn nhạt nhu tình di chuyển ở trong con ngươi.

Loại ánh mắt này.....

Đã là người từng trải Kỳ Xuân Dương không dám tin tưởng ánh mắt của mình: độc để ngàn tuổi cư nhiên đối với Y Nhân muội muội động chân tình!

❖ ❖

"Muội muội, thật xin lỗi, là tỷ tỷ hại ngươi." Tô Khả Nhi ôm Tô Y Nhân nhẹ giọng nói, hơi mang chút thút thít.

"Không, tỷ tỷ, ta nên đối với ngươi nói xin lỗi, ta, ta lừa ngươi cùng tỷ phụ." Tô Y Nhân thấp giọng nói, vì Tô Khả Nhi một mực hiền lành cảm thấy đau lòng.

"Không, muội muội, ta nhớ lại tất cả mọi chuyện rồi. Ở biệt viện Kỳ phủ, ngươi nói như vậy mặc dù là bất kính lớn đối với sư phụ, nhưng cũng là vì tốt cho ta và tỷ phụ ngươi." Giữa hai lông mày rất lộ vẻ thành thực Tô Y Nhân nói. Nàng khôi phục trí nhớ trong đầu một mảnh hỗn loạn, không dám tin tưởng mình cùng sư phụ Thanh Nguyên tiên quân có tư tình, gấp gờ độc để sau mất đi trí nhớ tái giá với Kỳ Xuân Dương.

Một nữ cho phép hai chồng, vẫn cùng tàn hồn của trượng phu kiếp trước cự tình không ngừng. Nàng là nữ nhân thủy tính dương hoa!

Nàng rất thống khổ rất tuyệt vọng, không mặt mũi nào đối mặt phu quân danh chính ngôn thuận của mình, thẹn với phu quân kiếp trước buông tha cho tôn nghiêm cầu xin mình.

Tinh thần nàng như muốn hồng mắt, linh lực rối loạn thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, là Kỳ Xuân Dương cùng Chiến Thiên Cương một người một quý, hơn nữa giống nhau khôi phục trí nhớ phượng hoàng liên thủ giúp nàng sơ đạo linh lực, trấn an tâm tình của nàng, nàng mới không có tẩu hỏa nhập ma.

Sự việc đã thành bộ dáng kia, bọn họ chỉ có thể ca thán số mạng trên người.

Nàng đem quá khứ của mình chi tiết nói cho Kỳ Xuân Dương Chiến Thiên Cương, còn có phượng hoàng u mê như trè nít, chờ đợi bọn họ trách giận.

Phượng hoàng cùng nàng có ký linh sủng khế ước, trực tiếp nhất cảm nhận được nàng thống khổ cùng tự trách, nửa điểm cũng không có trách cứ nàng phản bội chủ nhân trước của nó, chỉ hy vọng nàng không nên quên Thanh Nguyên tiên quân nuôi dưỡng nó năm trăm năm.

Thê tử không phải là bị Thanh Nguyên tiên quân chiếm đoạt, mà là hai người tình chàng ý thiếp cố ý!

Kỳ Xuân Dương, phu quân Dương ca của nàng đau lòng, nhưng thấy nàng đã thống khổ phải tình thần hồng mắt, chỉ có thể nhẫn nhịn tan nát cõi lòng trấn an nàng. Hắn nói nếu như không phải là hán ban đầu gấp không thể đợi muốn có được nàng, cũng sẽ không dụ dỗ nàng đang tiêu mất trí nhớ thành thân. Là hắn làm hại nàng lâm vào tình cảnh lúng túng như thế, hắn sẽ hướng Thanh Nguyên tiên quân xin tội. Chăng qua là, hắn và nàng đã là vợ chồng, hắn tuyệt sẽ không cùng nàng cùng cách, đem nàng trả lại cho hắn.

Chiến Thiên Cương kinh ngạc phải biến mất một trận, nhưng lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt nàng cùng Dương ca, hắn rất thần nhiên nói, hắn yêu nàng, không muốn rời đi nàng.

Chờ vượt qua thời kỳ khó chịu nhất sau, Dương ca nói cho nàng biết đối thoại của hắn và Y Nhân muội muội, bày tỏ đối với Y Nhân muội muội cố ý nói láo dẫn dắt bọn họ hiểu lầm Thanh Nguyên tiên quân mà cảm thấy kinh ngạc.

Nàng cùng Dương ca, còn có Chiến Thiên Cương cùng nhau cẩn thận xem xét lời nói dối của Y Nhân muội muội, cuối cùng vẫn cho rằng: Y Nhân muội muội có hoàn chính nhận biết đạo đức xã hội, biết nàng cùng sư phụ **j~j, trong lòng rất mâu thuẫn, khi nhìn thấy nàng cùng thiếu nữ bình thường lập gia đình như vậy liền quyết định giấu giếm những thứ kia, còn bịa lời nói dối không để cho bọn họ đi Vạn Vân sơn Thiên Thành cung bái kiến Thanh Nguyên tiên quân, để tránh tình cảm tan vỡ, hôn nhân hồng mắt.

Y Nhân muội muội là thiện lương, cho nên bọn họ sẽ không trách nàng nói láo lừa gạt bọn họ!

Đối với Tô Khả Nhi một bên tình nguyện nhận định mình tốt đối với nàng, Tô Y Nhân càng thêm tội lỗi, khổ sở nói, "Tỷ tỷ, thật xin lỗi, thật là thật xin lỗi. Ta nói láo, ta lừa ngươi cùng tỷ phụ." Có lẽ nàng không nói những thứ kia, tỷ tỷ cùng tỷ phụ cũng sẽ không đuổi đi linh động La phù sơn tu luyện, lại không biết ở quê quán kiếp trước gấp gờ quý tướng quân Chiến Thiên Cương.

Rốt cuộc là nàng cái nữ xứng này ở thúc đẩy kịch tình phát triển của nữ chủ, còn là biểu tỷ cứ như vậy sửa đổi đại cương, nàng ở dưới sự điều khiển của đại cương làm ra quyết định nói láo? Nhân quả, ngổn ngang quan hệ nhân quả!

"Cùng nhau đi xuống nói." Nhìn Tô Y Nhân cùng Tô Khả Nhi giống như có rất nhiều lời phải nói, Âm Ngọc Phong không nhịn được một mực trôi lơ lửng ở không trung nữa. Hắn phải không mệt mỏi, nhưng lo lắng một ít người linh lực không đủ để một mực giá ngự pháp kiểm trôi lơ lửng ở không trung.

Kỳ Xuân Dương cũng cảm thấy một mực trôi lơ lửng ở không trung nói chuyện có rất nhiều bất tiện, ôn uyển khuyên, "Ngọc nhi, Y Nhân muội muội, các ngươi đừng quá kích động, chúng ta đi xuống từ từ nói." (Hắn cố chấp phải gọi Tô Khả Nhi là Ngọc nhi.)

"Ân, muội muội, chúng ta đi xuống núi." Tô Khả Nhi nói, "Người cùng..... đảo chủ đại nhân có doanh địa hay không? Nếu như không có đi ngay chúng ta bên kia." Chiến Thiên Cương không thể thấy ánh mặt trời vẫn còn ở trong rừng rậm chờ bọn họ đây.

"Không có, ta cùng hẩn một mực bay tìm kiếm các người." Tô Y Nhân quay đầu nói, "Âm Ngọc Phong, chúng ta cùng tỷ tỷ tỷ phụ bọn họ chung một chỗ như thế nào?" Giúp đỡ tìm kiếm Xích Dương thạch, nghiêm phòng bọn họ bước vào thượng cổ pháp trận, đụng vào vợ chồng cây đã thành tinh.

Nghe nàng rất tùy tiện gọi tên Âm Ngọc Phong, Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương thần sắc ngưng trọng nhìn về phía Âm Ngọc Phong, nếu như tôn quý hẩn không tức giận, nói rõ tình cảm của bọn họ đã sâu đến trình độ ngang hàng.

Thiếu nữ phượng hoàng không dám tin chỉ mặt Tô Y Nhân nói, "Người lại dám cùng hẩn nói chuyện như vậy?" Đây không phải là giọng nói kỳ cầu, mà là giọng thương lượng.

Âm Ngọc Phong lạnh lùng xem mọi người biểu lộ khác nhau, lạnh nhạt nói, "Tốt."

Kỳ Xuân Dương trong lòng vui mừng, mỉm cười nghiêng người nói, "Đào chủ, mời." Ý bảo Tô Khả Nhi mang theo Tô Y Nhân cùng nhau bay.

"Quá kỳ quái, quá kỳ quái." Phượng hoàng thấp giọng nói huyền thuyên. Chẳng lẽ độc để thay đổi tính tình? Trong óc dần dần của nàng chính là không có nghĩ đến, độc để sẽ yêu thích Tô Y Nhân, phụng bồi Tô Y Nhân tới đây tìm kiếm bọn họ.

❖ ❖

Doanh địa của Tô Khả Nhi bọn họ khoắc lên núi lửa ngủ đông mô hình nhỏ phía nam bộ rừng rậm nguyên thủy Hưng An. Nơi này địa thế rất cao, tiểu núi lửa hình tròn còn cao hơn chỗ mặt đất hơn ba trăm thước. Bởi vì núi lửa ngủ đông đã mấy trăm năm, chung quanh thực vật vô cùng phong phú, cây tùng cao lớn cùng cây hoa thon dài dáng dấp cảnh nhiều lá tốt, đem ánh mặt trời che kín.

Quý tướng Chiến Thiên Cương đứng ở trên một gốc cây có hoa, nhìn bầu trời xa, chờ đợi Tô Khả Nhi bọn họ trở lại. Đầu mùa hè ánh mặt trời đối với thân thể nửa hư nửa thật của hẩn tổn thương rất lớn, ban ngày hẩn cũng chỉ có thể hành động ở trong rừng rậm âm u.

Đợi một hồi, hẩn chỉ thấy đến Tô Khả Nhi giá ngự pháp kiếm "Thanh Vân" cùng một tên thiếu nữ áo đỏ áo choàng trắng tay trong tay bay tới, phượng hoàng bay ở sau lưng các nàng. Phía sau các nàng, Kỳ Xuân Dương giá ngự pháp kiếm "Hỏa Diễm" dẫn một tên nam tử trẻ tuổi cầm bào màu ngân hôi.

Nam nhân này.....

Hẩn thấy không khỏi neho lại ánh mắt. Không phải là độc để bốn năm trước mang đi muội muội của Tô Khả Nhi sao? Quả nhiên, như hẩn nói, cái nam nhân lãnh tính này đối với muội muội của Tô Khả Nhi động tâm, dùng hết thủ đoạn sau rốt cục cũng để cho muội muội của Tô Khả Nhi đối với hẩn động tình.

"Thiên Cương, đây là muội muội ta Tô Y Nhân." Thu hồi pháp kiếm, Tô Khả Nhi kêu Chiến Thiên Cương trên cây xuống, nóng bỏng giới thiệu, "Muội muội, người biết, hẩn là Chiến Thiên Cương." Lần trước bọn họ gặp nhau, còn không có chính thức giới thiệu qua lẫn nhau đây.

Tô Y Nhân chần chờ một chút, chấp tay nói, "Người mạnh khỏe, Chiến tướng quân." Vô danh vô phận, nàng không thể gọi hẩn tỷ phụ a.....

"Y Nhân cô nương, lần nữa gặp mặt, thấy cô nương mạnh khỏe, Chiến mỗ có thể yên tâm." Chiến Thiên Cương đã nhảy xuống cây ôm quyền cười nói, "Chớ xa lạ, cô nương có thể gọi thẳng tên của ta, hoặc là gọi ta ca ca."

Kỳ Xuân Dương bay xuống ở bên người Chiến Thiên Cương mặt hòa khí nói, "Thiên Cương huynh, Y Nhân là muội muội của Khả Nhi, người tại sao gọi hẩn cô nương? Y Nhân muội muội, người còn là gọi hẩn Thiên Cương ca tốt lắm." Hai trông mặt bình tĩnh thần nhiên, không nhìn ra cái mặt trái tâm tình gì ở bên trong.

"Tỷ phụ....." Tô Y Nhân kinh ngạc kêu một tiếng, ánh mắt liếc về phía Tô Khả Nhi. Giữa ba người bọn họ chẳng lẽ đã đạt thành một loại thỏa hiệp?

Đưa tay đem tóc mai tán lác đến bên gò má vuốt đến sau tai, Tô Khả Nhi mặt lúng túng mạnh cười nói, "Ca ca muội muội xưng hô cũng không lỗi." Trong con người ôn nhu thoáng qua một tia âm đậm, kiêu nhàn hoàn mỹ không tỳ vết phẳng phát mất đi một ít ánh sáng.

"Thiên Cương huynh, vị này là "Tiên" cấp thất phẩm tu sĩ của Vĩnh Thái đế quốc, Âm đảo chủ của Thương Vân đảo, các tu sĩ Tu Chân Giới tôn hẩn là độc đế." Kỳ Xuân Dương nhiệt tình dẫn dắt, đem chú ý của mọi người tập trung đến trên người Âm Ngọc Phong.

Chiến Thiên Cương xoay người đối mặt đảo chủ đại nhân dáng người thẳng tắp, chờ hẩn tiến lên bái kiến, ôm quyền giơ lên phía trước nói, "Âm đảo chủ, Chiến mỗ bên này lễ độ." Khả Nhi cùng Xuân Dương đều nói vị thất phẩm tu sĩ này đã ngàn tuổi, hẩn cái vẫn bôi ra đời tám trăm năm trước này hay là muốn cho người ta hành lễ.

Âm Ngọc Phong khẽ vuốt cằm, "Chiến tướng quân, không cần đa lễ." Ánh mắt ở giữa Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương Chiến Thiên Cương một nữ hai nam vòng vo một cái, đôi môi mím chặt. Thấy mô thức chung sống của Kỳ Xuân Dương Chiến Thiên Cương Tô Khả Nhi, hẩn cũng nhớ tới một ngàn năm trước, chuyện của cha mẹ hẩn cùng một người đàn ông khác.

Thật rất tương tự đây, bất đồng là: Kỳ Xuân Dương ôn hòa lý trí, lòng ôm ấp rộng rãi, không giống phụ thân hẩn cô tích dữ dần; Chiến Thiên Cương chính trực thẳng thắn, cùng cái nam nhân yêu nị âm tà đó hoàn toàn không giống.

Chương 76

Tỷ muội đoàn tụ là chuyện vui, Kỳ Xuân Dương đề nghị mọi người tạm ngừng tìm kiếm Xích Dương thạch, hái một ít dã món ăn mới mẻ đánh mấy con mồi mỹ vị, vì tỷ muội các nàng ăn mừng.

Hai tỷ muội có thật là nhiều lời muốn nói, độc đế (luôn lo lắng Y Nhân bị Tô Khả Nhi mang hư) đứng ở cách đó không xa dưới tàng cây tùng đứng chấp tay, dường như muốn một mực giám thị các nàng, vì vậy Kỳ Xuân Dương Chiến Thiên Cương bao bọc hết thấy sự vụ.

Bởi vì ánh mắt của độc đế âm ngoan như chim ưng lạnh vèo vèo nhìn Tô thị tỷ muội, phượng hoàng yêu chủ không dám sống ở bên người Tô thị tỷ muội, giờ tay ôm nắm cùng cúi đầu mình phụ trách hái, chạy như một làn khói.

Nhìn Kỳ Xuân Dương cùng Chiến Thiên Cương một người một quỷ vai sóng vai đi xa, Tô Y Nhân lời kéo tay của Tô Khả Nhi ngồi vào bên trên trên một tảng đá lớn hỏi, “Tỷ tỷ, người bây giờ hạnh phúc sao?” Nàng như cũ còn rất sợ ánh mắt âm trầm lạnh như băng của Âm Ngọc Phong, nhưng vì cùng tỷ tỷ ôn chuyện, nàng không kịp sợ.

Kiên kỵ ngắm một cái Âm Ngọc Phong đang “giám thị” tỷ muội các nàng, Tô Khả Nhi thở dài nói, “Lúc ta đã từng đơn thuần cùng sư phụ chung một chỗ, ta cảm giác hạnh phúc cực kỳ; lúc ta trí nhớ rối loạn phải quên sư phụ cùng Dương ca chung một chỗ, ta cũng cảm thấy hạnh phúc chẳng qua nơi này; trong mộng, ta quên hết mọi thứ, cùng Thiên Cương ca ca nhớ lại kiếp trước, cũng cảm giác vô cùng hạnh phúc. Nhưng là bây giờ, ta chỉ cảm thấy thống khổ dị thường. Ta thật xin lỗi mỗi một người bọn hắn!” Trong mắt ôn nhu thắm ra khỏi nồng nặc hơi nước.

“Tỷ tỷ” Tô Y Nhân khổ sở kêu lên.

Tác giả quan tâm là số chữ văn chương cùng lượng độc giả đánh duyệt; độc giả quan tâm là hoa mỹ nam trong văn có nhiều hay không, đối với nữ chủ có được hay không, hắn không được lấy thân thay thế. Lúc NP nữ chủ tiếp nhận tất cả mỹ nam bị mâu thuẫn trong lòng, cuộc sống may mắn hay không hạnh phúc, không có ai để ý, bởi vì tác giả cùng độc giả đều cho rằng, NP nữ chủ có sắc thái riêng mỹ nam, tính phúc vô biên, cuộc sống nhất định rất hạnh phúc.

“Muội muội, ta có phải quá lạm tình hay không?” Mặt mũi thanh gầy rất nhiều Tô Khả Nhi nắm chặt tay của Tô Khả Nhi nói, “Ta cũng không muốn như vậy, nhưng là, sự việc liên phát triển thành như vậy.”

Cặp mắt mê mang của nàng tràn đầy thống khổ, mâu thuẫn, tuyệt vọng, gãy giữa, hai hàng nước mắt trong suốt chậm rãi chảy xuống, “Ta rất muốn thấy sư phụ, nhưng thấy đến sư phụ ta lại không biết nên thế nào nói cho hắn biết, ta yêu nam nhân khác, tình cảm ta đối với hắn, tình thầy trò thắng được tình yêu nam nữ.”

“Ta rất muốn cùng Dương ca nói chúng ta cùng cách có được hay không? Ta thủy tính dương hoa chẳng biết xấu hổ, cùng cách sau bằng thân phận điều kiện của hắn, hoàn toàn có thể tìm một nữ tu sĩ sạch sẽ thành thân. Nhưng là Dương ca nói cho ta biết, trừ khi hắn chết, nếu không hắn tuyệt không rời đi ta.”

“Ta liên tục cùng Thiên Cương nói, ta đã không phải là Tuyệt nhi của hắn nữa, xin hắn chờ đợi một người Tuyệt nhi chuyển thế khác. Nhưng hắn nói, hắn không muốn ở trong năm tháng khá dài tiếp tục chờ đợi, chờ đợi đến quên tại sao phải chờ đợi. Hắn tuyệt vọng để cho lòng ta đau!”

“Dương ca cùng Thiên Cương đều nói tình cảm đã bỏ ra, không thu về được nữa, nguyện ý vì ta nhẫn nại với nhau. Bọn họ lo lắng sư phụ ta không tha cho bọn họ, nhất trí đồng ý trước tìm Xích Dương thạch, cho nên chúng ta tới rừng rậm nguyên thủy Hưng An.” Bởi vì đã biết Xích Dương thạch phần lớn xuất từ nơi này.

“Ta không có lúc nào là không có ở đây sợ, sợ có một ngày, bọn họ đột nhiên hiểu rõ, ta thật ra thì chính là một nữ nhân lạm tình vô sỉ ích kỷ, nhất định sẽ không muốn ta nữa.”

“Ta thật là muốn ta có thể một chia thành ba, để cho mỗi một ta cũng có thể toàn tâm toàn ý hồi báo tình cảm của bọn họ.”

Tô Khả Nhi bụm mặt ghen ngào nói, “Muội muội, thật ra thì ta muốn chết, chết cũng không cần đổi mặt chân tình của ba người bọn hắn.”

“Bọn họ không thể nào không muốn người!” Tô Y Nhân bật thốt lên, “Bọn họ yêu người yêu phải có thể dễ dàng tha thứ hết thảy!” Bởi vì đây là tác giả đã an bài xong!

“Muội muội, làm sao người biết lòng của bọn họ?” Tô Khả Nhi không dám tin hỏi, ngẩng mặt, mắt long mi bị nước mắt dính ướt như cánh bướm bắt an run rẩy, hai tròng mắt bị nước mắt ngấm trong suốt ánh nước sáng tựa như hai viên kim cương đen sáng chói ngấm mình ở trong nước.

“Bởi vì” Tô Y Nhân đưa tay vì nàng lau nước mắt, “Bởi vì tỷ tỷ ta là nữ nhân xinh đẹp nhất thiện lương nhất trên thế giới.” Liền nhìn trên việc nàng

nhiều lần bảo vệ mình, nàng cũng muốn đứng ở trên lập trường của nàng giúp nàng nói chuyện.

“Xinh đẹp sao?” Giữa hai lông mày dâng lên một trận chán chờ, Tô Khả Nhi cười khổ lắc đầu nói, “Muội muội, xinh đẹp chẳng qua là vô ngoài, cho dù ta là tu sĩ, đợi đến linh lực tu vi không cách nào giữ được thanh xuân của ta nữa, ta sẽ trở nên da gà tóc bạc, nhỏ thấp khô gầy. Nếu như bọn họ yêu vô ngoài của ta, ta ngược lại sẽ không vì bọn họ đau lòng tự trách như vậy. Hiền lành sao? Trên đời cô gái trẻ tuổi lương thuần khiết còn nhiều, ta cũng cho tới bây giờ không cảm thấy ta có nhiều sao hiền lành.”

Người của Thiên Thành cung tốt đối với nàng, cho nên nàng làm hết sức hồi báo bọn họ; nàng chiếu cố muội muội là bởi vì mẫu thân trước khi lâm chung chúc phúc, bởi vì nàng là muội muội liên hệ máu mủ với nàng.

“Tỷ tỷ, ta muốn hỏi một chút người, sư phụ, tỷ phu, Chiến Thiên Cương, nếu như người không thể không bỏ qua hai vị trong đó, chuyên tâm yêu một vị, người sẽ bỏ qua hai vị kia?”

Tô Y Nhân cẩn thận hỏi. Trong lòng tỷ tỷ thật yêu là người nào? Sư phụ như phụ thân sủng ái nàng, tuổi tác tương cận tính tình xứng đôi Kỷ Xuân Dương, còn là kiếp trước phu quân duy nhất Chiến Thiên Cương?

Tô Khả Nhi thở dài, buồn thương đầy mặt nói, “Người cho rằng ta không có nghĩ tới huy kiếm đoạn tơ tình, đem tình cảm mình giao cho một người đàn ông? Ta muốn rất lâu, ta không làm được tổn thương bất kỳ một cái nào trong bọn họ. Hơn nữa”

Nàng lắc đầu nói, “Để cho ta đem hạnh phúc của mình xây dựng ở trên thống khổ của hai người đàn ông khác này, ta không làm được!” Mặc dù còn không biết sư phụ sẽ nghĩ như thế nào, Dương ca cùng Thiên Cương đã minh xác quyết định không buông tay rồi.

Là trời sinh loại đa tình a! Nếu tình cảm ướt át bản thủ lấy bỏ khó khăn, vậy hay là đi theo đại cương《Tô Khả Nhi》đi thôi, chẳng qua là sau này làm hết sức không để cho tỷ tỷ gặp lại một nam nhân để cho nàng thống khổ khó khăn quyết định.

Tô Y Nhân thương tiếc an ủi nàng nói, “Tỷ tỷ, nếu người không bỏ được tổn thương ba người bọn hắn, người sẽ để cho ba người bọn hắn tự mình thương lượng làm xong.” Nếu như tỷ tỷ là một nữ nhân lực lượng cường đại, tính tình lại cường thế, ngược lại có thể trực tiếp bỏ rơi nam nhân không muốn thỏa hiệp.

Ở bên cạnh nghe hồi lâu Âm Ngọc Phong cay nghiệt giấu cợt nói, “Nói nửa ngày, thật ra thì còn là một câu nói: trong lòng người tham suy nghĩ mấy nam nhân sủng ái!”

Kỷ Xuân Dương cùng Chiến Thiên Cương, nếu như nàng quyết ý cự tuyệt, bọn họ cũng không nhất định có thể cưỡng bách giữ ở bên người nàng; chẳng qua là nếu như nàng dám bỏ rơi Lãnh Tu Trúc, Lãnh Tu Trúc tuyệt đối sẽ đem nàng bắt trở về nhốt lại.

Một ít thời điểm, Lãnh Tu Trúc cùng hắn là rất giống nhau!

“Âm Ngọc Phong, người nói gì vậy, chẳng lẽ tỷ tỷ ta nguyện ý gặp phải loại chuyện như vậy?”

Tô Y Nhân tức giận, đứng lên chỉ hắn trách cứ, “Nếu như người không bắt lại tỷ muội chúng ta, nhốt tỷ muội chúng ta hơn hai tháng, lúc để cho tỷ tỷ ta rời đi lại cho tỷ tỷ ta hạ thuốc độc, tỷ tỷ ta là vô luận như thế nào cũng sẽ không gặp gỡ tỷ phu Kỷ Xuân Dương, như thế nào sẽ quên sư phụ yêu hắn? Tỷ tỷ ta bình an trở lại bên người sư phụ ta sau đại khái sẽ không đến Vĩnh Thái đế quốc, lại càng không làm khả năng có thể chạy đến thôn trang bỏ hoang chỗ ở của Chiến Thiên Cương du ngoạn, cho nên, đây hết thảy đều có năm phần ‘công lao’ của người!” Mặc dù đây đều là tác giả an bài!

Loại nhiều trùng hợp tạo thành chuyện này cũng tại ta?

Âm Ngọc Phong không nói nhìn Tô Y Nhân. Một vòng nói tiếp một vòng, chẳng lẽ tiền định, nếu như hắn không có bắt lại tỷ muội các nàng, như thế nào có thể trúng tình cô, yêu nàng?

Hắn nhìn về phía sau lưng Tô thị tỷ muội, lạnh nhạt nói, “Các người còn không ra?” Tỷ muội các nàng nói chuyện quên cảnh giác chung quanh, mà hắn ở địa phương xa lạ cũng sẽ cảnh giác tình huống biến hóa chung quanh.

Còn có người nghe lên!

Tô thị tỷ muội khẩn trương nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy Kỷ Xuân Dương cùng Chiến Thiên Cương cầm, kéo con mèo ngược lưng từ sau một cây đại thụ khô thô phải năm người trưởng thành cũng chưa chắc có thể ôm hết đi ra.

Săn thú đối với tu vi đạt tới ngũ phẩm tu sĩ bọn họ mà nói là động đầu ngón tay, bọn họ đánh một ổ bốn con thỏ hoang một con heo rừng nhỏ liền thật nhanh chạy trở về, đúng lúc hai tỷ muội đang tâm sự, đề tài lại trùng hợp cùng bọn họ có liên quan, lập tức không hẹn mà cùng đứng ở phía sau đại thụ nghe lên.

“Dương ca, Thiên Cương, các người cư nhiên” Tô Khả Nhi sắc mặt đùng một cái thay đổi trắng bệch, hai tay bất an nắm lẫn nhau.

“Ngọc nhi, chớ suy nghĩ quá nhiều, ta cho tới bây giờ không có oán người đa tình, chỉ đổ thừa số mạng trên người.” Kỷ Xuân Dương đi tới trước mặt Tô Khả Nhi, mặt nhu tình nói.

“Khả Nhi, Y Nhân muội muội nói không sai, chuyện của nam nhân còn là từ nam nhân chúng ta tự mình giải quyết tốt hơn.” Đã tiếp nhận tên gọi kiếp này của thê tử, Chiến Thiên Cương nói.

Kỷ Xuân Dương cùng hần gấp gấp muốn tìm Xích Dương thạch chính là vì để cho hần nhanh lên một chút có thực thể, hai người cùng nhau ngăn được tiên quân sư phụ của nàng (bởi vì nhược điểm của quý quá rõ ràng, đám tiên quân tu vi đại thành đối phó quý cấp bậc thấp so với mình đều không phí sức lực).

“Chính các ngươi giải quyết?” Âm Ngọc Phong khoanh tay lạnh lạnh nói, “Nhìn ở trên mặt của Y Nhân, ta nói cho các ngươi biết một bí mật.” Thuận tiện cách ứng người khác một cái.

“Bí mật gì?” Tô Y Nhân cướp lời hỏi.

“Âm đảo chủ mời nói.”

Tô Khả Nhi ba người bọn hần vừa khần trương vừa lo lắng nhìn về Âm Ngọc Phong, bởi vì bọn họ bản năng biết, điều bí mật này có thể cũng cùng bọn họ có liên quan.

Phượng hoàng kéo hai cành cây to giơ lên một bao đã món ăn tối được không chớp mắt nhìn Âm Ngọc Phong. Độc đế là tính toán nói nhược điểm chủ nhân trước của nàng sao? Chủ nhân trước giống như không có nhược điểm nha.

“Thanh Nguyên tiên quân của Nam Tường quốc Thiên Thành cung, tên thật Lã Tu Trúc, là người Khôn Nguyên quốc.”

Âm Ngọc Phong rất bình tĩnh nói, “Khôn Nguyên quốc cô gái vi tôn, cô gái có thể danh chính ngôn thuận có mấy trượng phu.” Chỉ cần cô gái đủ cường hãn, áp chế được trượng phu!

Thanh Nguyên tiên quân là nam nhân Khôn Nguyên quốc, cho nên chỉ cần Khả Nhi kiên trì, hần không thể không tiếp nhận nam nhân khác của Khả Nhi?

Âm đảo chủ ý tứ chính là như vậy đi?

Kỷ Xuân Dương cùng Chiến Thiên Cương ánh mắt sáng lên, đối với bằng hai người nam nhân bọn họ ngăn được Thanh Nguyên tiên quân còn có lòng tin.

Thần sắc của bọn họ nhìn ở trong mắt Âm Ngọc Phong, trong lòng của hần thầm thối: một đám nam nhân tự cam hạ tiện! Âm thầm may mắn bởi vì dị thể linh hồn đoạt nhà Tô Y Nhân, mình không có trở thành thân dưới vậy Tô Khả Nhi.

Sư phụ nếu như biết nàng phối hợp người khác tính toán hần như vậy, trong lòng nhất định sẽ rỉ máu!

Tô Khả Nhi cổ cười vui nói, “Dương ca, Thiên Cương, hôm nay các ngươi đánh được cái gì? Nga, là gà rừng cùng heo rừng nhỏ a, không tệ, muối muối, chúng ta bắt đến bên dòng suối đi xử lý một cái, làm thịt gà hầm nấm, canh thịt với nấm, thịt nướng chuối.” Bọn họ doanh địa liền kề cận bên nước suối.

Xử lý đồ máu dầm dề như vậy? Ta không ăn, có thể không muốn lấy hay không?

Tô Y Nhân mặt gặp nạn, ánh mắt len lén nhìn về phía Âm Ngọc Phong. Âm Ngọc Phong giương mắt thường thức cây tùng ngay phía trước, phảng phất đang trầm tư.

Đưa ra hai đầu ngón tay nắm được lỗ tai một con thỏ lông xám chỗ cổ họng máu dầm dề, Tô Y Nhân nhắm mắt nói, “Tốt a, chúng ta cùng đi xử lý.”

Lột da hần rất đơn giản đi? Nhỏ lông mổ bụng móc nội tạng làm sao bây giờ đây? Càng nghĩ nàng càng căng thẳng, mặt lộ vẻ chán ghét.

Kỷ Xuân Dương thể thiếp cẩn thận, nhìn biểu lộ Tô Y Nhân cũng biết nàng không có xử lý qua loại chuyện máu tanh này, vội vàng nói, “Y Nhân muối muối, chó làm dơ tay, hay là bọn ta tới. Ngọc nhi, ngươi cũng đừng lấy, bởi Y Nhân muối muối nhiều hần huyền một chút.” Xem ra độc đế đại nhân vô cùng trân ái nàng, ngay cả loại chuyện như vậy đều không có để cho nàng làm.

Chiến Thiên Cương có thể làm được tướng quân cũng là người tỉ mỉ, không nói hai lời liền tiến lên đem thỏ lông xám tro Y Nhân dùng hai ngón tay đầu nắm lỗ tai đoạt lấy, thần nhiên cười cười, nói, “Loại việc bực này hãy để cho nam nhân tới làm, nữ nhân chỉ cần phụ trách thể nào đem nguyên liệu làm thành mỹ vị là được.”

Hần ở trong linh động linh khí dư thừa tu luyện qua sau, mặc dù không có đột phá tài nghệ lục phẩm tu sĩ, nhưng linh lực cũng là đột nhiên tăng mạnh, đã có thể ngưng tụ thành thể, tiếp xúc vật phẩm ở ngoài thân thể hần.

“Cám ơn tỷ phu, cám ơn Thiên Cương ca.” Tô Y Nhân như trút được gánh nặng, lập tức lui về phía sau mấy bước.

“Được rồi, các ngươi nhanh đi làm, ta cùng tiểu Phượng nhi cùng đi rửa đã món ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 77

Trong rừng rậm nguyên thủy rậm rạp âm u, Tô Y Nhân Tô Khả Nhi cùng Âm Ngọc Phong, Kỷ Xuân Dương, Chiến Thiên Cương, Phụng Hoàng bọn họ cùng nhau ngồi ở bên đống lửa, vừa ăn dã vị mới mẻ vừa nói chuyện phiếm.

“Tỷ tỷ, tiểu Phụng Hoàng nhi thể nào biến ảo thành hình người rồi?” Tô Y Nhân tựa như nhìn lý kỳ không ngừng quan sát Phụng Hoàng ngồi ở bên trên Tô Khả Nhi. Nàng là Phụng Hoàng, trước kia cũng ăn trái cây, thức ăn từ sen, trúc gạo, bây giờ cư nhiên ở ăn canh thịt nấm cùng nấm nướng, còn ăn rồi một cục thịt thỏ.

“Nàng ăn giải được sau rất nhanh khôi phục toàn bộ trí nhớ, còn nhớ lại tâm quyết tu luyện của Phụng Hoàng truyền thừa từ huyết mạch, ở linh động tu luyện năm thứ ba là có thể biến ảo hình người.” Truyền thừa sư môn của Dương ca là công pháp tu luyện thuộc tính dương hỏa, cái linh động đó linh khí dư thừa nhất còn là hỏa linh khí, nàng thể chất mộc linh căn tu sĩ tu luyện thành thi có hạn, tu vi của Dương ca cùng Hỏa Phụng Hoàng cũng là mỗi ngày một tăng.

Tô Khả Nhi cảm khái nói, “Phụng Hoàng vốn chính là thần điều, niết bàn sau mặc dù biến thành chim non, nhưng tốc độ sinh trưởng cực nhanh, không tới một năm là được hình thể trước khi niết bàn. Phụng Hoàng vốn là có năm trăm năm tu vi, niết bàn sau lực lượng tăng trưởng lớn, thời gian biến ảo hình người so tất cả linh cầm cũng dẫn trước mấy trăm năm.”

Cũng không ai biết tại sao, phi nhân vật loại tu chân, cuối cùng cũng sẽ lựa chọn biến ảo hình người; có lẽ chính là bởi vì như vậy, loài người luôn là kiêu ngạo tự xưng đứng đầu vạn linh.

Xem một chút Phụng Hoàng đang thảnh thơi rình coi Âm Ngọc Phong, Tô Y Nhân hỏi, “Tỷ tỷ, các người ra khỏi linh động sau, tại sao muốn đến rừng rậm nguyên thủy Hưng An? Thật may là ta lo lắng các người, xin Âm Ngọc Phong phái người canh giữ ở La phù sơn, chờ các người đi ra liền nói cho ta cùng Âm Ngọc Phong biết, cho nên ta mới có thể chạy tới nơi này tới tìm các người.”

Nàng cũng sẽ không nói mình đã sớm biết bọn họ phải tìm Xích Dương thạch.

“Sư môn của Dương ca có một bí pháp, có thể để cho quỷ nửa hư ảo nửa thật thể có thân thể. Nhưng quý có thân thể sau trên người âm khí như cũ rất nặng, cho nên nhất định phải tìm kiếm Xích Dương thạch có thể khắc chế âm khí, nếu không thân thể sẽ càng ngày càng lạnh càng ngày càng lạnh, cuối cùng biến thành một cương thi.” Tô Khả Nhi đối với Tô Y Nhân nói.

“Đi, quý không phải là cần đoạt nhà mới có thể có thân thể sao?” Đang ăn bánh cùng canh thịt nấm Tô Y Nhân cả kinh.

Âm Ngọc Phong đang yên lặng uống canh không khỏi ngẩng đầu nhìn hướng Kỷ Xuân Dương, hần đến tột cùng là đệ tử môn phái nào, sư thừa vị kia? Cư nhiên biết chuyện hần cũng không biết.

“Đoạt nhà là tà thuật thương thiên hại lý, Dương ca cùng Thiên Cương thể nào nguyện ý dùng?”

Tô Khả Nhi nói, “Đào được cỏ cây có thể cảm ứng thiên địa linh khí cũng ở trong lúc vô tình ngưng tụ linh khí tiến hành tu luyện, tưới lên Phụng Hoàng linh máu nóng bỏng cùng máu nam tử thuần dương, hơn nữa định hồn tổ hình pháp trận, quý là có thể sống lại thành dáng vẻ của hần khi còn sống.”

Cỏ cây có linh tính trước khi thành tinh vẫn là bụi cỏ, là thụ mộc, lại tu sĩ có lòng từ thiện cũng sẽ không sinh ra lòng thương hại, gặp được cũng sẽ hái trở về vào thuốc hoặc là thưởng thức.

Phụng Hoàng ngàn năm khó được vừa hiện, thuần dương nam tử là trong vạn người cũng chưa chắc xuất hiện một, vì vậy quý không thông qua đoạt nhà liền muốn có thân thể cần điều kiện cực kỳ hà khắc, cho nên trừ tu sĩ sáng lập pháp trận này, ai cũng không có thành công sống lại quá một người.

Cỏ cây có thể cảm ứng thiên địa linh khí cũng ở trong lúc vô tình ngưng tụ linh khí tiến hành tu luyện? Mượn vật sống lại? Mượn hoa sen sống lại!

Tô Y Nhân chợt hiểu ra, Chiến Thiên Cương sống lại nhất định là tác giả biểu tỷ tham khảo truyền thuyết Trung quốc cổ đại Nát ra dùng củ sen sống lại.

“Nam tử thuần dương” Âm Ngọc Phong trầm ngâm nói, “Rất khó tìm.”

Phụng Hoàng trước mắt thì có một con, tin tưởng nó sẽ nguyện ý vì chủ nhân mình dâng hiến linh máu. Thuần dương nam tử sao, nếu như Y Nhân cầu xin hần, hần sẽ phái đám người làm chung quanh suu tâm, đồng thời ra lệnh hoàng đế đương triều Vĩnh Thái đế quốc đối với nam tử trong quốc nội tiến hành một lần điều tra.

“Không cần, Âm đảo chủ.” Cùng Chiến Thiên Cương ngồi rất gần Kỷ Xuân Dương nói, “Văn bối chính là thuần dương thân thể.” Cho nên âm quý khí của Chiến Thiên Cương đối với hần không có ảnh hưởng chút nào, mà Chiến Thiên Cương bởi vì khát vọng đối với dương khí của người sống, bản năng thích hần.

Phụng Hoàng ngồi ở bên cạnh Tô Khả Nhi khoe công nói, “Ta trải qua một lần niết bàn, công hiệu linh máu trên người so trước kia mạnh hơn.”

Âm Ngọc Phong lập tức lạnh lùng nhìn về nàng, trong mắt lộ ra ý tứ bình phẩm.

Phượng Hoàng nhất thời bị dọa đến co rụt lại, lắp bắp nói, “Phượng Hoàng nếu mất lượng máu lớn, thân thể sẽ bị thương tổn, linh lực sẽ nghiêm trọng bị tổn thương.” Bị hấn lấy hai thùng máu lớn, nàng đến bây giờ vẫn còn sợ hãi.

Tô Khả Nhi vội vàng dùng ý niệm trấn an Phượng Hoàng. Không biết nàng nói cho nàng cái gì, Phượng Hoàng len lén liếc mắt nhìn Tô Y Nhân, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi tốt hơn rất nhiều.

Phượng Hoàng máu, máu thuần dương nam tử, linh thảo linh mộc hấp thu thiên địa linh khí nhật nguyệt tinh hoa, nhưng còn không có ý thức gì, định hồn tổ hình pháp trận, bốn loại đã có hai thứ.

Âm Ngọc Phong hỏi, “Các ngươi có định hồn tổ hình pháp trận?” Cô cây linh tính còn chưa thành tinh, không phải là hấn nói khoác, trên Thương Vân đảo của hấn thì có không ít.

Kỷ Xuân Dương mặt lộ khó xử nói, “Trong bộ sách tiên sư còn để lại có, chúng ta đã học được bố trí thế nào, chẳng qua là bày trận cần thượng phẩm linh thạch thiếu sót không ít.”

“Thiếu hụt linh thạch gì?” Âm Ngọc Phong hỏi, sắc mặt bình tĩnh như nước, không nhìn ra bất kỳ ý tứ gì.

“Ngọc Phong, ta cũng biết ngươi có.” Tô Y Nhân cười a a nói, thuận tiện hướng Âm Ngọc Phong ném một mị mắt. Âm Ngọc Phong nhưng là địa hào lớn nhất trên Cửu châu đại lục nga, hấn không thể nào không có cực phẩm linh thạch!

“Hừ, ta chỉ cho ngươi.” Âm Ngọc Phong lạnh mặt nói, hấn đối với tất cả mọi người, quý tại chỗ ngoại trừ Tô Y Nhân, cung chiêu cũng giữ vững xa cách.

Hấn cho nàng không phải tương đương với cho tỷ tỷ nàng? Đừng nói như vậy có được hay không? Chuyện của nàng cùng hấn các vị tại chỗ trong lòng đều hiểu, nhưng chỉ cần không đề cập tới, nàng cũng sẽ không chủ động nói rõ. Hấn cái này vừa nói, quan hệ của nàng với hấn coi như là xác định xuống.

Mặt Tô Y Nhân phồng phai đỏ bừng, nhưng trong lòng vui như hoa nở, bởi vì hấn đây là lần đầu tiên ngay trước mặt người khác thừa nhận hấn rất quan tâm nàng.

Tô Khả Nhi mặt chúc phúc mỉm cười nhìn Tô Y Nhân, cái miệng nhỏ nhắn im lặng nói: muối muối, chúc phúc ngươi.

Nàng vì muối muối lấy được một nam nhân mặc dù rất tà ác máu lạnh tàn nhẫn vô tình, nhưng có thể thật lòng bảo vệ nàng mà cao hứng.

Kỷ Xuân Dương cùng Chiến Thiên Cương đều là thông qua người khác, nhất là Tô Khả Nhi cùng Phượng Hoàng mới hơi hiểu rõ độc đế Âm Ngọc Phong, đối với hấn không có mãnh liệt ghê tởm cùng ghét, bây giờ thấy hấn mặc dù lạnh lùng cao ngạo nhưng đối với Tô Y Nhân dùng mọi cách ôn nhu, cũng rồi rít dùng ánh mắt chúc phúc Tô Y Nhân.

Y Nhân cùng độc đế? Cái này so tiên quân chủ nhân trước cùng Khả Nhi chủ nhân hiện tại còn làm cho ta khiếp sợ!

Đang ăn thịt thỏ Phượng Hoàng ngờ ngác nhìn Âm Ngọc Phong cùng Tô Y Nhân, ngay cả trong miệng cắn thịt thỏ bị rớt cũng không biết.

“Âm đảo chủ, bố trí định hồn tổ hình pháp trận cần thủy, hỏa, phong, địa, lôi năm loại cực phẩm linh thạch. Sư môn văn bối chỉ còn lại hai viên cực phẩm hỏa linh thạch.”

Kỷ Xuân Dương rất cơ trí nói, “Bọn văn bối bày trận có thể sẽ có sơ sót, đảo chủ học thức uyên bác, như có rảnh rồi, kính xin chỉ điểm nhiều hơn.”

bởi vì sư môn truyền thừa của hấn là công pháp tu luyện thuộc tính hỏa, cho nên sư tổ sư phụ của hấn bình thường chỉ chú ý thu tập hỏa linh thạch. Vô công không chịu lộc, Âm đảo chủ là thanh danh hiển hách tà phái “Tiên” cấp tu sĩ, hấn bây giờ bởi vì Y Nhân muối muối đôi với bọn họ thả ra nhất định thiện ý, nhưng bọn hấn còn là tốt nhất đem yếu quyết bày trận của định hồn tổ hình pháp trận nói cho Âm đảo chủ, làm trao đổi.

“Bày trận cần cực phẩm linh thạch, bốn đảo chủ sẽ đưa cho Y Nhân.”

Dễ dàng liền được định hồn tổ hình trận pháp, Âm Ngọc Phong rất bình tĩnh nói, “Y Nhân, Thương Vân đảo của ta nuôi nhân sâm, cây mai, hoa sen, mộc linh chi, quân tử lan, lôi công đằng, mạn đà la, ngươi thích cái nào, ta đưa ngươi.”

Những thứ này đều là dược liệu có thể vào thuốc, lại có thể chủ động hấp thu thiên địa linh khí, là linh thảo linh mộc có bước đầu ý thức nhưng xa không có năng lực hóa hình.

“Ngươi có nhiều linh thảo linh mộc như vậy?” Tô Y Nhân nhất thời mắt choáng váng. Thật không hổ là thế giới tiểu thuyết, các loại trùng hợp lũ lượt xuất hiện! Âm Ngọc Phong thật không hổ là tu sĩ đế vương giàu có nhất Cửu châu đại lục!

“Những thứ này ít nhất cũng đã lớn lên ba trăm năm, có chút là ta cùng người làm ở lúc hái thuốc thỉnh thoảng phát hiện, có chút là người khác dâng lên tới. Vì giữ vững mới mẽ lúc vào thuốc, cũng vì gia tăng linh khí cùng dược hiệu của bọn họ, ta liền hết thầy dời đến trên Thương Vân đảo linh khí tràn đầy.” Âm Ngọc Phong kiêu ngạo hồi đáp.

Hấn không chỉ có những linh thảo linh mộc này, còn nuôi một ít linh thú linh cầm có thể vào thuốc, cho nên, Thương Vân đảo có thể cũng coi là một kho nuôi dưỡng dược liệu trân quý mới mẽ to lớn!

“Thiên Cương ca, người thích loại cỏ cây nào làm thân thể.” Tô Y Nhân không nắm được chủ ý, liền vội vàng hỏi người trong cuộc trọng yếu.

Chiến Thiên Cương đứng lên long trọng thật sâu hành lễ về phía Âm Ngọc Phong cùng Tô Y Nhân, nghiêm túc nói, “Ân tình của Âm đảo chủ cùng Y Nhân muội muội, Chiến mạo cảm kích. Không có gì báo đáp, đảo chủ cùng Y Nhân muội muội nếu có chuyện cần Chiến mạo, xin phân phó.” Chuyện linh thạch cùng linh thảo linh mộc liên quan đến hắn có thể có thân người hay không, hắn không có từ chối.

“Lời công đồng cùng mạn đà la là độc thảo độc hoa; nhân sâm cùng mộc linh chi Đảo chủ đại nhân nhất định thường dùng; cây mai, hoa sen là hoa dùng để thưởng thức.” Biết luyện đan thuốc Kỳ Xuân Dương nói, ý bảo Tô Y Nhân cùng Chiến Thiên Cương chọn quân tử lan. Quân tử lan cũng là hoa, nhưng liền tên cùng ẩn tượng của mọi người mà nói, thích hợp dùng tới sống lại Chiến Thiên Cương.

“Ngọc Phong, ta muốn ngàn năm quân tử lan.” Tô Y Nhân nhớ tới Âm Ngọc Phong đã từng nói cho nàng biết người khác đưa cho hắn một chậu ngàn năm quân tử lan. Thực vật có thể sống ngàn năm, nhất định khắp người linh khí!

“Ta sẽ ra lệnh Âm Đại đem quân tử lan đưa hướng bên này.” Âm Ngọc Phong vuốt cằm nói. Hắn vô tận ôn nhu mới có thể thường lại lúc trước hắn hành hạ đối với nàng, nàng bây giờ nhận ân tình của hắn càng ngày càng nhiều, tất nhiên muốn cam tâm tình nguyện ở bên cạnh hắn.

Y Nhân đến không chỉ có là tỷ muội gặp lại vui sướng, còn tăng lên hy vọng để Chiến Thiên Cương từ quỷ thay đổi người. Ăn bữa trưa xong tán gẫu một trận, Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương Chiến Thiên Cương còn có Phượng Hoàng quyết định lại đi phụ cận miệng núi lửa đựng vận may, nhìn có thể tìm được Xích Dương thạch hay không.

“Phụ cận núi lửa lớn như vậy, nham tương đã sớm nguội lạnh thành nham thạch, các người tìm kiếm thế nào?” Bị phân phó ở doanh địa nghỉ ngơi Tô Y Nhân hỏi, nàng một chút cũng không mệt, rất muốn phụng bồi Tô Khả Nhi cùng nhau tìm kiếm Xích Dương thạch, thuận tiện hàn huyên một chút mỗi người trải qua sau khi hai người chia tay.

“Dùng la bàn.” Kỳ Xuân Dương từ trong không gian trữ vật hình ngọc bội của hắn lấy ra một vòng tròn lớn chừng bàn tay nói, “Dưới tình huống bình thường cây kim của la bàn sẽ chỉ hướng nam cùng hướng bắc, nhưng chỉ cần trong phạm vi cây kim cảm ứng xuất hiện quặng thạch giàu linh khí sẽ chỉ phương hướng của linh thạch.” Bọn họ ở nơi rừng rậm nguyên thủy này tìm được mấy khối quặng thạch giàu linh khí, đáng tiếc đều không phải là Xích Dương thạch.

Thì ra là còn có vật này a!

Đã đem Âm Ngọc Phong làm mèo máy Dôrêmon, Tô Y Nhân nhìn về phía bên phải mình, Âm Ngọc Phong đang ngồi xếp bằng nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Tìm kiếm linh thạch mỏ là chuyện của đám người làm của bốn đảo chủ.” Âm Ngọc Phong nhắm mắt lại nói, “Loại la bàn đặc thù này bốn đảo chủ không có.” Trước mặt hắn đang đứng ở trạng thái một lòng hai dùng, ý thức đồng thời chỉ huy bản thể cùng phân thân.

“Tỷ tỷ, tỷ phụ. Các người trên tay có mấy la bàn? Ta cũng giúp các người đi tìm Xích Dương thạch.” Tô Y Nhân nhiệt tình nói. Có loại dụng cụ tương đối chính xác này, mọi người tách ra tìm tỷ lệ sẽ lớn một chút.

“Không cho đi!” Âm Ngọc Phong đột nhiên mở mắt ra, “Cánh rừng rậm này cất giấu các loại nguy hiểm, ta không cho người đi ra phạm vi tầm mắt của ta.” Tô Khả Nhi bọn họ Nếu như bọn họ gặp gỡ nguy hiểm, nhìn ở trên mặt mũi của Tô Y Nhân, hắn sẽ ra tay cứu giúp.

Tô Y Nhân phiết bữu môi nói, “Tỷ tỷ ta bọn họ không phải”

“Muội muội.” Tô Khả Nhi vội vàng cắt đứt lời Tô Y Nhân, nói, “Đảo chủ đại nhân đây cũng là quan tâm người. Người yên tâm, cái phiến địa khu này chúng ta tìm tòi hai ngày, còn có một địa phương nhỏ liền suu tầm xong rồi.”

Nàng cười tủm tủm hướng Tô Khả Nhi chen chen mắt, xoay người đi rồi. Độc đế Âm Ngọc Phong còn là cường thế bá đạo như thường lệ a, nếu hắn là thật mến yêu muội muội, muội muội cũng đừng cùng hắn không được tự nhiên nữa.

Kỳ Xuân Dương Chiến Thiên Cương cũng mặt ôn hòa an ủi Tô Y Nhân một chút, cùng Tô Khả Nhi cùng nhau rời đi doanh địa.

Độc đế loại bá đạo này như thế nào cùng chủ nhân đời trước có chút giống nhau đây?

Niết bàn sau linh trí tăng nhiều Phượng Hoàng đánh bạo trên dưới cẩn thận quan sát hắn, đột nhiên cảm thấy thân hình lẫn mặt mũi Âm Ngọc Phong cùng chủ nhân đời trước của mình có sáu phần giống nhau, nếu như có thể hơi mập một chút, sẽ phải có bảy phần tương tự.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duỗi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Tô Khả Nhi đoàn người đi ra ngoài tìm kiếm Xích Dương thạch, Âm Ngọc Phong xếp chân đường như điều tức, Tô Y Nhân không muốn tu luyện đang trong doanh địa đi tới đi lui, quan sát cảnh trí chung quanh.

Trong rừng rậm vang lên tiếng chim thanh thúy dễ nghe hoặc chói tai khó nghe, tiếng thú hống hoặc âm vang hoặc hùng vĩ, phảng phất đang ở gần trước hoặc như là ở phía xa. Doanh địa ba mặt là cỏ thụ che khuất bầu trời, chung quanh đây leo tuột tốt quán quanh, một mặt nơi xa là ngọn núi hình vòng tròn.

Mặt đất ẩm ướt cùng cây khô mọc đầy rêu xanh, mơ hồ có thật nhiều trùng từ chui ra, Tô Y Nhân đi giày thêu hoa cùng quần dài không dám rơi xuống đất, nhẹ nhàng lay động Phượng Hoàng vũ y lơ lửng ở chung quanh. Chẳng qua chỉ cần nâng lơ lửng ra phạm vi năm mươi bước của Âm Ngọc Phong, Âm Ngọc Phong sẽ lên tiếng gọi lại nâng, hình như là một quán ngục nghiêm nghị.

“Thật nhàm chán a ~” Tô Y Nhân bay tới trước mặt của Âm Ngọc Phong, hỏi, “Trong rừng rậm nguyên thủy có linh thú hay không?”

“Có, chẳng qua cũng vô cùng hung hãn tàn nhẫn.” Âm Ngọc Phong mở mắt ra nói, “Người nghĩ thu phục làm linh sủng?” Hắn nhìn ra Tô Y Nhân có chút hâm mộ Tô Khả Nhi có linh sủng Phượng Hoàng.

“Muốn nuôi một con sủng vật nhỏ đẹp sạch sẽ, khéo léo đáng yêu.” Tô Y Nhân ngồi vào bên cạnh hắn nói, “Không cần ta cho ăn, không cần ta dọn dẹp vệ sinh cái loại đó tốt nhất.”

“Y Nhân, mỗi một tu sĩ chỉ có thể ký một con linh sủng. Tu sĩ ký linh sủng phần lớn ký linh sủng có lực công kích mạnh hoặc là lực phòng ngự mạnh, có thể đền bù tự thân chưa đủ.” Âm Ngọc Phong không lên tiếng, trong đầu nhanh chóng tìm tòi linh thú tự mình biết. Y Nhân không có tham vọng tranh bá, cho nên có thể ký một con linh sủng lực phòng ngự cao, bề ngoài đáng yêu.

“Âm Ngọc Phong, ta cho tới bây giờ không nhìn thấy linh sủng của người, người có linh sủng hay không?” Quan tâm hơn về bộ phận “cưng chiều” của linh sủng Tô Y Nhân tò mò hỏi. Nàng tiếp xúc qua mấy tu sĩ, bao gồm Kỳ Xuân Dương đều không có linh sủng, cho nên rất hoài nghi tu sĩ không thể nào nuôi linh sủng.

“Có. Bởi vì không dùng được nó, cho nên ném ở Thương Vân đảo nhìn nhà.” Âm Ngọc Phong nhớ tới linh sủng thường bị mình thả ra ngoài tự đi sinh sản đời sau. Ngô, có lẽ Y Nhân sẽ rất thích.

“Là cái phẩm loại gì, có xinh đẹp hay không? Lợi hại sao?” Tô Y Nhân liên tục hỏi, “Người có thể cho gọi ra cho ta xem một chút không?”

“Y Nhân, linh sủng của ta đây, lười biếng phải giống như là heo, tính công kích bình thường, ưu điểm duy nhất chính là linh lực thuộc tính là thổ hệ, còn linh ngộ một hệ pháp thuật, có thể giúp ta trồng chừa lâm vườn, xúc tiến linh thảo linh mộc sinh trưởng.”

Âm Ngọc Phong thật sâu cau mày nói, “Ta bây giờ cũng hoài nghi, ta ban đầu chỉ là vì đuổi tịch mạch mới cùng nó ký kết linh sủng khế ước.” Cho nên gần nhất trăm năm, hắn rất ít ở bên ngoài đem nó cho gọi ra. Chẳng qua hắn bây giờ hiếm khi gặp địch thủ, cũng không cần cho gọi linh sủng đi ra trợ chiến.

Tô Y Nhân càng thêm tò mò, bẽn lẽn nói, “Rất cuộc là cái linh sủng gì, người nhanh lên cho gọi ra tới xem một chút sao.”

Âm Ngọc Phong gạt đầu một cái, hai tay xuất thủ quyết, đôi môi nhẹ hấp.

Nửa phần chung trà sau, bên ngoài ba thước của hắn linh khí lay động lớn, một con động vật trắng trắng đen kịt cực lớn xuất hiện ở trong đám linh quang màu xanh lá cây.

“Ngao ~ chủ nhân, người rút cục lại cho gọi ta. Ta muốn người chết bầm, chủ nhân.” động vật lông nhung nhung trắng trắng đen kịt to lớn kia không đợi linh quang màu xanh lá cây tan hết liền đánh về phía Âm Ngọc Phong.

Ngồi xếp bằng Âm Ngọc Phong vô cùng hiểu rõ thói quen linh sủng của mình, đột nhiên trống rỗng bay ra, tránh ra nó nhào ôm.

“Chủ nhân, người không muốn tránh ra ta sao, trên người ta rất sạch sẽ.”

Con linh sủng hình thể rất lớn này cả người thẳng lên, quơ múa chân trước kêu, “Chủ nhân, ôm ta một cái có được hay không? Ta rất nhớ người.” Sau đó hai con chân trước che mắt bả vai vừa động vừa động, phảng phất bắt đầu khóc rống.

“Gấu mèo” Mắt Tô Y Nhân sáng lên, tâm tình phấn khởi kêu lên, “Âm Ngọc Phong, linh sủng người là gấu mèo? Nhanh lên một chút giới thiệu chúng ta quen biết.”

Biểu tỷ biểu tỷ, ta yêu người chết bầm, người cư nhiên để cho Kungfu Panda làm linh sủng!

Đây là một con gấu mèo người đứng lên so Âm Ngọc Phong còn cao hơn nửa người. Mặt tròn trịa, thân thể mập đồ đồ cùng cái đuôi ngắn ngắn sắc lông đều là tuyết trắng, hai con lỗ tai tròn trịa cùng bốn chân mập mập sắc lông đen nhánh. Ánh mắt bị che kín, tuyệt đối là hai con mắt vòng đen thật to!

“Nữ nhân, trời ạ, là nữ nhân!”

Linh sủng gấu mèo nghe được câu hỏi của Tô Y Nhân, để xuống chân trước cùng thân thể mập mập chuyển qua xem một chút, đột nhiên kêu to lên, “Chủ nhân, người cuối cùng đã tới tuổi phát tình.”

“Mau nói cho ta biết, các ngươi sinh mấy con ấu tử?” Linh sủng gấu mèo hương Tô Y Nhân rướn cổ lên, hưng phấn nói, “Trong đời sau của ta có sáu con có thể hấp thu thiên địa linh khí, ta hết thầy đưa cho ấu tử của các ngươi làm bạn.”

Nó là một con gấu mèo cái biết tu chân, đại khái mỗi hai ba mươi năm liền sinh dục một lần. Sinh xuống ấu tử bởi vì nó cùng chủ nhân tỉ mỉ chiếu cố mỗi một con đều sống được, đáng tiếc chính là, những hài tử kia đại đa số đều là gấu mèo bình thường, chỉ có thể để cho chủ nhân thả về đến khu sinh hoạt vực của phụ thân bọn họ đi.

“Ngươi cầm miệng cho ta!” Âm Ngọc Phong da mặt co quắp, nổi giận quát, “Hắc Bạch, ta là người, không thể dùng phát tình loại từ ngữ này.” Cũng là bởi vì nó nói nhiều, hơn nữa chẳng phân biệt được trường hợp kêu loạn, cho nên hấn ra cửa ở bên ngoài có thể không cho gọi nó cũng không gọi nó.

“Âm Ngọc Phong, linh sủng của ngươi thật rất hoạt bát đáng yêu a!” Tô Y Nhân khom người cười to nói. Âm Ngọc Phong trước khi thay đổi ôn nhu không biết có phải là lạnh lùng trầm tĩnh phải một ngày chỉ nói mấy câu nói hay không, hấn nuôi linh sủng lại là cái nói nhiều, bọn họ không chỉ có trên lực lượng chủ cùng cung chịu hồ hồ, trên tính tình cũng chủ cùng cung chịu hồ hồ. Hắc Bạch, cái sủng vật này lấy tên thật là khất khao!

Gấu mèo to lớn tên gọi Hắc Bạch bò đến bên thân Tô Y Nhân ngir ngir, nói, “Trên người của ngươi có mùi chủ nhân của ta, ngươi nhất định là nữ chủ nhân của ta. Ngươi có ấu tử hay không? Ta đem ấu tử của ta đưa cho ấu tử của ngươi làm linh sủng.”

Mặc dù làm linh sủng sẽ mất đi tự do, nhưng cùng nhân tộc tu sĩ ký kết linh sủng khế ước sau linh trí tăng lên nhiều, có thể cùng chủ nhân tâm linh tương thông, hiểu kiến thức tu chân chủ nhân truyền thụ cho. Chủ nhân vì linh sủng lớn lên, sẽ tốn hao tâm tư hơn luyện chế đan dược tủy tủy phạt cốt đối với linh sủng vô cùng có hiệu quả (linh sủng chuyên dụng).

Tô Y Nhân bị nói hai gò má ửng hồng vừa đưa tay vuốt ve đầu gấu mèo thông linh tính đang "bán con", vừa rất khó khăn nói, “Ta còn không có hài tử.” Kể từ quyết định điều kiện thành thân sau, Âm Ngọc Phong chỉ cần có hăng hái cùng nàng hoan ái, tuyệt đối sẽ sử dụng các loại tư thế cùng nàng hoan ái, còn lấy cố tốt đẹp, những thứ tư thế kia có thể có lợi cho nàng bị mang thai.

Di, con gấu mèo lớn này cư nhiên đeo khuyên tai, trên lỗ tai màu đen bên phải đánh một động, phía trên treo một kim hoàn vây quanh bảo thạch màu đen.

Oa ác, da lông sờ thật là thoải mái a, nếu là nó nguyện ý nhỏ đi, nàng nhất định sẽ ôm vào trong ngực thân thiết một phen.

“Nhất định là ngươi j~j số lần quá ít.” Hắc Bạch đại gấu mèo đặt móng ngồi xuống nói, “Sủng vật tuổi thọ càng dài, tỷ số sinh dục lại càng thấp. Chủ nhân nhà ta sống được quá lâu, nhất định là hấn không thể khiến cho ngươi mang thai.”

Nó dùng móng vuốt đen mập mập nạo nạo đầu màu trắng của mình, ngượng ngùng nói, “Nếu không phải ngươi là nữ nhân của chủ nhân ta, ta sẽ đề nghị ngươi đôi mấy nam nhân j~j.” Nó là đại gấu mèo siêu cấp trường thọ, trước mắt thì ngưng cũng không biết cùng bao nhiêu hùng tính đại gấu mèo j~j qua.

“Hắc Bạch, ngươi ngứa ngứa da có phải hay không, có muốn ta để mấy con trùng tử cắn cắn ngươi hay không?” Âm Ngọc Phong sắc mặt đen kịt từ trong kẽ răng nặn ra tiếng, ánh mắt lạnh vèo vèo nhìn Hắc Bạch.

Hắc Bạch bị dọa sợ đến hai cái móng vuốt giống như người một dạng đung đưa, kêu gào nói, “Không muốn, ta không nên bị trùng của ngươi cắn! Chủ nhân, ta biết sai rồi, sau này tuyệt không đầu độc nữ nhân của ngươi đôi đôi tượng j~j.”

Mất đi một ít máu cũng không có gì, dù sao chủ nhân chắc là sẽ không nhìn nó mất máu quá nhiều, nó sợ chính là, những thứ trùng kia sẽ cắn phải nó cả người ngứa ngứa vô cùng, nó coi như gãi phải lông cũng rơi cặn sạch cũng không thể hết ngứa.

“Âm Ngọc Phong, ngươi rõ ràng nói không có ở trước mặt của ta để cổ trùng.” Mặc dù cũng cảm thấy Hắc Bạch nói quá khó khăn nghe, nhưng Tô Y Nhân hay là tức giận không giúp. Đại gấu mèo là quốc bảo, đại gấu mèo biết tu chân biết nói là quốc bảo trong quốc bảo, hấn tại sao có thể bắt nạt?

“Nữ chủ nhân, chủ nhân nhà ta thật đáp ứng ngươi như vậy? Dát dát dát dát, chủ nhân rất thích ngươi nga!” Ngồi cũng so Tô Y Nhân cao đại gấu mèo Hắc Bạch cao hứng đem Tô Y Nhân kéo vào trong ngực, nhiệt tình đưa ra đầu lưỡi ướt nhẹp liếm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Y Nhân.

Má ơi, đây chính là nó ôm một cái? Khó trách Âm Ngọc Phong muốn chạy trốn!

Tô Y Nhân giùng giàng kêu lên, “Ngươi nhanh lên một chút buông ta ra. Âm Ngọc Phong, nhanh lên một chút gọi nó buông ta ra.”

Âm Ngọc Phong nhịn không được, cười nói, “Hắc Bạch, Y Nhân không phải là ấu tử của ngươi, ngươi không nên hôn nàng như vậy.”

Trong giọng nói ôn nhu của hấn cất gấu một chút ra lệnh không tha kháng cự, Hắc Bạch có thể cùng hấn tâm linh tương thông, hiểu rõ hấn nhất không dám chần chờ, vội vàng buông ra Tô Y Nhân, trong miệng nói lầm bầm, “Thân thiết một cái mà thôi, chủ nhân ngươi có cái gì tốt bảo bồi?” Chân trước bên phải sờ một cái lỗ tai, một cây cây trúc non mới mẻ trông rỗng xuất hiện ở trên móng vuốt nó. Nó nắm cây trúc non dất chỉ dất chỉ nhai đứng lên.

Tô Y Nhân đang chuẩn bị đi bên dòng suối rửa mặt thấy, trong lòng không khỏi than: độc đế đại nhân thật là giàu có, ngay cả trên lỗ tai sủng vật cũng treo một không gian trữ vật pháp khí.

Âm Ngọc Phong đi tới chỗ ngồi ban đầu ngồi xuống, đối với Tô Y Nhân nói: “Hắc Bạch là một đại mụ đại gấu mèo rất dài dòng, ta đã căn bản để cho nó tự do. Nếu như ngươi thích, ta để cho nó phụng bồi ngươi chơi. Trong miệng nó nói ấu tử, thật ra thì phần lớn là đại gấu mèo trưởng thành; sáu con hài tử có thể hấp thu thiên địa linh khí của nó linh lực tu vi và linh trí cũng xa không bằng nó, ta không đề nghị ngươi thu.”

Tu sĩ đầu pháp, pháp thuật tương khắc là chuyện rất phiền phức. Y Nhân là băng mộc song linh căn tu sĩ, nếu như có thể ký giống như Hỏa Phượng Hoàng hòa kỳ lân, hoặc là những linh thú khác thuộc tính hòa tương đối khá.

Nhìn sang Hắc Bạch vừa nghe mình nói chuyện vừa ăn cây trúc, hân hoan do dự một chút, nói, “Nếu như ngươi thích đại gấu mèo, ta cùng Hắc Bạch giải trừ linh sủng khế ước, để cho ngươi cùng nó ký linh sủng khế ước.”

Nghe được chủ nhân chê mình, ăn hết một cây cây trúc non Hắc Bạch che hai vòng mắt đen của mình ô ô gào lên, “Chủ nhân, ta đã có thể một cây thành rừng, cây già mầm cây, sơn diêu địa động, ngươi tại sao còn chê ta không đủ mạnh, muốn ta cùng giải trừ khế ước?”

Một cây thành rừng, pháp thuật phòng thủ của nó, cắm xuống một cây cây trúc, cây trúc sẽ trong nháy mắt biến thành một mảnh rừng trúc, vây địch nhân.

Cây già mầm cây, ở trong rừng cây sử dụng cái pháp thuật này, nhánh cây rẽ cây sẽ sống động, dây dưa địch nhân đến chết.

Hai mộc hệ pháp thuật này liên tục sử dụng, trừ khi tu sĩ thuộc tính hỏa, tu sĩ lực lượng cao hơn nó mười cấp cũng khó thoát khỏi cái chết.

Sơn diêu địa động, thổ hệ pháp thuật, tên mặc dù có điểm khoa trương, nhưng có thể trong nháy mắt nhiên cho cả vùng đất xuất hiện cái khe to lớn, để cho ngọn núi sụp đổ, đá lớn lăn lộn. Hắc, giết chết tu sĩ không biết bay hoặc là không còn kịp bay lên phải không phí sức lực.

“Hắc Bạch thật là lợi hại nga.” Tô Y Nhân tán dương, đưa tay sờ một cái đầu to tròn trịa của Hắc Bạch.

Âm Ngọc Phong không nói một lời. Tô Y Nhân sẽ một mực ở bên cạnh hắn, Hắc Bạch cùng Tô Y Nhân lần nữa ký linh sủng khế ước còn không phải là linh sủng của hắn?

“Âm Ngọc Phong, chủ nhân tùy ý vứt bỏ linh sủng của mình không phải là chủ nhân tốt nga.”

Tô Y Nhân hơi khiển trách nói, lòng mang áy náy trấn an Hắc Bạch, “Ta sẽ không bắt ngươi ký khế ước nga, chẳng qua, nếu là ngươi có tiểu bảo bảo, ta liền ký.”

Hắc Bạch lập tức vui vẻ, “Ta sáu năm mới sinh một ấu tử, rất nhỏ, ngươi thích thì đưa cho ngươi.”

Nó nhanh chóng thu nhỏ lại thân hình, khoe nói, “Có lớn như vậy, đáng yêu không? Nó linh căn thuộc tính cùng ta một dạng, cho nên lớn lên phải có chút chậm.” Thân thể khổng lồ của nó thu nhỏ lại đến chưa đủ sáu mươi centimet.

Nhỏ như vậy đáng yêu nhất nha!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Dưới Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Xích Dương thạch không phải là tốt tìm như vậy, Tô Y Nhân đến cũng không có cho Tô Khả Nhi mang đến đặc biệt may mắn. Tô Khả Nhi đoàn người gần tới chạng vạng tối trở lại, nói chỉ tìm được một viên linh thạch nguyên mô phẩm chất thấp. Bọn họ thấy doanh địa đột nhiên nhiều hơn một con linh sủng hiền lành mập mạp lại nói nhảm nói huyền thuyên, cùng loài gấu vô cùng tương tự màu trắng đen, vô cùng kinh ngạc.

"Thật đáng yêu." Tô Khả Nhi thấy cực kỳ vui mừng, không tìm được Xích Dương thạch mà thất vọng trong nháy mắt không cánh mà bay.

"Cô gái tu chân xinh đẹp tuyệt luân." Tiểu Hắc Bạch bò đến bên người Tô Khả Nhi ngồi xuống, ngược đầu nói, "Ngươi mạnh khỏe, ta là linh sủng của đảo chủ Thương Vân đảo, tên của ta gọi Hắc Bạch."

Nó nhìn về Phượng Hoàng vừa thấy được nó liền mặt lộ địch ý, kinh ngạc nói, "Ngươi là..... linh sủng hình người? Ta ngoan ngoãn, hòa linh lực trên người ngươi thật là lợi hại."

"Ta đối với ngươi có cảm giác vô cùng quen thuộc đây." Nó vòng quanh Phượng Hoàng bò một vòng, hoài nghi nói, "Ngươi sẽ không phải là tiểu ma tước ta đã từng giao thủ đi? Ngươi cư nhiên có thể biến hóa hình người. Ngươi tại sao lại ở chỗ này? Lãnh Tu Trúc chủ nhân của ngươi đây?"

"Gọi ta Hỏa Phượng Hoàng!"

Kiều ngạo hai tay chống nạnh, thiếu nữ Phượng Hoàng cúi đầu mắt nhìn xuống gấu mèo con không tới sáu mươi centimet, cao giọng nói, "Xú gấu mèo không đen không trắng, ngươi thể nào còn không có năng lực biến ảo hình người? Chủ nhân nhà ngươi cao ngạo nhất, lại còn nguyện ý nuôi người cái linh sủng phẩm loại thấp kém này."

Trong lòng nàng sợ hãi độc đế, thủy pháp thuật của độc đế có thể khắc chế hỏa pháp thuật của nàng, cho nên nàng mới có thể rất dễ dàng liền bị độc đế bắt lại. Đôi mặt đại gấu mèo chuyên tấn công địa pháp thuật lĩnh ngộ mộc pháp thuật, biết bay biết phun lửa như nàng có ưu thế tự nhiên.

Tô Y Nhân: (๐๐๐) oa

Tô Khả Nhi: (๐๐๐)?

Các nàng hai miệng đồng thanh nói, "Các ngươi biết?"

Mắt lạnh băng quan hai con linh sủng cãi vã Âm Ngọc Phong bình tĩnh nói, "Bọn họ vô cùng quen thuộc lẫn nhau."

Trước kia mỗi lần hắn đi tìm phiền toái với Lãnh Tu Trúc, hắn sẽ cho gọi ra Hắc Bạch đối phó Phượng Hoàng của Lãnh Tu Trúc, lợi dụng Phượng Hoàng rèn luyện Hắc Bạch. Hai con linh sủng giao chiến mấy lần sau, hắn không phải không thừa nhận, Phượng Hoàng không hổ là trời sinh thần điêu, Hắc Bạch so Phượng Hoàng lớn hơn hai trăm tuổi, hắn còn lấy rất nhiều linh đan cho nó ăn, tốn rất nhiều tâm lực bồi dưỡng nó, nó còn là chỉ có thể thắng Phượng Hoàng còn chưa niết bàn một chút.

"Tiểu ma tước, ngươi niết bàn lên cấp, chúng ta đánh một trận như thế nào? Thực lực của ta cũng tăng cường không ít." Hắc Bạch hăng hái bùng bùng nói. Nó bây giờ là không có địch thủ trên Thương Vân đảo, rất muốn tìm một đối thủ ngang hàng để luyện tay.

"Bây giờ cùng ngươi đánh quá thấp giá." Phượng Hoàng đưa tay đá đá chân, mặt mũi kiêu ngạo nói, "Chờ ngươi có thể biến ảo hình người lại nói." Linh sủng có thể biến ảo hình người phần lớn muốn ngàn tuổi!

Tiểu Hắc Bạch nhất thời đầm ngực dậm chân ngao ngao kêu lên, "Ta mới hơn bảy trăm tuổi, coi như tu luyện khắc khổ, linh lực già tăng nhiều, cũng muốn ở một trăm năm sau mới có thể biến ảo hình người." Đây là chủ nhân hắn sau khi kiểm nghiệm tu vi của hắn nói.

Đáng vẻ gấu mèo con tròn vo vo quơ múa móng vuốt ngao ngao gọi thật là đáng yêu, Tô Khả Nhi cười nói, "Tiểu Phượng nhi, chớ bắt nạt nó." Chờ nàng đem tiểu Phượng nhi trả lại cho sư phụ sau, nhìn có thể tìm được cái phẩm loại linh sủng này hay không.

Một cái ôm lấy tiểu Hắc Bạch già vờ khóc, Tô Y Nhân cười hi hi nói, "Chớ gào lên, ngươi so tiểu Phượng nhi đáng yêu nhiều, chúng ta cũng thích ngươi."

Tiểu Phượng nhi quá kiêu ngạo, nàng không chiếm được nó thích không thể làm gì khác hơn là cũng không thích nó. Hắc Bạch thật tốt? Hiền lành hòa ái dễ thân cận, tuy nói nói nhiều điểm, nhưng tuyệt đối không có linh sủng so nó còn làm cho người thích hơn nữa. Quyết định, hãy thu hải tử sáu tuổi của nó làm linh sủng.

Chiến Thiên Cương cùng Kỳ Xuân Dương vừa nhìn hai thiếu nữ trêu chọc linh sủng chơi, vừa chuẩn bị bữa ăn tối hôm nay. Bọn họ khi trở về đã đánh ba con gà rừng một con cá, cũng dọn dẹp xong, chỉ cần chưng bày nướng là được.

Âm Ngọc Phong lãnh đạm tĩnh tọa ở vị trí buổi trưa hắn đang ngồi, không có nửa điểm ý tứ phải giúp làm bữa ăn tối. Chiến Thiên Cương cùng Kỳ Xuân Dương cho là hắn tôn quý quen, cho nên căn bản cũng chưa có ý tưởng mời hắn nhúng tay. Ngược lại Tô Khả Nhi không có ý tứ, kêu Tô Y Nhân cùng nàng cùng đi bên dòng suối, từ trong ngọc thủ trạc đồ ra một đồng rau đại cho vào món được mà nàng hái trong quá trình đang tìm Xích Dương thạch, cùng nhau nhặt rồi rửa sạch, làm canh rau cho tối nay.

Hắc Bạch tựa như khoe khoang sờ một cái lỗ tai phải của mình, từ trong trữ vật pháp khí trên lỗ tai phải lấy ra một đồng cây trúc non lớn, dát chỉ dát chỉ gặm cắn.

Phượng Hoàng giận đến xoay người đi tới bên người Tô Khả Nhi, giúp đỡ chọn lựa rau đại. Độc đế tài đại khí thô, cũng chỉ có độc đế mới nghĩ đến cho linh sủng cũng đeo một trữ vật pháp khí.

Sau bữa ăn tối, trước khi ngủ.

"Một dãy núi này chúng ta toàn bộ tìm một lần, chúng ta tính toán đi hướng một tòa núi lửa khác phía đông." Kỳ Xuân Dương đem một tờ giấy trắng dày chiều rộng hai mươi centimet dài ba mươi centimet trải trên mặt đất bên cạnh đồng lửa, lấy nhánh cây đốt tro trong tay ở trên tờ giấy trắng tô màu đen lên một đồ hình tròn nhỏ nhỏ.

"Bản đồ đơn giản tự chế?" Tô Y Nhân kinh ngạc nói. Đồng lửa hùng hục, hơn nữa Phượng Hoàng ở trước mặt Hắc Bạch phô trương bản lãnh làm ra tới rất nhiều ngọn lửa lơ lửng, chung quanh chiếu sáng đường.

"Chỗ rừng rậm này diện tích lớn vô cùng, nào có cái bản đồ gì? Đây là mấy người chúng ta trên trời cao, vẽ xuống đồ mắt nhìn thấy, địa hình vẽ lại đều tại trong phạm vi tầm mắt của bọn ta." Kỳ Xuân Dương khiêm tốn nói.

"Nơi này, nơi này, còn có nơi này, nơi này....." Hắn dùng cây nhỏ điểm một cái hình nhỏ, nói, "Ghi nhớ vị trí đại khái của những thứ núi lửa này, để tránh lặp lại." Có chút hình tròn trung gian trống không, còn không có bị bôi lên màu đen.

Chiến Thiên Cương đứng ở bên trên hắn đầy cõi lòng xin lỗi nói, "Xuân Dương, chuyện của ta để cho ngươi cùng Khả Nhi phí tâm." Hắn và hắn tranh đoạt Tô Khả Nhi, hắn vốn là có thể không giúp hắn, để cho hắn một mực giữ vững hình thái nửa hư ảo nửa chân thật, để cho hắn chỉ có thể ở trong mộng của Tô Khả Nhi đóng cảnh thiên miên.

"Ngọc nhi quan tâm ngươi, mà ta quan tâm Ngọc nhi, hơn kính nể ngươi trung thành vì nước, khẳng khái hi sinh." Kỳ Xuân Dương nói, "Chúng ta đã coi

như là huynh đệ, người dùng luôn xa cách khách khí như vậy."

Chiến Thiên Cương cùng Ngọc nhi tình chưa dứt, hẳn định làm được đẹp điểm, để cho Ngọc nhi cùng Chiến Thiên Cương vĩnh viễn nhớ hẳn tha thứ.

Âm Ngọc Phong mắt lẻ xem một chút. Hẳn đối với hai người nam nhân này cùng hưởng một nữ nhân lại còn không ghen tuông tranh giành, cảm thấy không cách nào hiểu.

Hắng giọng một cái, hẳn đề nghị, "Núi lửa không hoạt động đã có vạn năm không phun trào rồi, cho dù có Xích Dương thạch cũng ẩn sâu trong lòng đất, các người không có năng lực nhận ra được. Ta đề nghị các người không bằng thử đề cho núi lửa ngủ đông phun trào, nhìn núi lửa ngủ đông có thể phun trào ra mỏ Xích Dương thạch tới hay không." Núi lửa định kì phun trào nhất định bị chút tu sĩ chú ý, thường thường sang đây xem có thể tìm được hóa linh thạch, địa linh thạch, hoặc là đặc thù linh thạch Xích Dương thạch hay không.

(Xích Dương thạch, linh thạch tích chứa địa tâm dương hỏa cùng đại địa tinh hoa, trước mắt chỉ có trong nham tương núi lửa mới có thể thỉnh thoảng xuất hiện.)

Để cho núi lửa ngủ đông phun trào?

Mọi người mặt kinh hãi, giống như nhìn ma quỷ một dạng nhìn về phía Âm Ngọc Phong. Núi lửa phun trào rất dễ dàng tạo thành tai nạn hỏa hoạn trong rừng rậm, dính dấp đến vô số sinh linh trong rừng rậm.

Nham tương, bụi núi lửa, khí thể núi lửa, mưa axit, đất đá lở.....

Tô Y Nhân cả kinh kêu lên, "Người không thể làm như vậy, cái này quá nguy hiểm."

Âm Ngọc Phong không để ý đến nàng, ngược đầu suy tư một hồi, nói, "Tìm một núi lửa ngủ đông gần nhất mấy trăm năm không có phun trào, Hắc Bạch ở bên hông của núi lửa làm động đất ra một khe nứt hẹp dài, để cho nham tương núi lửa từ trong khe kia phun ra ngoài."

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy có thể được, hỏi linh sủng Hắc Bạch của hắn, "Son diều địa động của người nhiều nhất có thể đem mặt đất nứt ra cái khe bao sâu?"

Hắc Bạch cúi đầu đếm ngón tay, một lúc lâu nói, "Chủ nhân, nếu như ta dùng tất cả linh lực công kích mặt đất, đoán chừng có thể nứt ra độ sâu bằng chiều dài nửa Thương Vân đảo."

"Cộng thêm kiếm khí của ta hẳn đủ rồi." Âm Ngọc Phong vuốt cằm nói, "Tốt lắm, ngày mai chúng ta đi ngay tìm kiếm một núi lửa ngủ đông không lớn, nhìn có thể chế tạo núi lửa phun trào hay không."

"Âm Ngọc Phong người điên rồi, núi lửa một khi mất khống chế, người có thể bảo đảm mọi người an toàn, bảo đảm rừng rậm an toàn?" Tô Y Nhân lạnh lùng nói, "Chúng ta vẫn kiên nhẫn tìm kiếm Xích Dương thạch. Không vội." Bệnh chứng trên tinh thần của hắn lại xuất hiện.

Tô Khả Nhi Kỷ Xuân Dương Phương Hoàng cũng đều chấn kinh đến trợn mắt hốc mồm, hai mặt nhìn nhau, chẳng qua bọn hắn cũng không có lá gan giống như Tô Y Nhân gọi độc đế người điên như vậy.

Chiến Thiên Cương đứng lên, ôm quyền nói, "Đào chủ, vẫn bồi cảm tạ người nguyện ý trợ giúp chúng ta, nhưng, nếu như sẽ để cho sinh linh thương vong, vẫn bồi tình nguyện chỉ có một quý ảnh."

Lạnh lùng nhìn mọi người, Âm Ngọc Phong nói, "Bốn đào chủ chỉ là muốn nghiệm chứng suy nghĩ của mình, thuận tiện thử một chút thực lực của linh sủng."

Trong rừng rậm núi lửa cách mỗi mấy chục mấy trăm năm sẽ phun trào, lúc nào ra mất rừng rậm nguyên thủy Hung An phá hủy? Hắn ngược lại thấy núi lửa phun trào sau mặt đất sẽ có một tầng bụi trắng thật dày, sau đó vạn mộc gặp xuân, sinh trưởng mau chóng, chỉ ở gần núi lửa mấy năm thì lớn lên thành khu rừng rậm rạp. ki

"Cứ quyết định như vậy. Hắc Bạch, ngày mai đi với ta tìm kiếm núi lửa nhỏ đang ngủ đông, bắt đầu từng bước từng bước đánh mặt đất cho ta, rèn luyện linh lực." Âm Ngọc Phong ra lệnh. Hắn sẽ ở đằng sau phối hợp linh sủng huy ếm công kích vết nứt trên mặt đất.

"Là, chủ nhân." Hắc Bạch hồi đáp. Đối với nó mà nói, chỉ cần không phải khu vực sinh hoạt của nó, không phải là Thương Vân đảo của chủ nhân, những địa phương bất kỳ nào núi lở đất mòn đều không có quan hệ.

"Ngọc Phong, người thật quá điên cuồng." Tô Y Nhân gấp đến độ dậm chân một cái, kêu lên, "Không được, đây tuyệt đối không được. Núi lửa phun trào sẽ tạo thành rừng rậm hỏa hoạn, động vật thương vong, thực vật diệt tuyệt."

Nếu như là trước kia, nàng là không quan tâm cái thế giới dùng chữ viết tạo ra ngoài này, nhưng là nàng đã từ từ dung nhập vào cái thế giới này, không muốn nhìn thấy cái thế giới này phát sinh thiên tai.

"Y Nhân, Hắc Bạch hẳn có năng lực khống chế chấn động của cả vùng đất." Âm Ngọc Phong nghiêm túc nói, "Núi lửa phun trào phạm vi nhỏ chưa chắc có đáng sợ như người nghĩ, người phải tin tưởng ta."

Bối cảnh thiết định của cái thế giới này là thời đại Đường Minh Thanh, người là cổ nhân, cho dù là tu chân cũng còn là cổ nhân, nhưng ta có thể trầm

phần trăm tin tưởng người sao?

Nhìn Âm Ngọc Phong một ý đi một mình, Tô Y Nhân do do dự dự nói, "Ngộ nhờ mắt không chế làm sao bây giờ?"

Ở thế giới thực tế hiện đại, núi lửa phun trào thường thường bị người theo dõi đến, chính phủ địa phương trước hết sơ tán cư dân phụ cận núi lửa, cũng không có tạo thành bao nhiêu thương vong về người.

"Chúng ta tuyệt đối chạy thoát. Động vật có tính cảnh giác so người còn lớn hơn, chỉ cần có gió thổi cỏ động, bọn họ sẽ lập tức bắt đầu trốn. Cây cối trong rừng rậm sao, phá hủy sau không bao lâu nữa là có thể lần nữa dài ra một mảng lớn tới." Âm Ngọc Phong rất bình tĩnh.

"Được rồi, nhưng là người muốn bảo đảm an toàn của mọi người chúng ta." Tô Y Nhân không còn cách nào nói. Chuyện độc để đại nhân cố ý làm, người bên cạnh không cách nào ngăn trở!

"....." Âm Ngọc Phong ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng của nàng, lặng lẽ gật đầu một cái.

Y Nhân muội muội cư nhiên có thể hơi khuyên được độc đế?

Tô Khả Nhi nhẹ thở một hơi, ít nhất độc đế đối với muội muội là thật tâm, muội muội sẽ rất hạnh phúc.

Phượng Hoàng cúi người đối với tiểu Hắc Bạch thấp giọng nói, "Uy, xú gấu, nếu như người có thể không chế được núi lửa, ta liền bội phục người."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duỗi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

Sau bữa ăn tối, Tô thị tỷ muội cùng tiểu Hắc Bạch cứng rắn muốn phụng bồi cùng đi rửa mặt, ở bên nước suối trò chuyện rất lâu mới trở lại bên đồng lửa. Ban đêm, Tô Khả Nhi mời Tô Y Nhân cùng nàng cùng ngủ một lều cỏ, bởi vì các nàng muốn tiếp tục hàn huyên một chút chuyện tư mật giữa hai tỷ muội.

Ta còn có rất nhiều lời muốn cùng tỷ tỷ nói.

Tô Y Nhân rất vui vẻ phải đáp ứng.

Tô Khả Nhi mặc dù hiền lành vô hại, nhưng một ít địa phương bây giờ rất giống nữ nhân Vạn Hoa cung!

Ngồi ở bên đồng lửa Âm Ngọc Phong lạnh lùng nói, "Y Nhân, đến chỗ ta tới." Hắc làm hết sức không để cho Tô Y Nhân cùng Tô Khả Nhi đơn độc chung một chỗ, để tránh Tô Y Nhân bị lây.

Tiểu Hắc Bạch lôi kéo quần Tô Y Nhân la lớn, "Đi qua bên kia, đi qua bên kia." Chủ nhân vô cùng quan tâm nữ chủ nhân đây, một khắc đều không để cho nàng một mình.

"Đạo chủ đại nhân, trong rừng rậm khí ẩm khí lạnh cũng rất nặng, mọi người mặc dù đều là người tu chân không quan tâm, nhưng Ngọc nhi cùng Y Nhân muội muội dù sao cũng là cô gái, phải bảo trọng thân thể." Kỳ Xuân Dương uyển chuyển khuyên nhủ. Bọn họ nơi này dựng hai lều cỏ, nếu như Âm Ngọc Phong không bỏ được cùng Y Nhân tách ra, bọn họ có thể cùng ngủ một lều cỏ trong đó.

Âm Ngọc Phong hoàn toàn không nghe khuyên bảo, hắc lạnh lùng nói, "Y Nhân từ ta chiếu cố, không cần các người quan tâm." Nữ nhân của hắc cần gì phải người khác chiếu cố?

"Đúng, chủ nhân nên cùng nữ chủ nhân ngủ ở cùng nhau." Ngồi ở trong ngực Tô Y Nhân tiểu Hắc Bạch cười hi hi nói, quơ múc cây trúc non trong móng vuốt. Cây trúc a cây trúc, thức ăn chủ yếu của nó, nó ăn thế nào đều không ngấy!

"Hắc Bạch!"

Tô Y Nhân mặt lúng túng kêu đứng lên, đưa tay bắt lại lỗ tai màu đen của tiểu Hắc Bạch, hung hăng dùng lực giày xéo mấy cái.

Tiểu Hắc Bạch chạy ra khỏi tay của Tô Y Nhân, xoa xoa lỗ tai có chút đau, giả bộ vô tội nói, "Chủ nhân, ta nói sai sao?" Ánh mắt với vòng tròn đen nháy mắt a nháy mắt, đáng yêu cực kỳ.

Âm Ngọc Phong mặt vô biểu tình xem một chút mọi người, đứng dậy tìm một mảnh đất địa thế rất bằng phẳng, phẩy phẩy ngón tay mang theo gió chỉ mực xanh biếc. Đột nhiên, một chiếc giường gỗ lớn sáu cột treo rèm dày cộm nặng nề xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Tiểu Hắc Bạch nhất thời kêu loạn lên, "Chủ nhân, ta cũng muốn đi vào ngủ." Nó là linh sủng biết hàng nha, đầu tiên nhìn liền thấy trụ giường cùng thành

giường khác về mấy loại pháp trận, vây quanh thật là nhiều linh thạch.

"Bàn đạp trước giường là địa phương người nghỉ ngơi." Âm Ngọc Phong lạnh lùng nói, chỉ chỉ bàn đạp trước giường gỗ.

"Ô ô ô ô, người muốn cùng nữ chủ nhân thân thiết, cho nên không để cho ta lên giường ngủ." Tiểu Hắc Bạch kêu lên, "Khi còn bé, người không phải là thường ôm ta ngủ sao?"

Nó vô cùng lưu luyến chiếc giường ấm áp thư thích của chủ nhân, đáng tiếc sau khi thân thể nó lớn lên, chủ nhân liền đem nó đuổi ra phòng ngủ, để cho nó đi ra bên ngoài tìm địa phương ngủ.

Khó trách Âm Ngọc Phong không quá nguyện ý cho gọi người đi ra đây, trong miệng của người căn bản không giấu được chuyện!

Tô Y Nhân mặt phồng phải đỏ bừng, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào. Thỉnh thoảng ngủ đêm ở hoang giao dã ngoại, nàng sẽ rất hưng phấn, nhưng mấy lần đi qua, nàng đã cảm thấy màn trời chiếu đất thiếu hụt cảm giác an toàn. Nàng nói không lên đường, làm hết sức ở khách sạn. Âm Ngọc Phong tôn quý quen, căn bản không nguyện dùng giường chăn không biết bao nhiêu người ngủ trong khách sạn, định mua một cái giường lớn bố trí tốt, nhét vào trong tủ vật pháp khí dùng.

Bọn họ cũng có tủ vật pháp khí dung lượng rất lớn, thế nào cũng chưa có nghĩ tới mua chiếc giường lớn thoải mái rộng rãi đây?

Tô Khả Nhi cùng Kỳ Xuân Dương hai mặt nhìn nhau.

"Tỷ tỷ, đêm đã khuya, người nhanh lên một chút vào trường bông nghỉ ngơi. Tỷ phu cùng Phượng Hoàng cũng là. Thiên Cương ca, người nghỉ ngơi thế nào?" Tô Y Nhân nhanh chóng chuyển hóa đề tài che giấu tình cảnh bối rối của mình.

(Đây là giường của Âm Ngọc Phong, nàng cũng không có lá gan mời Tô Khả Nhi đi lên ngủ. Tới nay nơi này có hai người đàn ông, Kỳ Xuân Dương cùng Chiến Thiên Cương, hy vọng Âm Ngọc Phong cũng chờ trường hoàng lên giường ngủ.)

Tô Khả Nhi rất cơ trí nói, "Muội muội, ban ngày người cùng đào chủ cũng không phải là một mối, nhanh lên một chút đi nghỉ ngơi." Vợ vàng kêu Phượng Hoàng cùng nàng cùng nhau vào lều cỏ.

"Đêm đã khuya, mọi người nghỉ ngơi thật tốt. Ta phụ trách gác đêm." Chiến Thiên Cương hướng mọi người gật đầu cười cười, thân ảnh càng đổi càng nhạt, cuối cùng biến mất ở trong không khí.

Kỳ Xuân Dương hướng Âm Ngọc Phong cùng Tô Y Nhân chấp tay một cái, nói, "Y Nhân muội muội, Âm đào chủ, các người một đường truy tìm chúng ta cũng mệt mỏi, xin sớm nghỉ ngơi." Nói xong, đi vào trong lều của hắn.

Đôi vợ chồng danh chính ngôn thuận bây giờ cư nhiên không có ở trong một lều nghỉ ngơi? Là bởi vì hắn cùng Y Nhân xuất hiện, hay là bởi vì Chiến Thiên Cương?

Âm Ngọc Phong sững sốt một hồi, mang theo Tô Y Nhân đi tới mép giường. Giường này vị trí để phải vô cùng xảo diệu, cửa giường đưa lưng về phía hai lều cỏ dựng song song, cho nên Y Nhân cởi giày lên giường chắc là sẽ không bị người khác thấy.

"Chủ nhân có nữ chủ nhân cũng không cứng chịu ta." Tiểu Hắc Bạch lăm lăm, bò đến trên bàn đạp của giường lớn nằm xuống.

Suốt đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày thứ hai, mọi người đi ra lều cỏ (giường) tùy ý rửa mặt một cái, đều tự tìm địa phương bắt đầu làm công khóa buổi sớm—— hấp thu thiên địa linh khí trong rừng rậm, luyện tập tu luyện pháp quyết của mình.

Chờ mọi người lục tục thu công, đêm qua bên tu luyện bên gác đêm Chiến Thiên Cương đã đem bữa ăn sáng chuẩn bị xong.

Ăn xong bữa sáng dọn dẹp doanh địa, mọi người chờ đợi Âm Ngọc Phong lên tiếng. Hắn là tiên quân ngàn tuổi, bất kể là tu vi còn là kiến thức đều hơn xa mỗi một người mỗi một con linh sủng ở nơi này.

Âm Ngọc Phong đã sớm nghĩ xong, nói, "Chúng ta đi hướng đông bắc tìm kiếm núi lửa ngủ đông."

Hắn nhớ mấy trăm năm trước, có luyện khí sư đặc biệt tìm kiếm linh thạch ở phụ cận mấy núi lửa mô hình nhỏ đã ngủ đông ở phía đông bắc tìm được nguyên mỏ linh thạch phẩm chất tốt.

Kính xin đào chủ dẫn đường." Kỳ Xuân Dương nói, xuất ra pháp kiếm Hỏa Diễm của hắn, một thanh pháp kiếm lóe lên linh quang màu đỏ.

Tô Khả Nhi cũng xuất ra pháp kiếm Thanh Vân của nàng, Phượng Hoàng kêu ngoạc hoạt động một chút cổ tay, mắt lé bễ nghệ nhìn về phía gấu mèo tiểu Hắc Bạch. Nó tên nhà quê này, theo được với tốc độ phi hành của bọn họ sao?

Người đứng lên mở ra hai con chân trước mập mập, tiểu Hắc Bạch kêu lên, "Nữ chủ nhân, ôm một cái." Trên mặt tròn trịa rất giống mèo tràn đầy nụ cười lấy lòng.

Lúc này ngoại hình nó đáng yêu phải nhường lòng của phụ nữ cũng tan ra, Tô Y Nhân làm sao sẽ không ôm nó?

Đã phủ thêm Phượng Hoàng vũ y Tô Y Nhân lập tức khom lưng đem nó ôm vào trong ngực.

Tiểu Hắc Bạch ở trong ngực nàng nghiêng đầu hướng Phượng Hoàng nghe răng toét miệng, "Tiểu Phượng nhi, hay là ta so ngươi để làm người thích."

Gấu mèo mẹ bảy trăm tuổi, lão đại mù không biết đã sinh bao nhiêu thai, lại còn có ý làm nữa!

Phượng Hoàng nhất thời giận đến mắt bốc tia lửa, lỗ mũi cũng mau vận sai lệch.

Bất kể giữa hai con linh sủng đang đấu khí, Âm Ngọc Phong tâm tùy ý chuyển, thân thể chậm rãi bay lên không.

Tô Khả Nhi cùng Kỳ Xuân Dương thân thể nhẹ nhàng nhảy lên pháp kiếm, đuổi theo hắn. Chiến Thiên Cương là quỷ, bị ánh mặt trời ban ngày trực tiếp chiếu đến linh lực sẽ bị tổn thương, cho nên hắn đã biến mất. Trời sinh là chim Phượng Hoàng bay ở bên người Tô Khả Nhi, thân thái dị thường dễ dàng

Chiến Thiên Cương là dùng biện pháp gì đi theo bên cạnh Tô Khả Nhi? Nghe nói quỷ phản lớn không cách nào rời đi địa phương của bọn họ khi còn sống hoặc là lúc chết.

Tối hôm qua Tô Y Nhân hỏi thăm Tô Khả Nhi, Tô Khả Nhi nói bọn họ tìm được một gốc cây hộc trăm năm, chém một cành cây làm một tấm bảng gỗ nhỏ, để cho ý thức cùng hồn thể của Chiến Thiên Cương ghé vào trên tấm bảng gỗ nhỏ.

Cây hộc là quý mộc, tự thân âm khí rất nặng, có thể để cho quỷ bám vào, còn có thể để cho quỷ không bị hạn chế rời đi vùng đất hồn thể bồi hồi.

Tô Y Nhân lúc ấy nghe, mặt mơ hồ. Quý mộc, hộc, biểu tỷ là đang làm trò chơi hù đi chứ sao? Minh chưa từng thấy qua kia trong quyển tiểu thuyết tu chân nào có loại thiết định.

Mọi người bay đến trời cao, ngắm nhìn bốn phía. Phạm vi tầm mắt có thể đạt được trừ tiểu núi lửa hình tròn dưới người, chính là rừng rậm buồn bực hành hành, một cái con sông rộng rãi xuyên qua rừng rậm.

Hướng phương hướng đông bắc, Âm Ngọc Phong cùng Tô Y Nhân (trong ngực ôm tiểu Hắc Bạch), Tô Khả Nhi, Kỳ Xuân Dương, Phượng Hoàng, còn có Chiến Thiên Cương ghé vào trong tấm bảng gỗ hộc, hai tổ người một trước một sau hướng đông bắc.

Hơn một canh giờ sau, mọi người phát hiện chân trời bên hướng đông bắc bên hiện ra tối om om một mảnh, cho là bên kia có thể đang xuống mưa to, còn có thể có tiếng sấm chớp, lập tức chậm lại tốc độ.

"Bay một hồi nữa, chúng ta tìm địa phương tránh mưa." Tô Khả Nhi kêu lên, nàng mơ hồ thấy phía trước có cái bóng pháp phòng ở sườn núi.

"Như thế này có thể sẽ có mưa to, chúng ta đến gần nơi đó liền nghỉ chân một chút, thuận tiện tránh mưa." Tô Y Nhân kêu to lên. Trời cao phi hành gặp gỡ mưa sét là vô cùng nguy hiểm, trừ khi bay đến trên tầng mây. Vạn thước cao, Cửu châu đại lục thất bát phẩm tiên nhân sẽ không có cái năng lực này bay lên đi? Tỷ tỷ cùng tỷ phu dưới chân còn đạp pháp kiếm kim loại, căn bản là ở dẫn sét a!

"Đi chỗ đó có núi nhỏ." Nhân lực so với bọn hắn mạnh Âm Ngọc Phong nói, kéo lại Tô Y Nhân gia tốc, muốn nghỉ chân ở trước khi mây đen di động đến bầu trời trên cái núi nhỏ đó.

Mọi người thấy hắn gia tốc, lập tức vận đủ linh lực đuổi theo. Thật may là Âm Ngọc Phong cân nhắc đến năng lực ngự kiếm phi hành của bọn họ, không chế tốc độ của mình, để cho bọn họ không đến nỗi rơi xuống cách hắn và Tô Y Nhân rất xa.

Nơi xa núi nhỏ càng ngày càng rõ ràng, gần nhất bù lại kiến thức về dãy núi cao, bọn họ nhìn mới phát hiện, đây là một tòa núi cao rất bình thường, núi cao năm sáu trăm thước, một bên sườn núi có độ dốc thấp, mọc măng lớn măng lớn cây tùng cây hoa, một bên còn lại là giống như có người cầm lên cự kiếm từ đỉnh núi chém đi xuống, chém ra tới vách đá thẳng tắp. Trên vách đá treo thực vật dây leo sum xuê. Chỗ đỉnh núi cao, một gốc cây thanh tùng to lớn ngạo nghễ đứng thẳng, nhánh cây cùng lá cây cơ hồ che kín một phần hai đỉnh núi.

"Nơi này lại có dư thừa linh khí." Âm Ngọc Phong trầm ngâm nói, "Chúng ta đi xuống nghỉ ngơi tránh mưa, thuận tiện hồi phục linh lực một cái, sau đó nhìn có thể tìm được quang thạch giàu linh khí hay không." Thân thể chậm rãi hạ xuống phía dưới, tìm kiếm nơi thích hợp để đặt chân.

Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương Phượng Hoàng dĩ nhiên biết lúc ngự kiếm phi hành gặp phải mưa sét nhất định phải tránh ra, bọn họ không có chút nào ý kiến theo sát Âm Ngọc Phong hạ xuống.

Thanh tùng to lớn là một tọa độ rất tốt nhận ra, Âm Ngọc Phong đang ở phụ cận vách đá tìm được một khối nham thạch diện tích rất lớn hạ xuống, sau đó ngửa đầu nghiêm túc quan sát thanh tùng một hồi, nói, "Cái gốc cây thanh tùng này nói ít cũng có hai ba ngàn năm, nói không chừng đã có ý thức cùng năng lực hóa hình." cơ duyên không đủ, linh lực chưa đủ, sinh vật có linh tính tồn tại ngàn năm cũng chưa chắc có năng lực hóa thành hình người.

Những người khác ở lúc hạ xuống cũng cảm ứng được trên người thanh tùng lưu động linh khí, rồi rít gật đầu. Cây thanh tùng xem ra ba bốn mươi người trưởng thành cũng không chắc có thể vây quanh, từ dưới đất đi lên nhìn, từng tầng cây hình đám mây che khuất bầu trời, cho nên, Âm Ngọc Phong nếu là nói đây là cây tùng vạn năm, bọn họ cũng không hoài nghi.

"Linh mộc sinh tồn không dễ, cái gốc cây thanh tùng này sinh trưởng ở trong rừng rậm vết người rất hiếm, cho nên mới có thể sống sót đến bây giờ."

Kỳ Xuân Dương ôn hòa nói, "Chúng ta đang ở phía dưới, chớ làm tổn thương nó." Tu sĩ thích đi oai môn tà đạo thích nhất tìm kiếm cỏ cây linh lực tu vi, đem thân thể của bọn họ chế thành pháp khí cùng bổ đan.

Âm Ngọc Phong chấp tay ngược nhìn, tựa hồ lại bắt đầu trầm tư.

"Ta muốn khoảng cách gần thường thức linh mộc." Tô Y Nhân hăng hái bưng bưng nói, nàng còn là lần đầu tiên thấy linh thụ khổng lồ như thế.

Tô Khả Nhi cũng vô cùng hưng phấn, vì vậy hai tỷ muội một khoác Phượng Hoàng vũ y một đạp Thanh Vân pháp kiếm bay đến đỉnh núi, vòng quanh thanh tùng cao gần trăm thước từ từ bay, thường thức nó hùng vĩ tráng quan cùng khí thế bàng bạc bên bờ.

"Tỷ tỷ, chém mấy nhánh cây thô một chút làm đồ như thế nào?" Tô Y Nhân nói. Chém mấy cây nhánh cây đối với cây tùng hình thể khổng lồ mà nói, cũng sẽ không bị thương.

"Muội muội, cây này là một linh thụ, thật vất vả lớn thành loại trình độ này, người hãy bỏ qua nó đi." Đang cảm thán thanh tùng trắng kiêu tụy tốt Tô Khả Nhi nói, "Ta nghe nói linh thảo linh mộc mỗi một mảnh lá cây mỗi một cây nhánh cây cũng tràn đầy linh lực, ngoại lực mạnh mẽ phá hư, sẽ tổn thương linh lực tự nhiên vận hành của bọn họ."

Có chuyện như vậy? Thời điểm linh thụ rơi lá cây có tính ngoại lực mạnh mẽ phá hư hay không? Trong trữ vật pháp khí của ta còn thu một đoạn nhánh cây hoa mẫu đơn ngàn năm đây.

Tô Y Nhân trong lòng thăm thẳm.

Từ từ bay từ từ thường thức. Bay đến một góc độ, Tô Khả Nhi đột nhiên "di" một cái, chỉ thanh tùng nói, "Y Nhân, trên thân cây còn mọc một cây gửi sinh."

Tô Y Nhân nhìn, chỉ thấy trên một tầng của cây thanh tùng chỗ nhánh cây mở rộng đi ra ngoài mọc một thân cây lá không phải là lá tùng. Cây này ghim ở trên nhánh cây tùng, đại khái cao mười một hai thước, nhánh cây mọc hướng lên trên, hình thái rất có thể rồng bay.

"Đây là cây gì?" Tô Y Nhân nghi ngờ hỏi. Cây này có lá hình bầu dục, thoát nhìn có chút giống như cây đào, nàng kiến thức nông cạn bây giờ nhận không ra.

"Là cây mai." Tô Y Nhân kinh ngạc nói, "Không nghĩ tới trong rừng rậm nguyên thủy đến gần Bắc Linh quốc lại còn có cây mai, hơn nữa còn sinh trưởng ở trên thân những cây khác." Bắc Linh quốc rất giá rét, càng đến gần Bắc Linh quốc, xuất hiện thực vật chịu lạnh thì càng nhiều.

"Tuyệt đối trùng hợp." Tô Y Nhân lôi kéo Tô Khả Nhi bay đến phần gốc cây mai, nói, "Nơi này có hốc cây hư thối, bên trong đọng đầy bùn đất, cho nên cây mai ở trong nơi này ghim cây."

Nàng nhớ hoa mai giống như đều là giảm cảnh, ai tới nơi này thơm cây mai? Sẽ không phải là tiểu điều làm đi? Nghe nói một ít tiểu điều biết trồng cây.

Tô Khả Nhi bay đến chỗ giữa cây mai, đưa tay đánh giá sờ cây mai, nhắm mắt mình tưởng, sau đó kích động kêu lên, "Bọn họ đối với chúng ta đến rất ngạc nhiên, bọn họ cũng sắp thành tinh hóa hình."

Hai loại cây sinh trưởng chung một chỗ cũng có thể cảm ứng thiên địa linh khí bằng bản năng tu luyện. Thật là quá khó khăn được!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Tô Y Nhân: (◡ ◡)? Cái này cũng có thể cảm ứng được tới?

Nàng lập tức học Tô Khả Nhi đè lại cây mai khô, nhắm mắt lại tĩnh tâm xuống tới cảm ứng.

Trong cây mai lưu động linh khí màu xanh lá cây, một ý niệm rất đơn thuần không ngừng chảy vào đầu nàng: Không giống nhau..... giống như chìm một dạng biết bay..... đứng trên đất di động..... chơi thật khá..... muốn di động..... tưởng tượng như bọn họ vậy..... cùng bọn họ cùng nhau chơi đùa.....

Trừ cái ý niệm hàm hồ đứt quãng này, một ý niệm rất rõ ràng cũng bắt đầu truyền lại vào đầu nàng: Các người là tu sĩ? Các người phải làm gì? Xin đừng tổn thương chúng ta.

Hai ý thức, một cây mai một cây tùng.

Cây vợ chồng?

Tô Y Nhân nhất thời trong đầu chuông lớn vang lên. Tuyệt đối không thể để cho tỷ tỷ cùng hai gốc linh thụ này kéo lên quan hệ!

"Tỷ tỷ, chúng ta ở gần thường thức xong rồi, còn là đi xuống nhìn xa đi."

Nàng ngăn chặn lòng cuồng loạn của mình, bình tĩnh nói, "Tỷ phu cùng Phượng Hoàng đang khắp nơi thu tập cành cây khô chuẩn bị làm bữa trưa, chúng ta đi xuống giúp một tay."

Một là cây tùng, một là cây mai, giống như cây hòe là quý thụ một dạng, cây tùng là cây công, cây mai là mầu, cho nên, cây tùng cùng cây mai sinh trưởng ở cùng nhau thành cây vợ chồng trong thiết định của tác giả biểu tỷ. Chẳng qua, cây mai sinh trưởng ở trên cây tùng, cây mai lệ thuộc vào cây tùng mà sống, hai gốc thụ linh này xưng cây cha con thích hợp hơn đi?

"Nga." Tô Khả Nhi không có phát hiện Tô Y Nhân dị thường, thuận miệng lên tiếng, tiếp tục cảm ứng ý thức cây mai cùng cây tùng.

Tô Y Nhân tâm tình khẩn trương quan sát hai cây, nhất là cây tùng ý thức rõ ràng hơn linh khí càng đậm, liền thấy trên một cành cây tùng đầy một mảnh rêu xanh cũng mọc hai đóa linh chi màu tím.

Oa, cây tùng này thật đúng là nãi ba rất phụ trách nha, dụng dục tận mấy loại thực vật gửi sinh.

Nếu như là linh chi bình thường liền hái, nếu như là linh chi tinh sắp hóa hình cũng không cần tổn thương tính mạng bọn họ.

Bay đến trên cành cây ngồi xổm xuống, đưa tay vuốt ve linh chi, cảm ứng bọn họ có linh thức hay không, nàng phát hiện hai gốc cây linh chi này đều không có linh thức, liền hái xuống, bay đến bên cạnh Tô Khả Nhi nói, "Tỷ tỷ, thu." Đem linh chi đưa cho Tô Khả Nhi.

Linh chi là dược liệu vô cùng trân quý, loại linh chi tràn đầy linh khí này càng là trân phẩm trong trân phẩm.

"Muội muội, ngươi còn là cho đảo chủ đi. Hắn biết độc thuật y thuật, ngươi đưa cái này cho hắn, hắn sẽ rất cao hứng." Tô Khả Nhi cười tủm tỉm nói, linh chi mặc dù trân quý, nhưng để cho muội muội có một cơ hội lấy lòng độc để còn trân quý hơn.

"Thiết, gia sản của hắn phong phú phải nhường ngươi không dám tin, ngươi đừng lo lắng hắn không có linh chi vào thuốc." Tô Y Nhân rất tùy ý đem linh chi nhét vào trong tay của Tô Khả Nhi, "Tỷ phu biết luyện đan, ngươi cho hắn dùng. Mau thu."

Tô Khả Nhi do dự một chút, hãy thu vào trong bạch ngọc thủ trạc của nàng.

Hai tỷ muội một trước một sau bay đến trên một khối nhام thạch cực lớn phụ cận vách đá.

"Hắc hắc hắc, ta cùng chủ nhân đều nghe được." Tiểu Hắc Bạch hướng về phía Tô Y Nhân kêu lên, ánh mắt giống như đang nói: ngươi chờ chủ nhân từng phạt đi.

"Các ngươi đều nghe được cái gì?" Tô Y Nhân tâm hư hỏi, cẩn thận nhìn lên Âm Ngọc Phong, liền thấy hắn mặt mũi lạnh lùng, hai tròng mắt như băng, cùng phần lớn thời gian lúc bình thường biểu lộ không có gì khác biệt.

"Đảo chủ, muội muội ta trong lúc vô tình hái được hai đóa linh chi, lo lắng ta thể chất hư, tính toán gọi Dương ca làm thành đan dược cho ta bồi bổ." Tô Khả Nhi lập tức tiến lên giải vây.

"Hai đóa linh chi mà thôi....." Âm Ngọc Phong rất đậm mạc nói, xoay người đi tới bên nhام thạch, chấp tay ngắm phong cảnh màu xanh lá cây rất đẹp dưới vách đá.

Mau lên đi nói mấy câu dễ nghe!

Tô Khả Nhi liên tục hướng Tô Y Nhân nháy mắt ra dấu, còn đem linh chi lấy ra đưa cho Tô Y Nhân.

Đồ đưa ra đi làm sao có thể lấy thêm trở lại? Độc đế đại địa chủ quan tâm cũng không phải là linh chi, mà là bởi vì nàng lại một lần sao lãng hắn!

Tô Y Nhân hướng Tô Khả Nhi khoát khoát tay, đi tới sau lưng Âm Ngọc Phong, kéo kéo chéo áo của hắn, giọng nói êm ái nói, "Âm Ngọc Phong, ta hái hai đóa linh chi, nhưng ta cho là chất lượng màu sắc cũng không coi là thượng thừa, cho nên định đưa cho tỷ tỷ ta bổ thân thể."

Liếm liếm đôi môi, nàng tiếp tục nói, "Ngươi là người thế nào? Đan dược bình thường ngươi khẳng định không thèm luyện chế, cho nên ta sẽ không đưa ngươi. Nếu như lần sau ta vận may tốt có thể tìm tới thượng phẩm linh chi, ngươi nhất định sẽ giúp ta luyện một lò cực phẩm tiên đan điều lý thân thể có phải hay không?"

Bên tai phảng phất nghe được một tiếng thở dài, nàng chỉ thấy Âm Ngọc Phong xoay người lại, cúi đầu nói với nàng, "Ta không hy vọng có một ngày, ngươi tính toán ta."

"Ta làm sao có thể tính toán ngươi?" Tô Y Nhân vội vàng nói, "Ta cái gì cũng không muốn, tuyệt đối không xúc động ích lợi cùng quyền uy của ngươi."

"Đưa ngược." Âm Ngọc Phong hừ lạnh nói, "Đi giúp tỷ tỷ của ngươi nấu cơm đi."

Hắn xa xa nghe được đối thoại của tỷ muội các nàng, trong lòng đối với động tác nhỏ của Tô Y Nhân rất buồn bực, thật là muốn hung hăng lạnh nhạt với nàng một phen. Nhưng là miệng của nàng càng ngày càng biết dụ dỗ người, hắn biết rõ nàng nói là dụ dỗ mình, nghe còn là rất thoải mái.

Bảo động giải trừ!

Tô Y Nhân nhất thời vui vẻ ra mặt, vui vẻ hướng tiểu Hắc Bạch đang nhìn có chút há hê bỏ qua đến xem náo nhiệt chen chen mắt, hướng nó giương oai.

Biết rõ là lời muội muội tạm thời thay đổi đi ra gạt người, độc đế hấn lại như cũ không bỏ mặc nàng, xem ra hấn đối với muội muội là thật tâm sủng ái.

Tô Khả Nhi khỏe miệng mỉm cười, nhìn đôi người thương như trời tạo thành, trong lòng tràn đầy chúc phúc.

Kỷ Xuân Dương cùng Phượng Hoàng mang theo con mồi đã dọn dẹp xong với nhánh cây tới đây, Tô Khả Nhi Tô Y Nhân bên này cũng rửa sạch tốt mộc nhĩ đặt ở trong trũ vật pháp khí, tiểu Hắc Bạch dùng thổ hệ pháp thuật thúc giục cây trúc sinh trưởng ra mấy cây non, trừ Âm Ngọc Phong khoan tay đứng nhìn, Chiến Thiên Cương không ra được, mọi người cùng nhau làm bữa trưa.

Bầu trời gió mây biến hóa, mây đen tối om om dất mưa to cùng tia chớp từ hướng đông bắc lẫn lộn tới đây, Tô Y Nhân bọn họ chạy đến dưới chỗ nham thạch lúc trước liền chọn trũng để tránh mưa.

Khối nham thạch này vừa đứng ở xéo đối diện thanh tùng cách đó không xa, là một khối nham thạch nằm ngang cực lớn nhô ra tới. Tô Y Nhân lúc ấy vừa thấy trong lòng liền lăm bắm, muốn lúc mưa liền đứng dịp xuất hiện một chỗ tránh mưa như vậy, trừ là trùng hợp tác giả biểu tỷ an bài còn có thể là cái gì?

Năm người núp ở dưới nham thạch, chỗ kia liền có chút thu nhỏ, không muốn bị mưa ướt Phượng Hoàng định thay đổi trở về nguyên hình, cũng thu nhỏ lại bằng bàn tay, từ trong đồng y phục trên người rơi xuống bay ra ngoài trổn trên bả vai Tô Khả Nhi. Tiểu Hắc Bạch lập tức có dạng học dạng, đem mình trở nên nhỏ hơn, hướng về phía Tô Y Nhân lăm nũng, sau đó cũng rất thuận lợi trổn trong ngực Tô Y Nhân.

Mưa to "hoa lạp lạp" nghiêng bồn xuống, bầu trời mờ tối xẹt qua từng tia chớp sáng ngời như rắn, như cành cây, sau đó ừng ừng nổ đécc tai nhức óc.

Tô Khả Nhi đang nhìn bầu trời lo lắng nói, "Mưa sét thật là lớn nga, thật may là chúng ta tìm được chỗ tránh mưa."

"Mưa sét lớn hơn nữa chúng ta cũng không sợ, bởi vì chúng ta là tu sĩ biết pháp thuật."

Tô Y Nhân tràn đầy tự tin nói, "Tỷ tỷ, ta được đến tiên thiên băng ngọc tâm pháp phù hợp linh căn của ta, bây giờ đổi tu bằng hệ pháp thuật."

"Nga, như vậy tốt quá, lấy được thích hợp linh căn mình tu luyện hơn, linh lực của ngươi sẽ nhanh chóng tăng lên. Băng pháp thuật lực công kích so thủy pháp thuật lợi hại nga, ta muốn không bao lâu, thực lực ngươi sẽ vượt qua ta."

Rất là vì Tô Y Nhân cao hứng, cánh tay Tô Khả Nhi nhẹ nhàng đẩy Tô Y Nhân một cái, hỏi, "Là đạo chủ đại nhân giúp ngươi tìm tới đi, có thật tốt cảm ơn hấn hay không?"

Độc đế bởi vì muội muội đối với nàng đã không có ác ý rõ ràng, nhưng nàng còn chưa phải dám thế nào ngay mặt nhìn hấn, cùng hấn nói chuyện.

"Đã cảm ơn." Tô Y Nhân nghiêm trang nói, chân phải nhẹ nhàng di động đạp đến trên chân của người khác hung hăng nghiêng hai cái.

Nàng tạ lễ là bị mạnh mẽ đòi đi, mà tạ lễ sau, nàng eo chua lưng đau hai chân bần rùn thật lâu.

Gặp phải người khác công kích thoáng như không phát hiện, chẳng qua là khỏe miệng cong lên một cái tà tứ vui vẻ.

Tia chớp càng ngày càng nhanh, thanh âm tiếng sấm vang lên một tiếng quá một tiếng. Đỉnh núi đột nhiên xuất hiện dị thường. Mọi người cảm giác được phụ cận có linh lực lưu chuyển mãnh liệt, lập tức nghiêng thân nhìn hướng linh lực dao động.

Chỉ thấy trong mưa sét đại thụ thanh tùng che trời quanh thân linh khí hòa hợp, phát ra linh quang sáng ngời mà không chói mắt màu xanh lá cây. Một tia sét bén nhọn đâm bỏ về phía ngọn cây nó, nhánh cây nó đứng đưa, giống như đang làm kháng tranh. Tia sét đánh xuống, linh quang màu xanh lá cây trong nháy mắt trở nên càng nồng đậm.

"Một tú vu lâm phong tất tòi chi(*), xem ra cái cây thanh tùng đáng đáp quá cao lớn này lại đang trải qua một cuộc mưa gió sét khảo nghiệm." Âm Ngọc Phong rất bình tĩnh nói.

Cái gốc cây thanh tùng này sinh trưởng ở chỗ cao nhất trên đỉnh núi, há có thể không gặp mưa gió tàn phá? Thật không biết cây tùng trẻ tuổi mấy ngàn năm này vận may tốt bao nhiêu, một mực không có bị gió thổi ngã, bị sét đánh chết.

"Thật đáng thương, chúng ta có thể trợ giúp thanh tùng cùng cây mai một cái hay không?" Tô Khả Nhi lo âu nói. Nàng không đành lòng thanh tùng cùng cây mai đã có linh thức bị lôi điện chém thành hai cây gỗ than.

"Ngọc nhi, thanh tùng cùng cây mai thuộc về đại tự nhiên, chịu đựng gió mưa sấm sét của đại tự nhiên là chuyện rất bình thường. Hơn nữa, ngươi có thể trợ giúp bọn họ một lần có thể trợ giúp bọn họ lần thứ hai sao? Ngươi lại không thể lâu dài đóng ở chỗ này bảo vệ bọn họ." Kỷ Xuân Dương uyển chuyển khuyên.

Lúc dùng cơm thể tử cùng thể muội liền một lòng thảo luận thanh tùng cùng cây mai gửi sinh ở trên người thanh tùng, còn nói cái gì cây vợ chồng, cây huynh muội, cây cha con. Đối mặt uy lực đại tự nhiên sâu không lường được, bọn họ giúp thanh tùng cùng cây mai thế nào? Ngọc nhi nếu là đi ra ngoài giúp một tay, lấy không tốt nàng cũng muốn gặp sét đánh.

"Ta không có nhìn thấy ta cũng sẽ không làm, nhưng là nếu ta nhìn thấy, ta liền muốn thử trợ giúp bọn họ." Tô Khả Nhi nói, đôi lông mày hơi cau, hai tròng mắt dâng lên vẻ kiên nghị.

Nhìn Tô Khả Nhi bắt đầu động đầu óc, Tô Y Nhân chần chờ. Có muốn trợ giúp cây vợ chồng hay không, giúp bọn họ thế nào, thế nào mới có thể không để cho tỷ tỷ chen giữa cây vợ chồng.

"Nếu có thể ở vị trí cao hơn phụ cận của thanh tùng chôn một cây kim loại làm cột thu lôi là tốt." Nàng tự nhủ. Đáng tiếc thanh tùng sinh trưởng ở đỉnh núi, địa thế chung quanh cũng không cao bằng vùng đất kia.

"Đúng rồi, kim loại có thể dẫn sét." Tô Khả Nhi bị dẫn dắt đột nhiên nói, lập tức chạy ra nham thạch lớn che mưa, xuất ra pháp kiếm Thanh Vân của nàng.

Kỷ Xuân Dương cùng Tô Y Nhân nhất thời dọa sợ. Xả thân cứu người cũng không phải như vậy! Trời mưa sét người giờ kim loại lên cao không phải là muốn chết sao? Người tu chân quả thật biết pháp thuật, nhưng coi như là "Tiên" cấp tu sĩ cũng không dám tùy ý khiêu chiến uy lực đại tự nhiên!

Bọn họ vội vàng chạy đến, chỉ thấy Tô Khả Nhi lợi dụng ý niệm chỉ huy pháp kiếm Thanh Vân một mình bay đến chỗ cao hơn phụ cận thanh tùng, sau đó bắt đầu hướng pháp kiếm Thanh Vân buông thả thủy pháp thuật phòng thủ.

Tia chớp vẫn còn đánh ở chung quanh thanh tùng bị kim loại so thanh tùng cao hơn hấp dẫn, bắt đầu đánh hướng pháp kiếm Thanh Vân. Trên thân kiếm pháp kiếm Thanh Vân bị thủy pháp thuật bảo vệ bộc phát linh quang màu xanh da trời, chống đỡ lôi điện phá hư đối với tự thân.

Cột thu lôi là đem năng lượng sét chuyển vào cả vùng đất, mà nàng như vậy là lợi dụng kim loại hấp dẫn lôi điện, sau đó bằng pháp thuật, linh lực tự thân cùng sấm sét của giới tự nhiên kháng tranh!

Quá mạo hiểm, nhưng đáng giá thử một lần.

(*): Cây cao vượt rừng gió sẽ dập. (nguồn: <http://www.tangthuvien.vn/forum/showthread.php?t=56273&page=37>)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82

Không biết có phải là có thần linh không, không biết thanh tùng cùng hoa mai có phải ở độ kiếp hay không, tóm lại, bởi vì ba thanh pháp khí kim loại xuất hiện, phụ cận thanh tùng sấm sét càng ngày càng tập trung, năng lượng cũng càng ngày càng lớn mạnh. Ba người Tô Y Nhân bọn hắn càng ngày càng cố hết sức, ba thanh pháp kiếm cao cấp trải qua trăm ngàn rèn luyện cũng bắt đầu lão đảo muốn gãy.

"Cái này quá nguy hiểm, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Tiểu Phượng Hoàng gấp đến độ quay vòng vòng, hỏi lại tiểu Hắc Bạch đang bắt đầu không lo lắng ăn cây trúc.

"Ba tên gốc!" Tiểu Hắc Bạch cười hi hi nói, "Nếu như chủ nhân ta xuất thủ, ta liền xuất thủ." Nó chỉ nhìn đầu ngựa của chủ nhân mà làm.

"Xen vào việc của người khác."

Đang toàn lực bảo vệ pháp kiếm không rơi xuống không hủy hư Tô Y Nhân, Tô Khả Nhi cùng Kỷ Xuân Dương nghe được thanh âm trong trẻo lạnh lùng mang châm chọc của Âm Ngọc Phong, sau đó thấy một thanh trường kiếm sáng như tuyết phá không bay tới, nhảy đến trên ba thanh pháp kiếm, theo sát liền thấy linh quang màu vàng lưu động chung quanh pháp kiếm, một cây cột đất màu vàng từ dưới mặt đất chỗ pháp kiếm dâng lên, đem pháp kiếm cùng mặt đất liên tiếp.

Cột thu lôi hút sét!

Nhất thời ánh mắt Tô Y Nhân sáng lên. Cái này không hổ là độc đế đại nhân kiến thức uyên bác kinh nghiệm phong phú!

Nhưng vào lúc này, một tia sét màu trắng bạc giống như cành cây đột nhiên nổ nhanh chóng, hung hăng đánh pháp kiếm sáng như tuyết kia. Sấm sét khí thế hung hăng, nhưng ở tiếp xúc được pháp kiếm sau lập tức liền biến mất không bóng dáng.

"Ha ha, chủ nhân nhà ta chính là cao minh." Tiểu Hắc Bạch đắc ý cười lớn, trong miệng ngâm cây trúc, chân trước dẫm tại trên mặt đất, quanh thân bắt đầu lần lộn mãnh liệt linh quang màu vàng đất tới.

Ba cây cột đất nhỏ màu vàng từ mặt đất nhanh chóng dâng lên, cùng pháp kiếm phía trên mỗi người nối tiếp đứng lên, tạo thành ba cột thu lôi thấp hơn pháp kiếm sáng như tuyết kia, nhưng cao hơn thanh tùng.

Cứ như vậy, bốn pháp kiếm hình cột thu lôi hấp dẫn tia sét không ngừng xuất hiện ở bầu trời nơi này, thanh tùng cùng cây mai không có bị một tia sét nào công kích nữa.

Sét ừng ừng vang, mưa rào rào rơi xuống đất, đoàn mây đen khổng lồ từ từ di động hướng phương hướng tây nam, ước chừng hơn bốn mươi phút sau trôi đi ra phạm vi núi cao.

Phụ cận núi cao mưa tạnh trời quang, vạn vật ở nước mưa rửa tội hiện ra ra xanh biếc thanh thúy sum xuê hơn.

Đứng ở sau Tô Y Nhân, Âm Ngọc Phong không lạnh không nóng châm chọc nói, "Lỗ mãng ngu ngốc! Lần sau làm việc phải lượng lực làm." Không biết hẳn là chỉ khiển trách Tô Y Nhân hay là đồng thời khiển trách ba người Tô Y Nhân, Tô Khả Nhi, Kỳ Xuân Dương.

Đã cảm giác linh lực có chút không xong Tô Y Nhân cười hi hi nịnh hót, "Ngọc Phong người thật lợi hại." Đưa tay xóa đi nước mưa trên mặt.

"Hừ." Âm Ngọc Phong hừ lạnh nói, đẩy mắt hai tròng mắt tinh táo lưu động nhàn nhạt nhu tình. Ông tay áo của hắn phát một cái thân thể Tô Y Nhân, trên thân người Tô Y Nhân thoáng qua một đạo linh quang màu thủy lam, tóc cùng xiêm áo ướt nhẹp trong nháy mắt trở nên khô mát thoải mái.

"Âm đảo chủ, là ta tự tiện chủ trương thiếu chút nữa rước lấy phiền toái, xin đừng trách muội muội ta." Tô Khả Nhi vội vàng nói, hướng Âm Ngọc Phong thật sâu hành lễ.

Kỳ Xuân Dương bắt đầu buông thả hỏa pháp thuật, nhanh chóng làm khô nước mưa trên người của nàng cùng hắn.

Âm Ngọc Phong không nhìn nàng nói xin lỗi, ngược đầu nói, "Nhìn bên kia, cây tùng muốn hóa hình."

Linh thụ phải đổi hình người rồi.

Mọi người(linh sủng) vội vàng ngửa đầu nhìn về thanh tùng, chỉ thấy quanh thân thanh tùng linh quang màu xanh lưu động như nước, cây khô to lớn cùng cành lá che khuất bầu trời giống như sóng một dạng bắt đầu lay động đứng lên.

Hùng cây trong cây vợ chồng muốn hóa hình?

Tô Y Nhân vội vàng đem Tô Khả Nhi đang thấy kinh ngạc kéo qua đẩy hướng trong ngực Kỳ Xuân Dương, nói, "Tỷ phu, tỷ tỷ ta linh lực hao tổn rất lớn, hơi mệt chút, người phải chiều cổ nàng thật tốt một cái." Loại thời khắc mấu chốt này, ngàn vạn đừng để cho cây tùng tinh hóa thành hình người đối với tỷ tỷ vừa thấy đã yêu.

Nghĩ đến mình bởi vì can thiệp số mạng tỷ tỷ, từ nay cùng một người đàn ông nguyên định của tỷ tỷ buộc chặt chung một chỗ, nàng lại vội vàng đi tới đứng trước mặt Âm Ngọc Phong.

"Người đây là đang làm cái gì?" Đang ngược đầu quan sát thanh tùng hóa hình Âm Ngọc Phong nghiêng đầu bình tĩnh hỏi. Những thứ hành động này của nàng vô cùng cổ quái.

"Phượng Hoàng mới vừa rồi lúc từ người biến thành tiểu Phượng hoàng, y phục trên người toàn rơi mất. Cho nên ta cho là phi nhân vật loại ở lúc biến đổi hình thái, y phục trên người chắc là sẽ không thay đổi."

Tô Y Nhân nói lấp liếm, "Hoa mẫu đơn tiên mà người làm Âm Ngũ của người nuôi chính là thiếp thất của hắn, cho nên ta hoài nghi thụ tinh cao lớn biến thành hình người có thể là nam nhân. Ta cùng tỷ tỷ là nữ nhân, không có phương tiện nhìn nam nhân **."

Nàng là nhanh trí, nhưng không nghĩ tới sự thật quả thật như thế. Phượng Hoàng ở lúc linh động biến ảo hình người, chính là một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi thân thể trần trụi.

Kỳ Xuân Dương nghe nàng lời này, vội vàng đem Tô Khả Nhi nửa giấu ở phía sau. Thân thể của hắn đẹp tuyệt mỹ, trời sinh hấp dẫn hoa đào, hắn cũng không muốn để cho thụ tinh hóa tạo thành nam nhân lần đầu tiên nhìn thấy chính là thân thể của hắn.

"Toàn chú ý những thứ chi tiết nhỏ nhặt này." Âm Ngọc Phong khoe miệng rút rút ra, nói, " cái gốc cây tùng này đã sớm thành tinh, linh trí vô cùng cao, coi như không có hóa hình, cũng đem sự vật chung quanh quan sát một lần."

Hắn dạy ba tiểu tu sĩ ngu ngốc chung quanh (bao gồm một con linh sủng ngu ngốc hơn), "Linh vật lần đầu hóa hình người sẽ bị người chung quanh ảnh hưởng, thỉnh thoảng còn xuất hiện linh vật biến hình thành người đối với nó có ảnh hưởng trọng đại."

"Cho nên lúc ta tìm kiếm địa điểm hạ xuống, chọn cái vị trí cách xa gốc cây thanh tùng kia."

Nhiều lần ra mắt linh vật hóa hình, hắn nói, "Người cùng tỷ tỷ của người lúc trước bay lên đi thưởng thức thanh tùng cây mai, vẫn cùng bọn họ trực tiếp tiếp xúc, hơn nữa các người mới vừa rồi lại ra tay trợ giúp bọn họ, ta lo lắng thanh tùng lúc biến ảo hình người sẽ biến thành một trong hai người các người."

Lần đầu tiên nghe nói điều này Tô thị tỷ muội cùng Kỳ Xuân Dương nhất thời thất kinh. Bởi vì Phượng Hoàng lúc thay đổi hình người, dung mạo cùng Tô Khả Nhi, Tô Y Nhân đã từng chiếu cố quá nó không có nửa điểm chỗ tương tự.

"Vậy người tại sao không nhắc nhở chúng ta? Cây tùng tinh sẽ biến thành nam nhân nha."

Tô Y Nhân bắt mắt trách móc, "Nam nhân lớn lên có một khuôn mặt âm nhu thuần túy phái nữ hóa, có thể nhìn sao?"

Vừa nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hoặc là tỷ tỷ sinh trưởng ở trên người một người đàn ông, nàng liền rét run.

"Bởi vì các người muốn gần trước thường thức." Âm Ngọc Phong chấp tay ngửa đầu, thần nhiên tự đắc nói, "Cây tùng là cây cối thư hùng đồng thể, không nhất định sẽ biến thành nam nhân."

Nếu như cây tùng tinh thay đổi nữ nhân, hẳn hy vọng cây tùng tinh kia biến thành tướng mạo Tô Khả Nhi. Bởi vì Tô Y Nhân của hắn là độc nhất vô nhị!

Đang lúc bọn họ nói chuyện, linh quang màu xanh bao phủ ở thanh tùng càng ngày càng đậm, hơn nữa còn là tụ tập hướng trung gian.

"Là tinh nguyên linh lực."

Giọng nói Âm Ngọc Phong trong trẻo lạnh lùng giải thích, "Mặc dù cỏ cây tinh quái cùng động vật tinh quái tất cả thuộc về phi nhân loại, nhưng phương pháp hóa hình của bọn họ phải bất đồng. Động vật hóa hình là thân thể biến hóa, thực vật hóa hình là tinh nguyên hồn phách linh lực ba vị một thể, ngưng tụ thành một hình người."

"Y Nhân, người cùng thiếp thất mẫu đơn tiên tử của Âm Ngũ tiếp xúc qua, nên biết chân thân hoa mẫu đơn tinh chính là cây mẫu đơn nàng nuôi ở trong sân." Hắn nói, "Hoa mẫu đơn tinh mặc dù có thể đi lại chung quanh, nhưng không cách nào rời đi chân thân quá xa."

"Cỏ cây tinh quái so động vật tinh quái thua thiệt quá nhiều." Tô Y Nhân thờ dài nói. Dĩ nhiên động vật tinh quái so với nhân loại tu sĩ trời sinh liền có hình người lại khó khăn rất nhiều, khó trách loài người dám tự xưng là là đứng đầu vạn linh đây.

Lúc bọn họ nói chuyện, thanh tùng lại có biến ảo, một linh khí cường thịnh của nó hướng trung gian ngưng tụ sau biến thành một đoàn linh quang hình bầu dục hướng mặt đất chậm rãi hạ xuống. Đoàn linh quang hình bầu dục rơi trên mặt đất, linh quang thanh thúy sắc bắt đầu chuyển nhạt, dần dần lộ ra hình dung bên trong linh quang.

Đi, đều có năng lực biến ảo hình người rồi.

Mọi người càng là khiếp sợ. Thì ra là biến ảo hình người không chỉ là thanh tùng, còn bao gồm cây mai gửi sinh ở trên người nó.

Khoảng cách hơn năm mươi thước đối với các tu sĩ mà nói không xa, bọn họ cơ hồ có thể nhìn ra được lông mày của hai sinh vật hình người nơi xa hơn năm mươi thước.

Thanh tùng cùng cây mai ngưng tụ tinh nguyên hồn phách linh lực thành một nam một nữ, hơn nữa bọn họ cũng xoa tóc, người trần trụi.

Nam hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mày rậm mắt to, mặt mũi thành thật, vai rộng eo hẹp, tứ chi thon dài khỏe mạnh. Dung mạo hình thái của hắn cùng Kỷ Xuân Dương cùng Âm Ngọc Phong không có nửa điểm tương tự.

Đứng ở bên người hắn chính là một tiểu thiếu nữ mười hai mười ba tuổi, mặt mũi đáng đáp cùng Tô Khả Nhi cực kỳ tương tự, nàng đang hèn nhất nhìn tỷ muội Tô Khả Nhi, Tô Y Nhân trên đỉnh núi.

"Quả nhiên còn là chịu ảnh hưởng." Âm Ngọc Phong nói, thật may là cây mai tinh không có đáng đáp tương tự Tô Y Nhân.

Kỷ Xuân Dương rất 囧 nói, "Ngọc nhi, giống như người a, thật là có duyên phận."

Hai vị phi nhân tinh quái này không biết là sẽ tiếp tục ngây ngô nơi không có người ở trong rừng rậm nguyên thủy tu luyện, còn là sẽ đuổi theo bọn họ tiến vào thế giới hồng trần. Bản thể bọn họ —— cây quả không lồ, bọn họ cũng không có năng lực mang đi.

Lúc hắn ở phòng đoán, Âm Ngọc Phong đột nhiên bay lên không, bay đến trước mặt cây tùng tinh cùng cây mai tinh. Tiểu Hắc Bạch rất cơ trí hai con chân trước vững vàng bắt lại bên vạt áo hắn, theo hắn cùng nhau bay lên đỉnh núi lửa.

"Âm Ngọc Phong, người thế nào không mang theo ta?" Không có mặc phượng hoàng vũ y Tô Y Nhân dậm chân nói, xuất ra pháp kiếm ngự kiếm bay đi, đáp xuống bên người Âm Ngọc Phong.

Tô Khả Nhi cùng Kỷ Xuân Dương thấy vậy vội vàng ngự kiếm phi hành theo sau, Phượng Hoàng nho nhỏ vỗ hai cánh theo sát.

"Người, các người..... tu sĩ..... cảm ơn..... sét..... cảm ơn." Đối mặt Âm Ngọc Phong chấp tay đứng ngạo nghễ ở trước mặt mình, cây tùng tinh sợ run lui về phía sau hai bước, rất khó khăn nói, đem hoa mai tinh bên người kéo đến sau lưng bảo vệ.

Hoa mai tinh không nói gì, từ phía sau hắn lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, tò mò nhìn bốn "người" bay lên đứng ở trước mặt mình.

"Người đã biết cùng người trao đổi?" Âm Ngọc Phong thiếu thiếu mi nói.

Động thực vật tinh quái ở trước khi có thể biến ảo hình người sẽ thông qua thân thể tiếp xúc dùng ý niệm cùng sinh vật có thể cảm ứng ý niệm của bọn họ trao đổi; chờ bọn họ hóa thành hình người sau cũng không phương tiện lại dùng thân thể tiếp xúc trao đổi, cho nên nhất định phải học được lợi dụng thanh âm, ngôn ngữ, động tác cùng người khác trao đổi.

"Lão sư..... tu sĩ..... đã từng, ngồi ở trên người ta..... cùng, cùng ta..... nói rất lâu, nói rất nhiều..... rất nhiều..... chuyện." Cây tùng tinh nói, lời nói rất chậm, có chút lắp bắp.

"Người có lão sư, lão sư người là tu sĩ? hửn bây giờ ở nơi nào?" Âm Ngọc Phong rất giật mình hỏi, mặt lộ nghĩ ngợi.

Trên đời chỉ có tu sĩ có thể cảm ứng thiên địa linh lực mới có năng lực cùng phi nhân loại mở ra linh trí tiến hành ý niệm trao đổi. Chẳng qua mặc dù vậy, cũng không có tu sĩ sẽ dẫn dắt phi nhân loại không phải là linh sủng mình tu chân.

"Lão sư..... đi rồi, nói là nên trở về lão gia nhìn một chút. Hửn không có tới nơi này nữa, ta rất lâu..... rất lâu cũng không thấy được hửn."

Cây tùng tinh tư niệm nói, "Ta rất muốn hửn." Trên mặt thành thật anh tuấn hiện đầy ưu thương.

Trong miệng hửn cực kỳ lâu phải là thật cực kỳ lâu. Nên trở về lão gia xem một chút? Lời nói dường nào bồn chồn a!

Tô Y Nhân nghĩ thầm, lão sư của hửn phải là về cõi tiên.

Tô Khả Nhi đứng ở bên người nàng nhẹ nhàng thở dài, mặt lộ không đành lòng. Bởi vì ý tưởng của nàng cùng muội muội là một dạng.

"Đạo chủ đại nhân, xin cho hai người bọn họ trước khoác món xiêm áo có được hay không?"

Kỷ Xuân Dương cũng đã vĩnh viễn không thấy được ân sư đồng cảm đối với cây tùng tinh, từ trong ngọc bội trắng bên hông hửn lấy ra một món trường bào lớn, mở ra trước, nói, "Huynh đệ, người trần trường ** phải không lịch sự, mời giống chúng ta một dạng mặc vào xiêm áo được không? Ta muốn lão sư của người nhất định cùng chúng ta giống nhau là mặc xiêm áo."

Tu chân có thể khiến người kéo dài tuổi thọ, nhưng tu sĩ có thể sống quá một ngàn tuổi thật không nhiều lắm. Cái thanh tùng này nếu như có hai ba ngàn năm, lão sư của hửn nhất định đã sớm không có ở nhân thế.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Thấy cây mai tinh xoắn tóc dài đen nhánh từ sau lưng cây tùng tinh từ từ lộ ra bả vai trần trắng nõn, Kỷ Xuân Dương cùng Âm Ngọc Phong không hẹn mà cùng xoay thân thể quay mặt đi.

Kỷ Xuân Dương trung hậu ôn nhã: người ta tiểu cô nương mặc dù không phải là người, nhưng bây giờ là hình người, làm nam nhân hửn nhất định phải tuân thủ lễ giáo.

Âm Ngọc Phong lãnh ngạo cuồng vọng không nhìn lễ tiết thế tục: Y Nhân phát hiện hửn khoảng cách gần nhìn thẳng thiếu nữ **, có thể trong lòng sẽ mất hứng, hửn tốt nhất hơi tránh một chút, chớ không có sao gây chuyện.

Tiểu muội muội khá ái xinh đẹp dường nào a!

Tô Khả Nhi lòng tràn đầy vui mừng, giờ ra y phục mới tinh trong tay, bảo Tô Y Nhân cùng nàng cùng nhau giúp cây mai tinh mặc quần áo buộc quần.

"A, nha..... a, a....." cây mai tinh phát ra thanh âm y y nha nha, ánh mắt nhìn chăm chăm quần áo màu sắc đỏ tươi thật tò mò, nhưng thấy các nàng đem những thứ đồ mềm nhũn này mặc hướng trên người của mình liền bắt đầu tránh né, tay chân loạn huy, thiếu chút nữa muốn ngã xuống.

"Tới, đứng ngay ngắn, chớ lộn xộn." Tô Khả Nhi đỡ thân thể sắp ngã xuống của nàng, cười híp mắt dụ dỗ nói, "Tiểu muội muội, mặc dù người không cảm giác được lạnh, nhưng thân thể trần truồng là không đúng. Ngoan, để cho các tỷ tỷ giúp người mặc quần áo." Nàng mặc dù trên vấn đề cá nhân lý phải ướt át bản thủ, nhưng vẫn luôn là cái tỷ tỷ tốt ôn nhu hiền huệ.

"Nhìn, giống chúng ta như vậy." Tô Y Nhân hướng nàng mở ra hai cánh tay, lại bắt lại quần mình nâng lên để xuống mấy cái, để cho nàng thấy bên trong mình mặc quần dài rộng cùng giày thêu hoa, sau đó chỉ chỉ thân thể trống trơn của nàng, chỉ chỉ chân trần tuyết trắng mảnh khảnh của nàng.

Cây mai tinh con người mê mẩn ở trên người Tô Khả Nhi, Tô Y Nhân đi vòng vo một hồi, hướng các nàng giang hai cánh tay.

"Đứng rồi, ngoan, cứ như vậy. Tới trước đưa cái này mặc xong. Người xem, đây là yếm thêu phượng hoàng nga, người loại thiếu nữ tuổi tác này đã bắt đầu mặc." Tô Khả Nhi hơi thấp giọng vừa nói, nhiệt tâm dạy cây mai tinh hoàn toàn không hiểu sự đời.

Kỷ Xuân Dương cùng nàng một dạng đang phụ đạo cây tùng tinh mặc quần áo. Âm Ngọc Phong ôm linh sủng tiểu Hắc Bạch của hửn mát lạnh bàng quan, đối với Tô Khả Nhi ôn nhu cùng hiền huệ cho một ít điểm ấn tượng.

Lấy ra chiếc lược bạch ngọc chải tóc dài màu đen của cây mai tinh, Tô Y Nhân ôn nhu hỏi, "Tiểu muội muội, ngươi biết nói sao?" Giống như trên người mẫu đơn tiên tử tràn đầy hương hoa mẫu đơn một dạng, trên người cây mai tinh tràn ra nhàn nhạt mùi thơm hoa mai.

Nháy mắt mấy cái, cây mai tinh lắc đầu một cái, cái miệng nhỏ nhắn béo mập hấp động, "Nói..... lời..... sao, không..... quá..... biết." Ôi chữ coi như rõ ràng.

Trong lòng Tô Y Nhân vừa động, chỉ Tô Khả Nhi nói, "Đại tỷ."

Cây mai tinh học nói, "Đại tỷ." Khuôn mặt tươi cười rực rỡ như hoa.

Tô Khả Nhi nhất thời vui vẻ, chỉ Tô Y Nhân nói, "Nhị tỷ."

Cây mai tinh lập tức học lưỡi, "Nhị tỷ." Cũng cho Tô Y Nhân một khuôn mặt tươi cười vui sướng.

Phượng Hoàng trong nháy mắt biến thành thiếu nữ, người trần truồng đứng ở bên trên Tô Khả Nhi nói, "Tam tỷ." Nàng cũng muốn làm tỷ tỷ.

Cây mai tinh kinh ngạc nhìn Phượng Hoàng một lúc lâu, nói, "Tam tỷ." Trên người "ngươi" cùng nàng mới vừa rồi một dạng để trần thân thể lưu động thuộc tính linh lực để cho nàng sợ hãi, dẫn tới nàng có chút sợ nàng.

Phượng Hoàng nhất thời hải lòng, nhận lấy y phục Tô Khả Nhi nhanh chóng đưa tới mặc lên.

Đây là đang nhận thân sao? Hai người, một con linh sủng nhà nuôi, một gốc cây mai tinh mọc hoang.

Tô Y Nhân cười hi hi chỉ cây mai tinh nói, "Hoa Mai muội muội. Ngươi, Hoa Mai muội muội."

Cây mai tinh suy nghĩ một chút, nói, "Hoa Mai muội muội, Tùng Nhân ca ca."

Nàng thông minh chỉ cây tùng tinh đang dưới sự chỉ đạo của Kỳ Xuân Dương mặc quần áo nói, "Tùng Nhân ca ca."

Hoa Mai muội muội, Tùng Nhân ca ca.

Tô Y Nhân chợt hiểu ra, nguyên thiết định cây tùng cùng cây mai là cây vợ chồng bị tác giả biểu tỷ sửa đổi cây huynh muội.

Tại sao có thể là cây huynh muội đây?

Sửa đổi như vậy có ích lợi gì? Là bởi vì cây vợ chồng là trời sanh CP, nguyên văn NP nữ chủ bắt hùng cây trong cây vợ chồng hình tượng sẽ giảm bớt nhiều, cho nên biểu tỷ mới sửa đổi đi?

Bất kể là cây vợ chồng còn là cây huynh muội, hùng cây trong đó còn không phải là muốn trở thành một trong hậu cung của tỷ tỷ?

Không được, tỷ tỷ bây giờ đối mặt ba nam nhân đã tâm lực quá mệt mỏi rồi, quyết không thể lại bị thư cây hùng cây dây dưa bên người tới!

Tô Y Nhân khom lưng chỉ cây tùng tinh Tùng Nhân đã mặc quần áo tử tế, đang tiếp nhận Kỳ Xuân Dương hỏi thăm nói, "Hắn là của ngươi, muốn dây dưa hắn thật tốt nga, đừng để cho hắn bị nữ nhân khác nhìn trúng, đem hắn từ bên cạnh ngươi cướp đi."

Cây mai tinh Hoa Mai mặt mờ mịt nhìn Tô Y Nhân, bày tỏ hoàn toàn không hiểu nàng nói.

Tô Khả Nhi trong lòng vừa động, cũng chỉ Tùng Nhân nói: "Ngươi quan trọng hơn là theo sát ở bên cạnh hắn, cùng hắn vĩnh viễn chung một chỗ."

Nói xong, nàng nhẹ nhàng bắt lại tay của hoa mai, dắt nàng từ từ hướng đi Kỳ Xuân Dương, sau đó nói, "Dương ca, đảo chủ đại nhân, ta cùng muội muội cho cái tiểu muội muội này đặt tên, gọi Hoa Mai, các ngươi cảm thấy như thế nào?"

"Rất phù hợp xuất thân của nàng." Kỳ Xuân Dương gật đầu nói, "Vị nhân huynh này đã có tên, là lão sư hắn lấy, tên là Tùng Nhân."

Âm Ngọc Phong đối với đám thụ tinh có tên hay không không có hứng thú, gương mặt lãnh đạm cùng xa cách.

"Tùng Nhân cùng Hoa Mai, xuất thân một dạng, lại trời sinh sinh trưởng ở cùng nhau, cho nên bọn họ là trời sinh vợ chồng." Tô Khả Nhi rất nghiêm túc nói, đem Hoa Mai đẩy tới trước mặt Tùng Nhân.

Trải qua thế sự, nàng đã biết dung mạo mình có thể xưng là thiên tư quốc sắc nghiêng nước nghiêng thành rồi, cho nên bắt đầu đối với tất cả nam tử trẻ tuổi có thể tiếp xúc ôm phòng bị nhất định.

Tô Y Nhân vội vàng quạt gió thổi lửa, "Không sai, Hoa Mai cùng Tùng Nhân là một đôi vợ chồng ân ái. Uy, Tùng Nhân, ngươi thật tốt chiều cổ, yêu mến tiểu thê tử của ngươi nga." Các nàng cấp cho thụ tinh mới vừa huyền hình rót vào một lý niệm: bọn họ trời sinh chính là vợ chồng, hắn nửa bước không rời lẫn nhau.

Hoa mai mặt mơ hồ như cũ, nhưng đối với trở lại bên người Tùng Nhân rất là vui vẻ, đi tới bên cạnh hắn hai cánh tay ôm lấy cánh tay của hắn.

Trên mặt anh tuấn của Tùng Nhân lộ ra mê mang cùng Hoa Mai giống nhau, ngơ ngác nhìn trừ lão sư cũng chỉ tiếp xúc qua mấy vị này.

"Tùng Nhân, người một mực đang bảo vệ Hoa Mai có phải hay không?" Tô Y Nhân dò hỏi.

Tùng Nhân gật đầu một cái. Kể từ cây mai xuất hiện cùng trên người hắn những vật gửi sinh khác (linh chi, đài tiền) không có linh thức, hắn liền đem nàng làm bạn, vì nàng che gió che mưa, dạy nàng hấp thu thiên địa linh khí nhật nguyệt tinh hoa như thế nào tốt hơn.

"Người sau này cũng sẽ một mực bảo vệ nàng có đúng hay không?" Tô Y Nhân tiếp tục hỏi.

Tùng Nhân gật đầu một cái. Hắn không biết mình trừ cần bảo vệ nàng, còn cần bảo vệ ai?

Tô Y Nhân: "Người sẽ cùng nàng một mực chung một chỗ có đúng hay không?"

Tùng Nhân gật đầu một cái: hắn không có nghĩ tới muốn cùng Hoa Mai tách ra, hướng chi hoa mai bản thể còn mọc trên người hắn, dựa vào hắn cung cấp nuôi phân. Rồi đi hắn, nàng có thể không sống được.

(Hắn không biết, trên đời có một loại kỹ thuật gọi di thực.)

Tô Y Nhân hỏi tới: "Người rất thích nàng là phải không? Nếu như nàng bị sét đánh chết, người sẽ rất thương tâm có phải hay không?"

Tùng Nhân liền vội vàng gật đầu. Khi hắn có linh thức sau, trừ lão sư đã không xuất hiện nữa, chỉ có Hoa Mai có thể cùng hắn trao đổi. Hắn không dám tưởng tượng mất đi Hoa Mai sau, hắn nên làm cái gì bây giờ.

Tô Y Nhân vỗ tay một cái, mặt tươi cười nói: "Các người là một hùng một thư một công một mẫu một nam một nữ, biến thành hình người sau cũng sẽ hình bóng không rời, các người không phải là cây vợ chồng là cái gì?"

Nàng nhìn khắp bốn phía, nghiêm túc hỏi, "Các người nói sao?"

"Là vợ chồng ân ái hình bóng không rời!" Tô Khả Nhi thứ nhất đáp lại.

Kỷ Xuân Dương đã hiểu ý tứ Tô thị tỷ muội, vuốt cằm nói, "Tùng Nhân huynh, người nhất định phải chiều cố thật tốt tiểu thê tử của người." Sinh mạng thụ tinh có lúc so tu sĩ loài người còn rất dài, Hoa Mai bây giờ dung mạo mới mười một mười hai tuổi, trời mới biết Tùng Nhân cùng nàng trở thành chân chính vợ chồng sẽ là mấy trăm mấy ngàn năm chuyện về sau.

Phượng Hoàng cùng Hắc Bạch lập tức tham gia náo nhiệt nói, "Thì ra là vợ chồng a, khó trách sẽ ở cùng nhau."

Âm Ngọc Phong lạnh lùng liếc về Tô Y Nhân một cái, nhẹ nhàng gật đầu.

"Cái này, vợ chồng là có ý gì?" Tùng Nhân lấp bắp hỏi, bọn họ nói hắn và Hoa Mai là vợ chồng, nhưng chưa nói cho hắn biết vợ chồng là có ý gì.

Vợ chồng là.....

Tô Khả Nhi vội vàng đẩy đẩy Tô Y Nhân, nàng ngượng ngùng nói nữa.

"Vợ chồng chính là vĩnh viễn chung một chỗ, lẫn nhau tín nhiệm lẫn nhau lệ thuộc vào."

Tô Y Nhân dùng lời nói đơn giản nhất nói, nhìn Tùng Nhân cùng Hoa Mai mơ hồ như cũ, vội vàng lấy ví dụ, chỉ chỉ Tô Khả Nhi cùng Kỷ Xuân Dương đứng chung một chỗ, "Giống như bọn họ như vậy." Thật may là ánh mặt trời bắn thẳng đến địa phương Chiến Thiên Cương không thể xuất hiện, nếu không nàng có chút khó khăn lắm so sánh.

Nàng đi tới bên người Âm Ngọc Phong, ôm lấy cánh tay của hắn cười tủm tỉm nói, "Giống ta cùng hắn một dạng." Mặc dù nàng cùng Âm Ngọc Phong còn không phải là vợ chồng, nhưng sớm muộn sẽ là.

Tùng Nhân xem một chút Tô Khả Nhi Kỷ Xuân Dương, xem một chút Tô Y Nhân Âm Ngọc Phong, nhìn lại một chút Phượng Hoàng cô độc đứng, cúi đầu đối với Hoa Mai toàn thân tâm lệ thuộc vào, tin cậy mình, nghiêm túc nói, "Chúng ta là vợ chồng, chúng ta vĩnh viễn không xa rời nhau."

"Tùng Nhân ca ca....." Hoa Mai lập tức cười càng vui vẻ hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ ngây thơ trên cánh tay của hắn cọ xát mấy cái.

Cây mai tình hình người tuổi còn quá nhỏ.

Mọi người hai mặt nhìn nhau. Chẳng qua mặc dù bọn họ trước mắt càng giống như huynh muội càng giống như cha con, nhưng nhất định có thể bị bọn họ dẫn dắt thành vợ chồng!

Rất cực dễ dàng đem hùng thụ tinh một trong nguyên định hậu cung của tỷ tỷ đuổi cho thụ thụ tinh cùng hắn chung một chỗ rồi.

Trong lòng Tô Y Nhân sung sướng vô cùng, hướng tới việc đuổi những nam nhân khác có thể xuất hiện trong hậu cung của tỷ tỷ tràn đầy lòng tin.

Khóe mắt liếc thấy Phụng Hoàng thử dạy Hoa Mai nói chuyện, trong lòng nàng vừa động.

Phụng Hoàng là mẫu nưa, lúc nào không thể biến thành người hình, muốn ở thời điểm nguyên văn nữ chủ thường xuyên gặp phải nguyên văn nam chủ biến thân, cái này dự kỳ cái gì?

Tỷ tỷ tương lai còn có thể gặp phải các loại hùng tính linh sủng, Phụng Hoàng là linh sủng tỷ tỷ, ha ha, chủ nhân có chuyện linh sủng thay mặt làm giúp! Chẳng qua, một con thú tính linh thú quá ít, nàng cần muốn biện pháp kiếm mấy con nữa hoặc là mấy cô gái tu chân chưa lập gia đình, làm phòng hồ phân chia nam nhân trong hậu cung nguyên văn NP nữ chủ.

Hắc Bạch cũng là mẫu nưa, mặc dù đã sinh dục quá thật là nhiều con gấu mèo, nhưng người ta như cũ còn là nữ lang độc thân vui vẻ, thời điểm cần thiết cũng có thể tạo nên tác dụng.

Phụng Hoàng thể chất trời sinh lửa nóng đột nhiên cảm giác một trận rét run, ngẩng đầu nhìn chung quanh, liền thấy Tô Y Nhân mình từ trước cũng không thể nào thích đang dùng một loại ánh mắt tà ác đánh giá quan sát mình.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuối Thế* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84

"Ta muốn đi tìm lão sư." Tùng Nhân nói, mắt lom lom nhìn mọi người, hy vọng tu sĩ loài người thông minh, còn không có ác ý nguyện ý trợ giúp hắn đạt thành tâm nguyện.

Kỷ Xuân Dương ngăn người, nói, "Nhân huynh, tính mạng con người là có hạn, cho dù là tu sĩ cũng không ngoại lệ. Người hấp thu thiên địa linh khí nhật nguyệt tinh hoa đã mấy ngàn năm, lão sư ban đầu dạy người có thể đã thọ nguyên kết thúc."

"Thọ nguyên kết thúc? Đây là ý gì?" Tùng Nhân mê hoặc hỏi, cùng mọi người nói một hồi sau, hắn từ từ câu nói thông suốt đứng lên.

Kỷ Xuân Dương nghĩ ngợi mình nên nói như thế nào mới có thể làm cho cây tùng tinh tâm địa thuần phác hiểu sinh mạng từ vong.

Âm Ngọc Phong lạnh lùng thay hắn nói, "Thọ nguyên chính là tiên thiên tuổi thọ. Thế gian vạn vật đều có một tuổi thọ cực hạn, vạn vật tu chân mục đích cũng là vì đánh vỡ tuổi thọ trời sinh của chủng tộc. Nhưng cho dù là như vậy, mỗi một loại sinh mạng đều có thời điểm biến mất. Lão sư của người có thể đã không có ở nhân thế."

Tùng Nhân cúi đầu suy nghĩ thật lâu, ngẩng đầu lên nói, "Có phải là hắn đã không có ở nhân thế, cho nên ta liền cũng không có cơ hội thấy hắn nữa?" Trong con ngươi màu đen trong suốt như nước suối mơ hồ lưu động hơi nước.

"Là." Âm Ngọc Phong rất tàn nhẫn nói.

Tùng Nhân lại cúi đầu, hồi lâu mới xoa một chút mặt ngẩng đầu lên nói, "Ta muốn đi thế giới loài người mà lão sư nói xem một chút. Lão sư nói nhà của hắn ở trong sơn cốc phụ cận vương thành Á Hạ của Khôn Nguyên quốc." Kể từ sau khi lão sư rời đi, hắn cảm giác nhảm chán liền một lần lại một lần nhớ lại dáng vẻ lão sư, nhớ lại lão sư cùng mình nói qua mỗi một câu nói.

vương thành Á Hạ của Khôn Nguyên quốc?

Kỷ Xuân Dương kinh ngạc nói, "Nhân huynh, ta chỉ biết là Khôn Nguyên quốc bây giờ ở nam bộ của Cửu châu đại lục, quốc đô được đặt tên là Phi Hoàng, tọa lạc tại dưới chân núi Phụng Hoàng." Có các nữ tiên của Phụng Hoàng sơn bảo vệ.

"Âm Ngọc Phong, người biết Khôn Nguyên quốc ở trong niên đại nào, vương thành tên là Á Hạ?" Tô Y Nhân hỏi thăm Âm Ngọc Phong. Âm Ngọc Phong đã từng cùng nàng nói qua chuyện xưa về lịch sử biến thiên của Khôn Nguyên nữ quốc.

Có thể nói bởi vì mẫu tộc, Âm Ngọc Phong đối với Khôn Nguyên nữ quốc hiểu rõ vô cùng trong lòng nhanh chóng nhớ lại một hồi, sau đó kinh ngạc nói, "Cách đây bốn ngàn sáu trăm năm trước, phạm vi lãnh thổ Khôn Nguyên quốc còn bao gồm Khôn Nguyên quốc bây giờ, một số ít Vĩnh Thái đế quốc, nửa Nam Tường quốc, cực ít bộ phận Cảnh Long quốc. Khi đó vương thành Á Hạ đang ở trong chỗ phía nam một trăm bảy mươi quốc đô bây giờ của Nam Tường quốc." Cái sơn cốc đó phải là Tùng Dương môn của Vạn Tùng cốc.

"Bốn ngàn sáu trăm năm!"

Mọi người hai miệng đồng thanh nói, đây chính là nói, Tùng Nhân là một gốc cây tùng tinh cổ gần năm ngàn năm. Ngô, hắn trước kia không thay đổi hình là bởi vì trong rừng rậm nguyên thủy không có tu sĩ loài người, hắn không cần thiết hóa hình đi.

"Theo bản đồ chủ biết, Cửu châu đại lục trước mắt có thể sống quá năm ngàn tuổi chỉ có năm vị tiên tôn nhân tộc, ba vị phi nhân tinh quái. Hơn nữa bọn họ cũng đã rất lâu không nhận tiếp khách, không biết là thật sống, còn là môn hạ đệ tử vì bảo vệ vinh dự môn phái, để cho bọn họ "sống"."

Tục truyền nói, thiên linh tôn giả nhân tộc tuổi thọ dài nhất đã sống sót hơn một vạn hai ngàn năm, phi nhân Thiên Trụ sơn xà thần đã sống hai vạn năm. Nhưng đây chỉ là truyền thuyết, bây giờ tu sĩ ai cũng chưa từng thấy qua bọn họ.

"Thầy giáo của ta là người, ta muốn đi xem năm vị tiên tôn nhân tộc người nói." Tùng Nhân thần thái kiên định nói.

"Uy, Tùng Nhân huynh, người là cổ thụ tinh quái nha, có thể cách xa bản thể người sao?" Tô Y Nhân chỉ chỉ cây cổ thụ cực lớn sau lưng Tùng Nhân Hoa Mai có thể sánh ngang thế giới cây.

Tùng Nhân quay đầu lại xem một chút bản thể mình, nhất thời rầu rĩ. Bởi vì bản năng biết, mình không cách nào rời đi bản thể quá xa.

Thụ tinh tu vì năm ngàn năm.....

Âm Ngọc Phong trầm ngâm một hồi nói, "Tùng Nhân, người có thể thử dùng ý niệm thu nhỏ bản thể người, dùng hết năng lực của mình đem bản thể co lại đến nhỏ nhất." Năm ngàn năm thụ tinh hẳn có loại năng lực này rồi.

Tùng Nhân tốn một chút thời gian hiểu lời của Âm Ngọc Phong sau, xoay người đối mặt bản thể mình bắt đầu sẽ dùng ý niệm. Hẳn là cây, đang thay đổi huyền hình người trước vẫn luôn là cùng Hoa Mai, cùng tất cả sinh vật chung quanh có thể cảm ứng ý thức của hắn tiến hành ý niệm cảm ứng, cho nên hắn đối với sử dụng ý niệm lực vô cùng thành thục.

Hoa Mai một mực ôm cánh tay của hắn, có thể thông qua ý niệm hắn hiểu rõ ý nghĩ của hắn, nàng cùng hắn cùng nhau sử dụng ý niệm lực, co rút lại bản thể mình —— cây mai.

Bọn họ cũng dùng ý niệm lực ra lệnh bản thể mình thu nhỏ lại, gần nóc núi cao năm sáu trăm thước bắt đầu lay động, nhám thạch cùng bùn đất từ từ ảm ảm vỡ vụn, sau đó khối lớn khối lớn rơi xuống.

"Oa, núi muốn sụp!" Tiểu Hắc Bạch quái kêu nói, "Chủ nhân, ta sợ."

Đây là làm nũng!

Mọi người vừa bay lên không lơ lửng vừa nhìn con gấu mèo đã bò đến trong ngực Âm Ngọc Phong, đều nở nụ cười.

Thanh tùng không lơ ở dưới tác dụng ý niệm lực của Tùng Nhân bắt đầu từ từ thu nhỏ lại, tốc độ lại càng lúc càng nhanh. Không tốn thời gian một nén nhang, nóc núi cao sụp một nửa, bộ phận phía trên xuất hiện một hố sâu gần hình tròn chiều rộng vài trăm thước. Phía dưới hố sâu, một gốc cây thanh tùng cao một thước ba bốn ở trong sự bao phủ của linh quang màu xanh nổi lên, từ từ bay tới trước mặt Tùng Nhân lôi kéo Hoa Mai cũng đang lơ lửng.

Mọi người ở trên đỉnh núi sụp một nửa tìm cái chỗ đặt chân hơi bình thản hạ xuống, Tùng Nhân bắt lại bản thể rút nhỏ mấy trăm lần của mình, mờ mịt nhìn Âm Ngọc Phong, hy vọng lấy được hắn chỉ đạo bước kế tiếp.

"Oa ác, thật thần kỳ nha, không hổ là thế giới có tu sĩ cùng pháp thuật." Tô Y Nhân kinh ngạc kêu lên, cặp mắt ánh mắt đố đố nhìn chằm chằm tiểu thanh tùng trong tay Tùng Nhân. Cái thanh tùng này hoàn toàn là bản thu nhỏ của thanh tùng đáng vóc to, một cây trên cành cây còn mọc một gốc cây mai lớn bằng viên hạt châu, trên rễ cây loạn oanh oanh lại rất quanh co còn mang theo một ít bùn đất.

"Người có thể dùng ý niệm đem bản thể thu vào trong thân thể bây giờ của người sao?" Liếc mắt nhìn lời nói cổ quái Tô Y Nhân, Âm Ngọc Phong chỉ điểm Tùng Nhân.

Tùng Nhân ngưng mắt nhìn bản thể mình một hồi, sau đó như đưa đám phải lắc đầu một cái, nói, "Không thể."

"Ta đoán cũng là, chỉ có vạn năm cổ thụ tinh quái mới có đủ lực lượng đem bản thể mình bảo vệ vào trong thân thể tạo thành từ tinh nguyên hồn phách linh lực đi." Âm Ngọc Phong nói, từ trong gói chỉ mực xanh biếc lấy ra một bồn hoa.

Bồn hoa này chỉ lớn bằng miệng chén, độ cao chẳng qua sáu tấc, là dùng một khối linh thạch xanh biếc hạt sắc moi không ra mài dũa thành hình bồn hoa tám mặt. Trong bồn hoa còn để một ít bùn đất nửa khô màu nâu.

"Đây là bồn hoa đặc chế của Thương Vân đảo, là một loại trữ vật pháp khí, chuyên môn dùng để di thực cỏ cây linh tính hình thể không lồ."

Âm Ngọc Phong rất bình tĩnh nói, "Người nghĩ rời đi cái địa thế cũng không tốt sinh trưởng này, thậm chí tiến vào thế giới loài người, ta có thể cung cấp trợ giúp cùng bảo vệ, nhưng điều kiện là: tương lai người phải đi Thương Vân đảo của ta."

"Thật gian trá!" Tô Y Nhân bĩu môi nói, "Âm Ngọc Phong, người đây là bắt hai gốc cây thụ tinh có thể hóa hình lên Thương Vân đảo của người đi?"

Tô Khả Nhi nhất thời vì đám thụ tinh đơn thuần lo lắng, cẩn thận hỏi, "Đạo chủ đại nhân, người định dùng bọn họ làm cái gì?" Làm gia cụ, chỉ cần một ít nhánh cây thô là được, năng lo lắng hẳn sẽ cướp lấy tinh nguyên các thụ tinh luyện kim đan.

"Thương Vân đảo ta trời sinh linh khí dư thừa, vốn là sinh trưởng không ít linh tính cỏ cây, ta chỉ muốn đem bọn họ di thực đến trên Thương Vân đảo của ta để ngưng tụ nhiều linh khí hơn."

Hắn hướng các tiểu tu sĩ ở nơi này chỉ biết tìm kiếm vùng đất thiên địa linh khí ngưng tụ giảng bài, "Linh tính cỏ cây cùng những tu sĩ khác, phi nhân tinh

quái bất đồng, bọn họ có thể ngưng tụ đại lượng thiên địa linh khí, mà tự thân hấp thu xa không bằng ngưng tụ tới được linh khí. "

"Địa phương linh khí đầy đủ cây cối hoa cỏ sẽ rất phồn thịnh, mà cây cối hoa cỏ phồn thịnh, thiên địa linh khí sẽ càng ngày càng dư thừa. Địa phương phồn thịnh linh khí rất dày." Thương Vân đảo trải qua hần năm trăm năm nuôi hộ, đã có thể cũng coi là địa phương địa, một linh khí dày đặc nhất Cửu châu đại lục.

Tô Y Nhân chợt hiểu ra, mặt sùng bái khen, "Âm Ngọc Phong, người thật lợi hại, ta cũng không biết trên đời còn có chuyện gì là người không hiểu."

Bây giờ nàng có một loại cảm giác, mình thật là quá may mắn, mò được một lão công vạn năng. QQ bất kể nàng kêu gọi thế nào đều không xuất hiện, khả năng nàng về nhà càng ngày càng nhỏ. Nếu hần không thay lòng, nàng nên đem tư niệm đối với thân nhân tạm thời để ở một bên, toàn tâm toàn ý thương hần đây.

Âm Ngọc Phong rất nghiêm túc nói, "Ta chưa từng khoát lác, cho là học thức mình rất lợi hại." Hần đối với độc thuật cổ thuật của mình ngược lại rất kiêu ngạo.

Kỷ Xuân Dương Tô Khả Nhi hiểu học đi lên trước cẩn thận quan sát bồn hoa đặc thù. Bồn hoa này bản thân chất liệu chính là một khối thượng phẩm thủy thổ linh thạch, trên bảy mặt bên ngoài bồn của nó âm khắc rất nhiều pháp trận mảnh như mạng nhện, đại trận tiểu trận, các loại phục hợp hình pháp trận..... duy nhất một mặt dùng thủ pháp điêu khắc bốn chữ giai thể "Thương Vân đảo âm"

Làm cả ký hiệu chủ nhân a, mọi người Thương Vân đảo coi như vô tình vứt bỏ trừ vật pháp khí hình bồn hoa, cũng sẽ có người chủ động đưa tới cửa!

Kỷ Xuân Dương cũng đặc biệt học qua một ít pháp trận khâm phục nói, "Đào chủ khiêm nhường, ngài học thức uyên bác, đám người văn bối không thể sánh bằng."

Mặc dù đảo chủ có thời gian ngàn năm có thể tích lũy kiến thức, nhưng độc đế (đảo chủ Thương Vân đảo) đối với độc thuật, cổ thuật nắm giữ đến mức nghe nói kinh người, rất hiển nhiên hần đem nhiều thời gian hơn dùng ở chút phương diện đó, đối với trận pháp pháp khí rất có thể chẳng qua là hơi có chạm tới. Hần hơi chạm tới, cũng xa xa vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của bọn họ a!

"Người nhanh lên một chút, giúp Tùng Nhân đem bản thể bọn họ bỏ vào trong bồn hoa." Tô Y Nhân hăng hái bùng bùng nói, nóng bỏng chờ đợi ngắm nhìn tiểu thanh tùng cây mai trồng đến trong bồn hoa.

Âm Ngọc Phong hướng Tùng Nhân đưa tay. Tùng Nhân hơi do dự một chút liền đem bản thể quan hệ tính mạng mình và Hoa Mai giao vào trong bàn tay Âm Ngọc Phong.

Âm Ngọc Phong nắm bỏ thanh tùng chậm rãi cắm hướng đất trong bồn hoa, khi cây rễ thứ nhất của thanh tùng đâm tủa chạm được đất trong bồn hoa, đất đột nhiên lập tức giống như có sinh mạng một dạng tự động di động hướng ra phía ngoài, nhanh chóng xuất hiện một hố đất có thể chứa cây thanh tùng thu nhỏ.

Rễ cây thanh tùng cắm vào hố đất sau, đất lại lập tức trở về bồn, đem rễ cây lấp kín.

Trên đời lại có biện pháp di thực cây cối đơn giản như thế!

Mọi người thấy sách sách lấy làm kỳ, Tô Y Nhân càng là từ trong tay Âm Ngọc Phong để cho người ta sợ hãi đoạt lấy tới, cùng mọi người cùng nhau thưởng thức.

"Thưởng thức xong rồi liền trả lại cho Tùng Nhân." Âm Ngọc Phong vỗ vỗ tay cũng không tồn tại bùn đất nói, "Cỏ thụ tinh quái bản thể quan hệ tính mạng của bọn họ, chỉ cần đặt ở bên cạnh bọn họ bọn họ mới có thể an tâm."

Cây tùng tinh cùng cây mai tinh cũng di thực đến trong bồn hoa pháp khí chuyên dụng của Thương Vân đảo của hần, trên đời còn có mấy tu sĩ dám mơ ước tinh nguyên bọn họ?

Hần chỉ điểm Tùng Nhân nói: "Lão sư nhà người là ở Vạn Tùng cốc trong phụ cận quốc đô thiên nam một trăm bảy mươi của Nam Tường quốc. Cái cốc đó có một môn phái tu chân tồn tại hơn bốn ngàn năm—— Vạn Tùng môn. Người đi tìm một chút, nói không chừng lão sư người là khai phái tổ sư hoặc là trưởng lão Vạn Tùng môn. "

Hần sống hơn một ngàn năm, đối với một ít chuyện trí nhớ đã quên đi. Thí dụ như: hần bây giờ liền nhớ không nổi mấy vị khai phái tổ sư gia của Vạn Tùng môn nho nhỏ kia nữa.

Tùng Nhân rất cảm kích nhìn hần, hỏi, "Ta có thể theo các người cùng đi hay không? Nếu như các người có rảnh rồi, có thể mang ta cùng Hoa Mai đi Vạn Tùng môn hay không, chúng ta căn bản không biết đường."

Da cây tùng thật đúng là dày!

Âm Ngọc Phong hết ý kiến. Hai người thụ tinh này một mực cuộc sống ở chỗ sâu rừng rậm nguyên thủy, trong đầu chỉ có một chút kiến thức tu chân cây tùng tinh bốn ngàn sáu trăm năm trước đạt được, bọn họ muốn học bây giờ quá nhiều. Nếu là hần mang theo bọn họ, chẳng phải là muốn làm lão sư bọn họ? Có Y Nhân hần không có thời gian dạy bọn họ!

Hần lạnh lùng cự tuyệt nói, "Ta những năm gần đây nhất cũng sẽ không đi Nam Tường quốc." Cho nên tốt nhất có thể trực tiếp đi theo hần lên Thương

Vân đảo, tìm địa phương tốt mình đem mình trồng xuống, sau đó tiếp nhận người làm của hấn dạy, lớn lên thành thụ tinh biết nghe lời.

Tô Y Nhân kéo ống tay áo của hấn, cười híp mắt nói, "Mặc dù tạm thời không có cơ hội đi, nhưng không trở ngại đem bọn người thuận đường mang tới Đại Minh hồ." Nửa đường giống như hòa thượng niệm kinh một dạng rót vào cây tùng tinh cùng cây mai tinh, củng cố quan niệm bọn họ là vợ chồng.

Tô Khả Nhi đối với Hoa Mai có hình người khốc tựa như mình đặc biệt có thiện cảm, vội vàng nói, "Tùng Nhân, Hoa Mai, mấy người chúng ta sẽ trở về Nam Tường quốc, nếu như các người không cảm thấy chúng ta còn có chuyện phải làm sẽ làm trễ nải thời gian, các người có thể đồng hành cùng chúng ta."

Kỷ Xuân Dương cũng nhiệt tình nói, "Nếu như hai người các người không nên rời đi cái rừng rậm nguyên thủy tương đối an toàn này, liền cùng chúng ta đồng hành tốt lắm." Hai cô thụ tinh quái tựa như giấy trắng, ngộ nhờ bị người xấu Tu Chân Giới lừa, trừ sẽ trở thành đánh thuê cho người ta không nói, còn có thể trở thành là gỗ cùng tài liệu luyện đan cho người ta.

Tùng Nhân thành thật cười cười nói, "Tốt, ta cùng Hoa Mai muội muội liền theo các người cùng đi Nam Tường quốc."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85

Đang trong quá trình tìm Xích Dương thạch vô tình gặp gỡ cây vợ chồng, căn bản chặt đứt tỷ tỷ cùng hùng thụ tinh trong cây vợ chồng sinh ra dây dưa tình cảm, Tô Y Nhân cao hứng vô cùng.

Tùng Nhân Hoa Mai đem bản thể di thực đến trừ vật pháp khí hình bốn hoa đặc chế sau, đỉnh núi bọn họ ban đầu sinh trưởng sụp đổ, xuất hiện một hố đất đá sâu.

Ít nhất ở sau khi lão sư Tùng Nhân rời đi, chung quanh đây cũng chưa có một tu sĩ trải qua quá; Tùng Nhân có thể ở nơi này lớn lên thành linh thụ có lẽ không chỉ là thiên địa linh khí chung quanh!

Kỷ Xuân Dương Tô Khả Nhi ôm ý tưởng chỗ sâu nham thạch núi cao cũng có thể có thể tích chứa linh thạch, cầm la bàn mang theo Phượng Hoàng cùng nhau bay xuống đi, bắt đầu tiến hành tìm tòi phạm vi rộng.

Nơi này sẽ không gặp nguy hiểm.

Tô Y Nhân hướng Âm Ngọc Phong bày tỏ mình muốn đi xuống giúp một tay, ở Âm Ngọc Phong cho là đi xuống giúp một tay không bằng nói là đi chơi đùa bốn, sau đó mang theo tiểu Hắc Bạch mà Âm Ngọc Phong cứng rắn muốn nàng mang theo bay xuống hố sâu đất đá.

Đá ngồn ngang cùng đồng đất phân bố trong hố sâu thật là có điểm nguy hiểm đây! Mấy người bọn họ tại mặt dưới tìm kiếm, Phượng Hoàng cùng tiểu Hắc Bạch liên chú ý đá cùng đồng đất chung quanh, chỉ cần xuất hiện dấu hiệu sụp đổ lần nữa, bọn họ liền báo cảnh, phối hợp Tô thị tỷ muội cùng Kỷ Xuân Dương tránh né.

Âm Ngọc Phong lạnh lùng mắt nhìn xuống mọi người (linh sủng) ở trong hố sâu đất đá bận rộn vui vẻ, trong lòng không ngừng hồi tưởng tất cả cử động không phải là bình thường của Y Nhân kẻ từ sau khi cây vợ chồng biến thành hình người, rất hoài nghi động cơ Y Nhân dẫn Tô Khả Nhi nhận Hoa Mai làm muội muội, đề phòng Tùng Nhân tiếp xúc Tô Khả Nhi, đồng thời rót vào một lý niệm cho Tùng Nhân Hoa Mai cùng mọi người, bọn họ nhất định là vợ chồng.

Tựa như Y Nhân ngay từ đầu luôn cho là hấn hấn trở thành nam nhân của tỷ tỷ nàng một dạng, nàng có thể biết trước cây tùng biến thành nam nhân sẽ thích tỷ tỷ nàng một dạng.

Nàng đã từng nói cho hấn biết nàng đại nạn không chết, tình cờ có thể khám phá thiên cơ, như vậy ở trong thiên cơ nàng khám phá, hấn tất nhiên là nam nhân tỷ tỷ phong lưu thành tính của nàng.

Số mạng có thể sẽ sửa đổi.

Hấn bởi vì nàng không có trở thành nam nhân của tỷ tỷ nàng, một trong

Nàng xem thấy thiên cơ sau bắt đầu cố gắng sửa đổi số mạng đa tình của tỷ tỷ nàng, đáng tiếc tỷ tỷ nàng trước mắt còn là có ba nam nhân.

Hai gốc cây sinh trưởng ở cùng nhau liền nhất định là cây vợ chồng sao? Hướng chi căn cứ trạng huống sinh trưởng của cây tùng cùng cây mai, nói là cây cha con, cây huynh muội chính xác hơn!

Nàng khẳng định cây tùng cùng cây mai là cây vợ chồng, rõ ràng là ở trước tiên cắt đứt khả năng Tùng Nhân trở thành nam nhân của Tô Khả Nhi!

Năng lực biết trước của nàng thật sự là đại nạn không chết phải có hậu phúc, còn là linh hồn nàng vốn là có thiên phú? Nàng còn biết chuyện gì, nàng có biết hắc ở trên người nàng xuống cổ vương, xâm tị linh tảo hồn pháp trận hay không? Hắc nên dùng cái biện pháp ôn hòa gì từ trong miệng nàng móc ra những thứ biết trước kia?

Hắn mặt vô biểu tình trầm tư, Tùng Nhân sợ khí thế lạnh như băng phát ra quanh người hắn "không muốn phiền ta", nắm tay của Hoa Mai, ngôn ngữ làm chủ ý niệm là phụ dạy nàng nói chuyện.

Trong núi có kỳ bảo, là bản thỉnh thoảng chuyển động, chỉ dẫn mọi người tìm kiếm quang thạch có linh khí dao động. Nửa ngày sau, Tô Y Nhân bọn họ liền tìm được năm khối linh thạch lớn nhỏ không đồng nhất. Chẳng qua là những thứ linh thạch mờ này không phải là thuần mộc thuộc tính chính là địa mộc song thuộc tính, không có Xích Dương thạch.

Xác định ở loại địa phương này khả năng tìm được Xích Dương thạch không nhiều, Tô Y Nhân đề nghị mọi người đồng ý, mọi người cùng nhau bay ra hồ sâu đất đá, trở lại địa phương trước mắt Âm Ngọc Phong đứng —— ở giữa đồi một chỗ vị trí cây cối thưa thớt.

"Như thế nào?" Âm Ngọc Phong hỏi, ánh mắt trên mặt mọi người quét một lần, rút ra một chiếc khăn sạch sẽ đưa cho Tô Y Nhân.

Trên mặt nhất định có rất nhiều bụi bặm. Nga, giống như có thật nhiều chui vào trong quần áo rồi.

Tô Y Nhân lập tức giống như trên người rất nhột giãy dụa cổ nhún vai một cái, lợi dụng cọ xát y phục đỡ ngứa.

"Thật bẩn, trên người đều là bùn đất bụi bặm." Cử chỉ rất không văn nhã nàng kêu lên, "Trời còn chưa tối, chúng ta nhanh lên tìm chung quanh một chút, nhìn có ôn tuyền núi lửa hay không."

Nàng vừa nói như vậy, bận rộn với tìm kiếm Xích Dương thạch, có một trận không có tầm Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương, còn có Phượng Hoàng nhất thời cũng cảm giác cả người cũng ngứa lên.

Âm Ngọc Phong nhớ lại một cái, nói, "Ta không biết phụ cận có ôn tuyền hay không."

Tùng Nhân đang yên lặng nghe đột nhiên nói, "Cái hướng kia có ôn tuyền." Giơ tay chỉ phương hướng đông nam.

"Làm sao người biết, người vừa không có rồi đi đỉnh núi người sinh trưởng?" Tô Y Nhân kinh ngạc nói. Bọn họ trước từ trời cao ngắm xuống, cũng không phát hiện phụ cận có núi lửa.

Tùng Nhân tràn đầy tư niệm nói, "Ta nhớ lão sư thường thường bay hướng cái hướng kia, sau khi trở lại thường nói, gân cốt cũng bắt đầu già rồi, ngâm ngâm ôn tuyền cả người cũng thư thân."

Ôn tuyền bốn ngàn sáu trăm năm trước, không biết bây giờ còn không?

Tô Y Nhân bắt kể ba bảy hai mươi mốt, nói, "Chúng ta bay hướng bên kia." Tu sĩ kể từ có thể ngự kiếm phi hành sau, ở hoang giao dã ngoại cũng yêu bay, trừ phương hướng cảm rất kém cỏi, một loại cũng bay thẳng mục đích.

"Ngâm ôn tuyền, ta muốn ngâm ôn tuyền." Tiểu Hắc Bạch không ngừng vỗ vào da lông mình kêu lên, "Ta cũng mau thành gấu mèo màu xám tro." Da lông gấu mèo của nó dựng lên, rung xuống một ít bụi đất.

Sắc trời sớm hơn, không bằng đi xem một chút, dù sao ở nơi nào ngủ đêm cũng một dạng.

Thấy Tô Y Nhân biểu lộ không thể đợi, lại coi những người khác, thấy những người khác đều ở đây chờ hắn đồng ý, Âm Ngọc Phong nhẹ nhàng gật đầu, quay đầu hỏi, "Hai người các người sẽ biết vô ích thuật sao?"

Tùng Nhân Hoa Mai bị hỏi gương mặt mê mang, bọn họ bây giờ chỉ biết bản năng thi triển một ít người khác cho là pháp thuật.

"Đem thân thể bây giờ của bọn người trở về đến bản thể. Bồn hoa thì có....." Âm Ngọc Phong ánh mắt chuyển sang Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương. Kể từ có người làm thứ nhất bắt đầu, hắn cũng chưa có làm tiếp chuyện bùng bê bồn hoa.

"Ta tới mang." Tô Y Nhân rất tích cực nói. Nàng muốn làm hết sức tách ra Tùng Nhân Hoa Mai cùng tỷ tỷ, nhất là Tùng Nhân cùng tỷ tỷ tiếp xúc.

Âm Ngọc Phong lạnh lùng liếc về nàng một cái, nói, "Để cho tỷ phụ người Kỳ Xuân Dương mang!" Kỳ Xuân Dương tỉnh tỉnh hiền lành nho nhã ôn hòa thuần hậu, là một lão người tốt tương đối nhiệt tâm trợ giúp người khác.

Kỳ Xuân Dương quả nhiên nói, "Y Nhân muội muội, hay là ta tới." Pháp khí hình bồn hoa làm được vô cùng tinh diệu, hắn ngược lại rất muốn có thời gian nhớ pháp trận khắc phía trên, trộm sư học nghệ một phen.

Tùng Nhân cùng Hoa Mai dựa theo Âm Ngọc Phong chỉ điểm, tinh nguyên hồn phách linh khí hình thành ** trở lại trong bản thể đi, lưu lại hai đồng quần áo.

Tô Khả Nhi nhất lên y phục trên đất cười nói, "Nhiều nhất y phục mấy lần, ta cũng mau biến thành lão mụ từ."

Phượng Hoàng mỗi lần biến hóa thân hình, cầm y phục nhất y phục đều là chuyện của nàng, bây giờ lại tăng lên hai vị, nàng thật phải đổi thành nha hoàn

bà tử phục vụ phi nhân tình quái rồi.

Tiểu Hắc Bạch kiêu ngạo dùng móng vuốt sờ một cái kim hoàn trên tai phải mình (có linh thạch màu đen vây quanh), nói, "Hay là ta tốt nhất, đã sớm có từ vật pháp khí của mình."

"Người là bởi vì có cái đại địa chủ làm chủ nhân!" Tô Y Nhân không khách khí chút nào nói.

Tiểu Hắc Bạch lập tức lại một lần nữa hướng Phượng Hoàng huyền diệu nói, "Chủ nhân của ta đưa ta rất nhiều bảo bối, chủ nhân của người đưa người cái gì?"

(Hắn đến bây giờ cũng không biết, Phượng Hoàng niết bàn sau trên người nguyên có chủ tớ khế ước đã tự động tiêu trừ, chủ nhân Phượng Hoàng bây giờ là Tô Khả Nhi.)

Phượng Hoàng nhất thời lại một lần bị nó giận đến trong mắt toát ra lửa giận.

"Đi!" Âm Ngọc Phong nói, bắt lại Tô Y Nhân đang khoác Phượng Hoàng vũ y liền bay lên không.

"Chớ bỏ lại ta, chủ nhân." Tiểu Hắc Bạch nhảy lên thật cao, vũng vàng rơi vào sau lưng của Âm Ngọc Phong, nửa chân trước chân sau dùng sức bắt lại y phục sau lưng hắn, từ từ bò đến trên bả vai của hắn.

Kỷ Xuân Dương nâng lên bốn hoa pháp khí để trên đất, kêu Tô Khả Nhi cùng Phượng Hoàng cùng nhau bay.

Hướng đông phi hành ước chừng hơn một giờ, lúc sắc trời từ từ trở tối, Tô Y Nhân bọn họ xa xa trông thấy chân trời có một tòa núi lửa hình tròn.

Mọi người nhất thời hưng phấn, gia tốc bay về phía trước, nửa khắc đồng hồ liền bay đến bầu trời trên núi lửa. Đây là một tòa núi lửa vô cùng khổng lồ còn đang hoạt động, núi lửa chỗ miệng rộng cánh đồng thấp lùn chậm rãi chảy ra từng cổ dung nham đỏ ngầu. Dung nham như nước suối một loại chảy xuôi xuống phía dưới, chảy tới mấy ngàn thước sườn núi sau từ từ dần lắng đọng xuống.

Từ trời cao mắt nhìn xuống một hồi, Âm Ngọc Phong chỉ khu vực phía tây dưới chân núi lửa, "Đi chỗ đó xem một chút." Bên kia có vài hóp ôn tuyền bốc lên nhân nhật hơi nước, chung quanh ôn tuyền còn sinh trưởng cây cối, cho nên nơi đó nước ấm hẳn không phải là rất cao.

Tô Y Nhân không thể đợi thoát khỏi tay của hắn, hưng phấn đi xuống. Nàng nghe nói qua ôn tuyền, thông qua internet thấy qua ôn tuyền, đáng tiếc không có cơ hội ngâm ôn tuyền.

Âm Ngọc Phong chọn ôn tuyền địa điểm rất tốt, bốn năm ôn tuyền lớn nhỏ hình dáng bất đồng phân chia phải có chút mờ ra, trong đó có hai cái ôn tuyền ở giữa mọc một phiến nhỏ cây tùng, trên cây tùng bám vào một ít dây leo rậm rạp, ở giữa hai cái ôn tuyền tạo thành một đạo bình chương thiên nhiên.

Tô Y Nhân hăng hái bùng bùng phân phối: Âm Ngọc Phong Kỷ Xuân Dương cùng dùng một chỗ, nàng cùng tỷ tỷ dùng một chỗ, hai con linh sủng đều là mẫu, theo các nàng.

Âm Ngọc Phong lạnh lùng cự tuyệt nói, "Người và ta một chỗ, Hắc Bạch tự mình tìm một chỗ."

Tô Khả Nhi cùng Kỷ Xuân Dương là danh chính ngôn thuận vợ chồng, dùng một chỗ ôn tuyền chuyện đương nhiên. Quý tướng Chiến Thiên Cương trời tối sau sẽ hiện hình cũng coi như là nam nhân Tô Khả Nhi, ba người bọn họ có thể chiếm một chỗ, Phượng Hoàng tự tiện. Lửa cùng nhiệt độ là khác tình trời sinh của cô thụ tình quái, Tùng Nhân cùng Hoa Mai đoán chừng sẽ không chạy đến ngâm ôn tuyền.

Tô Y Nhân nhất thời bị hắn nói khuôn mặt nhỏ nhắn phồng phai đỏ bừng. Nàng kiên trì nói, "Ta muốn cùng tỷ tỷ cùng nhau ngâm ôn tuyền." Nàng cùng tỷ tỷ thời gian chung đụng đơn độc quá ít, các nàng còn có rất nhiều lời không có nói.

"Cùng ta cùng nhau, hoặc là, người dứt khoát chớ ngâm ôn tuyền nữa!" Âm Ngọc Phong lãnh ngạo nói, chậm rãi lơ lửng đứng lên, bay qua rừng cây tùng nhỏ.

Tiểu Hắc Bạch khôi phục nguyên thân lớn nhỏ sau, đầu tiên là lớn tiếng gầm bẩm một trận chủ nhân ác độc vô nhân tính, bạc đãi linh sủng khéo léo nghe lời đáng yêu, sau đó hướng Phượng Hoàng đang tính toán cùng Tô Khả Nhi cùng nhau ngâm ôn tuyền nói: chẳng lẽ người muốn cho nam nhân của Tô Khả Nhi thấy người để trần thân thể? Cuối cùng đi động thân thể tròn vo, bò đi hướng một ôn tuyền nơi xa.

Thật ra thì đã bị Kỷ Xuân Dương xem qua nhiều lần ** Phượng Hoàng do dự một chút, đi theo Hắc Bạch.

Ngâm ôn tuyền là muốn cởi quần áo, trừ khi nàng tính toán thay đổi trở về nguyên thân. vô tình nhìn thấy cùng ngay mặt nhìn thấy là hai khái niệm, mặc dù nàng không ngại "người" nhìn thân thể của nàng, nhưng chủ nhân Tô Khả Nhi khẳng định ngại nàng xem thân thể Kỷ Xuân Dương, Kỷ Xuân Dương nhìn thân thể của nàng.

Bị Âm Ngọc Phong linh sủng chủ tớ nói mặt lộ lúng túng, Tô Khả Nhi đẩy Tô Y Nhân nói, "Chớ ngượng nữa, mau cùng đi lên." Chọc cho độc để đại nhân mất hứng, thua thiệt còn là Y Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuối Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 86

P/S: rating 17+

Chương 86: Bàn về việc bánh bao khó khăn nuôi

Âm Ngọc Phong quyết định nhìn như rất bá đạo, không có đạo lý, nhưng ở chính hấn xem ra, hấn không hề để cho Tô Y Nhân cùng Tô Khả Nhi cùng nhau ngậm ôn tuyền là có lý do.

Thứ nhất, Tô Khả Nhi phương diện đa tình lạt tình càng ngày càng giống Hồng Nguyệt cung chủ của Vạn Hoa cung, hấn sợ Y Nhân sẽ bị nàng ảnh hưởng;

Thứ hai, sau lưng nơi bùng tim của Y Nhân xăm tụ linh tóa hồn trận, bình thường là ẩn hình, nhưng chỉ cần nhiệt độ lên cao sẽ cho thấy tới.

Y Nhân nếu là cùng Tô Khả Nhi cùng nhau ngậm ôn tuyền, bí mật nơi ngực sau lưng nhất định sẽ bại lộ, từ đó để cho hấn đối với Y Nhân ám toán cũng bại lộ. Y Nhân biết, có thể sẽ đối với hấn hận thấu xương. Nàng cho dù không thể rời bỏ hấn, cũng sẽ chung thân nhớ hấn âm hiểm, đem đang tình cảm khuyển hướng hấn thu hồi đi. Cho nên, hấn thả để cho Y Nhân cảm thấy hấn bá đạo vô tình, cũng không để cho nàng cùng tỷ tỷ nàng cùng nhau ngậm ôn tuyền!

Tô Y Nhân băng bó khuôn mặt nhỏ nhắn chậm rề rề từ bầu trời hạ xuống, Phượng Hoàng vũ y huyền lệ chói mắt vì nàng bay trên trời cùng hạ xuống tăng thêm mấy phần tiên tư.

Âm Ngọc Phong đã cời phải chỉ còn dư nội y tiết lộ ngực mất nhìn nàng, môi mỏng đậm sắc cong lên một cái tươi đẹp cùng đặc ý. Về đẹp của nàng, tình cảm của nàng, vĩnh viễn chỉ thuộc về hấn một người. So với Lãnh Tu Trúc cùng hấn có tình cừu ân oán nào đó, hấn thật là quá may mắn!

"Âm Ngọc Phong, ngươi tại sao nhất định phải tách ra ta cùng tỷ tỷ ta, ngay cả chúng ta chung một chỗ nói chuyện đều phải giám thị?" Tô Y Nhân bắt mắt hỏi, đem Phượng Hoàng vũ y thu vào trong lan ngọc bài mực xanh biếc, bắt đầu mở quần áo. Thân thể của nàng sớm bị hấn lại nhìn lại sờ, nàng bây giờ không có gì có thể xấu hổ nữa.

Bỏ đi một món đàn y cuối cùng, Âm Ngọc Phong theo nham thạch bên ôn tuyền từ từ chuyển vào trong nước, lông mày đen nhánh đầu tiên là hơi cau lại một cái, sau đó lại hoàn toàn mở ra.

"Y Nhân, ngươi không cảm thấy hấn để cho tỷ tỷ tỷ phụ ngươi còn có Chiến Thiên Cương lập tức sẽ hiện hình cùng nhau ngậm ôn tuyền?"

Hấn đi tới nơi ôn tuyền chưa sâu tới eo, nói, "Y Nhân, nước ấm còn có thể, chẳng qua là lúc mới vừa xuống nước sẽ cảm thấy có chút nóng" Mức nước té lồng ngực của mình.

Nước ôn tuyền trong suốt nhưng mang theo nhân nhạt mùi lưu huỳnh ướt nhẹp thân thể gầy gò của hấn, dọc theo đường cong bóng loáng của thân thể tuột xuống. Đáng tiếc bây giờ trong lòng Tô Y Nhân nín khí, không có tâm tình thưởng thức hấn hấp dẫn.

Quý thân thể nửa hư ảo nửa chân thật có thể ngậm ôn tuyền sao?

Chẳng qua tỷ tỷ cùng tỷ phụ phân lều cô ngủ, không quá giống như là vợ chồng trẻ tuổi tình cảm thâm hậu, chẳng lẽ giữa bọn họ bởi vì quá khứ phức tạp của tỷ tỷ đã sinh ra cách ngại rất sâu?

Ngô, mặc dù tỷ phụ đón nhận Chiến Thiên Cương, nhưng muốn hoàn toàn không ngăn cách tiếp nhận Chiến Thiên Cương cùng tỷ tỷ hoan ái đoán chừng còn không được, mà tỷ tỷ cho tới bây giờ cũng không buông ra tâm cùng lúc tiếp nhận ba nam nhân yêu.

Đều nói ngậm ôn tuyền có thể buông lỏng cả người, tỷ tỷ tỷ phụ cùng Chiến Thiên Cương có lẽ có thể nhân cơ hội này rộng mở lòng tiếp nạp lẫn nhau.

Mọi việc thích hướng phía tốt đẹp Tô Y Nhân vừa cời quần áo vừa nghĩ, chờ suy nghĩ ra đây thật ra là ý tốt của Âm Ngọc Phong, liền lập tức lớn mật hướng hấn mỉm cười, hướng hấn bay mị mắt.

Âm Ngọc Phong không nghĩ tới Tô Y Nhân hoàn toàn không suy đoán mình lòng mang âm mưu, nhất thời yên tâm, thấy nàng lớn mật trêu đùa mình, lập tức theo gậy bò lên.

Khóe miệng hấn câu lên một cái tà tứ mỉm cười, khẽ cười hỏi, "Àn, ngươi muốn ta?" Âm điệu từ "àn" hơi chéch lên, con ngươi đen nhánh thâm thúy từ từ dâng lên tình - muốn.

Kể từ tiến vào rừng rậm nguyên thủy Hưng An sau, bọn họ cũng chưa có triển miên quá.

Mị mắt trong nháy mắt biến thành xem thường, Tô Y Nhân gắt giọng, "Ngươi nghĩ sai lệch, độc đế đại nhân!" Nàng là thuần túy thưởng thức mỹ nam trêu

chọc một chút mỹ nam, thật không có nửa điểm sắc - muốn.

Âm Ngọc Phong bàn tay phải dán nước lau một cái, một đợt sóng nước trong nháy mắt nhấc lên, như một cái cột nước hương Tô Y Nhân bay đi, đang lúc bay gần Tô Y Nhân đột nhiên khúc quanh, quán quanh eo Tô Y Nhân, đem nàng kéo lên không.

"A!" Tô Y Nhân bị dọa sợ đến chỉ kịp phát ra tiếng kêu sợ hãi ngẩn ngui, liền bị cột nước cuốn bay vào trong hai cánh tay an toàn của Âm Ngọc Phong.

Âm Ngọc Phong loại cấp bậc tu sĩ này, đối với thủy pháp thuật vận dụng đã đến trình độ nhuần nhuyễn!

"Đám đầu đưa ôm." Môi mông hân hơi nhấp, hai tròng mắt mỉm cười ôm lấy Tô Y Nhân chậm rãi chìm vào trong nước ôn tuyền.

Nước ôn tuyền hơi nóng từ từ ngấm thân thể Tô Y Nhân, Tô Y Nhân bởi vì thân thể còn không có hoạt động ra, trong lúc nhất thời cảm giác rất nóng, không nhịn được tràn ra kêu lên, "Tê ~~~ thật là nóng!"

Đột nhiên, một cổ nước mát hòa tan nước ôn tuyền có chút nóng, đem nàng vây lại. Nước mát cùng nước ôn tuyền nóng va vào nhau, Tô Y Nhân rất nhanh cảm giác nước không nóng, thân thể của mình hoàn toàn có thể toàn bộ bao phủ ở trong nước.

"Âm Ngọc Phong, pháp thuật ngươi đã thuần thực như thế." Nàng cũng biết thủy pháp thuật, còn học mấy băng pháp thuật, nhưng trong chớp nhoáng này, nàng cũng chưa có nghĩ tới muốn sử dụng pháp thuật rút xuống nhiệt độ suối nước trong phạm vi nhỏ.

"Ngươi thiếu hụt rèn luyện, năng lực ứng biến khẩn cấp không được." Âm Ngọc Phong phê bình nói, hai chân ngồi xếp bằng trên một khối nham thạch ở đáy nước. Tô Y Nhân liền bị hân ôm giữa hai chân, gây phần hồng cùng vai lộ ra mặt nước.

"Để ta xuống." Tô Y Nhân rất lúng túng nói, từ trong làn ngọc bài mực xanh biếc lấy ra một cây trâm phi thủy, đem tóc ướn vốn là cột vào sau gáy, dính vào nước quán lên bụi ở sau ót. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng phảng phất cho nước nóng nóng đến, gò má nổi lên mấy phần sắc đào hồng.

Âm Ngọc Phong thoáng như không có nghe thấy, nói, "Cũng dính trên người rồi, không thoải mái." Ngón tay linh hoạt phải rút ra dây buộc trên yếm của nàng.

"Đừng như vậy, thánh lực mọi người cũng tốt vô cùng." Tô Y Nhân vội vàng đề lại chiếc yếm thêu con nít ôm đào hồng như ý, không để cho hân kéo rơi.

Nói đến đây cái yếm thêu tinh mỹ này, Tô Y Nhân đỏ mặt phải tựa hồ muốn nhỏ ra máu tới.

Âm Ngọc Phong mang theo nàng khi đi ngang qua (?) một trấn nhỏ lấy thêu thùa mà nổi tiếng, tìm một mù mù trung niên mặt mũi hiền hòa khôn khéo, ném cho mù mù kia hai kim nguyên bảo, muốn nàng liên lạc các tú trang, vì nàng đặc biệt làm gấp một nhóm quần áo lưu hành đương thời.

Định chế quần áo số lượng lớn là chuyện để cho người ta rất vui vẻ, nhưng Âm Ngọc Phong không chút nào kiêng kỵ chỉ ra, yếm của nàng, tức áo lót tinh thủ trong mắt cổ nhân, nhất định phải có ngụ ý cát tường như ý nhiều con nhiều phúc. Vì vậy trên mười mấy món yếm của nàng, không phải là thạch lưu, cành sen, bách hợp, chính là con nít trần cái mông đánh nhau, cái yếm hồng con nít câu cá, vô số con nít ôm tường vân như ý.

Âm Ngọc Phong muốn hướng thể nhân tuyên bố độc chiếm đối với nàng, muốn thành thân, hân nóng lòng cầu xin con!

Cho nên hân nuôi dưỡng tinh lực, cách mấy ngày mới cùng nàng triển miên một lần, mà thời gian triển miên sẽ rất dài, luôn là để cho nàng jcj mấy lần cả người vui thích đến mức tận cùng mới buông thả tinh hoa có thể dựng dựng sinh mạng mới của hân.

Khoảng cách lần trước đã qua bốn ngày, hân chẳng lẽ lại muốn lấy lý do để cho nàng mang thai, núm lấy nàng tới trăng kịch liệt triển miên?

Không muốn! Đây là ôn tuyền ngoài trời, hơn nữa tỷ tỷ tỷ phu đang ở sau rừng cây tùng, gấu mèo miệng rộng rất hiểu nhân sự có thể sẽ chạy tới, nàng mới không cần cùng hân làm đây.

"Y phục ướt dính sát ở trên người không thoải mái." Âm Ngọc Phong lần nữa bình tĩnh nói, bắt lại chiếc yếm đào hồng của nàng bắt đầu dùng lực.

"Không, không muốn, ta không muốn cởi." Tô Y Nhân thấp giọng kháng nghị, nhưng kiên trì một hồi cũng không phải không thả roi tay, để cho hân rút đi yếm che ngực của nàng. Những thứ yếm này dùng chất liệu thêu thùa tinh mỹ có thể nói là công nghệ phẩm, nàng cho dù có sao chép không gian cũng không bỏ được bị hân kéo hư một món.

Bắt được chiếc yếm nhỏ của nàng, tầm mắt hân ở hình thêu con nít lưu lại một phen, sau đó ca ngợi, "Những thứ con nít này thật rất đáng yêu."

"Là người ta thêu phải đáng yêu! Nếu như ngươi từng tự mình trông chừng trẻ nít ngươi cũng biết, trẻ nít đáng yêu là thiên sứ, khóc nháo là ác ma!" Tô Y Nhân tức giận nói.

"Làm sao ngươi biết?" Âm Ngọc Phong kinh ngạc hỏi. Người bình thường trên Thương Vân trên đảo là sinh con dưỡng cái, nhưng bọn họ cùng đứa trẻ của bọn họ căn bản không có tư cách xuất hiện ở bên trong phạm vi tầm mắt hân. Hân thỉnh thoảng bắt người làm thí nghiệm cũng là người trưởng thành, thật đúng là không có cùng đứa trẻ tiếp xúc qua.

Vừa đúng có lời đề dẫn ra sắc tâm của hân.

Tô Y Nhân lập tức nói cho hân biết chính nàng đích thân trải qua.

Năm trước một ngày nghỉ ngơi, nàng ở nhà đọc sách chơi trò chơi, bà nội hàng xóm cách vách đột nhiên có việc gấp, liền nhờ cậy nàng đang không có việc gì xem cháu trai một tuổi lẻ hai tháng của nhà nàng.

Bởi vì là hàng xóm cửa đối diện nhau, đứa bé kia cùng nàng rất quen, bị nàng dùng sữa chua cùng bánh dự dỗ, vừa xem ti vi (Âm Ngọc Phong hỏi cái gì gọi là ti vi, nàng lại không thể thiếu giải thích một phen) vừa chơi đùa, nhưng khi hần phát hiện bà nội rất lâu không có xuất hiện, liền bắt đầu tìm bà nội, không tìm được bà nội liền than vãn khóc lớn.

Hần khóc đến là cào ruột xé gan, luôn than âm cũng mau khàn. Bất kể nàng dụ dỗ thế nào cũng dụ dỗ không được, thiếu chút nữa cũng muốn khóc.

Đứa bé kia khóc đến khuôn mặt nước mắt nước mũi, khóc đến đi tiểu (đoán chừng là cho hần uống quá nhiều sữa chua), khóc đến bắt đầu kéo cứt (sữa chua ăn nhiều sẽ đau bụng), đem thăm ghé sa lon hần đang ngồi làm cho vừa dơ vừa thú, bừa bãi một mảnh.

Mặc dù sau chuyện này bà nội hàng xóm mua lễ vật tới đây nói xin lỗi, nàng cũng đối với đứa trẻ sinh ra bóng ma, chỉ ở thời điểm cháu trai của bà nội hàng xóm đáng yêu trêu chọc hần một chút, nghe được tiếng ồn ào của hần lập tức chạy trốn.

"Âm Ngọc Phong, đứa trẻ không tốt trông a....."

Nàng cảm thán nói, "Người vẫn kiên nhẫn chờ ta làm xong tâm tư chuẩn bị, sau lại cố gắng để cho ta mang thai đi."

Nói nửa ngày chính là muốn cho hần tạm thời bỏ đi nhiệt tình sinh con?

Âm Ngọc Phong đem nàng ôm ôm một cái, nói, "Người cứ việc sinh, trên Thương Vân đảo có là người làm kinh nghiệm phong phú."

Những thứ người làm kia có thể đi học tập như thế nào mang hài tử; bốn tên cung nữ của hoàng hậu đã đến trên Thương Vân đảo thoát nhìn rất có kinh nghiệm chiếu cố trẻ nít; bây giờ không được, hần còn có thể bắt mười mấy bà vú lên đảo phục vụ hài tử của hần.

Tóm lại, hần và Y Nhân cái gì đều không cần phiền, chỉ cần ở thời điểm hài tử khéo léo đáng yêu ôm lấy tới trêu chọc một chút là được.

Tô Y Nhân: "....."Quên người này là siêu cấp đại địa chủ, muốn bao nhiêu người phục vụ thì có bao nhiêu người phục vụ.

Âm Ngọc Phong lỏng tai lắng nghe một hồi, nói: "Cách vách....."

"Cách vách thế nào?" Tô Y Nhân cho là tỷ tỷ tỷ phụ cách vách đang chơi nước, lập tức kích động đứng lên, hăng hái bừng bừng nói, "Có phải hay không ở đó?"

Nàng đứng dậy lắng nghe một hồi, đáng tiếc chỉ nghe được gấu mèo Hắc Bạch cùng Phượng Hoàng ở một chỗ khác vừa cãi vã, vừa đánh thủy chiến chân chính.

Thấy thân thể kiều mỵ treo vệt nước của nàng liền hiện ra ở trước mắt mình. Âm Ngọc Phong thỏa mãn, đem nàng kéo trở về ngồi trên hai chân của mình, đậm mặc nói, "Cách vách sao, ta tại sao muốn quân bọn họ?" Y Nhân vô cùng quan tâm tỷ tỷ trên thân thể của nàng, Kỷ Xuân Dương phẩm tính ôn hòa chính trực nhìn cũng rất thuận mắt, Chiến Thiên Cương bị chết trắng liệt cũng làm người ta khâm phục, nhưng hần thủy chung không có ý nguyên tiếp nạp bọn họ.

Tô Y Nhân đặt mông ngồi ở giữa chân của hần, nhất thời cảm giác được bị cái cự vật gì cứng rắn hình trụ chia vào.

Đã quen thuộc nhân sự nàng lập tức thấp giọng kêu lên, "Âm Ngọc Phong, người cho ta an tĩnh một chút, nơi này không thích hợp."

Âm Ngọc Phong biết nàng còn không buông ra, cổ tay nhẹ nhàng chuyển động, một viên trái táo xuất hiện ở trong tay của hần.

Đem trái táo mới mẻ màu hồng diễm đưa tới trước mắt Tô Y Nhân, hần nói, "Tất cả mọi người không rảnh đánh dã vị, bữa ăn tối hôm nay của người là trái cây." Trước lấp đầy bụng suy nghĩ thêm có muốn thỏa mãn một cái cái loại cần đó hay không.

Tô Khả Nhi nhận lấy trái táo xem một chút. Nàng chưa từng thấy qua hần mua, không biết cái trái táo này là mấy năm trước hoặc là mấy chục năm trước.

"Đều là rửa sạch sẽ. Chỗ này của ta có dưa hấu, nước lê, hương dưa, mật kết, lệ chi, bồ đào, dữu tử, còn có các loại bánh tráng miệng." Thấy nàng tra xét trái táo, Âm Ngọc Phong giải thích. Chung sống xuống thời gian dài như vậy, hần phát hiện nàng ở một phương diện để ý cũng không kém với mình.

Trái cây làm bữa ăn cũng tốt, liên tục mấy ngày ăn thịt nướng cùng canh nấm, tối nay sửa đổi khẩu vị một chút.

Tô Y Nhân một hóp cắn, trái táo lại thơm lại giòn phát ra tiếng cắn rách "ca lau".

Âm Ngọc Phong lấy ra một bầu rượu, liền dùng bầu rượu bắt đầu uống ngậm nhỏ. Giới chi ngọc hoàn mực xanh biếc của hần không gian cực lớn, trừ đan dược pháp khí cổ trùng linh thạch, còn để lượng lớn nhu phẩm cuộc sống cần thiết.

"Cuộc sống tu sĩ đây là quá tiện lợi rồi." Tô Y Nhân vừa ăn trái táo vừa thở dài nói.

Âm Ngọc Phong nói, "So thế giới cũ của ngươi như thế nào?" Hắn sẽ cấp cho nàng hưởng thụ cuộc sống tốt nhất, một lần triệt tiêu tâm tư nhớ mong thế giới cũ của nàng.

"Cái thế giới này rất thần kỳ." Tô Y Nhân bình luận, "Thế giới của ta mặc dù không có pháp thuật, tu sĩ, nhưng cuộc sống bởi vì khoa học kỹ thuật từ từ cũng biến thành càng ngày càng tiện lợi."

"Nga....." Âm Ngọc Phong bày tỏ rất có hứng thú nghe một chút.

Vì vậy, Tô Y Nhân vội vàng giới thiệu một ít cuộc sống tiện lợi tự mình biết, dùng để phân tán Âm Ngọc Phong đã cao hứng j□j.



Ôn tuyền hơi nước tràn ngập, hòa hợp mập mờ nào đó. Ngồi ở trong ngực Âm Ngọc Phong dùng cơm nói chuyện phiếm Tô Y Nhân càng lúc càng cứng ngắt bất an, lúc này màn trời chiếu đất, rừng cây từng đôi diện lại là tỷ tỷ tỷ phu của nàng, nàng thế nào cũng không muốn làm chuyện dễ dàng bị người phát hiện.

"Buông ta ra." Bị nước ôn tuyền nóng làm đỏ mặt nàng nói nhỏ, "Để cho ta ngồi ở một bên." Côn sắt cứng đờ kia của hắn đâm phải cái mông nàng đau đớn.

Âm no tư j□j.

Cấn cấn lỗ tai nhỏ càng ngày càng nóng của nàng, uống một chút rượu Âm Ngọc Phong khẽ cười một tiếng, nói:"Cứ ngồi như vậy." Hai tay cảm eo thon yêu kiều mềm dẻo của nàng hơi mang lên trên, phái nam kiều ngạo đã trưởng đầy máu giờ cao tới cách tiết khổ hai người chia vào cái mông béo mập của nàng bắt đầu mài đâm đâm hướng lên trên.

"A!"Nàng đột nhiên kêu lên, lại vội vàng che lại cái miệng nhỏ nhắn. Ngũ giác tu sĩ so với thường nhân bén nhạy nhiều lắm, nàng lúc đó, không biết có bị tỷ tỷ các tỷ phu cách vách nghe được hay không.

"Hừ, kiên nhẫn một chút." Hắn thấp giọng dụ dỗ, "Chúng ta hơi thân mật một hồi." Mặc dù tốc chiến tốc thắng rất không có mặt mũi nam nhân, nhưng chỉ cần nàng nguyện ý phối hợp hắn, hắn liền làm nhanh lên một chút.

"Lần sau có được hay không? Ôn tuyền ngâm đủ rồi, ta muốn đi nghỉ ngơi." Nàng áp thấp cổ họng khẩn cầu, thân thể mềm mại nghiêng về trước muốn đứng lên.

Hắn đem nàng dùng sức kéo hướng mình, hướng lỗ tai của nàng thổi khí nóng, "Không tốt!"Mặc dù bị tiết khổ trói buộc, nhưng j□j kiều ngạo lửa nóng như côn sắt của đã nhắm ngay giữa chân của nàng mài đứng lên.

"....." Hắn cầu hoan nàng giống như cực ít có cự tuyệt thành công qua! Tô Y Nhân thấp rừ đầu đẹp, nửa đẩy nửa liến theo tư thế của hắn hừ ngồi ở trên cứng rắn kiều ngạo của hắn.

"Y Nhân." Trong lòng hắn tràn đầy kiều ngạo, hai tay kèm ở eo nhỏ của nàng xoay tròn, để cho thẹn thùng hoa giữa chân nàng mài ở kiều ngạo của mình. Thân thể của nàng đối với hắn quá quen thuộc, hắn hơi vuốt ve nàng mấy cái, nàng sẽ không tự chủ đáp lại hắn.

"Ân ~" Tinh triều nóng khô ở giữa hai chân nhanh chóng nhộn nhạo lên, cánh mũi nàng hừ nhẹ, mảy liễu nhẹ cau.

"Không cho đem quá nhiều tâm tư đặt ở trên người tỷ tỷ của ngươi." Nhìn nàng bắt đầu động tình, hắn nhân cơ hội dặn dò. Nàng đối với Tô Khả Nhi tình cảm tốt để cho trong lòng hắn không thoải mái.

Tô Khả Nhi Tô Y Nhân là cháu ruột Hồng Nguyệt Vạn Hoa cung đã là không thể nghi ngờ, các nàng chảy huyết thống đa tình phóng đảng nam nữ không kỵ mà tình cảm tốt hơn như thế, hắn luôn là không nhận được lo lắng hai nàng tương lai sẽ mài kính, cho nên cho dù hắn không thể tùy thời tùy chỗ coi chừng nàng, cũng muốn để cho sủng vật Hắc Bạch vô cùng có trách nhiệm thay thế hắn giám thị các nàng nói chuyện phiếm. Mượn từ Hắc Bạch cùng tâm linh của hắn tương thông, hắn nắm giữ tất cả đối thoại giữa Y Nhân cùng Tô Khả Nhi.

"Không, nàng là tỷ tỷ ta, người duy nhất vô điều kiện yêu mến ta, bao dung ta ở trên đời này." Nàng nhẹ thờ cự tuyệt nói. Tính tình tỷ tỷ cùng thiết định nguyên văn《 Tô Khả Nhi 》một dạng, là Thánh mẫu, nàng đầu tiên là bị nàng ân huệ, nàng tại sao có thể không quan tâm nàng? Nguyên nhân nàng chuyển kiếp nói không chừng cũng là bởi vì nàng, nàng tại sao có thể không chú ý nàng hết thấy?

Hắn đối với trả lời của nàng không hài lòng lắm, ngón tay câu lên tiết khổ nàng dùng một chút lực. "Tê" một thanh vang lên, tiết khổ ngâm ở trong ôn tuyền nhất thời bị xé thành hai khối vãi vụn.

"A....." Nàng kinh hô một tiếng lại vội vàng dừng lại, quay đầu thấp giọng cảnh cáo, "Tối nay ngươi không thể thật ngồng cuồng." Bên này động tình lớn một chút, nói không chừng liền bị người khác phát hiện.

j□j đã như dung nham núi lửa sôi trào hắn khẽ cười nói: "Chính ngươi chớ phát ra âm thanh." Một tay hơi nâng lên cái mông của nàng, thô bạo xé rách tiết khổ chính hắn, để cho phái nam kiều ngạo bành trướng muốn rách của hắn thoát khỏi tiết khổ trói buộc.

Hắn đem nàng đè ở trong ngực, tay trái đặt ở đoàn tuyết mềm nộn của nàng nhẹ nhàng xoa bóp, tay phải trượt đến giữa chân nàng, trực tiếp mài hoa để nhạy cảm của thẹn thùng hoa giữa hai chân nàng.

Khoái cảm tê dại như dòng điện nhỏ tê tê thông qua, thân thể nàng bị đâm kích nhạy cảm không tự chủ được khẽ run.

"Hừ, chớ phát ra âm thanh." Định lực mạnh hơn xa so Tô Y Nhân Âm Ngọc Phong cười nhắc nhở, nắm ngón tay trái bắt vuốt đoàn tuyết béo mập càng ngày càng trưởng của nàng, để cho thịt non trọt như ngưng chi kia theo tay hần biến hình.

"Ân, ân....." Hai vú càng ngày càng trưởng, giữa hai chân mơ hồ có dịch nóng từ chỗ sâu thẹn thùng hoa chảy ra tới, Tô Y Nhân mím chặt đôi môi, hết sức không để cho mình phát ra thanh âm mập mờ, nhưng nơi cổ họng còn là tràn ra j~j thấp uyển.

"Y Nhân, người chuẩn bị xong chưa " Hần vội vàng dò hỏi, ngón tay phải lột ra hai mảnh cánh hoa đâm vào trong miệng thẹn thùng hoa của nàng, lập tức ở miệng thẹn thùng hoa của nàng cảm thấy mặt hoa tròn trọt.

"Ân ~ ân....." Thân thể rắn chắc dán chặt sau lưng nàng tựa như một khối sắt lửa nóng, mãnh liệt khoái cảm như thủy triều vọt tới, mặt hoa động tình từng cổ một tràn ra, mi mắt cũng ngậm xuân nàng không nhìn được, thấp giọng thúc giục, "Đi vào, ta muốn người." j~j nàng bắt đầu thiếu đốt!

"Chính người tới." Âm Ngọc Phong đột nhiên rút về tay phải, một bộ người không động cũng dừng nghĩ đạt được thỏa mãn.

"A?" Tô Y Nhân j~j bị treo phải thật cao, nghe vậy, chỉ đành phải nâng lên thân thể, đưa tay vịn phải nam kiều ngạo cứng rắn nóng bỏng của hần để ở thẹn thùng hoa trông không nóng ran của mình, chậm rãi ngồi xuống phía dưới.

"Ân ~" Đàn miệng phun hơi thở, nàng sắc mặt triều hồng dè dè nén phát ra than nhẹ thỏa mãn.

Trên lưng như tuyết của nàng, chính là bởi vì nhiệt độ lên cao, từ từ hiện ra đồ án thần bí song điệp hí mầu đơn. Tụ linh tỏa hồn pháp trận liên núp ở trong đồ án, chỉ cần thân thể không chết, nàng linh hồn đến từ dị thể thì không thể rời đi hần!

"Ngô....." Âm Ngọc Phong hài lòng híp mắt, ngửa mặt hưởng thụ ** khoái cảm làm hần bị bực lại thật chặt.

Nước ôn tuyền nhộn nhạo, phát ra tiếng nước chảy nhỏ nhẹ. Trong tiếng nước chảy "hoa lạp hoa lạp", mơ hồ xuất hiện mấy tiếng thiếu nữ không nên được kiều ngâm, nam tử thô ách kêu rên..... Mùi lưu huỳnh nhân nhạ che dấu hơi thở ái - muội dâm - mỹ trong nước.

Chưa tới nửa giờ sau.

"Y Nhân, nhớ, không nên bị huyết thống lạm tình phóng dăng của thân thể mê hoặc tâm trí, không cho bị Tô Khả Nhi lây bệnh đa tình. Người vĩnh viễn chỉ có thể thuộc về ta, bất kỳ nam nhân nữ nhân sẽ phân đi tình yêu của người, ta cũng sẽ để cho bọn họ muốn sống cũng không được muốn chết cũng không thể!" Cả người lấy được thỏa mãn, độc đế Âm Ngọc Phong ôm Tô Y Nhân thở, gương mặt tuần tú đã hồng còn giọt nước chôn ở căn cổ cùng vai thơm của nàng.

"Dì?" Tô Y Nhân hô hấp dồn dập không dám tin thấp giọng kêu lên. Chẳng lẽ hần một mực lo âu nàng sẽ yêu nam nhân khác? Một hần nàng cũng đối phó không được, đối phó nam nhân thứ hai thế nào? Nàng chẳng qua là nữ xứng a!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Ôn tuyền ngâm phải quá lâu thân thể sẽ phát co quắp, hướng chi bọn họ vẫn còn ở ôn tuyền vui vẻ một phen? Âm Ngọc Phong đem Tô Y Nhân rửa sạch, lấy ra giường lớn sáu trụ đặc chế kia của hần, đem nàng thân thể xụi lơ như bùn bỏ vào.

"Tỷ tỷ bọn họ bên kia....." Sắc mặt đã hồng như say nàng chóng mặt hỏi, hồn nhiên không biết thân ở chỗ nào, nhưng trong lòng còn băn khoăn chuyện có thể sẽ bị giữu cột.

Âm Ngọc Phong không nhìn được nói, "Bọn họ cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi ngu ngốc!" Chính là biết, bọn họ dám hỏi thăm? Dám giữu cột Y Nhân?

Hần càng ngày càng ghét nàng nhớ kỹ Tô Khả Nhi. Thiệt là, Tô Khả Nhi chẳng qua là tỷ tỷ trên thân thể nàng, cũng không phải của nàng, nàng cần gì một lòng dính đi lên?

Mò qua chăn mỏng trên giường, hần đem j~j, thân thể tựa như tôm nấu chín của nàng đắp kín, sau đó chui vào, nói:"Nghỉ ngơi thật tốt. Chúng ta ngày mai có lẽ có thể ở chỗ này tìm Xích Dương thạch một chút."

Cách đó không xa miệng núi lửa ngày đêm không ngừng tràn ra dung nham nóng bỏng, đoán chừng sẽ có một ít Xích Dương thạch bị mang ra ngoài.

"Ngô." Tô Y Nhân mệt mỏi, tìm một tư thế nằm nghiêng thoải mái ngủ.

Âm Ngọc Phong cùng nàng cùng hướng bên ngủ. Dưới chân mỏng, phía trên cánh tay hần khoác lên eo thon nàng, bàn tay vuốt ve bụng bình thân trong mềm của nàng.

Tu sĩ sống quá ba trăm tuổi liền có thể nói là trường sinh rồi, tu sĩ trường sinh tỷ lệ dụng dục đời sau căn bản sẽ theo tuổi thọ kéo dài mà theo từng năm rút xuống. Hần năm nay..... đại khái coi một cái, hần có trên dưới một ngàn hai trăm chín mươi tuổi, tỷ lệ sinh dục đời sau so với Phượng Hoàng hiếm thấy đoán chừng chỉ thấp không cao.

Trước kia hần cho tới bây giờ không có đề ý có đời sau hay không, bằng không hần cũng sẽ không không gần nữ sắc. Hiện tại hần có Y Nhân, muốn có một hài tử chảy huyết mạch hần và Y Nhân.

Bàn tay chậm rãi trượt đến trên cổ tay Tô Y Nhân, hần bắt lại mạch tay của nàng tỉ mỉ chẩn đoán bệnh. Cùng mấy lần dĩ vãng một dạng =, thân thể của nàng rất khỏe mạnh mạch tượng rất bình thường —— không có mang thai.

Xem ra, không thể không phái người đi tìm tòi thuốc mê trong truyền thuyết có thể để cho tuổi tu sĩ khôi phục cơ năng sinh dục —— xuân ky trọng sinh thang.

Xuân ky trọng sinh thang, danh như ý nghĩa, là linh dược để cho tu sĩ thân thể đã tình trạng sinh trưởng nghiêm trọng chậm lại hoặc là sinh trưởng dừng lại có lần sinh trưởng thứ hai. Để cho thân thể sinh trưởng lại từ đó rút ngắn tuổi thọ thật vất vả và kéo dài là chuyện các tu sĩ không muốn làm, cho nên xuân ky trọng sinh thang không bị tu sĩ tiếp nhận trở thành truyền thuyết, ngay cả hần vị độc để đối với y thuật cũng rất là tinh thông này cũng không biết cách điều chế.

Chẳng qua không có cách điều chế cũng không có quan hệ. Người đời trước có thể nghiên cứu ra được, hần cũng nhất định có thể nghiên cứu ra được, giống như hần nghiên cứu ra phương pháp đem âm dương tình cô đưa tới bên ngoài chủ thể.

Y Nhân, người sớm muộn sẽ mang thai, đến lúc đó, người liền chân chính trốn không thoát!

Hần hơi đứng dậy, môi mỏng tiến tới bên tai Tô Y Nhân nhẹ nhàng nói, không nhìn được căn cứ tai đáng yêu của nàng.

"Trùng tử, ghét!" Tô Y Nhân đang ngủ nói mê sáng, cánh tay phía trên không nhìn được phát một cái.

"Ba." Thanh âm rất trầm buồn bức vang lên, gương mặt tuần tú của Âm Ngọc Phong bị đánh một cái.

Lại bị đánh một cái! Nàng cùng mặt của hần có cừ oán?

Nàng đối với cô trùng có sợ hãi khác cốt mình tâm a, nàng đã tiếp nhận hần, nhưng ở trong tiềm thức còn là rất sợ trùng tử của hần.

Âm Ngọc Phong bất đắc dĩ nằm trên giường, buồn bức nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Hần và Tô Y Nhân đơn độc nghỉ ngơi, Tô Khả Nhi bên kia đoán chừng cũng có tâm tư không quấy rầy lẫn nhau, hoàn toàn không có kêu bên này. Gấu mèo Hắc Bạch cùng Phượng Hoàng lẫn nhau cãi và một phương, đều tự tìm địa phương nghỉ ngơi. Hai thụ tinh, Tùng Nhân cùng Hoa Mai có hiện thân hay không, nơi này dường như không ai quan tâm.

Nơi này dù sao đó là dưới chân núi lửa đang hoạt động, chân trời mới xuất hiện ánh rạng đông thứ nhất, mọi người vốn cảnh giác liền đã tỉnh, bắt đầu cách một khoảng cách chào hỏi với nhau. Chiến Thiên Cương đêm qua quả nhiên hiện hình, không biết hần có năng lực ngấm ôn tuyền hay không, tóm lại, tâm tình của hần rất tốt, tâm tình Kỳ Xuân Dương cũng rất tốt, Tô Khả Nhi..... nhìn hai vị nam tử cùng yêu nàng cùng chịu nàng này, trên kiểu nhan đẹp tuyệt mỹ đánh vào mắt phần nặng mây đó.

Hai con thụ tinh tối hôm qua hiện hình, bọn họ học người khác ngấm ôn tuyền, kết quả vừa chạm nước liền bị dọa sợ đến lùi về đi, ngồi vào rừng cây tùng nghỉ ngơi, dường như vẫn cùng cây tùng nơi này tiến hành ý niệm trao đổi tình cảm.

Tô Y Nhân cảm giác có chút an tâm, hăng hái bùng bùng kéo Tô Khả Nhi đi chuẩn bị bữa ăn sáng, tiểu Hắc Bạch yêu làm nũng không chút do dự lại chiếm đoạt ở khuỷu tay Tô Y Nhân. Một hộp ôn tuyền đến gần núi lửa nhất bốc lên sương trắng nồng nặc, mặt nước kịch liệt sôi trào, Tô Y Nhân các nàng liền bay đến chỗ khoảng cách núi lửa rất xa tìm kiếm trứng chim, lại bay trở về làm bữa tiệc nấu trứng lớn.

Chừng hai mươi cái trứng lớn chừng quả trứng nấu bằng ôn tuyền, các loại lương khô bình thường đặt ở trong trư vật pháp khí, mọi người tạm dùng làm một bữa ăn sáng. Tùng Nhân cùng Hoa Mai dĩ nhiên cũng có dạng học dạng, ăn rồi một ít thức ăn, sau đó kinh ngạc chỉ dạ dày nói, nơi đó là lạ, nhưng có chút thoải mái.

Mọi người dạy bọn họ, đó là ăn no. Tâm tình bởi vì đêm qua mà rất tốt, Âm Ngọc Phong giọng nói trong trẻo lạnh lùng giải thích: cô thụ tinh quái tính nguyên hồn phách linh khí ngưng tụ hóa thành hình người sau, có thể lợi dụng ăn bổ sung nguyên khí, cũng có thể trở về bản thể, hấp thu dinh dưỡng cùng nước của cả vùng đất bổ sung tự thân.

Liên quan tới tìm kiếm Xích Dương thạch, không đợi Âm Ngọc Phong nói, Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương bọn họ cũng biết phải tìm, bay đến phía đông núi lửa vẫn còn ở trần ra dung nham, lấy ra la bàn bắt đầu dò xét.

Khí lưu nóng bỏng ở miệng núi lửa cũng mau muốn thiêu đốt, dung nham chảy xuôi đến dưới chân núi mặc dù đã không làm thương tổn đến cây cối nữa, Tùng Nhân cùng Hoa Mai cũng còn cố chấp đứng ở nơi xa dưới chân núi —— địa phương bắt đầu mọc cỏ ngấm nhìn, không chịu tiến lên một bước.

Dung nham núi lửa ẩn chứa các loại khoáng thạch, nhưng tu sĩ muốn là linh thạch giàu có linh lực. Tô Y Nhân dưới sự bảo vệ của Âm Ngọc Phong cũng bay đến trên sườn núi phía đông núi lửa, cầm ngày hôm qua từ Kỳ Xuân Dương bên kia lấy được một chiếc xẻng nhỏ lôi kéo dung nham núi lửa còn không có đọng lại.

Có bỏ ra thì có đoạt được đến, huống chi đây là một thế giới tiểu thuyết khắp nơi tồn tại trùng hợp?

Thời điểm mặt trời lên cao ba sào, Kỳ Xuân Dương đào được một khối linh thạch màu đỏ còn phát ra khí nóng, vui mừng nói: trong khối linh thạch này đồng thời bao hàm địa tinh hoa cùng dương hòa tinh hoa, chỉ cần trải qua luyện khí sư tầm chọn đánh mài cắt, chính là Xích Dương thạch trong truyền thuyết.

Rốt cuộc tìm được Xích Dương thạch, bây giờ Phượng Hoàng linh máu, máu thuần nam, Xích Dương thạch đều có rồi, chỉ thiếu quân tử lan ngàn năm cùng thủy, hòa, phong, địa, lôi năm loại cực phẩm linh thạch.

Nhìn sang mọi người cùng lộ ra nụ cười nhìn về phía mình, Âm Ngọc Phong vuốt cằm nói, "Chúng ta nên rời đi. Âm Đại mang theo đồ ta cần đang đuổi hướng bên này, chúng ta đi Trấn Hắc Giang." Kỳ Xuân Dương cũng nên giao ra trận pháp bí truyền hậu thiên định hồn tổ hình của sư môn hắn rồi.

Tô Y Nhân vui vẻ ra mặt, vui sướng nói, "Âm Ngọc Phong, ngươi liên lạc Âm Đại thế nào, dùng thiên lý truyền âm thạch sao?" Nàng cơ hồ cũng chưa có rời đi phạm vi tầm mắt Âm Ngọc Phong, nàng cũng đại khái biết hành động của Âm Ngọc Phong, thế nào liền không thấy có chim bồ câu xám (thiên lý truyền âm thạch) bay đến nơi này đến tìm hắn?

Âm Ngọc Phong nhàn nhạt nói, "Ta cùng người làm tự có một bộ thủ đoạn liên lạc." Thủ đoạn liên lạc chủ động tiện lợi nhất của hắn chính là thuật phân thân, bởi vì hắn có thể đem phân thân trong nháy mắt đưa đi địa phương hắn đã từng đi qua.

"Bí mật Thương Vân đảo của ngươi? Nga, ta không hỏi." Tô Y Nhân rất thức thời nói, "Ha ha, mọi người còn chờ cái gì, rửa tay một cái nghỉ một lát, chúng ta cùng đi Trấn Hắc Giang."

Trấn Hắc Giang chính là đất tụ tập cuối cùng của loài người mà nàng cùng Âm Ngọc Phong đặt chân trước khi tiến vào rừng rậm nguyên thủy Hung An. Âm Ngọc Phong ở trên trấn có biệt viện khác, Âm N số phụ trách biệt viện cho hắn mua sắm các loại, nhất là dược liệu tràn đầy linh khí.

Khỏe miệng cong lên một cái vui vẻ, Âm Ngọc Phong nói, "Nếu như ngươi đối với kiến thức tu chân phong phú điểm, ngươi cũng sẽ có thể phát hiện cái bí mật của ta. Nếu như ngươi phát hiện, ta đưa ngươi một món lễ vật thần kỳ."

Tô Y Nhân đến là bị treo lên khẩu vị, tò mò hỏi, "Cái dạng lễ vật thần kỳ gì?" Một đôi tròng mắt linh động không ngừng vòng tới vòng lui trên gương mặt tuấn tú thanh gầy của hắn, phảng phất muốn từ trên mặt của hắn nhìn ra đầu mối gì tới.

Âm Ngọc Phong mặt bình tĩnh nói, "Đồ thần kỳ bốn đảo chủ có nhiều, ngươi có thể tùy ý chọn." Định lực của hắn không phải là so tầm thường, biểu lộ trên mặt của hắn đã từng nửa tháng không có một tia biến hóa quá! Y Nhân còn con nít, nàng cũng muốn từ vẻ mặt đoán ra bí mật của hắn?

Cái này phải của cái bao lớn mới có thể nói ra loại lời hào phóng này a!

Mọi người sợ hãi than không dứt.

Ở bên ôn tuyền dưới núi lửa dùng bữa trưa, mọi người dọn dẹp mình một chút, trực tiếp hướng phương hướng trấn Hắc Giang ở biên cảnh Vĩnh Thái để quốc bay đi. Bay thẳng tắp, bọn họ hai ngày liền bay đến trấn Hắc Giang.

Trấn Hắc Giang là một trấn rất thuần phác, dân số chưa đủ năm ngàn người. Nơi này mùa đông tương đối dài, lương thực nông sản một năm một vụ, cuộc sống tương đối bản khốn. Nhưng rừng rậm nguyên thủy Hung An rất khảng khái, tặng trấn Hắc Giang cùng mười mấy thôn chung quanh trấn Hắc Giang vô số trân bảo. Da lông, sản vật núi rừng thu hút khách nhân các nơi chen chúc tới, tụ tập tới đây thu hàng.

Đoàn người Tô Y Nhân Tô Khả Nhi bay vào phụ cận trấn Hắc Giang sau hạ xuống, cùng người bình thường một dạng đi lại. Hai con thụ tinh lại hiện hình, bọn họ đi theo sau lưng Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương luôn nhiệt tình đối đãi bọn họ, không ngừng hỏi thăm chuyện mình chưa từng thấy qua chưa từng nghe qua. Linh sủng Hắc Bạch cùng Phượng Hoàng (hình người) ngưng cái vãi, ngoan ngoãn làm cái tiểu sủng vật bình thường.

Bởi vì nương tựa rừng rậm nguyên thủy, mà Bắc Linh quốc cách trấn Hắc Giang lại rất xa, trấn Hắc Giang thật ra thì cũng không có cửa thành cùng tường thành đúng nghĩa, binh lính trông chừng đường tắt phải trải qua của người đi đường, thương nhân cũng phần lớn là thu thuế, chỉ cần có tiền ai cũng có thể ra vào trấn Hắc Giang. Khi đoàn người Tô Y Nhân Tô Khả Nhi đi tới nơi thông quan, binh lính tiểu quan thu thuế xem khí thế bọn họ cũng không có dám lên trước thu thuế, khề khom người để cho bọn họ thông qua.

Cúi gõ rừng rậm Hung An lấy vô tận dùng không cạn kiệt, trấn Hắc Giang chính là trấn lấy kiến trúc bằng gỗ làm chủ. Biệt viện mà thuộc hạ Âm Ngọc Phong đóng ở đại khái là một trong số ít đại viện chuyên ngôi ở trấn trên.

Vị người làm biên số N này cùng Âm Đại đến đưa quân tử lan ngàn năm hiển nhiên đã sớm nhận được tin tức của Âm Ngọc Phong, thật sớm liền mang theo một đám thủ hạ đứng ở cửa phủ chờ đợi. Xa xa thấy thân ảnh cùng khí thế quen thuộc, bọn họ lập tức tiến lên mấy bước khom người cung nghênh.

"Âm Đại tiên sinh, đã lâu không gặp, ngươi gần nhất được không? Cái tiểu bảo bảo đó ngươi đưa đến nhà Âm Tứ sao? Âm Tứ sẽ đối với nàng tốt không? Quân tử lan ngàn năm ngươi mang tới chưa?"

Tô Y Nhân vừa thấy Âm Đại liền lập tức như ống trúc đổ hạt đậu hỏi thăm chuyện lo nghĩ trong lòng mình.

Âm Ngọc Phong lạnh lùng nói, "Âm Đại, Tam Thập Tứ, đi vào nói chuyện."

"Là, chủ nhân." Âm Đại Âm Tam Thập Tứ lập tức chia nhóm hai hàng, cúi đầu đứng thẳng. Âm Ngọc Phong mang theo Tô Y Nhân phía sau mình lãnh ngạo ung dung từ giữa bọn họ xuyên qua.

Hắc Bạch biến thành gấu mèo con thúc giục Phượng Hoàng nói, "Chớ sợ run nữa, đi vào nhanh lên một chút." Móng vuốt kéo quần Phượng Hoàng bỏ hướng cửa phủ.

Tùng bị Âm Đại xuống đao làm đổ máu Phượng Hoàng sợ hãi nhìn sang Âm Đại, bị động theo sát Hắc Bạch đi vào cửa phủ.

Tô Khả Nhi hướng Âm Đại ôm quyền thật sâu làm áp, "Văn bói Tô Khả Nhi bái kiến Âm Đại tiên sinh. Đã lâu không gặp tiên sinh, tiên sinh tinh thần quắc thước, thân thể cường tráng, thật là thật đáng mừng."

Nàng rời đi Tinh Lâm trang, Âm Ngọc Phong phân phó rót nàng độc dược, động thủ chính là vị này. Cũng là vị này đem nàng tùy ý ném ở trên đường nhỏ bên rừng cây, để cho nàng đang ý thức hỗn loạn cùng Phượng Hoàng đột nhiên niết bàn biến thành chim non bị Dương ca lượm đi.

Khôi phục trí nhớ sau, nàng vô cùng vì mình may mắn: thật may là nàng là cho Dương ca nhặt đi, nếu như bị nam nhân lòng dạ xấu xa nhặt đi, nàng nói không chừng đã trở thành bất kì ai cũng có thể làm chồng rồi.

Mất Âm Đại sáng như đuốc liếc Kỳ Xuân Dương đứng ở bên người Tô Khả Nhi, cùng nam nữ xa lạ sau lưng Kỳ Xuân Dương đang tò mò nhìn hẩn, rất đăm nhiên hỏi, "Lão phu chỉ là một người làm."

Hẩn xoay mặt đối với Kỳ Xuân Dương nói, "Tiểu tử, ngươi tâm địa không tệ." Vận may sao, cũng không biết có tính không tệ hay không, bởi vì trong lòng cô gái tuyệt sắc hẩn yêu có nam nhân khác, hẩn cưới một giấy rách bất trình.

Mặt mũi cùng từ trước một dạng lạnh như băng hẩn tùy ý chấp tay nói, "Hai vị là khách nhân của chủ nhân nhà ta, là tỷ tỷ tỷ phu Y Nhân cô nương, mời vào bên trong. Hai vị phía sau chính là Tùng Nhân công tử cùng Hoa Mai cô nương đi, cũng mời vào bên trong."

"Tiền bối, trước hết mời ngài." Kỳ Xuân Dương tao nhã lễ độ nói, ôm quyền thi lễ. Người làm của Âm Ngọc Phong cũng đều không phải là hạng người phù phiếm, trước mắt Âm Đại thực lực rõ ràng so với hẩn cao hơn không chỉ một cấp, được gọi là Âm Tam Thập Tứ thực lực cũng ở trên dưới hẩn.

Tùng Nhân cùng Hoa Mai nhìn hẩn hành lễ, cũng bận rộn hành lễ.

Âm Đại kiêu căng xem một chút Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương, Tùng Nhân Hoa Mai, nghiêm mặt nói, "Các ngươi là khách nhân của chủ nhân, mời vào." Nghiêng người, khoát tay chặn lại, ý bảo vợ chồng Tô Khả Nhi cùng Tùng Nhân Hoa Mai đi trước.

Bọn họ là người làm của độc đế không sai, nhưng bọn hẩn người người đều là tu sĩ phẩm cấp cao tu vi cao thâm, há có thể thường thường đánh phải dưới người khác? Chẳng qua là vợ chồng Tô Khả Nhi là chủ nhân tự mình mang tới, hơn nữa chủ nhân đã hoàn toàn đón nhận Tô Y Nhân, bọn họ mới phải tự hạ thân phận, cúi đầu trước vợ chồng Tô Khả Nhi còn nhỏ yếu hơn so với mình.

Kỳ Xuân Dương cũng biết đám người làm của Âm Ngọc Phong tâm cao khí ngạo, cho nên mới phải mời bọn họ đi trước, mình và Tô Khả Nhi đi theo sau. Nhưng nếu Âm Đại bọn họ muốn tuân thủ lễ tiết chủ tớ, chủ khách, hẩn cũng không từ chối này, hướng Âm Đại Âm Tam Thập Tứ hơi chấp tay, mang theo Tô Khả Nhi, còn có Tùng Nhân Hoa Mai khắp nơi bắt đầu bắt chước hẩn và Khả Nhi cùng nhau vào phủ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88

Mọi người đi vào cổng lớn biệt viện bí mật treo biển Đỗ phủ của Âm Ngọc Phong, xuyên qua huyền quan vòng qua tường cột điêu khắc tinh tế che tầm mắt người, đi hướng đại sảnh chính đường trong phủ.

Rốt cuộc là địa phương tu sĩ ẩn cư, đại sảnh bên trong nhà trang hoàng cùng nhà người phương bắc một loại thô cuồng cổ phác, nhưng sử dụng tài liệu tất cả là vật phi phạm. Bên trong nhà huân lò hình thú bốc lên lù lù khói xanh, không khí thoang thoang mùi thơm nhàn nhạt, Âm Ngọc Phong lãnh ngạo tôn quý sai bước đi lên hai tầng nấc thang ngọc thạch tận cùng bên trong đại sảnh. Hẩn nhìn một chút cái bàn cùng ghế Thái sư bằng gỗ lê hoa ngàn năm đệm cẩm điểm sau đại án, lập tức ra lệnh Âm Tam Thập Tứ quanh năm đóng ở chỗ này, "Mang cái ghế tới đây." Chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh hẩn.

Âm Tam Thập Tứ sống lâu ở biên cảnh, tin tức không rất linh thông thân thể hơi chấn động một cái, không dám tin nhìn về Tô Y Nhân.

Tô Y Nhân lần trước lúc cùng Âm Ngọc Phong đặt chân nghỉ trọ nơi này, Âm Ngọc Phong chỉ giới thiệu tên của Tô Y Nhân, cũng không có tuyên bố thân phận của nàng. Âm Tam Thập Tứ coi Tô Y Nhân là tu luyện lò chủ nhân hẩn tạm thời thu, dùng tu luyện linh lực kiếm thu mỗ tính - muốn. Không

nghĩ tới lần thứ hai gặp mặt, chủ nhân trực tiếp đưa cho nàng thân phận không cần ngôn ngữ là có thể nói rõ —— thê tử, hoặc ái lữ vĩnh viễn tương y làm bạn.

Tu sĩ trường thọ đã sớm nhảy ra hồng trần, phần lớn không nhìn thế tục lễ tiết. Một đôi nam nữ tu sĩ nếu như tình đầu ý hợp, nguyện ý lâu dài âm dương song tu, bọn họ phần lớn cứ như vậy ở cùng một chỗ (không hợp, là chia tay). Bọn họ sẽ không đặc biệt cử hành nghi thức, nhiều lắm là nói cho tu sĩ gặp gỡ bọn họ, vị này là ái lữ song tu của hân.

Độc đế tôn quý, đạo chủ đại nhân có ái lữ song tu nguyện ý cặp tay làm bạn!

Âm Tam Thập Tứ mạng vào mấy tên người làm thân tín đều là tu sĩ, tự nhiên biết chủ nhân của chủ nhân mình là ai, nghe vậy cũng đều cau mày khó tin đứng lên.

"Âm Ngọc Phong, ta cùng tỷ tỷ ta ngồi cùng nhau." Tô Y Nhân đã dừng bước ở dưới bậc thang vội vàng từ chối nói, hướng bên người Tô Khả Nhi đi tới. Chỗ ngồi bên người độc đế đại nhân không phải là tùy tiện tiện tiện là có thể ngồi. Nàng nếu là cứ như vậy ngồi lên, nhất định sẽ như ngồi bàn chông.

Âm Ngọc Phong hừ nhẹ một tiếng, trông mắt lạnh lùng chuyển sang Âm Tam Thập Tứ, hàn quang nào đó điểm một cái.

Âm Tam Thập Tứ nhất thời như sức tĩnh, không ngừng bận rộn tự mình động thủ, từ bên trái đầu dưới mang một chiếc ghế dựa lưng bằng gỗ lê hoa, nhẹ nhàng đặt ở bên trên ghế Thái sư của Âm Ngọc Phong.

Âm Ngọc Phong đưa mắt nhìn Tô Y Nhân còn đứng bất động kêu lên, "Y Nhân, còn không qua đây?" Mặc dù nàng còn không phải là thê tử của hân, nhưng hân đã không thể đợi cho nàng địa vị cùng tôn trọng mà thê tử của hân nên có.

Âm Đại đứng đến đầu dưới của Âm Ngọc Phong chờ đợi, chỉ chờ Âm Ngọc Phong cùng các khách nhân ngồi vào chỗ của mình, người làm dâng lên trà hân liền bắt đầu hồi bẩm sự vụ. Hân thấy Âm Ngọc Phong đột nhiên quyết định như vậy, lập tức chuyển sang Tô Y Nhân, thân thể nhẹ nhàng nghiêng về trước, đầu nhẹ nhàng thấp xuống, hai tay vừa cung, giọng nói bình thản nói: "Y Nhân cô nương, xin mời ngồi."

Chủ nhân của hân đây là hướng bọn họ đám người làm này cùng các khách nhân còn đứng ở trong đại sảnh tuyên bố, Tô Y Nhân là ái lữ song tu, thê tử còn không có danh phận của hân.

Tô Khả Nhi cùng Kỳ Xuân Dương đồng thời nghĩ tới điểm này. Tô Khả Nhi hơi thấp thanh thức giọng, "Y Nhân đi qua."

Quý tướng Chiến Thiên Cương từ sau khi tiến vào đại sảnh liền thoát khỏi tám bảng gỗ hộc hiện ra thân hình hắng giọng thúc giục, "Y Nhân muội muội, còn chưa đi?"

Chỗ ngồi bên cạnh độc đế tôn quý há là người nào cũng có thể ngồi? Tu luyện lò chẳng qua là công cụ, tình nhân chẳng qua là vật chơi! Độc đế đem Y Nhân an bài ở chỗ ngồi bên cạnh hân, rõ ràng là ngay trước mặt người làm cùng khách nhân công khai cho Y Nhân một địa vị chính thức —— thê tử!

Tô Y Nhân xem một chút Âm Đại trong lúc bất chợt đối với nàng bày tỏ cung thuận, xem một chút Âm Tam Thập Tứ mặt khiếp sợ như cũ, nhìn lại một chút Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương Chiến Thiên Cương mặt mũi cao hứng, Phụng Hoàng mặt mê hoặc, Tùng Nhân Hoa Mai đầu óc mơ hồ, trong lòng do dự không quyết định.

"Y Nhân." Âm Ngọc Phong lần nữa kêu lên, gương mặt tuấn tú lạnh lùng như cũ, hai trông mắt nhưng ngắm nhìn nàng lưu chuyển nhẹ nhu tình.

Tiểu Hắc Bạch đã sớm leo lên nấc thang vui vẻ a a kêu lên, "Nữ chủ nhân, người có phải không dám ngồi vào phía trên hay không?" Là cùng chủ nhân của hân ngồi chung một chỗ nha, chẳng lẽ nàng không cảm thấy vui vẻ sao?

Phép khích tướng! Hừ, ngồi thì ngồi, ai sợ ai? Ta là chuyển kiếp nữ, biểu muội ruột của chủ sáng tạo cái thế giới này!

Tô Y Nhân đột nhiên tỉnh lại đi, thẳng lên eo, ngẩng đầu ưỡn ngực, lấy một loại khí thế tự tin lên đài dẫn đường đi lên nấc thang trải thảm đỏ, chậm rãi đi vòng qua sau cái bàn, ngồi vào trên ghế dựa lưng bằng gỗ lê hoa đậm màu hồng bên người Âm Ngọc Phong, đối mặt mọi người đang nhìn nàng căng thẳng mỉm cười.

Rất tốt, rất có khí thế!

Môi miệng cong lên một cái vui vẻ nhạt không thể nhận ra, Âm Ngọc Phong chuyển tới sau bàn, ngồi lên ghế ngồi lớn treo da hổ trắng của hân, sau đó tay phải chặn lại nói, "Các vị, ngồi." Có thể ở trước mặt hân có chỗ ngồi, trừ chương môn các đại môn phái, các vị tiên quân thất phẩm trở lên, chưa từng có lần nào, hân để cho mấy tiểu bối vô danh ngồi xuống, thuần túy là nhìn ở trên mặt mũi Y Nhân!

Ngô, chỉ cần trải qua thời gian tôi luyện cùng tiếp nhận các loại linh tu phụ đạo, nàng sẽ trở thành một chủ mẫu chân chính của Thương Vân đảo.

Ra mắt các loại đặc biệt của Âm Ngọc Phong đối với Tô Y Nhân, trong lòng sớm đã có loại chuẩn bị này, Âm Đại bình tĩnh nhìn sang Tô Y Nhân, cúi đầu xuôi tay đứng thẳng.

Tô Khả Nhi, Kỳ Xuân Dương, Chiến Thiên Cương còn có Phụng Hoàng lấy được chủ nhân Âm Ngọc Phong đồng ý, được sủng ái mà kinh sợ đều tự tìm ghế ngồi gần đó ngồi xuống. Tùng Nhân lời kéo Hoa Mai ngồi ở đối diện Tô Khả Nhi bọn họ. Bọn họ hoàn đã sớm hầu đứng ở bên ngoài ở dưới sự chỉ huy của quân gia, đi vào dâng trà cùng điểm tâm, sau đó ti vi khom người thối lui ra.

"Ba ba ba" Âm Đại hướng ngoài cửa vỗ vỗ tay, ngoài cửa lập tức đi vào một người làm trung niên tới. Trong tay hắn đang bưng một cái bồn hoa hình vòng tròn, trong bồn hoa trồng một gốc cây quân tử lan.

Quân tử lan lớn chừng mười thước, lá cây bằng phẳng rộng lớn sinh trưởng từng đôi từng đôi, ngay mặt nhìn tựa như khổng tước xòe cánh. Lá cây nồng xanh biếc ướt át, gân lá rõ ràng, mặt ngoài sáng bóng hơi nước, hòa hợp linh khí thanh thúy nhìn bằng mắt thường có thể thấy.

"Chủ nhân, đây là quân tử lan ngàn năm người nuôi ở thư phòng." Âm Đại khom người nói, từ trong tay người làm nhận lấy bồn hoa, cẩn thận thả vào trên bàn trước mặt Âm Ngọc Phong.

Trông mắt Âm Ngọc Phong xem một chút, xoay mặt dò hỏi, "Y Nhân, thích cái bồn quân tử lan này sao?"

Mặc dù là cho Chiến Thiên Cương dùng, nhưng hắn cô chấp nói là đưa cho Y Nhân, cho nên bây giờ liền hỏi một chút Y Nhân có thích hay không.

Làm sao có thể không thích!

Tò Y Nhân vội vàng nói, "Thích. Cám ơn người, Ngọc Phong."

Gọi thẳng tục danh của chủ nhân? Nàng nên được cung chiêu bao nhiêu!

Âm Đại mi mắt không dấu vết giương lên, Âm Tam Thập Tứ cùng thủ hạ của hắn trong lòng đồng loạt kinh ngạc.

Tò Y Nhân cũng không biết đám người làm của Âm Ngọc Phong khiếp sợ trong lòng, nàng đưa tay ra chạm tới lá cây quân tử lan, ngưng thần cảm ứng quân tử lan đã có ý thức hay không.

Quân tử lan đã sinh trưởng ngàn năm, lại là bị vị tu sĩ tu vi cao nuôi ở bên người, rất khó nói sẽ không xuất hiện tình huống sinh ra linh thức trước (Tình huống tương tự bị tu sĩ dạy như cây tùng tinh Tùng Nhân). Linh thảo linh mộc vào thuốc là chuyện rất bình thường, nhưng giết chết linh thảo linh mộc đã có linh thức..... Có lẽ rất nhiều tu sĩ Cửu châu đại lục đều không đem phi nhân tinh quái để ở trong lòng, nhưng nàng làm không nổi diệt linh thức có thụ tinh quái.

Nàng trông mắt ngưng thần "thường thức" quân tử lan ngàn năm, các vị tại chỗ cũng biết nàng đang làm gì, lặng lẽ chờ đợi nàng.

Tò Y Nhân cảm ứng một hồi, cảm ứng được trong cơ thể quân tử lan ngàn năm lưu chuyển mạch động linh khí, nhưng một mực không cảm giác được trong quân tử lan có ý thức tồn tại.

Đây chính là nói, quân tử lan ngàn năm thuần túy là linh thảo, mặc dù tự thân ngưng tụ lượng lớn linh khí, cũng bản năng nhìn như hấp thu thiên địa linh khí nhật nguyệt tinh hoa rồi, nhưng còn chưa thể sinh ra linh thức.

Thả tay xuống, Tò Y Nhân thềm thường cười nói, "Ngọc Phong, những vật khác đây?" Bày trận nhất định phải có sáu loại mười hai viên cực phẩm linh thạch.

Âm Ngọc Phong bình tĩnh nói, "Không vội. Các người tìm được Xích Dương thạch còn là nguyên mỏ, vẫn không thể xưng là Xích Dương thạch. Ta đã phái người đi tìm luyện khí tu sĩ hiểu luyện mỏ, bọn họ sẽ giúp một tay đem nguyên khoáng thạch tinh luyện thành Xích Dương thạch có thể khắc chế âm độc trấn áp quỷ khí."

Tu sĩ tuy lấy luyện khí, tu tự thân làm chủ, nhưng ngàn vạn năm phát triển xuống, sinh ra tu sĩ trừ tu chân ở ngoài còn am hiểu những kỹ thuật khác. những kỹ năng kia bao gồm đan dược, pháp trận, pháp khí, y thuật, cùng với những kỹ năng khác không cách nào phân loại minh xác. Độc để, hẳn nghiêm khắc nhắc tới, là tu sĩ tinh với luyện tiên đan độc đan.)

Hắn điềm nhiên nói, "Mấy ngày nay..... Kỳ Xuân Dương, người nên nghiên cứu một chút pháp trận hậu thiên định hồn tổ hình của sư môn người lan nữa." Độc đường hắn cũng không có nhắc lại muốn cùng nghiên cứu pháp trận, đến một hoàn cảnh tương đối an tĩnh, Kỳ Xuân Dương hẳn chủ động đem pháp trận giao ra đây, để cho hắn nhìn một chút.

Kỳ Xuân Dương dĩ nhiên nghe ra ý trong lời hắn nói, đứng dậy, đi tới vị trí ba bước xa dưới bậc thang, từ trong bạch ngọc bội trừ vật pháp khí lấy ra một xấp giấy dày, nói, "Đào chủ, đây là tổ sư văn bối ghi chép pháp trận hậu thiên định hồn tổ hình về nguyên nhân ra đời, nguyên lý trận pháp, trận pháp tổng đồ, cùng với đồ phân giải trận pháp cận kề, đào chủ mời xem qua."

Âm Đại đã sớm biết nguyên nhân mình đưa quân tử lan ngàn năm tới được, nghe vậy, thấy vui vẻ đi lên trước, nhận lấy một xấp giấy dày trong tay Kỳ Xuân Dương, xoay người đưa đến trên bàn Âm Ngọc Phong.

Âm Ngọc Phong nhiều hứng thú lật xem từng tờ một, sau đó để xuống bàn về ngoắc ngoắc tay nói, "Chớ câu nệ, người hiểu pháp trận cùng nhau tới đây thảo luận." Hắn rất ngạo, nhưng còn không về phần ngạo phải coi rằng mình không chỗ nào không biết không chỗ nào không thể.

Đem chung trà trên bàn đẩy hướng bên trên, ra lệnh Âm Tam Thập Tứ đem quân tử lan ngàn năm bưng đi, hắn đem bản đồ giấy từng tờ một mở ra.

Âm Đại mặc dù tình với nuôi cổ, nhưng nhiệt tình đối với pháp trận là cao nhất trong đám người làm tính Âm, nếu chủ nhân cho phép hắn tham dự nghiên cứu pháp trận này, hẳn vội vàng đi lên bậc thang.

Chuyện liên quan đến Chiến Thiên Cương có thể có thân thể hay không, Kỳ Xuân Dương không dám khinh thường.

Tô Y Nhân vội vàng nhường ngôi, nói: "Ta trừ mấy tiểu pháp trận đơn giản nhất, cái gì cũng không hiểu, không quấy rầy các người nghiên cứu."

Tô Khả Nhi lập tức ngoắc nói: "Muội muội tới đây bên này, chúng ta bồi Hoa Mai Tùng Nhân nói chuyện." Nàng xem qua pháp trận kia, đáng tiếc xem không hiểu những thứ chữ phù văn nguyên rửa phức tạp âm tuyến dương tuyến như mạng nhện kia, không biết rõ cái gì gọi là nhảy cửa chết đi cửa sống, không nghe rõ thuật ngữ càn khôn chuyển âm dương cách.

(Tiên quân sư phụ vì để cho Tô thị tỷ muội sớm ngày bước qua ngưỡng cửa tu chân, cường hóa linh lực tu hành của các nàng, đối với những kiến thức khác dạy ít đi.)

Hoa Mai nghe Tô Y Nhân nói như vậy, lập tức nâng lên khuôn mặt tươi cười hướng về phía đối diện kêu lên, "Đại tỷ, Nhị tỷ, Tam tỷ."

Bị phớt lờ Phụng Hoàng lập tức nhảy đến bên người nàng lớn tiếng lên tiếng, "Ai."

Hoa Mai nhất thời sợ hết hồn, vội vàng hướng sau tránh né, không dám tiếp xúc Phụng Hoàng trời sinh mang theo hỏa linh khí.

Tiểu Hắc Bạch yêu cùng nàng đấu khí cút a cút bò qua tới, cười nhạo nói, "Tiểu ma tước, người cũng tốt ý tứ làm tỷ tỷ người ta?"

Nó biết tuổi tác thực tế của Phụng Hoàng, nàng liền là tiểu Phụng Hoàng mới đầu năm trăm năm. Cây mai tinh có thể biến ảo hình người, nói ít cũng có tuổi thọ hai ba ngàn năm rồi.

"Ai cần người lo, lão đại muội!" Phụng Hoàng ngồi lại nguyên vị bầu môi nói, "Bồn cô nương mặc dù nhỏ tuổi nhất, nhưng là một vị lợi hại nhất trong chúng ta." Nàng dùng "chúng ta" chỉ là phi nhân tinh quái.

"Hoa Mai, tới đây. chúng ta trò chuyện chút chuyện của cô gái." Tô Khả Nhi hướng Hoa Mai ngoắc ngoắc tay nói.

Nghe vậy, Chiến Thiên Cương đứng dậy đi tới đối diện, ngồi vào bên người Tùng Nhân, cười nói, "Chúng ta có lẽ có thể hàn huyên một chút."

Hoa Mai nhìn sang Tùng Nhân, thấy Tùng Nhân hướng mình gật đầu, từ từ đứng dậy lễ bước đến bên người Tô Khả Nhi ngồi xuống.

Tô thị tỷ muội, Phụng Hoàng, Hoa Mai, lại thêm một "lão đại muội" tiểu Hắc Bạch, bốn nữ một thư bắt đầu nói chuyện phiếm của nữ nhân các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89

Người làm của Âm Ngọc Phong hiệu suất làm việc là loại tốt nhất, bọn họ chân trước vừa tới trấn Hắc Giang, ngày thứ hai thì có người làm dẫn hai luyện khí sư phó đến trấn Hắc Giang. Hai vị luyện khí sư phó đã kiểm tra nguyên mỏ Kỳ Xuân Dương đào được sau nhiều lần tính toán cùng đánh giá, nhất trí nhận định, khối nguyên mỏ bao hàm đại địa tinh hoa cùng dương hỏa tinh hoa có thể cắt đánh mài thành hai khối Xích Dương thạch phẩm cấp cao.

Một chuyện không phiền hai chủ. Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương bọn họ định đem linh thạch nguyên mỏ đạt được trong cuộc hành trình rừng rậm nguyên thủy lần này hết thảy lấy ra, thỉnh cầu luyện khí sư phụ giúp một tay đem những thứ nguyên mỏ này cắt đánh mài thành linh thạch.

Đám luyện khí sư phó không dám hướng Âm Ngọc Phong mở điều kiện xem một chút linh thạch nguyên mỏ sau, hướng Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương chót miệng nói lên: dựa theo quy củ luyện khí của Vĩnh Thái Tu Chân Giới, Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương nhất định phải đem một phần sáu trong nhóm linh thạch nguyên mỏ này làm thù lao cho bọn họ.

Linh thạch là vật có tiền cũng không nhất định có thể mua được. Ở Tu Chân Giới Cửu châu đại lục, linh thạch thường sẽ dùng làm hóa tệ.

Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương đồng ý.

Đám luyện khí sư phó tất cả công cụ luyện khí cũng tồn tại trong trữ vật pháp khí của bọn họ, lấy được Âm Ngọc Phong đồng ý sau lập tức bắt đầu bày ra gian hàng động thủ. Âm Đại bị chủ nhân sai phái nhiệm vụ lần nữa, giục luyện khí sư phụ gia công luyện chế Xích Dương thạch trọng yếu nhất.

Âm Ngọc Phong cùng Kỳ Xuân Dương tiếp tục đàm luận hậu thiên định hồn tổ hình pháp trận, bảo đảm lúc bày trận không ra bất kỳ không may.

Ngày thứ ba

Vườn hoa nhỏ bên hồ nước, Tô thị tỷ muội hăng hái ngồi chung một chỗ trao đổi tâm đắc khi các nàng tu luyện pháp thuật, thỉnh thoảng luyện hai chiêu; Hắc Bạch thay đổi trở về kích thích nguyên hình ngồi ở bên Tô Y Nhân gặm cây trúc, gặm phải thanh âm quấy rầy người khác cũng không tự biết; Phụng Hoàng cau mày cười nhạo Hắc Bạch: chính là một con heo, mọi người trừ thấy nó ngủ, liền thấy nó ở ăn, thật không biết nó là thể nào tu luyện thành linh thú.

Phượng Hoàng nói huyền thuyên oán trách, còn dạy Hoa Mai thường thường hướng người khác xấu hổ mỉm cười: cái gì cũng tốt học, ngàn vạn chớ học gấu mèo mập giống như heo.

Thư phòng phía trước vườn hoa nhỏ, Âm Ngọc Phong cùng Kỳ Xuân Dương ở thư phòng tiếp tục thảo luận của bọn họ; Chiến Thiên Cương cùng Tùng Nhân xúm lại đọc sách: Chiến Thiên Cương dạy, Tùng Nhân học.

Trong lúc bất chợt, đang cầm bút ghi chép Âm Ngọc Phong dừng lại bút, mặt kinh ngạc.

"Đào chủ, văn bối mới vừa nói sai lầm rồi?" Kỳ Xuân Dương thấy vậy vội vàng ngừng lại. Hắn đang nói cách hiểu của mình đối với hậu thiên định hồn tổ hình pháp trận, nhưng e sợ cho mình hiểu sai lầm rồi, hư chuyện lớn của Chiến Thiên Cương.

Âm Ngọc Phong chân mày hơi cau, trầm ngâm một hồi, trả lời sang chuyện khác, "Lãnh Tu Trúc là sư phụ Tô Khả Nhi, càng là người đàn ông đầu tiên của nàng, nếu là hắn không cho phép các người ở lại bên người Tô Khả Nhi nữa, các người làm sao bây giờ? Bằng thực lực các người bây giờ, cần bản đánh không lại hắn!"

Kỳ Xuân Dương ngăn người, mặt lúng túng nói, "Chuyện này, trừ văn bối cùng Thiên Cương huynh cố gắng tranh thủ, còn phải xem ý nguyện bản thân Ngọc nhi. Nếu như Ngọc nhi không nỡ bỏ đám người văn bối, văn bối coi như hướng Thanh Nguyên tiên quân khiêu chiến cũng muốn tranh thủ cơ hội cùng Ngọc nhi chung một chỗ." Da mặt mỏng hắc lúng túng phải mặt mũi đỏ bừng.

"Nếu như người biết Thanh Nguyên tiên quân người đang ở hiểm cảnh, có nguyện ý thi ân cho hắn hay không? Có lẽ người thi ân cho hắn, hắn tình nguyện dùng những biện pháp khác hồi báo các người, cũng không nguyện cùng các người chia xẻ thể tử của hắn." Âm Ngọc Phong nói lên một giả thiết kỳ quái.

"thấy chết mà không cứu phi nhân tai. Thanh Nguyên tiên quân làm có thanh danh, hiệp danh, nếu văn bối biết hắn người đang ở hiểm cảnh, liền nhất định sẽ hết sức cứu hắn."

Kỳ Xuân Dương mặt chính khí nói, "Thi ân, không phải là vì lấy được báo ân."

Hắn nhìn sang Chiến Thiên Cương đang dạy Tùng Nhân viết chữ, nói, "Văn bối cùng Thiên Cương huynh chung sống gần bốn năm, đối với tính khí phẩm tính của hắn cũng coi là có điều hiểu rõ. Văn bối tin tưởng lựa chọn của hắn và văn bối là giống nhau."

"Người trong chính phái nghĩa khí ngút trời can đảm hiệp nghĩa sao? Thực lực của người bây giờ..... nhiều lắm là ngũ phẩm tốt cùng!"

Âm Ngọc Phong cười lạnh một tiếng, thả xuống bút trong tay nói, "Ta cùng Y Nhân đang hai tháng trước ra mắt Hồng Nguyệt cung chủ Vạn Hoa cung, từ trong miệng nàng biết được, Lãnh Tu Trúc cùng nàng có mối thù giết con. Nàng biết được Y Nhân cùng ta chung một chỗ là nữ đồ của Lãnh Tu Trúc sau, không dám hạ thủ đối với Y Nhân. Nàng ra lệnh Vạn Hoa cung tra tìm hành tung những năm gần đây nhất của Lãnh Tu Trúc, biết được Lãnh Tu Trúc trước mắt đang ở bên trong Vĩnh Thái đế quốc, lập tức liền chung quanh liên lạc tất cả tu sĩ phẩm cấp cao cùng Vạn Hoa cung quan hệ không tệ, liền thủ đuôi chặn đường đối với Lãnh Tu Trúc."

Kỳ Xuân Dương nhất thời thất kinh, liền vội vàng hỏi, "Đào chủ là thời điểm gì lấy được tin tức này?" Bọn họ có cùng chạy tới cứu người hay không, bọn họ có năng lực cứu người sao? Thực lực của hắn là chỉ có ngũ phẩm, nhưng..... hắn đi chưa chắc chính là chịu chết!

Đương nhiên là lợi dụng phân thân!

Âm Ngọc Phong nhàn nhạt nói, "Bốn đào chủ tự có một bộ phương pháp truyền lại tin tức. Cái tình báo này là người làm trên Thương Vân đảo mới vừa truyền cho bốn đào chủ, không có nửa điểm giả dối."

Phân thân hắn thường thường hiện thân ở trên Thương Vân đảo, tương đương với hắn đang ngồi trấn Thương Vân đảo. Tổ chức tình báo của Thương Vân đảo chỉ cần có tình báo trọng yếu truyền tới trên đảo, đám người làm cũng sẽ đưa đến trước mặt phân thân. Phân thân biết được chuyện thì đồng nghĩa với hắn biết được.

"Đào chủ....." Kỳ Xuân Dương muốn nói lại thôi.

Hắn từ chuyện lúc ban đầu Tô thị tỷ muội gặp phải đã đoán được Âm Ngọc Phong cùng Thanh Nguyên tiên quân có rất sâu cừ hận ở bên trong, lại nói hắn cũng không có tư cách năn nỉ Âm Ngọc Phong xuất thủ cứu viện Thanh Nguyên tiên quân.

"Chuyện của Lãnh Tu Trúc tiểu tử kia, bốn đào chủ chỉ biết khoanh tay đứng nhìn!" Âm Ngọc Phong mặt lạnh lùng lãnh khốc nói, "Cho dù Y Nhân muốn làm hết hiếu đạo xin bốn đào chủ giúp nâng cứu sư phụ, bốn đào chủ cũng không xuất thủ. Thảo luận pháp trận có thể đến đây chấm dứt. Chỉ cần Xích Dương thạch đi ra, chúng ta liền bắt đầu bày trận."

"Kỳ Xuân Dương, Chiến Thiên Cương, Tùng Nhân, ba người các người có thể đi ra ngoài." Âm Ngọc Phong vẻ mặt âm lãnh hạ lệnh trực khách.

"Là, đào chủ, chuyện của pháp trận sẽ để cho ngài tốn nhiều tâm." Kỳ Xuân Dương vội vàng hỏi, "Đào chủ có biết Thanh Nguyên tiên quân trước mắt ở địa phương nào?"

Hắn nhất định phải lập tức đem cái tin tức xấu này nói cho Tô thị tỷ muội cùng linh sủng Phượng Hoàng.

Chiến Thiên Cương không rõ nhìn sang Kỳ Xuân Dương cùng Âm Ngọc Phong, kéo Tùng Nhân vẫn còn ở viết chữ, nói, "Nhiều lần quấy rầy đảo chủ, xin đảo chủ thông cảm nhiều hơn."

Hắn tinh thông binh pháp, nhưng không thông pháp trận, nguyên nhân vào thư phòng chẳng qua là trước mắt Âm Ngọc Phong cần hiểu rõ thể chất, linh lực tu vi trình độ của hắn có thể phản ứng đối với hậu thiên định hồn tổ hình pháp trận.

Tùng Nhân vào thư phòng còn lại là hắn không tin người xa lạ, chỉ nguyện cùng người quen biết sống chung một chỗ.

"Uyển Bình châu trong quần sơn Kim Dương." Âm Ngọc Phong nói, gương mặt tuấn tú thanh gầy lạnh như băng sương không nhìn ra bất kỳ biểu lộ gì.

Kỳ Xuân Dương vội vàng nói tạ, mang theo Chiến Thiên Cương còn không biết chuyện cùng Tùng Nhân rời đi thư phòng, vô cùng có thể tránh ra ánh mặt trời chạy tới chỗ ở vườn hoa nhỏ của Tô thị tỷ muội.

❀ ❀

"Cái gì, sư phụ gặp nguy hiểm? Không được, ta phải đi cứu hắn." Tô Khả Nhi nghe xong lời của Kỳ Xuân Dương, "hồ" liền đứng lên.

"Ta đi tìm Âm Ngọc Phong." Tô Y Nhân rất cơ trí nói, vén quần dài lên liền chạy hướng thư phòng của Âm Ngọc Phong.

"Ai nha, đừng chạy, chờ ta một chút." Hắc Bạch kêu lên, ăn gãy trúc trong tay chậm rãi bò dậy.

Phượng Hoàng lo lắng hung hăng đá cái mông mập dầy của Hắc Bạch hai cái, kêu lên, "Ta nhớ chủ nhân nhà ngươi gọi thái di bà của chủ nhân trước của ta là thái di bà, nói thể nào bọn họ cũng có chút quan hệ thân thích. Hắn là tu sĩ thể lực lớn nhất Vĩnh Thái, tại sao không phải người cứu chủ nhân trước của ta? Hắn và chủ nhân trước của ta một chút thân tình đều không có?"

Mọi người nhất thời trợn to hai mắt thẳng tắp nhìn về phía linh sủng Phượng Hoàng đi theo Thanh Nguyên tiên quân năm trăm năm. Độc đế Âm Ngọc Phong cùng Thanh Nguyên tiên quân Lãnh Tu Trúc gọi cùng nữ tiên bối tu chân là thái di bà?

Hắc Bạch sờ một cái cái mông mập cũng không đau, ngượng ngùng nói, "Mặc dù bọn họ đều gọi vị nữ tiên quân Phượng Hoàng sơn kia là thái di bà, nhưng giữa bọn hắn..... tóm lại, giữa bọn họ có cừu oán, nếu như không phải là thái di bà bảo vệ Lãnh Tu Trúc, Lãnh Tu Trúc ngay từ lúc chín trăm năm trước liền bị chủ nhân ta giết chết."

Thật ra thì nó cũng không phải rất hiểu quan hệ giữa chủ nhân cùng Lãnh Tu Trúc, nhưng bằng năng lực tâm linh cảm ứng đặc hữu giữa linh sủng cùng chủ nhân, hắn biết chủ nhân đối với Lãnh Tu Trúc trừ cảm hận còn có những khác, ở dưới tình huống không thể trực tiếp hạ thủ, hy vọng Lãnh Tu Trúc sống được càng thống khổ càng tốt.

"Theo ta được biết, trừ Vạn Hoa cung chủ là thất phẩm nữ tiên quân, các nữ nhân Vạn Hoa cung chỉ có ba bốn là tu sĩ ngũ phẩm trở lên. Chẳng qua mặt thù của các nàng rất nhiều cũng rất lợi hại, Lãnh Tu Trúc ở Vĩnh Thái biết tu sĩ cấp cao không nhiều lắm, có thể không có mấy người sẽ nguyện ý mạo hiểm đắc tội Vạn Hoa cung mà bảo vệ hắn."

Hắc Bạch cười híp mắt hù dọa bọn họ, "Các ngươi nếu là chạy tới nhanh lên một chút, có lẽ còn có thể kịp cho hắn nhặt xác." Cái mông lay động bò đi rồi.

Âm Ngọc Phong lãnh khốc ác độc, linh sủng của hắn cho dù ôn hòa hiền lành, miệng cũng là độc phải tức chết người không đền mạng!

Chiến Thiên Cương vội vàng nói, "Việc này không nên chậm trễ, chúng ta bây giờ liền toàn lực đuổi hướng phụ cận Uyển Bình châu quần sơn Kim Dương." Ở trong động thánh địa tu luyện của sư môn Kỳ Xuân Dương, hắn, Khả Nhi, Phượng Hoàng đều thấy được sư phụ Kỳ Xuân Dương để lại cho Kỳ Xuân Dương linh sủng bảo vệ. Nếu như Kỳ Xuân Dương cho gọi linh sủng trợ chiến, ngay mặt chống lại thất phẩm nữ tiên cũng chưa chắc là cục diện tất bại!

Tùng Nhân đứng ở bên người hắn kinh ngạc hỏi, "Thiên Cương huynh, thân thể của ngươi làm sao bây giờ?" Nguyên nhân bọn họ tới nơi này chính là vì để cho quý tướng Chiến Thiên Cương nửa hư ảo nửa thật thể có một thân thể khỏe mạnh bình thường.

"Chuyện phân nhẹ chậm nặng gấp, chuyện của ta lúc nào cũng có thể làm, mà Thanh Nguyên tiên quân đang bị người đuổi giết, không thể chờ." Chiến Thiên Cương giải thích cho Tùng Nhân cùng Hoa Mai không hiểu thế sự.

Không hổ là chiến tướng sâu hiểu đại nghĩa vì quốc vong thân!

Kỳ Xuân Dương vuốt cằm, nói, "Chúng ta về phòng trước dọn dẹp một cái, như thế này đi ngay hướng Âm đảo chủ từ già. Tùng Nhân, Hoa Mai, hai vị sẽ tùy Âm đảo chủ tốt lắm. Nếu các ngươi đáp ứng sau này đem bản thể trông rọt trên Thương Vân đảo của hắn, hắn tự nhiên sẽ bảo vệ sự an toàn của các ngươi."

Tô Khả Nhi lòng như lửa đốt hơi cúi đầu thấp suy nghĩ, giọng lạc quan nói, "Ta đoán muội muội nhất định sẽ đi cứu sư phụ, sẽ còn cố gắng tìm cách đem Âm đảo chủ quẹo vào."

Kể từ muội muội đại nạn không chết sau, tính tình thay đổi rất nhiều, đối với tình cảm tỷ muội với nàng càng phát ra sâu dày đứng lên. Sư phụ dưỡng dục các nàng nhiều năm, cho dù hắn thiên ái mình, nên chiều cố đối với muội muội một dạng cũng không có thiếu hụt, muội muội trở nên hiểu chuyện hẳn nhờ ân tình của sư phụ.



Tô Y Nhân như gió chạy vào thư phòng, vội vàng hỏi Âm Ngọc Phong vẫn còn ở cúi đầu nhìn giấy trận đồ, "Âm Ngọc Phong, sư phụ ta có phải thật bị người của Vạn Hoa cung đuổi giết hay không?" Yên quân sư phụ là nam nhân tử tử yêu, cho nên hẳn sẽ kiên định không dời đứng ở bên của tiên quân sư phụ.

Âm Ngọc Phong ngẩng đầu lên điềm nhiên nói, "Lãnh Tu Trúc là sư phụ Tô Y Nhân, không phải là người." Hắn mặt bình tĩnh, Tô Y Nhân không nhìn ra hắn giờ phút này tâm tình tốt hay xấu.

Nàng vội vàng nhìn sang ngoài cửa, sau đó thấp giọng nói, "Ta bây giờ chính là Tô Y Nhân, Thanh Nguyên tiên quân chính là sư phụ ta. Đệ tử biết sư phụ nguy nan mà không tìm cách cứu, chẳng phải là muốn rơi vào miệng lưỡi người ta?"

"Nga, người nghĩ làm gì?"

Âm Ngọc Phong cười như không cười hỏi, "Hồng Nguyệt cung chủ Vạn Hoa cung chân chính là thất phẩm nữ tiên quân. Nàng có hai mươi mấy vị đệ tử thân truyền, trong đó có ba bốn vị đã có thực lực ngũ phẩm tu sĩ trở lên. Mặt thủ của chúng môn nhân trong Vạn Hoa cung đoán chừng có hơn ngàn, chính tà hai phái đều có. Có thể bị mời đi trợ giúp đoán chừng có hai đến bốn vị thất phẩm tu sĩ, lục phẩm tu sĩ ta cũng có thể tổng ra mười mấy vị. Lãnh Tu Trúc lúc này chết chắc!"

Hắn đột nhiên lãnh lệ nói, "Ta đối với Lãnh Tu Trúc hận thấu xương, cho dù người muốn ta xuất thủ cứu hắn, ta cũng không cứu!" Đem Tô Y Nhân có thể nói lời cầu viện cho chặn chết.

Di, chẳng lẽ các người không phải là huynh đệ máu mủ? Đều nói huynh đệ như tay chân, giữa các người rớt cuộc cừu hận bao lớn, người mới có thể làm được máu lạnh nhìn tiên quân sư phụ bị người ngoài chặn đánh? Thái đi bà nếu là biết, tha cho người được?

Tô Y Nhân rũ vai như đưa đám phai hỏi: "Thật một chút cũng không muốn xuất thủ sao?"

Nàng đối với tiên quân sư phụ không có tình cảm gì, nhưng có chút bận tâm hắn bị tác giả biểu thị cho pháo thí roi. Tiên quân sư phụ làm vị nam chủ thứ nhất trong cuốn《Tô Khả Nhi》, nếu như bị pháo thí roi, cái này rất có thể biểu thị tác giả biểu thị tính toán để cho NP nữ chủ cuối cùng 1V1, còn phải từ Kỳ Xuân Dương cùng Chiến Thiên Cương pháo thí roi một nữa.

Thế giới《Tô Khả Nhi》đối với biểu thị mà nói vẫn là cái thế giới dùng chữ viết tạo ra, nhưng đối với nàng bây giờ mà nói, đây là một thế giới chân thật, nàng không bỏ được tỷ tỷ Tô Khả Nhi thương tâm, không bỏ được tỷ phu Kỳ Xuân Dương chính trực ôn hòa tha thứ bị chết, không bỏ được quý tướng Chiến Thiên Cương đối với tình yêu đến chết không thay đổi bị biến mất.

"Không!" Âm Ngọc Phong kiên định nói.

Tô Y Nhân quay lưng đi, giọng nặng nề nói, "Cả người ta nhận lấy tình tỷ muội của Tô Y Nhân đối với Tô Khả Nhi, ta cũng chịu ân duy trì của Tô Khả Nhi thật là nhiều lần, ta quan tâm cái tỷ tỷ này, nàng chính là tỷ tỷ ruột của ta. Ta muốn đi trợ giúp tỷ tỷ phu bọn họ cứu tiên quân sư phụ." Tiên quân sư phụ tuyệt đối không thể chết được!

"Người đừng lo lắng ta sẽ không tự lượng sức tự tìm đường chết, ta không phải là người rất dũng cảm, ta sẽ cố gắng bảo vệ chính ta." Đây là thật, nàng yêu tỷ tỷ, nhưng ở điều kiện trước khi không thể bảo đảm linh hồn mình sẽ an toàn trở về, nàng sẽ ưu tiên bảo vệ mình.

"Nếu quả thật đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, ta sẽ nhắc nhở tỷ tỷ, Hồng Nguyệt cung chủ là tổ mẫu ruột của ta cùng nàng, xin nàng xem ở trên mặt tiên quân sư phụ cố gắng nuôi dưỡng chúng ta hóa can qua thành ngọc bạch." Mặc dù rất có độ khó, nhưng Hồng Nguyệt cung chủ đạt được hai vị tôn nữ ruột, trong đó vị hôn phu tương lai của một vị còn là độc đế nàng vẫn dùng mọi cách muốn lôi kéo, tâm tình sẽ thật tốt, có lẽ có thể buông tha cho vì con trai báo thù.

Cũng biết nàng sẽ nói những thứ này!

Âm Ngọc Phong đứng dậy vòng qua thư án, một tay khoác lên trên bả vai của nàng, "Người là nữ nhân của ta, mẹ tương lai của đứa bé của ta, há có thể bị một chút tổn thương nào!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Đoàn người Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương đang muốn đi thư phòng hướng Âm Ngọc Phong từ giả, chỉ thấy Tô Y Nhân khoác Phượng Hoàng vũ y ôm tiểu Hắc Bạch, cùng Âm Ngọc Phong song song đứng ở trước thư phòng, Âm Đại cùng Âm Tam Thập Tứ đứng hầu hạ ở bên dưới bọn họ.

Kỷ Xuân Dương tiến lên hai bước, thật sâu làm áp nói, "Âm đảo chủ, vẫn bồi cùng Ngọc nhi. Phượng Hoàng, Thiên Cương huynh tính toán đi Uyển Bình châu quần sơn Kim Dương, đặc biệt tới từ già đảo chủ. Liên quan tới chuyện của Xích Dương thạch cùng hậu thiên định hồn tổ hình pháp trận, vẫn bồi kính xin đảo chủ nhìn ở Y Nhân muội muội cùng Thiên Cương huynh là vì nước quên thân, phí tâm nhiều hơn một chút. Đám người vẫn bồi cả đời vô cùng cảm kích."

Hắn đem Tùng Nhân đi theo phía sau mình kéo ra tới, uyển chuyển nói, "Tùng Nhân cùng Hoa Mai cũng là Âm đảo chủ nhìn hóa hình, bọn họ tương lai sẽ còn ở trên Thương Vân đảo của đảo chủ an thân lập mệnh, đảo chủ từ bi, xin trong ngày thường chiếu cố bọn họ nhiều hơn." Chỉ có đứng đầu Thương Vân đảo giàu có địch nổi cả quốc gia mới sẽ không quan tâm tài sản cùng tình nguyện của hai thụ tinh.

Âm Ngọc Phong giương mắt, lạnh lùng hỏi, "Bốn đảo chủ đối với chuyện quỷ mị linh thảo sống lại cảm thấy hứng thú, không cần phải ngại tới kính xin. Y Nhân muốn đi theo các người đi cứu sư phụ nàng, bốn đảo chủ không thể không để cho nàng làm hết hiếu đạo. Bốn đảo chủ không có rồi rành quần giáo hai người thụ tinh này, chính các người tiếp tục dạy tốt lắm."

Hắn còn đối với hành động cố ý muốn đi chịu chết của đoàn người Kỷ Xuân Dương cảm thấy hứng thú. bởi vì Tô Khả Nhi bị tình cảm chi phối, nhưng Kỷ Xuân Dương ôn hòa tinh táo cùng Chiến Thiên Cương trải qua vô số chiến đấu sẽ không, bọn họ dựa vào cái gì đi cứu Lãnh Tu Trúc?

Tô Khả Nhi, tứ phẩm nữ tu sĩ, sức chiến đấu bình thường Kỷ Xuân Dương, thực lực ngũ phẩm tốt cùng, kinh nghiệm chiến đấu đoán chừng chưa đủ Chiến Thiên Cương, giống nhau thực lực ngũ phẩm tốt cùng, nhưng nhược điểm quá rõ ràng, ban ngày không có lực công kích gì Phượng Hoàng, tiểu Phượng Hoàng lần đầu tiên niết bàn, tinh thông hòa hệ pháp thuật, có thể đơn độc khiêu chiến tu sĩ lục phẩm hệ chiến đấu.

"Muội muội, lần đi này quá nguy hiểm, nếu như đảo chủ không đồng ý người đi, người cũng đừng đi." Tô Khả Nhi vội vàng ngăn trở Tô Y Nhân.

Nếu như Hắc Bạch lời của không có phóng đại, chỉ bằng hai người bọn họ một quỷ một linh sủng đi cứu người, còn có thể đem mạng nhỏ tất cả đều đáp đi vào. Nhưng là, cho dù là như vậy, nàng không thể ngồi coi không để ý tới. Ở dưới tình huống không thể xác định Âm Ngọc Phong sẽ đưa ra viện thủ, nàng chỉ có thể đem tất cả hy vọng gửi gắm vào trên người linh sủng đòi đòi truyền lại của sư môn Dương ca.

Đã làm xong đường dài phi hành Tô Y Nhân cười hi hi nói, "Ta bình thời một mực ghét sư phụ thiên vị nghiêm trọng, nhưng sư phụ thủy chung đối với ta có công ơn nuôi dưỡng. Ta biết hắn gặp nguy hiểm, không thể làm bộ như không biết, không đi cứu hắn. Tỷ tỷ người yên tâm, Âm Ngọc Phong mặc dù không muốn xuất thủ cứu sư phụ chúng ta, nhưng sẽ bảo vệ tính mạng của ta an toàn."

Đến lúc đó, nàng hướng vị trí tiên quân sư phụ đứng mãnh đâm vào, Âm Ngọc Phong sẽ đem nàng bảo vệ phải giọt nước không lọt. Không, không đứng, độc để đứng đầu Thương Vân đảo, Cửu châu Tu Chân Giới, có hai khối chiều bài chữ vàng này, Âm Ngọc Phong vừa xuất hiện ở hiện trường, bảo đảm Vạn Hoa cung chủ không dám đuổi giết tiên quân sư phụ nữa!

Tô Khả Nhi nghe vậy nhất thời ánh mắt sáng lên, vội vàng hỏi, "Thật?"

Mặc dù linh sủng sư môn Dương ca truyền xuống rất lợi hại, nhưng..... nếu như độc để đại nhân nguyện ý cùng đi, chỉ cần sư phụ còn sống, liền tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm tính mạng, trừ phi cái nguy hiểm này là độc để đại nhân muốn giết hắn.

"So vàng còn thật!" Tô Y Nhân như đinh chém sắt nói. Trong lòng nàng có hơi áy náy nếu như là đại cường kịch tình nguyên văn, tiên quân sư phụ cùng Âm Ngọc Phong đều là nam nhân của tỷ tỷ Tô Khả Nhi, Âm Ngọc Phong nói không chừng đã trực tiếp xuất thủ cứu giúp tiên quân sư phụ rồi. Bởi vì cùng là nam nhân trong hậu cung của một nữ nhân, nếu như huynh đệ liên thủ, thường thường sẽ càn chen chiếm tình cảm cùng thời gian của nữ nhân kia nhiều hơn.

"Đảo chủ, Xuân Dương, ta cùng Hoa Mai cũng phụng bồi các người đi cứu người." Tùng Nhân nói, "Ta cùng Hoa Mai đã nắm giữ một ít một hệ pháp thuật, nói không chừng có thể giúp cho các người." Thụ tinh trời sinh biết sử dụng một ít một hệ pháp thuật, hắn và Hoa Mai trải qua Kỷ Xuân Dương, Tô Khả Nhi, Phượng Hoàng thỉnh thoảng, Hắc Bạch thỉnh thoảng chỉ điểm sau, buông thả một hệ pháp thuật có uy lực hơn.

Trông mắt thâm thúy như hắc động ở trên người Tùng Nhân đang cảm bốn hoatrung bốn hoa trông bản thể của Tùng Nhân cùng Hoa Maidùng lại một cái, Âm Ngọc Phong mặt lãnh đạm không nói gì. Bởi vì hắn cho là có đi hay không là tự do của Tùng Nhân, Tùng Nhân không cần thiết đạt được đồng ý của hắn. Hơn nữa, nếu như Tùng Nhân từ tình nguyện hồn phách linh khí ngưng tụ thành chết, bản thể của Tùng Nhân cùng bản thể Hoa Mai sống dựa vào Tùng Nhân như cũ sẽ là tài liệu gỗ rất tốt.

Kỷ Xuân Dương suy nghĩ một chút nói, "Tùng Nhân, Hoa Mai, các người muốn cùng chúng ta cùng đi cũng được, nhưng xin nhớ kỹ, đến nơi đó sau, mời nửa bước không rời Âm đảo chủ."Ccho dù bên kia sẽ phát sinh đại quyết chiến cấp bậc tiên quân, độc để đại nhân khoanh tay đứng nhìn chỉ bảo vệ Y Nhân muội muội cũng hắn có năng lực hoàn toàn bảo vệ Tùng Nhân cùng Hoa Mai.

"Ân ân." Tùng Nhân đang bung bản thể mình thành thật gật đầu. Hoa Mai cũng liên gật đầu liên tục.

Có thụ tinh quái giỏi nhất về cảm ứng linh khí cùng linh lực chung quanh, bọn họ biết trong đám linh sủng cùng mấy vị tu sĩ này, cường đại nhất chính là Âm đảo chủ mặt mũi luôn lạnh lẽo, chung quanh thân thể thường phát ra khí lạnh người sống chỗ gần.

Ánh mắt lãnh lệ quét xuống lão người tốt Kỷ Xuân Dương, Âm Ngọc Phong trong lòng có chút không vui.

Hắn cư nhiên để cho hắn sung công làm người bảo hộ của đám thụ tinh! hắn bảo vệ Y Nhân là bởi vì Y Nhân là cô gái hắn sâu yêu, hắn có cần thiết phân tâm bảo vệ hai thụ tinh? hai thụ tinh này mặc dù khó được, di thực đến trên Thương Vân đảo sau linh khí Thương Vân đảo sẽ nồng nặc một chút xíu nữa, nhưng cũng chỉ là "nửa" "một chút xíu". Trên Thương Vân đảo của hắn, còn có thụ tinh cổ xưa không thua với Tùng Nhân, có Tùng Nhân cùng Hoa Mai hay không cũng không quá trọng yếu!

"Được rồi, việc này không nên chậm trễ, chúng ta lên đường nhanh lên một chút."

Phát hiện Âm Ngọc Phong có chút không vui, Tô Y Nhân lập tức thúc giục, "Cứu người như cứu hỏa, ta cũng không hy vọng chúng ta chạy tới, chỉ kịp cho sự phụ nhặt xác!"

Nói đến nhất xác, Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương Phượng Hoàng nhất thời khản trương bởi vì ánh mặt trời, Chiến Thiên Cương lại trốn vào trong tấm bảng nhỏ bằng gỗ hộc.

"Âm Đại, Xích Dương thạch đánh mài tốt sau, người liền mang theo quân tử lan ngàn năm đuổi theo ta." Âm Ngọc Phong phân phó nói.

"Là, chủ nhân." Âm Đại nhâm lao nhâm oán bó tay đề nghị "Bên người chủ nhân không người phục vụ, tiểu nhân trong lòng bất an, kính xin chủ nhân đem Âm Tam mấy người bọn hắn điều đến bên người phục vụ."

Chủ nhân gần nhất mấy trăm năm an nhàn sung sướng quen, rất ít một mình đi ra ngoài tuần du. Tô Y Nhân mặc dù làm bạn bên người chủ nhân hân thích, nhưng nhìn tình huống, nàng trừ ở trên giường, căn bản sẽ không phục vụ người!

Âm Ngọc Phong khoát tay một cái nói, "Không cần, Âm Tam nhất định phải giúp bốn đảo chủ phụ trợ Âm Nhị quản lý Thương Vân đảo." Trong tròng mắt đen lạnh như băng thoáng qua một cái sát khí âm trầm nồng nặc.

Âm Nhị có linh căn tốt cùng tài quản lý đứng đầu, cho nên hân hao phí đại lượng linh lực cùng đan dược đem hắn bồi dưỡng lớn lên, cũng để cho hắn phụ tá mình quản lý Thương Vân đảo cùng tất cả thế lực dưới Thương Vân đảo. Âm Nhị bị người gọi là Tề tướng của độc đế! Nhưng gần nhất hai ba mươi năm, hắn phát hiện Âm Nhị công hắn làm động tác nhỏ, còn lên lên thu cao nhân nuôi cô, cố gắng thoát khỏi khối lỗi cô hắn hạ trên người hắn.

Quanh năm đắm chìm với tu luyện cùng nghiên cứu độc, cô, hắn cho Âm Nhị quyền lực những người làm khác không có, kết quả Âm Nhị bành trướng dã tâm, cư nhiên liên hiệp một ít người làm cố gắng đòi đi quyền lực của hắn, muốn cho hắn ở trong lúc vô tình thành đảo chủ con rối không có quyền không có thế!

Tên Âm Nhị nên đổi người kêu, chức vị của Âm Nhị nên có người thay!

Hắn đã quyết định, muốn ở trước khi Y Nhân lên đảo, đem Thương Vân đảo rửa sạch một lần, không để cho bất kỳ một người nào có thể lợi dụng Tô Y Nhân uy hiếp hắn tồn tại!

"Trong phủ có chương nhân pháp trận, các người ngự kiếm phi hành sẽ không bị đám tục nhân phía ngoài thấy. Chờ bay lên trời, ta cho các người buông thả thuật ẩn thân." Âm Ngọc Phong lạnh mặt nói.

"Chớ cọ cọ xát xát, chúng ta sớm một chút tìm được sự phụ, tính mạng sự phụ là hơn một phần bảo đảm." Tô Y Nhân thúc giục, một tay ôm tiểu Hắc Bạch một tay văng một phép thuật lên Phượng Hoàng vũ y, bay đến giữa không trung.

Tô Khả Nhi cùng Kỳ Xuân Dương thấy vậy lập tức xuất ra pháp kiếm bọn họ.

Phượng Hoàng ngửa mặt lên trời mở rộng hai cánh tay, dưới chân giống như đột nhiên đẩy tới khí, đột nhiên bay về phía bầu trời.

Tùng Nhân đem bồn hoa cầm trong tay vừa để xuống trong tay Kỳ Xuân Dương, lời kéo Hoa Mai trở về trong bản thể đi.

Kỳ Xuân Dương ôm bồn hoa nhảy lên Liệt Hỏa pháp kiếm của hắn, hội hợp cùng Tô Khả Nhi đã ngự kiếm phi hành trôi lơ lửng ở không trung.

Âm Ngọc Phong còn đứng ở mặt đất giờ tay phải lên ngón trỏ ngón giữa hướng bầu trời bắt đầu vẽ phù nguyên rửa, từng đạo chữ viết cổ quái màu xanh nhạt từ đầu ngón tay hắn chia ra, hướng Tô thị tỷ muội, Kỳ Xuân Dương, Phượng Hoàng bay đi, sau đó biến mất trước mặt bọn họ.

Hắn ngay sau đó bay lên bầu trời.

"Cung tiễn chủ nhân, chủ nhân một đường bình an." Âm Đại cùng Âm Tam Thập Tứ ngửa mặt lên trời cung tiễn Âm Ngọc Phong.

Hai người bọn họ cũng biết bí mật phân thân của chủ nhân, tự nhận rất nhiều chuyện cũng chỉ cần phân thân chủ nhân đi ra chống đỡ tràng diện là được, nhưng chủ nhân lâu dài không trở về Thương Vân đảo thủy chung có chút không ổn.

Âm Ngọc Phong lạnh lùng liếc về mặt đất một cái, sau đó nắm lấy Tô Y Nhân cứng rắn muốn xúm lại cùng Tô Khả Nhi, phi hành hướng phương nam.

"Đợi chút, Âm Ngọc Phong, ta có chút lời lẽ muốn cùng tỷ tỷ nói."

Tô Y Nhân bị bắt mang theo bay nhanh nhất thời có chút nóng nảy, nói, "Ta còn chưa kịp nói cho nàng biết quan hệ giữa tỷ muội chúng ta cùng Vạn Hoa cung."

"Lúc nghỉ ngơi người lại nói ra hoài nghi của người." Âm Ngọc Phong bình tĩnh nhắc nhở, "Không cần nói quá nhiều, bởi vì 'Tô Y Nhân' là người bên trong cục, không thể nào dứt khoát lưu loát thoát khỏi mầu mù thân tình cùng ân oán tình cừu giữa mấy đời người."

"Ân, ta chỉ biết nói sự phụ giết con trai Hồng Nguyệt phu nhân, Hồng Nguyệt phu nhân muốn báo thù. Nàng đáng đáp cùng Hồng Nguyệt phu nhân vô

cùng tương tự, ta hoài nghi nàng cùng Hồng Nguyệt phu nhân có liên hệ máu mủ, ta cùng nàng rất có thể không phải là tỷ muội song sinh ruột thịt. Ngó, ta có lẽ có thể nói ta là mẫu thân từ trong thùng rác nhặt được."

Tô Y Nhân cố gắng suy đoán Tô Y Nhân chân chính biết cừu hận giữa sư phụ cùng Hồng Nguyệt cung chủ, thấy tỷ tỷ đích dung mạo tựa như Hồng Nguyệt phu nhân sau sẽ sinh ra nghi ngờ.

"Trong thùng rác nhặt được?" Khóe miệng Âm Ngọc Phong lộ ra một cái cười, "Ta phái người điều tra qua, thiên kim Tô gia quả thật sinh một đôi nữ anh sinh đôi. Thiên kim Tô gia kể từ bị Tô lão gia đuổi ra khỏi nhà sau, dựa vào giặt, khâu vá sửa lại quần áo, thỉnh thoảng đi xin ăn mà sống. Hai nữ nhi của nàng nếu như mất đi một, nàng căn bản không thể cũng không có năng lực nuôi dưỡng một nữ anh nữa. Trong người bình thường tỷ lệ ra đời trẻ nít thiên phú linh căn rất nhỏ, Tô Y Nhân cùng Tô Khả Nhi đồng thời có linh căn, chỉ có thể là di truyền từ phụ hệ. Cho nên mặc dù Tô Y Nhân cùng Tô Khả Nhi dung mạo không phải là rất giống, nhưng đúng là tỷ muội song sinh."

Hắn ngay sau đó lại dùng góc độ thầy thuốc chứng minh, "Tô Y Nhân cùng Tô Khả Nhi dung mạo không phải là rất giống, nhưng thân cao hình thể màu da cũng chênh lệch không có mấy, từ bóng lưng nhìn, các người là hoàn toàn giống nhau."

"Nga nga, có thật không?" Tô Y Nhân suy nghĩ một chút, nói, "Ta còn là suy nghĩ lại một chút, Tô Y Nhân chân chính sẽ đổi mặt chuyện này thế nào."

Tiên quân sư phụ hắn cho rằng nàng nhất định sẽ khóc rống đi ôm bắp đùi cung chủ Vạn Hoa cung, sau đó suy nghĩ thế nào mới có thể trở thành thiếu cung chủ Vạn Hoa cung.

Tỷ tỷ Tô Khả Nhi có thể sẽ vì hóa giải cừu hận giữa tiên quân sư phụ cùng cung chủ Vạn Hoa cung, lôi kéo nàng cùng nhau nhận tổ quy tông.

Ta bây giờ là Tô Y Nhân, ta tuyệt không muốn một nữ nhân ai cũng có thể làm chồng sẽ còn mài kính làm thân nhân!

"VW"Hcd

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91

Nửa đường lúc nghỉ ngơi, Tô Y Nhân liền đem Tô Khả Nhi kéo đến một địa phương tương đối bí ẩn, có thể phòng được lỗi tai cực kỳ bén nhạy của các tu sĩ, nói cho nàng biết dung mạo Hồng Nguyệt cung chủ của Vạn Hoa cung cùng nàng cơ hồ là từ một khuôn đúc đi ra.

"Theo đầu mối tự ta nắm giữ, ta hoài nghi chúng ta là tôn nữ ruột của Hồng Nguyệt cung chủ, sư phụ cùng chúng ta có thù giết cha. Chẳng qua sư phụ là tu sĩ rất chính phái, ta tin tưởng người bị hắn giết chết nhất định có chỗ đáng giết, cho nên ta sẽ không nhận thân, lại không thể bởi vì sư phụ giết chết phụ thân chúng ta liền từ nay cừu hận hắn." Tô Y Nhân rất nghiêm túc nói.

Tô Khả Nhi sợ ngây người, môi anh đào run run hồi lâu mới lên tiếng, "Sư phụ đối với chúng ta có ân, chúng ta tự nhiên không thể quên ân phụ nghĩa. Nguyên nhân phụ thân chúng ta bị giết, ta..... ta tin tưởng suy đoán của người phụ thân chúng ta không phải là người tốt. Hồng Nguyệt cung chủ mặc dù chưa từng thấy qua chúng ta, nhưng nếu như suy đoán của người là thật, chúng ta cho dù có thực lực cũng không thể đối với nàng hạ sát thủ. Biện pháp tốt nhất là, hóa can qua thành ngọc bạch." Hai hàng nước mắt trong suốt xẹt qua gò má tuyết non.

Khi còn nhỏ là mẫu thân khổ cực nuôi dưỡng nàng cùng muội muội, nàng đối với phụ thân trong truyền thuyết hoàn toàn không có cảm giác, còn đã từng bởi vì trên đường người biết chuyện ngôn ngữ lạnh lẽo mà ghi hận phụ thân vứt bỏ ba người mẹ con các nàng. Nàng chẳng qua là không nghĩ tới, phụ thân vứt bỏ các nàng là bởi vì cha bị người giết, càng không có nghĩ tới phụ thân là ác đồ bị sư phụ tru diệt.

Đúng rồi, phụ thân không phải là người tốt! Người bình thường cùng tu sĩ bất đồng, vô cùng quan tâm danh phận, hắn và mẫu thân chẳng qua là người bình thường chung một chỗ, lại cho tới bây giờ không vì danh dự của mẫu thân mà suy nghĩ, chưa từng tính toán hướng chủ nhân Tô phủ, ông ngoại của các nàng cầu hôn hẳn coi như biết mẫu thân cho hắn sinh một đôi nữ nhi, cũng chưa chắc sẽ gánh vác trách nhiệm làm trọng phu cùng phụ thân!

Mặc dù đối với chuyện của thế tục thấy không nhiều lắm, nhưng Tô Khả Nhi bằng tuyết thông minh còn là liên tưởng ra rất nhiều chuyện, thật sâu vì mẫu thân không đáng giá, vì sư phụ mình giết chết phụ thân mình mà phiền muộn phải âm thầm rơi lệ.

Hóa can qua thành ngọc bạch? Cũng biết người sẽ nói như vậy!

Tô Y Nhân tròn mắt một cái, nói, "Hồng Nguyệt cung chủ chỉ là tổ mẫu trên máu mủ của chúng ta, nàng cho tới bây giờ không có cùng chúng ta tiếp xúc qua, nàng dựa vào cái gì muốn buông tha cho mối thù giết con, cùng sư phụ hóa can qua thành ngọc bạch? Thời điểm ở Tú Dương trấn, ta đã thấy nàng, nàng cư nhiên lộ ra nửa bả vai, vọng tưởng quyến rũ Âm Ngọc Phong. Di truyền đến huyết mạch thứ người như thế, ta cảm thấy xấu hổ."

"Tỷ tỷ, nàng rất thế lợi. Nếu như nàng tìm được chứng cứ chúng ta đúng là cháu gái nàng, nhất định sẽ yêu cầu chúng ta nhận tổ quy tông. Nàng có một đoàn đệ tử thân truyền, trong cung còn nuôi một ít bé gái lấy nàng là trời, nàng chưa chắc sẽ muốn thân tình của chúng ta. Lý do nàng nhận chúng ta là tất nhiên là vì ích lợi."

"Người có tiền quân sư phụ, có vị hôn phu Kỳ Xuân Dương tiền đồ không thể đo lường, có quý tướng Chiến Thiên Cương có thực thể là có thể sống lại, còn có linh sủng Hòa phượng hoàng, người có thể gia tăng thể lực Vạn Hoa cung!"

"Nàng tin tưởng hơn, chỉ cần Âm Ngọc Phong có thể một mực cùng chịu ta, Âm Ngọc Phong chính là núi dựa cường đại nhất của Vạn Hoa cung!"

Tô Y Nhân khuyên hết lời, "Mặc dù Âm Ngọc Phong nói không cứu sư phụ chúng ta, nhưng hẳn bảo vệ ta thật ra thì chính là thay đổi cách nói giúp một tay cứu sư phụ chúng ta. Cho nên, tỷ tỷ, người còn là mang theo dịch dung pháp khí, đừng để cho Hồng Nguyệt cung chủ phát hiện chúng ta cùng nàng có liên hệ máu mủ."

"Cái này..... Hồng Nguyệt cung chủ mất con, trong lòng nhất định vô cùng bị thương, cho nên mới phải cố chấp tìm sư phụ báo mối thù giết con. Nếu để cho nàng biết sư phụ tỉ mĩ nuôi dưỡng hai cháu gái nàng, cứu hận của nàng đối với sư phụ có lẽ sẽ giảm bớt rất nhiều." Tô Khả Nhi mặt lộ chán chờ, lòng đang lao đảo lay động.

"Người ngàn vạn chớ làm chuyện ngu tự bộc lộ thân phận!" Tô Y Nhân vội vàng đối với Tô Khả Nhi vốn rất ngây thơ nói, "Người chưa từng biết chuyện của Vĩnh Thái đế quốc Tu Chân Giới, ta đi theo Âm Ngọc Phong ngược lại biết không ít. Vạn Hoa cung thật sự là thanh danh bừa bãi!"

"A?" Tô Khả Nhi không rõ cho nên nhìn Tô Y Nhân.

"Nữ nhân Vạn Hoa cung hành động phóng đảng vô sỉ. Các nàng không chỉ có khắp nơi câu đáp nam nhân, nam tu sĩ thái dương bồ âm, còn, còn....." Tô Y Nhân dừng một chút, áp a áp ứng nói, "Các nàng sẽ mài kính."

Tô Khả Nhi vô cùng khiếp sợ hành động của người ở Vạn Hoa cung, nhưng đối với mài kính hoàn toàn không biết.

"Mài kính ý tứ chính là nữ nhân cùng nữ nhân cời hết y phục lẫn nhau an ủi." Tô Y Nhân cắn răng nói.

Tô Khả Nhi nhất thời cau mày thật chặt, gương mặt không dám tin.

"Tỷ tỷ, người nếu để cho Hồng Nguyệt cung chủ thấy mặt của người, nàng nhất định sẽ đánh hỏi cặn kẽ. Người là cháu gái cung chủ Vạn Hoa cung sẽ để cho rất nhiều người khinh bỉ người, hơn nữa bên cạnh người trước sau xuất hiện ba nam nhân ta là không có vấn đề danh dự hay không danh dự, nhưng ta muốn Âm Ngọc Phong khẳng định không muốn vô duyên vô cớ trở thành phía hậu đài của Vạn Hoa cung, lại càng không vui lòng trở thành cháu rể Vạn Hoa cung."

Tô Y Nhân hai tay bắt lại hai cánh tay Tô Khả Nhi khẩn cầu, "Sư phụ biết quan hệ giữa chúng ta cùng Hồng Nguyệt cung chủ, hẳn ở dưới tình huống có thể tự vệ cũng sẽ không đối với Hồng Nguyệt cung chủ hạ sát thủ Âm Ngọc Phong sẽ bởi vì ta mà không đối với Hồng Nguyệt cung chủ hạ độc thủ. Cho nên, tỷ tỷ người đừng lòng đồng tình bộc phát, chủ động đi ra ngoài nhận thân."

"Tỷ tỷ, chúng ta là con em danh môn chính phái Thiên Thành cung của Nam Tường quốc, khuê dự của chúng ta còn là rất trong sạch. Vì sư phụ, tỷ phụ, Thiên Cương ca ca, còn có Âm Ngọc Phong, người liền đem điều bí mật này giấu ở trong bụng, từ hôm nay trở đi mang theo dịch dung pháp khí, không nên để cho nhân sĩ vĩnh thái Tu Chân Giới thấy mặt của người." Tốt nhất cách xa nữ nhân Vạn Hoa cung, tránh cho thuận theo đại cương thiết định trong nguyên văn của tác giả biểu tỷ —— người bị một người Nữ chân bách hợp dây dưa tới!

Tô Khả Nhi cân nhắc hơn thiệt sau rất nhanh đón nhận đề nghị của Tô Y Nhân, từ trong bạch ngọc thủ trạc lấy ra dịch dung pháp khí của nàng —— cặp tóc thanh ngọc ngân Hoa Mai mang tới trên đầu, trong nháy mắt biến thành thiếu nữ xấu xí lông mày thô ngắn, mắt cua, đôi môi dày, thân mình có thể so với bàn giặt quần áo.

Tô Y Nhân nhất thời vui vẻ, cười nói, "Đi, chúng ta đi qua, nhìn tỷ phụ sẽ là biểu tình gì." Đáng tiếc bây giờ là ban ngày, Chiến Thiên Cương không có phương tiện hiện hình, nếu không thật muốn xem biểu lộ bọn họ có nhất trí hay không.

"Người nghĩ xem cuộc vui?" Tô Khả Nhi thu hồi bị thương khẽ cười nói, "Đáng tiếc, tỷ phụ người đã sớm biết ta có cái dịch dung pháp khí này, còn xem qua bộ dáng xấu xí của ta sau khi mang theo pháp khí." Dương ca bởi vì có nàng nhắc nhở trước, cũng không có lộ ra cái vẻ mặt kinh ngạc gì.

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, Tô Y Nhân liền vội vàng kéo Tô Khả Nhi nói, "Tỷ tỷ, ta chỗ này có chút thứ tốt đưa cho người, người nhất định phải đáp ứng giữ bí mật cho ta."

Khó được Âm Ngọc Phong không có giám thị nơi này, khó được thần giám thị Hắc Bạch bản thu nhỏ lặt vặt giả bộ đáng yêu của hắn không có quần tới đây, nàng muốn đem đồ trước kia vì tỷ chuẩn bị đưa cho tỷ tỷ.

"Thứ tốt?" Tô Khả Nhi hình tượng thiếu nữ xấu xí lo âu nói, "Người chẳng lẽ lại từ Âm đảo chủ nơi đó đòi đồ tốt? Đừng như vậy, làm người không thể quá tham lam, người tham vật của hắn cẩn thận bị hắn chán ghét."

Lần trước muội muội đưa nàng thứ tốt là đan dược tu luyện cực phẩm Âm Ngọc Phong tự tay chế luyện, kết quả để cho bọn họ từ trong đó đạt được chỗ tốt lớn lao. Nhưng là, cho dù là muội muội điểm xuất phát là vì nàng tốt, nàng cũng không thể để cho muội muội trở nên thích chiếm đồ của người khác giống như trước.

Tô Y Nhân từ trong mực xanh biếc lan ngọc bài lấy ra một cái túi vải, nói, "Tỷ tỷ, ta nhưng cho tới bây giờ không có tham đồ của Âm Ngọc Phong, trên người ta một ít đều là chính hắn cưỡng bách đưa cho ta. Tỷ tỷ, đây là tiểu pháp khí ta từ Âm Ngọc Phong không biết bằng đường tắt nào lấy được, phần lớn là y theo pháp khí Âm Ngọc Phong đưa ta mà sao chép ra ngoài. Ta khẳng định không muốn những thứ pháp khí dư thừa này, dứt khoát sẽ đưa cho

ngươi. Chẳng qua, ngươi không phải vạn bất đắc dĩ, không muốn sử dụng ở trước mặt Âm Ngọc Phong."

Không gian sao chép đã sao chép ra tất cả tiểu pháp khí thời gian hao tổn ngắn của nàng. Nàng rất muốn sao chép phượng hoàng vũ y. Đáng tiếc phượng hoàng vũ y quá cao cấp, sao chép cần thời gian quá dài, nàng không thể làm gì khác hơn là giống như trước một dạng một nhóm một nhóm sao chép các loại đan dược, để ngừa bất trắc.

"Pháp khí!"

Tô Khả Nhi nhất thời giật mình, giương mắt nhìn nơi xa Âm Ngọc Phong đang nói chuyện cùng Kỳ Xuân Dương và Tùng Nhân, áp thấp cổ họng cảnh cáo nói, "Âm đảo chủ không phải là tu sĩ bình thường, trong mắt của hắn không tha cho một viên hạt cát, ngươi nếu là dám làm chuyện thật xin lỗi hắn, hắn sẽ dùng thủ đoạn tàn khốc ngươi không đoán nổi hành hạ ngươi." Các nàng ở hai tháng trước tại Tinh Lâm trang đã gặp gỡ chính là vết xe đổ lúc trước!

"Hoàn toàn không phải là giống như ngươi nghĩ." Tô Y Nhân dở khóc dở cười, nói, "Ta so ngươi còn phải hiểu rõ hắn, ta làm sao dám phản bội hắn?" Nàng nếu như phản bội hắn, xui xẻo không chỉ là nàng, còn có một đám người cùng nàng không có liên hệ một tia một chút nào!

"Thu nhanh lên một chút, không phải vạn bất đắc dĩ không muốn dùng ở trước mặt hắn." Nàng dặn dò.

Nếu muội muội nói chính nàng đều có, đưa cho mình đều là dư thừa, Tô Khả Nhi cũng chưa có cự tuyệt nữa, nhận lấy túi nhỏ bỏ vào trong bạch ngọc thủ trục, chờ có thời gian rảnh nhìn lại là cái pháp khí gì, sử dụng như thế nào. Có chỗ ích lợi gì.

Các nàng tay trong tay trở về địa phương Âm Ngọc Phong Kỳ Xuân Dương bọn họ đang đứng. Phượng Hoàng giương mắt, kinh ngạc hỏi, "Khả Nhi, ngươi thế nào đeo lên cái này?"

Tô Khả Nhi nghiêm trang nói, "Chúng ta sẽ gặp phải rất nhiều tu sĩ, vì để tránh cho gương mặt ta đây sẽ dẫn tới phiền toái, ta quyết định dịch dung."

Mặt của ngươi thật có thể mị hoặc vô số nam nhân.

Phượng Hoàng trong lòng thầm nhủ, lập tức liền cảm ứng được Tô Khả Nhi truyền tới trận trận bất đắc dĩ cùng ưu thương chủ nhân cùng linh sủng có thể tâm linh cảm ứng.

"Ân, đeo lên cái này tốt." Kỳ Xuân Dương gật đầu liên tục. Con ngươi ôn hòa đều là hài lòng.

Dịch dung pháp khí che dấu tai mắt người linh khí lay động mặc dù rất nhỏ, nhưng như cũ có thể bị tu sĩ thực lực lục thất phẩm cảm ứng được tới. Tô Khả Nhi dịch dung sau, người của Vạn Hoa cung cũng sẽ không kinh ngạc, mà đảo móc ra Tô thị tỷ muội cùng Hồng Nguyệt cung chủ Vạn Hoa cung có liên hệ máu mủ. Chẳng qua, các ngươi còn là sơ sót một chút.

Âm Ngọc Phong hướng Tô Y Nhân truyền đi ánh mắt tán dương, nhàn nhạt nhắc nhở, "Y Nhân, chờ lúc Hoa Mai hóa hình rồi đi bán thể, ngươi nhất định phải đem dịch dung pháp khí của ngươi lấy ra cho Hoa Mai dùng."

Mọi người nhất thời chột hiểu ra, thời điểm Hoa Mai hóa hình lấy Tô Khả Nhi làm nguyên mẫu tổ, mặt của Hoa Mai cùng ngũ quan cũng tựa như Hồng Nguyệt cung chủ.

Tiểu Hắc bạch ngồi ở bên chân Âm Ngọc Phong kêu lên, "Nữ chủ nhân, có phải ngươi cũng phải đem mặt che kín hay không a, không có dịch dung pháp khí liền che lụa trắng tốt lắm. Ngươi cũng rất đẹp, mơ hồ sẽ lộ ra vô cùng tiên linh mờ ảo nga."

Tô Y Nhân chỉ một cái khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng xinh đẹp của mình, dương dương đắc ý nói, "gương mặt này có độc để đại nhân bảo vệ, không cần che." Tất cả vật của độc để đại nhân, người dùng tới nào mời trước hết nghĩ sẽ sinh ra hậu quả gì lại nói!

Đối với Tô Y Nhân sùng bái tín nhiệm lực lượng cùng thể lực của mình như thế, lòng của Âm Ngọc Phong rạo rực từng vòng rung động.

Hai tay hắn đặt sau lưng, giọng nói lạnh lẽo nói "Người của bốn đảo chủ, kẻ vọng động chết!"

Cũng biết hắn sẽ nói loại lời khí phách này!

Mọi người hai mặt nhìn nhau, lòng có cảm ứng lẫn nhau cười cười, nhìn sang sắc trời, bắt đầu lên đường.

;>M

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duỗi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

Quần sơn Kim Dương của Uyển Bình châu ở vào nam bộ của Vĩnh Thái đế quốc. Đoàn người Tô Y Nhân bọn họ từ tập trấn Hắc Giang biên cảnh phía bắc của đế quốc bay về phía nam bộ, ban ngày kể đêm, trừ dừng lại nghỉ ngơi khôi phục linh khí, đại khái cũng cần dùng hết thời gian ba ngày hai đêm mới bay vào trong địa phận Uyển Bình châu.

Tô Khả Nhi lòng như lửa đốt, nhưng coi như là Âm Ngọc Phong bắt phẩm tu sĩ như vậy, cũng còn là thân thể máu thịt, không cách nào trong nháy mắt xuất hiện ở ngoài ba ngàn dặm.

"Sư phụ không có việc gì, hẳn là thất phẩm tiên quân." Tô Y Nhân an ủi Tô Khả Nhi như vậy, đem túi nước cầm trong tay đưa cho nàng.

Nàng đối với an nguy của tiên quân sư phụ ngược lại không phải là quá lo lắng, nàng lo lắng là tác giả biểu tỷ hóa bút thành đao, tàn nhẫn pháo thí rơi mấy nam chủ nguyên định, chỉ cất giữ một vị trong đó, tới cái kết cục 1V1 HE.

Cái thế giới này nàng đã nói không rõ là chân thật còn là hư ảo nữa, nàng chỉ biết là, tỷ tỷ cùng mấy tỷ phụ đã sinh ra tình cảm, mất đi bọn họ nàng sẽ thương tâm. Kết cục đại đoàn viên luôn so với kết cục HE mang có bi thương cùng tiếc nuối tốt hơn. Tỷ tỷ hiện có mấy nam nhân, chỉ cần tự nguyện, còn là cũng ở lại bên cạnh tỷ tỷ tốt lắm. Biền đảm sinh sống loại chuyện đó, là nội bộ phân tranh của tỷ tỷ nhà bọn họ, chỉ cần không làm lớn chuyện, nàng không có lập trường những tay.

"Đúng vậy, sư phụ là tiên quân." Nhận lấy túi nước cũng không có tâm tình uống một hớp nước Tô Khả Nhi làm bầm tụt an ủi, chân mày khóa nồng nặc u buồn như cũ. Kể từ nghe nói cung chủ Vạn Hoa cung cũng là thất phẩm tiên quân, còn có thể mời được tận mấy tiên quân ngang hàng cấp trợ chiến, nàng đối với an toàn của sư phụ hoàn toàn mất đi lòng tin.

Thấy Tô Y Nhân lần nữa an ủi Tô Khả Nhi tâm thần bất định, Âm Ngọc Phong rút cục không nhịn được, lãnh lệ nói, "Lãnh Tu Trúc trước mắt còn chưa có chết!"

"Đạo chủ, người xác định?" Tô Khả Nhi vội vàng hỏi. Nghe được đại nhân so với mình còn hiểu thực lực của sư phụ nói như vậy, nàng phảng phất ăn vào một viên thuốc an thần.

Âm Ngọc Phong băng bó gương mặt tuần tú thanh gầy âm lãnh nói, "Lãnh Tu Trúc trước mắt bị vây ở trong quần sơn. Ta điều phái một ít nhân thủ phụ cận Kim Dương vào núi âm thầm trở nhiều Vạn Hoa cung truy tung bọn họ."

Lãnh Tu Trúc là cao thủ kiếm thuật bậc nhất, còn là đại sư pháp thuật thủy mộc song linh căn, hoàn toàn có thể bằng địa hình phức tạp của Kim Dương quần sơn cùng khu rừng rậm rạp tạm ứng đối với đông đảo môn đồ Vạn Hoa cung, Vạn Hoa cung mời tới các tu sĩ.

"Thật tốt quá. Âm Ngọc Phong, sư phụ ta nhất định có thể kéo tới chúng ta đi cứu hắn." Tô Y Nhân hưng phấn nói. Âm Ngọc Phong có thể nói là một trong những người hiểu rõ nhất tiên quân sư phụ trên thế giới này, hẳn nói tiên quân sư phụ trước mắt không có chết, kia tiên quân sư phụ liền nhất định không có chết.

Tô Khả Nhi đỏ mắt hướng Âm Ngọc Phong lạy xuống, cảm tạ hắn bất kể hiềm khích lúc trước? ra tay cứu giúp sư phụ các nàng.

"Đừng cảm ơn ta quá sớm. Người làm có thực lực ta phân phái ở Uyển Bình châu không nhiều lắm, Lãnh Tu Trúc tiểu tử kia có thể kiên trì bao lâu ta cũng không biết."

Âm Ngọc Phong lạnh lùng nói, "Người có thời gian lo lắng, còn không bằng an định tâm tới khôi phục linh lực nhanh lên một chút."

Người làm tính Âm có thể chạy tới Kim Dương sơn, có năng lực âm thầm ngăn trở đông đảo tu sĩ Vạn Hoa cung quả thật có mấy, nhưng hắn có hai lần đem phân thân phái đến trong quần sơn, tìm kiếm hành tung Lãnh Tu Trúc, âm thầm xuất thủ nháy mắt giết người của Vạn Hoa cung.

Thuật phân - thân là pháp thuật thần kỳ "Tiên" cấp thất phẩm tu sĩ mới có năng lực ném thử học tập. Phân - thân có thể trong nháy mắt xuất hiện ở địa phương bản thể hy vọng hắn xuất hiện, bản thể cũng có thể đem tự thân linh lực cùng ý thức toàn bộ dời đi đến trên người phân - thân, cho nên, hẳn là hoàn toàn có thể một mình đem Lãnh Tu Trúc cứu ra. Nhưng là, bây giờ nội tâm hắn rất mâu thuẫn, mâu thuẫn mình có nên tự mình ra tay cứu Lãnh Tu Trúc hay không, cứu cái kẻ có tội còn chưa ra đời liền đem gia đình hạnh phúc vốn có của hắn phá hủy phải tan nát.

Mọi người đang dùng cơm nghe lời của hắn, nắm chặt thời gian gặm lương khô, gặm xong lương khô rót hai cái nước, dùng Tô Y Nhân Âm Ngọc Phong? hữu tình cung cấp cực phẩm tỳ linh kim đan, cố gắng hấp thu thiên địa linh khí khôi phục linh lực mình bị hao tổn nghiêm trọng.

Trưa ngày thứ ba, quần sơn liên miên xuất hiện ở trước mắt đoàn người Tô Y Nhân. Đỉnh nhọn của Kim Dương quần sơn trùng điệp hàng động tung hoành, Thanh Nguyên tiên quân trước mắt ở địa phương nào, người của Vạn Hoa cung lại đang vị trí nào? Bọn họ ngồi ở dưới chân một tòa núi cao lẫn ranh quần sơn, bắt đầu khôi phục linh lực một lần cuối cùng. Giữa tu sĩ cao cấp chiến đấu pháp thuật có thể từ trên trời cao bị quan sát được, bọn họ sẽ ở bầu trời Kim Dương quần sơn tuần tra, tùy thời gia nhập chiến đấu.

Âm Ngọc Phong mặt âm lãnh đứng ở dưới một tàng cây, hai tròng mắt khép hờ, phảng phất đang trầm tư.

Tô Y Nhân thu công đứng dậy, đi tới trước mặt hắn thúc giục hắn, chỉ thấy thần sắc hắn ngưng trọng.

"Âm Ngọc Phong, tất cả chúng ta đều chuẩn bị xong." Nàng nói. Nơi này cũng chỉ có nàng dám không có chút nào dự cảnh đi tới bên cạnh hắn nói chuyện.

Đột nhiên mở hai mắt ra, Âm Ngọc Phong nói, "Phượng tây nam bên ngoài bốn mươi dặm một ngọn núi hơi lùn một chút tròn một chút, ước chừng chỗ

giữa sườn núi."

Bên kia, Lãnh Tu Trúc cùng hai bằng hữu nhiệt tình chính nghĩa của hắn đang lâm vào Hồng Nguyệt cung chủ Vạn Hoa cung cùng mấy mặt thủ thực lực không kém của cung chủ vây công. Phân - thân của hắn lặng yên không một tiếng động núp ở trên một gốc cây đại thụ rậm rạp, bàng quan chiến đấu.

Tô Y Nhân lập tức hiểu, kêu lên, "Chúng ta lập tức bay hướng bên kia."

Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương đã sớm chuẩn bị xong lập tức ngự kiếm bay lên không trung, bay nhanh hướng phương hướng Âm Ngọc Phong nói. Phượng Hoàng tốc độ phi hành kể dưới Âm Ngọc Phong càng là hoàn toàn khôi phục nguyên thân, ngược cổ phượng thon dài uyển mỹ phát ra thanh ngâm dài vang dội bầu trời, hóa thành một đoàn ngọn lửa cực lớn lao thẳng tới mục đích.

Tiểu Hắc Bạch đang cầm bông hoa nhìn lên bầu trời, quai kêu nói, "Bọn họ đây là đi liều mạng sao?"

Bởi vì một đường đều phải phi hành, Tùng Nhân Hoa Mai còn không có học được vũ không thuật dứt khoát cũng không hóa hình đi ra. Kỳ Xuân Dương phải chiến đấu, cho nên bông hoa trồng bản thể Tùng Nhân cùng Hoa Mai đem giao cho gấu mèo Hắc Bạch tinh thông một pháp thuật bảo vệ.

"Lấy thực lực tỷ tỷ phụ ta cùng Phượng Hoàng, bọn họ quả thật muốn liều mạng." Tô Y Nhân nói, hai cánh tay mở ra phượng hoàng vũ y, bằng vào lực lượng phi hành của phượng hoàng vũ y bay lên trời.

Âm Ngọc Phong mò lên tiểu Hắc Bạch muốn giơ chân nhảy một cái bay trên trời, phá lệ lôi kéo Tô Y Nhân từ từ bay. Tô Y Nhân nhất thời sẽ lo lắng, kêu lên, "Thật nhanh chút, ta muốn đi cứu sư phụ."

Âm Ngọc Phong mặt mũi nghiêm túc nói, "Người biết thuật phân - thân sao?"

Phân - thân hắn đang ở dưới tình huống bình thường có ba phần tu vi của bản thể hắn, nói cách khác hắn thi triển thuật phân - thân sau, thực lực bản thể chỉ có bảy phần. Đối mặt nữ thất phẩm tiên quân Hồng Nguyệt cung chủ, ba mặt thủ thực lực thất phẩm tu sĩ của cung chủ, đông đảo môn đồ cung chủ chiêu mộ tới những thứ mặt thủ thực lực không kém kia, hắn không dám chủ quan, nhất định phải thu hồi phân - thân. Mà lúc thu hồi phân - thân, không dám để cho Tô Y Nhân rời đi tầm mắt mình, hắn thế tất sẽ bị Tô Y Nhân phát hiện bí mật phân - thân của hắn.

"Thuật phân - thân? Ta giống như nghe nói tu sĩ cấp bậc tiên quân là có thể học tập thuật phân - thân rồi."

Tô Y Nhân không khỏi tròn to hai mắt hỏi, "Người đã học được? Phân - thân người đang ở nơi nào, hắn là dạng gì?"

Thân thể nguyên chủ của nàng cũng không biết thuật phân - thân, nhưng nàng vừa bị Âm Ngọc Phong nhắc nhở liền lập tức nhớ liên quan tới tác giả biểu tỷ trong lúc phân chia cấp bậc tu sĩ, đem tiên cảnh giới tu sĩ định vì tình nguyên có thể tạo thành phân - thân, các loại pháp thuật to lớn thành người.

"Phân - thân của ta trước mắt đang ở bàng quan Lãnh Tu Trúc chiến đấu." Âm Ngọc Phong nói, hai tròng mắt ngưng mắt nhìn Tô Y Nhân. Bí mật bị phát hiện có thể coi là tình thế nhỏ trong cuộc sống, nhưng cũng có thể bị làm thành lừa gạt!

"Thảo nào người chắc chắn sư phụ ta sẽ không chết như vậy đây, thì ra là người có thể lợi dụng phân - thân hiểu rõ tình huống bên kia."

Tô Y Nhân nhất thời yên lòng, cũng không vội vã chạy tới sư phụ bên kia cứu giá nữa. nàng là nữ xứng sao, chuyện cao thượng hãy để cho nữ chủ tỷ tỷ làm đi.

"Y Nhân, chẳng lẽ người không có nghĩ tới ta ở bên cạnh người có thể chẳng qua là cái phân - thân sao?"

Âm Ngọc Phong kinh ngạc hỏi, "Chẳng lẽ người không cảm thấy ta sẽ sử dụng phân - thân đối phó người sao?"

Tô Y Nhân nhất thời ngửa mặt nghiêm túc quan sát Âm Ngọc Phong ôm eo nhỏ nhắn của mình, sau đó hỏi, "Phân - thân cũng là người phải không? Tất cả hành động của phân - thân đều là xuất từ ý nguyện bản thể của người có đúng hay không?"

Âm Ngọc Phong vuốt cằm, "Phân - thân cũng là ta. Bản thể cùng phân - thân bất kể ở vào tình huống thế nào, cũng chỉ có một ý thức thức của ta Âm Ngọc Phong." Chẳng qua là sử dụng thuật phân - thân sau, tính tình bản thể hắn sẽ hơi ôn hòa điềm.

"Thân thể có thể chia ra làm hai, còn không cho người phát hiện." Tô Y Nhân miệng đầy tán dương, "Người thật là lợi hại."

Cư nhiên không cảm thấy bị lừa gạt? Ý tưởng của linh hồn đến từ dị thể luôn là có chút bất đồng với người của thế giới này.

Âm Ngọc Phong nhất thời yên tâm một khối đá lớn. Hắn nói, "Chúng ta di chuyển đến bên kia, sau đó ta cùng phân - thân hợp thể. Ta thi triển thuật phân - thân sau, không chỉ có linh lực sẽ bị chia hết một ít, đối mặt năng lực phản ứng với nguy cơ trong nháy mắt còn chưa đủ."

Tô Y Nhân nhất thời hăng hái dâng lên, thúc giục, "Nếu như sư phụ ta bên kia không có nguy hiểm, chúng ta đi trước cùng phân - thân của người hội hợp."

Âm Ngọc Phong vuốt cằm, theo lệ buông thả một thuật ẩn thân, biến mất thân hình hắn và Tô Y Nhân, sau đó đem Tô Y Nhân ôm đến trong ngực, lấy tốc độ cực hạn mà bây giờ hắn có thể đạt tới hướng hắn nói "Phượng tây nam bên ngoài bốn mươi dặm một ngọn núi hơi lùn một chút tròn một chút", vị trí phân - thân hắn hiện tại —— một cổ thụ che trời vô cùng đến gần sân chiến đấu của Lãnh Tu Trúc bay đi.



Khí thể của Phụng Hoàng quá hùng hăng, ở thời điểm phát hiện ngang hông ngọn núi kia không có pháp thuật đối kháng, một vị tu sĩ cười ở trên lưng hắc ưng cực lớn cùng bốn năm tên nam nữ tu sĩ ngự kiếm phi hành ngăn cản đi lên.

"Lưu lang, là linh sủng Phụng Hoàng của Thanh Nguyên tiên quân." Mỹ phụ trẻ tuổi mặc áo đỏ thêu kim tuyến kia nói. Cho dù là ở chiến trường, thanh âm của nàng cũng kiều mỹ, nhanh hơn muốn tích ra nước tới.

"Tài liệu luyện đan hiếm thấy a, ta muốn." Tu sĩ cười ở trên lưng hắc ưng cực lớn cười như điên nói. Tuổi tác đáng ngoài hẳn trên dưới ba mươi, dung mạo rất là anh tuấn, đáng tiếc ánh mắt cuồng ngạo, gương mặt hung hoành.

"Đi tìm chết!" Phụng Hoàng bị ngăn lại đường đi nổi giận quát, mỏ chim vừa giương, một đoàn lửa cháy màu vàng kim từ trong miệng nó phun ra.

Tu sĩ biết Phụng Hoàng là của Thanh Nguyên tiên quân còn dám bay lên ngăn trở đều không phải là hạng người tầm thường. Tu sĩ bị mỹ phụ trẻ tuổi của Vạn Hoa cung xưng là Lưu lang giờ ngang lưng kiếm màu xanh da trời, mà linh sủng hắc ưng hẳn ngồi mạnh quạt hai cánh. Ánh sáng lam nổ bắn ra, cuồng phong đầu khí, đem kim hỏa màu vàng sắp công kích được bọn họ chặn lại.

"Vậy thì ngươi đi tìm chết!" Mỹ phụ trẻ tuổi của Vạn Hoa cung lấy ra một món pháp khí màu vàng xuất ra. Pháp khí màu vàng —— một thanh phi đao nhỏ trong nháy mắt biến thành chín thanh, đao đao đâm về phía Phụng Hoàng.

Kể từ Thiếu chủ Vạn Hoa cung anh tuấn đa tình của các nàng bị Thanh Nguyên tiên quân giết chết sau, cung chủ cùng các nàng mấy đệ tử tu vi cao tập thể bề quan tu luyện. Hai mươi một năm, trừ cung chủ tu vi tăng trưởng không rõ ràng bên ngoài, tu vi của các nàng đều có tiến bộ lớn, rốt cục có thể vì Thiếu chủ báo thù.

Những tu sĩ khác ngay từ đầu sử dụng pháp khí hoặc là thi hành pháp thuật vây công Phụng Hoàng.

Tô Khả Nhi cùng Kỳ Xuân Dương bay không mau bằng phụng hoàng trời sinh chính là vương giả không trung, nhưng bọn hắn toàn lực ngự kiếm phi hành, cũng không có rơi ở phía sau quá nhiều. Tô Khả Nhi rất cơ trí, ở lúc Phụng Hoàng bị đông đảo tu sĩ vây công liên tể xuất thiên la mật. Thiên la mật là pháp khí phòng thân kháng lửa, bỏ rơi đến bên người Phụng Hoàng sử dụng vừa có thể bảo vệ Phụng Hoàng, cũng không lo lắng bị ngọn lửa của Phụng Hoàng đốt thành tro bụi.

"Một cũng không cho bỏ qua." Mỹ phụ trẻ tuổi của Vạn Hoa cung ra lệnh. Vung tay lên, sau lưng nàng bốn tên tu sĩ lập tức chia làm hai đội, chia ra nghênh chiến Tô Khả Nhi cùng Kỳ Xuân Dương.

Quý khí âm lãnh đột nhiên từ trong ngực Kỳ Xuân Dương đại lượng xông ra, ở trong mắt mọi người nhanh chóng ngưng tụ thành một hình người. Hình người càng ngày càng rõ ràng, nguyên lai là một người võ tướng mặc khôi giáp cầm trong tay đại đao máu đỏ.

Quý tướng Chiến Thiên Cương không kịp ban ngày ánh mặt trời sẽ thương tổn tới mình, rồi đi tẩm băng gỗ hộc hiện ra thân quý.

Tô Y Nhân trong trạng thái ẩn thân thấy vậy lập tức thấp giọng nói, "Ta ở lại chỗ này giúp một tay, ngươi đi thu hồi phân - thân bảo vệ sư phụ ta." Âm Ngọc Phong vũ không thuật tốc độ phi hành so Phụng Hoàng toàn lực phi hành còn nhanh hơn một chút, hắn ôm Tô Y Nhân sắp vượt qua Phụng Hoàng bị ngăn lại đường đi.

"Một lục phẩm vũ tu một ngũ phẩm pháp tu, bốn tứ phẩm pháp tu, một linh sủng thực lực tứ phẩm." Âm Ngọc Phong đạm mạc nói, "Nếu như ba người bọn hắn ngay cả cửa ải này cũng không xông tới, còn là đừng đi chịu chết nữa." Ôm Tô Khả Nhi cùng tiểu Hắc Bạch tiếp tục bay nhanh, cùng phân - thân mình vẫn còn ở giám thị Lãnh Tu Trúc bên kia hội họp.

Vũ tu sĩ chủ tu linh lực cùng vũ kỹ, thuộc về người tu luyện pháp thuật pháp tu sĩ chủ tu linh lực cùng pháp thuật, tu sĩ không luyện vũ hoặc là luyện một chút quyền luyện thân thể.)

s>

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93

Địa động sơn ở lung lay, tiếng gió gào thét, sấm giữa trời quang, liệt hỏa hùng hực, khói dày đặc cuộn cuộn. "Tiếng chuông" tiếng va chạm của vũ khí kim loại, "ùng ùng ~~~ đâm rồi..... hoa lạp ~~~" - tiếng các loại pháp thuật đối kháng, cùng với tiếng quát chói tai của song phương giao chiến, điếc tai nhức óc. Phía trước đánh dị thường kịch liệt, phía sau giống nhau náo nhiệt. Âm Ngọc Phong trạng thái ẩn thân mang theo Tô Khả Nhi lặng yên không một tiếng động ẩn hướng phụ cận chiến trường của Lãnh Tu Trúc.

Trên cành cây thật cao, trong đám cành lá thịnh vượng mà rậm rạp, một cái thân ảnh như gió như hoa màu mực xanh lá cây cô tịch đứng thẳng. Ở lúc Tô

Y Nhân cùng Âm Ngọc Phong bay gần, hân hân như băng xoay người, nhìn về bọn họ.

Không, hân là nhìn về phía Tô Y Nhân.

Hân hướng Tô Y Nhân ưu nhã giơ lên cánh tay của hân, cùng động tác trên lộ đài của Minh Thủy hiện ở Kính hồ, Âm Ngọc Phong muốn tiếp nàng đang bay về phía hân một dạng.

Tô Y Nhân kinh ngạc nhìn, đơn giản không dám tin tưởng ánh mắt của mình. Cái phân - thân này cùng Âm Ngọc Phong đang ôm mình hoàn toàn giống nhau như đúc, chẳng qua là hai tròng mắt thâm thúy lạnh như băng phải tựa như đăm đăm ngàn năm, âm trầm đáng sợ hết như nàng lần đầu tiên nhìn thấy Âm Ngọc Phong.

Âm Ngọc Phong đang ôm nàng thấp giọng nói, "Đi qua." Hân buông ra hai tay.

Tô Y Nhân đang lơ lửng không rõ cho nên bay đi hướng Âm Ngọc Phong (phân - thân) vừa giơ tay tiếp nàng, đưa ra tay của nàng. Vị này là phân - thân của Âm Ngọc Phong, có thể nói là một phần của Âm Ngọc Phong. Nếu bản thể Âm Ngọc Phong sủng ái nàng như vậy, hân cái phân - thân này cho dù lộ ra rất âm trầm, hân cũng sẽ không tổn thương nàng.

Cái Âm Ngọc Phong (phân - thân) đó tiếp lấy tay của Tô Y Nhân, bá đạo dùng sức đem nàng kéo vào trong ngực.

A!

Tô Y Nhân thiếu chút nữa phải gọi lên tiếng. Tay của Âm Ngọc Phong này có chút lạnh, nhưng tuyệt đối có máu có thịt! Trong ngực ôm cùng Âm Ngọc Phong ôm nàng mới vừa rồi rắn chắc như nhau.

Phân - thân chẳng lẽ cũng là thực thể?

Nàng hai tay đáp ở hai cánh tay của hân ngửa ra phía sau, ngưỡng mặt lên tiêu cự cặp mắt nhắm ngay mặt của phân - thân, hy vọng có thể nhìn ra nhiều sự khác biệt giữa phân - thân cùng bản thể hơn.

"Ta vẫn là ta." Âm Ngọc Phong (phân - thân) này lãnh khốc nói, thanh âm cùng Âm Ngọc Phong mang nàng tới nơi này lạnh lùng giống nhau.

Âm Ngọc Phong (bản thể) bay về phía Âm Ngọc Phong (phân - thân) đứng ở trên cành cây, sau đó ở trong ánh mắt không dám tin của Tô Y Nhân, từ từ đến gần, từ từ chổng lên, sau đó hoàn toàn dung làm một.

Thật là quý dị! Đây là pháp thuật còn là chú thuật nhân pháp!

Tô Y Nhân ngu ngậy ngó nhìn, đàn miệng bất nhả gương lên.

Âm Ngọc Phong ôm Tô Y Nhân cúi đầu hôn một chút gò má của nàng, thấp giọng nói, "Trước kia, phân - thân của ta còn là hư ảo, nhưng kể từ thực lực tăng mạnh sau, phân - thân liền vô hạn thật thể hóa. Ta cảm giác có hai thật thể, ý thức cùng linh lực có thể ở trong hai thân thể tùy ý chuyển đổi." Rất có điểm giống như cỏ cây tinh quái hóa hình, chẳng qua bất đồng là, cỏ cây tinh quái một là thân người một là nguyên thân cỏ cây.

"Nói thế nào?" Tô Y Nhân mê hoặc hỏi, cặp mắt mau biến thành hình vòng vòng rồi.

Mới vừa rồi còn rõ ràng cảm giác có người lạnh lẽo ôm nàng, đôi môi hôn nàng lại là nóng, mà lòng bàn tay hân ôm nàng từ sau lưng cũng thay đổi nóng. Giống như (phân - thân) của Âm Ngọc Phong thiếu hụt máu, Âm Ngọc Phong (bản thể) mang nàng bay đến nơi này cùng thân thể của hân chổng lên nhau sau, (phân - thân của Âm Ngọc Phong tựa như thêm thêm lượng lớn máu nóng cùng tinh khí.

"Phân - thân tức bản thể, bản thể liền ra phân - thân! Bát phẩm tu sĩ có hai cái mạng." Âm Ngọc Phong nói. Đánh chết một còn có một, chẳng qua là tu vi sẽ quay ngược lại nghiêm trọng!

Bát phẩm tu sĩ có hai cái mạng?

Tô Y Nhân mặt sùng bái nói, "Tu sĩ quả nhiên thần kỳ, người ngoài không thể hiểu."

"Người đã không phải là người ngoài." Âm Ngọc Phong cau mi nhắc nhở, "Người là Tô Y Nhân, có thực lực tứ phẩm tu sĩ Tô Y Nhân. Ta sẽ một mực dẫn dắt ngươi tu luyện, đem ngươi bồi dưỡng thành nữ tiên."

Tu sĩ sống quá ba trăm năm là người trường sinh bất lão trong lòng người bình thường, nhưng ở Tu Chân Giới, chỉ có tu sĩ bước vào "tiên" cảnh giới mới coi là người trường sinh bất lão chân chính!

Tô Y Nhân là người hân muốn cùng chung một chỗ cả đời một đời, hân tại sao có thể để cho nàng ngắn số?

Trên đất trống ngoài rừng cây.

"Hong Nguyệt cung chủ, người tìm ta trả thù xin không cần dính líu bằng hữu của ta. Thả bọn họ rời đi, ta nguyện ý buông tay chịu trời." Thanh Nguyên tiên quân Lãnh Tu Trúc kêu lên. Bọn họ bị vây kẹt đã hơn mười ngày, tu sĩ tại phái cấp tiên quân mà Hồng Nguyệt cung chủ mời tới trợ chiến lại tăng lên một vị, hân không thể liên lụy bằng hữu của mình nữa.

"Bỏ cung chủ ngay từ đầu đã nói, ta tìm người báo thù cùng bọn họ không liên quan, chớ xen vào việc của người khác. Chính bọn hắn muốn phụng bồi người chịu chết, trách người nào?" Hồng Nguyệt cung chủ mặc trang phục màu đỏ cầm trong tay hàn quang pháp kiếm màu lam cười lạnh nói, kiêu ngạo tuyệt mỹ vô song đàng đàng sát khí.

"Tu Trúc, người ở đây nói những gì đó? Đồ mỗ nhưng không là người dùng bằng hữu đổi cơ hội mạng sống!" Nam tử áo lam ngồi dưới đất nửa người là máu kêu lên, lão Bạch hồ bảo vệ trước mặt hắn ô ô kêu.

"Tru diệt dân tộc thái âm bỏ dương có tội gì?" Nam tử áo xanh mang theo một con hồ ly màu bạc kêu lên, "Vì chính nghĩa là trách nhiệm của bọn ta!" Cầm kiếm cùng Lãnh Tu Trúc một trái một phải đứng ở trước người nam tử áo lam đã bị thương.

"Mọi thù giết con không đội trời chung, Lãnh Tu Trúc, ta muốn dùng máu của người tể bái con trai của ta!" Hồng Nguyệt cung chủ Vạn Hoa cung điên cuồng la, một đôi ánh mắt xinh đẹp cừu hận nhìn chằm chằm Lãnh Tu Trúc.

Con trai duy nhất của nàng a, cũng chính là hảo sắc điểm, thích trêu hoa ghẹo nguyệt, thái âm bỏ dương thái chết mấy nữ nhân bình thường mà thôi, Lãnh Tu Trúc cư nhiên tàn nhẫn đem hắn sát hại, gây huyết mạch của nàng.

"Đừng nói nhảm, cẩn thận con vịt nấu chín bị bay." Nam tử áo đen cầm bảo cùng Hồng Nguyệt cung chủ đứng chung một chỗ nói. Thực lực của hắn so với thất phẩm nữ tiên quân Hồng Nguyệt cung chủ chỉ cao chớ không thấp hơn, đã phát hiện mấy phe tu sĩ đóng ở bên ngoài bị người công kích.

"Tiêu quân, xin giúp ta một tay." Hồng Nguyệt cung chủ kêu lên, lập tức vung lên pháp kiếm, kêu mọi người đứng ở bên người cùng sau lưng nàng vây công Lãnh Tu Trúc bọn họ.

"Ừm ừm, tiếng chuông thương....." Song phương hơi khôi phục một linh lực, lại bắt đầu một vòng tỷ thí vũ kỹ pháp thuật pháp khí linh sủng mới.

Núp ở trên cành cây không có bị pháp thuật kiểm khí lan đến, Tô Y Nhân gấp gấp cầm kiếm chỉ Thanh Nguyên tiên quân nói, "Sư phụ ta còn có thể kiên trì bao lâu? Tỷ tỷ tỷ phụ ta bọn họ tới kịp sao?"

Bên Thanh Nguyên tiên quân: Thanh Nguyên tiên quân Lãnh Tu Trúc, đã bị thương là tiên quân Long Hồn sơn của Cảnh Long quốc mà Tô Y Nhân ở Tinh Lâm trang xa xa trông thấy (Đồ mỗ? Tên của Long sát quân Tô Y Nhân không nhớ được), nam tu sĩ áo xanh vóc người thon dài, một con Bạch hồ già, một con ngân hồ ly.

Bên Vạn Hoa cung: Hồng Nguyệt cung chủ cùng tiên quân bị nàng gọi là Tiêu quân, hai tên tu sĩ dám cùng Đồ tiên quân, tiên quân áo xanh ngay mặt đánh nhau cũng tất nhiên là cấp bậc tiên quân, bảy tám vị nữ đồ Vạn Hoa cung, hai mươi mấy vị trợ quyền quần áo khác nhau, bảy tám linh sủng thực lực cao thấp không đồng nhất.

Nàng rất muốn đánh lên ở ngoài vòng chiến đấu, nhưng nghe Âm Ngọc Phong nói tu sĩ bên vây công tiên quân sư phụ thấp nhất cũng là tu sĩ thực lực ngũ phẩm tốt cùng, nhìn một chút tốc độ cùng uy lực người ta huy kiếm chạm trán, các loại pháp khí pháp thuật không ngừng thả ra, nàng nhất thời im lặng: nàng coi như đánh lên sợ cũng khó có thể thành công!

Thực lực thật như bùn cùng mây, cao thủ chân chính cũng tập trung ở nơi này, tỷ tỷ tỷ phụ bọn họ coi như chiến thắng mấy tu sĩ bên ngoài kia, tới bên này cũng còn là chịu chết!

"Âm Ngọc Phong van cầu người giúp một chút sư phụ bọn họ." Nàng lo lắng nói. Tiên quân sư phụ chết rồi tỷ tỷ sẽ thương tâm, nàng..... cũng sẽ có bị thương tâm; tiên quân sư phụ chết rồi liên biểu thị hai người đàn ông khác này của tỷ tỷ, Kỳ Xuân Dương cùng Chiến Thiên Cương, ở trong bản《Tô Khả Nhi》sửa đổi, chỉ biết có một còn sống sót, trở thành nam chủ duy nhất.

Âm Ngọc Phong mặt mũi âm trầm, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì. Tiểu Hắc Bạch bên phải chân trước ôm lấy bồn hoa, lấy tốc độ không phù hợp thân hình nó trượt xuống đại thụ, đem bồn hoa để xuống trên đất, nói, "Các người đi ra giúp một tay." Từ trong trữ vật pháp khí ở lỗ tai phải của nó lấy ra hai món áo khoác hương bên trên ném một cái, nhanh chóng trốn phía sau cây đi.

Tùng Nhân cùng Hoa Mai lập tức hiện hình, nhặt lên áo khoác của mỗi người mặc vào.

Nơi này đột nhiên xuất hiện linh lực dao động cực lớn, cách đó không xa song phương đang chiến đấu lập tức phát hiện.

"Bằng hữu nhưng là từ chỗ này đi ngang qua? Vạn Hoa cung, Vạn Phong linh, Cự Hồ sơn ba phái ở chỗ này có chuyện. Bằng hữu nếu không có quan hệ, mời tự rời đi." Một tên đệ tử Vạn Hoa cung kêu lên. Vạn Hoa cung mời trợ thủ tới trợ chiến nên tới cũng đều tới, lần này tới đoán chừng không phải là tu sĩ cao cấp bị chiến đấu nơi này hấp dẫn, chính là chạy tới cứu trợ Lãnh Tu Trúc.

Tùng Nhân mang theo Hoa Mai bụng bồn hoa núp ở phía sau hắn đi ra khỏi rừng cây, chấp tay làm ấp nói, "Ta tên là Tùng Nhân, là bạn bè của Kỳ Xuân Dương Tô Khả Nhi bọn họ." Nói xong, hai cánh tay rung lên, dưới chân bên của Vạn Hoa cung có mọc dài, giống như rắn một dạng quấn lấy tay chân của bọn họ.

Thụ tinh là người trời sinh một hệ pháp thuật!

"Nguyên lai là tới cứu Lãnh Tu Trúc!" Một tên tu sĩ áo đen cười lạnh nói, trường kiếm quơ múa, trong nháy mắt đem cỏ cao bằng một người vây khốn mình và người chung quanh chém thành cỏ nát, sau đó lao thẳng tới Tùng Nhân. Những linh sủng cùng tu sĩ khác biết hỏa pháp thuật khác rồi rút phóng hỏa đốt cỏ, trong đó hai người theo đuôi tu sĩ áo đen giết hướng Tùng Nhân Hoa Mai.

Hỏa khắc mộc, người chỉ riêng một pháp thuật nhứt đầu nhứt chính là gặp gỡ pháp thuật tương khắc.

Tô Y Nhân sẽ lo lắng, đẩy ra Âm Ngọc Phong tự mình nhảy xuống cây, chạy đến bên người Tùng Nhân, hướng tu sĩ áo đen lao thẳng tới Tùng Nhân quơ múa Bích Lăng pháp kiếm, toàn lực buông thả mảnh vụn băng mà trước mắt nàng buông thả tốc độ nhanh nhất.

"呼呼呼呼." Tiếng băng rách thanh thúy không ngừng vang lên. Nhiều miếng băng nàng thả ra ngoài bị tu sĩ áo đen kia dễ dàng chém vỡ, hóa thành một đồng băng vụn trong suốt xuyên thấu.

"Thì ra chẳng qua là thế này. Đi tìm chết!" Tu sĩ áo đen rất nhanh hiểu thực lực chân thật của Tùng Nhân cùng Tô Y Nhân, dất sức gió sát khí mãnh liệt cùng bên nhọn như chớp điện nhào tới.

Tùng Nhân Hoa Mai, còn có Tô Y Nhân chưa bao giờ ngay mặt cùng cường giả đối chiến qua nhất thời tất cả đều sợ.

Tu sĩ áo đen trên không phi hành, Tùng Nhân cùng Hoa Mai bản năng buông thả cho nhánh cây cỏ nhỏ không ngừng mọc dài trên mặt đất. Nhánh cây hướng tu sĩ áo đen bên kia, như sống một loại quơ múa chém đánh.

Tô Y Nhân trải qua kinh sợ lúc ban đầu sau, lấy tốc độ thường nhân không dám tin hướng tu sĩ áo đen điên cuồng buông thả cạnh băng sắc bén.

Thế như chẻ tre công tới, tu sĩ áo đen không thể không ngừng lại. Không biết là sử dụng pháp thuật còn là pháp khí, quanh người hấn oanh lượn quanh kim quang xanh óng, đem cạnh băng công kích hấn cùng nhánh cây toàn bộ ngăn ở bên ngoài nửa thước trước người.

Đóng băng người!

Tô Y Nhân thừa dịp mình đột nhiên bộc phát tốc độ cao độ, bắt kẻ linh lực tiêu hao hướng tu sĩ áo đen, hai tên tu sĩ khác mau vọt tới trước mặt mình cuồng phóng lãnh đồng thuật. Cứng rắn đem ba tên tu sĩ chống cự không kịp, ba tên tu sĩ thực lực rõ ràng cao hơn nàng một hai phẩm cấp toàn thân đóng băng đứng lên.

Đóng ở!

Chống linh lực mình còn chưa suy kiệt, nàng lại từ trong lan ngọc bài mực xanh biếc lấy ra Phượng Hoàng cốt trâm, hướng bầu trời vô ích vạch một cái. Cốt trâm sáng bóng ôn nhuận như hoàng ngọc đột nhiên hồng quang đại phát, một con phượng hoàng màu đỏ đầu đuôi ước chừng có chiều dài mười thước từ hồng quang xuất hiện, dựa ý chí Y Nhân sử dụng hướng địa phương cung đồ Vạn Hoa cung cùng trợ thủ tập trung nhất bay đi.

Phượng hoàng cốt trâm là dùng tro cốt phượng hoàng niết bàn thất bại sau chế thành pháp khí, là pháp khí công kích lợi hại nhất Âm Ngọc Phong đưa cho nàng, hy vọng có thể bao nhiêu tiêu hao hết sức chiến đấu Vạn Hoa cung.

Tô Y Nhân đem ba tu sĩ danh tiếng thế hung hung đóng băng, Tùng Nhân cùng Hoa Mai lập tức đồng tâm hiệp lực buông thả pháp thuật bọn họ, truyền linh lực bọn họ đem cây cối cùng cỏ đem ba tu sĩ vững vàng buột chặt.

Vạn Hoa cung bên kia, ở lúc huyền tượng phượng hoàng dất ngọn lửa màu vàng kim phác tới đây, hai tên tu sĩ đồng thời giương kiếm niệm chú, ở giữa phượng hoàng cùng bọn họ giờ lên một bức tường nước lưu động thật dày. Phượng hoàng màu đỏ đụng vào bức tường nước lưu động, phát ra tiếng hí thê lương. Tường nước lưu động kịch liệt nhộn nhạo, bộc phát ra linh quang màu thủy lam. Cuối cùng, song song biến mất.

"Mới chiến, nhưng vòng nhưng điểm." Thanh âm của Âm Ngọc Phong trong trẻo lạnh lùng ở bên tai bọn họ đồng thời vang lên.

"Hô ~" Tô Y Nhân đã cả người thoát lực không đứng lên nổi. Nắm cốt trâm cho gọi ra bóng phượng hoàng, nàng tựa vào trên một nhánh cây Tùng Nhân Hoa Mai bọn họ thôi sinh, thấp giọng trách oán nói, "Người không có bảo vệ ta." Nàng biết Âm Ngọc Phong nghe thấy.

Chưa bao giờ nghĩ tới chiến đấu sẽ nguy hiểm như vậy!

Tùng Nhân trong lòng sợ, gương mặt tuần tú tái nhợt, nhưng lập tức ôm lấy Hoa Mai mặt sợ hãi thân thể bắt đầu run rẩy, an ủi nàng lá gan rất nhỏ.

Phát hiện bên này tình thế biến chuyển, một bên Vạn Hoa cung vốn là trợ giúp vây khốn Lãnh Tu Trúc lập tức lại phân phái ba tên tu sĩ lợi hại hơn mang theo linh sủng của bọn họ bay phác tới đây.

Bầu trời.

Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương cái hướng kia đột nhiên xuất hiện linh lực ba động to lớn, hồng quang đầy trời, một con trường long màu lửa đỏ chiều dài trăm thước trống rỗng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Dưới Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94

"Độc đế!" Một người tu sĩ nhận ra thân phận Âm Ngọc Phong đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Nơi này song phương giao chiến, "tiên" cấp thất phẩm tu sĩ thì có hơn bảy vị, nhưng chỉ có độc đế thất phẩm tu sĩ đột nhiên tham gia chiến đấu có nhiều thủ đoạn công kích khó lòng phòng bị.

Nhìn giá thể, hắn là phải ra tay cứu Thanh Nguyên tiên quân?

Hồng Nguyệt cung chủ cùng tiên quân họ Tiêu trợ giúp nàng vây công Lãnh Tu Trúc song song chậm lại thể công, một mặt lộ sợ hãi nhìn Âm Ngọc Phong, một thần sắc khản trương đang nhìn Hòa Long trên bầu trời.

Rốt cục có thể chậm một hơi, Thanh Nguyên tiên quân Lãnh Tu Trúc trông mắt chuyển sang Tô Y Nhân bên này, nhất thời không dám tin kêu lên, "Y Nhân..... Âm đảo chủ?"

Hòa Long trên bầu trời..... giống như thái di bà đã từng đề cập tới, nghe nói là của một vị cổ giao của nàng, linh sủng của vị tiên bối kia làm sao sẽ xuất hiện ở nơi này?

Y Nhân là nữ đồ bị hắn đối đãi không công bình, hắn không tin nàng một mực oán hận mình trong lòng sẽ chạy tới cứu hắn.

Âm Ngọc Phong là..... từ hắn vừa sinh ra, hắn vẫn ghi hận hắn, cách mỗi mấy chục một trăm năm liền muốn biện pháp hành hạ hắn, để cho hắn thống khổ một trận. Hắn làm sao có thể ra tay cứu hắn?

Ánh mắt chuyển sang Hòa Long xuất hiện trên bầu trời lần nữa, hắn trong nháy mắt tâm tư sôi trào, cả người không phải là tư vị.

Bầu trời bên kia trừ một cái Hòa Long khí thế huy hoàng, còn có một con tiểu phượng hoàng bay múa. Phượng hoàng kia thân hình thoát nhìn rất giống Phượng Hoàng, Phượng Hoàng một mực bồi ở bên người Khả Nhi, Y Nhân lại xuất hiện ở nơi này, đây không phải là bày tỏ Khả Nhi cũng chạy tới cứu hắn sao?

Khả Nhi tới, phu quân Kỳ Xuân Dương danh chính ngôn thuận của nàng cũng sẽ không để cho nàng một mình tới. Rõ ràng này không phải là rỗng bình thường, Hòa Long là linh sủng của Kỳ Xuân Dương sao? Hắn sắp bị một người đàn ông khác của nữ nhân yêu mến cứu?

Sống được uất ức như thế, hắn tình nguyện không sống, nhưng là muốn đến Khả Nhi ôn nhu, hắn lại cảm thấy chết từ tế không bằng đồ thừa sống.

"Độc đế đại nhân, lần trước lúc cùng ngươi gặp mặt ta đã nói, Lãnh Tu Trúc là cừu nhân của ta, ta tìm hắn báo thù thiên kinh địa nghĩa, xin không cản ngăn trở ta." Hồng Nguyệt cung chủ thê uẩn kể lể, hai hàng nước mắt trong suốt cuộn cuộn rơi xuống.

Mỹ nhân rơi lệ, nhất thời khơi dậy mấy vị nam tu sĩ triu mến.

Tiên quân họ Tiêu hướng Âm Ngọc Phong xa xa vừa chấp tay, cao giọng nói, "Độc đế, tu sĩ Vĩnh Thái đế quốc ta đi Nam Tường lịch lãm, bị tu sĩ Nam Tường giết, chúng ta đang tìm về mặt mũi, xin ngươi không muốn nhúng tay." Hắn giảo hoạt lựa ra mâu thuẫn giữa tu sĩ bất đồng quốc tịch.

Bầu trời truyền tới một thanh âm lo lắng của cô gái, "Sư phụ, sư phụ, sư phụ ——" Thanh âm chất chứa dễ nghe, lại càng ngày càng gần.

"Sư phụ, chúng ta tới cứu ngươi." Tô Y Nhân lo âu Tô Khả Nhi, ý vào Âm Ngọc Phong nhất định sẽ bảo vệ mình, cũng nhắc chân chạy hướng Lãnh Tu Trúc bên kia.

Thiếu nữ bên cạnh độc đế cũng là nữ đồ của Lãnh Tu Trúc? Khó trách độc đế cực ít tham gia tranh đấu giữa tu sĩ sẽ nhúng tay chuyện này.

Bên Vạn Hoa cung mọi người không dám ra tay ngăn trở, để cho Tô Y Nhân từ bên cạnh bọn họ xuyên qua.

Âm Ngọc Phong mặc dù tự tin có thể đánh bại mỗi một vị thất phẩm tiên quân nơi này, nhưng tâm nhớ Tô Y Nhân, rất sợ nàng xuất hiện rủi ro, hai tay đặt sau lưng lãnh ngạo tự tin, ưu nhã ung dung đi ra khỏi rừng cây, hướng đi Lãnh Tu Trúc bên kia.

Nếu chủ nhân không che dấu thân phận nữa, linh sủng Hắc Bạch tại tu chân giới trong đám tu sĩ phẩm cấp cao rất có điểm danh tiếng cũng không che giấu mình, thay đổi trở về kích thước nguyên hình, lôi kéo Tùng Nhân cùng Hoa Mai đuổi theo Âm Ngọc Phong.

Trên bầu trời Tô Khả Nhi cùng Phượng Hoàng thu nhỏ lại thành tiểu Phượng hoàng cũng bay đến bên này, lúc tới gấp rút hạ xuống. Kỳ Xuân Dương đập Liệt Hóa kiếm, bồi ở bên người Tô Khả Nhi. Chiến Thiên Cương không có ở đây, đoán chừng lại trở về trong tấm băng gỗ hộc.

Cự long lửa đỏ chiều dài trăm thước nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng ở ánh sáng rặng mây đỏ rực rõ biến thành thanh niên tuấn mỹ mặc trường bào màu đỏ, theo đuôi Tô Khả Nhi cùng Kỳ Xuân Dương bay tới.

Cái thù này hôm nay không có cách nào báo!

Còn gửi hy vọng độc đế có thể nhìn ở việc mọi người đều là tu sĩ Vĩnh Thái đế quốc không nhúng tay vào chuyện của Vạn Hoa cung cùng Lãnh Tu Trúc, vừa nhìn tới cứu viện Lãnh Tu Trúc còn có một linh sủng siêu cấp tương đương với tài nghệ bát phẩm tu sĩ, Vạn Hoa cung cùng trợ quyền Vạn Hoa cung

mời tới tất cả đều như đưa đám.

Phi nhân tình quái biến ảo hình người đều không có y phục. Nhưng cỏ cây tình quái linh lực tu vi tương đương với bát phẩm tu sĩ loài người có thể đem bản thể thu vào trong cơ thể, có thể đem bộ phận bản thể hóa thành y phục; tình quái loại cảm thú không sai biệt lắm cũng có tài nghệ linh lực của bát phẩm tu sĩ là có thể đem da lông lân giáp tự thân biến thành quần áo.

Bọn họ hôm nay thấy rồng chính là một con linh sủng có tu vi bát phẩm tu sĩ.

Chủ nhân của rồng.....

Đám tu sĩ đã hoàn toàn không có ý chí chiến đấu nhìn về nha đầu xấu xí mang theo dịch dung pháp khí cùng trên người tu sĩ trẻ tuổi tướng mạo anh tuấn khí chất hiên ngang. Một trong bọn họ gọi Hỏa Long.

Hỏa phượng hoàng là linh sủng của Lãnh Tu Trúc, thiếu nữ tu sĩ nó nguyện ý thân mật tất nhiên là một người khác trong hai nữ đồ của Lãnh Tu Trúc. Hai chọn một, chủ nhân Hỏa Long có thể là thanh niên tu sĩ.

Bất kể là chính phái tu sĩ còn là tà phái tu sĩ, bất kể thấy hay chưa từng thấy qua Kỳ Xuân Dương, mọi người trong lòng nhất trí lắc đầu: hần mới tài nghệ ngũ phẩm tu sĩ, không xứng với có Hỏa Long làm linh sủng!

(Số tuổi thật sự của tu sĩ trừ khi người hiểu hần, người ngoài chỉ có thể bằng vào nói năng cử chỉ phán đoán. Người bên Vạn Hoa cung chỉ có thể phán đoán trình độ tu vi cao thâm của Kỳ Xuân Dương không nhìn ra Kỳ Xuân Dương số tuổi thật sự còn không đầy ba mươi tuổi.)

"Tu Trúc, hai nữ đệ tử của ngươi cũng rất ưu tú hiền lành, ngươi không có uống công nuôi các nàng " Đổ tiên quân bạn tốt của Lãnh Tu Trúc, nhân sĩ biết chuyện, Long Hồn Sơn nói, mặt vui mừng.

Lãnh Tu Trúc đi tới bên cạnh hần nhanh chóng kiểm tra một chút thương thế của hần, dùng một loại giọng tràn đầy buồn bã nói, "Các cô gái lớn, cũng đến tuổi rồi đi sư phụ."

Hần bốn năm trước cùng thái di bà, Đổ tiên quân cùng tiến lên Tinh Lâm trang của Âm Ngọc Phong cứu người, cũng biết chuyện của Y Nhân cùng Âm Ngọc Phong. Y Nhân sắp chết cùng tình tình trời sinh hơi có biến hóa, hiểu duy trì tỷ tỷ, hần thật là cao hứng. Nếu Âm Ngọc Phong đối với nàng bắt đầu động tình, hy vọng Y Nhân có thể từ từ an ủi Âm Ngọc Phong khi còn nhỏ gặp tổn thương.

Tiên quân áo xanh khom lưng kiểm tra linh sủng ngân hồ ly của mình ngẩng đầu khuyên nhủ, "Tu sĩ chú trọng nhất tâm tính, ngươi đừng đem mình nghĩ đến quá già."

Tu sĩ đã đánh vỡ tuổi thọ tự nhiên của loài người kiêng kỵ nhất chính là cho là mình rất già. Luôn nghĩ mình già rồi mình già rồi, tu sĩ coi như linh lực tu vi vẫn còn ở gia tăng, thân thể cũng sẽ từ từ lão hóa, cuối cùng già yếu mà chết.

"Sư phụ, sư phụ....."

Tô Khả Nhi vừa rơi xuống đất cũng nhanh bước đi tới trước mặt Lãnh Tu Trúc quỳ xuống, ngược mặt nghẹn ngào nói, "Thật xin lỗi, sư phụ, thật xin lỗi....." Nàng lập gia đình rồi, cô phụ sư phụ đối với nàng sâu yêu.

Lãnh Tu Trúc chịu đựng xung động muốn đem nàng ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng đỡ lên nàng, hòa nhã nói, "Ngươi không có quên vì sư là tốt rồi."

Ánh mắt quét về phía sau Tô Khả Nhi, hần lạnh lùng hỏi, "Khả Nhi, hần là ai?" Trong mắt thanh minh cơ trí bay thoáng qua một tia đồ kị mãnh liệt.

Âm Ngọc Phong viết một phần thư cho hần, trừ nói cho hần biết tung tích Khả Nhi còn nói cho hần biết tình trạng gần đây của Khả Nhi.

Âm Ngọc Phong ở trong thư cực kỳ cười nhạo hần tố khổ hần, nói hần chạy huyết thống thuần chính của Khôn Nguyên nước chạy trốn tới Nam Tường một ngàn năm, cuối cùng vẫn là muốn cùng nam nhân khác chia xẻ thể tử; nói Kỳ Xuân Dương hưởng khí dương cương tuổi trẻ tài cao, cùng tiểu nữ đồ trẻ tuổi đáng yêu ôn hòa thiện lương của hần đơn giản là trời sinh một đôi; nói bọn họ đã chính thức bãi đường thành thân, là vợ chồng mà thể tục cùng Tu giả giới đều phải thừa nhận; nói hần và phụ thân hần một dạng, trời sinh chính là nam nhân sẽ phá hư gia đình hạnh phúc của người khác.

Nhận được lá thư này, hần tại chỗ liền linh lực tán loạn khí huyết sôi trào, chảy như điên một búng máu. Nếu không phải là các bạn tốt đang bên người, kịp thời giúp hần sơ thông gân mạch làm thuận linh khí, hần liền phế.

Hần không kịp cần bệ quan nuôi gân mạch bị tổn thương, không thể đợi đuổi theo hướng địa điểm trong thư chỉ ra, không nghĩ tới không có thể đuổi theo, chỉ đành phải cùng bạn tốt vốn không yên lòng của hần cùng nhau bãi phỏng các đại chính phái của Vĩnh Thái đế quốc Tu Chân Giới, vừa theo lệ liên lạc tình cảm tu chân nhân sĩ các nước, vừa nhờ cậy bọn họ chú ý tung tích hai nữ đệ tử Tô Khả Nhi, Tô Y Nhân của hần cùng tu sĩ Kỳ Xuân Dương không môn không phái.

"Sư phụ, hần là, hần là....." Tô Khả Nhi trong lòng khẩn trương cực kỳ ấp a ấp úng, không dám nói thẳng.

"Tiên quân, vẫn bói Kỳ Xuân Dương, là phu quân lệnh đồ Tô Khả Nhi. Không có được tiên quân cho phép liền ngênh cười ái đồ của tiên quân, vẫn bói đáng chết, mời tiên quân đại lượng khoan thứ vẫn bói." Kỳ Xuân Dương thu hồi pháp kiếm, hướng Lãnh Tu Trúc hành đại lễ quỳ lạy.

Gương mặt tuấn tú ngấn ngọc, Lãnh Tu Trúc đột nhiên lãnh lệ nói, "Khả Nhi trên có sư tôn, ngươi vô môi vô sính, cũng dám vọng cười?" Hần hận không

được tại chỗ giết người đàn ông này!

"Sư phụ....."

Tô Khả Nhi vội vàng quỳ đến bên người Kỳ Xuân Dương, nói, "Sư phụ, ta cùng Dương ca không có được sư phụ cho phép đã thành hôn, chúng ta biết sai rồi. Chẳng qua là, chúng ta làm như vậy là có nguyên nhân." Nhiều người ở đây, không có phương tiện nói.

"Sư phụ, trên người bằng hữu của người có thương, cần cứu trị nhanh lên một chút."

Tô Y Nhân đã đi tới trước mặt bọn họ hướng Lãnh Tu Trúc thi lễ một cái, rất lạnh tĩnh nói, "Nơi này không phải địa phương nói chuyện." Đừng để cho một đám người nhìn buồn cười!

"Cáp cáp cáp..... Lãnh Tu Trúc, người cũng có hôm nay." Âm Ngọc Phong rồi rảnh rỗi từng chậm rãi đi tới ngựa mặt lên trời cười như điên, giống như nhiều năm tích oán một cái nghiêng đổ đi ra.

Hắn càng đi càng gần, mọi người đem chú ý chuyển tới trên người Hỏa Long cùng thầy trò Lãnh Tu Trúc lại đem ánh mắt dời đi đến trên người của hắn.

Bên Vạn Hoa cung thấy rõ ràng mặt mũi hắn ánh mắt càng trừng càng lớn biểu lộ càng ngày càng sợ. Thì ra là như vậy, khó trách hắn phải cứu Lãnh Tu Trúc. Bọn họ trước kia thế nào cũng chưa có phát hiện đây? Lần này nghiêm trọng đặc tội độc đế, sau này mình phải cẩn thận phòng bị các loại trả thù của hắn.

Chẳng những không có có thể vì con trai báo thù, còn liên lụy toàn bộ Vạn Hoa cung!

Hồng Nguyệt cung chủ Vạn Hoa cung đã chủ đạo chuyện này hoàn toàn tuyệt vọng, kiều nhan tuyệt mỹ vô song trắng bệch như tờ giấy, tay nắm pháp kiếm gân xanh tất lộ.

Lãnh Tu Trúc vốn là bị nội thương, lại bị hắn cười nhạo như vậy, nhất thời khí huyết sôi trào, hai cái máu tươi chảy như điên ra.

"Sư phụ, người thế nào?" Tô Khả Nhi bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, ngón tay há miệng run rẩy từ trong bạch ngọc thủ trạc lấy ra đan dược cầm máu nhất phẩm, cấp cho sư phụ dùng.

Lãnh Tu Trúc đẩy tay của nàng, sờ một cái huyết dịch đỏ bùm trên khoe miệng, xoay mặt đối với Âm Ngọc Phong, trầm thống nói, "Đại ca, ta đã đau lòng như thế, người cần gì hung hăng thọt ta một đao nữa!"

Mặt mũi tuần mỹ ôn nhả của hắn bởi vì tình thương tâm, bởi vì truy tìm nữ nhân yêu mến, bởi vì bị vây mười mấy ngày thanh gầy thật là nhiều, cư nhiên cùng mặt thanh gầy của Âm Ngọc Phong có tám phần tương tự!

Tiếng đại ca vừa gọi ra khỏi miệng, bên Vạn Hoa cung nhất thời lộ ra biểu lộ quả nhiên như thế, khổ sở, muốn chết, Tô Khả Nhi cùng Kỳ Xuân Dương là gương mặt không dám tin.

Quả nhiên là huynh đệ ruột!

Từ vừa mới bắt đầu liền phỏng đoán được điều này, trong lòng Tô Y Nhân âm thầm gật đầu, trên mặt còn phải lộ ra một bộ rất khiếp sợ.

"Im miệng, ai cho phép người kêu ta đại ca?" Âm Ngọc Phong lãnh lệ nói, "Ta họ Âm, người phải gọi ta Âm đảo chủ."

Trông nét đen âm trầm lạnh như băng nhìn về đông đảo tu sĩ bên Vạn Hoa cung, hắn uy hiếp nói, "Các người cái gì cũng không có thấy, cái gì cũng không có nghe được."

Tu sĩ bên Vạn Hoa cung nhất thời đầu gật như đảo tời.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95

Độc đế nổi danh Cửu châu Tu Chân Giới, đứng đầu Thương Vân đảo ở Vĩnh Thái đế quốc, đế vương trong bóng ma của Vĩnh Thái đế quốc, cư nhiên cùng Thanh Nguyên tiên quân Lãnh Tu Trúc của Nam Tường nước là huynh đệ?

Liền cái mặt mũi bảy phần tương tự này cũng biết bọn họ là huynh đệ máu mủ gần vô cùng! Huynh đệ chính là huynh đệ, dù là nháo loạn như thế nào đi nữa, đối mặt địch nhân sẽ luôn nhất trí đối ngoại!

Mối thù giết con, kiếp này không thể báo; đặc tội độc đế, Vạn Hoa cung khó khăn tồn tại thế gian.

Hồng Nguyệt cung chủ mặt xám như tro tàn, trán không ngừng chảy xuôi mồ hôi lạnh. Đệ tử trong môn của nàng bị dọa sợ đến kiều nhan tái nhợt thân thể run lay bầy, tựa như một bụi rậm xuân hoa đang chịu bão táp tàn phá.

Độc đế là nỗi danh lòng dạ hẹp hòi, người chọc giận hắn không biết lúc nào liền bị hắn trả thù đi.

Một đám tu sĩ bởi vì tình nhân mời tới trước trợ chiến mặt lộ kinh hoàng. Bọn họ tại tu chân giới cũng là tu sĩ rất có thực lực (Bằng không cũng không dám ứng lời mời chạy tới vậy công Thanh Nguyên tiên quân cùng đám bạn tốt của tiên quân), nhưng đối mặt người đứng đầu Thương Vân đảo thực lực thắng bọn họ, thực lực vô cùng to lớn, bọn họ chỉ có thể coi như là tiêu đầu mục độc chiếm một phương.

Ba tên thất phẩm tiên quân bị mời tới lẫn nhau nhìn sang, tiên quân bị cung chủ Vạn Hoa cung gọi là Tiêu quân tiến lên hai bước, chấp tay đối với Âm Ngọc Phong nói, "Cấp cấp cấp cấp, Âm đảo chủ, mấy chục năm không thấy, đảo chủ tu vi lại tiến không ít a, Tiêu mô bây giờ là không thể với tới rồi. Nơi này là hiểu lầm là hiểu lầm. Chúng ta chỉ nghe phụ nhân một mặt nói, không cẩn thận đã thương huynh đệ của ngươi, xin Âm đảo chủ đại nhân có đại lượng, không nên cùng chúng ta so đo. Bằng hữu của huynh đệ ngươi thương thế rất nặng, có muốn chúng ta trợ giúp chữa thương hay không? Vạn Phong lĩnh ta đặc hữu có xà hãm có đối với phương diện ngừng đau sinh cơ tục gân cốt hiệu quả tốt nhất."

Hắn là một vị cùng độc đế gặp mặt số lần nhiều nhất trong ba tên tiên quân, nhưng bọn hắn lần trước gặp mặt là ở ba mươi mấy năm trước, không nghĩ tới gần gũi ba mươi mấy năm, Âm Ngọc Phong tu vi tăng mạnh, thực lực và khí thế đã đem hắn ném tới phía sau. Ba người bọn hắn chính là ở dưới tình huống linh lực còn không có hao tổn, trong đó bất kỳ hai liên thủ cũng không dám nói có nắm chắc đánh bại hắn. Điều này có thể nói rõ, Âm Ngọc Phong đã không còn là "tiên" cấp thất phẩm tu sĩ, mà là bát phẩm tu sĩ.

Thanh niên áo đỏ từ Hóa Long biến thành đã đứng ở bên người vị hôn phu của nữ đồ Thanh Nguyên tiên quân cách đó không xa, còn nhiều hứng thú quan sát bọn họ.

Song phương thực lực trong nháy mắt phát sinh lộn, bọn họ bây giờ không phải là nói giúp Hồng Nguyệt cung chủ báo mối thù giết con, mà là chính bọn hắn có thể toàn thân trở lui hay không.

"Vạn Phong lĩnh Tiêu Dạ Sinh, Cự Hồ sơn Lưu thị huynh đệ, còn có Vạn Hoa cung Hồng Nguyệt."

Âm Ngọc Phong bề nghệ nhìn đám tiên quân có tư cách bị hắn điểm đến tên, lãnh ngạo nói, "Bốn đảo chủ không muốn nhìn thấy ngươi cùng người của các ngươi, lập tức rút!" Hai tròng mắt thâm thúy như sao đêm lạnh như băng không gợi sóng.

Thực lực chính là hết thấy!

Nổi danh tà phái Vạn Phong lĩnh tiên quân Tiêu Dạ Sinh, hai vị tiên quân Lưu thị huynh đệ của Cự Hồ sơn trung lập giữa hai phái chính tà không dám nói nhảm, hướng cung chủ Vạn Hoa cung mặt không dám tin chấp tay một cái, mang theo đệ tử của bọn họ (Bao gồm thi thể) bay đi.

Hồng Nguyệt cung chủ Vạn Hoa cung mặt mũi mồ hôi lạnh hướng Âm Ngọc Phong hơi phúc thân, rung giọng nói, "Cảm tạ đảo chủ hạ thủ lưu tình." Bảo thủ cái gì, nàng ngay cả nói cũng không dám nói chuyện.

"Hừ." Âm Ngọc Phong đạm mạc nói, "Vĩnh viễn chớ xuất hiện ở trước mặt bốn đảo chủ!" Y Nhân thích cùng tỷ tỷ Tô Khả Nhi của nàng dính vào cùng nhau, mặt mũi Tô Khả Nhi cùng tính tình đa tình lại cực kỳ tựa như Hồng Nguyệt cung chủ, các nàng ba người số lần gặp mặt nhiều một chút, sớm muộn sẽ bị phát hiện bí mật trong đó.

"Là, là, là." Hồng Nguyệt cung chủ nom nớp lo sợ nói, ngồi thẳng lên vung tay lên, ra lệnh đệ tử của nàng bị thương dất dỡ nhau, không có thương công người trọng thương đi thể người chết trận, cùng nhau rút lui.

"Nha..... giống như." Một người nữ tu sĩ mặc trang phục màu xanh đột nhiên nhìn thấy Hoa Mai trốn ở sau lưng Tùng Nhân, chỉ lộ ra nửa người quan sát chung quanh, kinh ngạc phải gọi đứng lên.

Nếu như mọi người không phải là chính mắt thấy nàng là cây tinh hóa hình, nhất định sẽ cho là cung chủ Vạn Hoa cung ở sau khi con trai độc nhất chết, lại may mắn sinh cái tiểu nữ nhi.

Hồng bét!

Âm Ngọc Phong chợt lãnh lệ nổi giận quát, "Còn không mau rút đi!"

Y Nhân đáp ứng đem dịch dung pháp khí cho Hoa Mai đeo lên, nhưng là bởi vì Tùng Nhân cùng Hoa Mai không biết vũ vô ích thuật, cũng không biết ngự kiếm phi hành, vẫn núp ở trong bản thể bọn họ, từ Kỳ Xuân Dương bùng lên đường. Mới vừa rồi tình huống nguy cấp, hắn lại không muốn tự mình trực tiếp xuất thủ cứu Lãnh Tu Trúc, sẽ để cho tiểu Hắc Bạch trượt xuống cây, chỉ điểm Tùng Nhân Hoa Mai chủ động công kích, phân tán nhân số vây công Lãnh Tu Trúc, kết quả bỏ quên mặt của Hoa Mai cũng không thích hợp bị người của Vạn Hoa cung nhìn thấy.

Hồng Nguyệt cung chủ đã thấy được mặt của Hoa Mai, nàng đầu tiên là mặt kinh ngạc, ngay sau đó vui mừng như điên, vội vàng hỏi, "Uy, tiểu tinh quái, ngươi là dựa theo dung mạo của người nào biến ảo hình người?"

Làm một vị nữ tiên đã sống ngàn năm, nàng dĩ nhiên biết đặc điểm hóa hình của cô cây tinh quái.

Nàng tiếp xúc qua không ít linh thảo linh mộc, nhưng trong nháy mắt lật lắn trí nhớ của mình, nàng cũng không có nhớ tới mình để cho những thứ linh thảo

lĩnh vực kia có cơ hội tu luyện thành tinh quái, còn lấy dung mạo của mình làm tiêu chuẩn huấn luyện biến thân người.

Hoa Mai bị Âm Ngọc Phong lãnh giận cùng Hồng Nguyệt cung chủ kích động dọa sợ, giống như thỏ bị hoảng sợ một dạng ẩn núp đến sau lưng Tùng Nhân.

"Hồng Nguyệt cung chủ, ngươi không muốn rời đi sao? Nếu như vậy, ngươi có thể vĩnh viễn ở lại chỗ này!" Âm Ngọc Phong đột nhiên giọng nói bình tĩnh hỏi.

Như vậy cũng so với mặt nước bình tĩnh cất giấu dòng nước ngầm.

Tô Y Nhân sắc mặt hiểu, vội vàng kêu lên, "Cung chủ, ngươi còn là rời đi nơi này nhanh lên một chút tương đối khá. Âm Ngọc Phong, ngươi tới đây nhanh lên một chút, nơi này có người bị thương." Nàng mặc dù đối với Hồng Nguyệt cung chủ không có tình cảm, nhưng thân thể dù sao cũng là cháu gái người ta, nàng còn là đừng để cho giữa "Tô Y Nhân" cùng Âm Ngọc Phong sinh ra câu huyết ân ái tình cừu nữa.

Đối với tình tình Âm Ngọc Phong có chút hiểu Hồng Nguyệt cung chủ không dám trì hoãn, chỉ đành phải vội vã nói, "Đạo chủ, chuyện này quan hệ đến ta có đời sau hay không, Vạn Hoa cung có người thừa kế hay không, ta nhất định phải trả." Sau đó gọi chúng môn đồ xuất ra pháp kiếm, ngự kiếm phi hành rời đi cái đất nguy hiểm này.

"Đạo chủ, xin lỗi, chúng ta không phải cố ý." Tùng Nhân vừa áy náy nói, vừa đưa tay về phía sau an ủi Hoa Mai nhất gan.

Âm Ngọc Phong nhàn nhạt liếc hắt hán một cái, tiếp tục hướng Tô thị tỷ muội bên kia đi tới.

Lãnh Tu Trúc bên này, hán đã ăn vào đan dược thiên hoa đan chữa thương chính hán luyện chế, phốt lờ Kỳ Xuân Dương để cho hán tâm sinh đồ kỵ cùng Tô Khả Nhi để cho hán bắt đầu đau lòng, giúp đỡ Long Hồn Sơn, Đồ tiên quân bởi vì hán bị trọng thương làm xử lý khẩn cấp.

Phượng Hoàng đã trưởng thành rất nhiều, hơn nữa cùng hán không có linh sủng khế ước, trong lúc nhất thời không dám giống như trước một dạng đứng ngã trên người hán làm nũng.

Âm Ngọc Phong chậm rãi đi tới bên Tô Y Nhân, nhìn Hóa Long biến thành hình người, trong mắt lóe ánh sáng "đói khát".

Tô Y Nhân rất rõ ràng là hán đang động chủ ý với thân thể Hóa Long, kéo kéo ống tay áo hán nói, "Người ta rất lợi hại, ngươi còn là tìm tỷ phụ ta hiệp thương, nhìn có thể lấy một chút xui tới hay không." Động ý niệm đối với Hóa Long có thể biến thành hình người, cho dù hán đã là bát phẩm tiên quân, lại mang một đám thù hạ cừu hận, muốn bắt Hóa Long cũng sẽ không rất dễ dàng.

"Hừ." Âm Ngọc Phong hừ nhẹ một tiếng, tạm thời bỏ đi ý niệm lấy được..... máu Hóa Long, lân Hóa Long, móng Hóa Long..

Lãnh Tu Trúc lo lắng cho thân thể cùng tu vi bạn tốt mình, hướng Âm Ngọc Phong khê thi lễ, khẩn cầu, "Âm đạo chủ, ta cầu xin ngươi giúp ta xem một chút Kiện Sinh." Hán cũng biết y thuật, nhưng so với Âm Ngọc Phong thì không sánh bằng.

"Lãnh Tu Trúc, ngươi cầu xin bốn đạo chủ, bốn đạo chủ sẽ phải đồng ý?" Âm Ngọc Phong đứng chấp tay cười lạnh không ngừng. Long Hồn Sơn, Đồ Kiến Sinh, Lãnh Tu Trúc là bằng hữu tri kỉ, người nhiệt tình.

"Tu Trúc, chớ cầu xin hán, một cái kinh mạch nửa người bên trái bị hàn khí đóng băng một cái mà thôi, ăn nhiều một chút đan dược trừ lạnh, vận khí sơ thông mấy lần là có thể khôi phục." Đồ Kiến Sinh sáng lạng cười nói. Hán cũng chính là bị linh lực giá rét bá đạo của địch thủ làm đã thương, trong lúc nhất thời nửa người mất đi tri giác, không thể động đậy nữa.

Âm Ngọc Phong cười lạnh một tiếng, xoay mặt đối với Tô Y Nhân nói, "Sư phụ ngươi đã không có sao, ngươi nên cùng ta đi về."

Hán đối với Kỳ Xuân Dương, Tô Khả Nhi còn quý trên mặt đất nói, "Ta sẽ ở Thu Quế phủ Uyển Bình châu chờ các ngươi." Nhất định phải mang theo Hóa Long!

Thấy Tùng Nhân Hoa Mai đi theo phía sau hán, hán chần chờ một chút dò hỏi, "Hai người các ngươi là trước đi theo ta, ở Thu Quế phủ chờ bọn hán, còn là theo chân bọn họ chung một chỗ?"

Hán rất muốn nhìn Lãnh Tu Trúc đối mặt nữ nhân hoa tâm, đối với huynh đệ cùng thể xuất hiện sẽ thống khổ như thế nào, nhưng phát hiện số người bên người ngôn ngữ giống như cút cầu tuyết một dạng càng ngày càng nhiều, có chút phiền.

"Không được, sư phụ ta cùng bằng hữu của sư phụ bị thương, ta không yên lòng." Tô Y Nhân đương nhiên nói, "Sư phụ có chuyện, đệ tử phân ưu."

Nàng phát hiện một hiện tượng rất không ổn: Hóa Long biến thành thanh niên áo đỏ hai mươi một hai mươi hai tuổi, thực lực cường đại dung mạo tuấn mỹ, tiên quân sư phụ một người bạn tốt khác, cái tiên quân áo xanh đỏ bộ dáng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, khuôn mặt đường cong dương cương, ngũ quan lập thể mẽ người, đặc biệt có mũi nam nhân.

Dựa theo đại đa số tiểu thuyết thiết định, đám mỹ nam đều phải cùng nữ chủ tới đoạn tình yêu oanh liệt có thể ca có thể khóc. (Tô Khả Nhi tu tiên kĩ)nguyên thiết định chính là vai mỹ nam chính nhiều hơn, nàng rất lo lắng hai vị này cũng phải cùng tỷ tỷ nàng sinh ra dây dưa tình yêu (Long Hồn Sơn tiên quân Đồ Kiến Sinh biểu tượng số tuổi là chừng ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi, dung mạo hơi kém điểm, trực tiếp bị nàng định nghĩa thành đại thúc loại bỏ).

Ba nam nhân vì cùng chung yêu nữ nhân, không biết phải làm ra bao nhiêu nhượng bộ mới có thể thỏa hiệp, lại thêm đi vào mảy..... trừ khi những nam nhân này tất cả đều vì yêu đầu bất tỉnh, lòng dạ rộng lớn đến hoàn toàn tiêu mất tôn nghiêm nam nhân, nếu không sẽ bằng thủ đoạn cướp người, cướp tâm, cuối cùng thương thân thương tâm chỉ có thể là nữ nhân bị bọn họ yêu, tỷ tỷ của nàng ở nơi thế giới này, Tô Khả Nhi.

"Y Nhân!" Âm Ngọc Phong đột nhiên cúi kinh kêu lên. Nàng còn phải vì tỷ tỷ nàng gánh bao nhiêu tâm tư? Tô Khả Nhi là cô gái trưởng thành hai mươi tuổi, hẳn phụ trách bất kỳ quyết định mình đã làm.

"Sư phụ cùng bằng hữu của sư phụ bị thương, trong lòng ta bất an, trước mắt trạng huống thân thể Thiên Cung ca ca ta cũng không yên tâm."

Tô Y Nhân lấy dũng khí nói, "Ngọc Phong, ta phải ở chỗ này phụng bồi tỷ tỷ tỷ phụ bọn họ."

Tính tình Y Nhân..... tính tình của nàng không thể nào có biến hóa lớn như vậy!!!

Thiếu nữ mến yêu trở lại bên cạnh mình, thương thế bạn tốt cũng không có nặng như tưởng tượng. Lãnh Tu Trúc đem lực chú ý đặt ở trên người đồ đệ nhỏ nhất của hắn.

Nửa đường sinh ra tình tỷ muội cứ thâm hậu như vậy sao?

Nhìn Tô Y Nhân bởi vì không ngừng bị hắn sủng ái, lá gan càng đổi càng lớn, Âm Ngọc Phong trong lòng buồn bực. Hắn có thể mạnh mẽ đem nàng mang đi, nhưng mạnh mẽ mang đi kết quả là, nàng trở thành giữa bọn họ ngay từ đầu như vậy giao thân không giao tâm, đem hắn nhốt ở ngoài cánh cửa lòng.

"Hừ!" Cẩn nhắc được mất, hắn không thể làm gì khác hơn là hừ lạnh một tiếng, đá đá tiểu Hắc Bạch bên chân, tự đi tới một khối tảng đá coi như sạch sẽ ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duối Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96

Đây coi như là đồng ý!

Tô Y Nhân cao hứng, đối với Lãnh Tu Trúc dùng ánh mắt hoài nghi nhìn mình, khẩn cầu, "Sư phụ, tỷ tỷ ta còn quý." Tỷ phụ Kỳ Xuân Dương cũng quý, nhưng nếu như nàng thêm hắn vào, trong lòng sư phụ nhất định sẽ bốc lửa chưa.

Lãnh Tu Trúc quay lại xem một chút Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương cùng sắp hàng quý hướng mình, tạm thời bỏ qua nghi vấn trong lòng, giọng nói chua chát nói, "Các người trước đứng lên." Nam anh tuấn chính khí, nữ xinh đẹp ôn nhu, bọn họ đứng như Âm Ngọc Phong nói, là trời sinh một đôi.

"Khả Nhi, sư phụ đối với người, có quá già rồi hay không?" Đau lòng hơn, hắn không nhận được nói ra ý tưởng ẩn núp nhiều năm trong lòng mình. Khả Nhi là hắn một tay nuôi lớn, hắn có lúc rất lo lắng, Khả Nhi chẳng qua là thói quen hắn nghe từ hắn khắp nơi tôn kính hắn, đối với hắn nói lên hợp thể song tu một chút cũng không phản đối, cũng không dám phản đối.

Tô Khả Nhi nhất thời mặt mày thất sắc, hai đầu gối quỳ xuống đất đầu gối đi tới bên cạnh hắn, hai tay ôm lấy chân của hắn ngược mặt khóc rống nói, "Sư phụ, người đừng nghĩ như vậy, đều là lỗi của Khả Nhi, Khả Nhi xin lỗi người."

Sư phụ tu vi cao thâm khó lường, tâm tính ôn nhuận như ngọc, dung mạo thanh nhã cao quý, là thần tồn tại trong lòng nàng. Sư phụ nâng đỡ nàng nguyện ý cùng nàng hợp thể song tu, nàng được sủng ái mà kính sợ, cố gắng tốn nhiều tâm hơn đi kính thương hắn. Nếu như không phải là độc dược của độc đế để cho nàng mất trí nhớ, nàng làm sao có thể phản bội hắn?

"Khụ khụ." Đồ Kiến Sinh biết chuyện cao giọng ho khan mấy cái, nói, "Lăng Tiêu, tới đây đỡ ta một cái. Ngồi ở trên đá vụn nhánh cây gãy lâu như vậy, cái mông ta đau chết luôn."

Tiên quân áo xanh Lăng Tiêu rất khiếp sợ bạn tốt Lãnh Tu Trúc thanh cao sạch sẽ lại đối với nữ đồ đệ mang theo dịch dung pháp khí nói loại lời mập mờ này, bị một gã bạn tốt khác Đồ Kiến Sinh đánh thức, lập tức vịn nửa người bên trái mất đi tri giác của Đồ Kiến Sinh, một đỡ một diu đi tới trên một mảnh cỏ rất bằng phẳng, trợ giúp hắn ngồi xuống.

Linh sủng lão Bạch Hồ của Đồ Kiến Sinh vô cùng cơ trí, trước chạy đến nơi đó nằm tốt, để cho chủ nhân có thể tựa vào trên người ấm áp lông mềm mại của mình.

Linh sủng ngân hồ ly của tiên quân áo xanh vừa đi vừa quay đầu lại, dường như đối với chuyện giữa thầy trò Lãnh Tu Trúc rất cảm thấy hứng thú.

Thanh Nguyên tiên quân Lãnh Tu Trúc dù sao sâu yêu Tô Khả Nhi, rất không thôi đem nàng ở dậy tới, sau đó rất lãnh đạm đối với Kỳ Xuân Dương giống nhau đang quý nói, "Đứng lên đi."

Đối mặt hai vị bạn tốt cùng đại ca Âm Ngọc Phong khắp nơi nhìn buồn cười của mình, hắn coi như đau lòng như cắt cũng chỉ có thể bày tỏ rộng lượng tha thứ. Kỳ Xuân Dương, kể từ hắn nhận được đại ca Âm Ngọc Phong phái người đưa tới thư tố khổ, liền căn cứ đầu mối cung cấp trong thư đuổi tới biệt viện Kỳ phủ, hiểu rõ Khả Nhi tại sao lập gia đình, còn có Kỳ Xuân Dương phẩm tính như thế nào, phát hiện Khả Nhi là mất trí nhớ mới gả cho Kỳ Xuân Dương, mà Kỳ Xuân Dương trong lòng phụ thân hắn và người làm cùng với hàng xóm chung quanh là một công tử ôn hòa chính trực có tài hoa có đảm đương.

"Cám ơn sư phụ." Kỳ Xuân Dương kính cẩn nói, từ từ đứng dậy.

Một tiếng "sư phụ" nghe phả lẹ chói tai, Lãnh Tu Trúc tự giễu nói, "Lãnh mẫu người không chịu nổi! Linh sủng Hóa Long là của ngươi sao? Ngươi nhưng biết Tử Dương đạo nhân?"

Long là thần thú, so linh cảm Phụng Hoàng còn phải hiếm thấy. Hắn đã nghĩ tới, Hóa Long là linh sủng của sư môn bạn cũ Tử Dương đạo nhân của thái di bà, nghe nói còn đòi đòi tương truyền. Kỳ Xuân Dương có thể cho gọi đến Hóa Long, nói không chừng chính là đệ tử trong môn của Tử Dương đạo nhân. Vật nhóm theo bầy, Tử Dương Chân Nhân mặc dù yên lặng không nghe thấy, nhưng có thể bị thái di bà coi là bằng hữu, nhất định cũng là một vị tiên quân tu vi cực cao sâu. Hắn cho dù muốn đối với Kỳ Xuân Dương hiện tại vẫn yên lặng không nghe thấy làm chút gì, cũng cần cố kỵ thái di bà cùng Tử Dương Chân Nhân.

"Ân sư của vân bối chính là Tử Dương đạo nhân, tiền bối biết?"

Bị Lãnh Tu Trúc lạnh lùng đối đãi Kỳ Xuân Dương không tránh không phản kháng nói, "Hóa Long Thương Khung là thần thú bảo vệ sư môn của vân bối, vân bối không có tư cách làm chủ nhân của hắn. Nó nhân hậu nhớ tình cũ, nguyện ý nghe từ vân bối cho gọi."

Sư phụ hắn Tử Dương đạo nhân cả đời đều ở đây tu luyện, cực ít cùng những tu sĩ khác lui tới, người biết danh hiệu Tử Dương đạo nhân chỉ có bạn cũ những năm trước của Tử Dương đạo nhân. Chẳng lẽ Thanh Nguyên tiên quân cũng là một trong những bạn cũ của sư phụ hắn? Ân sư về cõi tiên sau, Hóa Long Thương Khung bị thương ở chỗ sâu nhất của linh động ngũ say. Nhưng nó cam kết, chỉ cần hắn sử dụng bí kỹ sư môn của hắn cho gọi nó, nó liền ứng cho gọi tới giúp hắn.

Hóa Long Thương Khung không phải là linh sủng của Tử Dương đạo nhân ân sư hắn, mà là sư đệ của khai sơn tổ sư Hồng Vận tôn giả ở La Phù sơn, linh sủng của một tổ sư gia trong phái của hắn. Hóa Long Thương Khung đối với chủ nhân đã về cõi tiên của nó cực kỳ tự niệm, dẫn tới tự nguyện bảo vệ hậu bối của chủ nhân. Không có khế ước linh sủng có thể khoảng cách xa cho gọi, một vị tổ sư gia nghiên cứu ra một pháp trận, thông qua cái pháp trận đặc thù này có thể đem Hóa Long giống như cho gọi linh sủng một dạng cho gọi đến bên người tới.

"Chưa từng gặp mặt." Lãnh Tu Trúc đạm mạc nói, "Ta nghe một vị nữ tiên quân ở Phụng Hoàng sơn nhắc qua."

"Là Ngao Hoàng nữ tiên quân đi?" Kỳ Xuân Dương cảm khái nói, "Vân bối bốn năm trước đi qua Phụng Hoàng sơn, may mắn được nữ tiên quân triệu kiến. Lão nhân gia nâng đỡ với vân bối rất là thương thức, chỉ điểm vân bối một hai."

Phụng Hoàng sơn là thánh sơn của Khôn Nguyên quốc, nam nhân ngoại tộc không được đi vào, người không phải là mời không được đi vào.

Hiểu rõ quy củ Phụng Hoàng sơn, Lãnh Tu Trúc nhất thời thất kinh, hai tròng mắt sắc bén ngưng mắt nhìn Kỳ Xuân Dương. Âm Ngọc Phong cũng kinh ngạc mở hai mắt ra, hai mắt như điện bắn về phía Kỳ Xuân Dương.

Ngao Hoàng nữ tiên quân chẳng lẽ chính là thái di bà của tiên quân sư phụ cùng Âm Ngọc Phong?

Tô Y Nhân nhất thời tưởng tượng mở rộng rạch ròi Kỳ Xuân Dương cũng là huynh đệ ruột của tiên quân sư phụ? Ân, cũng có thể là đời sau cách N thế hệ của thái di bà cùng Tử Dương đạo nhân.

Thái di bà từng bước dẫn dụ thêm hoàn cảnh lớn của Khôn Nguyên quốc ảnh hưởng, huynh đệ có huyết thống Khôn Nguyên quốc có thể cùng hưởng thế tử.

Nàng nhất thời đối với sự đoàn kết an định của hậu cung tỷ tỷ lạc quan đứng lên.

"Ân sư vân bối năm năm trước về cõi tiên. Vân bối tuân theo ý nguyện ân sư, đem một di vật đưa cho Ngao Hoàng nữ tiên quân." Kỳ Xuân Dương bị thương nói. Bất phẩm nữ tiên quân tâm tình có chút kích động, sau đó liền đem hắn ở lại Phụng Hoàng sơn mấy ngày, hết lòng chỉ điểm hắn một ít kỹ xảo vận dụng hòa hệ pháp thuật sau mới để hắn xuống núi.

Nghe nói một vị tu sĩ cùng Phụng Hoàng sơn bất phẩm nữ tiên quân cùng thế hệ về cõi tiên, các vị tiên quân tuổi tác cũng vượt qua ngàn tuổi bày tỏ trong lòng có đồng cảm.

Nghĩ đến thái di bà cùng Tử Dương đạo nhân có thể có quan hệ hữu nghị cực kỳ, nghĩ đến giữa bọn họ có thể.....

Gương mặt tuần tú thanh gầy của Lãnh Tu Trúc trở nên rất là khó coi đứng lên. Âm Ngọc Phong cùng hắn nghĩ tới một chỗ, trên mặt là lộ ra một tia mỉm cười nhìn có chút hà hê.

??

Tu sĩ đều có trừ vật pháp khí, sử dụng khi đi lữ hành phá lệ phương tiện. Bởi tiên quân Long Hồn Sơn Đỗ Kiến Sinh trong lúc nhất thời nửa người

không thể nhúc nhích, Thanh Nguyên tiên quân nội thương không nhẹ, tiên quân áo xanh Lăng Tiêu linh lực tiêu hao quá độ, mọi người không bao gồm Âm Ngọc Phong nhất trí quyết định, để cho ba vị tiên quân trước trị liệu nghỉ ngơi một cái.

Tô Khả Nhi Tô Y Nhân trợ giúp sư phụ Lãnh Tu Trúc cùng hai vị tiên quân khác xử thuốc trị thương bằng bó vết thương, Kỳ Xuân Dương mang theo Phượng Hoàng Hỏa Long còn có Hắc Bạch, Tùng Nhân, Hoa Mai tự nguyện giúp một tay, bắt đầu sẵn thủ đốn củi đốt lửa đun nước. Âm Ngọc Phong một mình ngồi ở trên tảng đá lớn hồ hững nhìn mọi người bận rộn.

Nước rất nhanh đun sôi, Tô Khả Nhi từ trong bạch ngọc thủ trục của nàng lấy ra một bộ trà cụ tinh mỹ, thuần thực pha trà, sau đó nâng mâm gỗ mang theo muối muối Tô Y Nhân hướng các vị tiên quân phụng trà thơm, chính thức bãi kiến sư phụ bận tốt sinh tử tương giao trường lão tiên quân Đỗ Kiến Sinh của Long Hồn sơn, cốc chủ Lưu Vân cốc - tiên quân Lăng Tiêu.

Bãi kiến trường bối muốn thành kính, nàng lấy được Lãnh Tu Trúc ám hiệu, tháo xuống dịch dung pháp khí. Nàng tuyệt mỹ, nhất thời để cho hai vị tiên quân chưa từng thấy qua nàng cực kỳ khiếp sợ tuyệt mỹ thanh diễm cũng liền thôi, dung mạo của nàng hết lần này tới lần khác cùng cung chủ Hồng Nguyệt của Vạn Hoa cung có chín phần tương tự.

Đỗ tiên quân biết rõ chuyện sâu sắc đáng tiếc cho bằng hững ngàn năm không động tình, vừa động tình, đối tượng động tình hết lần này tới lần khác còn là cô gái chảy huyết mạch phóng đảng.

Lăng Tiêu tiên quân không biết chuyện nhưng đã đoán được chín không rời mười trong lòng than thở thầy trò song tu mặc dù bị nhân sĩ chính phái bảo thủ ngăn cách, nhưng cũng không phải không có xuất hiện quách cần thầy trò thật tình đầu ý hợp, ngược lại sẽ bị người chung quanh coi là nhân duyên đẹp, nhưng là một nữ hai nam.....

Bọn họ song song lo âu ngấm một cái Kỳ Xuân Dương đang giúp bọn họ nấu cơm nấu canh. Nàng thể nào có cái vị hôn phu danh chính ngôn thuận? Đây là chuyện gì xảy ra?

Bọn họ tin tưởng cách làm người của bạn tốt, cũng nhìn ra Tô Khả Nhi cùng bạn tốt của bọn họ có tình cảm thật, không giống như là bạn tốt dùng lực lượng cùng thân phận bức bách Tô Khả Nhi âm dương song tu. Nhưng là một nữ hai chồng, trừ ở Khôn Nguyên quốc cổ xưa, ở bất kỳ quốc gia bất kỳ thời kỳ nào khác đều là bị người lên án!

Trong lòng Tô Y Nhân một mực lo âu, mượn cùng tỷ tỷ trợ giúp các tiên quân bị thương xử thuốc rình coi Lăng Tiêu tiên quân cùng Hỏa Long, phát hiện bọn họ chẳng qua là vì dung mạo Tô Khả Nhi mà khiếp sợ, giống như cũng không có thất thố hay tình cảm đặc biệt, trong lòng nhất thời yên tâm không ít.

Sáu chén trà, sáu vị nam tử. Long Hồn sơn Đỗ tiên quân, Lăng Tiêu tiên quân, độc đế, Tùng Nhân xuất thủ tương trợ, Hỏa Long thực lực cường hãn, Lãnh Tu Trúc. Một vòng vòng xuống tới, Tô Khả Nhi phát hiện mình bỏ quên phu quân Kỳ Xuân Dương của mình, hướng Kỳ Xuân Dương ngượng ngùng cười cười.

Kỳ Xuân Dương không có được Lãnh Tu Trúc chính thức thừa nhận, Lãnh Tu Trúc cũng không có ý định dẫn dắt hần bãi kiến bạn tốt của hần, hần cũng chưa có da mặt dày chủ động đi theo sau lưng Tô thị tỷ muội. Hần vừa vội vàng nấu cơm nấu canh vừa chú ý Tô thị tỷ muội, thấy Tô Khả Nhi hướng hần bày tỏ áy náy, hần hướng nàng lộ ra nụ cười tha thứ, bày tỏ căn bản không có để ý.

Nắm trà cụ mình quen dùng, Lãnh Tu Trúc thờ dài nói, "Khả Nhi, ngươi thật là tỉ mỉ." Đối với sự ăy giữa Tô Khả Nhi cùng Kỳ Xuân Dương, hần thấy tim như bị đao cắt, nhưng chỉ có thể nhẫn nại.

"Sư phụ....." Tô Khả Nhi cắn cắn môi mũi, ánh mắt ướt nhẹp ngấm nhìn Lãnh Tu Trúc.

Mặt mũi tuấn mỹ của hần thanh gầy rất nhiều, trên người trường bào đạo sĩ buông lỏng phân tán, rất có cảm giác gầy gò không vừa nổi y phục. Là nàng không tốt, để cho sư phụ chịu khổ tương tư vô tận cùng tan nát cõi lòng.

Bất tiện luôn là đi theo bên cạnh tiên quân sư phụ cùng tỷ tỷ, Tô Y Nhân tìm cái lý có chạy đến bên người Kỳ Xuân Dương, thấp giọng nói, "Tỷ phụ, ngươi đừng tức giận. Tỷ tỷ cảm giác quá có lỗi với sư phụ, đang cố gắng an ủi hần sư phụ trong lòng bốc lửa, trong lúc nhất thời sẽ hồ hững ngươi, xin ngươi đừng thấy lạ."

Kỳ Xuân Dương khẽ thở dài một cái, nói, "Y Nhân muội muội, cảm ơn ngươi đặc biệt tới đây khuyên giải ta. Ta kể từ khi biết chuyện của tỷ tỷ của ngươi cùng sư phụ ngươi sau, trong lòng vẫn ở dự đoán cảnh tượng mấy người chúng ta gặp mặt sau có thể sẽ xuất hiện. Hồ hững như vậy, ta chịu đựng được." Chiến Thiên Cương tiến vào tám bằng gỗ hòe, cũng chưa chắc tất cả đều là mới vừa rồi lúc chiến đấu bị thương.

"Tỷ phụ, loại chuyện như vậy ngươi không thể trách tỷ tỷ ta, muốn trách, chỉ có thể trách số mạng." Tô Y Nhân không yên tâm nói.

"Là, số mạng như thế, bọn ta chỉ có thể theo đường số mạng chỉ dẫn đi xuống."

Kỳ Xuân Dương nhẹ nhàng thở dài, cảm hướng một cái hướng khác giương lên, trêu ghẹo nói, "Có người hướng bên này thổi râu ria trọn mất rồi."

Tô Y Nhân hướng bên kia vừa nhìn, bĩu môi nói, "Hần tựa như tên cai ngục." Đem nàng trông coi được ngay chặt, đem hết khả năng không để cho nàng có cơ hội tiếp xúc nam nhân trẻ tuổi ngoài hần.

Chương 97

"Âm Ngọc Phong, không nghĩ tới ngươi và sư phụ ta là huynh đệ ruột." Không có chuyện làm, Tô Y Nhân chỉ tiên quân sư phụ đang dùng linh lực cuối cùng trong cơ thể vì Đồ tiên quân loại trừ hàn khí nói.

Âm Ngọc Phong mặt lạnh lùng nói, "Người nào cùng hần là huynh đệ? Hần và phụ thân hần là cừu nhân giết cha giết mẹ của ta!"

"Đi?" Tô Y Nhân kinh ngạc kêu lên, đưa tới chú ý của các vị cách đó không xa.

"Sau này có thời gian, ta sẽ nói cho ngươi biết."

Âm Ngọc Phong rũ hai tròng mắt, dùng thanh âm thấp đủ cho chỉ có nàng nghe nói, "Đừng quá đến gần Lân Tu Trúc, cẩn thận bị hần phát hiện ngươi là linh hồn đoạt nhà. Hần là Tô sư phụ Y Nhân, không phải là ngươi, ngươi không cần thiết quan tâm hần."

Phụ thân hần là Vĩnh Thái đế quốc, không, khi đó còn không có Vĩnh Thái đế quốc, phụ thân hần lúc ấy là ngũ phẩm tu sĩ ở một vương triều phía đông nam bộ Cửu châu, ở thời điểm du lịch Khôn Nguyên quốc vô tình gặp được tứ phẩm nữ tu xuống Phượng Hoàng sơn làm việc, mẹ của hần. Hai người bọn họ vừa thấy khuyh tâm, kết làm song tu bạn lữ. Phụ thân hần không môn không phái bốn biển là nhà, sẽ tùy mẫu thân hần ở tại dưới chân núi Phượng Hoàng. Bọn họ cừ ản tề mi chấp cánh cùng bay, hơn năm mươi năm sau sinh ra hần.

Phụ thân của hần khi đó đã hơn bốn trăm tuổi, đột nhiên được đứa con, mừng rỡ muốn điên. Hần nha nha học nói san san học bước, phụ thân của hần liền bắt đầu các loại bận rộn giúp hần trú cơ. Nữ nhân Khôn Nguyên quốc đối với tình cảm trời sinh không chuyên nhất, mẫu thân có chút mất mát khi hần bảy tuổi năm ấy biết một tam phẩm tu sĩ Khôn Nguyên quốc, đối phương tự nguyện làm tiểu trọng phu, vì vậy hai người câu đáp thành gian, còn rất nhanh có một hài tử.

Phụ thân của hần không cách nào dễ dàng tha thứ song tu bạn lữ yêu nhiều năm tuân thủ tập tục nước mình đồng thời cùng nam nhân khác chung một chỗ, muốn giết nam nhân cướp đi người yêu hần. Mẹ của hần che chở gian phu, song phương đánh ra tia lửa, ba người trước sau bỏ mạng, lưu lại hần núp ở một bên, cùng đệ đệ cùng mẹ trừ gào khóc cái gì cũng không biết.

Thái di bà chạy tới, thương tâm đưa bọn họ cũng ôm đến trên núi nuôi dưỡng. Hần nhớ mình nhìn thấy hết thảy, không muốn trở thành nam nhân Khôn Nguyên quốc, không lâu liền rời đi Phượng Hoàng sơn trở về cố quốc của phụ thân, bắt đầu tự đi bái sư học nghệ, rốt cục trở thành độc đế danh chấn Cửu châu Tu Chân Giới.

Hần và đệ đệ cùng mẹ khác cha, có thù giết cha mẹ, giữa bọn họ vĩnh viễn sẽ không trở thành huynh đệ chân chính!

"Nga." Tô Y Nhân thấp giọng ứng một cái, cảm giác nhảm chán liền đem tiểu Hắc Bạch ngồi ở bên cạnh Âm Ngọc Phong ôm đến trên đùi bóp lỗ tai kéo cái đuôi cảm cảm móng vuốt cọ cọ da lông, tựa như đùa bốn thú bông gấu mèo ngày trước của nàng.

"Ai nha nha, đừng như vậy, thật là ngứa. Oa, lông mau bị ngươi lột sạch rồi." Tiểu Hắc Bạch cau mày đau khổ kêu lên, "Ta không phải là sủng vật bình thường, ngươi không thể chơi ta như vậy." Nó là linh sủng phụ tá chủ nhân chiến đấu, hơn nữa còn là linh thú cấp bậc đại mụ, bị một cái tiểu cô nương thật coi là tiểu sủng vật chơi giải buồn, giống như cái gì?

"Linh sủng không phải là sủng vật có linh tính biết tu chân sao?" Tô Y Nhân cười hi hi nói, "Ngươi tính toán đưa ta gấu mèo con nghe lời hay không nghe lời, là công còn là mẫu, đặt tên hay chưa?"

Thấy Phượng Hoàng Hỏa Long phong cách như vậy, nàng thật ra thì có chút muốn linh sủng như vậy, nhưng long cùng phượng có thể gặp mà không thể cầu, nàng còn là nuôi gấu mèo con thôi. Gấu mèo mặc dù không hiếm bằng long phượng, nhưng thắng ở ôn thuận đáng yêu, da lông nhung nhung sờ đặc biệt thoải mái.

Tiểu Hắc Bạch giờ lên móng vuốt kéo da lông bị Tô Y Nhân cố ý sờ loạn hai cái, nói, "Có chút nghịch ngợm, thường thường chạy không có bóng dáng, nhưng chỉ cần ta vừa kêu gọi, nó sẽ lao đảo tự mình cút ra khỏi tới. Chủ nhân chỉ cần phát hiện ấu tề ta sinh xuống có một chút linh căn sẽ đặt tên, ban thưởng lượng lớn kim đan tây tùy phạt cốt, trợ giúp ấu tề rửa đi tạp chất trong cơ thể, cũng dẫn dắt ta từ từ dạy ấu tề tu chân. Hài tử nhỏ nhất của ta gọi Da Da, chủ nhân nói nó là nghịch ngợm nhất trong đám hài tử ta sinh."

Chủ nhân không dạy cũng không phải người dạy là lo lắng ấu tề gấu mèo cùng người thứ nhất dạy bọn họ sinh ra cảm giác thân cận, cho nên định thả nuôi, từ nó từ từ dạy ấu tề linh trí chưa đủ năng lực hiểu biết rất kém cỏi.

Tô Y Nhân nghe vui vẻ trong lòng, nói, "Da Da, tên thật đáng yêu, ta thật muốn sớm một chút thấy hần."

Nàng đột nhiên xoay mặt oán giận Âm Ngọc Phong nói, "Lúc ngươi để cho Âm Đại tiên sinh đưa quân tử lan, thế nào cũng không có nghĩ tới đem Da Da của ta cùng nhau đưa tới đây?" Âm Ngọc Phong cùng mụ mụ gấu mèo đều đồng ý, cho nên gấu mèo con Da Da nhất định sẽ là linh sủng của nàng.

Âm Ngọc Phong dường như nhắm mắt hành công khước miệng hơi cong lên, điềm nhiên nói, "Mang theo bên người không có phương tiện. Dù sao người muốn cùng ta lên đảo, không cần thiết lại để cho Âm Đại mang tới." Nhìn nàng thích gấu mèo, hẳn liền nghĩ đến lợi dụng đưa gấu mèo con cho nàng làm linh sủng, để cho nàng ngược lại thúc giục hắn mau sớm trở về Thương Vân đảo.

Hắn nói không có phương tiện đại khái chỉ là Da Da linh tính chưa đủ, cần người tuấn nuôi, tu vi quá thấp không thể giúp hắn bận rộn đi?

Tô Y Nhân không có nghĩ nữa, đùa bỡn tiểu Hắc Bạch mấy cái sau nhìn tiên quân sư phụ, tỷ tỷ, tỷ phụ nhẹ nhàng thờ dài nói, "Ta hy vọng giữa bọn họ chớ để xảy ra vấn đề."

Nàng quan sát một hồi phát hiện, Lăng Tiêu tiên quân trừ đối với việc tỷ tỷ Tô Khả Nhi tuyệt thế xinh đẹp tương tự cung chủ Vạn Hoa cung mà bày tỏ khiếp sợ, không có bất kỳ dấu hiệu động tâm. Hỏa Long Thương Khung từ biến thân thành mỹ nam tử sau đi theo Kỳ Xuân Dương, ánh mắt thường thường phiêu hướng Phượng Hoàng biến thành hình người, đang giúp đỡ Kỳ Xuân Dương nấu cơm nấu canh.

Âm Ngọc Phong đôi môi vừa nhếch, lạnh lùng cay nghiệt nói, "Bọn họ vì một nữ nhân buông tha cho tôn nghiêm nam nhân, chua khổ trong đó chính bọn hắn thương thức."

"Bọn họ là vì nữ nhân yêu mến mà lùi một bước." Tô Y Nhân tràn đầy vô lực giải thích, "Tỷ tỷ ta cũng không muốn biến thành như vậy, nói đến nói đi, chuyện này tất cả đều là có người tạo thành." Dĩ nhiên, hắn đáng trách hơn tác giả biểu tỷ sáng lập cái thiết định này!

Lại muốn trách hắn bắt lại tỷ muội các nàng thử độc hạ cổ, trì hoãn các nàng cùng Lãnh Tu Trúc gặp mặt? Trách hắn cho Tô Khả Nhi hạ độc được rồi loạn trí nhớ, khiến cho nàng yêu nam nhân thứ hai? Trách bởi vì thiên lý truyền âm thạch truy tung của hắn, bọn họ bị buộc phải không ngừng lên đường, cuối cùng qua đêm nơi hoang dã trong rừng rậm rách nát, gặp gỡ quỷ tướng Chiến Thiên Cuồng?

Âm Ngọc Phong trầm mặc, cơ duyên tạo thành tình huống trước mắt như thế, nhưng liên lụy tính tình ba nam một nữ trong đó cũng là yếu tố trọng yếu tạo thành tình huống này!

Nếu như Lãnh Tu Trúc giống như hắn, đem nữ nhân của mình thất ở trên khổ đại lưng trông coi, liền hoàn toàn không thể nào xuất hiện việc Tô thị tỷ muội ra đời không sâu xuống núi tìm sư phụ, cũng sẽ không xuất hiện chuyện về sau.

Chiến Thiên Cuồng, trợ thủ Tô Khả Nhi kiếp trước, chính là cơ duyên xảo hợp Chiến Thiên Cuồng vẫn là cùng Tô Khả Nhi gặp nhau, chỉ cần Lãnh Tu Trúc đem hắn tiêu diệt, đối với Tô Khả Nhi bị đánh thức trí nhớ kiếp trước hạ thuốc mất trí nhớ hoặc là phong ấn bộ phận trí nhớ kia, là có thể giải quyết tốt đẹp vấn đề nam nhân khác cùng hắn chia sẻ một nữ nhân.

Người không vì mình trời tru đất diệt! Lòng dạ Lãnh Tu Trúc không đủ ác độc, mà Tô Khả Nhi đã trở thành nữ nhân của ba nam nhân, cho nên hắn đến cuối cùng chỉ có thể cùng hai người đàn ông khác này thỏa hiệp.

✿ ✿

Thức ăn nóng làm xong, Tô Y Nhân tiến lên giúp một tay bưng đưa. Khi nàng trải qua bên người Lãnh Tu Trúc, Lãnh Tu Trúc gọi lại nàng.

"Sư phụ?" Nàng chợt dạ kêu lên, bất chú ý động tác thói quen của thân thể nguyên chủ, cúi đầu trông mắt chờ đợi hỏi thăm.

"Y Nhân, người nhưng là tự nguyện cùng Âm đảo chủ chung một chỗ?" Lãnh Tu Trúc ngắm nhìn nữ đồ đệ cúi đầu bày tỏ ôn thuận, trong lòng càng ngày càng nghi ngờ không hiểu.

Y Nhân hay là Y Nhân, nhưng khí chất âm u cay nghiệt giống như từ trên người nàng biến mất. Là cái nguyên nhân gì để cho nàng trở nên ôn nhu thiện lương? Hắn không tin là nguyên nhân của đại ca Âm Ngọc Phong, bởi vì độc đế Âm Ngọc Phong bản thân thì không phải là hạng người hiền lành!

Hắn đối với bi kịch tình yêu của cha mẹ năm đó chỉ mơ hồ có chút ấn tượng liên đới với nữ nhân Khôn Nguyên quốc đa tình sinh ra cảm giác chán ghét, thoát đi Khôn Nguyên quốc, đại ca Âm Ngọc Phong khi còn nhỏ chính mắt thấy bi kịch sinh ra, bị tổn thương trong lòng vô cùng nghiêm trọng, so với hắn còn không nguyện tiếp xúc nữ nhân. Hai huynh đệ bọn họ đối với lựa chọn thế tử tuyệt đối là cực kỳ cẩn thận, thà không có thế tử cũng không động tình đối với nữ nhân tình cảm không trung trinh.

Chẳng lẽ trên người Y Nhân vẫn dấu kín ưu điểm hắn không biết, cho nên đại ca mới không để ý bởi phận cùng tuổi tác chênh lệch, đối với nàng có tình cảm?

Tô Y Nhân bị hắn quan sát phải trong lòng sợ hãi, nhưng lại không dám tránh ra, trong lòng đặc biệt mong đợi Âm Ngọc Phong có thể cho nàng giải vây.

Khát vọng trong lòng nàng đại khái bị Âm Ngọc Phong biết, hắn kêu lớn, "Y Nhân, tới đây bên này."

Hắc Bạch thay đổi về kích thước nguyên hình quơ múa cây trúc hết lớn, "Tới đây bên này, chúng ta nơi này có ăn ngon." Bọn họ lấy ra một đồng thức ăn ngon khác.

Tô Y Nhân vội vàng hướng Lãnh Tu Trúc nói, "Sư phụ, hắn đang bảo ta." Khẽ khom người, bước nhanh hướng đi Âm Ngọc Phong.

Thấy nàng giống như chạy trốn rồi đi mình, Lãnh Tu Trúc ngăn ngại. Một ngày làm thầy cả đời là cha, nàng chẳng lẽ quên sư phụ mới là thân nhân lớn nhất của nàng, thân phận sư phụ so tình nhân vô danh vô phận còn trọng yếu hơn?

Để xuống các loại đau lòng cùng bất mãn đối với nữ đồ Khả Nhi mến yêu, hắn đứng dậy hướng đi Âm Ngọc Phong, đứng ở khoảng cách bên ngoài ba thước với Âm Ngọc Phong nói, "Âm đảo chủ, ta có lời muốn cùng người nói một chút."

Hắn kể từ khi biết Âm Ngọc Phong đoạt lấy Tô Y Nhân cũng có chút lo lắng, bởi vì mặc dù hắn không thích Y Nhân, hắn cũng là sư phụ nuôi nấng mười năm, không thể bởi vì nàng bị người khác bắt nạt mà không đòi công đạo.

Âm Ngọc Phong khinh thường nhìn sang hắn, lạnh như băng hỏi, "Người nghĩ nói gì?"

"Y Nhân, người đi giúp tỷ tỷ người." Lãnh Tu Trúc ra lệnh, có mấy lời không thể để cho nàng biết.

Tô Y Nhân cho rằng bọn họ phải xử lý chuyện giữa huynh đệ, vội vàng nói, "Là, sư phụ."

Nàng vừa muốn đi, Âm Ngọc Phong liền ra lệnh, "Không cho đi. Người là nữ nhân của ta, không cần thiết nghe lời của hắn." Hắn không thừa nhận Lãnh Tu Trúc là đệ đệ hắn, nhưng bọn hắn đúng là huynh đệ nữ nhân của hắn tương đương với đại tẩu của Lãnh Tu Trúc, đại tẩu không cần thiết nghe lời của tiểu thúc.

Đây là nói cho hắn biết, Y Nhân từ nay không cần hắn xía vào?

Lãnh Tu Trúc nhất thời nở nụ cười khổ, nói, "Âm đảo chủ, Y Nhân là đồ đệ của ta." Hắn là sư phụ mà Y Nhân dập đầu qua, đại ca bây giờ còn chỉ có thể coi như là tình phụ của nàng, ai có thể danh chính ngôn thuận quản nàng hơn?

"Hừ." Âm Ngọc Phong chê cười không thèm, "Nàng là nữ chủ nhân Thương Vân đảo của ta."

Lãnh Tu Trúc ngạc nhiên, hỏi, "Âm đảo chủ đã quyết định tốt lắm?"

Nhân sĩ tu chân khắp nơi để ý cơ duyên cường điệu duyên phận, nam nữ tu sĩ thích lẫn nhau liền kết làm song tu bạn lữ. Tuổi thọ tu sĩ cũng rất dài, hơn nữa tu vi càng sâu tuổi thọ lại càng dài, ở trong năm tháng khá dài, thâm tình thường thường sẽ theo thời gian một chút xiu mài mòn, đến lúc đó, song tu bạn lữ liền có thể sẽ rất lý trí tách ra, mỗi người qua ngày của mình.

Âm Ngọc Phong nhẹ nhàng vuốt cằm, trông mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn về Tô Y Nhân, mơ hồ lưu động ôn nhu.

Đại ca là động chân tình, Y Nhân thật là có tạo hóa!

Mặc dù rất không biết đại ca nhìn trúng Y Nhân có điểm nào tốt, nhưng nếu hắn đã quyết định, hắn nên chúc phúc bọn họ.

Lãnh Tu Trúc nhẹ nhàng cười nói, "Âm đảo chủ, cho thái di bà đưa cái thư như thế nào? Lão nhân gia nàng canh cánh chuyện này mấy trăm năm."

Năm năm trước lúc ở Tinh Lâm trang, thái di bà biết quan hệ giữa hắn và Khả Nhi, đại ca cùng Y Nhân sau rất là cao hứng, lấy ra hai pháp khí Phượng Hoàng vũ y —— áo choàng, dẫn dắt bọn họ, nếu như cuối cùng quyết định muốn kết hôn các nàng, nhất định phải đem Phượng Hoàng vũ y đưa cho các nàng.

Một cái của đại ca kia là vật của mẫu thân bọn họ năm đó, hắn còn lại là thái di bà mình thường dùng. Đại ca đã đem Phượng Hoàng vũ y cho Y Nhân, hắn hãy tìm cái cơ hội đem Phượng Hoàng vũ y cho Khả Nhi, công khai tỏ rõ thân phận của nàng. Hắn là sư phụ của hắn, còn là người đàn ông đầu tiên của nàng, có quyền phủ quyết hôn sự của nàng cùng người khác!

qM

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duỗi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

Địa phương bọn họ vừa chiến đấu thiên địa linh khí bình thường, không phải là địa phương tốt thích hợp khôi phục linh lực. Ăn rồi bữa thức ăn nóng hổi, bổ sung dạ dày trống rỗng sau, ba vị tiên quân móc ra tất cả linh thạch của bọn họ, hợp lực bố trí cái tụ linh pháp trận lớn nước chừng có thể chứa chừng mười người, xin mọi người cùng nhau vào trận luyện công.

Chư vị bay vượt qua ngàn dặm chạy tới cứu viện:

Âm Ngọc Phong cùng gấu mèo Hắc Bạch căn bản không có tiêu hao linh lực, không cần linh tu (huống chi Âm Ngọc Phong tự mình biết bố trí tụ linh pháp trận cao cấp, không thêm linh tinh người khác);

Tô Y Nhân linh lực tiêu hao nghiêm trọng nhưng Âm Ngọc Phong sẽ đặc biệt vì nàng bố trí tụ linh pháp trận cao cấp thuộc tính băng, không cần thiết sử

dụng cái loại tụ linh pháp trận mà người có linh căn thể chất gì cũng có thể sử dụng đó, liền uyển chuyển cự tuyệt lòng tốt của ba vị tiên quân;

Tô Khả Nhi, Kỷ Xuân Dương, Phụng Hoàng so với Tô Y Nhân chỉ biết dùng mệnh hơn liều mạng chiến đấu hơn, đan điền bọn họ linh khí trống trơn, cũng ngoan ngoãn ngồi vào trong pháp trận;

Tồn tại đặc thù, quỷ tướng Chiến Thiên Cương bây giờ ghé theo vào tấm bảng gỗ hộc, bị Kỷ Xuân Dương không sợ âm trầm quỷ khí của hắn mang theo vào pháp trận;

Hỏa Long Thương Khung được mời gọi ra tới thần nhiên tự đắc bày tỏ sẽ vì mọi người hộ pháp, bởi vì một móng vuốt của hắn liền đem đối thủ bị dọa sợ đến không dám động đánh bay phải không biết đi đâu, căn bản không có tiêu hao linh lực;

Bản thể của hai cây tinh Tùng Nhân Hoa Mai đã thuộc về Âm Ngọc Phong, bọn họ là trực tiếp quay trở về trong bản thể, vận dụng thiên phú bản năng hấp thu thiên địa linh khí.

Âm Ngọc Phong thủy chung không chủ động cùng ba vị tiên quân nói chuyện, nhưng mọi người kỳ quái nhất trí nhận định, hắn nhất định sẽ cùng Hỏa Long một dạng, hộ pháp cho mọi người đang ngưng thần quên mình tu luyện.

Nơi này tất cả người tu chân chủng tộc bất đồng, tu vi bất đồng, trình độ bị thương cùng linh lực tiêu hao cũng bất đồng, thời gian mỗi người vận công xong lại càng bất đồng.

Ngày thứ hai chạng vạng tối, Tô Y Nhân cùng Tô Khả Nhi hoàn toàn khôi phục linh lực, thời gian các nàng đứng dậy rồi đi tụ linh pháp trận trước sau chênh lệch không tới ba giờ; ngày thứ ba trắng lên cao đỉnh đầu sau, Phụng Hoàng, linh sủng ngân hồ ly của Lăng Tiêu tiên quân Kỷ Xuân Dương theo thứ tự tỉnh lại.

Tô Khả Nhi một mực thủ vệ ở bên ngoài tụ linh pháp trận, thấy Kỷ Xuân Dương đứng dậy đi ra pháp trận, lập tức tiến lên đón, đưa lên canh nóng đã chuẩn bị xong cùng hai khối lương khô, hai người ngồi vào chỗ nói nhỏ rất lâu.

Hồn thể của Chiến Thiên Cương theo ghé vào trong quỷ mộ bài gỗ hộc, linh thức là có thể biết chuyện chung quanh, linh lực hắn khôi phục hiện ra thân hình, Tô Khả Nhi cùng Kỷ Xuân Dương lại cùng hắn trò chuyện rất lâu, trong lúc đó, Tô Khả Nhi mấy lần gạt lệ.

Tô Y Nhân khoác một món áo choàng màu mực xanh lá cây ngồi ở bên người độc đế, một mực bàng quan trao đổi giữa tỷ tỷ tỷ phụ. Nàng đồng tình thấp giọng nói, "Tình yêu của tỷ tỷ thật rắc rối."

Âm Ngọc Phong lạnh lùng nói, "Tình cảm nam nữ một khi dính dấp đến người thứ ba sẽ trở nên dị thường phức tạp." Tình cảm của Tô Khả Nhi so lên rồi còn phải loạn, thật may là hắn không có bị khuấy chung đi vào!

Tô Y Nhân thở dài nói, "Ài, thật hy vọng thời gian có thể đảo ngược, ta có thể khuyên tỷ tỷ không muốn xuống núi, ngoan ngoãn ở trong rừng trúc trên Thiên Thành cung tu luyện chờ sự phụ trợ lại." Như vậy cái chuyện gì cũng sẽ không phát sinh nữa.

Âm Ngọc Phong không có lên tiếng, chỉ đưa tay ôm eo nhỏ nhắn của nàng, đem nàng kéo đến ngực mình thật chặt đè lại.

Tỷ tỷ làm nữ chủ trong truyện《Tô Khả Nhi》, nếu như ngoan ngoãn đợi ở trong núi sâu, làm sao có thể phát triển kịch tình? Chuyện gì đều không phát sinh không phải ý nghĩa mình không thể nào gặp gỡ hắn sao? Đối với một nam nhân đã đối với mình động chân tình nói lời như vậy quá thương tim của hắn.

Trong lòng Tô Y Nhân dâng lên một mảnh nhu tình. Nàng uyển chuyển rỉ tai nói, "Mọi người đều nói có duyên ngàn dặm vẫn gặp gỡ, vô duyên đối diện không thấy nhau. Ta người nếu có duyên, coi như ta không rời núi, người cũng sẽ gặp gỡ ta. Nói không chừng khi đó, người sẽ không đối với ta xuống nặng tay."

Hơi thở ấm áp sượt nóng lỗ tai của hắn, mùi thơm cơ thể đậm nả của thiếu nữ bay quanh chớp mũi hắn, Âm Ngọc Phong tâm hồn rung động, chuyển tới đây cắn lỗ tai nhỏ mướt mà của nàng nói, "Duyên phận người và ta sâu có thể vượt qua thế giới bất đồng!" Linh hồn của nàng đến từ dị thể cũng bị hắn bắt được, làm sao có thể nói tình duyên không sâu?

"Là, ta người đặc biệt có duyên phận." Tô Y Nhân khẽ nở nụ cười, ôn thuận ôi y tại trong ngực ấm áp của hắn.

"Chớ tư niệm quá khứ, hết thảy có ta." Hắn tràn đầy thâm ý nói.

"Àn, ta biết, người sẽ một mực cưng chiều ta." Tô Y Nhân thấp giọng nói, khoe miệng mang theo một tia nhàn nhạt ưu thương.

Một lần cuối cùng QQ khuôn không nói chuyện phớt nhàn lại trước khi biến mất nói cho nàng biết, cái thế giới này là thế giới biểu tỷ nàng dùng chữ viết giá không ra ngoài, chuyện đã xảy ra ở cái thế giới này đều nằm trong lòng bàn tay của biểu tỷ.

Nếu biểu tỷ đã đem chuyện kiếp nữ xứng là nàng cùng độc đế Âm Ngọc Phong buộc chặt chung một chỗ, Âm Ngọc Phong sẽ một mực cưng chiều nàng, không liên quan bản thân Âm Ngọc Phong có nguyện ý hay không. Thân ở trong đó sau, nàng cảm nhận được chính là Âm Ngọc Phong càng ngày càng tha thứ sủng ái, càng ngày càng nồng đậm tình ý, lòng của thiếu nữ từ từ bị hắn công chiếm. Nếu nàng từ từ yêu hắn, hơn nữa còn xác định hắn tuyệt đối sẽ một mực sủng ái nàng, nàng đã không thể trở về tự nhiên muốn buông ra lòng đi thương hắn, hồi báo hắn yêu.

Rạng sáng ngày thứ tư, bạch hổ của Đỗ tiên quân tỉnh. Nó đi ra ngoài tìm ăn, sau khi trở lại lại chạy vào pháp trận, ý tại bên người chủ nhân của nó.

Dùng da lông mềm mại của nó ấp áp chủ nhân đang khu trừ hàn khí.

Ban đêm ngày thứ năm, trong ba vị tiên quân Lăng Tiêu tiên quân bị thương nhẹ nhất đã tỉnh thần no đủ đi ra tụ linh pháp trận, ưu nhã giờ tay nhắc chân, hoạt động xương cốt vì ngồi rất lâu mà bị cứng ngắc.

Ngân hồ của hần vô cùng thông nhân tính, từ thân thể linh lực khôi phục đi ra pháp trận bắt đầu, cách mỗi hai canh giờ liền chạy ra khỏi đi sẵn, dùng hàm răng cắn một con cá lớn kéo về, ý bảo Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương bọn họ ở một bên đang bảo vệ các tiên quân làm canh cá.

"Ngao ~~~" Nó thấy chủ nhân dừng lại, lập tức tiến tới bên chân hần cọ xát, sau đó đem hần kéo hướng bên đồng lửa.

"Ngân Nguyệt, ta biết." Lăng Tiêu tiên quân cúi người xuống sờ một cái da lông trên cổ ngân hồ, nói "Trước đợi lát nữa."

Hần hơi sửa sang lại về ngoài một cái liền đi hướng Âm Ngọc Phong ngồi ở nơi xa.

Tô Y Nhân cùng Âm Ngọc Phong cùng nhau ngồi xếp bằng ở trên đệm da vừa thấy, vội vàng bò dậy đứng ở bên ngoài tấm da.

"Âm đảo chủ, Lăng mỗ cảm tạ ân đảo chủ ngàn dặm cứu viện." Lăng Tiêu tiên quân cách thật xa hướng Âm Ngọc Phong chấp tay làm ấp. Bọn họ phân thuộc về trận doanh chính tà bất đồng, gần người trò chuyện với nhau có kiêng kỵ.

Âm Ngọc Phong hơi ngẩng đầu lên, lạnh lùng hỏi, "Con mắt nào của ngươi nhìn thấy bốn đảo chủ ra tay? Bốn đảo chủ chưa từng kết giao cùng nhân sĩ danh môn chính phái bọn ngươi!"

"Âm Ngọc Phong!" Tô Y Nhân gắt giọng, vội vàng hướng Lăng Tiêu tiên quân hành lễ, "Lăng thúc thúc, thật xin lỗi, hần chính là loại tính xấu này."

Rất kinh ngạc Tô Y Nhân dám thay mặt độc đế nhận lầm, mà độc đế cũng không có trách tội nàng, Lăng Tiêu tiên quân tràn đầy thâm ý nhìn nàng hai mắt, mỉm cười hướng nàng gật đầu một cái, quay người đi tới bên đồng lửa đang thiêu đốt.

"Lăng thúc thúc." Đã sớm đứng dậy cung kính chờ đợi, Tô Khả Nhi bước nhanh tiến lên đón hành lễ.

"Tiên quân." Chiến Thiên Cương Kỳ Xuân Dương cùng nàng cùng nhau cũng đều hướng tiên quân ngàn tuổi nguyện vì bằng hữu hai mặt sáp đao ôm quyền hành lễ.

"Khả Nhi, hai vị này là....." Chân mày Lăng Tiêu tiên quân không khỏi nhíu lại, con ngươi yêu ghét rõ ràng thoáng qua vẻ khinh bỉ.

Bạn tốt Lãnh Tu Trúc mắt bình tĩnh thường ngày cố ý phớt lờ Kỳ Xuân Dương, nhưng hần cùng Đỗ Kiến Sinh cũng biết Kỳ Xuân Dương là vị hôn phu Tô Khả Nhi. Chẳng qua là cái nam quý này tại sao cũng ở bên người Tô Khả Nhi? Tô Khả Nhi mặt mũi giống như Hồng Nguyệt của Vạn Hoa cung phẩm tính cũng giống như, không hồ là cháu gái ruột của Hồng Nguyệt!

"Kỳ Xuân Dương, vị hôn phu ta. Chiến Thiên Cương, quý linh, ta..... ta....." Tô Khả Nhi ấp a ắp úng, không dám nói ra.

"Chiến Thiên Cương, vị hôn phu của Khả Nhi." Chiến Thiên Cương rất sáng khoái nói ra. Bọn họ kiếp trước chính là vị hôn phu vị hôn thê, nếu không phải là bởi vì chiến tranh, đã sớm thành thân rồi.

"Nga ~~~" Lăng Tiêu tiên quân lạnh nhạt nói, "Khả Nhi, ngươi cùng sư phụ ngươi nói qua chuyện của một vị này?" Giọng nói tràn đầy khiển trách cùng nhàn nhạt chán ghét.

"Không có, còn không có." Tô Khả Nhi lấp bắp nói, "Chiến Thiên Cương, hần, hần còn là quý, cho nên..... cho nên cực ít ở ban ngày xuất hiện." Kiểu nhan trắng bệch như tờ giấy tràn đầy vẻ xấu hổ, nước mắt trong suốt ở trong khuôn mặt lần qua lần lại.

Dung mạo nàng tuyệt mỹ làm cho nam nhân say lòng, lời nói nàng run rẩy làm cho nam nhân tan nát cõi lòng, nước mắt nàng trong suốt làm cho nam nhân si mê không tỉnh, khó trách nàng mang tới hai người đàn ông này có thể cùng đất bằng phẳng ngồi ở bên người nàng.

Lăng Tiêu tiên quân sinh lòng cảnh giác, không dấu vết lui về phía sau hai bước.

Phượng Hoàng một mực lo lắng chủ nhân nhìn không nổi, bỏ qua Hỏa Long một bên mấy ngày nay quần nàng nói nhảm chạy tới, kêu lên, "Lăng Tiêu thúc thúc, đây không phải là lỗi Khả Nhi, là độc đế làm chuyện xấu, cho nên Khả Nhi mới có thể mất trí nhớ, cùng Kỳ Xuân Dương thành thân, sau đó sẽ gặp gỡ Chiến Thiên Cương."

Chủ nhân đòi trước Lãnh Tu Trúc xem nàng như nữ nhi một dạng nuôi, cho nên hần mặc dù gọi chủ nhân trước là "chủ nhân", lại gọi các bạn tốt của chủ nhân là thúc thúc bá bá.

"Nga, có loại chuyện như vậy? Khả Nhi, xin lỗi ta hiểu lầm ngươi." Lăng Tiêu tiên quân nhất thời kinh ngạc không thôi.

Hần mặc dù trước cũng không biết bạn tốt Lãnh Tu Trúc cùng độc đế Âm Ngọc Phong là huynh đệ máu mủ, giữa họ cừu hận bao lớn, nhưng biết một ngàn năm tới, độc đế Âm Ngọc Phong luôn là tìm cách cùng bạn tốt mình đối nghịch. Tô Khả Nhi thay lòng một chuyện nếu là độc đế đang giờ trò, trách nhiệm dĩ nhiên cũng không tất cả tại nàng.

"Tiên bối mấy ngày không có ăn uống gì, mời uống trước chén canh cá nóng thanh đạm." Kỳ Xuân Dương múc tốt canh cá mộc nhĩ, ôn hòa hai tay bưng

lên đưa tới trước mặt Lăng Tiêu tiên quân. Linh sủng biết khẩu vị chủ nhân nhất, cho nên hẩn theo yêu cầu của ngân hồ làm mấy lần canh cá, rốt cục có thể đem canh cá đưa đến chủ nhân ngân hồ uống.

Bị hiểu lầm cũng không vội vã giải thích, tu dường không tệ!

Lăng Tiêu tiên quân nhận lấy canh cá hỏi, "Kỷ Xuân Dương đúng không, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?" Nhìn hẩn ôn hòa chẳng chặc, nhưng lại không cảm thấy là một người số tuổi thật sự rất lớn.

"Tiền bối, vẫn bối năm nay hai mươi sáu." Kỷ Xuân Dương không cao ngạo không thấp hèn nói.

"Mới hai mươi sáu?" Mặt mũi ngũ quan thâm thúy chảy ra vẻ khiếp sợ, Lăng Tiêu tiên quân không dám tin nói, "Sur phụ ngươi Từ Dương đạo nhân không hồ là người có thể để cho Ngạo Hoàng nữ tiên quân Phụng Hoàng sơn ghi tạc trong lòng!" Cũng chỉ có cái loại sur phụ tuyệt đối ưu tú đó, mới có thể bồi dưỡng được đồ đệ ưu tú để cho người ta không dám tin như thế.

Hẩn vuốt cằm nói, "Không tệ, ngày linh ngộ 'tiên' đạo sắp đến." Dáng ngoài từ trong lòng sinh ra, hẩn nhìn Kỷ Xuân Dương đã cảm thấy đây là một nam tử đang hoàng bên bị chính khí ôn hòa. Chỉ tiếc, cưới sai lầm thê từ!

"Cám ơn tiền bối khích lệ." Kỷ Xuân Dương ngượng ngùng cúi đầu. Hẩn chưa đủ ba mươi liền có thực lực ngũ phẩm tu sĩ tốt cùng, toàn bởi vì phương pháp tu luyện đặc thù của sur môn, cùng sur phụ trước khi lâm chung đem công lực toàn thân hóa thành linh châu phong ấn trong đan điền hẩn.

◆◆7"u◆◆|

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duỗi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Buổi trưa ngày thứ bảy, Lãnh Tu Trúc thu công đứng dậy rồi đi tu linh pháp trận, Tô Khả Nhi cùng Phụng Hoàng ân cần phục vụ trước người. Tô Y Nhân ngượng ngùng biểu hiện quá lãnh đạm, không nhìn Âm Ngọc Phong không vui, tiến lên biểu đạt hiểu tâm.

Dùng qua thức ăn yêu thương của đồ đệ cùng linh sủng trước kia sau, Lãnh Tu Trúc hướng mọi người đang ngồi phân tán nói, hẩn có một số việc muốn cùng mọi người nói, nếu như bọn họ nguyện ý liền nghe.

Lăng Tiêu tiên quân biết hẩn muốn nói cái gì, sáng lẳng cười nói, "Ta liền ngồi ở đây nghe." Trừ phi trời sinh mất mù tai điếc, tu sĩ người người giác quan bén nhạy.

Kỷ Xuân Dương hướng Lãnh Tu Trúc bày tỏ, "Nếu như là bí mật sur môn tiên quân, vẫn bối cũng không phương tiện nghe."

Lãnh Tu Trúc đạm mạc nói, "Cùng thân thể của Khả Nhi có liên quan, ngươi còn là tới đây nghe một chút."

Đây coi như là ngầm cho phép sự hiện hữu của hẩn sao?

Kỷ Xuân Dương sừng sốt, lập tức đi lên trước, ôn hòa đứng ở sau lưng Tô Khả Nhi.

Hỏa Long thờ ơ chơi một khối cục đá, cái gì cũng không nói.

Lãnh Tu Trúc nhìn về Âm Ngọc Phong cách hẩn rất xa, chỉ thấy ánh mắt của hẩn đố đố đang nhìn mình bên này, biết hẩn nhất định sẽ nghe.

Hẩn thờ dài, hỏi thăm Tô thị tỷ muội, "Khả Nhi, ngươi đối với mặt mũi ngươi cùng Vạn Hoa cung Hồng Nguyệt cung chủ hết sức tương tự có nghi ngờ hay không? Y Nhân, ngươi có hoài nghi cái gì không?"

Cửu châu đại lục mặc dù dân số đông đảo, nhưng Tu Chân Giới đúng là cái quần thể không lớn. Khi hai nữ tu sĩ dung mạo giống nhau đến tựa như một khuôn đúc ra ngoài, cho dù ai cũng sẽ hoài nghi các nàng có liên hệ máu mủ.

Hôm nay chur vị ở đây cũng nhìn thấy dung mạo Tô Khả Nhi cùng Hồng Nguyệt cung chủ, hẩn thì không thể giấu giếm thân thể Tô thị tỷ muội nữa. Ân oán tình cừu giữa Khả Nhi cùng hẩn rất phức tạp, hẩn không muốn Khả Nhi cừu hận hẩn, hẩn cần Khả Nhi nói ra lời trong lòng của nàng.

"Sur phụ, Y Nhân đã sớm thấy Hồng Nguyệt cung chủ. Nàng lúc ấy liền đoán được, cho nên ở trên đường tới nơi này liền cùng ta nói hoài nghi của nàng, khuyên ta mang theo dịch dung pháp khí."

Tô Khả Nhi kích động nói, "Chuyện của Hồng Nguyệt cung chủ cùng ta không liên quan, ta chỉ biết là ta cùng muội muội vừa sinh ra cũng chưa có phụ thân, lúc sáu tuổi mẫu thân bệnh qua đời, là sur phụ nuôi dưỡng ta cùng muội muội. Sur phụ là người ta kính yêu nhất, ta vĩnh viễn sẽ không oán hận sur phụ."

Tô Y Nhân bĩu môi, cay nghiệt nói, "Sư phụ, danh tiếng Vạn Hoa cung bây giờ không tốt nghe, ta đều có Âm Ngọc Phong cùng Thương Vân đảo rồi, mới không cần đi làm thiếu cung chủ Vạn Hoa cung đây."

Nàng chỉ chỉ mặt của mình nói, "Ta dánh dấp không giống nàng, nàng đại khái sẽ không thích ta giống thích tỷ tỷ. Nàng nếu là thích ta, chỉ có thể là muốn lợi dụng ta câu đáp Âm Ngọc Phong. Ta mới không cần làm công cụ lợi dụng của nàng đây."

Nàng cố gắng ra vẻ "Tô Y Nhân" nịnh bợ người có quyền thế, tính tình lạnh mòng.

"Y Nhân, hơn bốn năm không thấy, ngươi học được rất nhiều thứ." Lãnh Tu Trúc giọng bình tĩnh nói. Mặc dù hấn đối với đồ đệ nhỏ nhất đột nhiên bằng vào dung mạo Khả Nhi cùng cung chủ là có thể đại khái suy đoán ra thân thế mình mà cảm thấy rất giật mình, nhưng chỉ cần nghĩ đến nàng bị Âm Ngọc Phong mang theo bên người điều - giáo bốn năm năm, cũng sẽ không hoài nghi nữa.

"Sư phụ, đệ tử đã không phải là thiếu nữ ngu ngốc từ trước sinh trưởng ở trong núi sâu nữa." Tô Y Nhân cúi thấp đầu nói, không dám nhìn cặp mắt cơ trí sắc bén của Lãnh Tu Trúc.

"Đúng vậy, tầm nhìn cao rất nhiều."

Vốn là không thích Tô Y Nhân, Lãnh Tu Trúc đem chú ý chuyển tới trên người Tô Khả Nhi, ôn nhu dò hỏi, "Khả Nhi, ngươi ngay cả chân tướng sự thật cũng không có hiểu liền quyết định không trách vì sư nữa?"

Sư phụ đang thành kính nhìn mình, Tô Khả Nhi không chút do dự nói, "Ta tin tưởng sư phụ thắng được tin tưởng chính ta!"

Liền lấy tín nhiệm mù quáng của đối với sư phụ nàng, Kỷ Xuân Dương có chút than thở. Chẳng qua hấn chỉ nhớ đến sư phụ của mình Từ Dương đạo nhân, lập tức cũng không cảm thấy Tô Khả Nhi mù quáng phải không thể hiểu. Bởi vì sư phụ hấn ở trong lòng hấn cũng là một tồn tại giống như thần, hấn cho tới bây giờ không có nghĩ tới sư phụ sẽ làm sai chuyện nói sai lời.

"Khả Nhi, Y Nhân, Lăng Tiêu, Âm đảo chủ, Kỷ Xuân Dương, ta liền nói nguyên nhân ta cùng cung chủ Vạn Hoa cung kết thù."

"Hai mươi hai năm trước, ta có rảnh rồi, thay thế một đệ tử Thiên Thành cung xuống núi mua đồ thường ngày cần trong cung, ở đường tắt phụ cận Lư Dương của Nam Tường, nghe nói trong thành gần nhất liên tục chết mười mấy cái thiếu nữ trẻ đẹp, quan phủ đang dán bằng cầu xin đầu mối."

"Đúng lúc cửa hàng nước trà ven đường có người nói mình thấy tận mắt quá một di thể thiếu nữ, nói cô gái kia người trần trườg **, dáng chết như thể nào như thể nào. Ta cho là cô gái kia là ở trong tình yêu nam nữ chết bởi đột nhiên mất đi lượng lớn âm khí. Có thể làm được loại trình độ này, chỉ có thể là tu sĩ tà phái am hiểu thuật thải bỏ. Tu sĩ không phải là người bình thường cùng quan phủ nha dịch có thể đối phó, vì vậy ta liền bắt đầu truy xét chuyện này."

"Người làm được chuyện thương thiên hại lý bức này là một tu sĩ từ Vĩnh Thái đế quốc tới Nam Tường quốc du ngoạn, hấn ý vào dung mạo anh tuấn chung quanh lừa gạt thiếu nữ thuần khiết, chơi chán liền thái âm khí các nàng gia tăng tu vi mình. Khi đó hấn mặc dù tự giới thiệu, cầu xin ta xuống tay lưu tình, nhưng dâm tặc người người thấy phải tiêu diệt, ta giết hấn, từ nay cùng Vạn Hoa cung kết làm cừu hận."

"Ta cho là hấn thái bỏ chết thiếu nữ hấn lừa tới tay, cho nên không có truy xét đi xuống nữa. Sáu năm sau, ta thỉnh thoảng lần nữa đi ngang qua Lư Dương, thấy hai bé gái bần thiêu gầy yếu, đầu tóc rối bù ở trên đường ăn xin, lúc ấy liền phát hiện các nàng có một chút thiên phú linh căn."

"Khả Nhi, Y Nhân, các ngươi cùng mẫu thân các ngươi một mực cuộc sống ở Lư Dương, cho nên ta rất dễ dàng liền tra ra thân thế các ngươi. Mẫu thân các ngươi là cô gái duy nhất bị phụ thân các ngươi dụ hoặc sau, không có bị hấn thái âm bồ dương, các ngươi là..... là nữ nhi ruột thịt của con trai cung chủ Vạn Hoa cung."

Nói tới chỗ này, Lãnh Tu Trúc ngừng một hồi, chờ Tô thị tỷ muội đón nhận những lời đó mới tiếp tục nói, "Ta ngày thứ hai đi ngay động rách nát mẹ con ba người các ngươi ở, tính toán bao nhiêu cho mẹ con ba người các ngươi một chút tiền, không nghĩ tới ngày nào đó mẫu thân các ngươi vừa đúng bệnh qua đời, cho nên ta hãy thu nuôi các ngươi."

Tô Khả Nhi tay phải che mắt, khóc không thành tiếng nói, "Mẫu thân chưa lập gia đình mang thai bị tổ phụ đuổi ra khỏi nhà, khuê dư bại hư, tuy sống như chết; nàng lỗi đem ác nhân làm phụ quân, cố gắng nuôi dưỡng hai nữ nhi của ác nhân, cả đời quá đau khổ. Sư phụ, ta hận người nam nhân kia, coi như cung chủ Vạn Hoa cung tìm được ta, muốn nhận ta, ta cũng sẽ không nhận nàng. Nàng dạy dỗ ra một dâm tặc giết chết rất nhiều thiếu nữ vô tội tới, cũng may ý tứ muốn giết người tốt thân mang trọng nghĩa vì con trai dâm tặc báo thù?" Nước mắt trong suốt từ gò má cùng kẽ ngón tay chảy ra tới, dọc theo cằm từng viên một nhỏ xuống.

"Ta cũng là. Âm Ngọc Phong điều tra thân thế ta cùng tỷ tỷ, ngày đó ta cùng hấn thấy cung chủ Vạn Hoa cung, biết được sư phụ giết con trai cung chủ Vạn Hoa cung sau liền suy đoán ra tình huống đại khái."

Tô Y Nhân cúi đầu phối hợp cố gắng nặn ra hai giọt lệ, "Ta lúc ấy nói, cái bà nội này không đáng giá nhận. Ân nuôi lớn hơn ân sinh, ta thế nào cũng sẽ không oán hận sư phụ giết người nam nhân kia."

Thái độ hai đồ đệ cũng rất kiên quyết, Lãnh Tu Trúc trong lòng thật cao hứng, mình không có uống công dưỡng dục các nàng.

Lăng Tiêu tiên quân đặt mình bên ngoài mọi chuyện mặt trầm ngâm nhìn Tô thị tỷ muội, nhìn lại một chút Âm Ngọc Phong mặt vô biểu tình, trong lòng tò mò. Liền Tô Y Nhân nói những lời này, hấn có thể xác định Tô Y Nhân đúng như lời bạn tốt tính tình âm u, đối đãi người cay nghiệt. Đại danh鼎鼎

độc đế, đứng đầu Thương Vân đảo cái nữ nhân gì không chiếm được, thế nào liền đối với một cô gái như vậy động tình?

Kỷ Xuân Dương ngược lại đối với lời ngày hôm nay của Tô Y Nhân cực kỳ khiếp sợ. Bởi vì hắn biết Y Nhân muội muội khắp nơi vì tỷ tỷ suy nghĩ, đối mặt độc đế ngay từ đầu cũng là tránh né không kịp, hoàn toàn không có tham quyền lực tài phú của độc đế.

"Y Nhân, tới đây." Âm Ngọc Phong đột nhiên kêu lên, hai tròng mắt lạnh như băng đem ánh mắt nghi ngờ của Lăng Tiêu tiên quân đánh trở về. Hắn không muốn người khác đem Tô Y Nhân hiền lành nhiệt tình nhìn làm cái Tô Y Nhân trước kia, nhưng lại khó mà nói, chỉ có thể lập tức gọi Tô Y Nhân đi đến bên cạnh mình.

"Ngạ, ta sẽ tới." Tô Y Nhân vội vàng hướng Lãnh Tu Trúc nói, "Sư phụ hắn gọi ta, ta phải đi."

Không đợi Lãnh Tu Trúc đồng ý, nàng xoay người ba bước cũng làm hai bước đi, thật nhanh "trón" đến bên người Âm Ngọc Phong.

Tìm được núi dựa sủng ái của nàng, cho nên ngay cả sư phụ trong lòng nàng một mực kính sợ cũng không kính sợ nữa? Nàng dựa vào cái gì xác định Âm Ngọc Phong, cái đế vương bóng tối mọi người đều biết tàn nhẫn vô tình này sẽ một mực cưng chiều nàng?

Lãnh Tu Trúc nhìn bóng lưng Tô Y Nhân, nghi vấn biến mất lại hiện ra tới.

Chạy trốn tới bên người Âm Ngọc Phong, Tô Y Nhân nói, "Âm Ngọc Phong, chúng ta lúc nào có thể giúp đỡ Thiên Cương ca ca luyện chế thân thể, ta phiền, muốn cùng ngươi lên Thương Vân đảo."

Tiên quân sư phụ không phải là rất tốt lừa gạt như Thánh mẫu tỷ tỷ, đối mặt người vô cùng quen thuộc phẩm tính thân thể nguyên chủ như hắn, nàng bày tỏ áp lực cực lớn.

Tiên quân sư phụ không có xuất hiện triệu chứng tinh thần phân liệt, còn có tiên quân Long Hồn son cùng Lăng Tiêu tiên quân phụng bồi hắn, hắn không thể nào đem Tô Khả Nhi từ bên người Kỷ Xuân Dương Chiến Thiên Cương cướp đi, bắt đầu kịch tính - ngược;

Lăng Tiêu tiên quân đối với Tô Khả Nhi không có cho thấy bất kỳ hứng thú đặc biệt, hắn phải là đi ra đánh tương du;

Thần thú Hỏa Long đối với người của nơi này không có nhiệt tình gì, nhưng đối với Phượng Hoàng có chút vài phần kính trọng, thường thường chủ động tiến lên cùng nàng đến gần. Có lẽ nó vốn nên là thuộc về hậu cung Tô Khả Nhi, nhưng cùng độc đế, hùng cây tình bị phân đi một dạng, hắn bị phân tới Phượng Hoàng bên kia đi.

Trước mắt xem ra, nam nhân tỷ tỷ liền có ba: tiên quân sư phụ, thuận dương tử, quý tướng. Ba người bọn hắn nếu như sống chung hòa bình sau, tự nhiên sẽ liên thủ coi chừng tỷ tỷ, không để cho tỷ tỷ gặp lại hoa đào.

Nghe vậy, lông mày Âm Ngọc Phong nhéo lên, hỏi, "Ngươi bắt kẻ tỷ tỷ của ngươi rồi?" Chẳng lẽ chuyện nàng biết trước đến đây chấm dứt?

"Tỷ tỷ ta bình an trở lại bên người sư phụ, sư phụ sủng ái nàng, ở dưới tình huống vẫn đã đóng thuyền nhất định sẽ vì nàng làm ra các loại nhượng bước."

Tô Y Nhân đôi môi dán đến bên tai hắn, áp thấp giọng nói, "Tỷ phu ta cùng Thiên Cương ca ca mặc dù liên thủ cũng đánh không lại sư phụ ta, nhưng bọn hắn có Hỏa Long giúp một tay, cho nên sư phụ coi như muốn công tỷ tỷ giết chết bọn họ, cũng giết không được."

Coi như tiên quân sư phụ bởi vì ghen tình thân xảy ra vấn đề, hai vị kia thêm Hỏa Long cũng có thể chế trụ hắn.

"Bọn họ cũng biết tỷ tỷ tình tình đa tình, sẽ liên thủ cách trở cơ hội nam nhân khác cùng tỷ tỷ gặp nhau."

Nàng tiếp tục giải thích, "Tỷ tỷ cũng biết mình đa tình sẽ tổn thương nam nhân yêu nàng, tuyệt đối sẽ ước thúc mình, chủ động không tiếp xúc nam nhân trẻ tuổi."

Biểu hiện lúc gặp gỡ Tùng Nhân chính là ví dụ rất rõ ràng. Cho nên, chỉ cần quý tướng Chiến Thiên Cương khôi phục thân người, ba nam nhân lẫn nhau thỏa hiệp vây lượn ở bên người tỷ tỷ Tô Khả Nhi, bộ văn này nên kết thúc.

◆◆◆◆◆j◆◆◆

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100

Tô Khả Nhi Kỷ Xuân Dương Lãnh Tu Trúc ba người bởi vì thật tốt hàn huyên một chút, bay vào chỗ rất xa trong rừng cây rậm rạp. Bọn họ nửa ngày sau đi ra, biểu lộ cũng rất trầm mặc, nhưng Lãnh Tu Trúc nguyên ý cùng Kỷ Xuân Dương chủ động nói chuyện.

Phượng Hoàng nguyên là linh sủng thuộc về Lãnh Tu Trúc, lấy được Phượng Hoàng đồng ý, Tô Khả Nhi giải trừ linh sủng khế ước, Phượng Hoàng lần nữa cùng Lãnh Tu Trúc ký khế ước, lần nữa trở thành linh sủng hân yêu như nữ nhi.

Ngày thứ tám sau, Đổ tiên quân Long Hồn sơn bị thương nặng nhất rốt cục vận công xong rồi. Hắn nói mặc dù linh lực khôi phục, hàn khí trừ đi, nhưng thân thể cần tốn một năm rưỡi mới có thể hoàn toàn nuôi trở lại.

Bọn họ nơi này không sao, Âm Ngọc Phong một mực trầm mặc không nói mới mở miệng nói người làm của hắn đã đến Thu Quế phủ Uyển Bình châu rồi.

Mọi người cùng hắn cùng đi nhất thời hiểu, người làm hắn mang đến ngàn năm quân tử lan cùng xích dương thạch.

Lãnh Tu Trúc đã biết chuyện của Chiến Thiên Cương, hắn thấp giọng hướng hai vị bạn tốt của hắn giải thích tồn tại của Chiến Thiên Cương cùng kỳ tích sắp xuất hiện.

Lăng Tiêu tiên quân cùng Đổ tiên quân đối với Tô Khả Nhi hoa tâm cảm thấy than thở, cho việc bằng hữu bỏ ra cảm thấy không đáng giá, đối với pháp trận thần kỳ chưa từng nghe nói qua hứng thú dày đặc, không để ý từ xưa chính tà đối lập, song song hướng Âm Ngọc Phong bày tỏ, hy vọng hắn nguyện ý để cho bọn họ quan sát quá trình âm quỷ mượn linh vật sống lại.

Âm Ngọc Phong chỉ lạnh lùng nói, hắn nhưng là nhân vật tà phái số một số hai, bọn họ dám vào đầm rồng hang hổ của hắn? Muốn nhìn liền tự mình tới, hắn sẽ không khoan貸 bọn hắn.

Nói xong, một tay nắm cả eo Tô Y Nhân, một tay bắt lại chân trước tiểu Hắc Bạch, bay nhanh hướng đông bắc bộ.

Mọi người linh sủng không dám chần chờ, vũ vô ích thuật, ngự kiếm phi hành, triển khai hai cánh, bọn họ dừ dụng thủ đoạn phi hành của mình, đuổi theo Âm Ngọc Phong.

Hơn nửa ngày, lúc nhà nhà lên đèn, bọn họ đáp xuống phủ đệ bí mật ở vào Uyển Bình châu của Âm Ngọc Phong. Âm Đại đã sớm chờ ở đây, hắn cung kính nghênh đón chủ nhân, đồ đem hắn mang tới lần lượt dâng lên.

Âm Ngọc Phong đối với bên người đi theo một đoàn người không phải là người làm đã phiền thối, nhanh chóng dứt khoát dẫn mọi người đi vào sau vườn hoa tương đối khoáng đạt, lấy ra trận đồ Kỳ Xuân Dương giao cho hắn cùng một đồng lớn công cụ bày trận phẩm chất tốt nhất, cùng Kỳ Xuân Dương hai người bắt đầu vẽ tuyên bày trận.

Năm loại chất làm trụ cột pháp trận, thủy, hỏa, phong, địa, lôi năm viên cực phẩm linh thạch lớn bằng trứng chim bồ câu bố trí ở vị trí ngũ hành. Tro cốt của cây tùng ngàn năm cùng máu linh thú điều chế mà thành huyết mực dùng cho miêu vẽ trận pháp cùng chữ phù văn nguyên rửa, đối với pháp trận vận hành có tác dụng gia tăng nhất định.

Ngàn năm quân tử lan bị lấy ra từ pháp khí hình bồn hoa sau, trong nháy mắt trở nên có độ cao hơn hai thước. Nó vững vàng đứng ở trong trận, dài gần một thước, mấy ngàn căn rễ màu vàng dính đầy bùn đất mới mẻ ướt át. Lá cây như kiếm bàn nồng xanh biếc ướt át, ngay mặt nhìn như không tước xóc cánh, mỗi một đôi mặt lá cũng hòa hợp lẫn vào một linh khí.

Chiến Thiên Cương từ trong tấm bảng gỗ hộc đi ra, hóa thành một đoàn linh khí vô sắc âm lãnh đem ngàn năm quân tử lan vây lại.

Kỳ Xuân Dương nam tử thuần dương đứng ở bên trận nhãn, lấy ra chủy thủ rạch ra động mạch cổ tay Phượng Hoàng khôi phục nguyên hình sau, đứng ở ngoài trận hướng về phía một trận nhãn khác rướn cổ lên, từ chủ nhân Lãnh Tu Trúc hiện giờ của nó cảm kiếm nhẹ nhàng phá vỡ cổ của nó.

Hai cổ máu tươi nóng bỏng như dòng suối nhỏ ồn ào ồn ào chảy xuôi, nhanh chóng đem trận nhãn ướt nhẹp. Trận nhãn ánh sáng máu đỏ đại phát, máu tươi chảy xuôi ở bề mặt trong lúc bất chợt như có sự sống, tự động dọc theo đường cong pháp trận đã vẽ ra chảy xuôi mở rộng.

Máu tươi kéo dài rót vào trận nhãn, khi linh máu Phượng Hoàng cùng máu nam tử thuần dương gặp nhau, bắt đầu dung hòa, khi tất cả đường thẳng pháp trận cũng bị máu của bọn họ vẽ một lần. Pháp trận bắt đầu xoay tròn, vô số chữ phù văn nguyên rửa đỏ như màu máu từ trong trận hiện lên, từng bước từng bước bay vào trong linh quang của quân tử lan.

Chung quanh quân tử lan linh quang màu xanh lá cây lẫn vào ánh sáng đỏ như màu máu từ từ khuếch tán ra phía ngoài, càng đổi càng sáng, cuối cùng bộc phát tia sáng chói mắt.

Mọi người bị ánh sáng mãnh liệt đau nhói mắt, không khỏi tránh ra. Khi ánh sáng mạnh biến mất, bọn họ mở mắt ra, liền thấy quân tử lan cao hơn hai thước biến mất, thay vào đó là một vị nam tử cường tráng trẻ tuổi người trần trụi **. Hắn mày rậm mắt to, mũi cao thẳng, sắc da màu đồng, thân hình hiên ngang to lớn, cả người tràn đầy kiên nghị của quân nhân.

Chiến Thiên Cương hơn tám trăm năm không có thân thể chân chính, trong lúc nhất thời không cách nào nắm trong tay thân thể mới của mình. Lo lắng xem một chút Phượng Hoàng cùng Kỳ Xuân Dương đã bắt đầu dừng lại đổ máu, hắn khó khăn phát ra thanh âm "a a", sau đó gơ gơ tay, hoạt động năm ngón tay, giống như trẻ nít học bước mở ra bước chân.

Đổ tiên quân đứng ở ngoài trận bàng quan thấy Chiến Thiên Cương cố gắng nắm trong tay thân thể hắn mới lấy được, vội vàng lấy ra một món áo choàng lớn đi vào trong trận, cho hắn phủ thêm.

Mọi người vây xem bắt đầu so sánh ba nam nhân của Tô Khả Nhi. Lãnh Tu Trúc là thể ngoại tiên nhân trong trời lạnh lùng, Kỳ Xuân Dương là hương

thần công tử nho nhã nhiệt tình, Chiến Thiên Cương là tướng quân kiên nghị đương cương uy nghiêm ba nam nhân có ưu điểm, nữ nhân bị bọn họ yêu quá thật không cách nào dứt bỏ bất kỳ một cái nào trong bọn họ.

Lãnh Tu Trúc vì Phụng Hoàng xúc động cơ cao cầm máu, cho ăn bổ huyết đan.

Tùng Nhân đỡ Kỳ Xuân Dương thân thể lão đạo muốn ngã, Tô Khả Nhi giúp xử lý vết cắt thương ở cổ tay, Tô Y Nhân một tay cầm thuốc dán một tay cầm bình thuốc, khăn trang đứng ở bên cạnh bọn họ.

Phụng Hoàng bản thể rất lớn, chảy điểm máu này không bị thương căn bản. Kỳ Xuân Dương vì pháp trận này để gần một phần ba máu tươi trên người, dù hần là tu sĩ tập võ cũng không chịu nổi. Mỗi hần trắng bệch, cái trán tràn đầy mồ hôi lạnh, hô hấp dồn dập, thân thể phát run, nếu không có Tùng Nhân đỡ, đã mềm nhũn ngã xuống.

Ăn bổ huyết đan Tô Y Nhân lấy ra, vết thương cổ tay lại bị xử lý thỏa đáng, hần rung giọng nói, "Ta không có việc gì, Khả Nhi. Y Nhân muội muội, lại muốn cảm ơn đan dược của người."

"Đan dược thật ra thì đều là Âm Ngọc Phong cung cấp, người không cần cảm ơn ta."

Tô Y Nhân hé miệng cười cười, nói, "Hần là một người rất không được tự nhiên, có lúc trong miệng vừa nói rất hận, thật ra thì trong lòng một mực để ý."

Nàng là nhìn hiểu. Âm Ngọc Phong trong miệng vừa nói các loại lời không muốn cứu, cừu hận người khác, thật ra thì còn là lợi dụng nàng cứu người.

Âm Ngọc Phong nghe Tô Y Nhân vừa nói như thế, mặt nhất thời đỡ không nổi, lập tức đem nàng rao bên người, phân phó Âm Đại cùng Âm N phụ trách quản lý nơi này tùy ý chiêu đãi khách nhân không mời mà tới này, mạnh mẽ theo nàng nghênh ngang mà đi.

Sau lần này mấy ngày, Âm Ngọc Phong trốn vào thư phòng không thấy khách bên ngoài, bảo là muốn xử lý sự vụ Thương Vân đảo, chỉ có Tô Y Nhân có lúc ôm tiểu Hắc Bạch bị ra lệnh nhất định phải mang theo, đến khách viện dò phỏng Tô Khả Nhi Kỳ Xuân Dương Chiến Thiên Cương bọn họ.

Độc đế rõ ràng không hoan nghênh khách nhân, các khách nhân cũng không tiện ở lâu, chờ Kỳ Xuân Dương thân thể mất máu quá nhiều có thể hành động tự nhiên, bọn họ liền nói lên cáo từ.

Mấy ngày nay, ba nam nhân của tỷ tỷ hiểu rõ lẫn nhau, từ ngoài mặt thoát nhìn, bọn họ đang cố gắng điều chỉnh tâm tình, áp chế đồ kỵ của mình, cùng nam nhân khác của nữ nhân mình sống chung hòa bình.

Như vậy có phải bày tỏ «Tô Khả Nhi tu tiên kĩ» kết thúc hay không?

Nếu như kết thúc rồi, phía sau sẽ phát sinh cái chuyện xưa gì? Linh hồn của nàng tại sao không có bất kỳ triệu chứng muốn rời khỏi cái thế giới này? Chẳng lẽ vẫn chương kết thúc sau sẽ còn có tiếp tục sao?

Tô Y Nhân hôm nay bãi phòng quá tỷ tỷ cùng các tỷ phụ sau, trở lại liền ngồi ở bên cửa sổ chống tai ngáy người. Hồi lâu, trong mắt bắt đầu điểm một cái nước mắt.

Nàng hai ngày nay tâm tình thỉnh thoảng hưng phấn thỉnh thoảng sa sút, Âm Ngọc Phong không thấy lạ nữa, nhưng thấy nàng muốn rơi lệ, nhượng mảy, thả xuống Độc kinh đang đọc trong tay đi tới bên người Tô Y Nhân.

"Có phải tỷ tỷ của người bọn họ muốn từ giả, người không bỏ được hay không?"

Âm Ngọc Phong lắc đầu nói, "Không cho không bỏ được nữa. Nàng chẳng qua là tỷ tỷ thân thể người, nàng đối với người các loại yêu mến thật ra thì chẳng qua là ở yêu mến muội muội vốn dĩ của nàng. Người bị nàng thi ân mấy lần, hồi báo nàng cùng nam nhân nàng nhiều lần như vậy, đủ rồi."

"Âm Ngọc Phong, người không hiểu, tỷ tỷ cùng các nam nhân nàng đại đoàn viên, ta không biết ta còn ở lại thế giới này có ý nghĩa gì?"

Tô Y Nhân bị thương nói, nước mắt trong suốt từ trong hốc mắt lăn xuống. Nàng bây giờ cơ bản có thể xác định, coi như chuyện xưa của tỷ tỷ kết thúc, nàng cũng không thể rời đi cái thế giới này. Nàng muốn ở nơi thế giới này đợi cực kỳ lâu, cho đến tuổi thọ kết thúc, mới có thể trở lại thế giới thực tế đi. Mấy trăm năm. Mấy ngàn năm, ở nơi thế giới này sống lâu như vậy, nàng còn nhớ rõ cha mẹ sao?

"Y Nhân, chẳng lẽ người từ đoạt nhà vào thân thể này, vẫn vì bận rộn Tô Khả Nhi? Chẳng lẽ người chưa bao giờ nghĩ tới thoát khỏi Tô Khả Nhi vượt qua cuộc sống của mình?"

Âm Ngọc Phong cau mày hỏi, "Ta một mực ở bên cạnh người, người có dùng tâm quan tâm ta hay không?" Trong giọng nói trong trẻo lạnh lùng tràn đầy buồn bực.

"Trước quả thật chỉ muốn trợ giúp tỷ tỷ. Sau này sẽ không, ta muốn bắt đầu cuộc sống của mình. Ngọc Phong, ta quan tâm người a, ta bị người cung chịu phải không thể rời bỏ người, không thể không yêu người."

Tô Y Nhân cúi đầu chán chường nói, "Huống chi, thật ra thì ta đã hoàn toàn không biết tỷ tỷ sẽ còn xảy ra chuyện gì." Bọn họ hạnh phúc chung một chỗ tu luyện, sinh nuôi hài tử, cùng nguyên văn một dạng, hoàn toàn không cần có muội muội cái nữ xứng này.

Âm Ngọc Phong nghe được nàng thật lòng thú tội mừng rỡ muốn điên, nhưng bắt lại tin tức nàng trong lúc vô tình tiết lộ, lập tức hỏi thăm nghi vấn hần đề

ở trong lòng rất lâu, "Y Nhân, người thật giống như từ vừa mới bắt đầu cũng biết, tỷ tỷ của người sẽ có rất nhiều nam nhân."

Hắn đưa tay cầm của nàng, hai tròng mắt nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng nói, "Y Nhân, cùng ta nói lời nói thật, nếu như không phải là người tiến vào thân thể này, ta có phải cùng Kỳ Xuân Dương Chiến Thiên Cương như vậy, là nam nhân tỷ tỷ của người hay không? Ta cho tới bây giờ không có quên lúc ta và tỷ muội người gặp nhau, người các loại phản ứng kỳ quái. Khi đó, người thật giống như chắc chắn ta sẽ thích tỷ tỷ của người, còn nói ta hành hạ tỷ muội người, nhất định sẽ hối hận. Ta ép hỏi người, người nói người nhân họa được phúc, thỉnh thoảng dòm ngó thiên cơ."

Thì ra là hắn một mực bận tâm ở trong lòng đây, nàng nên đối phó thế nào?

Tô Khả Nhi nhất thời khản trương trong lòng, bởi vì nàng không cho là đem chuyện cái thế giới này chỉ là một nhà viết tay bình thường dùng chữ viết giả không ra ngoài, số mạng tất cả mọi người cũng nắm giữ ở nhà viết tay kia nói cho người trong sách, người trong sách sẽ tin tưởng, trong lòng sẽ chịu đựng được.

"Y Nhân, tới, nói cho ta biết, trong thiên cơ người thấy, ta có phải một trong đông đảo nam nhân của Tô Khả Nhi hay không?" Âm Ngọc Phong ôn nhu dụ dỗ, hai tròng mắt như hắc động có thể hấp dẫn linh hồn người phảng phất xuất hiện hai luồng nước xoáy.

"Là. Người vốn là nam nhân tỷ tỷ ta." Mê hoặc bởi thanh âm cùng ánh mắt của hắn, Tô Y Nhân không tự chủ được hỏi đáp, "Ta vạn vạn không nghĩ tới, cuối cùng ta sẽ đoạt nam nhân tỷ tỷ. Âm Ngọc Phong, người là một người ưu tú nhất lợi hại nhất trong bọn họ, ta đoạt người, thật xin lỗi tỷ tỷ ta."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101

Nghe được Tô Y Nhân trả lời khẳng định như thế, Âm Ngọc Phong nhất thời giật mình trong lòng, sắc mặt trầm trọng hồi lâu, mới giọng không vui nói, "Y Nhân, thiên cơ cũng có khả năng bị phá hư. Coi như ta vốn là nam nhân tỷ tỷ của người, ở thời điểm ta người gặp nhau, ta cũng không phải là nam nhân của tỷ tỷ người. Người không thể đem chuyện chưa xảy ra làm thành sự thật, càng không cần thiết lưng đeo tội danh cướp nam nhân tỷ tỷ."

"Người khác không biết, nhưng ta biết ta quả thật đoạt nam nhân tỷ tỷ, lương tâm ta không vượt qua được."

Tô Y Nhân ưu thương nói, "Tô Y Nhân khắp nơi không sánh bằng Tô Khả Nhi, ta đoạt nhà sau khắp nơi biểu hiện cũng không như Tô Khả Nhi. Ta dựa vào biết thiên cơ chiếm đoạt cơ duyên của tỷ tỷ, là một tiểu nhân rất vô sỉ." Nếu như nàng không ở tại chỗ, trúng thư cổ trong âm dương tình cổ chỉ có thể là Tô Khả Nhi, độc đế Âm Ngọc Phong cũng sẽ đối với Tô Khả Nhi sùng ái vạn phần.

"Y Nhân, người có thể từ góc độ của ta nhìn vấn đề."

Đối với nàng chui vào sừng trâu nhọn, Âm Ngọc Phong sâu sắc cảm thấy nhức đầu, không thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn chỉ dẫn nàng, "Người cảm thấy ta là nam nhân nguyện ý cùng nam nhân khác chia xẻ thể từ?"

"Theo ta bây giờ hiểu được người, người tuyệt đối không phải là nam nhân nguyện ý cùng nam nhân khác cùng hưởng nữ nhân."

Tô Y Nhân quệt mồ hôi nói, "Người một mực không chế ta. người đem Hắc Bạch cho gọi ra tới sau, thấy ta vô cùng thích, liền lợi dụng nó giám thị ta có phải hay không? Người cho ta không biết nha, trong lòng ta thật ra thì rất hiểu!" Hắn phải không nguyện ý cùng nam nhân khác cùng hưởng nữ nhân, nhưng ở trải qua tác giả biểu tỷ của nàng thiết định các loại cơ hội sau, hắn không thể không trở nên nguyện ý!

Chưa bao giờ cảm thấy không chế Y Nhân là sai lầm, Âm Ngọc Phong rất bình tĩnh nói, "Cho nên người nên biết ta đối với Tô Khả Nhi, cái nữ nhân đã cùng Lãnh Tu Trúc âm dương song tu là sẽ không sinh ra ấn tượng tốt."

Hắn giọng nói ôn nhu nói, "Y Nhân, người dùng thân thể thuần khiết cùng tình cảm thuần chân của người trợ giúp một nam nhân sẽ bởi vì vợ bị người chia xẻ mà nổi điên, cứu vãn rất nhiều người, người hẳn vì thế kiêu ngạo. Mà ta rất may mắn người đoạt nhà vào thân thể của Tô Y Nhân, cùng ta gặp nhau."

Di?

Tô Y Nhân mê hoặc không hiểu nhìn hắn.

Hắn ngồi vào bên người nàng, đem nàng kéo đến trong ngực, nói, "Lần trước ta cùng người nói, Lãnh Tu Trúc cùng phụ thân của hắn là cừu nhân giết cha giết mẹ của ta, ta bây giờ nói cho người biết, cha của ta đồng dạng là cừu nhân giết cha giết mẹ của hắn."

"A?" Tô Y Nhân nhất thời bị làm lẫn lộn, chẳng lẽ bọn họ không phải là huynh đệ ruột? Tiên quân sư phụ sẽ không nói lung tung, hắn đều gọi Âm Ngọc Phong là đại ca chẳng lẽ còn không phải là huynh đệ ruột?

Âm Ngọc Phong thờ dài, bắt đầu kể yêu hận tình cừu giữa cha mẹ hắn cùng phụ thân Lãnh Tu Trúc.

Cuối cùng hắn nói, "Chỉ cần thấy bộ dáng hắn cùng phụ thân hắn một dạng tự cho là thanh cao lãnh đạm danh lợi đó, chỉ cần thấy được cặp mắt cùng phụ thân hắn vô cùng tương tự kia của hắn, ta liền nhớ lại phụ thân hắn cảm dỗ mẫu thân ta, phá hư hạnh phúc gia đình ta. Phụ thân của hắn, hắn ra đời, làm hại cha mẹ ta hoàn toàn quyết liệt. Bọn họ ở lúc tranh đấu đánh trúng điểm trí mạng lẫn nhau, cùng với phụ thân hắn, ba người cùng nhau cùng chết."

Lại là một chuyện xưa NP, ở trong tình yêu trung thành cùng phản bội, ba người trong cuộc toàn bộ bị kịch, lưu lại một đôi huynh đệ cùng mẹ khác cha.

Trong lòng Tô Y Nhân thầm nói: người ghi hận nam nhân cảm dỗ mẹ người, nhận định tiên quân sư phụ ra đời đều là sai lầm, cho nên cự tuyệt thừa nhận hắn là đệ đệ người, còn thường tìm hắn phiền toái, gặp phải đệ tử của hắn đã bắt lên hành hạ? Mặc dù người tốt với ta, nhưng ta còn là không thể không nói trong lòng người vụn vụn.

"Y Nhân, lòng độc chiếm của so với ta phụ thân còn mạnh hơn, ta không thể dễ dàng tha thứ nữ nhân của mình đồng thời cùng nam nhân khác chung một chỗ."

Cánh tay sắt thật chặt siết ở eo nàng, Âm Ngọc Phong dùng một loại giọng tràn đầy máu tanh cùng bạo ngược nói, "Nếu như ta thật thành nam nhân Tô Khả Nhi, cũng từ nay thật sâu yêu nàng, ta nhất định sẽ giết chết tất cả nam nhân của nàng trừ ta, xóa sạch toàn bộ trí nhớ của nàng, lần nữa chế tạo tính cách của nàng, đem nàng bồi dưỡng thành nữ nhân chỉ trung thành với ta! Y Nhân, bởi vì người xuất hiện, người ít nhất cứu ba nam nhân." Lãnh Tu Trúc, Kỷ Xuân Dương, Chiến Thiên Cương, nếu như thụ tinh Tùng Nhân cũng là nam nhân tương lai của Tô Khả Nhi, vậy thì cũng muốn bao gồm ở bên trong.

Hắn không tiếc xóa sạch trí nhớ Tô Khả Nhi, bồi dưỡng trí nhớ mới của nàng, xóa đi nhân cách vốn có của Tô Khả Nhi? Thủ đoạn thật ác liệt tàn nhẫn!

Biểu tượng giống như không có thiết định kinh khủng bị thăm như vậy à? Chẳng lẽ bởi vì hắn xứng cho chuyển kiếp nữ xứng, cho nên lòng độc chiếm bị cường hóa?

Tô Y Nhân bị dọa sợ đến trắng run run, phảng phất lúc bọn họ mới gặp, nàng đối với hắn tàn nhẫn lãnh khốc vô cùng sợ hãi.

"Y Nhân, người lại không có phản bội ta, cần gì phải sợ ta?"

Phát hiện thiếu nữ trong ngực bị lệ khí cùng lãnh khốc của mình hù dọa, hắn vội vàng nhẹ nhàng ôm nàng, như dụ dỗ đứa trẻ nhẹ nhàng vỗ vào thân thể của nàng.

"Tối, Y Nhân, chúng ta không đề cập tới chuyện của Lãnh Tu Trúc nữa."

Phát hiện thân thể nàng còn cảnh giác căng thẳng, hắn chuyển hóa đề tài nói, "Y Nhân, người là thể nào đoạt nhà vào thân thể Tô Y Nhân?"

"Tô Y Nhân vốn là đã chết, nhưng là trong nháy mắt nàng chết, linh hồn của ta đột nhiên tiến vào trong thân thể của nàng. Đoạt nhà phải không giải thích được."

Tô Y Nhân định thần, bất đắc dĩ nói, "Ta mới không cần tiến vào thân thể người khác đây, ta phải về nhà, ta thật là nhớ ba ba mẹ mẹ của ta, ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại, còn có, biểu tỷ."

Chần chờ một chút, Âm Ngọc Phong nhẹ nhàng hỏi, "Người bây giờ còn muốn rời đi ta?"

Tô Y Nhân ngẩng đầu si ngốc nhìn ánh mắt của hắn, nói, "Ngọc Phong, ta thích người, thích người đối với người khác lạnh lùng, chỉ đối với ta cung chiêu. Ta..... ta, không muốn rời đi người, nhưng là....."

Nước mắt của nàng đột nhiên không ngừng trào ra, "Cái thế giới kia có tất cả thân nhân của ta, ta muốn trở về." Chợt ghim vào lồng ngực của hắn, nàng ò ò khóc khẽ đứng lên. Bởi vì đã xác định hoàn toàn không trở về được, nàng hôm nay đặc biệt thương tâm.

"Y Nhân, người là trở về không được." Âm Ngọc Phong nghe được nàng nói thích mình, trong lòng nhất thời nóng lên, phảng phất người cô tịch cảm nhận đến đây đây.

"Giống như thật vĩnh viễn không trở về được. Ngọc Phong, ta biết thiên cơ, tỷ tỷ cũng đã trải qua, mặc dù trong đó bởi vì ta tham gia, mấy món nhân duyên mệnh định của tỷ tỷ trời xui đất khiến bỏ lỡ."

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong ngực hắn hung hăng cọ mấy cái, Tô Y Nhân trong lòng có chút oán oán nói, "Có lẽ, ta tiến vào thân thể của Tô Y Nhân chính là vì phá hư việc nàng quá nhiều nhân duyên mệnh định cũng nói không chừng. Nếu như như vậy, ta cho là nhiệm vụ của ta ở nơi thế giới này đã kết thúc. Ta không biết là nguyên nhân gì, ta không cách nào rời đi cái thế giới này trở lại thân thể của chính ta, điều này nói rõ ta khẳng định không trở về được."

Có lẽ bởi vì cùng hắn sinh ra tình cảm, cho nên linh hồn bị ràng buộc. Thật ghê tởm, đem nước mắt cọ đến trên y phục hắn!

Nhất định là do tự linh tỏa hồn trần!

Âm Ngọc Phong rất tin như thế, lòng tin mười phần nói, "Y Nhân, an tâm ở lại bên cạnh ta, cùng ta sinh con dưỡng cái, cùng ta hợp thể song tu. Tương lai, ta người nhất định suốt đời không chết, ngạo thị Cửu châu." Thật là tiểu nha đầu không có lương tâm à, hắn đối với nàng ngàn theo trăm thuận, cung chiêu nàng cung chiêu nhanh mất đi tự ta, nàng còn muốn về nhà.

"Trừ ra bên người người, ta không có chỗ có thể đi nữa."

Tô Y Nhân mặt buồn bực đáng thương nói, "Ta thủy chung không phải là Tô Y Nhân, Thiên Thành cung người hiểu rõ nàng quá nhiều, ta đi sớm muộn muốn lộ chân tướng; tỷ tỷ bên kia ta phải không thể đầu chạy, chuyện của chính nàng cũng làm không rõ, cần bản không có năng lực trợ giúp ta; Vạn Hoa cung bên kia cùng ta không có nửa điểm quan hệ, hoàn toàn không đáng cân nhắc." Nàng ở trên thế giới này ngay cả cái nhà mẹ đều không có.

Âm Ngọc Phong nhàn nhạt cười một tiếng, hài lòng nói, "Cùng ta lên Thương Vân đảo." Trước mang thai sau thành thân, sau đó sẽ tu luyện.

"Ân." Quét đi nỗi nhớ quê trong lòng, nàng nói, "Đi trước nhìn Da Da, cùng nó ký linh sủng khế ước, gia tăng linh trí của nó, để cho nó có cơ hội hiểu sâu hơn đạo tu luyện, sau đó vào Hàn Tuyền động tu luyện, tranh thủ trở thành "Chân" cấp ngũ phẩm nữ tu sĩ."

Thật muốn ở nơi thế giới này qua cả đời, cho nên nàng nhất định phải cố gắng tăng trưởng thực lực của mình. Người khác không hề như mình có, luôn lệ thuộc vào Âm Ngọc Phong bảo vệ cũng không được.

"Da Da rất có linh tính, có chủ nhân có thể tâm linh tương thông, năng lực hiểu đối với đạo tu luyện sẽ gia tăng nhiều, nó cùng Hắc Bạch một dạng đều là thiên phú linh căn hệ mộc, tu luyện của nó có Hắc Bạch dẫn dắt, người chỉ cần lúc tịch tịch đem nó cho gọi ra tới vui đùa một chút là được."

Ôn nhu vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, Âm Ngọc Phong ôn nhu nói, "Chuyện vào Hàn Tuyền động bế quan người không cần phải gấp, chờ chúng ta thành thân sau làm tiếp quyết định."

"Tại sao?" Tô Y Nhân liền vội vàng hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên nhàn nhạt ý thẹn thùng, bởi vì nàng không có quên điều kiện trước nhất để bọn họ thành thân là : mang thai.

Âm Ngọc Phong nhẹ nhàng thở dài, nói, "Tu sĩ tu vi càng cao, tuổi thọ càng dài; tu sĩ tuổi thọ càng dài, năng lực sinh dục càng thấp." Mặc dù hẳn rất không muốn thừa nhận Y Nhân còn không có mang thai vấn đề chủ yếu ra ở trên người mình, nhưng sự thật đặt ở trước mắt, hẳn không thể không thừa nhận.

"Nga." Tô Y Nhân bất mãn gắt giọng, "Ta là người tuổi trẻ chân chính, linh lực của ta đang đứng ở giai đoạn tăng trưởng nhanh chóng, người không thể vì thành thân, làm trễ nải ta."

"Ta sẽ bảo vệ người, Tu Chân Giới ai dám bắt nạt người? Có ta ở đây, người coi như là từ nay tu vi dừng lại không bước, ta cũng có thể giúp người thanh xuân vĩnh trú."

Âm Ngọc Phong nói, "Y Nhân, ngoan ngoãn mang thai thành thân, chờ hài tử sinh ra được sẽ để cho bà vú cùng đám người làm mang, ta cùng người vào Hàn Tuyền động bế quan linh tu."

Nếu như mang thai dễ dàng, ta thế nào đến bây giờ còn không có mang thai? Chẳng lẽ ta mười năm hai mươi năm không mang thai, người liền mười năm hai mươi năm không để cho ta bế quan? Tu sĩ bế quan thời gian dài là chuyện rất bình thường trong quá trình tu luyện, người không thể làm trễ nải thời gian ta tăng cường thực lực tự thân.

Tô Y Nhân rất muốn nói như vậy, nhưng lo lắng đã thương lòng tự ái nam nhân của hắn, chỉ có thể đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở bộ ngực hắn không lên tiếng.

"Y Nhân, người nhất định sẽ ở trong hai năm này mang thai!" Âm Ngọc Phong lòng tin mười phần nói.

"Người xác định như vậy?" Tô Y Nhân nửa tin nửa ngờ nói. Cái thế giới này chỉ có cường giả tu chân vạn năm không chết —— cửu phẩm tiên tôn, không có thần, càng không có Quan Âm đưa tử, hẳn không thể đi thấp hương bái phật; cái thế giới này không có bệnh viện quảng cáo trong ti vi, hẳn và nàng không thể đi làm thụ tinh ống nghiệm.

"Ân." Âm Ngọc Phong hơi đắc ý nói, "Ta lấy được xuân ky hồi sinh thang."

"Đây là bí thuốc sinh con người nghiên cứu ra được?" Tô Y Nhân kinh ngạc phải cái miệng nhỏ nhắn háp động. Thuốc sinh con nếu như có hiệu, hẳn có thể vì đạt được rất nhiều con gái, xem nàng như nuôi heo mẹ hay không?

/◆S+5.◆D^◆{

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duối Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102

"Không phải là, xuân ky hồi sinh thang là một vị Tu Chân Giới đời trước rất trường thọ vì lấy được con cháu, nghiên cứu ra được bí truyền sinh con. Bởi vì trong đó có vấn đề để cho tất cả tu sĩ cũng rất kiêng kỵ, từ từ thất truyền, bây giờ ngay cả tên của bí truyền cũng ít làm người biết."

Âm Ngọc Phong nói, "Ta nhớ đến có một bí truyền như vậy, liền phái người tìm kiếm khắp nơi, bây giờ đã tìm được đầu mối."

Hon năm mươi năm trước, sườn núi Mộng Thạch một lão gia đã sống hơn bảy trăm tuổi cùng một tiểu nha đầu tu chân chưa đầy một trăm tuổi sinh cái nữ nhi. Hắn nhớ tới chuyện này, liền trực tiếp phái người làm đi chỗ Mộng Thạch sườn núi nơi lão gia ẩn cư đó hỏi thăm, hắn có phải dùng xuân ky hồi sinh thang hay không, nếu như uống, "mời" đem cách điều chế giao ra đây.

Chân nhân sườn núi Mộng Thạch tự cho là chính phái, cự tuyệt cùng bất kỳ một cái người trong tà phái nào lui tới, lại càng không trả lời người làm hắn phái đi bất kỳ một cái vấn đề nào, thậm chí còn sử dụng võ lực xua đuổi khách nhân tới cửa. Phó gia dĩ nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, cũng không dám không hoàn thành nhiệm vụ đi trở về. Hắn ở Mộng Thạch sườn núi ẩn núp thật nhiều ngày, phát hiện vị lục phẩm chân nhân sắp tám trăm tuổi này không chỉ có một nữ nhi, còn có hai đứa con trai.

Đây chính là chuyện rất thần kỳ!

Người làm số tuổi thật sự cũng vượt qua bốn trăm tuổi kia lập tức đem tin tức truyền về Thương Vân đảo. Âm Ngọc Phong phân - thân trấn giữ trên Thương Vân đảo lập tức điều phái Âm Tam cùng vợ chồng Âm Tứ ba người làm thực lực "Chân" cấp tu sĩ, mang theo một đám người ở đi bắt cóc một nhà kia. Bây giờ một nhà năm miệng gia đang ở ven hồ Đại Minh, trong phủ đệ bí mật của hắn "làm khách".

Lão gia tám trăm tuổi còn có thể sinh ra ba con gái, đây tuyệt đối là cái tin tức làm người ta khiếp sợ. Nếu như có thể xác định kẻ đó là dùng xuân ky hồi sinh thang, như vậy hắn cũng có thể để cho Y Nhân trẻ tuổi mang thai hai ba hài tử.

"Vấn đề để cho tất cả tu sĩ cũng rất kiêng kỵ? Là tác dụng phụ rất nghiêm trọng sao? Tu sĩ linh tu mục đích chính là vì trường sinh bất lão, chẳng lẽ uống thuốc kia sẽ nhanh chóng già yếu?"

Tô Y Nhân lặp lại những lời này, lo lắng nói, "Là thuốc ba phần độc, ta không cho người uống xuân ky hồi sinh thang."

Vì hài tử đem thân thể lấy hư, không đáng giá! Hon nữa, lợi dụng được vật sinh xuống hài tử ngộ nhờ là cái quái thai làm sao bây giờ? Sinh ra được giết chết, còn là nuôi để cho cha của quái thai làm thí nghiệm?

"Trong cổ đại bí điển ghi lại, xuân ky hồi sinh thang có thể khiến cho thân thể tu sĩ sinh trưởng lại lần nữa. Cho nên, tu sĩ số tuổi thật sự rất già chỉ sợ xuân ky hồi sinh thang sẽ gia tốc thân thể mình lão hóa, không dám uống." Âm Ngọc Phong giải thích, đối với Tô Y Nhân có thể nhanh chóng đoán được tác dụng phụ của xuân ky hồi sinh thang mà cảm thấy kinh ngạc.

"Người đều là lão đầu ngàn tuổi, làm sao có thể uống loại thuốc kia?" Tô Y Nhân không chút nghĩ ngợi nói, "Từ hôm nay trở đi đến một năm sau, cho dù ta không có mang thai, ta cũng già cho người." Thời gian hơn một năm đủ để cho nàng chuẩn bị xong tâm tư lập gia đình, gả nhân vật trong tiểu thuyết.

Bị nói thành là lão đầu ngàn tuổi, trong lòng Âm Ngọc Phong rất buồn bực, nhưng nàng đây là quan tâm hắn, vì vậy hắn vừa cười, gương mặt tuấn tú thanh gầy lãnh nghị cười dị thường tính - cảm mê người.

"Y Nhân." Hắn ôn nhu nói, "Người phải tin tưởng ta, ta cho dù không tìm được xuân ky hồi sinh thang, cũng có thể tự mình nghiên cứu ra một bí pháp sinh con tới."

"Ta tin tưởng. Bởi vì người là độc đế!" Tô Y Nhân không chút do dự nói. Hắn ngay cả âm dương tình cổ không thể giải cũng có thể đơn độc đưa tới bên ngoài cơ thể, hắn còn có cái gì không thể? Hắn là một người nam nhân lợi hại nhất trong đại cương nguyên văn(Tô Khả Nhi tu tiên kì)!

"Ta chắc là sẽ không tùy tiện ăn đan dược của người khác. Bí pháp xuân ky hồi sinh thang tới tay sau, ta sẽ nghiên cứu được lý, điều chỉnh phương thuốc, tìm người làm thí nghiệm, sau đó sẽ dùng."

Âm Ngọc Phong cười nói, "Thân thể của ta sẽ không lão hóa, người cũng có thể mang thai, sinh hài tử khỏe mạnh."

Âm Tam một người đủ để đối phó chân nhân sườn núi Mộng Thạch, hắn sợ dĩ còn phái vợ chồng Âm Tứ đi, cũng là bởi vì vợ chồng bọn họ đến bây giờ cũng không có hài tử ruột của mình, hắn muốn dùng bọn họ làm thí nghiệm cho xuân ky hồi sinh thang sau khi cải tiến (Hắn tin tưởng, vợ chồng Âm Tứ đã sớm tuyệt dục sẽ tích cực phối hợp hắn thí nghiệm).

"Y Nhân, chỉ cần ta uống xuân ky hồi sinh thang, ta là có thể rất nhanh khiến cho người mang thai, khi đó, ta người liền cử hành một hôn lễ thể tục như thế nào?"

Âm Ngọc Phong nghiêm túc nói, "Ya muốn người giống như nữ nhân bình thường một dạng mang lên họ ta, sinh con gái mang họ Âm!" Hài tử của hắn bất kể nam nữ, chỉ có thể họ Âm!

Âm Tô thị, Âm Tô Y Nhân? Ách, thật khó nghe, còn không dễ nghe bằng Âm Lưu Nhã đây. Hài tử của hắn không họ Âm chẳng lẽ còn có thể họ Tô sao?

Tô Y Nhân ngửa mặt nhìn gương mặt tuấn tú của hắn tâm tình dao động rõ ràng, trong lòng 囧囧 quẩn bách suy nghĩ.

"Bổ huyết đan Kỳ Xuân Dương dùng đều là ta tự tay chế luyện, hai ngày nay thân thể hắn khôi phục được sáu bảy phần."

Mặt mũi lạnh lẽo, Âm Ngọc Phong hồ hững nói, "Ngày mai, ta để cho Âm Nhị Thập Nhị tiễn khách." Âm Nhị Thập Nhị là chủ nhân trên danh nghĩa tòa phủ đệ này, nếu hắn không tính toán ra mặt hạ lệnh trục khách, để cho Âm Nhị Thập Nhị đi hạ.

"Không được, tỷ phu ta thả thật là nhiều máu, mới thời gian bốn ngày, người liền muốn hắt khỏi ngực đầy máu? Bỏ máu tề của người khá hơn nữa, cũng không có hiệu quả thần kỳ lớn như vậy!" Tô Y Nhân vội vàng ngăn cản. Sáng nay nàng đi xem tỷ phu Kỷ Xuân Dương, thấy hắt máu dù trên mặt nổi lên sắc máu nhàn nhạt, nhưng người hay là mệt mỏi, vừa đứng lên liền choáng váng đầu, không đứng thẳng được.

"Ta phái Âm Đại cho hắt bắt mạch qua. Ngày mai, hắt không sai biệt lắm là có thể hành động tự nhiên."

Âm Ngọc Phong mặt hồ hững hờ nói, "Nếu không phải là nhìn trên mặt tiên thiên định hồn tổ hình pháp trận của sư môn hắt, ta căn bản sẽ không chứa chấp một đám người bọn họ trên địa bàn của ta!"

Hắt ghét Lãnh Tu Trúc, ghét bọn họ - những thứ nhân sĩ tự cho là thanh cao chính nghĩa kia, ghét Tô Khả Nhi câu ba đáp bốn, không muốn nhìn thấy bọn họ. Về phần Kỷ Xuân Dương, người này nhân phẩm không tệ, đáng tiếc hắt là tỷ phu của Y Nhân, hắt ngại vì sự yêu mến của Y Nhân đối với tỷ tỷ phu không thể mạnh thu hắt làm người làm.

Loại tính tình ác liệt này làm sao có thể kết giao đến bằng hữu thật lòng?

Nhìn gương mặt tuần tú cao ngạo lạnh lùng của hắt, Tô Y Nhân không có cách nào đành nói, "Như vậy tốt lắm, nếu như sư phụ tỷ tỷ phu bọn họ quyết định ngày mai đi, chúng ta sẽ đưa bọn họ đi."

Lời tuy nói như thế, nhưng trong lòng của nàng dần dần dâng lên một cái chán chường chuyện của tỷ tỷ nàng đã không xen tay vào được tình duyên tỷ muội của nàng cùng nàng ấy đại khái đến đây chấm dứt cùng nàng ấy, từ nay mỗi người một phương, mỗi người tự qua cuộc sống của mình.

Đem nàng nhẹ nhàng để xuống, Âm Ngọc Phong đứng lên nói, "Trở về phòng dọn dẹp một chút, ngày mai chúng ta cũng lên đường đi Đại Minh hồ."

Hắt muốn mau sớm lấy được xuân kỳ hồi sinh thang, hiểu rõ được lý trong đó, bỏ đi hồng bút lưu lại tinh hoa, điều chế bí thuốc sinh con tốt hơn.

"Ân." Tô Y Nhân khéo léo gạt đầu. Ở nơi thế giới tu chân này, cuộc sống của nàng trước mắt chỉ có thể lệ thuộc vào hắt.

??

Đại khái cũng biết Âm Ngọc Phong nhần nại đã đến cực hạn, đêm đó Lãnh Tu Trúc liền đối với Âm Nhị Thập Nhị thay mặt làm chủ nhân chiêu đãi bọn họ nói, bọn họ ở chỗ này ngày người rất lâu, không tiện lại quấy nhiễu hắt và chủ nhân của hắt, bọn họ ngày mai cáo từ.

Âm Ngọc Phong rất nhanh lấy được tin tức, khoe miệng câu ra một đường vòng cung hài lòng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Y Nhân chạy đến khách viện đưa Tô Khả Nhi bọn họ Âm Ngọc Phong căn bản cũng không tới. Tô Khả Nhi đem nàng kéo qua trong góc một bên, từ trong càn khôn thủ trạch bạch ngọc lấy ra một quyển sách đỏ thẫm, nói là cảm ơn ý tốt của nàng, bọn họ đã không cần dùng, bây giờ trả cho nàng. Nàng hy vọng nàng nghiêm túc học tập đồ trong sách.

Tô Y Nhân vừa nhìn bề mặt sách, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức lộ ra lúng túng đỏ ửng. Nàng lắp bắp nói, "Tỷ phu khi đó sẽ không sao, người lại mất đi trí nhớ, mà trên tay ta vừa đúng có, dứt khoát đưa cho các người học tập." Giống như tặc trộm đồ từ trong tay Tô Khả Nhi nắm lấy《Âm dương song tu thuật》, thật nhanh nhét vào trong làn ngọc bài mực xanh biếc của mình.

Ánh mắt nhìn chung quanh một chút, nàng chợt đưa tay ôm lấy Tô Khả Nhi, nghẹn ngào nói, "Tỷ tỷ, Âm Ngọc Phong cùng sư phụ quan hệ thật không tốt, ta người hôm nay từ biệt, không biết năm nào tháng nào mới có thể gặp mặt lại. Người phải nhớ kỹ thường viết thư cho ta."

Đôi môi nằm ở bên lỗ tai Tô Khả Nhi, nàng thấp giọng hỏi, "Tỷ tỷ, chiêu thức phía trên dùng có được hay không? Nữ nhân có ăn thua thiệt hay không?"

Tô Khả Nhi nhất thời đỏ bừng mặt, ập a ập ứng nói, "Đây là thuật âm dương song tu rất cao cấp, song phương nam nữ không có ăn thua thiệt, ngược lại linh lực tu vi thấp cùng linh lực tu vi cao song tu, được ích không cạn." Thanh âm thấp đủ như muỗi kêu.

"Nga." Tô Y Nhân nói, "Tỷ tỷ, người nhất định phải nhớ viết thư cho ta. Tĩnh Lâm trang người biết, người đem thư đưa cho Âm Ngũ trang chủ nơi đó, thư kia là có thể chuyển tới trên tay ta."

Nàng hướng Âm Ngọc Phong muốn mấy viên tiên lý truyền âm thạch, kết quả Âm Ngọc Phong biết được nàng là để cho tiện liên lạc cùng Tô Khả Nhi, một viên cũng không chịu cho nàng, còn nói giá một viên tiên lý truyền âm thạch bằng với một viên cực phẩm linh thạch lớn như trứng chim bồ câu, bằng với ba năm thuế của một thành phố trung đẳng ở Vĩnh Thái đế quốc.

Thiết, thế nào ở vào thời điểm này hẹp hòi? Hắt dùng tiên lý truyền âm thạch tìm nàng cũng chưa có thấy hắt hẹp hòi quá. Thật ra thì, chỉ cần hắt nguyện ý cho nàng một viên tiên lý truyền âm thạch, nàng tìm chút thời giờ là có thể sao chép ra một đồng tới.

Ai, thôi, viết thư nói chuyện nhà còn dùng pháp khí tiên lý truyền âm thạch cũng quá xa xỉ, các nàng tựa như người bình thường một dạng dùng hồng nhạn truyền thư tốt lắm.

Tỷ muội song sinh ôm từ giã, Lãnh Tu Trúc cảm giác có chút thương cảm. Chờ Tô Y Nhân tới đây cùng hắt nói từ biệt, hắt ôn nhu nói, "Y Nhân, Thiên Thành cung thủy chung là nhà của người, muốn trở về thì trở về. Âm đảo chủ nếu như lần áp người, người liền tìm cách truyền tin cho vị sư. Vì sư mặc dù đánh không lại hắt, nhưng cũng sẽ cố gắng vì người đòi muốn công đạo."

Lựa chọn của đại ca đối với thế tử so với hắt còn phải hà khắc. Nếu đại ca nhìn trúng Y Nhân, trên thân Y Nhân tất nhiên có đặc chất ưu tú hắt không

nhìn ra. Hẳn trước kia bạc đãi Y Nhân, tương lai có cơ hội nhất định bồi thường.

"Cám ơn sư phụ, đệ tử biết." Tô Y Nhân hướng Lãnh Tu Trúc thấp mi thuận mắt chấp tay, không dám bại lộ một chút bản tính mình.

"Còn có, người chuyển cáo Âm đảo chủ, mặc dù hẳn dùng thù hận từ cha mẹ làm lý do tìm ta phiền toái, nhưng ta cho tới bây giờ đều không có oán trách hẳn. Chẳng qua là chuyện hẳn làm đối với Khả Nhi, ta vĩnh viễn hận hẳn." Lãnh Tu Trúc cúi kinh nói, đột nhiên xoay người, lôi kéo Tô Khả Nhi phi thân lên trời. Nếu như không phải là hẳn cho Khả Nhi hạ độc, Khả Nhi làm sao sẽ quên hẳn tiếp nhận nam nhân khác!

Hai người đàn ông này, ai..... Quả nhiên là huynh đệ, có lúc động tác đối đãi nữ nhân đều là giống nhau.

Mọi người bất đắc dĩ lắc đầu, đối với Âm Nhị Thập Nhị đưa tiễn Tô Khả Nhi bọn họ, phát tay một cái, mỗi người thi triển pháp thuật bay lên trời.

Tùng Nhân cùng Hoa Mai bị Kỳ Xuân Dương ôm mang đi, bởi vì Lãnh Tu Trúc, Đổ tiên quân Lăng Tiêu tiên quân đáp ứng, nửa đường quẹo vào Vạn Tùng cốc của Nam Tường quốc, để cho hẳn tìm kiếm tung tích của lão sư hẳn, sau đó sẽ đưa bọn họ đến Tinh Lâm trang của Âm Ngũ, từ Âm Ngũ phái người hộ tống bọn họ đi Thương Vân đảo.

Phượng Hoàng quen thuộc tỷ tỷ tỷ phụ, Tùng Nhân Hoa Mai đơn thuần ngây thơ, trong lòng có điểm sợ hãi tiên quân sư phụ, bọn họ cũng đi rồi.

Thiên địa dằng dặc, chỉ lưu riêng Y Nhân buồn bã mất mát.

"Bọn họ đi rồi." Sau lưng có người nói.

Tô Y Nhân xoay người, chỉ thấy Âm Ngọc Phong mặc cẩm bào màu xanh lá cây đứng ở cách đó không xa sau lưng nàng nhìn nàng.

Gấu mèo Hắc Bạch hiểu nàng cô đơn, quơ múa chân trước mặt kêu lên, "Nữ chủ nhân, chúng ta trở về Thương Vân đảo nhanh lên một chút, Da Da nhà ta đang chờ người. Nó so với ta lúc thu nhỏ lại hình thái còn phải đáng yêu nga, người nhất định sẽ thích nó."

Bị nó vừa nói như thế, Tô Y Nhân nhất thời ném đi thương cảm, cao hứng chạy đến bên người Âm Ngọc Phong, nói, "Chúng ta cũng có thể lên đường."

fin

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Đầu mùa hè trên trời cao gió thổi phải người chóng mặt, Tô Y Nhân kéo phượng hoàng vũ y ý tại trong ngực Âm Ngọc Phong, mặc cho hẳn mang theo mình phi hành. Âm Đại đáp pháp kiếm màu xanh đi theo phía sau bọn họ, mặt mũi người trung niên âm trầm nghiêm túc như thường lệ.

"Y Nhân, người có thể tự mình bay hay không a, người có phượng hoàng vũ y không phải sao, làm gì mỗi lần cũng cướp vị trí của ta?" Tiểu Hắc Bạch nằm ở trên bả vai Âm Ngọc Phong nói lao thao, bởi vì nàng chen chiếm vị trí vốn là thuộc về nó.

"A a." Tô Y Nhân hướng nó giương lên cằm, dương dương đắc ý nói, "Ta cũng không nghĩ như vậy, nhưng là chủ nhân của người yêu ôm ta bay, ta cũng không có biện pháp." Bị hẳn ôm vào trong ngực bay, hay là bị hẳn lôi kéo cánh tay bay? Nàng dĩ nhiên muốn chọn loại thoải mái.

"Luôn là để cho chủ nhân ta ôm bay, cẩn thận vũ không thuật của người vĩnh viễn cũng học không tốt!" Tiểu Hắc Bạch đó kị nói. Nó không muốn khổ cực nằm ở trên bả vai chủ nhân nữa ~

"Người nói rất đúng. Ngọc Phong, người để cho tự ta phi hành không được? Ta có phượng hoàng vũ y, luyện tập nhiều hơn, sớm muộn có một ngày có thể cùng người sống vai phi hành." Tô Y Nhân cũng cho là luôn bị hẳn mang theo bay, năng lực phi hành của mình vĩnh viễn cũng không cách nào tiến bộ.

"Người nghĩ cùng ta bay sóng vai? Đến phụ cận hồ Đại Minh, ta sẽ để cho người luyện tập vũ không thuật." Âm Ngọc Phong cúi đầu nhìn sang Tô Y Nhân trong ngực, hai tròng mắt đen nhánh như mực tràn ra nhẹ nhẹ như tình.

Thế giới bên ngoài đối với nữ tu sĩ thực lực mới vừa đạt tới tứ phẩm mà nói còn là quá nguy hiểm, chỉ có đến phụ cận hồ Đại Minh, nơi thế lực cường thịnh nhất người làm nhiều nhất của hẳn, hẳn mới có thể yên tâm nàng bay riêng.

"Được rồi." Tô Y Nhân không có kiên trì, chỉ hướng tiểu Hắc Bạch làm mặt quỷ, "Chê nằm ở trên lưng không thoải mái có phải hay không? Âm Đại tiên sinh nhất định nguyện ý đem người ôm vào trong ngực."

Trừ phi cảm trời sinh biết bay, có mấy thú bay được lên trời cao? Gấu mèo Hắc Bạch là linh sủng hệ mộc, lấy năng lực hiện hữu của nó còn không cách nào học tập pháp thuật ngoài hệ mộc, hệ thổ, cho nên mặc dù pháp thuật hệ mộc hệ thổ của nó rất lợi hại, cũng không bay nổi tới.

Hắc Bạch đã thu nhỏ lại thân hình khoa trương đánh một cái rùng mình, hét lên, "Ai muốn đến trên người lão đầu kia, hắc người nọ lạnh chết, ta có da lông thật dày cũng cảm giác không thoải mái." Từ trước chủ nhân so Âm Đại còn phải lạnh, nhưng bọn hắc dù sao cũng là chủ cùng sủng vật, nó yêu quần chủ nhân, chủ nhân trong miệng không nói nhưng nó biết hắc cũng thích nó đánh mình.

"Cáp cáp cáp cáp, Hắc Bạch, ta sẽ đem lời của người nguyên si truyền cho Âm Đại tiên sinh nghe." Tô Y Nhân nhất thời nở nụ cười.

Hắc Bạch cũng không sợ hãi cái này, kêu lên, "Nói cho liền nói cho, hắc không thể làm gì ta!" Hắc là linh sủng của chủ nhân, mặc dù không sai sử tốt bằng Âm Đại, nhưng so với Âm Đại, chủ nhân tín nhiệm nó hơn.

Âm Ngọc Phong vừa bay hướng hồ Đại Minh, vừa nghe bọn họ cãi vã, khoe miệng từ đầu tới cuối đều mang nụ cười thần nhiên. Y Nhân kể từ buông ra tỷ tỷ Tô Khả Nhi của nàng sau, tính tình càng ngày càng hoạt bát, đây cũng là bản tính bày ra sau khi nàng bỏ rơi gánh nặng trong lòng.

Hồ Đại Minh là hồ đất liền lớn nhất Cửu châu đại lục, ở phạm vi Vĩnh Thái đế quốc. Nhìn từ trời cao, nước hồ lục bích vô biên vô tận, đảo lớn nhỏ giăng đầy. Trên dòng nước màu bích điểm một cái, thuyền làm ăn, thuyền câu, bè, thuyền nhỏ xuyên qua lui tới.

Một tòa phủ đệ xa hoa tinh mỹ đáng vóc to lớn dựa hồ mà xây, bên bờ ở trong tường rào thật cao, điêu khắc lan vẽ nóc, mái ngói cong cong, thủy tạ lương đình, chín khúc hành lang, hoa mộc hiếm quý, lát đá quái thạch, cầu trúc núi giả, không đồng nhất mà thành.

Khi Âm Ngọc Phong mang theo nàng chậm rãi đáp xuống trong hoa viên phủ đệ treo bảng hiệu hồng đề chữ vàng "Vương phủ Vạn Thịnh", Tô Y Nhân một đôi mắt chỉ vội vàng quan sát cảnh trí đẹp không tả rời chung quanh.

Đây là một tòa vườn hoa hào trạch chân chính a, Âm Ngọc Phong trước mấy tòa phủ đệ bí mật cùng so với nơi này, đơn giản là nhà dân, nhà bình thường.

Chủ nhân chân chính không có chút trở ngại nào chuyển qua pháp trận phòng ngự bao phủ phủ đệ, đám người làm đóng ở chỗ này rồi rít bay hướng bên này, mỗi một người đến liền hướng Âm Ngọc Phong thật sâu khom lưng, tay nắm thành quyền nói, "Cung nghênh chủ nhân trở về phủ."

Tiểu Hắc Bạch từ trên bả vai Âm Ngọc Phong nhảy xuống, trong nháy mắt khôi phục độ lớn nguyên hình. Nó thấy Tô Y Nhân nhìn ngây người, cười nhạo nói, "Nữ chủ nhân, đây chỉ là một tòa phủ đệ y theo tiêu chuẩn người thế tục bình thường mà xây dựng, người làm đóng ở nơi này cũng chỉ là thực lực không bằng tứ phẩm tu sĩ bình thường, không đáng giá kinh ngạc." Nếu như nàng thấy Vạn Linh cung trên Thương Vân đảo, chẳng phải là muốn sợ ngây người?

"Tại sao nơi này gọi vương phủ? Trợ giúp chủ nhân nhà người quản lý tòa phủ đệ này chính là Vương gia của Vĩnh Thái đế quốc sao?" Tô Y Nhân tò mò hỏi. Nàng đã gặp qua mấy tòa phủ đệ bí mật khác, không có một cái nào phú lễ đường hoàng giống như cái này, tên phủ bắt mắt như vậy.

"Vạn Thịnh, vạn năm thịnh vượng." Hắc Bạch cười nói, "Nơi này trên danh nghĩa là lĩnh phủ một hoàng đế thay mặt ban cho Vương gia tu chân của hắc dưỡng sinh, nhưng thật ra là địa phương hoàng đế sai phái sử giả bái kiến chủ nhân nhà ta." Thương Vân đảo, há là tục nhân có thể đi vào?

"Oa ác, chủ nhân nhà người thật là lợi hại!" Tô Y Nhân chấn kinh đến bật thốt lên. Độc đế thật không hổ là đế vương không già trong bóng ma của Vĩnh Thái đế quốc.

"Di, ta nghĩ thấy được mùi con ta."

Hắc Bạch rướn cổ lên ngửi ngửi chung quanh, sau đó ngẩng đầu lên kêu "thăm thoát" mấy cái. Tiếng thét này Tô Y Nhân hay là lần đầu tiên nghe được, hơn nữa còn không tìm được từ thích hợp nào để miêu tả.

"Y nha y nha" - một cái thân ảnh nhỏ hình tròn cuộn cuộn từ trong bụi rậm tươi tốt trung lẫn ra,

Cái đầu nó rất nhỏ, so Hắc Bạch thu nhỏ lại đến độ cao sáu mươi centimet còn nhỏ hơn một chút; lỗ tai nó đen kịt mắt to có vòng tròn màu đen, mặt tròn cùng thân thể tất cả đều là lông nhung màu trắng, bốn chân còn lại là lông nhung đen.

Chân trước nó đồng thời lao về phía trước, chân sau là dùng sức đạp về phía sau, bởi vì cả người quá tròn, lúc chạy tựa như một vật màu đen trắng nhún nhảy ở trên cỏ xanh biếc.

Hắc Bạch hình thể to lớn chạy lên đi đón, đem tiểu động vật chạy như bay tới được bắt lại ôm vào trong ngực, lè lưỡi liếm nó. Tiểu động vật phát ra tiếng kêu "y nha" vui sướng, tựa như trẻ nít đang gọi.

Gấu mèo so tiểu Hắc Bạch còn nhỏ hơn!

Tô Y Nhân thấy rõ, mừng như điên địa bắt lại cánh tay của Âm Ngọc Phong hỏi, "Nó chính là Da Da? Ngọc Phong, người phái người đem Da Da mang tới nơi này? Người đối với ta thật là tốt quá. Oa, ta yêu chết nó, nhanh lên một chút để cho ta biết nó."

Âm Ngọc Phong khoát khoát tay, để cho những thứ kia người làm đang buông thả phi thiên thuật tiến hành phi hành khoảng cách ngắn không nên tới bái kiến hắc, sau đó ra lệnh cho Hắc Bạch, "Đem con trai người ôm tới cho Y Nhân xem một chút."

Nếu như Y Nhân thích, hắc liền trực tiếp dạy nàng ký linh sủng khế ước. Về phần gấu mèo con có thích Y Nhân hay không, không có ở trong phạm vi cân nhắc của hắc. Huống chi Hắc Bạch sẽ trao đổi cùng con trai linh trí còn rất thấp của nó, để cho con trai nó tiếp nhận Y Nhân (Động vật hoang không biết bọn họ có thể cùng nhân tộc tu sĩ ký linh sủng khế ước, lại càng không hiểu rõ cùng loài người tu sĩ ký linh sủng khế ước sẽ gia tăng linh trí của

bọn họ. Nếu như có tu sĩ muốn bắt bọn họ, bọn họ sẽ kịch liệt phản kháng).

Hắc Bạch vừa thương tiếc liếm gấu mèo con trong khuỷu tay, vừa bò hướng Tô Y Nhân. Trong miệng nó phát ra tiếng "ô ô" trầm thấp. Gấu mèo con Da Da là thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu "nha, y nha ~", thanh âm nghe khoái trá lại thanh thúy.

Hai mẹ con hai cũng đáng yêu chết!

Tô Y Nhân nghe tâm đều phải hòa tan, ánh mắt bốc ngôi sao kích động nhìn gấu mèo con.

Hắc Bạch đại khái cùng con trai nó trao đổi tốt lắm, nó đem gấu mèo con đặt ở trước chân Tô Y Nhân, gấu mèo con tròn vo bắt đầu ngửi mùi Tô Y Nhân, trong miệng còn phát ra tiếng kêu rất thấp.

Tô Y Nhân lo lắng nó không thích mình, không cam tâm tình nguyện tiếp nhận mình, đứng không nhúc nhích, mặc cho nó ngửi mình.

Gấu mèo con giương ánh mắt đen nhánh đơn thuần ngửa đầu nhìn sang Tô Y Nhân, lỗ mũi càng góp càng gần, đầu nhỏ dán đến trên bắp chân của nàng bắt đầu cọ xát, sau đó hai con chân trước bắt đầu kéo quần nàng, bắt lại quần của nàng muốn bò lên trên.

"Nữ chủ nhân, Da Da nó thích ngửi." Hắc Bạch thấy vậy không ngừng bận rộn giải thích, «Nếu như nó không thích ngửi, nó cũng chỉ sẽ ngoan ngoãn nằm trên mặt đất chờ ngửi ký khế ước, mà không phải đem ngửi làm cây khô mà leo lên phía trên."

Chỉ có linh thú từng ký linh sủng khế ước mới biết, bị tu sĩ loài người ký làm linh sủng, linh trí, năng lực hiểu sẽ tăng cường mạnh, tốc độ lớn lên cùng tu luyện sẽ vượt qua xa linh thú tự mình tìm tòi. Chỉ cần chủ nhân quý trọng bọn họ, bọn họ chính là linh thú may mắn vui vẻ.

Tô Y Nhân vui vô cùng, vội vàng khom lưng đem cái này tiểu tử tròn vo lông nhung nhung đáng yêu ôm đến trong ngực. Yêu, có chút chìm, ăn được đủ mập!

"Ngọc Phong, linh sủng khế ước ký thế nào?" Nàng vội vàng hỏi. Tác giả biểu tỳ căn bản cũng không có thiết định những thứ này, thân thể nguyên chủ cũng không có trí nhớ ký linh sủng khế ước như thế nào.

"Da Da rất thích ngửi, đối với ngửi không có lòng phòng bị. Ngươi đưa tay đè lại bụng nó, cảm ứng một cái đan điền chứa đựng linh lực của nó, sau đó cắn bẻ ngón tay của mình, toàn bộ tinh thần chăm chú điều động linh lực bao lấy một ít máu, đem giọt máu từ từ, mạnh mẽ bức vào đan điền nó. Da Da biết ngửi sẽ không làm thương tổn nó, sẽ nhìn cái loại khó chịu bị ngoại vật cứng rắn thấm vào thân thể mình đó. Chờ máu ngửi ở đan điền nó rơi xuống, nó sẽ là linh sủng của ngươi." Âm Ngọc Phong chỉ điểm Tô Y Nhân làm gì.

Tô Y Nhân không dám phân tâm, cắn bẻ ngón trỏ sau đem ngón trỏ thấm máu để ở đan điền gấu mèo con, vận linh lực, bao lấy một chút máu từ từ áp vào đan điền nó.

Gấu mèo con Da Da giống như rất khó chịu, nhưng không có phản kháng, ngoan ngoãn ngửa mặt nằm ở trong ngực của nàng.

Tô Y Nhân vận công ép một chút máu kia, nàng không biết muốn đem máu bức đi vào bao nhiêu, bức đi vào bao sâu, đột nhiên, nàng cảm ứng được một ý niệm rõ ràng: bụng khó chịu, bụng khó chịu.....

Nàng nhất thời hù chết, lập tức tản đi linh lực kêu lên, "Ngọc Phong, nó nói đau bụng." Đan điền là tánh mạng căn bản, chỗ chứa linh lực vô hình, bị thương tổn bị thương nặng, nhẹ thì linh lực tiêu tán, nặng thì bị mất mạng tại chỗ!

Âm Ngọc Phong cười như không cười nhìn nàng, Hắc Bạch cười lăn lộn trên mặt đất.

Chỉ có linh sủng khế ước ký kết thành công, chủ nhân cùng linh sủng mới có thể trao đổi ý niệm

Nàng chợt hiểu ra, đem gấu mèo con Da Da ôm cao, đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong lông nhung rồi bù của nó. Một cổ mùi cây trúc nhàn nhạt thơm ngát lập tức tản mát ra ở chóp mũi nàng.

"Da Da, ngửi rất sạch sẽ nga." Nàng thấp giọng nói.

【mụ mụ, thương thương, tắm rửa.】Ý niệm non nớt lập tức truyền lại đến trong óc của nàng.

Đây chính là chủ nhân cùng linh sủng trao đổi ý niệm? Quá thần kỳ.

Ngẩng mặt lên, Tô Y Nhân hưng phấn hỏi, «Ngọc Phong, ta thế nào dạy nó tu luyện linh lực?" Linh sủng hẳn có tâm pháp tu luyện của linh sủng đi?

"Không cần ngửi dạy."

Âm Ngọc Phong chỉ Hắc Bạch vẫn còn ở cao hứng lăn lộn nói, "Da Da cùng ngửi ký kết linh sủng khế ước sau, nó sẽ rất dễ dàng hiểu lời người khác nói, việc muốn nó làm. Hắc Bạch có thể dạy nó tu luyện linh lực, học tập một hệ pháp thuật. Ngươi cũng không cần đặc biệt nghiên cứu tâm pháp tu luyện của linh sủng, một hệ pháp thuật."

Dạy linh sủng tu chân là trách nhiệm của chủ nhân, nhưng nếu như chủ nhân tự mình cũng không hiểu, làm sao có thể dạy tốt linh sủng đây? Mỗi một con linh sủng lớn lên nhanh chóng, đều có một chủ nhân tốt bác học!

Chương 104

Tô Y Nhân ký đến linh sủng cực đáng yêu, hơn nữa chỉ phụ trách chơi không phụ trách dạy, nhất thời vui vẻ chết, ôm lấy Da Da không thả. Âm Ngọc Phong hướng nơi xa ngoắc ngoắc tay, lập tức đi tới bốn tên nữ tử trung niên. Các nàng hướng Âm Ngọc Phong cùng Tô Y Nhân thật sâu phúc thân, miệng nói, "Nô tỳ bái kiến đảo chủ, Y Nhân cô nương."

"Lam Vân cô cô?" Tô Y Nhân kinh ngạc nói, "Các người không phải là ở trên Thương Vân đảo sao? Thế nào cũng tới đón ta."

Nàng quay mặt nói, "Ngọc Phong, Thương Vân đảo đang ở trên Đại Minh hồ, khoảng cách nơi này cũng không phải là rất xa xôi, người không cần thiết đặc biệt đem Lam Vân cô cô các nàng điều phái tới đây phục vụ ta." Lam Vân các nàng là người bình thường, không phải là những thứ người làm có thể bay tới bay đi làm việc kia của Âm Ngọc Phong, tới tới đi đi không có phương tiện.

"Y Nhân, trên Thương Vân đảo bố trí rất nhiều pháp trận đặc thù, thời gian lên đảo là cố định, cho nên ta mới có thể ở nơi khác xây dựng một cái nhà tòa nhà."

Âm Ngọc Phong nói, "Ta người phải ở chỗ này bảy tám ngày, cho nên ta đem bốn người Lam Vân các nàng điều tới trước."

Kỷ Xuân Dương mấy người bọn hắn ở phủ đệ bí mật của hắn dưỡng thương bốn năm ngày kia, bản thân của hắn cũng không có nhàn rỗi. Hắn thi triển thuật phân - thân, bản thể ở trong thư phòng đọc Độc kinh, phần lớn ý thức cùng linh lực dời đi đến trên người phân - thân, đem Âm Nhị đang cố gắng dời đi quyền lực của hắn trên Thương Vân đảo đi xử lý. Trước mắt hắn lợi dụng phân - thân điều khiển Thương Vân đảo, ra lệnh người làm cố động thanh tra đồng bọn của Âm Nhị. Hắn muốn bảo đảm Tô Y Nhân lên đảo sau sẽ không bị bất luận kẻ nào tổn thương, bản thân của hắn sẽ không bởi vì Tô Y Nhân bị người uy hiếp.

"Đường dài phi hành người cũng mệt mỏi, để cho Lam Vân dẫn người đi xuống nghỉ ngơi. Ta có rất nhiều chuyện muốn đi tiền viện xử lý, người ngoan ngoan ở phía hậu viện cùng Da Da chơi, chờ ta trở lại." Hắn dụ dỗ, ý bảo Lam Vân tiến lên mang đi Tô Y Nhân.

"Thế lực người lớn như vậy, bình thường nhất định có rất nhiều công vụ phải xử lý. Ta không quấy rầy người làm việc. Người không muốn quá mệt mỏi nga, sớm một chút trở về hậu viện nghỉ ngơi." Tô Y Nhân rất hiền huệ chiều cố nói. Nàng dĩ nhiên biết Âm Ngọc Phong đơn độc bồi dưỡng ba bốn tháng sẽ chất đọng rất nhiều công vụ, cho nên rất ôn thuận nghe lời từ hắn, dặn dò hắn không muốn mệt mỏi hư mình.

"Ân." Khóe miệng dâng lên vui vẻ nong nặc, Âm Ngọc Phong gật đầu một cái, sau đó cúi người nói nhỏ, "Tắm rửa sau thay áo màu đào hồng thêu bách hợp chờ ta trở lại."

Tô Y Nhân nhất thời bị náo loạn đỏ mặt, hờn dỗi liếc hắn một cái, đi theo Lam Vân các nàng đi rồi.

"Chủ nhân, bọn họ cùng thầy trò Tiết thần y cũng giam lỏng ở khách viện phía tây, người chừng nào thì đi xem bọn họ? Có muốn nghỉ ngơi trước một cái hay không?" Âm Tam cùng quân sự của tòa phủ đệ này đứng ở một bên chờ.

Âm Ngọc Phong đảo qua ôn hòa lúc cùng Tô Y Nhân chung sống, mặt lạnh lùng nói, "Không cần, trực tiếp mang ta đi xem bọn hắn."

Mộng Thạch Sơn chân nhân một nhà năm miệng cũng bị giam lỏng ở bên trong một tiểu viện phía tây của vương phủ Vạn Thịnh, sẽ chờ hắn đi kiểm tra thân thể của bọn họ, ép hỏi cách điều chế Xuân ky hồi sinh thang. Bởi vì chuyện liên quan đến khỏe mạnh của bản thân, Y Nhân cùng đời sau của bọn họ, hắn vạn phần cẩn thận, phá lệ phái người làm "mời" Tiết thần y nổi danh Cửu châu Tu Chân Giới tới đây, giúp đỡ cùng nhau nghiên cứu xuân ky hồi sinh thang.

Trong tiểu viện phía tây, Mộng Thạch Sơn chân nhân đã bị một vòng đe dọa đối mặt độc để nổi danh âm ngoan tà ác không dám lại có giấu giếm, viết ra một tờ phương tử giao cho độc đế, nói đây chính là bí truyền xuân ky hồi sinh thang hắn từ trong cổ thư tịch tìm được.

"Người không có ở trong phương tử này tăng thêm hoặc là san giảm cái gì đi?" Âm Ngọc Phong mặt âm trầm hỏi, một đôi mắt lạnh như hàn băng quét về phía hai nam hai nữ đứng ở bên cạnh Mộng Thạch Sơn chân nhân.

Mộng Thạch Sơn chân nhân, năm nay ước chừng hơn tám trăm tuổi, mặt chữ quốc, hai bên tóc mai hơi nhuộm sương trắng, khóe mắt có nếp nhăn rõ ràng, hai bên cánh mũi có tám đường sâu hình chữ vắn. Chẳng lẽ đây chính là dụng cụ của ba lần dùng xuân ky hồi sinh thang? lấy tu vi lục phẩm tu sĩ "Chân" cấp, trừ khi tự mình muốn giữ vững dung mạo người lớn tuổi, nếu không cũng hẳn có một khuôn mặt trẻ tuổi.

Tiêu thể tử của hắn bộ dáng chừng ba mươi tuổi, nếu như trí nhớ của hắn không có sai, vị phu nhân này hẳn mới vừa hơn một trăm.

Nữ nhi của hắn số tuổi thật sự là hơn năm mươi tuổi, bây giờ nhìn lại chỉ có hai mươi một hai mươi hai tuổi; hai đứa con trai hắn một bộ dáng hai mươi một hai mươi hai tuổi, một thoát nhìn vẫn chưa tới hai tuổi.

Ánh mắt của Âm Ngọc Phong ở trên người ba hài tử dừng lại nhiều một hồi. Mộng Thạch Sơn chân nhân nhất thời nóng nảy, kêu lên, "Người muốn xuân ky hồi sinh thang ta đã viết cho người rồi, người đừng tổn thương các con của ta." Thê tử của hắn thật nhanh ôm ấu tử cùng trưởng nữ kéo ra phía sau, mặt hoảng sợ nhìn chằm chằm Âm Ngọc Phong.

Người bắt cóc bọn họ lần nữa uy hiếp hù dọa, nói nếu như bọn họ không nói thật ở trước mặt chủ nhân của bọn họ, ba đứa con của bọn họ sẽ trở thành vật thí nghiệm độc dược, kí thể nuôi cô trùng cho chủ nhân bọn họ.

Độc đế, danh tiếng xấu vô nhân tính tà ác độc đế, chuyện gì cũng làm được đi ra! Cả nhà bọn họ năm miệng tính mạng khó bảo toàn.

Âm Ngọc Phong ánh mắt lạnh như băng nặng nề hừ một cái, Âm Đại Âm Tam hiểu rõ tâm ý hắn nhất lập tức tiến lên, như lang như hổ đem Mộng Thạch Sơn chân nhân cùng tiểu thê tử của hắn kéo qua một bên.

Nguyên nhân Âm Ngọc Phong nhiều chú ý hài tử của bọn họ là: trưởng nữ cùng con trai lớn của Mộng Thạch Sơn chân nhân mặt ngoài thân thể lưu chuyển nhân nhật linh quang; con thứ mặc dù chỉ có hơn hai tuổi, nhưng trên người đã như có như không xuất hiện linh lực.

Đôi sau của người tu chân tỷ lệ xuất hiện thiên phú linh căn vô cùng cao, trưởng nữ cùng con trai lớn của Mộng Thạch Sơn chân nhân cũng đã bước vào ngưỡng cửa tu chân, con trai út cũng đã bắt đầu trúc cơ ở dưới sự giúp đỡ của cha mẹ.

Nếu như hắn và Y Nhân có thể thuận lợi có hài tử, hài tử nhất định so hài tử của Mộng Thạch Sơn chân nhân ưu tú hơn, bởi vì tu vi hắn hơn xa Mộng Thạch Sơn chân nhân (Y Nhân? A a, thiên phú linh căn của thân thể nàng chỉ có thể coi như là trung thượng, chẳng qua chính là như vậy nàng cũng so thê tử Mộng Thạch Sơn chân nhân mạnh hơn).

Hắn chậm rãi hướng đi trưởng nữ của Mộng Thạch Sơn chân nhân, trước mặt một cô gái trẻ tuổi dung mạo đoan trang xinh đẹp, lạnh lùng nói, "Bắt hắn cho ta." Hắn muốn bắt mạch đứa trẻ kiểm tra xương cốt của nó, nhìn cái hài tử lợi dụng xuân ky hồi sinh thang sinh nuôi xuống có ẩn tật mà bề ngoài xem không ra được hay không.

"Không, không cho. Độc đế tiền bối, đệ đệ ta còn nhỏ, người không nên thương tổn hắn." Trưởng nữ của Mộng Thạch Sơn chân nhân hàm chứa nước mắt cầu khẩn nói, ôm thật chặt tiểu đệ của nàng không ngừng lui về phía sau.

"Người muốn hạ độc làm thí nghiệm, hãy hạ ở trên người ta tốt lắm. Chớ làm tổn thương đệ đệ ta." Nam tử trẻ tuổi vẫn đứng ở bên người nàng chột nhảy qua một bước, đem nàng cùng độc đế phân chia ra.

"Cho ta!" Âm Ngọc Phong lãnh lệ nói, trong con ngươi thoáng qua một tia không nhịn được. Tay phải khẽ búng ngón tay, đem tu sĩ trẻ tuổi vốc dáng cao hơn hắn đánh bay, hung hăng đụng vào trên tường.

Hắn sống mau một ngàn ba trăm năm, cảnh tượng thân nhân duy trì lẫn nhau giống như vậy không biết nhìn bao nhiêu lần, hắn nơi nào còn có cái lòng trắc ẩn gì, làm sao có thể sẽ còn mềm lòng?

"Tu Vân, a ~ người giết con trai của ta!" Mộng Thạch Sơn chân nhân đột nhiên điên cuồng hét lên, điên cuồng huy quyền công kích Âm Đại đang áp chế hắn. Âm Đại thực lực không thua cho hắn, cũng đề phòng hắn vùng lên phản kháng, nhưng vẫn là bị hắn tránh thoát.

Mộng Thạch Sơn chân nhân vận khí huy quyền công kích Âm Ngọc Phong, hắn chuyển thổ hệ linh lực hùng hậu vào quả đấm tựa như một thanh chùy hoàng kim lớn đập hướng sau lưng của Âm Ngọc Phong.

"Ta và người liều mạng!" Thê tử của Mộng Thạch Sơn chân nhân bị Âm Tam chế trụ mạch sống cổ tay cả người bủn rủn vô lực nhúc nhích, nhưng xoay mặt bên chột hướng Âm Ngọc Phong nhổ nước miếng. Nước miếng chia ra một đường bén nhọn thẳng tắp, như một mũi tên nhọn bắn về phía cô của Âm Ngọc Phong.

Từ thời đại thượng cổ bắt đầu, kiếm liên bị coi là quân tử trong đám binh khí. Đeo kiếm là một loại lưu hành, hơn nữa ngự kiếm phi hành thực dụng lại uy phong, các tu sĩ Cửu châu đại lục bất kể có phải là vũ tu hay không, cũng yêu lấy một thanh pháp kiếm phòng thân. Dần dần, các tu sĩ đều không thể nào tu luyện vũ kỹ nào ngoài kiếm. Đôi vợ chồng này thật rất có thú, nam tu luyện công phu quyền cước, nữ tu luyện thủy pháp thuật tu luyện tới có thể dùng nước miếng đá thương người.

Sau lưng cùng mặt bên đồng thời bị công kích. Âm Ngọc Phong nhanh như tia chớp xoay người, cánh tay trái vung lên, cách không đem nước miếng bắn về phía mình đánh bay, bàn tay phải như bạch ngọc tiếp lấy quả đấm của Mộng Thạch Sơn chân nhân, cánh mũi hừ nhẹ, trong nháy mắt đem Mộng Thạch Sơn chân nhân bắn bay rớt ra ngoài.

Đột nhiên cảm ứng sau lưng bị công kích, hắn vẫn đứng không nhúc nhích, chẳng qua là sau lưng không có chút nào báo trước giờ lên một mặt nước màu lam, ngăn trở âm khí đánh lên mình.

Trong chớp nhoáng, Mộng Thạch Sơn chân nhân một nhà năm miệng ngã xuống hai vị, đứng hai vị, hài đồng hai tuổi bị ôm bắt đầu lớn tiếng gào khóc.

"Các người là muốn chết!" Âm Tam nổi giận quát, bắt lại tay phải của thê tử Mộng Thạch Sơn chân nhân chột vừa dùng lực.

"A ——" Mộng Thạch Sơn chân nhân thê tử cảm giác mạch trên tay truyền tới đau nhức như điện giật, nửa người trong nháy mắt chết lặng, thét lên tê liệt té xuống đất.

Âm Đại bước nhanh đi tới trước mặt Mộng Thạch Sơn chân nhân té lăn trên đất đang cố gắng bò dậy, hung tợn đem hân ôm đứng lên, lạnh lùng nói, "Không biết tự lượng sức mình!"

Chủ nhân của bọn họ đã là bát phẩm tiên quân, lục phẩm tu sĩ ở trước mặt hân tựa như trẻ nít đối mặt một chiến sĩ cầm lợi kiếm!

Âm Ngọc Phong bình tĩnh sửa sang lại một cái ống tay áo có chút loạn, âm thầm nói, "Bồn đảo chủ trước mắt không có hứng thú giết các ngươi. Thật tốt phối hợp bồn đảo chủ làm các loại kiểm tra, bồn đảo chủ cam kết bỏ qua cho tính mạng một nhà các ngươi."

"Ngươi thật không giết chúng ta?" Trương nữ của Mộng Thạch Sơn chân nhân không dám tin kêu lên.

Nàng tay phải cầm lưu kim phượng hoàng bộ điều chỉnh là ám khí đánh lên Âm Ngọc Phong, là cơ quan sư giang hồ bình thường chế luyện ám khí, có thể trong nháy mắt bắn mười độc châm mảnh như lông trâu. Bởi vì ám khí kia không có nửa điểm linh lực lay động, đánh lên tu sĩ kiêu ngạo ngược lại dễ dàng thành công.

Nhẹ nhàng liếc về thiếu nữ dám can đảm đánh lên mình một cái, Âm Ngọc Phong đưa tay nói, "Đem đệ đệ ngươi cho ta."

Hân sẽ mời Tiết thần y bị giam giữ ở trong sân cách vách cùng hân cùng nhau kiểm tra thân thể cả nhà bọn họ, hiểu rõ tác hại của xuân ky hồi sinh thang, tìm cách điều chỉnh cách điều chế của xuân ky hồi sinh thang.

Hân tinh thông y thuật, nhưng so với Tiết thần y danh chấn Tu Chân Giới còn là kém chút. Hân cần Tiết thần y trợ giúp mình, cho đến hân và Y Nhân có hài tử, cho nên phải người đem Tiết thần y mời đến.

Phụ thân như núi cao mình ngưỡng mộ cũng không thể ở trong tay độc đế qua được một chiêu, trưởng nữ của Mộng Thạch Sơn chân nhân chỉ đành phải kiên nhẫn dụ dỗ đệ đệ, dụ dỗ phải hân không khóc sau ôm hân đi tới trước mặt Âm Ngọc Phong, run rẩy thanh âm hỏi, "Ta có thể ôm hân đệ cho ngươi kiểm tra sao? hân còn nhỏ, sợ người lạ."

Y Nhân nếu như có hài tử, đối mặt loại thể cực vô lực phản kháng này, cũng chỉ có thể làm loại yêu cầu này đi?

Âm Ngọc Phong nghĩ tới đây, ánh mắt dâng lên một vẻ ôn nhu, phá lệ gật đầu nói, "Có thể."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105

PS: rating 15+

Tắm rửa sau, Tô Y Nhân khoác tóc dài nửa khô ngồi ở mép giường, trong tay cầm một quyển sách mỏng bề mặt màu đỏ loét.

Tình cảm của nàng cùng Âm Ngọc Phong hân đã tốt đến có thể âm dương song tu đi?

Khóe miệng của nàng dâng lên nụ cười ngọt ngào, ngón tay non mềm bắt đầu mở ra bề mặt.

《Âm dương song tu bí thuật》tổng chương: điều dụng của âm dương song tu, tác hại của âm dương song tu, đối tượng ưu tiên lựa chọn song tu, cách xử lý khi linh lực thuộc tính tương khắc.....

Chương thứ nhất du long hí phượng: nữ nằm ngửa, nam đặt trên đó, đôi môi giao hôn, âm dương nước miếng trao đổi, nữ cao hứng, nam vào, bắt đầu chậm di động; chậm hút âm khí dâm – thủy tới dưới đan điền, sau đó tuần hoàn hội âm —— vĩ xương —— mạng môn —— gấp tích —— ngọc chẩm —— bách hội —— thần đình —— thừa tương —— thiên trung —— cuối cùng trở về dưới đan điền.....

Chương thứ hai nam canh nữ chúc: nữ mặt ngó xuống dưới quỳ gối, nam quỳ sau đó dán chặt thân thể nữ.....

Chương thứ ba: phản long phụ phượng.....

Tranh vẽ rõ nét a! Tranh xuân - cung màu sắc rực rỡ, tranh vẽ kinh mạch thân thể con người, tranh vẽ linh lực vận hành.....

Nhìn không tới ba chương, Tô Y Nhân đã nhịp tim như đánh trống, miệng khô lưỡi khô, cái trán thấm ra mồ hôi hột thật mỏng, giữa chân mơ hồ xuất hiện vết ửng. Đóng lại sách, nàng cầm quyển âm dương song tu thuật cao cấp mà tu sĩ bình thường muốn mà không được này làm cây quạt quạt gió, khăn trang nhìn về ba thước bên ngoài đích sơn hà cầm tú bình phong, dường như muốn xuyên thấu qua vải thêu trên bình phong ngó nhìn cửa phòng ngủ, nhìn ngoài cửa phòng nửa che xem có người rình coi hay không.

Cái này..... tất cả đều là ở trong quá trình hoan ái phân tâm tu luyện a, nàng nào có định lực tốt như vậy? Các nam nhân nào có định lực tốt như vậy?

Nàng đứng dậy đi tới bàn trang điểm ở đầu giường, cầm lên bình trà tử sa đặt ở trên học tử, hướng về phía miệng bình "cô đông cô đông" uống vài hớp trà lạnh.

Đều nói người tu chân lục căn thanh tịnh tình - muốn đàm bạc, nàng không biết các nam nhân tỷ tỷ ở trên giường cùng tỷ tỷ có phải còn có thể giữ vững phong độ quân tử ôn nhĩ hay không, nàng chỉ biết là Âm Ngọc Phong ở trên giường biểu hiện kịch liệt mạnh mẽ, không có nửa điểm tình - muốn đàm bạc, cùng đáng vẻ lạnh như băng uy nghiêm kiêu căng tà ác của hắn ở bên ngoài phòng chẳng khác nào hai người.

Âm Ngọc Phong.....

Nhớ tới nam nhân này đối với người khác cũng xa cách tàn nhẫn, chỉ cứng chịu đối với mình, trái tim thiếu nữ của nàng nổi lên nhu tình mềm mại. Mặc dù có thời điểm sẽ còn nhớ tới hắn đã từng đối xử với nàng tàn nhẫn cùng lạnh lùng, nhưng đối mặt vô tận sủng ái của hắn sau này, khi nàng đã mất hết hi vọng về nhà, tim đã hoàn toàn lún sâu.

Lần nữa mở ra《Âm dương song tu thuật》, nàng nhìn bức hình dùng tơ hồng cùng chỉ màu lam miêu tả linh lực vận hành, trong lòng do dự không xác định.

Cái này, ngộ nhờ linh lực vận hành sai lộ tuyến kinh mạch, có thể tẩu hỏa nhập ma hay không a, đơn giản quá nguy hiểm!

Nhưng là, tỷ tỷ nói cái này rất cao cấp, hiệu quả tu luyện đặc biệt tốt, nàng rốt cuộc muốn thử một chút hay không đây? Tỷ tỷ cũng có thể nắm giữ, nàng cái chuyên kiếp nữ dung hợp trí nhớ thân thể nguyên chủ này nói thể nào cũng có thể nắm giữ tốt.

Tính, chờ Âm Ngọc Phong trở về phòng, trực tiếp hỏi hắn tốt lắm. Liên ba chương trước xem ra, bên chủ đạo đều là nam tử, cô gái chỉ cần phối hợp là được.

Cửa phòng ngủ nửa khép nửa mở bị nhẹ nhàng đẩy ra, Âm Ngọc Phong mặc một thân đan y màu trắng mang theo một thân khí ảm đi vào.

Trở tay nhẹ nhàng đóng cửa lại, hắn vòng qua bình phong lớn thêu sơn hà cầm tú, thấy Tô Y Nhân cầm sách trong tay, lại hỏi, "Y Nhân, ngươi ở đây nhìn sách gì?" Ở trước khi ngủ còn nhìn《Tiên thiên băng ngọc tâm pháp》sao? Quá dụng công rồi.

Tô Y Nhân không có phát hiện Âm Ngọc Phong tiến vào chợt nghe được thanh âm của hắn, vội vàng điều kiện phản xạ nhét sách vào phía dưới mông, đỏ mặt che giấu nói, "Tùy tiện xem một chút."

Dạ mình châu màu hồng treo ở trụ giường gỗ đàn bên ngoài giường lớn phát ra ánh sáng dịu dàng, đem khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng ánh chiếu câu hồn người. Nàng hôm nay khoác một món áo lụa mỏng tuyết trắng, bên trong mặc chiếc yếm "màu đào hồng thêu bách hợp"hắn ban ngày nhắc, tựa như là thiếu nữ hoài xuân ở sâu khuê chờ tình lang triu mến.

Trong không khí mơ hồ phiêu đảng mùi thơm cơ thể thiếu nữ đậm nhĩ của nàng, mà nàng xem sách về phương diện tu luyện phải không cần ả núp.

Âm Ngọc Phong khúu giác bén nhạy, tâm tư bén nhạy trong lòng vừa động, hai tròng mắt thâm thúy dâng lên nồng nặc ý xuân.

Tô Y Nhân đem sách giấu đến dưới mông ngay sau đó lại cảm thấy như vậy rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi, không thể làm gì khác hơn là đem sách lại lấy ra tới, lấy can đảm đưa tay dâng lên, "Chính ngươi nhìn. Nếu như ngươi có nắm chắc, chúng ta liền dựa theo làm." Cảm giác khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hừng hực.

Âm Ngọc Phong thấy sách hắn rất quen thuộc, lập tức cười, ôn nhu nói, "Ngươi đã quyết định quyết tâm cùng ta âm dương song tu?" Trong lòng hắn rất kích động, đáng tiếc hắn đã đổi chủ ý, tạm thời không song tu.

"Ân." Tô Y Nhân mang thẹn thùng gật đầu.

Đưa tay nhận lấy《Âm dương song tu thuật》trong tay nàng, hắn tùy ý lật lật, nói, "Y Nhân, chúng ta tạm thời không song tu."

Không song tu?

Tô Y Nhân nhất thời không để ý xấu hổ, hỏi tới, "Tại sao, ngươi có phải cảm thấy ta linh lực tu vi quá kém, không cách nào cùng ngươi song tu hay không?" Tổng chương đã nhắc đến: người tu vi cao nhân cùng người khác phái tu vi quá thấp âm dương song tu, trừ khi người tu vi thấp kia là thể chất thuần dương hoặc là thuần âm, nếu không đạt ích lợi không nhiều lắm.

Trong lòng nàng lập tức không được tự nhiên, thậm chí trong miệng nói, "Ban đầu người đuổi theo ta muốn âm dương song tu chạy đi đâu? Hừ, tính, ngươi ngày mai sẽ mang ta vào Hàn Tuyên động của ngươi, ta muốn bế quan tu luyện mười năm tám năm trở ra."

Nàng tin tưởng Âm Ngọc Phong sẽ một mực nuông chiều nàng bảo vệ nàng, nhưng nàng muốn sống được có tự ái, cho nên muốn khắc khổ tu luyện, tăng cường thực lực tự thân.

Bế quan mười năm tám năm không lâu lắm, trong trí nhớ thân thể nguyên chủ, Thiên Thành cung có mấy cái sư huynh đã bế quan năm mười năm trở lên. Tỷ muội Tô Khả Nhi Tô Y Nhân chỉ biết là có mấy sư huynh như vậy, nhưng cho tới bây giờ chưa từng gặp mặt.

Bế quan mười năm tám năm, nàng lúc nào mang thai, cùng hắn thành thân?

Âm Ngọc Phong đem «Âm dương song tu thuật» thu vào trong giới chỉ mực xanh biếc của mình, ngồi vào bên người Tô Y Nhân, đem nàng ôm ngồi ở trên chân của mình, từ từ giải thích, "Y Nhân, tu sĩ năng lực sinh dục sẽ theo tuổi thọ kéo dài mà thu nhỏ lại. Tu sĩ tuổi thọ kéo dài nguyên nhân căn bản nhất là ở trong cơ thể linh lực đang từ từ sửa đổi thể chất. Người mặc dù rất trẻ tuổi, nhưng bên trong cơ thể người đã có linh lực của tứ phẩm tu sĩ, thân thể của người đang bị linh lực cải tạo. Trước mắt người không thể bẻ quan tu luyện nữa, nếu không linh lực càng ngày càng sâu dày, tỷ lệ mang thai sẽ càng đổi càng nhỏ."

Nữ tu sĩ tu luyện tới cuối cùng, người người cũng "chém xích long", tuyệt năng lực sinh dục. Vạn Hoa cung Hồng Nguyệt cung chủ chính là hoàn toàn không có năng lực sinh dục, mới có thể điên cuồng trả thù.

Y Nhân kể từ bị bắt trở lại bên cạnh hần lần nữa, kinh nguyệt một lần đều không có tới. Mặc dù trong đó có bốn năm bẻ quan làm rối loạn kinh nguyệt bình thường của nàng, nhưng cũng có nguyên nhân linh lực tu vi của nàng bước vào cảnh giới "chân". Mấy ngày nữa, chờ Tiết thân y khuất phục thực tế trung thành phải cho hần hiệu lực, hần sẽ để cho Tiết thân y thay Y Nhân bắt mạch, nắm giữ tình huống mới nhất của thân thể nàng.

"Đây chính là nói, ở trước khi chúng ta có hài tử, ta cũng không thể tiến hành bẻ quan linh tu nữa?"

Bởi vì đọc sách mà xuân tâm nhộn nhạo trong nháy mắt bình tĩnh lại, Tô Y Nhân mặt buồn bực nói, "Công khóa linh tu của ta làm sao bây giờ? Người cùng người làm của người người người đều là kẻ mạnh, ta rất có áp lực."

Nhất là, hần và đám người làm đều là không phải là tu sĩ chính phái, tà ác ác độc. Hần là nhất định sẽ không tổn thương nàng nữa, nhưng người làm của hần nếu là không nguyện ý phục vụ một tiểu nha đầu lực lượng xa xa không bằng bọn họ, tùy ý chế tạo một ngoài ý muốn, nàng chẳng phải là bị chết không minh bạch?

«Tô Khả Nhi tu tiên ký» hần đã kết thúc rồi, nàng cái nữ xứng này mới mở bản đồ phát triển kịch tình, có lẽ kết cục sẽ là bi kịch!

"Y Nhân, chờ chúng ta có hài tử sau, ta sẽ phụng bồi người bẻ quan tu luyện, bảo đảm đem người bồi dưỡng thành nữ tu sĩ trung phẩm" Âm Ngọc Phong cam kết, đem mặt chôn ở trên đầu nàng, ngửi mùi tóc của nàng.

Mùi đầu tóc thơm ngát trên mái tóc dài nửa khô của nàng.

"Ngọc Phong, ta cảm giác đây là dùng hài tử đổi người trợ giúp ta tu luyện a!"

Tô Y Nhân bữu môi lắc lắc đầu, nói, "Tính, người hiểu đồ so với ta nhiều hơn, ta tất cả nghe theo người." Hần người làm cho tóc trên đầu nàng phát tê, thân thể nóng lên.

"Người nghĩ phải quá nhiều!" Âm Ngọc Phong cười nói, "Người tại sao không muốn, ta dùng hài tử ngăn trở người linh tu? Tu sĩ tu luyện cùng trời tranh mệnh, đề ý nhất chính là tiến độ linh lực tu vi." Mục đích tu chân chính là đột phá trời buộc thọ nguyên bẩm sinh của vật loại, trường sinh bất lão!

"Tu sĩ trẻ tuổi chân chính, thân thể, tâm trí, linh lực, vũ kỹ..... khắp mọi mặt tốc độ lớn lên cũng rất nhanh, cực ít có nữ tu sĩ lãng phí thời gian mang thai sinh con."

Âm Ngọc Phong cúi người cắn lỗ tai của nàng nói, "Chỉ có người cái tiểu đũa ngọc đến từ dị thể này mới có thể nghĩ đến dùng mang thai làm điều kiện thành thân!"

"A ~~ ần, chớ cắn lỗ tai ta." Tô Y Nhân đột nhiên kêu nhỏ đứng lên, ghé đầu không ngừng tránh né. Hần cắn phải lỗ tai nàng nóng bỏng, lỗ mũi phun khí nóng uất nóng đến lòng của nàng.

Nàng âm ức nói, "Âm Ngọc Phong, ta vốn chính là khách từ bên ngoài, làm sao biết chuyện của Tu Chân Giới các người? Trước mắt xem ra, ta rất thua thiệt."

"Y Nhân, ta biết người lo lắng. Đừng sợ, có ta ở đây, không có bất cứ người nào dám bắt nạt người!" Âm Ngọc Phong an ủi, ôm nàng nằm vật xuống về phía sau, lật người đem nàng đè ở dưới người.

(Hần dĩ nhiên không nói cho nàng, trên người nàng nuôi cổ vương, cho dù nàng bây giờ không có năng lực khống chế khô lồi cổ trong cơ thể người làm, đám người làm lúc ngay mặt đối với nàng hạ sát thủ, nàng cũng có thể dựa vào bản năng cầu sinh khống chế người làm không cách nào giết nàng.)

Tô Y Nhân hai tay bùng ở khuôn mặt thanh gầy tuấn dật của hần, rất nghiêm túc nói, "Ngọc Phong, ta đang hoang nói cho người, ta ngay từ đầu nói lên mang thai mới thành hôn là vì trì hoãn thời gian thành thân, ta bây giờ muốn hài tử là bởi vì muốn ở nơi thế giới này có một thân nhân có ràng buộc huyết mạch."

Chỉ có tình yêu của Âm Ngọc Phong còn chưa đủ, nàng cần càng nhiều lý do hơn để cho mình yêu thích cái thế giới này, thật lòng thật ý ở nơi thế giới này sinh sống mấy trăm năm một ngàn năm.

"Nga?" Âm Ngọc Phong cũng rất nghiêm túc nhìn cặp mắt Tô Y Nhân.

"Tô Khả Nhi đối đãi ta rất tốt, ta nhận nàng làm tỷ tỷ ta, nhưng nàng không biết muội muội ruột mà nàng yêu mến đã sớm không tồn tại. Ta là Lưu Nhã, linh hồn dị thể chia vào khu xác muội muội ruột của nàng. Dù loại yêu mến của nàng chỉ thuộc về Tô Y Nhân, không thuộc về Lưu Nhã! Nàng có nam nhân của mình nhà của mình, đã không thể nào giống như trước mọi chuyện lấy muội muội làm đầu nữa. Ngọc Phong, ta cần cảm giác được thừa nhận, ta cảm thấy ta cần đạt được cái thế giới này thừa nhận."

QQ nhấn lại cuối cùng nói cho nàng biết cái thế giới này là dùng chữ viết cơ cấu ra ngoài, nhưng chỉ cần nàng sinh dục một hải tử ở ngoài thiết định của tác giả biểu tỹ, nàng sẽ để cho mình tin tưởng, đây là thế giới song song, nàng sống ở trong một thế giới chân thật.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106

PS: Rating 16+

Dạ mình châu màu hồng lóng lánh ánh sáng dịu nhẹ ấm áp, bởi vì tìm được xuân kỳ hồi sinh thang, bởi vì Tô Y Nhân thắng thắn, độc đế tâm tình phá lệ khoái trá cúi đầu hôn khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nhân nhật xuân ý của nàng, ranh mãnh nói:"Y Nhân, mặt của ngươi rất nóng. Mới vừa rồi đọc sách có phải nghĩ đến ta hay không?" Ngón tay thon dài trượt vào lỗ tai của nàng, ái - muối nắn bóp vành tai nàng.

Tô Y Nhân hai tay ôm cổ hần, gắt giọng: "Biết còn phải hỏi?" Lỗ tai bị hần chọc cho lại tê dại lại nóng, giống như bị tĩnh điện đâm phải.

Nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi môi nàng chặn lại môi mỏng của hần bắt đầu nhẹ nhàng mút vào, đầu lưỡi linh xảo nghịch ngợm dò vào môi của hần, cạy ra hàm răng của hần, câu dây dưa lưỡi trơn của hần.

Càng ngày càng hiển lộ bản tính nga, cô gái chỉ thuộc về hần!

Hần nhiệt tình đáp lại nàng, đôi bị động làm chủ động, lưỡi trơn ôm cái lưỡi đình hương mềm mại của nàng khuấy đều thiên miên, quét dọn mỗi một tác địa phương trong đàn miệng của nàng, mút vào hương dịch trong miệng tràn ra tới của nàng.

Phảng phất không khí càng ngày càng nóng càng ngày càng khan hiếm, hô hấp bọn họ từ từ dồn dập. Tô Y Nhân ngược mặt nhắm hai mắt ý loạn tình mê, sắc mặt đã hồng như say, khoe môi nhếch lên vết nước dâm - mĩ trong suốt độc đế còn duy trì năm phần tỉnh táo hướng hai bên trụ giường bắn bắn ngón tay.

Dây nhỏ buộc vào móc lập tức bị tia gió bén nhọn từ ngón tay hần cắt đứt. Móc câu "đang đang" rơi xuống đất, rèm giường bằng cảm đoạn màu vàng trong khoảnh khắc che đờ vô hạn kích tình bên trong giường ngủ, chỉ có tiếng nói chuyện với nhau mang theo thở dốc cùng ị ị lộ ra bên ngoài rèm.

"Nơi này. Âm Ngọc Phong, nhẹ một chút, nga..... nhẹ một chút, da sẽ bị ngươi hút sưng lên."

"Âm Ngọc Phong, nga..... ngươi có thể hay không, có thể hay không..... chớ ở ngực ta, trông, trông ô mai? Ân ~ mùi nhũ cao mát mẽ tiêu sưng tất cả mọi người quen thuộc, ta còn muốn, có muốn gặp người hay không?"

"Tê ~ đây không phải là bột, không nên như vậy. A ~ chớp tới nhào đi! Nga ~ ngươi bóp chặt như vậy, ta đau....."

Tô Y Nhân đối với hần thô lỗ vội vàng oán trách liên tiếp, chân nhỏ bắt đầu khê đá chân của hần.

"Hừ, biết thì thế nào?"

Âm Ngọc Phong rất bá đạo nói, ngay sau đó "tê" phát ra tiếng hít hơi, giọng thâm ách nói, "Y Nhân, bấp chân ngươi, cọ đến ta. ngươi là có ý!"

"Tiểu điều, điều trở nên cứng rắn." Tô Y Nhân giảo hoạt nói, không tới ba giây liền hét rầm lên, "Không được, ta còn không có chuẩn bị xong. A ~ khốn kiếp, ngươi cứ như vậy, tê ~ nga..... tiến vào."

Giường ngủ bằng gỗ cổ xưa chắc chắn trầm trọng vô cùng, người trên giường động tác kịch liệt nữa, cũng chỉ để cho rèm giường cảm đoạn như nước hồ rạo rục nhỏ nhẹ.

Sáng sớm, Tô Y Nhân mơ mơ màng màng cảm giác được có đồ di động ở trên trán cùng gò má, môi của mình, đưa tay đẩy, nói không rõ, "Đừng làm rộn, để cho ta ngủ." Trước khi ngủ hần giăng co nửa đêm, nàng một môi ngay cả một ngón tay đều không có sức lực động một cái.

"Tốt, ngươi tiếp tục ngủ." Âm Ngọc Phong đang quấy rầy nàng rất hài lòng nói, ở trên môi sưng đỏ không lui của nàng hung hăng mút vào một cái, môi đứng dậy vạch trần cái mền xuống giường.

"Ngô." Nàng lưỡi biếng trở mình, tiếp tục ước hẹn cùng Chu công.

Âm Ngọc Phong tỉnh táo sáng khoái đi ra phòng ngủ, dặn dò hai tên cung nữ đã đứng phục vụ ở bên ngoài phòng ngủ, "Chuẩn bị xong nước nóng, nàng tùy thời muốn dùng."

"Là, đảo chủ." Lam Vân cùng một gã cung nữ khác cung cung kính kính phúc thân.

"Chủ nhân." Một tu sĩ trẻ tuổi cũng chờ ở bên ngoài phòng ngủ hướng Âm Ngọc Phong chấp tay hành lễ. Hắn là Âm Nhị Thập Nhất, lúc ở Kinh Hồ đặc biệt phục vụ Âm Ngọc Phong, sau đó cùng những người làm khác cùng nhau trở về Thương Vân đảo. Bây giờ, hắn may mắn bị chủ nhân cho gọi đến bên người hầu hạ lần nữa.

Âm Ngọc Phong lạnh lùng ngắm người làm trẻ tuổi mình gần nhất mấy chục năm rất là xem trọng một cái rồi đi hướng cách vách, để cho hắn phục vụ mình tắm thay quần áo, dùng com. (Thật ra thì, người làm trẻ tuổi trong mắt hắn, đã có hơn một trăm tuổi rồi, trong mắt người bình thường đã là tiên nhân trường thọ rồi.

??

"Chủ nhân, Tiết thần y đã đến kho dược liệu của vương phủ." Âm Nhị Thập Nhất cúi đầu nói. Tiết thần y, các tu sĩ vĩnh thái đế quốc đích nhắc tới độc đế, thường thường liền nhắc tới y thuật tinh xảo đích thần y.

"Ân." Âm Ngọc Phong bình tĩnh ăn bữa ăn sáng thanh đạm tinh xảo của hắn.

Tiết thần y đối với tu luyện dưỡng sinh chi đạo rất có hiểu biết, rõ ràng chỉ có linh lực của tam phẩm tu sĩ tốt cùng, nhưng bây giờ đã sống đến tuổi thọ mà ngũ phẩm tu sĩ mới có thể sống đến.

Hắn người này tính khí đặc biệt ngang, hắn dùng tiểu đồ đệ của hắn uy hiếp hắn đi kiểm tra thân thể một nhà năm miệng Mộng Thạch Sơn chân nhân, hắn nói gì cũng không đáp ứng, nói không thể cho độc đế tiếng xấu vang dội trộm sư học nghệ, kết quả cho hắn nhìn cách điều chế xuân ky hồi sinh thang, những cách điều chế khác ly kỳ cổ quái, cũng cam kết hắn sẽ cung cấp cho hắn một ít dược liệu trân quý, hắn liền lập tức đáp ứng hắn, trợ giúp hắn nghiên cứu khuyết điểm của xuân ky hồi sinh thang.

Chuyện liên quan đến thân thể khỏe mạnh của mình và Y Nhân cùng với đời sau, Âm Ngọc Phong không dám khinh thường, cần Tiết thần y với y thuật cao minh rất nhiều so với mình này toàn trình gia nhập kế hoạch sinh con của hắn.

Bữa ăn sáng sau, Âm Ngọc Phong mang theo Âm Đại Âm Tam đi kho dược liệu, đem Tiết thần y chôn ở kho dược liệu không chịu đi moi ra, cùng đi khách viện phía tây, bắt đầu kiểm tra cận kề thân thể từng người của nhà Mộng Thạch Sơn chân nhân.

Mộng Thạch Sơn chân nhân kiểm tra rất đơn giản, chính là trả lời số lần dùng xuân ky hồi sinh thang, thân thể biến hóa sau khi dùng, thời gian để cho thể tử mang thai. Làm nhân chứng dùng xuân ky hồi sinh thang, Âm Ngọc Phong cùng Tiết thần y, còn có Âm Đại Âm Tam, trước sau cho hắn bắt mạch.

Thể tử của Mộng Thạch Sơn chân nhân tính tình ngay thẳng, tình nguyện chết cũng không nguyện để cho mấy nam nhân kiểm tra thân thể của nàng. Tiết thần y vốn là muốn giấu giếm thân phận không thể làm gì khác hơn là tuyên bố thân phận thần y của hắn, hết lời thuyết phục, nói thầy thuốc lòng cha mẹ. Lo lắng người nhà bị vạ lây, thể tử của Mộng Thạch Sơn chân nhân chỉ đành phải để cho Tiết thần y tóc trắng chòm râu bạc phơ, một bộ tiên phong đạo cốt cho nàng bắt mạch, siết chặt xương.

Hai đứa con trai của Mộng Thạch Sơn chân nhân rất nhục nhã bị lấy hết y phục, từ đầu đến chân mặc cho Âm Ngọc Phong cùng Tiết thần y gõ gõ đánh siết chặt sờ một cái. Bọn họ là dưới tác dụng của xuân ky hồi sinh thang sinh dục ra ngoài, mọi người trước hết suy tính là thân thể bọn họ có bình thường hay không, thiên phú linh căn có được hay không.

Mộng Thạch Sơn chân nhân nữ nhi còn là thân chưa gả, Âm Ngọc Phong tâm cảnh đã sớm không lãnh khốc bằng từ trước không có yêu cầu nàng cởi hết y phục, mà chỉ là xem tướng mạo nhìn khí sắc cùng bắt mạch.

Ngồi ở trong chính đường của khách viện, Âm Ngọc Phong chủ tớ ba người cùng Tiết thần y bắt đầu nghiêm túc thảo luận trạng huống thân thể một nhà năm miệng của Mộng Thạch Sơn chân nhân.

Mộng Thạch Sơn chân nhân bị nhục nhã nhưng cũng lo lắng thân thể biết y thuật của đệ nhất thần y cùng độc đế, thu thập xong mình lặng lẽ đứng ở bên trên lắng nghe. Con trai lớn của hắn, cũng đi tới bên trên hắn, cùng hắn cùng nhau nghe tình huống.

Thân thể Mộng Thạch Sơn chân nhân lão hóa có chút nghiêm trọng, nếu như linh lực tu vi không tiến, năm mươi năm là tuổi thọ cực hạn của hắn.

Mang thai, sinh sản là một loại tổn thương đối với thân thể người mẹ. Thể tử của hắn thiên phú linh căn bình thường, cộng thêm trước sau sinh dục ba hài tử, lãng phí khá hơn chút năm thời gian tu luyện, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, cũng liền tuổi thọ một trăm bảy tám chục tuổi.

Trưởng nữ bọn họ tiên thiên đủ, thân thể không có thiếu sót, ngày sau nuôi thật tốt, trúc cơ xác thật, chăm chỉ một điểm hắn có thể tu luyện tới ngũ phẩm tu sĩ.

Con thứ của bọn họ rất tốt, thiên phú thể linh căn thượng cấp, nếu như từ lão sư kinh nghiệm phong phú cấp tiên quân chỉ đạo tu luyện, trở thành ngàn tuổi tiên quân cũng không phải không thể nào.

Con út của bọn họ ấu tử có thể là dưới tình huống thân thể Mộng Thạch Sơn chân nhân xuất hiện già yếu mà hắn còn không biết thụ thai thành công, so với hai đứa bé trước, thể chất không chỉ kém một chút, trừ dùng bồi nguyên cố vốn linh đan tốt để dưỡng sinh, dùng lượng lớn cực phẩm tủy huyết cốt kim đan tắm đi tạp chất, nếu không nhị phẩm tu sĩ là cực hạn của hắn.

Mộng Thạch Sơn chân nhân cùng con trai hắn cùng nhau tới đây nghe lén hai mặt nhìn nhau. Không hổ là thần y độc đế, bọn họ thậm chí ngay cả thành tựu tương lai của tu sĩ trẻ tuổi cũng có thể suy đoán ra tới.

Thảo luận xong trạng huống thân thể gần đây của một nhà năm miệng Mộng Thạch Sơn chân nhân, thần y độc đế bắt đầu thảo luận vấn đề cách điều chế của xuân ky hồi sinh thang.

Dược liệu nào dùng lượng có thể giảm phân nửa, dược liệu nào có thể nếm thử gia tăng một tiền, dược liệu nào nếu như dùng đã ngoài ngàn năm, hiệu quả hẳn tốt hơn, dược liệu nào độc tính quá lớn tốt nhất chớ dùng, bây giờ cần tìm cái thay thế.

Tay tỏ vừa ra tay đã biết có hay không, bởi vì chính tà không đội trời chung, thần y cùng độc đế chỉ nghe danh tiếng không thấy người nhất thời có cảm giác tri kỷ.

Âm Ngọc Phong trong lòng lúc này quyết định, muốn đem cái thần y này thu được Thương Vân đảo, từ nay trở thành thần y ngự dụng của Thương Vân đảo.

Bước đầu thảo luận cách điều chế đi qua xong, thần y độc đế bắt tay sửa đổi phương thuốc.

Vạn Thịnh vương phủ có cái kho dược liệu nhỏ, tạm thời cất giữ một ít dược liệu trân quý mà người làm của Âm Ngọc Phong từ các nơi trên Cửu châu đại lục thu tập tới trên Thương Vân đảo còn có kho linh dược có sẵn, cần gì có thể tùy thời lấy dùng. Vì vậy, Âm Ngọc Phong quyết định mấy ngày nữa liền mang theo Tô Y Nhân cùng Tiết thần y lên Thương Vân đảo.

Thần y nghiên cứu y thuật nhiều năm, thấy chứng bệnh hiểm nghèo không nhìn được muốn nghiên cứu một chút. Thân thể Mộng Thạch Sơn chân nhân bởi vì ba lần dùng xuân ky hồi sinh thang đang già yếu, nhìn có thể dùng linh đan diệu dược bồi bổ hay không, trị hoãn thời gian già yếu, kéo dài tuổi thọ.

Âm Ngọc Phong không lo lắng thân thể của mình sẽ xuất hiện tình huống của Mộng Thạch Sơn chân nhân, nhưng rất lo lắng cho hải tử tương lai của mình sẽ xuất hiện trạng huống như con trai nhỏ nhất của Mộng Thạch Sơn chân nhân, quyết định cảm hải tử người khác làm thí nghiệm, để ngựa xảy ra chuyện.

Hắn phái Âm Đại Âm Tam giám thị Tiết thần y đảo trộn dược liệu, mình có lúc làm bạn Tô Y Nhân du ngoạn Vạn Thịnh vương phủ, có lúc ở trong thư phòng tĩnh tọa, đem ý thức cùng linh lực toàn bộ dời đi đến trên Thương Vân đảo, toàn lực thanh tra đảng phái của Âm Nhi, bổ nhiệm Âm Nhi mới phụ trợ hắn quản lý Thương Vân đảo.

Một ngày, hoàn thành nhiệm vụ tu luyện hôm nay, Tô Y Nhân mang theo linh sủng Da Da đi ra tắm viện nàng cùng Âm Ngọc Phong ở, đi phía tây vườn hoa Vạn Thịnh vương phủ. Tháng sáu đầu mùa hè, cây liễu xanh biếc rũ cành liễu thướt tha, Tô Y Nhân nhất thời nổi hứng, hái cành liễu làm thành vòng.

Thứ nhất nàng làm được tương đối lớn, sau đó liền đeo vào cổ của Da Da. Da Da thật cao hứng đưa móng vuốt gầy lấy vòng cành liễu, không ngừng dùng ý niệm nói cho nàng biết chủ nhân thật tốt, nó thích nhất chủ nhân.

Thứ hai nàng cố ý làm lớn bằng cổ tay, tính toán tìm kiếm hoa nguyệt quý ít gai một chút, nhìn có thể làm vòng hoa cành liễu tinh xảo đẹp mắt hay không. Đứng ở trong bụi hoa, ánh mắt liếc thấy hai thân ảnh đứng chung một chỗ, nàng nhất thời cảm giác mình hoa mắt, nhìn lầm rồi.

Âm Ngọc Phong, nam nhân vắng lạnh lãnh đạm bị tác giả biểu tỷ xứng cho chuyển kiếp nữ xứng, như thế nào cùng một cô gái trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp đứng chung một chỗ?

Độc đế đại nhân, đứng đầu Thương Vân đảo, là một trong những nhân vật cao cấp của Cửu châu Tu Chân Giới, coi như hắn không chủ động đến gần nữ nhân, cũng sẽ có nữ nhân ngưỡng mộ hắn nguyện ý hiến thân cho hắn!

Âm Ngọc Phong là của nàng, tại sao có thể tiếp nhận những nữ nhân khác lấy lòng? Bây giờ là kịch tình phó bản lấy chuyển kiếp nữ xứng như nàng làm nữ chủ triển khai, nàng quyết không cho phép nữ xứng vô danh nghịch tập nàng thành công!

Tô Y Nhân cặp mắt nhún nhảy ánh lửa hùng hục, trong lòng dâng lên chiến ý nàng cực ít có.

40)&

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107

Tùy ý hái được hai đóa hoa tươi màu đỏ đang nở rộ cách đó không xa cắm vào vòng cành liễu, Tô Y Nhân chuyển qua bụi hoa bước nhanh đi hướng Âm Ngọc Phong bên kia.

Cách thật xa nàng liền gấp không thể đợi cơn mưa vòng hoa cành liễu trong tay, kêu lên "Âm Ngọc Phong, người cũng đến vườn hoa phía tây ngắm hoa sao?" Mặc niệm phi thiên quyết, thân thể nhanh chóng lơ lửng lên, di động hướng Âm Ngọc Phong bên kia.

Tháng sáu trong bụi hoa nở rộ, chạm mặt gió hè thổi phất, trên người nàng váy áo màu vàng ống tay áo vạt quần tung bay, từ xa nhìn lại giống như là tiên tử bay trên trời ở trong biển hoa dạo chơi.

Âm Ngọc Phong xa xa nhìn thấy, xoay người đứng thẳng chờ đợi, trên gương mặt tuấn tú thanh gầy lạnh lùng uy nghi hiện lên nụ cười nhạt mà ấm áp.

"Âm đảo chủ, xin hỏi vị nữ tu sĩ kia là....." Cô gái trẻ tuổi đi theo sau lưng Âm Ngọc Phong kinh ngạc hỏi.

Độc đế Âm đảo chủ là người ra sao, ai dám gọi thẳng tọc danh của hắn? Thiếu nữ xiêm áo màu vàng đang bay hướng bên này là tiểu tình nhân hắn sủng ái sao? Tại trước mặt nhà bọn họ, hắn thủy chung là lạnh lùng âm trầm khí lạnh vèo vèo, cho tới bây giờ không có lộ ra nửa điểm nụ cười, mà thấy tiểu tình nhân, cư nhiên mỉm cười.

Âm Ngọc Phong phảng phất không có nghe thấy lời của nàng, một đôi mắt chỉ nhìn Tô Y Nhân càng bay càng gần.

Tô Y Nhân tung bay đến trước mặt Âm Ngọc Phong, cười khanh khách hướng hắn đưa tay ra. Âm Ngọc Phong lập tức hiểu ý, đưa tay tiếp lấy tay của nàng. Tô Y Nhân thuận thế đáp xuống trước mặt hắn.

"Âm Ngọc Phong, phía đông ta cũng đi dạo một lần, hôm nay tới bên này xem một chút."

Nàng hướng cô gái trẻ tuổi sau lưng Âm Ngọc Phong lễ phép gật đầu mỉm cười, xoay mặt dò hỏi, "Âm Ngọc Phong, khách của ngươi?"

Âm Ngọc Phong lạnh lùng nói, "Không phải là." Thiên hạ này có tư cách trở thành khách của hắn không có mấy người!

"Nàng là....."

Tô Y Nhân không chớp mắt nhìn cô gái xinh đẹp đoan trang, chủ động gật đầu nói, "Ngươi mạnh khỏe, ta là Tô Y Nhân. Xin hỏi tỷ tỷ là....."

Cô gái trẻ tuổi tư thế ưu nhã vạn phúc, không sợ hãi không nóng nảy nói, "Trương Thanh Hà nữ nhi Mộng Thạch Sơn chân nhân bái kiến tiền bối, tiền bối vạn an."

Nàng cảm ứng được ra, thiếu nữ trước mặt dung mạo mặc dù non nớt, nhưng linh lực tu vi so với nàng cao rất nhiều, cho nên hành lễ vạn phúc, gọi đôi phương tiền bối.

"A, đừng gọi ta tiền bối, ta năm nay hắn mới hai mươi một tuổi." Tô Y Nhân nhất thời quần [?] , học nàng hành lễ vạn phúc. Dựa theo thời gian cái thế giới này tính toán, nàng bây giờ là hai mươi một tuổi, tuổi tác so nàng ở một cái thế giới khác còn muốn lớn hơn một tuổi. Cô gái trước mặt bề ngoài tuổi tác đầu hai mươi, linh lực còn không cao bằng mình, đoán chừng số tuổi thật sự có thể so với mình lớn hơn nhiều.

"Hai mươi một tuổi?" Trương Thanh Hà không dám tin kêu lên, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Nàng hơn năm mươi tuổi, phụ thân là "chân" cấp lục phẩm tu sĩ, mẫu thân là "đạo" cấp tam phẩm tu sĩ, đều là người trường sinh đột phá tuổi thọ cực hạn của loài người. Nàng từ hiểu chuyện bắt đầu tu chân, mười hai tuổi liền bước vào ngưỡng cửa tu chân, trở thành tu sĩ, bốn mươi lăm tuổi lớn lên thành "đạo" cấp tam phẩm tu sĩ, so với những người đến cuối đời đều bồi hồi ở bên ngoài ngưỡng cửa tu chân khác, đã coi như là rất ưu tú. Không nghĩ tới thiếu nữ tu sĩ trước mắt tu vi so với nàng còn cao số tuổi thật sự mới hai mươi một tuổi!

Trên đời quả nhiên trên trời còn có trời, trên người còn có người, cô gái bị người mà Cửu châu Tu Chân Giới tôn xưng là độc đế đại nhân thích quả nhiên không phải là hạng người bình thường.

Khiếp sợ hơn, trước giờ chưa từng động tâm đối với nam tử, nàng đem tình tứ loáng thoáng nhô ra trong lòng cắt đứt.

"Y Nhân, nàng năm nay đại khái năm sáu chục tuổi." Âm Ngọc Phong giọng nói đậm đặc nói, "Nàng cùng cả nhà nàng là mục tiêu quan sát trước mắt của ta, mấy ngày nữa cùng chúng ta cùng tiến lên Thương Vân đảo."

Hắn và Tiết thần y đối với xuân kỳ hồi sinh thang đã cải tiến có hứng thú nồng hậu, đối với Mộng Thạch Sơn chân nhân bởi vì dùng xuân kỳ hồi sinh thang mà gia tốc thân thể già yếu, đối với có thể đem thể chất tiểu nhi từ tiên thiên chưa đủ của hắn thay đổi được hay không cũng cảm thấy hứng thú, cho nên định đem cả nhà bọn họ cùng nhau bắt lên đảo đi làm vật thí nghiệm.

Cả nhà đều là mục tiêu quan sát? Hắn lại đang làm ** thí nghiệm sao? Tựa như hắn đã từng đối với nàng cùng nàng tỷ tỷ làm?

Tô Y Nhân nhíu mày một cái, nói, "Âm Ngọc Phong, ta biết ta không có tư cách quản chuyện của ngươi, nhưng ta hy vọng, ngươi ít nhất có thể không ở trong phạm vi ta biết làm ác." Thương hại xem một chút nữ tu sĩ trẻ tuổi khỏe mạnh Trương Thanh Hà. Độc đế, đứng đầu Thương Vân đảo, trong thiết định của tác giả biểu tỷ, cho tới bây giờ cũng chưa có nhắc tới hắn là người tốt, hắn chẳng qua là đối với nữ nhân hắn sủng ái, đối với những người khác một mực lãnh khốc vô tình.

"Tô cô nương ngươi hiểu lầm."

Không đợi Âm Ngọc Phong mở miệng, Trương Thanh Hà liền vội vàng giải thích, "Phụ thân ta bởi vì uống thuốc, thân thể bắt đầu gia tăng tốc độ già yếu, tiểu đệ đệ không tới hai tuổi của ta thân thể tiên thiên chưa đủ, e sợ cho ngắn số. Đảo chủ đại nhân nguyên ý giúp bọn hắn điều dưỡng thân thể, cả nhà chúng ta đối với hắn vô cùng cảm kích."

Khi biết trượng phu cùng tiểu nhi tử cũng có thể bị độc để thần y liên thủ kéo dài tuổi thọ, thê tử của Mộng Thạch Sơn chân nhân lập tức vứt bỏ oán hận, kính xin độc để cùng thần y vì bọn họ trị liệu.

Tương Thanh Hà cùng đại đệ của nàng giống nhau cũng là loại người trong lòng có cừu hận, nhưng vì thân nhân cũng nguyện ý quên lãng, tự nguyện lưu lại chiếu cố thân nhân, phối hợp độc để thần y làm các loại kiểm tra.

"Thì ra là như vậy." Tô Y Nhân nhất thời yên tâm, vui vẻ ra mặt giờ lên vòng hoa trong tay đã làm xong lác lư, nói, "Âm Ngọc Phong, đem tay phải vươn ra tới."

Âm Ngọc Phong hiểu tâm ý của nàng, khoe miệng mang mỉm cười ngọt ngào đưa ra tay phải của hân.

Tô Y Nhân bắt lại cổ tay của hân, cẩn thận đem vòng hoa đeo vào trên cổ tay của hân, kiểm tra một cái sau nói, "Độ lớn vừa đúng thích hợp."

Mặc dù nam nhân trên cổ tay đeo đồ chơi này thật không ra sao, nhưng vòng hoa bằng cành liễu là có ý nghĩa đặc thù, nàng tin tưởng hân sẽ không lập tức liền tháo xuống.

Âm Ngọc Phong tay trái vuốt ve hai đóa hoa tươi trên vòng hoa bằng cành liễu, đưa mắt nhìn ánh mắt của nàng nói, "Đồ nên đưa cho người lần trước liền cho người rồi. Lần này..... buổi tối cho người thứ khác."

Hai tròng mắt hân đen nhánh phảng phất hai ngôi sao sáng lóng lánh, đem tâm hồn của nàng cũng dụ dỗ đi!

Lần trước hân cho nàng chứng minh người thừa kế của Thương Vân đảo—— chiếc nhẫn thất thái cực phẩm linh thạch. Tối nay hân sẽ cho nàng cái gì? Tối nay hân nhất định sẽ.....

Tô Y Nhân nhất thời cảm giác lồng ngực cắt một con thỏ nhún nhún nhảy nhảy. Nàng xấu hổ cúi đầu che giấu nói, "Âm Ngọc Phong, người cùng Tương cô nương nhất định có chuyện cần nói, ta cũng không quấy rầy các người. Da Da, chúng ta đến nơi khác đi chơi." Ngay trước mặt người xa lạ nói những thứ này, hân không thấy làm khó a?

Nhìn chung quanh một cái, nàng nhất thời phát hiện linh sủng mới vừa rồi còn nửa bước không rời lại không có ở đây bên cạnh mình nữa.

Da Da đi đâu vậy?

Hồngбет, mới vừa rồi bay tới, đem Da Da ném ở sâu trong vườn hoa.

Thật là vị chủ nhân không chịu trách nhiệm a!

Tô Y Nhân bối vì hành vi của mình cảm thấy thẹn, liền vội vàng xoay người đi tìm, chỉ thấy trong bụi hoa phượng hương lúc nàng tới xuất hiện một cái cảnh tượng kỳ quái hoa lá rung loạn, hoa cỏ cây cối không phải là đổ nghiêng sang hai bên chính là loạn lay động, một con động vật lông màu đen trắng xen nhau cút a cút hướng nơi này chạy như điên, trong miệng "Ai ai ai" kêu to.

Tiếng kêu của nó truyền tới trong tai Tô Y Nhân, ý niệm tràn đầy ám ức của nó đồng thời truyền tới trong đầu Tô Y Nhân chủ nhân, chủ nhân, cùng ta cùng nhau chơi đùa, không muốn ném xuống ta.

"Da Da, Da Da, thật xin lỗi, lần sau ta cũng sẽ không tùy ý ném người ra nữa." Tô Y Nhân nhất thời đau lòng cực kỳ, mở ra hai tay hướng nó chạy đi. Chủ cùng sủng vật gặp gỡ ở trong bụi hoa rậm rạp, thân mật ôm ở cùng nhau.

"Phù đệ của bốn đảo chủ không tha người ngoài tùy ý đi lại. Tương Thanh Hà, người đưa bốn đảo chủ đến chỗ này dừng bước."

Tâm tình vui thích thương thức cảnh tượng Tô Y Nhân chủ cùng sủng vật thân thiết một hồi, Âm Ngọc Phong thu hồi vui vẻ nơi khoe miệng, đối với Tương Thanh Hà sau lưng nói. Gần nhất chỉ cần hân tới đây kiểm tra thân thể bọn họ, lúc rời đi cái nữ tu sĩ này cũng sẽ chủ động tiễn hân ra cổng lớn khách viện. Nếu không phải là cô gái tu sĩ này thoát nhìn người rất đứng đắn, hân đều phải trực tiếp ra lệnh nàng không được bước ra cửa phòng một bước.

"Là, đảo chủ." Tương Thanh Hà rất mềm mại cúi thân vạn phúc, mang theo hâm mộ cùng âm thầm lui về phía sau, tiến vào căn viện tạm thời giam lỏng cả nhà bọn họ.

Ban đêm, tắm rửa thay quần áo xong Tô Y Nhân khoác mái tóc dài như mây, Bọc một món trường bào nữ màu xanh da trời rộng lớn đi vào phòng ngủ.

Âm Ngọc Phong đã sớm đang đợi thấy nàng đi vào lập tức lấy ra vòng hoa bằng cành liễu bỏ vào trong gói chỉ mực ngọc hoàn màu xanh biếc, trêu ghẹo nói, "Y Nhân, người đây là gặp không thể đợi đang muốn cùng ta thành thân sao?"

Cô gái chưa lập gia đình đưa vòng hoa làm bằng cành liễu là phong tục thói quen ở Tú Dương thành, ba tháng trước bọn họ đã làm, chính là khi đó nàng nói muốn mang thai mới thành thân.

"Không có." Tô Y Nhân mạnh miệng nói, "Làm vòng hoa cành liễu đeo vào trên cổ Da Da chơi, vì vậy nhớ tới lần trước làm đưa cho người khó coi, lần này làm lại một cho người." Chẳng qua là lần này cũng không có tí mĩ chọn lựa hoa.

"Y Nhân, người là gan cang lúc cang lớn nha, đem ta ra so sánh cùng Da Da." Âm Ngọc Phong đột nhiên nghiêm mặt nói, "Bồn đảo chủ muốn trừng phạt ngươi."

Tô Y Nhân bây giờ đã không sợ hãi, lập tức cười nói, "Đạo chủ đại nhân muốn trừng phạt tiểu nữ từ thế nào? Tiểu nữ từ thật là sợ sợ nga."

"Hừ, cỏi hết y phục." Âm Ngọc Phong kiêu căng khê nâng cằm, nói, "Bồn đảo chủ muốn kiểm tra thân thể của ngươi."

Tô Y Nhân hai tay nắm chặt vạt áo, giả bộ rất sợ hãi nói, "Không muốn, ngươi không thể ép buộc ta như vậy."

Âm Ngọc Phong cũng tới hăng hái, dùng giọng ra lệnh nói, "Cỏi. Là bồn đảo chủ tự mình ra tay, vậy thì ngươi tự mình ra tay?" Một đôi mắt rơi vào trên người của nàng, chờ đợi nàng cho hắn vui mừng.

"Được rồi, ta cỏi." Tô Y Nhân dùng một bộ không thể làm gì khác nói, kéo roi đai lưng bên hông, chậm rãi kéo ra trường bào khoác lên người, mặc cho trường bào theo thân thể của nàng chảy xuống trên đất.

"Tiểu nha đầu, thì ra là ngươi nghĩ quẩn rồi bồn đảo chủ. Hừ, bồn đảo chủ há là người tùy tiện?" Âm Ngọc Phong ngạo mạn nói, gương mặt tuấn tú thanh gầy lãnh nghị cũng là tràn đầy vui vẻ. Ban ngày cử chỉ của nàng có chút đột ngột cổ quái, sau này hắn suy nghĩ một chút, hoài nghi nàng có phải là thấy hắn và nữ nhân trẻ tuổi khác đứng chung một chỗ, bắt đầu ghen, quyết định chủ động cuốn lấy hắn.

Dưới áo khoác rộng lớn, nàng khoác một bộ áo hồng mỏng lung như mộng như ảo, bên trong mơ hồ có thể thấy được có một cái yếm màu đỏ cùng một cái tiết khố màu đỏ rất ngắn.

Nàng như một đoàn ngọn lửa màu đỏ, trong nháy mắt đốt tình - muốn của Âm Ngọc Phong.

Hai tròng mắt trong trẻo lạnh lùng của hắn dâng lên nhu tình cùng kích động, cục xương ở cổ họng nhẹ nhàng chuyển động mấy cái.

Tô Y Nhân yêu kiều lay động chiếc eo nhỏ nhắn mềm dẻo mấy cái, cười duyên nói, "Đạo chủ đại nhân, tiểu nha đầu nhưng mê người?" Ra mắt rất nhiều nữ nhân trẻ tuổi của Cửu châu đại lục, bây giờ nàng đối với dung mạo vóc dáng của mình rất có lòng tin.

"Ân hừ." Âm Ngọc Phong ngồi ở bên mép giường, nhô lên hai chân che giấu phái nam kiêu ngạo nhanh chóng phồng cao của mình.

mm4

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duối Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

PS: rating 18+ (kì thật m nghĩ đề 20+ cũng được ý. T^T)

"Ân hừ là có ý gì? Đạo chủ đại nhân, ta coi như ngươi thừa nhận nga." Tô Y Nhân cười duyên nói, đang đưa chiếc eo mềm dẻo chậm rãi đi tới trước mặt của Âm Ngọc Phong, đưa ra bàn tay nhỏ mềm đáp ở bờ vai của hắn êm ái xô đẩy.

Thấy hắn không muốn thuận theo tay của nàng ngã về phía sau, nàng quệt mồm bắt măn hỏi, "Đạo chủ đại nhân, ngươi không muốn bị ta đẩy ngã sao?"

Tối nay nàng muốn áp đảo hắn, ngồi cỏi hắn, mình tự nói với mình, độc đế Âm Ngọc Phong là nam nhân của nàng! Bất kể trong chuyện xưa của nàng có nữ xứng hay không, bất kể nữ xứng có phải muốn nghịch tập nàng cái nữ chủ này hay không, nàng đều không cho phép! Nàng đã yêu hắn, cho nên sủng ái của hắn tuyệt đối không thể phân cho người khác một tia một chút nào!

"Khụ khụ." Thân thể bắt đầu nóng ran khó an ổn, Âm Ngọc Phong hắng giọng hỏi, "Tiểu nha đầu, ngươi coi bồn đảo chủ là quỷ háo sắc sao? Ngươi tùy tiện đưa mấy cái cũng muốn đạt được cung chịu của bồn đảo chủ?" Nàng tối nay có hăng hái làm trò chơi, hắn hãy theo nàng làm. Trong khuê phòng, thỉnh thoảng vui đùa một chút những thứ này gia tăng tình thú thật lớn.

Tầm mắt "bá" liền trượt đến giữa hai chân đang chồng lên nhau của hắn, Tô Y Nhân thanh âm kiều mỵ nói, "Tiểu nha đầu kỹ thuật không tinh, để cho đạo chủ đại nhân không có hăng hái." Hừ, giả bộ cái gì giả bộ, hai chân ngươi chồng lên nhau, ta cũng không biết ngươi đã nhô lên tới?

Đầu ngón tay trắng nõn êm ái kéo ra đay y màu trắng của hắn, trên ngực gầy gò tron nhẵn sẵn chắc của hắn từ từ vuốt ve, nàng cúi người dán lỗ tai của hắn nói nhỏ, "Ta làm như vậy có được hay không, đạo chủ đại nhân của ta?" Đầu lưỡi lộ ra môi mui, bướng bỉnh liếm lỗ tai nhạy cảm của hắn.

Âm Ngọc Phong đột nhiên cũng hút một hơi khí, thân thể đột nhiên căng thẳng đứng lên, cười khổ nói, "Ngươi cái tiểu nha đầu bướng bỉnh này!" Tay nàng nhỏ bé tron mềm ở trên ngực hắn ái - muội di chuyển, cảm giác tê dại tới mềm nhũn thời kích thích khát vọng của hắn. Nếu không phải là muốn nhìn hành động phía sau của nàng, hắn đều phải ôm nàng ngã hướng giường.

Đầu đẹp chôn ở gáy hấn ngời thật sâu, khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ dâng lên xuân tình đỏ ửng. Tô Y Nhân ôm ái quyền rũ ní non, "Đào chủ đại nhân, ta thích mùi thuốc nhàn nhạt trên người ngươi."

Bắt kẻ hấn tắm rửa bao lâu, trên người thủy chung lộ ra mùi thuốc đậm nhả trong trẻo lạnh lùng. Dần dần, nàng thói quen, chỉ cần gần người ngời thấy, nàng liền tâm tình rạo rức, thân thể dâng lên tình - muốn. Như vậy cũng giống như, âm dương tình cổ vẫn còn ở trên người bọn họ, khi bọn hấn đến gần, liền cực độ khát vọng cùng đôi phương thân mật hoan - ái.

Cục xương ở cổ họng cấp tốc chuyển động mấy cái, cái trán Âm Ngọc Phong dần dần thấm ra mồ hôi hạt dày đặc. Hấn thô ách giọng hỏi, "Chỉ thích mùi bốn đào chủ?" Một tay cầm chiếc eo thon yêu kiều của nàng, một tay trượt vào bên trong áo ngủ màu hồng thật mỏng, vuốt ve da thịt trơn trượt như ngưng chi của nàng.

Nàng tắm rửa sau thân thể hơi lau một chút hương du mà thiếp thất Đỗ Đan hoa tiên của Âm Ngưu đưa tới, nhưng khứu giác bén nhạy của hấn như cũ có thể nghe thấy được trên người nàng như có như không mùi thơm cơ thể tự nhiên của thiếu nữ.

"Thích....." Đầu ngón tay trượt đến chỗ trái tim của hấn, ngón cái ngón trỏ nắm được điểm đỏ cứng rắn phía trên gần trái tim của hấn, lấy hết dũng khí, nàng hơi mang then thùng nói, "Tất cả của ngươi!" Nàng cùng hấn hoan ái vô số lần, chủ động cũng không phải một lần hai lần, nhưng vẫn là lần đầu tiên buông ra như vậy, hơn nữa còn chủ động hướng hấn thú tội tâm ý.

"Tê....." Âm Ngọc Phong nhẹ nhàng hít hơi, lập tức bắt được tay nhỏ bé buống bình của nàng, hô hấp không yên ra lệnh, "Đủ rồi, nằm vật xuống trên giường đi, để cho bốn đào chủ sướng ái ngươi."

Thời gian không phụ người có lòng, hấn rốt cục đạt được nàng chính miệng thừa nhận, nàng thích hấn, thích toàn bộ hấn. Hấn muốn lập tức đem phái nam kiều ngạo bành trưởng muốn rách của hấn chôn sâu vào trong then thùng hoa chật dòn trơn trượt của nàng, hấn muốn cho bọn họ trong người có ta trong ta có ngươi, cùng nhau hưởng thụ tư vị ** nhất trên đời.

"Không muốn, ta phải từ từ tới."

Tô Y Nhân cảm thấy vừa mới bắt đầu, không vội lập tức bị hấn đè ở dưới người, nghe vậy lập tức kéo ra đan y của hấn, cúi đầu gặm cắn bả vai bóng loáng của hấn mút vào trước ngực của hấn, cố gắng ở trên người hấn trồng ra một mảnh ô mai tới.

Đối với nhiệt tình hiếm thấy của nàng, Âm Ngọc Phong chỉ đành phải chịu đựng nóng ran trên người cùng căng đau giữa hai chân, vuốt ve sau lưng nàng, vệt ra khoái lên tóc dài như thác nước sau lưng nàng, vận nhu lực lặng yên không một tiếng động tê liệt tiêu y mộng lung trên người nàng, tháo ra dây thừng nhỏ trên chiếc yếm của nàng.

Chờ Tô Y Nhân rất hài lòng ở trên bả vai cùng trước ngực hấn trồng ra một mảng lớn ô mai hồng điểm điểm, lúc đứng dậy, sau lưng tiêu y vải rách mỏng manh như nước chảy hướng phía trước người nàng, chiếc yếm nhỏ bọc hai vú lông kéo mềm nhũn muốn rơi đi xuống.

Y phục sau lưng chia ra làm hai từ bên trái từ bên phải trượt đến trước mặt? Có người từ phía sau xé rách y phục của nàng!

Trời ạ, vật trân quý như thế tại sao có thể cứ hủy diệt như vậy? Lam Vân cô cô khi lấy ra cái sa mỏng mỏng lung này cho nàng mặc nói, đây là "tiêu", trong truyền thuyết giao nhân dưới đáy biển dệt thành, ngàn vàng khó khăn mua một thước vuông. Nàng còn chưa kịp bỏ vào trong sao chép không gian nhiều sao chép mấy món đây.

Tính, hấn giàu sang cả quốc gia, một ngàn năm tài phú tích lũy, muốn cái gì không có?

"Đào chủ đại nhân, ngươi lại phá hủy một món áo ngủ của ta. Ngươi kêu ta sau này mặc cái gì đây?" Tô Y Nhân quệt mồm gát giọng, lui về phía sau mấy bước, tư thái ưu nhã đem sa y treo ở trên cánh tay cời xuống, kéo rơi chiếc yếm thêu con nít ôm cá chép, chậm rãi khom lưng cời tiết khổ màu đỏ.

"Áo ngủ của ngươi Lam Vân các nàng giúp ngươi chuẩn bị mười mấy rương quần áo, ngươi không sợ không có mặc!" Âm Ngọc Phong phóng khoáng nói, không chớp mắt nhìn, thấy đoàn tuyết trắng trắng tấp đầy đặn như măng non của nàng, buộc vòng quanh khe ngực sâu hoắm, càng cảm thấy giữa chân căng đau khó có thể nhịn.

Cái tiểu nha đầu này, càng ngày càng biết quyến rũ hấn. Như thế này, hung hăng dạy dỗ nàng!

Hấn nóng ran để xuống hai chân nhổng lên ngồi thẳng thân thể, chịu đựng lửa dục dâng cao chờ đợi Tô Y Nhân cho hấn càng nhiều kích tình hơn.

Tô Y Nhân khom lưng cời tiết khổ nhưng ánh mắt cũng không có rời đi Âm Ngọc Phong. Hấn vừa để xuống hai chân, nàng liền thấy lều cỏ nhỏ dựng lên cao giữa chân hấn.

Cười đắc ý, nàng đứng đưa eo, xinh đẹp thướt tha đi trở về đến bên cạnh hấn, hơi nghiêng thân, đưa ra một cây ngón tay như hành non để ở lều cỏ nhỏ của hấn, xấu xa hỏi, "Ngươi nơi này sung thật lợi hại, có muốn tiểu nha đầu giúp ngươi xoa xoa hay không?" Bàn tay trắng nõn để lại lều cỏ của hấn, chậm rãi mài đứng lên.

"Bốn đào chủ cho phép ngươi giúp bốn đào chủ tiêu sưng." Gân xanh trên trán gân xanh giật giật nhảy mạnh hai cái, Âm Ngọc Phong thanh âm thô ách nói, tròng mắt đen thâm thúy sáng chói thẳng tấp nhìn chăm chăm hai vú nàng.

Từ bọn họ lần đầu tiên đến bây giờ, dung mạo của nàng còn là đáng vẻ mười lăm mười sáu tuổi, nhưng nơi này trưởng thành. Không, lớn lên không chỉ là nơi này, vòng hông béo mập của nàng so từ trước săn chắc uốn lượn nhiều. Trước - phòng - sau - cong - eo thon nhỏ, đường cong thân thể nàng xinh

đẹp động lòng người phải nhường ánh mắt hần bốc lửa, hô hấp rối loạn, tim sắp nhảy ra lồng ngực.

"Muốn ta giúp ngươi tiểu sung, ngươi liền nhất định phải nằm xuống đi!" Tô Y Nhân cười duyên nói, hai tay đè lại ngực của hần, hung hăng dùng sức đẩy.

Âm Ngọc Phong lập tức theo tay của nàng ngã về phía sau.

Rốt cục nguyện ý thuận theo tâm ý của nàng.

Tô Y Nhân lập tức bò lên giường, như sói như hổ nhào tới trên người hần, hai tay bưng mặt của hần, đôi môi chặn môi mỏng của hần hung hăng liếm mát vào. Không đợi Âm Ngọc Phong đáp lại nàng, nàng bỏ qua môi mỏng của hần, dọc theo cổ hần xuống phía dưới mát vào, dừng ở trên cục xương nổi lên ở cổ họng hần nhiều liếm mấy cái.

Đáng chết tiểu nha đầu, nàng tối nay quá nhiệt tình! Xem ra sau này muốn cho phép cô gái trẻ tuổi ở bên cạnh mình đi lại, để cho nàng thường ghen.

Âm Ngọc Phong hài lòng cực kỳ, hai tay ôm ở nàng, bàn tay nóng bỏng hơi ướt di chuyển ở trên lưng tuyết trắng của nàng.

Đôi môi trượt đến trên bộ ngực, nàng nghịch ngợm ngậm một viên đỏ hồng trên bộ ngực hần, đầu lưỡi cọ xát, hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn.

"Tê ~ ân, Nga....." Môi nàng tạo thành cảm giác tê dại từng trận truyền tới, tình - muốn dâng cao, Âm Ngọc Phong có chút nhịn không được nữa, bàn tay ướt mồ hôi sờ tới nơi hồng mảnh khảnh của nàng mảnh khảnh ngắt chéo hai cái, chờ nàng thờ dốc tránh né đã bắt ở jj nàng nắn bóp, ngón tay trượt vào giữa khe hở nhẹ nhàng đâm đâm.

"Ân~~" Khoái cảm tê dại như chạm điện đột nhiên ở giữa chân lan ra, cả người nóng ran, nàng không nhịn được tràn ra rên rỉ kiều mị.

Thẹn thùng hoa thật sâu núp ở giữa hai chân bị ngón tay linh hoạt của hần tìm được, còn bị một vào một ra câu chuẩn bị, nàng không cách nào sẽ tiếp tục trêu chọc hần, mị kêu lên, "Ngọc Phong....." Một đôi tròng mắt đen ướt át lóe ra khát vọng vội vàng.

"Y Nhân, tiểu nha đầu." Âm Ngọc Phong nhẹ nhàng phả khí nóng, nói, "Tự mình ngồi lên tới." Thẹn thùng hoa nàng đã sớm nhò ra mặt hoa phong phú, làm xong chuẩn bị chứa hần.

Tô Y Nhân thuận theo, tay nhỏ bé trượt đến trên tiết khó hần, không chút do dự "đâm rồi" một cái xé roi, để cho phái nam kiều ngao nóng hổi của hần thoát khỏi tiết khó trói buộc.

"Thật là lớn a!" Nàng bật thốt lên, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng sắp xuất ra máu. Xem qua vô số lần, nhưng mỗi một lần thấy, nàng cũng cảm giác mình rất khó chứa cái con vật khổng lồ như vậy.

"Sự thành thật của ngươi phải nhận được bổn đảo chủ thưởng." Đặc ý phải trong lòng cười như điên, lồng ngực Âm Ngọc Phong không ngừng chấn động, từ kẽ răng nặn ra một câu nói như vậy tới. Hần tưởng thưởng là, tối nay nhiều súng ái nàng mấy lần!

Dưới sự giúp đỡ của hần, dặng chân trên phần gốc bấp dùi hần, nàng chậm rãi ngồi xuống.

"Nga ~" thẹn thùng hoa trông không nóng ran nhất thời bị chống đỡ phải tràn đầy, nàng phát ra rên rỉ kích động vui thích.

"Ân....." Phái nam kiều ngao lửa nóng căng đau bị lỏi đi chặt dòn tron trượt đè ép, tựa như bị vô số cái miệng nhỏ nhắn mát vào, ngựa mặt nằm, giữa môi mỏng của hần tràn ra một tiếng than nhẹ thỏa mãn.

Đem hần đè ở dưới người, giống như cưỡi ngựa một dạng cưỡi hần!

Ngay từ đầu liền đánh cái chủ ý này, Tô Y Nhân hai tay chống tại trên lồng ngực rắn chắc của hần, bắt đầu từ từ trên dưới pháp phòng, □ phái nam kiều ngao nóng bỏng tựa như gậy sắt của hần.

Hiềm nàng tốc độ quá chậm, Âm Ngọc Phong nóng lòng giải tỏa hai tay cầm eo nhỏ nhắn của nàng giờ lên ép xuống, gót chân để ở trên đệm giường không ngừng chuyển động phần hông hướng lên trên.

"Phác xích phác xích." Giữa bọn họ vang lên tiếng nước chảy rõ ràng. Mặt hoa phong phú không ngừng bị rút ra khỏi tới, rất nhanh đem bộ lông thịnh vượng của hần đánh cho thành một luống một luống.

"A, quá sâu. Nga ~ đánh phải ta..... nga..... nga~ Nhẹ một chút." Nàng thờ gấp liền tiếp, đàn miệng phun ra oán trách, cũng là gương mặt đã hồng như say, hai tròng mắt lưu chuyển quyền rũ cùng say mê.

"Y Nhân..... để cho ta đem..... ân ~ đưa vào..... thân thể của ngươi, nga..... chỗ sâu nhất." Âm Ngọc Phong thờ gấp nói, động tác càng lúc càng nhanh càng ngày càng mạnh. Xuân kỳ hồi sinh thang đã thu vào tay, bất kể tương lai cái tiến thành công hay không, hần cũng sẽ dừng, nhưng nếu như không dùng xuân kỳ hồi sinh thang là có thể để cho nàng mang thai, hần nên sẽ là bao nhiêu tự hào?

"A, nga....." Thân thể mềm mại từ từ dâng lên màu hồng của nàng trên dưới lác lác, giống như là ngồi nữ kỳ sĩ cưỡi ở trên lưng ngựa.

Đoàn tuyết trắng thẳng tắp đầy đặn chia ra đọt sóng dâm - diễm, cảnh trí hút tâm hồn người rơi vào trong mắt từ từ hiện đầy tia máu của hần, hần càng

thêm cuồng dã, phối hợp động tác của nàng điên cuồng đâm lên trên.

Móc vàng mới thắt ở trên trụ giường trụ không ngừng đung đưa, hai bên rèm giường bị móc câu ở hai bên giường ngủ hơi lay động. Dưới ánh sáng dạ minh châu màu hồng, mùi dâm - mỹ càng ngày càng đậm. Đêm khuya sâu, nam nhân thở gấp cùng nữ nhân kiều ngâm lúc lên lúc xuống, nghĩ là bọn họ đang đến chết triền miên; ngày vừa sáng, hai người ôm lấy giao nhau mà ngủ, cái mền thật mỏng che lại thân thể lưu lại vô số dấu vết ái - muội của bọn họ.

Tô Y Nhân thừa nhận mình đã không thèm để ý hấn là nhân vật dùng chữ viết chế tạo ra, thật sâu yêu hấn. Nếu muốn ở nơi thế giới này sống cả đời, nàng muốn bảo vệ hết thấy mình có trước mắt. Trong《Tô Khả Nhi tu tiên ký》nữ xứng ở trong chuyện xưa của mình chính là nữ chủ, nàng có hai ngón tay vàng như gân gà, nhưng có lúc lại rất tác dụng, có Âm Ngọc Phong đại lão tu chân như vậy chỉ dẫn tu luyện, không có lý do gì lo lắng cho mình không cách nào thật tốt sinh tồn ở nơi thế giới này.

a

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109

"Y Nhân, trên Thương Vân đảo có cấm chế, tu sĩ ngự kiếm phi hành thì không cách nào từ bầu trời thấy hoặc là tiến vào."

Tùy ý nhìn sang linh sủng lớn nhỏ, khỏe mỗi Âm Ngọc Phong nhếch lên nụ cười nhân nhật đối với Tô Y Nhân nói, "Chúng ta ngồi thuyền lên đảo."

Nếu như không phải là mang theo thầy trò thần y cùng một nhà năm miệng của Mộng Thạch Sơn chân nhân, hấn ngược lại có thể trực tiếp mang theo Tô Y Nhân bay vào đảo. Chẳng qua như vậy, Tô Y Nhân liền bỏ lỡ cảnh sắc xinh đẹp của Đại Minh hồ.

Đại Minh hồ có vạn con sóng biếc, trong hồ số hòn đảo đông đảo phong cảnh tuyệt vời, có chút hòn đảo đỉnh nhọn trùng điệp, có chút đảo bị cô lập, có chút đảo quanh co pháp phòng: nàng xem không tới thì thật là đáng tiếc.

"Àn, tùy tiện người an bài." Tô Y Nhân gật đầu nói, "Ta giống như không say thuyền." Ánh mắt nhìn về lão nhân tiên phong đạo cốt tò mò nhìn nàng cùng thiếu niên trẻ tuổi tuấn mỹ.

Nàng biết bọn họ đều là tu sĩ, nhưng không hiểu hai vị cảm giác tu vi ngay cả nàng cũng không bằng này như bọn họ tại sao có tư cách đứng ở bên người độc đế.

"Tiết thần y, vị cô nương này chính là Tô Y Nhân mà ta cùng người nhắc tới, đệ tử nhỏ nhất của Thanh Nguyên tiên quân tại Thiên Thành cung."

Âm Ngọc Phong giọng nói rất đậm mực giới thiệu, "Y Nhân, vị này là thần y đại danh lừng lẫy của Cửu châu Tu Chân Giới, họ Tiết, người khác cũng gọi hấn Tiết thần y." về phần tiểu đồ đệ bên cạnh Tiết thần y, căn bản ngay cả tư cách bị hấn nhắc tới đều không có.

Tiết thần y hăng hái bùng bùng cẩn thận quan sát Tô Y Nhân, nói, "Ngũ quan tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần, ánh mắt thanh minh tràn đầy linh khí; tứ chi cân đối, đáng người thon dài thướt tha; màu da trong trắng thấu hồng, âm dương khí điều hòa rất khá; tính tình ôn hòa hành động hào phóng, tâm tính rất tốt. Âm đảo chủ, văn bối không cần bắt mạch liền nhìn ra được, bé gái của người rất trẻ tuổi rất khỏe mạnh."(Âm Ngọc Phong dung mạo tuy trẻ tuổi, đúng là hấn vẫn là tiền bối của một lão đầu tóc trắng)

Tô Y Nhân vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời "đăng" liền đỏ, thẹn thùng quần bách cúi đầu nhìn dưới mặt đất, hận không được gọi Hắc Bạch dùng thổ pháp thuật nở ra một hồ, để cho nàng trốn vào đi(Linh sủng Da Da của nàng còn không có cái năng lực này).

Âm Ngọc Phong nghe trong lòng thật cao hứng, vuốt cằm nói, "Lên đảo, kính xin thần y vì nàng cẩn thận bắt mạch, nhìn có thể đem thân thể nàng điều dưỡng đến tốt nhất hay không."

Tiết thần y vuốt chòm râu bạc trắng dài ba tấc của hấn, cười nói, "Dĩ nhiên dĩ nhiên, văn bối còn muốn đi xem kho thuốc thư các của đảo chủ." Hấn chính là bị được liệu hiếm thế cùng sách thuốc bản gốc của độc đế hấp dẫn, mới rất dễ dàng khuất phục, đi theo độc đế lên Thương Vân đảo trong truyền thuyết.

Âm Ngọc Phong, chính hấn không phải hiểu y thuật sao? Cần gì mời một thần y tới đây? Tìm thần y giúp mang thai, cái này thật là mất mặt!

Tô Y Nhân mắc cỡ ánh mắt bay hướng nơi khác, liền thấy bên góc, trên người hai nam hai nàng một đứa bé mặc quần áo bắt đồng với đám người làm âm N.

Đây chính là vợ chồng Mộng Thạch Sơn chân nhân còn chưa từng gặp mặt, cùng con cái bọn họ.

Mộng Thạch Sơn chân nhân còn là bộ dáng trung niên, nhưng nhìn qua thì có một loại cảm giác tang thương già cỗi.

Người phụ nữ đẹp đứng ở bên cạnh hần trên dưới hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, Tô Y Nhân có thể cảm ứng được ra, thực lực của mình so với nàng cao hơn một phẩm cấp.

Một vị nam tử trẻ tuổi anh tuấn, rất giống Mộng Thạch Sơn chân nhân đang ôm một nam hài nhỏ mới hai tuổi, Trương Thanh Hà nàng đã gặp cùng hần đứng chung một chỗ. Nếu như không phải là biết trước bọn họ là ba tỷ đệ, nàng còn tưởng rằng đây là một đôi vợ chồng nhỏ rất xứng đôi mang theo con của bọn họ đây.

Mộng Thạch Sơn chân nhân bởi vì dùng đan dược thân thể xảy ra vấn đề, con trai nhỏ nhất của hần tiên thiên chưa đủ, nói không chừng sẽ chết sớm, cho nên bọn họ tự nguyện trở thành vật thí nghiệm của Âm Ngọc Phong. Thế tử lo lắng trạng phu con trai, con gái lo lắng phụ thân, tỷ đệ quan tâm tiểu đệ, cho nên cả nhà bọn họ cũng đi theo lên đảo.

Trong lòng Tô Y Nhân suy nghĩ, đối với Âm Ngọc Phong lần này cư nhiên nguyên ý cứu trị người khác cảm thấy kinh ngạc. Bởi vì nàng biết rất rõ, độc đế Âm Ngọc Phong là đại lão tà phái Tu Chân Giới, lòng dạ độc ác tàn nhẫn vô tình, cho dù sủng ái nàng cũng không coi là người tốt.

Ánh mắt rơi vào trên người Trương Thanh Hà, nàng nhớ lại hành động của mình mấy ngày trước, trong lòng cười thầm mình nhỏ nói thành to. Âm Ngọc Phong nếu như là nam nhân tùy tiện đối với nữ nhân, trước khi lấy được nàng cũng sẽ không vẫn là xử nam. Cái nữ này vai trò là quân chúng bình thường, không đáng giá nàng ghen!

"Y Nhân, cùng ta lên thuyền." Âm Ngọc Phong nói, đầu tiên đi ra khỏi đình bát giác, đi lên bến tàu.

"Y Nhân cô nương, mời." Âm Tam nói, mời Tô Y Nhân nhanh lên một chút đuổi theo chủ nhân của hần.

Mặc dù chủ nhân còn không có tuyên bố thân phận Tô Y Nhân, nhưng trước mắt tất cả lời nói của hần cũng nói những thứ người làm bọn họ biết, Tô Y Nhân là thế tử của hần, mẹ của con hần, sẽ là nữ chủ nhân Thương Vân đảo.

"Nga." Tô Y Nhân dùng ý niệm nói cho Da Da vẫn còn làm nũng ở trong ngực Hắc Bạch: nàng đi trước, nó cùng mụ mụ nó cùng nhau tới đây. Sau đó đi mau hai bước đi theo sau lưng Âm Ngọc Phong.

Sau khi mọi người lên thuyền, du thuyền chạy. Tô Y Nhân tò mò chiếc du thuyền này có phải là pháp khí tiên gia hay không, từ bên lan can thuyền lầu hai lộ ra nửa người tra xét, kết quả nhìn thấy hai tên người làm cầm mái chèo, một tên người làm đứng ở đuôi thuyền chuyển hướng.

Ba vị người làm bổ nhiệm thành người lái thuyền này là tạo dáng!

Tô Y Nhân lập tức cho ra kết luận. Nàng xoay người hỏi thăm Âm Ngọc Phong, Âm Ngọc Phong gật đầu nói, chỗ bí ẩn của du thuyền bố trí pháp trận, pháp trận cung cấp động lực để cho du thuyền tự động đi tới, ba tên thuyền phu chẳng qua là quan sát trạng huống vận hành của du thuyền, tùy thời điều chỉnh hướng.

Pháp trận linh hoạt vận dụng cho cuộc sống, không thua gì công nghệ cao mang tiện lợi cho sinh hoạt.

Trong lòng nàng than thở.

Du thuyền từ từ đi hướng trung tâm hồ, Tô Y Nhân ngồi ở lan can thuyền vừa thưởng thức cảnh nơi xa trên mặt hồ. Mặt trời đầu mùa hè còn không đến mức nóng ran, nhưng gió từ mặt hồ chạm mặt thổi tới, sợi tóc nàng bay lượn, quần áo vù vù.

"Cô nương, trên thuyền gió lớn, xin khoác món áo choàng." Lam Vân cầm một món áo choàng màu xanh da trời đi tới, cẩn thận khoác lên trên vai của nàng.

"Lam Vân cô cô, lầu hai gió lớn, người mang theo người các nàng ba đi khoang thuyền lầu một nghỉ ngơi đi. Ta là tu sĩ, chút gió này hoàn toàn không thể ảnh hưởng đến ta." Tô Y Nhân ôn hòa nói, tự mình buộc tốt dây áo choàng.

"Là, cô nương." Lam Vân nhẹ thi lễ, chậm rãi từ thang lầu xuống đến khoang thuyền lầu một. Các nàng những người bình thường này cùng các tu sĩ sinh sống một đoạn ngày sau, đã biết tu sĩ phần lớn không sợ rét nóng nữa.

Các loại thuyền bè xuyên qua mặt hồ, du thuyền sang trọng của Âm Ngọc Phong không đưa tới sự chú ý của người khác chút nào.

"Hắc, Tô cô nương, người là đệ tử một vị tiên quân nha, khó trách tu vi cao như vậy."

Thiếu niên tuổi mới một mực đi theo sau lưng Tiết thần y chủ động đi tới bên Tô Y Nhân tự giới thiệu mình, "Ta tên là Tống Thư Quân, 'thư' trong cuốn sách, quân trong quân tử. Người là đồ đệ Thanh Nguyên tiên quân sao? Khó trách thoát nhìn tu vi liên cao, rất có khí chất nữ tiên đây."

Cô gái trẻ tuổi cho dù mặc xiêm áo nam nhân, bắt chước cử chỉ nam nhân, cố gắng áp thô giọng, nhưng trên người luôn có một loại mềm mại của nữ nhân!

Tô Y Nhân đã từng có quá mấy chục mấy trăm bạn học trai bạn học nữ, cũng không phải là nữ tử khuê các cẩn thận tuân thủ giới hạn nam nữ của cái thế giới này, kết quả không phát hiện được nam nữ khác biệt. Tống Thư Quân đến trước mặt nàng vừa mở miệng, nàng liền phát hiện hần là hàng giả.

Đồ đệ của Tiết thần y là một thiếu nữ, Âm Ngọc Phong biết không?

Hắn nhất định là biết, nếu không hắn thế nào để cho một thiếu niên trẻ tuổi hoạt bát, giỏi về đến gần người đi tới trước mặt nàng?

Tỷ phu Ký Xuân Dương của nàng cùng tỷ tỷ Tô Khả Nhi tuổi tác tương cận, hứng thú tương đồng, tình sâu tựa như biển, hắn một mực vẫn đề phòng đây!

Trừ tỷ tỷ Tô Khả Nhi cùng nữ nhi Trương Thanh Hà của Mộ Dung Thạch Sơn chân nhân, Tô Y Nhân cũng chưa có cùng nữ tu sĩ trẻ tuổi tiếp xúc qua, nàng cao hứng cực kỳ, lập tức liền đón nhận cảnh ô liu Tống Thư Quân chủ động đưa qua tới.

Nhìn sang Âm Ngọc Phong đang cùng Tiết thần y Âm Đại Âm Tam thảo luận vấn đề, Tô Y Nhân dẫn Tống Thư Quân nữ giả nam trang đi tới trên boong thuyền phía trước, đón gió hề mát mẻ, trông về thuyền bè cùng phong cảnh phía xa trên mặt hồ bắt đầu trò chuyện.

Hai người mới quen biết, trò chuyện cũng là một ít chuyện Tu Chân Giới tự mình biết. Tô Y Nhân một không phải là cư dân bản địa, thân thể nguyên chủ cũng chỉ là thiếu nữ khổ tu trong núi, hai, rời núi sau chỉ ở hai ba tháng thoát đi Âm Ngọc Phong kia một mình xông xáo quá giang hồ, nàng biết chuyện thật không nhiều bằng Tống Thư Quân bị Tiết thần y mang theo bên người ra vào tất cả môn phái tu chân.

"Có thật không? Nữ đệ tử của chương môn Thiên Linh môn cùng sư thúc của chương môn câu đáp lên?" Tô Y Nhân hết sức kinh ngạc. Đòi cháu cùng đòi tổ, các tu sĩ trường thọ thật đúng là không kiêng kỵ chênh lệch tuổi tác bối phận đây, xem ra chuyện của tỷ tỷ cùng tiên quân sư phụ coi như công khai, cũng không có ai sẽ nói cái gì.

"Hạ chương môn vốn định để cho cái nữ đồ đệ này cùng đại đệ tử của hắn âm dương song tu, không nghĩ tới cô gái đồ đệ này gặp được sư thúc tổ mới vừa bề quan tu luyện ra ngoài trái tim rung động mạnh, sau đó chủ động khơi dậy lòng phàm của sư thúc tổ, cùng sư thúc tổ âm dương song tu đi."

Tống Thư Quân cười nói, "Thiếu nữ thích nam nhân mạnh mẽ rất bình thường. Sư thúc tổ kia khẳng định bề ngoài trẻ tuổi thực lực thắng đại sư huynh nàng, nếu không nàng cũng sẽ không chủ động đến gần hắn." Đưa ngón tay ra đem tóc mai thổi tan đến bên gò má gạt đến sau tai.

Sùng bái không giống với thích, hơn nữa loại tình cảm có mục đích này rất kì lạ!

"Nàng rất dũng cảm truy đuổi tình yêu của mình." Trong lòng thầm nhủ, Tô Y Nhân che miệng cười nói, "Nữ đồ đệ biến thành sư thẩm, chương môn của Thiên Linh môn nhất định rất lúng túng; vốn là vị hôn thê biến thành sư thúc tổ mẫu, đại sư huynh nhất định giận đến gợn chân."

Tình cảm của tỷ tỷ Tô Khả Nhi đối với tiên quân sư phụ chắc cũng là sùng bái lớn hơn thích, nhưng tiên quân sư phụ ngay từ đầu liền đem tỷ tỷ nàng làm thê tử bồi dưỡng, tỷ tỷ nàng đối với tình thân của tiên quân sư phụ ở dưới sự cố ý dẫn dắt của tiên quân sư phụ từ từ biến thành tình yêu.

"Đại sư huynh ra cửa lịch lãm rồi, lúc ta cùng sư phụ ở Tùng Linh sơn thay người chữa bệnh thấy qua hắn. Hắn trở nên vừa đen vừa gầy, cùng ngoại hiệu Ngọc diện lang quân của hắn nghiêm trọng không hợp."

Tống Thư Quân nói, "Hắn phạm ngu không phải sao? Tu sĩ tuổi thọ khá dài vốn chính là thích đang ở cùng nhau, duyên phận hết liền tách ra. Hắn là tam phẩm tu sĩ tuổi trẻ tài cao, sau này cuộc sống còn dài, không cần thiết vì một cái sư muội phụ lòng mà đi xa thiên nhai."

"Hắn không chỉ là vì âm dương song tu, hắn là thật thương tiểu sư muội của hắn." Tô Y Nhân thở dài nói. Chuyện xưa của những thứ nhân vật qua đường này, tất cả đều không có trong《Tô Khả Nhi tu tiên ký》.

.....

"Không thể nào? Môn phái Hắc Hồ bang bình thường ý vào đầu phục một tên tam phẩm tu sĩ, lại dám cướp linh đan cùng căn khôn đại của học đồ một môn phái tu chân nhỏ? Hắn đây là muốn chết!"

"Trên đời lại có loại thuốc độc này? Âm Ngọc Phong biết nhất định cảm thấy rất hứng thú."

"Người cũng thích độc dược? Còn là thôi đi. Mặc dù ta cũng đã nghe nói qua loại nguyên lý lấy độc công độc, nhưng độc dược căn bản cũng dùng để hại người, chúng ta còn là ít dụng."

"Người rất muốn biết phương thức chế luyện loại thuốc độc này cùng phương thức giải độc? Ngô, Âm Ngọc Phong làm người lạnh lùng, sẽ không cùng người ngoài giảng giải kiến thức độc dược."

"Nga, chớ thất vọng. Nếu như sư phụ người cũng không hiểu, ta giúp người hỏi một chút Âm Đại Âm Tam bọn họ. Độc thuật cổ thuật của bọn họ cũng vô cùng lợi hại, ta là đích thân trải qua."

??

Ban đêm, du thuyền dùng đèn treo dạ minh châu vẫn còn ở mặt hồ từ từ di chuyển, trên lầu hai du thuyền những người không có nhiệm vụ cũng chen đến khoang thuyền lầu một đi, trong khoang thuyền lầu hai, Tô Y Nhân dựa tại trong ngực Âm Ngọc Phong, tĩnh tâm lắng nghe tiếng tim của hắn nhảy.

"Cái đó thiếu nữ tu chân người có thích?" Thấy nàng không muốn nói chuyện, Âm Ngọc Phong liền chủ động hỏi. Lo lắng Tô Y Nhân cảm giác tịch mịch, thấy đồ đệ nữ giả nam trang bên người Tiết thần y, hắn liền hy vọng các nàng có thể hàn huyên một chút, làm bạn.

"Người ngay từ đầu cũng biết nàng nữ giả nam trang rồi?" Tô Y Nhân hỏi.

"Coi như là thiếu nam thiếu nữ vị thành niên, hình thể cùng thanh âm cũng là có khác biệt." Âm Ngọc Phong khẽ cười nói, "Tiết thần y không nói, ta cũng không cần phải biết."

Tiết thần y quanh năm cho người ta chữa bệnh, hiểu rõ thân thể con người, làm sao có thể không nhìn ra đồ đệ của mình là nữ nhân? Độc đế tinh thông y thuật, như thế nào có thể không có ánh mắt phân biệt nam nữ? Thần y độc đế trong lòng đều hiểu!

"Chưa nói tới có thích hay không." Tô Y Nhân lười biếng nói, "Nàng vô cùng sùng bái kẻ mạnh, trong lời nói hy vọng ta có thể dẫn dắt nàng biết người, để cho người chỉ điểm nàng độc thuật cổ thuật."

Đem ra so sánh, nàng cảm thấy còn là tỷ tỷ lòng dạ Thánh mẫu thì ân không cầu báo càng làm cho nàng thích.

"Người sẽ dẫn kiến sao?" Âm Ngọc Phong trầm mặc một hồi hỏi.

"Cái chuyện này không liên quan đến ta. Tôn sư trọng đạo là đạo đức tốt đẹp. Sư phụ của mình vẫn còn ở trước mặt, liền muốn lướt qua sư phụ hướng người lợi hại hơn học tập, điều này làm cho nét mặt già nua của sư phụ nàng hướng nơi nào đặt?"

Tô Y Nhân rất lãnh đạm hỏi đáp, "Ta nghe nói y độc chẳng phân biệt được, Tiết thần y đối với độc thuật hẳn cũng rất thông hiểu. Nàng hẳn thật tốt cùng Tiết thần y sư phụ của nàng học tập. Nếu như nàng thích học tập độc thuật hơn, có thể thẳng thắn nói cho sư phụ nàng biết, để cho sư phụ nàng ra mặt cùng người nói. Sư phụ nàng là thần y, người trước mắt lại có cầu xin với hắn, coi như không tự mình chỉ điểm, cũng sẽ phải cái người làm tinh thông độc thuật chỉ điểm nàng một hai."

Cổ thuật của Âm Đại, độc thuật của Âm Tam để cho lòng nàng vẫn còn sợ hãi. Nếu như Âm Đại Âm Tam cũng là người quá bận rộn, không rảnh chỉ điểm nàng, dưới tay Âm Ngọc Phong nhiều người làm như vậy, tất nhiên cũng có tinh thông độc thuật, có thể phải đi.

"Nga, nàng phẩm tính như vậy người không thích."

Âm Ngọc Phong nói, "Tiết thần y bản thân tu vi không cao, không cách nào tiêu hao linh lực trợ giúp nàng trúc cơ. Linh lực tu vi của nàng phần lớn là Tiết thần y dùng đan dược giúp nàng phụ tu ra ngoài, không đủ xác thật, ta đoán chừng chờ nàng đến một trăm hai ba mươi tuổi sẽ cảm ở giai đoạn nhị phẩm, khó có thể đột phá. Ta đoán nàng sáng sớm cũng biết điểm này, muốn tìm cái sư phụ tu vi cao hơn so với Tiết thần y."

Tu chân há là có một chút linh căn thiên phú liền nhất định có thể thành công? Người tu chân cấp "Đạo" giống như Trương Thanh Hà, Tổng Thư Quân cái loại không sống tới hai trăm tuổi này quá nhiều.

"Sư phụ dẫn vào cửa, tu hành do người."

Tô Y Nhân xem thường nói, "Ta có mười mấy hai mươi lão sư, những thứ lão sư kia mỗi một năm cũng dạy mấy chục mấy trăm học sinh. Cách dạy giống nhau, có học sinh tốt nghiệp trung học cơ sở cũng không thi nổi, có học sinh liền thi vào đại học bậc nhất." Nàng tư chất bình thường, nhưng trung học phổ thông khổ học ba năm sau đạt được một thư thông báo trúng tuyển đại học N.

"Nếu như người không thích nàng, cũng không cần để ý nàng."

Âm Ngọc Phong rất bình tĩnh nói, "Ta đã sớm vì người chuẩn bị hai tiểu nha đầu tu chân hoạt bát khéo léo ở trên đảo, sau này có các nàng cùng người làm bạn."

Lời của nàng cũng có đạo lý, nhưng nàng không biết, một sư phụ tu vi cao thâm, nếu như nguyện ý tiêu hao linh lực tự thân bồi dưỡng đệ tử, điểm ban đầu của đệ tử kia liền so học đồ tu chân bình thường cao hơn rất nhiều!

Bốn người Lam Vân các nàng là người bình thường, coi như hẳn chịu cho các nàng dùng linh đan kéo dài tuổi thọ, bảo trì dung mạo, các nàng cũng không sống tới một trăm năm mươi tuổi. Y Nhân nặng tình cảm, để cho nữ tu sĩ có thể sống mấy trăm tuổi phục vụ nàng tương đối khá.

"Di, người ngay cả tiểu nha hoàn gần người cũng cho ta chuẩn bị xong?" Tô Y Nhân ㄟ khuôn mặt nhỏ nhắn quần bách nói, "Ta cũng không biết người còn có cái gì không có cần nhắc đến."

Để cho nữ tu sĩ làm nha hoàn quá chà đạp người ta. Nếu như hai vị kia rất hợp tính khí mình, nàng muốn các nàng làm khuê mật.

Âm Ngọc Phong im lặng cười cười. Nàng là thê tử của hắn, hắn tự nhiên cấp cho nàng hưởng thụ tốt nhất. Nàng đến từ dị thế, sửa đổi vận mạng hắn, nếu hắn yêu nàng, tự nhiên muốn dùng toàn lực để cho nàng thích hắn, thích cái thế giới này.

Ngày thứ hai, Tổng Thư Quân không có đi theo sư phụ thần y của nàng lên lầu hai. Tô Y Nhân đoán nhất định là Âm Ngọc Phong cùng Tiết thần y nói cái gì, Tiết thần y không mang theo nàng lên lầu hai.

Tô Y Nhân không có thiếu nữ cùng lứa làm bạn cũng không tịch mịch. Gấu mèo lớn nhỏ là sủng vật đáng yêu, nhất là Da Da, bây giờ linh trí cùng đứa trẻ ba bốn tuổi không sai biệt lắm, nàng có thể chơi nó một hai giờ đều không chán. Cảm ứng được Da Da mệt mỏi, nàng bỏ qua nó cúi đầu đọc sách, nhìn tiên thiên băng ngọc tâm pháp, nhìn sách trận pháp cùng sách phù nguyên rửa.

Âm Ngọc Phong có lúc bỏ lại Tiết thần y đang cùng hắn thảo luận xuân kỳ hồi sinh thang để theo nàng trò chuyện, lúc đến gần hòn đảo nào sáng rõ xinh đẹp liền giảng giải con người cùng truyền thuyết lịch sử cổ đại. Nếu như Tô Y Nhân muốn lên đảo, hắn sẽ còn để cho du thuyền dừng lại, mang theo

nàng lên đảo du lịch một ngày đến ngày rười.

Du thuyền lúc ở Đại Minh hồ lúc nhanh lúc chậm đi tới năm ngày rười. Khi nó tiến vào một mảng thủy vực, đám người làm trên du thuyền bắt đầu bận rộn.

"Chuyện gì xảy ra?" Đang ăn nho da xanh Tô Y Nhân phát hiện, vội vàng ghé đầu đi ra ngoài nhìn.

Da Da nằm ở bên chân nàng ngủ ngáy giật giật, nhắm mắt lại cút đến bên thân thể cao lớn của Hắc Bạch cách đó không xa, yêu cầu ôm một cái.

"Âm Đại đến mũi thuyền dẫn đường rồi." Âm Ngọc Phong đi tới phía sau nàng, nói, "Thương Vân đảo đang ở phía trước."

"Thật, ta không nhìn thấy. Có phải Thương Vân đảo bố trí ẩn hình pháp trận lớn hay không?" Tô Y Nhân ngạc nhiên hỏi. Thương Vân đảo nói thế nào cũng phải là cái đảo rất lớn, cách dùng trận ẩn nấp phải cần bao nhiêu linh thạch duy trì pháp trận vận hành a!

"Ân. Không chỉ có Thương Vân đảo bị ẩn nấp toàn bộ, dòng nước ngầm chung quanh Thương Vân đảo cũng bị Thương Vân pháp trận trên đảo khống chế. Trong hồ phân bố nam thạch là ta năm trăm năm trước đặc biệt để, thuyền bè không rõ đường đi qua cũng sẽ bị tổn thương."

Thuyền bè bị tổn thương, nghiêm trọng chìm thuyền, không nghiêm trọng khẩn cấp tu sửa một cái vội vàng rồi đi đáy nước nhiều thủy vực; dòng nước ngầm bị khống chế, người rơi xuống nước cho dù giỏi về bơi lội cũng bơi không tới Thương Vân đảo. Hơn nữa tu sĩ ngự kiếm phi hành ở trên trời cũng không thấy được Thương Vân đảo, Thương Vân đảo bị bảo vệ phải tựa như thùng sắt!

Tô Y Nhân cảm thán không thôi, đem nho mới vừa rồi ăn còn dư lại vào lan ngọc bài mực xanh biếc, tùy ý rửa sạch tay một cái, bắt đầu thưởng thức phong thái chỉ huy thuyền bè ở đầu thuyền khó thấy được của Âm Đại.

Du thuyền quẹo trái quẹo phải, từ từ tiến vào trong sương mù dày đặc trắng xóa. Âm Ngọc Phong bồi ở bên người Tô Y Nhân nói: cứu chuyển sương mù trận thích hợp nhất bố trí ở trên mặt nước hoặc là địa phương nào đầy đủ hơi nước.

Du thuyền ở trong sương mù di chuyển ước chừng một chung trà, trước mắt mọi người đột nhiên quang đăng đứng lên: bầu trời sáng rõ, mặt hồ trong suốt bình tĩnh, một tòa đảo linh khí bức người rơi vào trong mắt mọi người.

Thuyền càng đi càng gần, hòn đảo càng xem càng lớn, đảo trong rừng cây xanh thắm loáng thoáng có lầu quỳnh nhà ngọc, đài cao nhà thủy tạ. Máy người làm áo đen cười linh cảm bay tới, hướng Âm Ngọc Phong trên du thuyền dập đầu hành lễ.

Du thuyền chậm rãi dừng lại, dừng ở khoảng cách hòn đảo ước chừng năm sáu chục thước.

"Y Nhân, đi theo ta." Âm Ngọc Phong nói, chậm rãi đi hướng du thuyền boong thuyền lầu hai. Tô Y Nhân không dám chần chờ, hơi sửa sang lại một cái quần áo bước nhanh đuổi theo hắn.

Tiết thân y không có bị kêu đến bước nhanh đi xuống lầu hai, đi tìm đồ đệ cùng Mộng Thạch Sơn chân nhân một nhà chung một chỗ.

Âm Tam một mực nhìn Hắc Bạch cùng Da Da đứng ở bên cạnh Âm Ngọc Phong nói, "Hắc Bạch, nhỏ đi đi. Ta mang mẹ con bọn ngươi lên bờ." Trường hợp này, trên người chủ nhân lôi kéo một con linh sủng yêu làm nũng, miệng dài dòng, dáng vẻ còn chưa đủ uy phong sẽ mất thể diện.

"Âm Tam, ngươi muốn ôm tốt con ta, đừng để cho nó rơi đến trong nước đi." Hắc Bạch dong dài nói, đem thân hình khổng lồ thu nhỏ lại đến cùng con trai Da Da của nó không xê xích bao nhiêu.

"Da Da sủng vật yêu quý của Y Nhân cô nương, ai dám hư lòng dạ cố ý đem nó rơi đến trong nước đi." Âm Tam nghiêm trang nói, đem hai mẹ con gấu mèo một tay ôm một, đi theo sau lưng Âm Ngọc Phong thi triển vũ không thuật, hướng lăng vân thai bên bờ hồ bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110

Dưới quang đăng, gió hồ thổi mạnh, một vị nam tử cao ngạo mặc cẩm bào màu xanh biếc vật áo tung bay đứng ở trong ngọc đài bên bờ hồ, dưới đài trên trăm tên người làm áo đen xuôi tay đứng nghiêm một vị nam tử cẩm bào xanh biếc khác áo bào vũ vũ, dưới sự cung nghênh của mọi người làm thốc ừng hạ bay về phía đài cao kia. Làm người ta khiếp sợ là hai vị này dung mạo độc nhất vô nhị, khí thế lạnh lùng bề ngạnh cũng không kém phần nào.

Phân - thân có tinh nguyên linh lực hoàn toàn hóa thật thể, thuật phân - thân hoàn mỹ!

Mộng Thạch Sơn chân nhân khiếp sợ nói, trên mặt có chút tang thương dâng lên mấy phần khâm phục.

Thất phẩm tiên quân liền có thể học tập thuật phân - thân, nhưng có thể học tốt hay không, phân - thân có lợi hại hay không, toàn nhìn tạo hóa của mỗi

người. Hai độc đế, một một mực ở bên này cùng bọn họ, một người khác cư nhiên cũng có thể đem người tới đây nghênh đón, nói rõ phân - thân có thể rời đi bản thể thời gian dài.

Tổng Thư Quân đã quen thuộc với trưởng nữ Tương Thanh Hà của Mộng Thạch Sơn chân nhân kinh ngạc hỏi, "Tiền bối, văn bối nghe nói các tiên quân cũng biết thuật phân - thân." Nhưng hai vị này vật ảo cũng theo phương hướng gió thổi mà tung bay, điều này nói rõ bọn họ đều là chân thật! Phân - thân không phải là hư ảnh mà tinh nguyên lực biến ảo ra sao? Những ngày qua độc đế xuất hiện ở trước mặt bọn họ là bản thể còn là phân - thân? Phân - thân có thể hoàn toàn đại biểu bản thể sao?

"Sẽ có trình độ tinh thông bất đồng."

Mộng Thạch Sơn chân nhân than thở, bắt đầu thấp giọng hướng mọi người đang chờ đợi hân hoan giải thích, "Ta mặc dù còn không có năng lực học tập thuật phân - thân, nhưng đã bắt đầu tìm hiểu cái pháp thuật này. Luyện tập pháp thuật này có nguy hiểm không hề nhỏ. Tinh thần ý chí của thất phẩm tu sĩ dĩ nhiên là vô cùng kiên định, nhưng bởi vì muốn một lòng hai dùng đồng thời không chế bản thể cùng phân - thân, hơi lơ là sẽ xuất hiện vấn đề tinh thần thác loạn. Cho nên thất phẩm tu sĩ căn bản chỉ dùng phân - thân truyền lại tin tức, hoặc là lúc đang chiến đấu tấn công đột xuất."

Tô Y Nhân mặc phượng hoàng vũ y bay ở sau lưng Âm Ngọc Phong cách đó không xa không phải là lần đầu tiên thấy phân - thân Âm Ngọc Phong, lần nữa thấy vẫn cảm giác thần kỳ. Hắn muốn ngay trước mặt của mọi người, bản thể cùng phân - thân hợp hai làm một sao? Phân - thân hẳn để cho người ngoài biết, sau này có một số việc không phương diện sử dụng phân - thân nữa đi?

Âm Ngọc Phong bản thể chậm rãi hạ xuống, giữa lúc mọi người nín thở chú ý trực tiếp đáp xuống trên người của phân - thân, dung hợp vào trong phân - thân.

Âm Ngọc Phong hoàn chỉnh ánh mắt sắc bén quét mọi người ở hiện trường. Đám người làm áo đen đồng loạt quỳ một chân xuống, hô to "Cung nghênh chủ nhân trở về đảo." Người người cúi đầu nghe lệnh thấy trò Tiết thân y, một nhà năm miệng của Mộng Thạch Sơn chân nhân tất cả đều rung động mạnh trong lòng bọn họ biết bí mật phân - thân của độc đế Âm Ngọc Phong, liệu có cơ hội sống rồi đi?

"Y Nhân, tới đây." Hắn đáp xuống dưới Lăng Vân đài, hướng Tô Y Nhân đang cùng Âm Đại Âm Tam đứng chung một chỗ đưa tay ra, ánh mắt lạnh như băng trong nháy mắt dâng lên ba phần ảm áp.

Trên nghi thức nghênh đón long trọng như vậy, hắn cũng phải làm như vậy sao? Ngay trước mặt người làm trên đảo, hắn muốn tuyên bố thân phận của nàng sao?

Do dự một chút, Tô Y Nhân hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm nhẹ nhàng nhấc quần màu vàng, bước lên mười ba tầng đá bạch ngọc, đi tới trước mặt hắn.

Đứng ở trên đài cao, nàng mắt nhìn xuống mọi người chung quanh, trong lòng đột nhiên sợ lên.

Vị trí cao cao tại thượng, linh lực tu vi ở trong đám người làm trên Thương Vân đảo có thể còn phải xếp cuối cùng như nàng thích hợp sao? Nàng là núp ở dưới cánh chim của Âm Ngọc Phong cả đời, còn là cố gắng sống ra chính mình? Nàng không muốn làm con chim nhỏ theo người, nhưng cho tới bây giờ cũng không có cân nhắc làm người phụ nữ mạnh mẽ a.....

Nàng càng muốn trong lòng càng khẩn trương. Trên Lăng Vân đài gió hơi lớn, nàng cảm giác thân thể có chút lạnh, bụng cũng mơ hồ đau đứng lên.

Âm Ngọc Phong đem Tô Y Nhân tâm tình phức tạp kéo đến bên người mình, hắng giọng tuyên bố, "Tô Y Nhân, vị hôn thê của bốn đảo chủ, bọn người phải cẩn thận hầu hạ. Nếu có người bất kính, bị hình phạt vạn trùng giam nhốt!"

Những thứ người làm này có chút là ngưỡng mộ uy danh của hắn chủ động làm người ở, có chút còn lại là hắn dùng trùng khôi lỗi cưỡng chế làm người ở. Người làm chủ động làm người ở cho dù cảm thấy Y Nhân tu vi thấp không xứng với hắn, ít nhất sẽ không chủ động tổn thương Y Nhân, thế nhưng chút người làm bị hắn nhìn trúng tài hoa, dùng trùng khôi lỗi khống chế, nói không chừng sẽ đem Y Nhân làm nhược điểm của hắn, tính toán Y Nhân, hắn phải cẩn thận.

"Là, chủ nhân." Người làm ở trên đảo ít nhiều có chút nghe được tiếng gió cùng kêu lên đáp lời, người làm không biết chuyện hơi chậm nửa nhịp, nhưng cũng đi theo tiết tấu kêu, phảng phất những thứ người làm này là hai miệng đồng thanh nghe lệnh.

Âm Ngọc Phong đưa tay trấn an một chút Tô Y Nhân đang căng thẳng hai vai, nói, "Đừng sợ, bọn họ không dám tổn thương ngươi. Đi, chúng ta đi chủ cung Vạn Linh cung trước, sau đó ta cho ngươi đi Nhả Tâm các trong cung." Chỉ cần hắn còn sống, những thứ kia người làm trường thọ cũng không dám ngang nhiên làm Y Nhân tu vi yếu hơn bọn họ!

Bắt lại đầu ngón tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng, hắn lôi kéo nàng chậm rãi bay lên, hướng lầu quỳnh nhà ngọc ở vị trí cao nhất trên đảo bay đi.

Ban đêm, Tô Y Nhân đứng ở trên lan can của lộ đài bạch ngọc trong tầm cung, mắt nhìn xuống Thương Vân đảo. Âm Ngọc Phong khoác tóc dài hơi ướt đi tới, ôn nhu hỏi, "Thích Vạn Linh cung của ta sao?"

Vạn Linh cung sử dụng chất liệu đá gỗ đích tất cả đều là tốt nhất trên đời, từ lúc ban đầu một đời người làm họ Âm tự mình dẫn một đám công tượng thủ nghệ tinh xảo, tốn gần mười năm xây dựng thành công. Vạn Linh cung là một tổ kiến trúc, tất cả cung điện đình đài, lầu các hiên tạ cũng xảo diệu cùng bản thể Thương Vân đảo dung hợp chung một chỗ, so với hoàng cung các nước lúc ấy cũng tinh xảo hơn, phù hợp đạo lý thiên nhân hợp nhất hơn. Vạn Linh cung trải qua bảy trăm năm, bởi vì có pháp trận cùng đám người làm duy trì, một chút cũng không hiện cũ kỹ suy bại.

"Thích, nơi này quá đẹp, ta đến bây giờ cũng không dám tin tưởng, ta có thể ở nơi này lâu dài." Tô Y Nhân thở dài nói, "Nơi này chính là thiên cung thần tiên ở."

"Chúng ta sẽ ở trên đời này sống được cực kỳ lâu, nói là thần tiên cũng không quá đáng."

Âm Ngọc Phong khẽ cười nói, "Hôm nay ngươi có chút khản trương, tối nay chúng ta liền sớm một chút nghỉ ngơi. Ngày mai, ta sẽ để cho Tiết thần y vì ngươi cẩn thận bắt mạch, nhìn có cần dùng đan dược bồi bổ thân thể hay không." Nếu như là người khác, hẳn đã sớm bắt mạch viết phương tử hốt thuốc rồi, nhưng đối mặt Tô Y Nhân, hẳn cư nhiên hoài nghi y thuật của mình tới.

"Ta không muốn uống thuốc!" Tô Y Nhân kháng nghị nói, "Lúc trên thuyền, ngươi không có nghe Tiết thần y nói thân thể ta rất khỏe mạnh sao?" Để cho Tiết thần y đặc biệt vì nàng bắt mạch, kiểm tra thân thể, nhìn có thể mang thai hay không, đơn giản mặc cô chết người!

Âm Ngọc Phong do dự một chút nói, "Y Nhân, Tô Y Nhân chân chính là bị người sống sờ sờ đánh chết, thân thể rất có thể cất giấu nội thương ta cũng không phát hiện được. Tiết thần y có thể coi là được với đại phu y thuật cao nhất đương thời, ngươi hãy để cho hắn kiểm tra một cái tương đối khá."

"Âm Ngọc Phong, ta lần trước nói qua, một năm sau ta cho dù không có mang thai cũng sẽ cùng ngươi thành thân, cho nên mang thai hay không mang thai đã không trọng yếu."

Tô Y Nhân lật người nhảy vào lộ thai, mặt nghiêm túc nói, "Ngươi rất muốn hài tử có phải hay không? Nếu như thân thể của ta lưu lại vết thương ả, lại chung thân không thể mang thai, ngươi sẽ còn yêu ta sao?"

Nhìn hắn tích cực để cho nàng mang thai, nàng lại bắt đầu không được tự nhiên, lo lắng hắn và nàng thành thân là vì lấy được hài tử.

"Chỉ có người ngắn số mới có thể liều mạng đầy đàn con cháu, lấy này chứng minh mình đã từng sống trên đời. Tu chân tu chính là tự thân trường thọ, đối với sinh con dưỡng cái cũng không để ý. Ta tu chân ngàn năm, cho tới bây giờ không có nghĩ tới hài tử."

Âm Ngọc Phong hai tay ôm ở eo nàng, rất ngọt ngào nói, "Hài tử, bởi vì là ngươi sinh, cho nên ta mới rất muốn."

Đây rõ ràng là nói cho nàng biết, nếu như nàng trên sinh lý có thiếu sót, hẳn cho dù dùng xuân ky hồi sinh thang nàng cũng không cách nào mang thai, hẳn cũng yêu nàng.

"Âm Ngọc Phong, ta thật càng ngày càng yêu ngươi." Tô Y Nhân cảm động đến ý tại trong ngực hắn, hai tay ôm chặt lấy thân thể hắn.

"Trên đảo gió lớn, ngươi đừng để bị lạnh, cùng ta cùng nhau đi vào nghỉ ngơi."

Lần nữa nghe được Tô Y Nhân thú tội, trong lòng Âm Ngọc Phong dâng lên một mảnh thâm tình quyến luyến. Tay phải vỗ nhẹ sau lưng nàng, hắn ôn nhu nói, "Ngày mai hoặc là ngày kia, để cho Tiết thần y vì ngươi kiểm tra một cái được không? Như vậy ta mới có thể yên tâm"

"Àn." Tô Y Nhân nhẹ nhàng ừ một tiếng, mặc cho hắn ôm đi vào tẩm cung bố trí phú lệ cao nhã.

Buổi sáng ngày thứ ba sau khi lên đảo, Tô Y Nhân mới vừa luyện tập xong cửu thiên kiếm pháp, thì có người làm đứng ở một góc trên lộ đài ngoài tẩm cung hướng Tô Y Nhân chấp tay khom lưng hành lễ, nói chủ nhân mời nàng đi vườn Thiên Thảo.

Vườn Thiên Thảo ở vị trí nào?

Thu hồi pháp kiếm lấy ra phượng hoàng vũ y, Tô Y Nhân hỏi, từ lan can trên lộ thai đá bạch ngọc nhìn xuống phía dưới. Trên Thương Vân đảo cây cối phong phú, linh khí dị thường tràn đầy, người thường một hít một thở cũng có thể cảm giác được có dòng khí mát mẽ từ tâm thần cho đến cả người sáng khoái.

"Y Nhân cô nương, vườn Thiên Thảo đang ở bên trên Dược cung."

Không đợi người vừa tới lên tiếng, thiếu nữ áo vàng đứng ở sau Tô Y Nhân liền liên thoắt đứng lên, "Dược cung là địa phương chủ nhân luyện đan nuôi cở làm thí nghiệm, để đặt các loại dược liệu trân quý cùng thuốc đã hoàn thành. Vườn Thiên Thảo đặc biệt trồng trọt dược liệu trân quý, linh thú Hắc Bạch quanh năm đóng ở nơi này. Vì thuận tiện lấy thuốc chế thuốc, chủ nhân đem người ngoài mang về lần này tất cả đều an bài ở phụ cận Dược cung trong vườn Thiên Thảo ở."

"Nga nga, ta đây đi ngay, Thu Thu, Trừ Trừ, các người cùng đi với ta sao?" Tô Y Nhân mặt mũi mỉm cười nói.

Ngày hôm qua, cũng chính là ngày thứ hai sau khi nàng lên đảo, có một đôi vợ chồng đặc biệt đến bên ngoài tẩm cung cầu kiến. Âm Ngọc Phong nói là vợ chồng Âm Tứ, sẽ để cho bọn họ ở khách sảnh cạnh tẩm cung chờ.

Vợ chồng Âm Tứ dung mạo cũng giữ vững ở trên dưới ba mươi bái kiến qua Âm Ngọc Phong cùng Tô Y Nhân sau, đưa hai tên tiểu thiếu nữ bọn họ mang theo hiến đi lên.

Hai tên tiểu thiếu nữ này đều là con cháu đời sau của người làm thế tục trên Thương Vân đảo, bởi vì sinh ra được liền cùng người khác bất đồng, bị lão tổ tông còn thịnh thoả âm thầm trông chừng gia tộc mang theo Thương Vân đảo tiến hành tu chân. Thương Vân đảo là thánh địa linh tu, hơn nữa lão tổ tông mình chịu bỏ tâm huyết dạy, linh lực tu vi của các nàng cũng đã đạt tới nhất phẩm tu sĩ.

Âm Ngọc Phong nói nàng có thể đem các nàng làm nha hoàn sai sử. Chuyện Lam Vân bốn nàng không làm được, có thể để cho các nàng đi làm.

Thiếu nữ áo vàng bộ dáng mười hai mười ba tuổi, tướng mạo tốt, ánh mắt linh hoạt, yêu nói chuyện. Âm Ngọc Phong liền ban tên cho Thu Thu.

Thiếu nữ áo lục bộ dáng mười một mười hai tuổi, mặt trái xoan, thân hình có chút gầy, cũng rất hoạt bát, nhưng giống như rất nghe lời của Thu Thu. Âm Ngọc Phong ban nàng tên Trừ Trừ.

Thu Thu, Trừ Trừ.....

Tô Y Nhân lúc ấy liền nghe hiểu, thì ra là hẳn một mực nhớ kỹ năng nhắc tới QQ, liền đem hai từ phát âm gần nhất với QQ ban làm tên cho hai tên tiểu thiếu nữ.

"Chủ nhân, chúng ta phải đi về học tập, cũng không đi." Thu Thu nói.

Chủ nhân cho các nàng nhiệm vụ chủ yếu chính là ở thời điểm Tô cô nương cảm giác tịch mịch cho nàng giải buồn, cho nên chỉ cần Tô Y Nhân có chuyện hoặc là cũng không cảm thấy tịch mịch, các nàng có thể tự do trở lại chỗ mình ở, hoàn thành công khóa linh tu mỗi ngày.

"Linh tu trọng yếu nhất, các ngươi về sớm một chút. Chờ có lúc rảnh rồi các ngươi tới theo ta nói chuyện phiếm nữa." Tô Y Nhân vội vàng nói, phát tay một cái ý bảo Thu Thu cùng Trừ Trừ đi nhanh một chút.

Thu Thu cùng Trừ Trừ chấp tay cáo từ, đáp pháp kiếm chậm rãi rời đi. Tô Y Nhân điều khiển phượng hoàng vũ y, đi theo người làm ngự kiếm phi hành hướng vườn Thiên Thảo bay đi.

ắt c>

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111

Ở dưới sự hướng dẫn của người làm đang ngự kiếm phi hành, Tô Y Nhân chậm rãi bay đến phía trên một tòa vườn cực lớn ở phía nam của đảo.

Nơi này thiên địa linh khí rất là dày đặc, nàng hít một hơi thật sâu, cảm thụ linh khí mát mẻ thông qua hô hấp, thông qua lỗ chân lông trên da thịt toàn thân tiến vào trong cơ thể thanh tẩy dơ bẩn trong thân thể.

"Tô cô nương, vườn Thiên Thảo là một trong những địa phương linh khí tập trung nhất trên toàn đảo."

Người hầu trung niên tự xưng đứng hàng thứ Ngũ Thập Tứ nói, "Chủ nhân nói không có thời gian, cô nương có thể từ từ đi lại, thưởng thức kỳ hoa dị thảo trong vườn Thiên Thảo." Cung kính vì Tô Y Nhân dẫn đường.

Mất nhìn xuống vườn Thiên Thảo chiếm cơ hồ vượt qua một phần ba diện tích đảo được một hồi, Tô Y Nhân chỉ một nơi hỏi, "Cây kia thật không lồ, có phải linh thụ hay không?" Từ nơi này nhìn sang cũng cảm thấy so nguyên hình của Tùng Nhân còn phải hùng vĩ hơn rất nhiều. Nếu như đứng ở phía dưới cây kia, nàng nói không chừng sẽ than thở: Oa, cây thế giới.

Âm Ngũ Thập Tứ gật đầu nói, "Tô cô nương, đó là Công Tôn thụ vạn năm, là bảy trăm năm trước từ chủ nhân bên ngoài đảo di dời tới được, tốn mười năm mới để cho cái gốc cây linh thụ này thích ứng khí hậu trên đảo, chủ động ngưng tụ thiên địa linh khí trên đảo."

Thương Vân đảo vốn chỉ là một tòa đảo có thiên địa linh khí bình thường, nhưng ở chủ nhân vĩ đại của bọn họ dùng thời gian dài tỉ mỉ cải tạo xuống, biến thành thánh địa linh tu số một số hai của Cửu châu đại lục.

Hắn được gọi là độc đế, hẳn có thể độc chiếm một phương đất đai, đây tuyệt đối là bởi vì hắn trí khôn vượt trội kiến thức trác tuyệt!

Tô Y Nhân bỗng dừng dang lên cảm giác tự hào: nhìn, đây chính là nam nhân của nàng. Mặc dù chuyển kiếp để cho cuộc đời này nàng có thể phải sau khi chết mới có thể gặp lại được thân nhân, nhưng nàng còn là muốn cảm tạ một cái tác giả biểu tỷ ban cho nàng một nam nhân tuy nhiều vấn đề nhưng nhất định sẽ trung thành sùng ái nàng.

"Chủ nhân, ta ở chỗ này, chủ nhân, ta ở chỗ này." Đột nhiên, một ý niệm non nớt hưng phấn truyền vào trong ý thức của nàng, nàng lập tức cúi đầu tìm kiếm, cũng dựa vào cảm giác đáp xuống bên một phiến rừng trúc trong vườn Thiên Thảo.

Nàng vừa hạ xuống, một con động vật nhỏ tròn vo màu trắng đen liền lăn ra từ trong rừng trúc, hướng nàng phát ra tiếng kêu vui sướng. Người đứng lên, một con chân trước của nó nắm cây trúc non, một con chân trước khác lôi kéo bắp chân của nàng, ngược mặt chớp ánh mắt thuần khiết nhìn nàng.

"Da Da, ngươi là tới nghênh đón ta sao? Ngươi cùng Hắc Bạch mẹ ngươi sẽ ngủ ở trong rừng trúc trong vườn Thiên Thảo sao?" Tô Y Nhân cao hứng

nói, khom lưng đem cái này tiểu tử khá nặng tay ôm vào trong ngực, phẩy roi lá trúc trên da lông nó, giống như trấn an mèo vuốt ve da lông của nó.

【Nhà, cây trúc ăn ngon. Mụ mụ nói, chủ nhân sẽ đến. Ta đang đợi. Ăn, chủ nhân, người ăn.】Gấu mèo con Da Da nha nha kêu, đem cây trúc non trong móng vuốt đưa hướng trên mặt Tô Y Nhân.

"Nga, Da Da, cảm ơn, nhưng là ta không ăn loại trúc này." Tô Y Nhân vội vàng tránh né. Nàng cùng nó ký khế ước chủ cùng linh sủng sau, cho dù tên tiểu tử này vẫn không thể nói chuyện, nàng cũng có thể biết ý tứ trong tiếng kêu của nó.

【Cái này ăn thật ngon, tại sao, các người, đều không ăn?】Da Da rất mê hoặc nhìn Tô Y Nhân.

"Cái này..... Bởi vì hàm răng Da Da so với chúng ta lợi hại hơn, có thể cắn được cây trúc." Lo lắng tâm linh nhỏ bé của nó bị thương tổn, Tô Y Nhân vội vàng trấn an nó như vậy.

Da Da nhất thời thật cao hứng, đặc biệt há mồm để cho Tô Y Nhân xem hàm răng nó.

Tô Y Nhân thấy đem nó dụ dỗ cao hứng, lại hỏi, "Mẹ người biết ta sẽ tới, cho nên người đang ở bên rừng trúc chờ đợi ta phải không?"

【Ân ân.】Da Da điểm cái đầu tròn trịa đáng yêu của nó một cái.

"Da Da của ta, người thật nghe lời nga." Nàng rất vui vẻ xoa xoa lỗ tai tròn lông đen thui lù mụt mà của nó.

"Tô cô nương, Hắc Bạch đại nhân cùng hải tử Da Da của nó sẽ ngủ ở trong phiến rừng trúc này. Hắc Bạch đại nhân bình thường phụ trách trông coi cỏ cây tinh quái biết hóa hình đi lại chung quanh." Âm Ngũ Thập Tứ đứng ở sau Tô Y Nhân nói.

"Ngũ Thập Tứ, vườn Thiên Thảo trồng đều là cỏ cây có linh tính sao? Có rất nhiều cỏ cây tinh quái có thể huyền hình?" Tô Y Nhân ngạc nhiên hỏi, ôm Da Da vừa đi vừa thưởng thức cảnh trí của vườn Thiên Thảo.

"Vườn Thiên Thảo trồng càng nhiều hơn còn là dược liệu trân quý giàu có linh khí nhưng còn không có sinh ra linh tính, chỉ có mười mấy cái cỏ cây tinh quái từ các nơi di dời tới." Âm Ngũ Thập Tứ hồi đáp, đi mau mấy bước, đi tới trước mặt Tô Y Nhân dẫn đường. Chủ nhân phân phó tận lực dẫn dắt nàng thưởng thức hoa cỏ vô hại, xinh đẹp, không nên để cho nàng nhìn thấy, tiếp xúc được cỏ độc hoa độc trồng trọt trong vườn.

"Thật xinh đẹp." Tô Y Nhân ca ngợi lần nữa. Hoa cỏ nàng biết cũng không nhiều, nhưng vẫn là có thể thưởng thức ra hoa cỏ xinh đẹp.

"Tô cô nương, có thực vật thích hoàn cảnh ẩm ướt ẩm áp, có thực vật thích hoàn cảnh khô ráo tối lạnh. Vườn Thiên Thảo phân chia thành mấy phần, mỗi một mảnh khu vực cũng chia ra dùng pháp trận phạm vi nhỏ điều chỉnh khí hậu." Âm Ngũ Thập Tứ vừa đi vừa giới thiệu vườn Thiên Thảo.

Tô Y Nhân tâm tình vui thích thưởng thức hoa cỏ hiếm thế mà người bình thường có thể cả đời cũng không có duyên nhìn thấy, cảm giác Da Da quá nặng tay, liền đem nó để xuống, để cho nó tự do chạy loạn.

Đi đi nàng từ từ cảm giác không được bình thường, nghi ngờ nói, "Ngũ Thập Tứ, ta mới vừa rồi còn cảm giác được cỏ cây phát ra khí yên lặng bình thản, nhưng đến nơi này cũng cảm giác được một cỗ không khí âm trầm kinh khủng đây?"

Nhìn từ góc độ này, nàng cũng thấy phòng ốc xây dựng ở sau rừng cây nhỏ.

"Tô cô nương, đến Dược cung rồi." Âm Ngũ Thập Tứ rất bình tĩnh hồi đáp, "Dược cung là địa phương đem dược liệu mới thu được rửa sạch, phơi khô, cất, mài. Cỏ cây vườn Thiên Thảo mặc dù đại đa số chẳng qua là thực vật hòa hợp linh khí dùng làm thuốc, nhưng ít nhiều gì có thể cảm ứng nguy cơ."

"Nga." Tô Y Nhân gật đầu một cái. Cỏ cây cho dù thiếu hụt linh trí, cũng sợ từ vong.

Cỏ cây không có linh trí giàu có linh khí như thế nào đi nữa cũng chỉ là cỏ cây.

Tô Y Nhân nhẹ quét cảm giác xuống thấp cùng buồn bực trong lòng bởi vì không khí chung quanh mà sinh ra, bước nhanh đi hướng Dược cung. Nàng ở chỗ này cọ xát không sai biệt lắm có nửa giờ, hy vọng Âm Ngọc Phong cùng Tiết thần y sẽ không chờ phải không nhận được.

Sau rừng cây thấp lùn có mười mấy nóc nhà, rất nhiều nhà trước sau cũng giữ lại mảng lớn nơi chốn rộng rãi. Những khoảng trống này có nơi còn để biển trúc, phía trên phơi rễ cây thực vật cắt thành đoạn, có trên đất trồng giá trúc dựng đứng, bên trên treo thảo dược.

Mấy người làm mặc quần áo màu xám tro ở trên không trên đất bận rộn, thấy Tô Y Nhân đến, xa xa khom người thi lễ.

"Bọn họ là người bình thường trên đảo, đời đời đại đại phục vụ tu sĩ trên đảo."

Âm Ngũ Thập Tứ rất đậm mạc nói, "Những thứ này là dược nô, đặc biệt phụ trách bước đầu sửa sang lại dược liệu."

Tu sĩ dù sao muốn tốn rất nhiều thời gian tu luyện, Âm Ngọc Phong không thể nào thật đem người làm tu sĩ coi như người làm bình thường mà sai sử, cho nên trên đảo nuôi không ít người bình thường.

Thỏ không ăn cỏ bên ổ, tu sĩ trên đảo cực ít chơi đùa cư dân bình thường trên đảo. Thương Vân đảo là đảo thần tiên, cuộc sống ưu việt, không có đói bụng chiến tranh, có bệnh đau thình thoảng sẽ còn lấy được trị liệu của các tiên nhân, quanh năm cuộc sống ở địa phương tràn đầy linh khí, trong đám

con cháu đời sau còn có thể sẽ xuất hiện tiên nhân, cho nên cư dân bình thường sống ở trên Thương Vân đảo rất thỏa mãn, căn bản cũng không có ý tưởng thoát đi Thương Vân đảo.

"Chủ nhân bọn họ ở bên kia." Hắn chỉ một tòa tiểu viện thanh nhã có xây tường rào nói.

Tô Y Nhân đi theo hắn xuyên qua khu làm việc của đám được nô, đi hướng tiểu viện có cổng lớn rộng mở, bên trong có xây vườn hoa nhỏ kia.

"Oa ~ không muốn, ta không muốn chết....." Đột nhiên, tiếng một đứa bé con gào thảm thê lương truyền ra tiểu viện.

Tại sao có thể có thanh âm trẻ con, chẳng lẽ Âm Ngọc Phong cầm trẻ con làm thí nghiệm độc dược?

Trong lòng biết Âm Ngọc Phong không phải là người tốt, Tô Y Nhân không chút nghĩ ngợi, thân thể đột nhiên hóa thành một cái ánh sáng hồng bắn vào tiểu viện.

Thật là nhanh, hoàn toàn không hợp với thân phận tứ phẩm tu sĩ của nàng!

Trong con ngươi Âm Ngũ Thập Tứ đi dẫn đường ở phía trước con ngươi sáng co rút lại, không dám chắn chờ chạy hướng tiểu viện.

"Nha nha y nha." Gấu mèo con Da Da bị bỏ xuống lần nữa hừ hừ tức tức chạy hướng tiểu viện.

Tô Y Nhân theo tiếng kêu thảm thiết của đứa trẻ xông vào một gian sương phòng, chỉ thấy một trẻ nít trắng mập thân thể trần truồng ở trong ngực Âm Tam liễu mạng giấy giữa.

Âm Tam áp chế trẻ nít giấy giữa, đem cánh tay trắng nõn của nó kéo ra. Âm Tứ mà nàng chỉ gặp qua một lần cầm chùy thủ sắc bên đang bỏ về phía cánh tay kia. Nhìn tình huống, bọn họ là muốn chặt xuống cánh tay của trẻ nít kia.

Quá tàn nhẫn!

Nàng cực kỳ giận dữ, chợt nhào tới, bàn tay hóa đao mạnh chụp cổ tay cầm chùy thủ của Âm Tứ, ngay sau đó lại hướng hai cánh tay của Âm Tam hung hăng vỗ xuống, đem trẻ nít trong tay hắn đoạt lấy tới, thật nhanh lui đến cửa phòng.

Âm Tứ đang cầm chùy thủ cảm giác thân ảnh màu đỏ chợt lóe trước mắt, đồng thời cổ tay mình truyền tới đau nhức, không khỏi để rơi chùy thủ.

Âm Tam còn không có phản ứng kịp, hai cánh tay liền đau nhức không ngừng. Cánh tay buông lỏng trong tay không còn, chờ hắn ổn định tâm thần nhìn, chỉ thấy Tô Y Nhân ôm trẻ nít vẫn còn ở kêu gào đứng ở cửa phòng, mặt chán ghét nhìn bọn họ. Hắn lập tức biết, mới vừa rồi trong nháy mắt đó, cái nữ tu sĩ cô quái này lại bộc phát tốc độ thần kỳ của nàng.

"Các ngươi thật không có nhân tính, ngay cả trẻ nít nhỏ cũng xuống tay được!" Nàng hướng Âm Ngọc Phong đang đứng ở một bên quan sát giận dữ hét. Nếu hắn tại chỗ, mệnh lệnh này đương nhiên là hắn hạ. Nàng thương hắn, nhưng nàng như cũ chán ghét hắn tàn nhẫn ác độc.

Thê tử tương lai của chủ nhân? Thật là to gan!

Âm Tứ kinh hãi nhìn Tô Y Nhân. Hắn trong nháy mắt nghĩ đến, nếu như nàng cầm đao thọt chỗ yếu hại của hắn, hắn có thể trốn được sao?

Tránh không khỏi, sẽ chết ở dưới tay nàng!

Thân thể hắn đột nhiên căng thẳng đứng lên.

Âm Ngọc Phong quan sát toàn bộ quá trình rất bình tĩnh giải thích, "Y Nhân, ngươi cứu không phải là người." Lại gặp được nàng đột nhiên bộc phát tốc độ cao rồi. Nếu như có thể để cho nàng hoàn toàn nắm giữ cái lực lượng thần kỳ này, nàng cho dù linh lực tu vi thấp cũng không ai dám coi thường nàng.

Tiết thân y cùng hắn đứng chung một chỗ con mắt trùng ngây ngô duy trì động tác vuốt râu, trong miệng lầm bầm lầu bầu, "Đây chính là đệ tử thân truyền của Thanh Nguyên tiên quân? Quả nhiên cùng người khác bất đồng, quả nhiên cùng người khác bất đồng."

Không phải là người?

Tô Y Nhân vội vàng hai tay nâng trẻ nít nhỏ, đem nó giơ ngang lên tra xét.

Cái tiểu bảo bảo trống trơn này thoát nhìn khoảng bảy tám tháng, tóc dùng dây buộc màu hồng ghim đuôi sam nhỏ, da thịt trắng nõn, tán ra vị đắng nhàn nhạt, ánh mắt đen linh lợi cái miệng nhỏ nhắn môi đỏ búng, tứ chi mập phải giống như từng đoạn từng đoạn ngó sen.

Bảo bảo đáng yêu dường nào a, thật không biết trái tim những người này mọc thể nào đáng đáp, người người tâm địa sắt đá!

Không đúng, trẻ nít nhỏ không tới một tuổi làm sao sẽ gọi "Ta không muốn chết"? Nó hiểu từ vựng sao? Nó quả nhiên không phải là người!

"Cứu mạng, cứu cứu ta, ta không muốn chết. Cầu xin ngươi cứu cứu ta." Tiểu bảo bảo trắng trắng mập mập tuyệt vọng cầu khẩn, thanh âm non nớt thanh thúy, ánh mắt hiện đầy nước mắt ngưng mắt nhìn Tô Y Nhân.

Hai hàng nước mắt chậm rãi lướt qua gò má trắng nõn ngưng kết thành bọt nước màu vàng nhạt, mắt thấy muốn từ cằm nhỏ xuống, thì có một lọ thuốc màu trắng xuất hiện ở chỗ cằm nó, tiếp lấy nước mắt màu vàng nhạt.

Bảo bảo a, người nào nhẫn tâm tổn thương nó? Cho dù nó không phải là người.

Tình yêu bẩm sinh của một loại phái nữ đột nhiên bộc phát, Tô Y Nhân đau lòng đem nó ôm ôm vào trong ngực, dứt khoát nói, "Bảo bảo, ta sẽ không để cho bọn họ tổn thương ngươi."

"Y Nhân. Nó là nhân sâm tinh, chúng ta bây giờ cần nhân sâm phẩm chất cao vào thuốc." Âm Ngọc Phong nói, rất lãnh đạm chờ đợi Tô Y Nhân phản ứng.

"Con nít nhân sâm?"

Tô Y Nhân vui mừng kêu lên, không dám tin ôm bảo bảo nhìn chung quanh, sau đó dứt khoát nói, "Âm Ngọc Phong, ta nghe người đời trước nói, nếu như một đôi vợ chồng nhiều năm không có hài tử, thu nuôi một hài tử sẽ có vận khí tốt, rất nhanh có con của mình. "nàng bây giờ không bỏ được nó bị Âm Ngọc Phong tổn thương.

Tiết thân y không biết từ mục đích gì, vội vàng hưởng ứng nói, "Rất nhiều địa phương dân gian đều có cách nói này."

Lấy được thân y ủng hộ, lòng can đảm của Tô Y Nhân lập tức tăng nhiều, giọng lên nhân sâm tinh nói, "Ta muốn thu nuôi nó làm con trai." Âm Ngọc Phong sẽ yêu ai yêu cả tông chi, không làm thương hại cái bảo bảo đáng yêu này đi?

Mọi người trợn mắt hốc mồm, Âm Ngọc Phong không nói nhắm mắt lại. Hắn thở dài thật sâu, mở mắt nói, "Nhân sâm tinh này đã mọc hơn bảy ngàn năm, so tổ tông tổ tông của ta lần người còn lâu hơn."

"Ta bất kể, ta thích nó làm con trai ta. Các người muốn dùng nhân sâm vào thuốc, đi ngay đào những nhân sâm khác. Ta ở lúc đi trên đường thấy được ruộng nhân sâm, nơi đó mọc rất nhiều nhân sâm."

Tô Y Nhân ngang ngạnh nói, "Ta muốn ngày ngày nhìn cái con nít nhân sâm này, tương lai sinh một hài tử trắng trắng mập mập giống như nó."

Bọn họ mấy người này mục đích rất rõ ràng, luyện chế xuân ky hồi sinh thang.

1

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duối Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112

Quyết định của Tô Y Nhân để cho mọi người rất khiếp sợ, Âm Ngọc Phong cũng cảm thấy dở khóc dở cười. Hắn nhìn nói: "Y Nhân, người là người, tại sao có thể thu nuôi một cỏ cây tinh quái làm con trai? Đừng để cho người ta chê cười. Nhân sâm này tinh linh khí dư thừa, được hiệu không phải là nhân sâm ngàn năm có thể so sánh, ta muốn dùng nó vào thuốc."

Con nít nhân sâm bảy ngàn tuổi rất rõ ràng có thể hiểu được ý tứ người khác, lập tức tuyệt vọng khóc rống nói, "Oa ~ cứu mạng a..... Ta không muốn chết, oa..... mẹ cứu mạng a, ta không muốn cắt thành mảnh, không nên bị nấu thành thuốc dán. Oa ~"

Nước mắt màu vàng nhạt từng viên từng viên lớn xông ra hốc mắt, cuối cùng nhỏ xuống ở trong lọ thuốc bạch từ mà Âm Tam bùng.

"Không, người không thể làm như vậy!" Tô Y Nhân khẩn trương nói, "Nó đã có linh trí, coi như là cái thân thể độc lập, không thể lại bị sử dụng làm dược liệu. Âm Ngọc Phong, ta giống như không có thể nào cầu xin người, ta bây giờ cầu xin người bỏ qua cho cái bảo bảo này."

Dược liệu chế biến xuân ky hồi sinh thang phẩm chất càng tốt được hiệu càng tốt, Âm Tử bởi vì xuân ky hồi sinh thang lần nữa cao hứng có thân xương thịt của mình rất muốn nói chuyện, nhưng bị Âm Tam ám hiệu qua, hắn không thể làm gì khác hơn là cái gì cũng không nói.

"Y Nhân, ta không có nói đưa toàn thân cái nhân sâm tinh này vào thuốc." Âm Ngọc Phong bắt đầu dĩ giải thích, "Ta chỉ cần cắt chút xuống. Nhân sâm tinh này đã hơn bảy ngàn năm, cắt một chút xuống sẽ không cần mạng của nó." Chẳng qua là sẽ tổn hại bản thể cùng tinh nguyên.

Con nít nhân sâm không hề gào khóc đến rơi nước mắt nữa, hắn lạnh lùng đối với nó nói, "Nhìn trên mặt người cố gắng không ít dịch tinh túy nhân sâm đi ra, lần này không cắt bản thể nhân sâm của người nữa, thay đổi trở về nguyên hình, để cho ta cắt nhiều điểm râu nhân sâm."

Nước mắt chảy xuống của con nít nhân sâm biến ảo thành hình người chính là tinh túy trong sinh mạng của nó. Trước kia hắn đe dọa nó thế nào, nó cũng chỉ rơi một hai giọt, hôm nay nhờ phúc của Y Nhân, lập tức thu tập được bảy tám giọt.

Con nít nhân sâm nghe vậy lập tức cả người dâng lên linh quang màu xanh lá cây, thân thể biến hình, biến thành một cây nhân sâm có hình người có đầu có mặt có tứ chi.

Chủ cây của nó màu vàng nhạt, có dài như cánh tay nhi đồng, phần trên là một đám lá cây nhân sâm xanh biếc, phần giữa cùng phần dưới bắt đầu sinh trưởng nhánh cây, trên nhánh cây giương vô số sợi râu màu nâu lại dài lại mảnh.

Âm Tử lo lắng Âm Ngọc Phong đổi lời nói, cầm lên chủy thủ lập tức tiến lên, cắt hướng những thứ râu kia, trong nháy mắt cắt xuống một xấp đầy.

"Đau quá đau quá đau quá." Nhân sâm thét lên, trên nóc lá cây loạn run rẩy, ngũ quan cùng tứ chi tương tự đứa trẻ không ngừng co quắp.

Trong tay giờ một cây nhân sâm biết gãy dựa biết thét, Tô Y Nhân mới vừa nhận nó làm con trai cảm thấy rất lúng túng.

"Y Nhân, người đem nó để xuống, nó sẽ tự mình chui vào trong đất tu dưỡng." Âm Ngọc Phong vì nàng giải vây nói, "Chuyện nơi đây Âm Tam Âm Tử sẽ xử lý, người theo ta cùng thần y đi cách vách ngồi một chút."

Lúc này, nhân sâm lại thay đổi trở về hình thái con nít, đáng thương nhìn Tô Y Nhân. Thân thể nó còn tốt, nhưng trên mặt hoàn toàn mất đi đỏ thắm, ánh mắt mờ đi rất nhiều, nghĩ đến cắt râu cây cũng đã thương không ít nguyên khí của nó.

"Âm Ngọc Phong, nó quá đáng thương, nếu không, người lấy điểm dinh dưỡng cho nó bồi bổ?" Tô Y Nhân nói, cẩn thận đem con nít nhân sâm để dưới đất.

Cho nhân sâm bổ dinh dưỡng? Bản thân nhân sâm chính là được liệu dinh dưỡng người khác có được hay không?

Biết quan niệm của Tô Y Nhân cùng người nơi này bất đồng, Âm Ngọc Phong vuốt cằm nói, "Ta sẽ để người làm nhiều thi mậ cho hần."

Ý bảo Tô Y Nhân cùng hần và Tiết thần y đi đến sương phòng cách vách.

Tô Y Nhân không thể làm gì khác hơn là trấn an một chút nhân sâm con nít đứng ở trước mặt mình đang ngược đầu nhìn mình, "Nhanh lên một chút trở về tu dưỡng thân thể, sau này ta sẽ đi xem người."

Con nít nhân sâm giọng non nớt hỏi, "Người sẽ một mực bảo vệ ta như vậy sao?"

"Người đã là cái sinh mạng có trí khôn rồi, ta sẽ dốc hết khả năng ta có thể để bảo vệ người." Tô Y Nhân cam kết, bởi vì nàng không dám đem lời nói tuyệt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của con nít nhân sâm lộ ra nụ cười ngây thơ, ngọt ngào kêu lên, "Mụ mụ."

Ách.....

Tô Y Nhân mặt cũng quần đỏ. Nàng còn chưa kết hôn còn không có hài tử, cứ như vậy thu nuôi một cô cây tình quái lớn hơn mình hơn bảy ngàn tuổi làm con nuôi rồi.

Phát hiện Âm Tam Âm Tử cùng với những người làm khác trong phòng cũng ánh mắt cổ quái nhìn mình, nàng hàm hồ đáp một tiếng, vội vã đi theo Âm Ngọc Phong đi ra cửa phòng.

【Chủ nhân, tốc độ người thật là nhanh.】Da Da chậm rề rề bò đi vào, bắt mắt oán trách đứng lên. Từ lúc nó có ý thức, gấu mèo Hắc Bạch liền cảnh cáo nó: Được cung trọng địa không cho chạy loạn. Cho nên nó chạy vào trong cửa viện này cũng chậm chậm bò.

"Da Da, ta đây là quá gấp, lần sau ta chạy chậm một chút." Tô Y Nhân nói, khom lưng xoa xoa đầu tròn của nó, mang theo nó đuổi theo Âm Ngọc Phong.

Âm Ngọc Phong vừa đi vừa lạnh lùng nói nhỏ, "Y Nhân, ta tuyệt không thừa nhận nhân sâm tinh kia là con ta." Cái này quá mất mặt.

"Không ai dám muốn người thừa nhận." Tô Y Nhân nói lầm bầm, "Chỉ cần người không phủ nhận là được." Độc đế, Thương Vân đảo chủ, chỉ cần hần không phủ nhận, thì đồng nghĩa với đem con nít nhân sâm nhét vào dưới cánh chim.

"Hừ." Âm Ngọc Phong nặng nề hừ ra tiếng tới.

Sương phòng cách vách được phòng là một gian phòng nghỉ ngơi, bên trong bố trí thanh nhã thư thích bày đầy sách vở.

"Y Nhân, nằm trên đó, để cho Tiết thần y cẩn thận bắt mạch cho người." Âm Ngọc Phong nói, Âm Nhị Thập Nhất phục vụ gần người của hần ân cần mang cái băng đặt ở bên ghế nằm, sau đó nhanh chóng lui đến bên ngoài phòng.

Tô Y Nhân then thùng nằm đến trên ghế nằm, cánh tay đặt ở trên tay vịn của ghế nằm. Linh sủng Da Da thật biết điều ngồi vào bên góc, ánh mắt nháy nháy nhìn mọi người.

Tiết thần y từ đầu tới đuôi cũng mang mỉm cười hòa ái. Hần ngồi vào trên ghế tròn bên ghế nằm, ngón tay ấm áp đặt ở trên mạch tay của Tô Y Nhân,

khép hờ cặp mắt ngưng thần bắt mạch.

Hồi lâu, hần lại muốn Tô Y Nhân đem một cái tay khác cho hần bắt mạch.

Chẳng lẽ thân thể này thật lưu lại vết thương ả?

Tô Y Nhân cùng Âm Ngọc Phong cũng lo lắng.

Tiết thần y bắt mạch rất lâu, thỉnh thoảng cau mày thỉnh thoảng gật đầu thỉnh thoảng lắc đầu.

Âm Ngọc Phong thấy lông mày cau lại, trong mắt thâm thúy âm lãnh lộ ra một tia sát khí: Cái lão đầu nát này có được hay không? Không được, giết chết!

Lại một lát sau, Tiết thần y rút cục mở miệng nói, "Âm đảo chủ, thân thể Tô cô nương rất khỏe mạnh, chẳng qua là....."

Lão đầu này nói chuyện áp a áp ứng làm gì!

Chịu đựng tức giận trong lòng, Âm Ngọc Phong giọng nói bình tĩnh hỏi, "Thân thể nàng rất bình thường, như vậy còn có cái vấn đề gì?"

"Mạch nàng mơ hồ lui tới lưu loát, ứng chỉ viên hoạt, như châu cút ngọc mâm chi trạng*." Tiết thần y vuốt râu bạc trắng giảng giải.

"Đây là trọt mạch chi tương." Âm Ngọc Phong nghi ngờ nói, "Nàng gần nhất ăn uống bình thường, khí huyết đầy đủ, hần mạch trọt mà hòa hoãn. Thần y nếu nói nàng mơ hồ có trọt mạch chi tương, liền mở điểm thuốc cho nàng ăn bổ một trận."

Tô Y Nhân hoàn toàn là mù y nghe mà đầu óc mơ hồ, hướng Âm Ngọc Phong đầu đi ánh mắt cầu dạy.

Âm Ngọc Phong đem Tiết thần y kéo đến bên trên, mình ngồi vào trên ghế ngồi tròn vì Tô Y Nhân bắt mạch lần nữa. Bởi vì thần y nói như vậy, hần đặc biệt chú ý trọt mạch chi tương của nàng, phát hiện trọt mạch như có như không, thật không thể khẳng định.

"Cô gái trẻ tuổi thân thể khỏe mạnh lại nuôi rất khá, lại còn hiện ra trọt mạch chi tương, người nói tại sao?" Tiết thần y bị vô lễ "xách" qua một bên hỏi ngược lại dẫn dắt Âm Ngọc Phong.

Rất ít bắt mạch cho cô gái, Âm Ngọc Phong cố gắng nhớ lại y thuật về mạch tượng, trên mặt thanh gầy nghiêm nghị từ từ lộ ra biểu lộ không dám tin. Hần vội vàng hỏi, "Đây là hi mạch?"

"Là mơ hồ có trọt mạch chi tương." Tiết thần y trầm không cảm kỵ nói, "Các người ở mười ngày trước có phải ân ái qua hay không?"

Mười ba mười bốn ngày trước ở Vạn Thịnh vương phủ, bọn họ đã làm hai lần.

Mặt Tô Y Nhân dâng lên đỏ bừng, không dám nhìn Âm Ngọc Phong cùng Tiết thần y. Âm Ngọc Phong là lộ ra vẻ mừng rỡ như điên. Hần phải người tìm kiếm xuân kỳ hồi sinh thang, bắt cóc Tiết thần y cùng một nhà Mộng Thạch Sơn chân nhân, tất cả đều là vì có thể để cho Y Nhân mang thai, không nghĩ tới hần nghèo giảng cơ hai tháng, Y Nhân đã mang bầu.

"Khụ khụ." Thấy mỗi người bọn họ lâm vào trong vui sướng, Tiết thần y không thể không đánh vỡ vui sướng của bọn họ, nhắc nhở, "Âm đảo chủ, mạch tượng Tô cô nương chẳng qua là mơ hồ có trọt mạch chi tương, vẫn không thể hoàn toàn xác định."

Bởi vì thời gian mang thai quá ngắn, coi như lang trung đại phu tính với bắt mạch đều không thể phát giác ra được.

Âm Ngọc Phong rút cuộc là bát phẩm tu sĩ định lực thâm hậu, hần rất nhanh bình tĩnh lại, dò hỏi, "Người cần bao lâu mới có thể xác định một nữ nhân mang thai?" Mới vừa rồi có sự so sánh này, hần thừa nhận công phu chẩn mạch của thần y so với mình mạnh một chút.

"Ta ít nhất phải hai mươi ngày trở lên mới có thể hoàn toàn xác định." Tiết thần y nói, "Trong lúc nữ nhân tọa thai, không thích hợp mừng rỡ giận dữ, không thích hợp tổn hao tâm thần, không thích hợp chuyện trong phòng."

"Động tác kịch liệt lúc Tô cô nương mới vừa vào Dược phòng. Trong lúc tọa thai cùng mang thai tuyệt đối không thể lại có!" Hần nhắc nhở. Lúc trước động tác của Tô cô nương mau không thể tin nổi, hoàn toàn vượt qua cực hạn của thân thể con người.

Âm Ngọc Phong lập tức gật đầu, hoàn toàn quên tôn ti cùng bối phận, đối với dặn dò của Tiết thần y rửa tai lắng nghe.

"Y Nhân, người đi dạo vườn Thiên Thảo một hồi, có muốn ở chỗ này ngủ tạm một hồi hay không? Ta phái người đem Lam Vân mang tới phục vụ người." Hần nóng bỏng nhìn Tô Y Nhân nói, phảng phất nàng trong lúc bất chợt biến thành con nít sứ, vừa đứng sẽ bẽ mặt.

Một nữ tu sĩ tập võ đi dạo vườn sẽ mệt mỏi? Hần quá khẩn trương!

Tô Y Nhân lắc đầu một cái, muốn ngồi dậy, Âm Ngọc Phong vội vàng đỡ nàng ngồi xong.

"Vườn Thiên Thảo ta đi dạo một hồi. Nơi này mùi thuốc quá đậm, người cùng thần y tiếp tục chuyện của các người đi, ta phải về Nhã Tâm các." Tô Y Nhân nói. Nhã Tâm các ở vào cách vách tâm cung của Âm Ngọc Phong, là Âm Ngọc Phong đặc biệt rút ra làm khu hoạt động ban ngày cho nàng.

"Ta đưa ngươi trở về." Âm Ngọc Phong nói, ân cần đỡ nàng đứng dậy.

Tô Y Nhân một con vạch đen, thấp giọng kêu lên, "Âm Ngọc Phong, Tiết thần y đều nói, ta chẳng qua là nghi có mang thai, cũng không có mang thai thật, ngươi đừng cẩn thận như vậy có được hay không? Làm cho ta cũng khản trương."

Hắn như vậy nơi nào còn có cái gì uy phong của độc đế, đảo chủ? Hắn một người hiểu y thuật cũng khản trương như vậy, nàng cái thiếu nữ không có trường bối phải nữ chỉ điểm này chẳng phải là muốn khản trương chết?

"Nghĩ ngờ chính là rất có thể!"

Âm Ngọc Phong rất kiên trì, phân phó Âm Nhị Thập Nhất đứng phục vụ bên ngoài phòng, "Nói cho Âm Tam Âm Tứ, chuyện nơi đây có bọn họ tạm thời phụ trách."

Quay đầu đối với Tiết thần y nói, "Mộng Thạch Sơn chân nhân cùng thân thể tiểu nhi tử của hắn, thì có ngươi tới làm thí nghiệm."

Tiết thần y ánh mắt sáng lên, cười tủm tỉm nói, "Trần phẩm trong kho thuốc của ngươi đảm nhiệm ta dùng?"

"Được." Vào giờ phút này, Âm Ngọc Phong căn bản cũng không có tâm tình cùng hắn so đo những thứ này, huống chi hắn đã quyết định chủ ý, muốn đem vị thần y này một mực giữ ở trên Thương Vân đảo, cho đến hắn tuổi thọ chung kết.

Âm Ngọc Phong ôm ái nữ ở Tô Y Nhân, đi ra sương phòng liền chậm rãi bay tới không trung, sau đó hướng chủ cung chậm rãi bay đi. Đại khái đây là một lần duy nhất từ khi hắn học được phi hành, tốc độ phi hành chậm nhất ôn nhất.

Âm Nhị Thập Nhất vội vàng lĩnh mệnh, lặng yên không một tiếng động đi tới cách vách chuyển đạt chủ nhân ra lệnh, dĩ nhiên, hắn đồng thời không quên đem tin tức tốt chủ nhân có thể phải có tiểu chủ nhân nói cho Âm Tam Âm Tứ.

Tô cô nương mang thai, chủ nhân còn cần xuân ky hồi sinh thang sao? Không có xuân ky hồi sinh thang sau khi điều chỉnh, hy vọng muốn thân xương thịt của mình lại muốn tan vỡ.

Sắc mặt của Âm Tứ nhất thời rất khó coi.

"A a a, chúng ta tiếp tục chế thuốc, tranh thủ hôm nay đem dược liệu phối hợp toàn bộ, bắt đầu từ ngày mai luyện chế xuân ky hồi sinh thang sau khi điều chỉnh."

Tiết thần y từ phòng nghỉ ngơi cách vách chuyển tới đây, cười ha hả nói, "Âm Tam Âm Tứ, chủ nhân nhà ngươi đáp ứng để cho ta tùy thời lấy dùng tất cả dược liệu trong kho thuốc, vườn Thiên Thảo rồi."

Âm Tứ vừa nghe, sắc mặt lại trở nên đẹp mắt nhiều.

(*): Tha thứ mình không hiểu bắt mạch của Trung y. T^T

ue}Pi

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duối Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 113

Bên trong Nhĩ Tâm các, Tô Y Nhân bị Âm Ngọc Phong cưỡng bách nằm đến trên giường. Bản thân của hắn là ở trước giường đi tới đi lui, giống như đang suy tư vấn đề vô cùng trọng yếu.

"Ngọc Phong, ta thật không có địa phương nào không thoải mái, ngươi đừng để cho ta nằm." Tô Y Nhân làm bầm oán trách nói. Nhưng là Lam Văn các nàng đang hầu hạ trong phòng ngủ ở bên trong Nhĩ Tâm các, nàng nếu như không phục tùng, Âm Ngọc Phong sẽ không hung nàng, chẳng qua là sẽ nghiêm nghị trách phạt Lam Văn các nàng.

"Không được, Tiết thần y nói ngươi có thể đang tọa thai, là phải cẩn thận."

Âm Ngọc Phong có chút kích động nói, "Ngày mai, không, ta lập tức phái người đi trấn trên Đại Minh ven hồ bắt một nhóm bà đỡ tới. Các nàng đặc biệt trợ giúp phụ nữ có thai sinh nở, hẳn so Tiết thần y tinh thông chuyện của phương diện này hơn." Nói xong, vừa muốn đi ra gọi người.

Tô Y Nhân cảm giác buồn cười, nhìn hắn muốn đi ra ngoài kêu người liền không nhìn được, kêu lên, "Ngươi trở lại cho ta! Ta còn không có mang thai ngươi cứ khản trương như vậy, ta nếu là thật mang thai ngươi chẳng phải là muốn khản trương phải ngắt đi?" Hắn cái người này hơn trăm ngàn năm tháng

chẳng lẽ là vượt qua vô ích? Tỉnh táo tất cả đều chạy đi đâu.

"Ta sẽ an tĩnh nằm ở nơi này nghỉ ngơi một hồi. Người làm chuyện của người đi, trước cơm tối chớ trở lại." Nàng ra lệnh.

Âm Ngọc Phong cũng phát hiện mình mất đi tỉnh táo ngày xưa, suy nghĩ một chút gật đầu nói, "Ta đi đằng trước làm việc, người cho ta nằm trên giường nhiều nghỉ ngơi, bữa trưa để cho Lam Vân các nàng giúp người."

Sau đó, hần biểu lộ rất nghiêm túc dặn dò, "Không cho linh tu không cho luyện tập pháp thuật, tránh cho linh lực vận hành kinh mạch không cẩn thận đã thương thai nhi; không cho luyện kiếm, không cho chạy không cho nhảy không cho bay, không cho ăn đồ lạnh không cho....."

Tô Y Nhân im lặng hướng về phía hần mắt tròn trắng. Toàn bộ dựa theo hần dặn dò đi làm, không tới ba ngày thân thể nàng liền nuôi hồng.

"Được rồi được rồi, ta biết. Người đi nhanh một chút, ta muốn nghỉ ngơi, người đừng nhiều ta." Nàng không thể làm gì khác hơn là nói đối phó.

Âm Ngọc Phong suy nghĩ mình còn có thật là nhiều chuyện phải làm, nghiêm nghị phân phó Lam Vân bốn cung nữ các nàng vừa thông suốt sau mới rời đi Nhĩ Tâm các.

Hần vừa đi, Tô Y Nhân sẽ phải xuống giường, Lam Vân vội vàng ngăn lại, nói, "Đạo chủ đại nhân phân phó....."

"Ta biết." Tô Y Nhân cười nói, "Hoàng hậu nương nương của các người năm đó mang thai hoàng tử cũng là như vậy? Hần muốn đem ta làm heo mẹ nuôi! Nuôi đến thời điểm sinh nở, ta đại khái đã mập phải không thể động."

Nàng bảo đảm nói, "Chuyện này có ta chịu trách nhiệm, các người đừng sợ." Nàng bây giờ cũng chỉ là nghi ngờ mang thai, cũng không phải là thật mang thai.

Lam Vân cũng biết Âm đạo chủ là trong lúc nhất thời phản ứng hơi quá, mềm mại gật đầu nói, "Cô nương hành động phải cẩn thận, xin đừng làm cho bọn nô tỳ quá khổ sở." Vì Tô Y Nhân phủ thêm một món áo khoác, đỡ nàng xuống giường.

Âm Ngọc Phong bây giờ căn bản không có tâm tư quản chuyện của xuân kỳ hồi sinh thang cùng cha con Mộng Thạch Sơn chân nhân, hần vội vàng hy vọng thời gian đi nhanh lên một chút, để cho hỉ mạch của Tô Y Nhân rõ ràng hơn.

Mang thai là thành hôn. Bất kể nàng bây giờ mang thai còn là chờ hần dùng xuân kỳ hồi sinh thang sau mang thai, chuyện thành thân hần muốn bắt tay chuẩn bị.

"Người đâu, đem Âm Nhị gọi tới." Hần bay đến lầu Vạn Thư trong Vạn Linh cung, ra lệnh người làm quản lý thư lâu giúp hần tra tìm tục cưới hỏi ở các nơi Cửu châu đại lục, bởi vì hần cho tới bây giờ không chú ý phương diện này, người làm dưới tay cũng căn bản là đại nam nhân, trong Vạn Thư lâu cư nhiên không có một loại sách này.

Âm Nhị mới bị bỏ nhiệm biết được chủ nhân đang gọi hần, lập tức thả xuống hết thấy sự vụ trong tay liền ngự kiếm phi hành đến Vạn Thư lâu, bái kiến chủ nhân.

"Âm Nhị, lập tức phái người thu tập tài liệu hôn lễ lễ nghi của các giai tầng trên Vĩnh Thái, cho ta bắt một nhóm tú nương, may vá, công tợ làm đồ trang sức đeo tay thủ nghệ tinh xảo đến Vạn Thịnh vương phủ, đồng thời mua nhóm lớn vải vóc, châu báu ngọc khí tốt nhất hiện giờ." Âm Ngọc Phong ra lệnh.

Trên đảo cũng có phó phụ đặc biệt phụ trách làm xiêm áo, nhưng thủ nghệ các nàng tuyệt đối không so được với tú nương chuyên may vá. Hần và một ít người làm sắp xếp thứ tự cao đều là chạy đến bên ngoài đảo, tìm danh gia đo đạc sau nhóm lượng định chế. Hần không có vật gì dùng cho nữ nhân, hần cho Y Nhân định chế một nhóm tới.

"Còn có, trực tiếp cho ta liên lạc hoàng đế Vĩnh Thái, gọi hần đưa hai ngự y tinh thông phụ khoa cùng hai bà đỡ kinh nghiệm phong phú cho ta." Hần lại ra lệnh. phụ khoa ngự y cùng bà đỡ trong hoàng cung phải là tốt nhất Vĩnh Thái đế quốc.

Âm Nhị lập tức biết mình phải làm gì rồi, lập tức a dua nói, "Chủ nhân yên tâm, tiểu nhân nhất định giúp ngài làm được thỏa đáng."

Chức trách của Âm Nhị trên Thương Vân đảo chính là hiệp trợ đạo chủ quản lý hết thấy sự vụ bên trong lẫn bên ngoài đảo, cần là tuyệt đối trung thành cùng thủ đoạn quản lý cao minh. Hần chẳng qua là cái nhĩ phẩm tu sĩ, trước mặt linh tu ở trạng thái dừng lại, nhưng chỉ cần hần quản lý tốt trong ngoài Thương Vân đảo, chủ nhân cho là hần rất hữu dụng, sẽ ban cho hần dùng linh nguyên đan do tinh nguyên yêu quý tinh quái luyện chế mà thành, giúp hần nhanh chóng lớn lên thành tam phẩm tu sĩ, sống thêm một hai trăm năm.

Sau khi Âm Nhị đi, Âm Ngọc Phong ngồi ở trong thư lâu, trong lòng có chút do dự, có muốn đem chuyện mình sắp thành thân thông báo thái di bà một cái hay không?

Suy nghĩ rất lâu, hần dứt khoát quyết định, không thông báo nàng. Thái di bà là tuyệt đối là nữ nhân bá đạo cuồng ngạo, nàng nếu là nhân rồi vô sự chạy tới làm bạn Y Nhân, Y Nhân người trẻ tuổi lại hơi có chút nhát gan sẽ bị nàng dạy phải hần khó có thể nắm trong tay.

Lúc bữa ăn tối, hần đứng lúc đi Nhĩ Tâm các của Y Nhân, lại thấy một tên người làm đứng ở cửa đại sảnh lầu một Nhĩ Tâm các. Trong đại sảnh chất một đồng lớn vải vóc sắc thái tươi đẹp, Lam Vân cùng hai tên cung nữ vẫn còn đầy nhiệt tình hướng Y Nhân biểu diễn những thứ vải vóc tươi đẹp này, một gã cung nữ khác ngồi ở tại chỗ bay châm đi tuyến.

"Chủ nhân." Phát hiện chủ nhân đến, người làm đứng ở cửa đại sảnh lập tức gặp người bái kiến.

"Chuyện gì xảy ra?" Âm Ngọc Phong hỏi, bước qua ngưỡng cửa đi vào đại sảnh. Hắn đã từng cho Lam Vân quyền lực tùy ý chọn lựa vài vóc cho Y Nhân may quần áo, nhưng không nghĩ tới Lam Vân các nàng là chọn lựa vài vóc như vậy.

"Chủ nhân, Lam Vân tìm tiểu nhân muốn thất vài, nói là tính toán làm mấy bộ tã trẻ nít cùng áo lót, thuận tiện thay Tô cô nương may mấy món bộ đồ mới, cho nên tiểu nhân lại tới." Tên người hầu này nói (Hắn rất muốn nói chúc mừng chủ nhân sắp có hài tử, nhưng chủ nhân không có tuyên bố, hắn sợ chụp nịnh bợ sai).

Âm Ngọc Phong khẽ gật đầu, ánh mắt quét về phía Tô Y Nhân, phát hiện năng khí sắc tinh thần cũng rất tốt, nhìn lại một chút đồng thất vài.

Công cụ mà người tu chân cất giữ vật phẩm không phải là phòng kho mà người bình thường nhận biết, mà là càn khôn trữ vật pháp khí (vật phẩm cất giữ ở trong trữ vật pháp khí mấy trăm năm mấy ngàn năm cũng sẽ không hư).

Thương Vân đảo trừ phần lớn cực phẩm linh thạch, pháp khí, dược liệu bị cất giữ trong giới chỉ của hắn, những vật tư như linh thạch, pháp khí, lương thực, bổ thất, gia cụ khác cũng phân môn biệt loại cất giữ ở trong từng cái càn khôn trữ vật pháp khí, từ người làm của hắn bảo quản. Tên người làm này là một trong những người làm đặc biệt quản vật liệu Thương Vân đảo.

Lam Vân bốn cung nữ các nàng là người bình thường, người làm bảo quản vật liệu coi như từ trong trữ vật pháp khí lấy ra thất vài các nàng cần, các nàng cũng khó gánh đến Nhã Tâm các của Y Nhân, người làm không thể làm gì khác hơn là giao hàng tới cửa. Cố kỵ tính độc chiếm của hắn, hắn còn rất cẩn thận đứng ở cửa, tận lực cách Y Nhân xa một chút.

"Người rót cuộc đã tới?"

Tô Y Nhân ngồi ở bên cái bàn tròn như trút được gánh nặng, chỉ chỉ đám vài tinh mỹ chất đồng như núi trong đại sảnh nói, "Cô cô các nàng quá tích cực rồi, nói muốn bắt đầu làm y phục cho bảo bảo, để cho người làm của ngươi mang ra thật là nhiều vài vóc để cho ta chọn. Ta cũng chọn hoa mắt, vậy thì ngươi tới chọn đi." Trước mặt nàng trên cái bàn tròn liền bày bốn năm thất vài vóc màu sắc tươi non mềm mại.

"Đào chủ đại nhân, có lẽ chưa tới mấy tháng, y phục của Tô cô nương sẽ phải làm lại toàn bộ rồi. Cho nên chúng ta tính toán vì nàng làm nhiều mấy món bộ đồ mới, cho Thiếu đảo chủ tương lai chuẩn bị tã cùng áo lót." Lam Vân trong tay còn ôm một thất vài nói. Tiên nhân đảo chủ giàu có so với cả nước, lại rất cung chiêu Tô cô nương, cho nên nàng lật xem thất vài của hắn cũng sẽ không bị trách cứ.

Âm Ngọc Phong tùy ý nhìn một chút vài vóc tinh mỹ trên bàn nàng, tài đại khí thô ra lệnh, "Không cần chọn, nơi này tất cả vài vóc thích hợp Y Nhân cùng trẻ nít nhất thấy cũng làm mấy bộ y phục đi ra."

Lam Vân nhất thời giật mình, đánh bạo nói, "Đào chủ thứ tội, nhiều như vậy bốn người chúng ta không làm được." Người làm của đảo chủ một hơi lấy ra hơn một trăm thất vài tinh xảo chỉ có hoàng cung mới có thể thấy đi ra, các nàng lúc nào mới có thể làm được xong?

"Ngọc Phong, chúng ta coi như lần này có hài tử, cũng chỉ sẽ có một, người làm ra nhiều như vậy tới sẽ lãng phí." Tô Y Nhân vội vàng ngăn cản nói. Lãng phí là hành động đáng xấu hổ, nàng muốn tích phúc.

"Lập tức sẽ có một nhóm may vá cùng tú nương đến Vạn Thịnh vương phủ, đến lúc đó Y Nhân sẽ không thiếu y phục. Các người trước làm trẻ nít cần dùng." Âm Ngọc Phong không thêm đề ý phân phó.

Cung nữ ngồi ở bên cạnh bận rộn châm tuyến cầm lên tiểu cái yếm đơn giản nàng mới vừa làm xong đi tới trước mặt Tô Y Nhân Âm Ngọc Phong, nhẹ giọng nhẹ khí hỏi, "Đào chủ đại nhân, Tô cô nương, các người nhìn cái tiểu cái yếm này làm tốt hay không?" Vải bông hồng đồng đồng để thăm dò hỏi, bên trên thêu hoa văn ẩn, bảo bảo mặc sát người sẽ rất thoải mái.

Lật vật thật đáng yêu tinh xảo.

Tô Y Nhân cao hứng nhận lấy, trải ở trên bàn nhìn.

Âm Ngọc Phong vừa nhìn nhất thời cực kì sung sướng, đôi mắt người làm người ở cũng lộ ra mỉm cười, "Có thường, bốn người các người tất cả đều có thường, Ngũ Thập Ngũ, cầm bốn bình bảo nhan hoàn cho các nàng."

Người làm Ngũ Thập Ngũ đứng ở cửa vội vàng ở trong túi càn khôn màu đỏ sậm treo bên hông hắn lật tìm một hồi, lấy ra bốn bình sứ trắng, nói, "Trước khi ngủ dùng nước ấm, mỗi ba ngày một lần. Một chai dùng xong, dung mạo các người sẽ trẻ năm sáu tuổi, lại ba mươi năm không thấy già yếu." Sau đó ý bảo Lam Vân các nàng đi qua cầm.

Bảo nhan hoàn là một loại đan dược sơ cấp, nhưng bởi vì có ba bốn loại nguyên liệu đặc biệt khó có thể thu tập, cho nên rất nhiều luyện đan tu sĩ còn không nhất định có. Thương Vân đảo luyện chế bảo nhan hoàn phần lớn là dùng để ban thưởng người bình thường làm việc cho Thương Vân đảo.

Lam Vân bốn vị cung nữ kích động đến hướng Âm Ngọc Phong Tô Y Nhân thật sâu vạn phúc, sau đó đi tới trước mặt Ngũ Thập Ngũ phúc thân, mới nhận lấy bình sứ trắng trong tay Âm Ngũ Thập Ngũ.

Bảo nhan hoàn, các nàng phục vụ qua hoàng hậu Vĩnh Thái đế quốc nên biết, đây là tiên đan mà tiên nhân thỉnh thoảng ban thưởng hoàng thất, sau khi dùng nhưng thanh xuân trở lại. Trong hoàng cung Vĩnh Thái, chỉ có hoàng đế, Thái hậu, hoàng hậu, cùng với một hai vị sủng phi mới có mấy viên, không

nghĩ tới các nàng đơn giản liền có một bình. Các nàng bị Hoàng hậu nương nương chọn trúng đưa đến nơi này phục vụ tiên nhân, là may mắn lớn nhất trong cuộc đời các nàng!

Âm Ngọc Phong cho tới bây giờ không cảm thấy một ngày như năm, nhưng bây giờ bắt đầu đếm đầu ngón tay nấu ngày. Hắn mỗi ngày đều muốn Tiết thần y có y thuật cao minh hơn hẳn cho Tô Y Nhân bắt mạch, nhìn có thể xác định nàng mang thai hay không. Đến ngày thứ tám, cũng chính là ngày thứ hai mươi hai cách một lần cuối cùng hắn cùng Y Nhân hoan ái, Tiết thần y cuối cùng chắc chắn mười phần nói: Chờ chơi đùa ta, cô gái của người đã mang thai, người bắt đầu chuẩn bị làm cha đi.

Âm Ngọc Phong mừng như điên, lập tức phân phó chúng người làm trên đảo bắt đầu chuẩn bị hôn sự của hắn.

Tâm tình của hắn kéo dài rất tốt, nhìn cái gì cũng thuận mắt, ở vườn Thiên Thảo lúc rỗi rảnh đi dạo thấy nhân sâm vương bảy ngàn năm nguyên khí tồn thương nặng nề, đang chôn sâu ở trong bùn đất tu dưỡng kia, nhớ tới nhân sâm vương này còn gọi Y Nhân "mụ mụ", liền ra lệnh linh sủng Hắc Bạch đi theo hắn cùng người làm nuôi hộ cô cây linh tính, muốn tỉ mỉ chiếu cố nhân sâm tinh này.

Hắn thỉnh thoảng thấy tiểu nhi tử của Mộng Thạch Sơn chân nhân, suy nghĩ học tập thể nào ôm hài tử, liền ôm tới chơi một hồi. Hay bởi vì tiểu tử kia cư nhiên quên lúc trước hắn đe dọa, hướng hắn lộ ra nụ cười ngây thơ thuần khiết, tâm tình của hắn càng thêm vui thích, định móc ra một ít tư hàng cực phẩm, hao tổn một chút linh lực, cho tiểu tử này tắm gội phạt tẩy một phen, hoàn toàn giải quyết thể chất tiên thiên chưa đủ, linh căn bình thường của hắn.

Tiểu nhi tử bị "Tiên" cấp tu sĩ tự mình truyền linh lực tắm gội phạt tẩy rồi.

Vợ chồng Mộng Thạch Sơn chân nhân vừa mừng vừa sợ, cho là đứa nhỏ này nhân họa được phúc, cũng không có oán giận nữa sống ở trên Thương Vân đảo làm đối tượng nghiên cứu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114

Rốt cục mang thai.

Tô Y Nhân thật cao hứng, có một loại ý tưởng đại công cáo thành, nhưng cũng không lâu lắm, nàng lại bắt đầu thấp thòm bất an.

Nàng có năng lực làm mẫu thân sao? Nàng có thể làm mẫu thân tốt sao? Mụ mụ, mụ mụ trên thế giới thực tế không có ở bên người, ai tới dạy nàng chuyện của nữ nhân, chỉ đạo nàng chiếu cố trẻ nít nhỏ? Nơi này không có đại thẩm Baidu không chỗ nào không biết.

Nàng tâm tình xuống thấp, bắt đầu thương xuân bi thu, ai thanh than thở, bốn cung nữ cùng hai tiểu nữ bạn hoạt bát sáng sủa xuất ra cả người giải sầu, cũng không thể để cho nàng hoàn toàn thoát khỏi bóng ma.

Tâm tình không tốt rất nhanh ảnh hưởng đến thân thể, nàng bắt đầu chán ăn, tinh thần uể oải đứng lên.

Âm Ngọc Phong nhìn ở trong mắt gấp ở trong lòng, đi ngay hỏi thăm Tiết thần y. Tiết thần y chỉ nói cho hắn: phụ nữ có thai tâm tình di động lớn, dễ dàng chui sừng trâu nhon; nếu như nàng còn có thân nhân, tốt nhất đem thân nhân nhận được bên người trấn an nàng, nếu như không có, chính người tồn thêm thời gian theo nàng; chuyện phụ nữ có thai tâm tình không tốt đưa đến lưu sinh là có phát sinh, phụ nữ có thai không muốn ăn, thai nhi cũng sẽ đình dưỡng chưa đủ, những thứ này người đều phải cẩn thận.

Âm Ngọc Phong không nghĩ tới nữ nhân mang thai phiền toái như vậy, lập tức đề cao cảnh giác.

Mọi sự chuẩn bị trước hôn lễ có Âm Đại Âm Nhị Âm Tam quan tâm, ngự y bà đỡ may vá tú nương công tước cũng lục tục tập trung hướng Vạn Thịnh vương phủ, hắn không có gì muốn quan tâm; phương tử của xuân kỳ hồi sinh thang cải tiến ra ba loại, Âm Tứ cùng Tiết thần y đã điều chế tốt, Âm Tứ cùng hai vị người làm linh lực tu vi rất sâu khác lấy thân thử thuốc, hắn cũng có thể không nhúng tay vào.

Trên Thương Vân đảo không có chuyện gì, thể lực bên ngoài Thương Vân đảo đã vận hành bình thường mấy trăm năm, rất nhiều chuyện căn bản không cần hắn phiền lòng, nếu như có chuyện nhất định phải hắn xử lý, hắn sử dụng thuật phân thân, để cho bản thể mình ở lại bên người Tô Y Nhân nhìn sách, phần lớn ý thức dời đi đến trên phân thân, đi đối mặt tràng diện tương đối phức tạp.

Vì vậy, Âm Ngọc Phong thật một ngày mười hai canh giờ cũng canh giữ ở bên người Tô Y Nhân.

Nhưng mặc dù như vậy, Tô Y Nhân cũng còn là tâm tình xuống thấp, có lúc yên lặng rơi lệ, thân thể từ từ bắt đầu gầy gò.

"Y Nhân, người tại sao muốn khóc, người đem tâm sự nói cho ta biết, ta giúp người giải quyết." Âm Ngọc Phong buồn bực dò hỏi, có chút như đưa đám.

"Người không cho phép ta luyện công, không cho ta bay, không cho ta xem sách học tập quá lâu, không cho ta ăn đồ lung tung. Ta cảm thấy cuộc sống này thật là quá không có ý tứ." Tô Y Nhân buồn nói, nâng tay nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, hai tròng mắt ẩm ướt lộ ra ưu thương cùng mê mang.

Không cho luyện công, sợ tổn thương bảo bảo còn chưa dễ dàng tọa thai thành công, không cho nhìn sách chữ phù văn nghiên cứu nguyên rủa quá lâu, nói quá thương tâm thân, sẽ đối với bảo bảo bất lợi. Hắn bây giờ chỉ muốn bảo bảo!

Người tu chân sợ nhất là sống không sinh thú!

Âm Ngọc Phong nhất thời giật mình, vội vàng nói, "Nếu không, ta ôm người đi ra ngoài quanh quần một hồi như thế nào? Ta hôm nay nhiều dạy người ba chữ phù văn nguyên rủa, một pháp trận nguyên rủa phù đơn giản, người cảm thấy như thế nào?" Hắn ở hiểu kiến thức tu chân nàng nắm giữ đối với Cửu châu đại lục sau, đặc biệt vì nàng chế định kế hoạch học tập, nhưng bởi vì nàng mang thai, các loại kế hoạch kéo dài hoặc là nội dung kế hoạch giảm bớt phần lớn.

"Hôm nay cái gì đều không muốn học nữa." Tô Y Nhân lười biếng thả tay xuống nói, "Cho ta chuẩn bị giấy bút, ta muốn viết thư cho tỷ tỷ ta, nhìn nàng có thể tới đây tham gia hôn lễ của ta hay không, ta phải nói cho nàng ta mang thai, để cho nàng chúc phúc ta."

Nàng càng hy vọng thân nhân của mình tham dự hôn lễ của mình, càng hy vọng đạt được bọn họ chúc phúc.

Âm Ngọc Phong có chút hối hận ban đầu tại sao không cho tỷ muội các nàng mấy thiên lý truyền âm thạch, bằng không Tô Khả Nhi có thể cách ngàn dặm an ủi Y Nhân.

"Y Nhân, chưa tới chừng mười ngày, may và cùng tú nương sẽ phải tới Vạn Thịnh vương phủ, bọn họ sẽ cho người luyện chế giá y, không bằng người và ta cùng nhau đi trước chờ như thế nào?" Hắn hỏi.

Vạn Thịnh vương phủ hoàn cảnh cũng rất tốt, chung quanh còn có rất nhiều người bình thường ở, Y Nhân có lẽ có thể cùng phụ nhân trẻ tuổi trong bọn họ lui tới giải sầu.

"Vậy thì chờ may và cùng tú nương đến Vạn Thịnh vương phủ rồi hãy nói." Tô Y Nhân nói, còn là vực không dậy nổi hăng hái tới. Giá y làm xong, nữa chọn cái ngày cát tường, nàng liền cùng Âm Ngọc Phong bái đường thành thân, từ nay trở thành phụ nữ đã cưới.

"Tô cô nương, giấy và bút mực cầm tới." Một tên cung nữ đem giấy bút đặt lên bàn, bắt đầu mài mực.

Tô Y Nhân ngồi vào bên cạnh bàn, bắt đầu cân nhắc mình nên viết cái gì.

"Ngọc Phong, ta muốn nói ta rất nhớ nàng. Ta sắp thành thân rồi, nếu như nàng có thể tới, ta hy vọng nàng có thể thấy ta mặc giá y. Ta mang thai, nếu như có thể, ta hy vọng nàng có thể..... Không được, ta không thể viết như vậy. Nếu như ta muốn tỷ tỷ toàn trình bồi hộ ta, tiên quân sư phụ bọn họ nhất định sẽ hận chết ta."

Nàng lao đao nói, tâm tình lại phiền não đứng lên, đứng lên ở trong phòng đi tới đi lui.

"Đào chủ đại nhân, năm đó Hoàng hậu nương nương lúc lần đầu mang thai, cũng là một bộ tâm sự nặng nề vui giận không chừng như vậy." Lam Văn caant thận nói, chỉ sợ Tô Y Nhân cảm cung chịu mà kiêu, chọc giận đào chủ.

"Phụ nữ có thai đều là như vậy phải không? Không có biện pháp khác khai mở?" Âm Ngọc Phong xoa xoa mi tâm nói.

"Nếu như có phái nữ trưởng bồi tín nhiệm bồi ở bên người, sẽ tốt hơn rất nhiều. Hoàng hậu nương nương trong lúc mang thai, liền thường xuyên mẫu thân của mình vào cung theo nàng nói chuyện phiếm." Lam Văn hồi đáp.

Cái này phiền toái.

Âm Ngọc Phong nhíu mày. Tô Khả Nhi chẳng qua là tỷ tỷ trên thân thể của Y Nhân, Y Nhân cảm ân nàng, nhưng chưa chắc hoàn toàn tín nhiệm nàng; Y Nhân chân chính tín nhiệm chỉ có mẫu thân của linh hồn nàng. Nhưng mẫu thân nàng ở một cái thế giới khác, hắn tuy là "Tiên" cấp bát phẩm tu sĩ, cũng không có năng lực đem người của một cái thế giới khác lấy được tới cái thế giới này.

"Đào chủ, nhà mẹ Tô cô nương có phái nữ trưởng bồi hay không? Nếu như không có, người có thể nếm thử tìm một phụ nhân hòa ái dễ thân, giỏi về nói chuyện phiếm, cũng sinh nuôi qua mấy con gái tới làm bạn Tô cô nương." Lam Văn đề nghị. Tu sĩ trưởng thọ, thân nhân của bọn họ có lẽ cũng đã không có ở nhân thế. Bây giờ nữ nhân vây ở bên cạnh Tô cô nương tất cả đều là cô gái không có kinh nghiệm sinh dục chưa lập gia đình, Tô cô nương không có ai truyền thụ kinh nghiệm sinh dục, trong lòng tự nhiên bất an.

Nữ nhân hòa ái dễ thân cận, giỏi về nói chuyện phiếm, cũng sinh nuôi qua mấy con gái?

Âm Ngọc Phong nhất thời như đờ, hắn không thân cận nữ nhân, nữ nhân trong ấn tượng hắn không nhiều lắm: thái di bà, nàng hơn một ngàn năm trăm tuổi, trời mới biết nàng có sinh dục qua hay không, lại nói nàng tính khí kia, tuyệt đối không thích hợp dạy Y Nhân; mẫu thân, đã sớm cổ đi, coi như trên đời, đoán chừng cũng không thích hợp dạy Y Nhân; thế tử thuộc hạ Âm Tứ, thiếp thất hoa mẫu đơn tiên của thuộc hạ Âm Ngũ, một không có sinh dục, một chẳng những không có sinh dục, còn không phải là tộc loại ta; nữ nhân Vạn Hoa cung kia? Y Nhân ghét nàng, hắn còn hy vọng người này chết sớm một chút, để tránh thân thể tỷ muội Y Nhân bị đào móc đi ra, danh dự Y Nhân bị ảnh hưởng.

Không có thí sinh thích hợp a.....

Không, có lẽ có một người có thể!

Âm Ngọc Phong đột nhiên đứng dậy, nói, "Y Nhân, người từ từ suy nghĩ viết thư nhà như thế nào, ta đi tìm cái nữ nhân kinh nghiệm sinh nuôi phong phú tới đây cùng người. Lam Vân, thật tốt phục vụ Tô cô nương." Nói xong, vội vã đi ra Nhả Tâm các, bay đi hướng vườn Thiên Thảo.

Hắn nghĩ tới, thê tử Mộng Thạch Sơn chân nhân chính là mẹ của ba đứa bé. Nàng là nữ tu sĩ, kinh nghiệm sinh nuôi phong phú, Y Nhân cũng là nữ tu sĩ có thể đạt được nàng chỉ đạo cùng an ủi; nàng vô cùng yêu thương trọng phu cùng con gái, chỉ cần hắn lấy tính mạng trọng phu cùng con gái nàng uy hiếp, nửa bỏ thi ân huệ, nàng không dám không phục tùng mệnh lệnh của hắn.

Bọn họ nếu lên Thương Vân đảo, hoặc là vĩnh viễn giam lỏng ở Thương Vân đảo, hoặc là trở thành người làm của hắn ra vào Thương Vân đảo giúp hắn làm việc!

Khôi lỗi cổ, nên cho bọn hắn hạ. Chẳng qua, vì để tránh cho trong lòng bọn họ oán giận, thừa dịp hắn khinh thường tổn thương Y Nhân, cổ trùng chỉ có thể lặng lẽ hạ, ngoài mặt nhiều thi ân.

Sau giờ ngo, Tô Y Nhân vừa tỉnh ngủ tới, liền nghe đến phòng ngoài Lam Vân cùng một cái nữ nhân thanh âm rất xa lạ rất ôn nhu ở thấp giọng nói chuyện.

Cung nữ ở bên trong phòng phục vụ Tô Y Nhân nói: là nữ tu sĩ đảo chủ mới vừa đưa tới, sinh có ba hài tử, sau này liền từ vị nữ tu sĩ lớn tuổi này bồi hộ nàng.

Âm Ngọc Phong hắn quá thiếp tâm rồi, so nam nhân tốt trên thực tế thế giới mới còn tốt hơn gấp trăm lần!

Tô Y Nhân mới vừa tỉnh ngủ tâm tình không tệ trong lòng dâng lên một trận nồng nặc ngọt ngào, nguyên có buồn bực cùng thương cảm nhanh chóng phai đi.

Cô gái thanh âm rất xa lạ bộ dáng ba mươi bốn năm tuổi, gương mặt thành thực đoan trang, nói chuyện giọng nói rất ôn nhu, rất dễ cho người ta có cảm giác thân cận.

Nàng đối với Tô Y Nhân tự xưng là thê tử Mộng Thạch Sơn chân nhân, cảm tạ Âm đảo chủ cho trọng phu cùng tiểu nhi tử nàng điều dưỡng thân thể, nghe nói vị hôn thê của Âm đảo chủ mang thai, đặc biệt tự tiến cử tới đây làm bạn Tô cô nương, cầu chúc Âm đảo chủ cùng Tô cô nương sớm phải quý tử.

Biết vị phu nhân này sinh có ba con gái, không phải là cưỡng bách đi theo lên đảo, còn tự nguyện tới đây làm bạn mình, Tô Y Nhân vô cùng vui vẻ, trò chuyện gần nửa ngày liền đón nhận nàng.

Làm điều kiện trao đổi, cùng đạt được một người làm rất có thể đột phá bình cảnh trở thành "Tiên" cấp thất phẩm tu sĩ, cùng với khiêu chiến y thuật độc thuật của mình, Âm Ngọc Phong thấy Tô Y Nhân tâm tình ổn định, thật bắt đầu muốn phương thiết pháp, không tiếc được liệu trân quý trợ giúp Mộng Thạch Sơn chân nhân điều lý thân thể.

Về phần lễ phục chú rể của hắn cùng giá y của Tô Y Nhân, hắn chỉ mang theo Tô Y Nhân bay đến Vạn Thịnh vương phủ ở tạm ba ngày, để cho thợ may đo thước tấc bọn họ, quyết định một cái kiểu dáng giá y cô dâu, còn lại liền toàn bộ ném cho Âm Lục quản lý Vạn Thịnh vương phủ cùng Âm Nhị tổng quản Thương Vân đảo thương nghị quyết định.

Âm Nhị tìm hai lão đầu rất nổi danh của Vĩnh Thái đế quốc coi bói, sau đó trình đưa cho Âm Ngọc Phong ba ngày cát tường thành thân, để cho Âm Ngọc Phong tự mình quyết định.

Bởi vì giá y, đồ trang sức đeo tay cái gì đều phải toàn mới, tinh mỹ nhất, mà những thứ này không phải là nhiều tú nương, nhiều công tước làm đồ trang sức đeo tay là có thể ở trong bốn năm ngày hoàn thành, cho nên Âm Ngọc Phong không thể làm gì khác hơn là đem ngày thành thân định ở mười sáu tháng tám ngày đó. Vĩnh Thái khoảng giữa tháng tám vẫn là tương đối nóng bức, nhưng Thương Vân đảo không chỉ có ở trên Đại Minh hồ, Vạn Linh cung còn bố trí pháp trận đông âm hạ mát, cho nên không có vấn đề phiền lòng khi làm việc vào ngày nóng bức.

"Mười sáu tháng tám? Đây là âm lịch còn là dương lịch?" Tô Y Nhân biết được ngày này sau liền hỏi thăm Âm Ngọc Phong.

"Âm lịch dương lịch? Không hiểu, Cửu châu đại lục căn cứ quy luật vận hành của trăng sáng chế định lịch pháp, từ xưa tới nay cũng chỉ có một bộ lịch pháp."

Âm Ngọc Phong hơi suy tư một cái hồi, "Các người nơi đó thi hành hai bộ lịch pháp sao? Đồng thời căn cứ quy luật mặt trời vận hành chế định lịch pháp?" Thái âm đại biểu trăng sáng, mặt trời dĩ nhiên là đại biểu mặt trời.

"Ân." Tô Y Nhân nói, "Dựa theo dương lịch tính toán, mười sáu tháng tám là sinh nhật của ta." Người trẻ tuổi phần lớn chỉ nhớ sinh nhật dương lịch của mình.

"Tốt, sau này ngày chúng ta thành thân sẽ cùng lúc cho người chúc thọ." Âm Ngọc Phong vuốt cằm nói.

Tô Y Nhân nhất thời lại cao hứng lại rất 囍, "Âm Ngọc Phong, ta còn không đầy một trăm tuổi, nói là chúc thọ thật quá sớm." Coi như bây giờ tu vi nàng dừng lại không tiến, nàng cũng có thể sống quá hai ba trăm năm đi?

Chương 115

Tô Y Nhân viết xong thư nhà của nàng sau, Âm Ngọc Phong lập tức phái một tên người làm luyện được phong pháp thuật tốt nhất làm người đưa thư, trực tiếp đi về phía Vạn Văn sơn Thiên Thành cung của Nam Tề quốc đưa thư.

Tô Y Nhân bắt đầu ngừng đầu hy vọng thư hồi âm. Mười hai ngày sau, sứ giả đưa tin trở lại, hẳn không chỉ có mang đến thư hồi âm của Tô Khả Nhi, còn mang đến quà tặng của Thanh Nguyên tiên quân, chương môn chân nhân, chư vị sư huynh sư chất của Tô Y Nhân ở Thiên Thành cung.

Hắn hướng Âm Ngọc Phong cùng Tô Y Nhân truyền đạt lời hỏi thăm của chư vị Thiên Thành cung: độc đế có phải muốn cử hành hôn lễ công khai hay không? Dựa theo tục lệ nam nữ lập gia đình phải được qua ba môi sáu sính, hẳn có phải trước đem Y Nhân trả lại hay không? Nếu như hắn muốn tình lược lễ tiết tục trực tiếp bãi đường thành thân, có thể mời sư môn đàn gái hay không? Tuy nói chính tà không thể sống chung, nếu như có thể, bọn họ hy vọng phái sư phụ cùng tỷ tỷ phụ của Y Nhân tham gia hôn lễ của nàng.

"Hôn lễ là chuyện của ta cùng Y Nhân, cùng người khác có quan hệ gì? Người của Tu Chân Giới chỉ cần biết là được. Thương Vân đảo của ta không nhận đãi khách!" Âm Ngọc Phong rất lãnh ngạo nói. Chư vị Thiên Thành cung coi như thức thời, biết hắn không hiểu khách, không có chủ động chạy tới, ồn ào muốn sung làm gia trưởng của đàn gái. Hừ, Tô Y Nhân đã đổi tâm cùng bọn họ không có nửa điểm quan hệ!

Tô Y Nhân nhìn chư vị Thiên Thành cung cũng là bởi vì trí nhớ của thân thể nguyên chủ mới biết, đối với bọn họ không có bất kỳ tình cảm, từ vừa mới bắt đầu cũng chưa có tính toán mời bọn họ tới tham gia hôn lễ. Nàng vui sướng nhận lấy một xấp thư tự tay viết thật dày của Tô Khả Nhi, ngồi ở một bên đọc, sau đó sợ ngây người.

"Ngọc Phong, tỷ tỷ ta cũng mang thai. Đây quả thực thật trùng hợp." Nàng không dám tin nói. Chẳng lẽ đây là hiện tượng đặc thù giữa tỷ muội song sinh?

"Thật rất đúng dịp." Âm Ngọc Phong lập tức chế cười, nhìn có chút hả hê nói, "Hài tử tỷ tỷ của ngươi là của Kỷ Xuân Dương, cùng Lãnh Tu Trúc không liên quan." Trên gương mặt tuần tú thanh gầy lộ ra nụ cười tà ác, cứng rắn phá hư khí chất lãnh ngạo tôn quý của hắn.

Tô Khả Nhi có ba nam nhân, ba nam nhân không thể nào mỗi đêm đều cùng nàng cùng giường. Lãnh Tu Trúc là tiên quân ngàn tuổi, tỷ lệ để cho Tô Khả Nhi mang thai vô cùng thấp; Chiến Thiên Cương bây giờ mặc dù là thật thể, nhưng hắn là mượn ngàn năm quân tử lan mới có thật thể, trên bản chất cùng Tô Khả Nhi phải không cùng loại tộc, tỷ lệ để cho Tô Khả Nhi mang thai có lẽ so Lãnh Tu Trúc còn thấp hơn; chỉ có Kỷ Xuân Dương số tuổi thật sự không vượt qua ba mươi tuổi, mới là nam nhân tương đối dễ dàng để cho nữ tu sĩ Tô Khả Nhi mang thai.

Tô Y Nhân nghe bĩu môi nói, "Tỷ tỷ vì lý do công bình, sau này có lẽ sẽ rất cố gắng mang thai hài tử của sư phụ. Cứ như vậy, tỷ phụ ta muốn ăn thua thiệt." Nàng đối với Kỷ Xuân Dương chính nhân quân tử có ấn tượng vô cùng tốt.

Nàng suy nghĩ một chút nói, "Ngọc Phong, người thí nghiệm thành công xuân kỳ hồi sinh thang, có thể cho tỷ tỷ ta lấy một phần hay không?" Cho tiên quân sư phụ dùng.

"Không cho!" Âm Ngọc Phong giọng nói như đinh chém sắt, nhưng ngay sau đó lại sửa lời nói, "Trừ khi hắn hướng ta quỳ xuống, thừa nhận là nghiệt tử không nên ra đời!" Trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý cuồng ngạo.

Bụng dạ thật nhỏ!

Tô Y Nhân không lời lắc đầu một cái. Tiên quân sư phụ cũng rất lãnh ngạo, đoán chừng thà bị đoạn tử tuyệt tôn cũng sẽ không hướng Âm Ngọc Phong quỳ xuống.

"Ngọc Phong, Chiến Thiên Cương mất tích." Nàng cúi đầu nhìn thư nhà, nhìn tới một tờ vừa sợ kêu lên. Chẳng lẽ tiên quân sư phụ bởi vì ghen thành cuồng, như thiết định trong nguyên văn tinh thần phân liệt, không có tính - ngược Tô Khả Nhi lại trước đem Chiến Thiên Cương giết?

"Mất tích, chuyện gì xảy ra, người có hỏi thăm được cái gì hay không?" Âm Ngọc Phong rất nghiêm túc hỏi thăm người mình phái đi đưa tin. Lấy hiểu biết của hắn đối với Lãnh Tu Trúc, hẳn không cho là Lãnh Tu Trúc trong treo lạnh lùng cơ trí sẽ giết Chiến Thiên Cương.

"Chủ nhân, Thanh Nguyên tiên quân nói ở trên đường trở về Nam Tề quốc, ở một chỗ thôn trang bỏ hoang nghỉ đêm, không ngờ tới nửa đêm nơi đó vô duyên vô cớ xuất hiện huyền tượng. Thời gian huyền tượng xuất hiện rất ngắn, nhưng chờ huyền tượng biến mất, bọn họ phát hiện Chiến Thiên Cương cũng đã biến mất."

Người đưa tin kính cẩn hồi đáp, "Tiểu nhân vì thể lệ hướng Kỷ Xuân Dương, hỏa long Thương Khung, phượng hoàng ẩn chứng, kết quả quả thật như thế." Long Hồn sơn tiên quân, Lăng Tiêu tiên quân, hai thụ tinh Tùng Nhân Hoa Mai vẫn còn ở Vạn Tùng môn tại Vạn Tùng cốc làm khách, hẳn chưa kịp hướng bọn họ ẩn chứng.

Huyền tượng tương tự hải thị thận lâu*? Người sống làm sao có thể biến mất ở trong huyền tượng?

Âm Ngọc Phong kinh ngạc nói, "Chẳng lẽ mấy người bọn hần không có đến gần huyền tượng, chẳng lẽ bọn họ trong những người đó chỉ có Chiến Thiên Cương biến mất."

"Bọn họ cũng ở trong cái ảo cảnh lớn đó, thậm chí đều nói cái ảo cảnh đó chân thật phảng phất thật tồn tại."

Người đưa tin nói, "Bọn họ lo lắng cho mình lâm vào pháp trận mê huyền nào đó, đang suy nghĩ nên phá trận như thế nào, ảo cảnh cùng Chiến Thiên Cương liền đột nhiên biến mất."

Tô Y Nhân vội vàng đọc thư, nhìn tỷ tỷ có giải thích cụ thể hay không.

"Ngọc Phong, tỷ tỷ ta ở trong thư có nói rõ căn kễ." Nàng nói, ngoắc ý bảo Âm Ngọc Phong tới đây cùng nàng cùng nhau nhìn.

Âm Ngọc Phong gật đầu một cái, đi tới sau người Tô Y Nhân, cúi đầu cùng nàng cùng nhau nhìn thư của Tô Khả Nhi.

Tô Khả Nhi ở trong thư căn kễ viết ra ảo cảnh kỳ quái ban đêm ngày nào đó.

Ban đêm, chúng ta đáp xuống một tòa thôn trang bỏ hoang, tính toán nghỉ ngơi. Y Nhân, người biết không? Thật thật là đúng dịp, đây chính là thôn trang năm năm trước chúng ta cùng Thiên Cương gặp nhau, cũng là chỗ độc để đại nhân đem người mang đi. Thiên Cương nói cho ta biết, hơn tám trăm năm trước nơi này là Thượng Hà thôn, là quê quán của hần.

Tâm tình Thiên Cương hạ xuống rất thấp, sau bữa ăn tối đặc biệt đi tới bên ngoài hai ba dặm, ở nơi nào bồi hồi rất lâu. Ta lo lắng hần, liền đuổi theo bồi hần.

Thiên Cương nói cho ta biết, vị trí hần đáp chân bây giờ phải là mộ địa công cộng của thôn dân Thượng Hà thôn, cha mẹ hần, còn có vị hôn thê Tuyệt nhi của hần——kiếp trước của ta cũng chôn sâu ở dưới lòng đất nơi này.

Tu sĩ cũng không sợ quỷ, hơn nữa Thiên Cương còn đã từng là quỷ rất lợi hại, nhưng ta đã cảm thấy nơi này âm sâm sâm, rất không thích nơi này, liền lôi kéo hần đi trở về. Đi không bao lâu, cái mảnh thôn trang bỏ phế mấy trăm năm này trong lúc bất chợt không biết nguyên nhân gì, xuất hiện huyền tượng diện tích lớn.

Sông lớn quanh co chảy xuôi, mấy cái thuyền câu đơn sơ, mảng lớn mảng lớn ruộng đồng màu xanh lá cây trang, phòng ngói phòng đất phòng cỏ ở cỏ dại, lão nhân chống gậy拄杖, hải đồng nhảy nhót nhót, nông phu khiêng cuốc, nữ nhân giặt quần áo, hàng rong kê ghế ngồi.....

Hết thấy đều giống như thời gian trở lại mấy trăm năm trước, ta thậm chí còn có thể nghe được giọng nói mọi người, nghe thấy được trong gió truyền tới mùi thơm món ăn.

Thiên Cương hần rất kích động, chỉ một lão nhân tóc trắng gọi Quách gia gia, chỉ một nông dân gọi Tô Nhị bá bá. Hần hất ra tay của ta nói, bọn họ cũng sống, Tuyệt nhi nhất định cũng còn sống, hần muốn đi bảo vệ Tuyệt nhi, không để cho nàng bị kẻ xấu cướp đi.

Hần dọc theo bờ sông chạy như bay, ta đang ở phía sau đuổi sát, nhưng chỉ đuổi theo ra đi mấy bước, huyền tượng liền chợt biến mất, chung quanh đen nhánh như trước, giống như chuyện gì cũng không có phát sinh.

Huyền tượng biến mất, hần cũng đã biến mất, giống như, huyền tượng bởi vì hần mà xuất hiện.

Muội muội, ta có một loại cảm giác vô cùng kỳ quái, ta rất chắc chắn Thiên Cương trở lại tám trăm năm trước, trở lại trong niên đại lúc hần chết trận.

Ở cái niên đại đó, hần sẽ kịp thời bảo vệ thể tử của hần, Tuyệt nhi - kiếp trước của ta. Bọn họ sẽ sống hạnh phúc chung một chỗ.

Muội muội, ta mặc dù là Tuyệt nhi đời sau, cũng có một chút trí nhớ của Tuyệt nhi, nhưng ta dù sao không phải là Tuyệt nhi, tình cảm của ta với Thiên Cương càng nhiều hơn xuất xứ từ trí nhớ khác ở linh hồn kiếp trước.

Ta nghĩ, ở trong lòng Thiên Cương, ta cũng chỉ là vật thay thế Tuyệt nhi, là hần cô tịch phải không muốn đợi thêm Tuyệt nhi đời sau hoàn toàn thuộc về hần, mới miễn cưỡng tiếp nhận nữ nhân lạ tình.

Muội muội, hần đi rồi, ta có chút thương tâm, nhưng càng nhiều hơn chính là cao hứng, bởi vì tình cảm Tuyệt nhi hoàn toàn thuộc về hần. Kiếp trước của ta sẽ là hạnh phúc.

Sư phụ, Dương ca, hai vị tiên quân, phượng hoàng hóa long, Tùng Nhân Hoa Mai, bọn họ đều thấy được huyền tượng, nhưng bọn họ cũng không có giống ta cùng Thiên Cương hoàn toàn dung nhập vào huyền tượng, bọn họ càng nhiều hơn chính là người đứng xem. Là ta nói cho bọn họ biết cảm giác của ta. Bọn họ ở nơi Thượng Hà thôn bỏ phế mấy trăm năm này tìm hai ngày, vận dụng linh lực tìm kiếm pháp trận có thể tồn tại, nhưng không thu hoạch được gì, chỉ có thể tin tưởng cảm giác của ta.

"Trời ạ, cư nhiên thật có loại chuyện như vậy." Thấy nơi này, Tô Y Nhân kêu lên.

"Người biết nguyên nhân loại huyền tượng này sinh ra?" Âm Ngọc Phong kinh ngạc nói, ngay cả mọi người quy củ đứng ở bên cạnh phục vụ cũng đều vênh tai nghe nàng giải thích.

"Ngô, lý luận vô cùng phức tạp cũng rất mờ ảo, ai cũng không nói được, ai cũng không thể ẩn chứng, nhưng quả thật có cách nói này. Ta cũng ở trong kỳ văn thể giới thấy qua chuyện như vậy." Tô Y Nhân nói.

"Nói nhanh một chút!" Âm Ngọc Phong có chút nóng nảy. Hắn là một người cảm giác rất hứng thú đối với sự vật không biết.

"Một loại khả năng: thời gian xuất hiện vặn vẹo. Tỷ tỷ ta cùng Chiến Thiên Cương trong nháy mắt trở lại thôn trang tám trăm năm trước, nhưng bởi vì tỷ tỷ ta là người không thuộc về thời đại kia, hơn nữa Chiến Thiên Cương lưu luyến thời đại kia, cho nên Chiến Thiên Cương để lại, tỷ tỷ ta bị thời gian đẩy ra thời đại kia."

Tô Y Nhân tiếp tục nói, "Một loại khả năng khác: không gian song song. Có nghĩa là ở một cái thế giới khác cũng có một Tuyết nhi, Chiến Thiên Cương, Thượng Hà thôn, cái thế giới kia Chiến Thiên Cương đã chết trận, sắp triển khai Tuyết nhi tự sát, sau đó luân hồi thành Tô Khả Nhi, Chiến Thiên Cương chết trận biến thành quỷ, cùng Tô Khả Nhi gặp nhau. Cái thế giới này, Chiến Thiên Cương chúng ta quen biết đi là một cái thế giới khác mà những chuyện kia còn chưa có xảy ra, hắn sẽ sửa đổi sự kiện cái không gian song song đó sắp xuất hiện như Tuyết nhi tự sát, sửa đổi số mạng Thượng Hà thôn."

Âm Ngọc Phong nghe rất hồ đồ, nhưng không trở ngại hắn hiểu Tô Y Nhân ta nói một cái thế giới khác, bởi vì linh hồn của Tô Y Nhân đến từ một cái thế giới khác, năng thay đổi số mạng trở thành một trong đông đảo nam nhân của Tô Khả Nhi của hắn.

"Ngô, như vậy cũng tốt." Hắn vuốt cằm nói, "Thật ra thì ta cũng cảm thấy, Chiến Thiên Cương đối với tỷ tỷ ngươi càng nhiều hơn chính là tình cảm dòi đi. Hắn chân chính thích là Tuyết nhi vị hôn thê của hắn, hắn sẽ thích tỷ tỷ của ngươi, nguyện ý cùng người khác chia xẻ tỷ tỷ của ngươi, chỉ là vì không để cho mình tịch mịch."

Hắn đưa tay ôm bả vai của nàng nói, "Đừng động tới Chiến Thiên Cương nữa, xem tỷ tỷ ngươi còn nói cái gì."

hắn và Tô Y Nhân tiếp tục nhìn thư. Trong thư Tô Khả Nhi nói: trước mắt tình cảm của sư phụ cùng Dương ca cũng không tệ lắm, không có xuất hiện rõ ràng người nào đồ kỵ người nào, nàng ngày ngày hướng thần linh cầu nguyện, hy vọng bọn họ vĩnh viễn không muốn tranh giành ghen tị, nàng mang thai, sư phụ nói là của Dương ca, mặc dù hắn đối với bọn họ lạnh lùng mấy ngày, nhưng hai ngày nay tâm tình giống như điều chỉnh tốt lắm, không có cả ngày không nói lời nào nữa; sau khi sư phụ về núi liền phái người cho một vị trưởng bối của hắn đưa tin, đoán chừng vị trưởng bối kia sẽ tới thăm bọn họ; hỏa long gần nhất một mực quần phượng hoàng, phượng hoàng rất không cao hứng, ngày ngày cùng hắn gây gỗ, Dương ca nói bọn họ là vui mừng oan gia, sau này sẽ ở cùng nhau.

Thấy nơi này mặt của Âm Ngọc Phong âm trầm xuống, cả người khí lạnh vèo vèo.

Trưởng bối của Lãnh Tu Trúc chỉ có một vị, chính là Ngạo Hoàng nữ tiên quân của Phụng Hoàng sơn, thái di bà của bọn họ. Bây giờ Lãnh Tu Trúc biết Y Nhân mang thai, cũng chính là thái di bà biết hắn sắp có hài tử.

Thái di bà rất lâu đã nói, huyết thống trực hệ của Lãnh gia tu chân cũng chỉ còn lại có hắn và Lãnh Tu Trúc, hắn và Lãnh Tu Trúc nhất định phải cho Lãnh gia sinh ra nữ nhi.

Thái di bà biết được tin tức hắn sắp có hài tử, nhất định sẽ xa ngàn vạn dặm sang đây xem hắn, nói không chừng sẽ còn một mực đóng ở bên người Y Nhân, cho đến nàng sinh hài tử. Khôn Nguyên quốc là quốc gia nữ nhân cầm quyền, Phụng Hoàng sơn là thánh địa của nữ nhân, nam hài, thái di bà cũng không cần, cô gái, nàng nhất định sẽ cướp!

Không được, hài tử của hắn tính Âm, bất kể nam nữ, cũng không cho thái di bà!

(*) hải thị thận lâu: mình cũng k biết nó là cái gì, hix!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duỗi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116

Âm Ngọc Phong đề phòng thái di bà, nhưng hắn có gia nghiệp lớn như thế, mà thái di bà là một lão ngoan cố không đạt mục đích không bỏ qua, hắn không thể mang theo Y Nhân ẩn núp, không thể làm gì khác hơn là lấy bất biến ứng vạn biến, chờ thái di bà tự mình tìm tới cửa.

Đầu tháng tám, Vạn Thịnh vương phủ bên kia đem lễ phục chú rể cô dâu làm xong, mời bọn họ đi mặc thử, sau đó tiến hành sửa đổi cuối cùng. Sáu mươi mấy công tượng làm đồ trang sức đeo tay rất nổi danh ngày đêm đuổi công, chế ra chừng ba mươi bộ trang sức vàng bạc châu báu tinh mỹ tuyệt luân, cũng mời bọn họ đi xem.

Tô Y Nhân đã xuất hiện hiện tượng nôn nghén, cả ngày có vẻ bệnh, đối với cái gì cũng không hứng thú. Âm Ngọc Phong không thể làm gì khác hơn là để cho người làm đem những thứ đồ cúng mấy tên sư phó toàn bộ đưa lên đảo, chờ thời điểm Tô Y Nhân tâm tình tốt mặc thử cùng chọn lựa.

Trong Nhã Tâm các, các loại trang sức chất liệu tinh mỹ bày gần trăm hộp đồ trang sức đeo tay, Âm Ngọc Phong nói cho Tô Y Nhân, ngọc khí mài dũa vô cùng hao tổn thời gian, hẳn chỉ có thể phải người tạm thời mua sắm một nhóm, nhưng sau này sẽ vì nàng bỏ tức một rương lớn trang sức bằng ngọc đặc biệt thiết kế cho nàng.

Tô Y Nhân sắc mặt tiêu tụy nhìn vàng bạc ngọc thạch trân quý hoặc châu quang bảo khí hoặc huyền lệ chói mắt hoặc cổ phác điển nhã, không có vui vẻ cũng không có không vui, chỉ nói, nàng tùy tiện, chỉ cần hẳn thích là tốt rồi.

Khi vàng bạc châu báu giống như đồng sắt đá chất đầy mười mấy rương nhỏ, khi trong ngọc bài mực xanh biếc lại thu vào bảy tám món pháp khí dạng đồ trang sức đeo tay, nàng một chút cũng không cảm thấy trước mắt những thứ này có cái gì trân quý ly kỳ.

Âm Ngọc Phong trong đời còn là lần đầu tiên làm loại chuyện như vậy, hẳn thật ra thì cũng không biết loại trang sức nào có thể tôn lên vẻ đẹp của Tô Y Nhân, định không nhìn, đem những thứ kia toàn bộ giao cho Lam Vân các nàng thu, làm cho các nàng ngày sau chọn ăn mặc cho Y Nhân.

"Ngọc Phong, ta cảm thấy dạ dày không thoải mái, ta muốn đi bên trong nằm." Tô Y Nhân che miệng lại nói, sắc mặt có chút vàng vọt. Nàng muốn ới, nhưng trong dạ dày trống không phun không ra.

"Tô cô nương, mời ăn điểm dương mai." Thu Thu đứng ở sau lưng nàng lập tức nói, từ trong túi càn khôn bên hông lấy ra dương mai mới mẻ đưa tới trước mặt Tô Y Nhân.

"Thu Thu, dương mai ăn được quá nhiều hàm răng sẽ chua. Ta đói bụng, người gọi người đi phòng bếp một chuyến, cho ta làm một chén hột đồn chay tới." Tô Y Nhân nhẹ nhàng lắc đầu một cái, chân mày như cũ nhíu.

Trương phu nhân (thê tử Mộ Dung Thạch Sơn chân nhân) nói cho nàng biết, thai nhi cần dinh dưỡng, phụ nữ có thai ở trong lúc nôn nghén, có thể ăn chút liên tặc ăn chút. Cho nên vì bảo bảo, nàng thường là đồ ăn không tới một hồi liên nhỏ ra, nghỉ một lát lại ăn nữa. Ăn nữa ới nữa, dù sao nàng không phải là phụ nữ có thai nhà người nghèo, không cần lo lắng lãng phí thức ăn.

Thu Thu tuân lệnh vừa muốn đi ra ngoài sai người, Âm Ngọc Phong đã ra lệnh một tên người làm của hắn đi phòng bếp.

Người làm trong phòng bếp (người bình thường) đã sớm biết phu nhân tương lai đang thời kì nôn nghén, dự bị các loại thức ăn để ở trong túi càn khôn của quân sự phòng bếp (tu sĩ), bếp lò mười hai canh giờ không nghỉ lửa, tùy thời phục vụ phu nhân cần.

Người hầu kia đi ra ngoài một hồi liền ôm một hộp đựng thức ăn bay trở về. Thu Thu cùng Lam Vân đem mấy hộp đồ trang sức đeo tay trước mặt Tô Y Nhân dời đến một cái bàn khác, lấy ra hột đồn trong hộp đựng thức ăn, mấy cái đĩa điểm tâm nhỏ dọn xong.

Tô Y Nhân nhìn hột đồn trong lọ ra màu xanh, hơi có điểm khâu vị, cầm lên thìa bạch ngọc khuấy đều hai cái. Vừa muốn ăn, nàng liền nghe đến bầu trời truyền tới thanh âm cô gái rất ôn nhu.

"Âm Ngọc Phong tăng tôn tôn ngoan, thái di bà chạy tới tham gia hôn lễ của người, người còn không mau một chút ra nghênh tiếp?" Thanh âm này nghe rất bình thường, giống như người bay ở trên đỉnh đầu người cùng người nói, nhưng người của toàn đảo đều nghe được.

Tô Y Nhân lập tức giật mình. Thái di bà lần này thật là ôn nhu a, chẳng lẽ là bởi vì cháu chất đánh hơn một ngàn năm độc thân của nàng kết hôn, cho nên tâm tình tốt?

Quả nhiên còn là chạy đến!

Âm Ngọc Phong gương mặt tuần tú trầm xuống, đứng dậy phân phó nói, "Người đâu, đến trước chủ cung Vạn Linh cung cung nghênh bát phẩm nữ tiên Lãnh thái quân của Phụng Hoàng sơn giá lâm." Thái di bà tên Lãnh Ngạo Hoàng, thái quân, là kính xưng của người làm hẳn đối với thái di bà hắn.

Hắn cúi đầu đối với Tô Y Nhân đang đứng dậy nói, "Người ăn của người, đừng động tới nàng." Thái di bà khát vọng đời sau của Lãnh gia khát vọng đã ngàn năm, nơi nào sẽ còn so đo phụ nữ có thai mang hài tử của hắn thất lễ?

Cái này không lễ phép.

Tô Y Nhân vốn là không có khẩu vị gì, ăn hột đồn chay cũng là muốn cưỡng bách mình ăn. Nàng lắc đầu một cái, lấy tay hơi sửa lại tóc một chút, hỏi Lam Vân, "Trang dung của ta không có vấn đề chứ?"

Nàng gần nhất thường nằm xuống, trên đầu cây trầm cặp tóc có chút cản trở liên nhỏ xong mấy cây, cho nên có lúc tóc của nàng sẽ có chút xoắn xết. Ở Nhã Tâm các của mình không có quan hệ, nhưng đi ra ngoài nghênh đón trưởng bối thì không thể xoắn xết như vậy.

Không đợi Lam Vân đi trong phòng cách vách lấy hộp trang điểm, Thu Thu từ trong túi càn khôn của mình lấy ra một cây lược gỗ, cho Tô Y Nhân hơi sửa sang lại tóc một cái, sau đó từ hộp đồ trang sức đeo tay đặt ở trên bàn bên cạnh lấy tới một trăm cái tóc một con bộ điều, cắm vào trong tóc của nàng.

"Nếu là phủ điểm phấn thì càng không nhìn ra bệnh dung nữa." Thu Thu đáng tiếc nói.

"Không cần, cứ như vậy tốt lắm." Tô Y Nhân nói, hơi sửa sang lại y phục một chút, chờ đợi Âm Ngọc Phong mang nàng đi ra ngoài nghênh đón thái di bà.

Trước chủ cung Vạn Linh cung là một mảnh bình thai cực lớn bằng đá xây thành, người làm biết phi hành trên đảo ra vào chủ cung cũng đáp xuống nơi này.

Trên bình đài trước chủ cung, chừng ba mươi vị người làm họ Âm có ngũ phẩm tu vi trở lên đã chia làm hai nhóm đứng ngay ngắn. Âm Ngọc Phong lo lắng thân thể Tô Y Nhân, chỉ để cho Tô Y Nhân đứng ở trước mặt chúng người làm, chính hắn tung bay đến bầu trời nghênh đón thái di bà.

Trên bầu trời, Âm Ngọc Phong cùng ba nữ hai nam bao gồm thái di bà ở bên trong trò chuyện một hồi, mới dẫn bọn họ chậm rãi hạ xuống.

Tô Y Nhân cùng chúng người làm ánh mắt đang nhìn chur vị tu chân cường giả trên bầu trời, chờ bọn hắn tư thế phiêu dật hạ xuống sau, đi nhanh lên mấy bước, xấu hổ hướng bọn họ khuất thân hạ lạy, "Vãn bối Tô Y Nhân bái kiến các vị tiền bối tiên quân."

"Cháu ngoan ngoan của ta, cẩn thận thân thể. Bên ngoài gió lớn, ngươi thế nào đi ra?" Người mỹ phụ tóc trắng cảm đầu nhanh chóng đem Tô Y Nhân đỡ dậy, bắt lại hai tay Tô Y Nhân quan sát Tô Y Nhân.

Âm Ngọc Phong nói, "Y Nhân, nàng chính là thái di bà, bát phẩm nữ tiên quân của Phượng Hoàng sơn. Thái di bà, nàng là Tô Y Nhân." Cũng biết bên ngoài gió lớn, cho nên hắn để cho Tô Y Nhân phủ thêm phượng hoàng vũ y có hiệu quả giữ ấm.

Mỹ phụ tóc trắng thoạt nhìn trên dưới bốn mươi, giữa hai lông mày tràn đầy kiệt ngao cùng uy nghiêm. Da nàng trắng nõn bóng láng, nhưng lại có đầu đầy tóc bạch kim mà nữ nhân bốn mươi tuổi không thể nào có.

Sống đến từng tuổi này như thái di bà, trên người luôn có một nơi lộ vẻ già rồi đi?

"Thái di bà, ngài ngàn dặm xa xôi đi tới Thương Vân đảo, một đường cực khổ." Tô Y Nhân cung thuận đối với thái di bà nói, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lòng cảm kích.

Nàng chỉ xa xa ra mắt thân ảnh vị nữ cường giả tuyệt thế này, nhưng đối với khí thế bá đạo kiệt ngao vị nữ cường giả này hoàn toàn khâm phục. Thái di bà ở « Tô Khả Nhi tu tiên nhớ » chỉ điểm danh qua một lần, nhưng là thái di bà dần đi dần lại dạy dỗ thùy chung ảnh hưởng Âm Ngọc Phong, khiến cho Âm Ngọc Phong ở trên thủ đoạn đeo đuổi nàng có mang ôn hòa lễ độ.

Hắn lúc ban đầu cho nàng ấn tượng là tuyệt đối tàn nhẫn cùng tuyệt đối vô tình. Nàng đối với hắn sợ hãi cực điểm, nếu như không phải là sau đó hắn đối với nàng các loại bao dung cùng ôn nhu, nàng làm sao có thể yêu hắn? Nàng cũng không phải là cuồng bị ngược!

"Y Nhân, tới bái kiến mấy vị trưởng bối." Biết hiệu quả giữ ấm thần kỳ của phượng hoàng vũ y, thái di bà cười hiền lành, khoác tay của Tô Y Nhân bắt đầu vì nàng giới thiệu bốn tên nam nữ trung thanh niên cùng nàng cùng tới.

Mỹ phụ áo lam Long Linh nữ tiên quân khoác phượng hoàng vũ y, một trong bảy tiên nữ Phượng Hoàng sơn; phụ nhân trẻ tuổi áo đỏ Hạ Liên nữ tiên quân giống nhau cũng khoác phượng hoàng vũ y, một trong bảy tiên nữ Phượng Hoàng sơn; Hà Dật Phong áo trắng là thất phẩm tiên quân, áo tím Đường Thiên Diệu thất phẩm tiên quân, đám con rể ở rể Phượng Hoàng sơn. Bốn vị này từ trên bối phận là trưởng bối cách hai đời của Âm Ngọc Phong cùng Tô Y Nhân. Long Linh nữ tiên quân cùng Hà Dật Phong tiên quân đôi bạn lữ song tu này cũng đã từng dạy qua Âm Ngọc Phong, cũng đều coi như là ân sư thụ nghiệp của hắn.

Tô Y Nhân vừa bái kiến bốn vị trưởng bối thân phận tôn quý, vừa bắt đầu đồng tình Âm Ngọc Phong. Chớ nhìn hắn rất uy phong, thì ra là ở sư môn cùng gia tộc, còn có ba vị phái nữ trưởng bối đè ép hắn.

Âm Ngọc Phong đại khái cũng là rất dè dặt, cho nên trên mặt của hắn không chỉ không có nửa điểm vui sướng gặp mặt thân nhân, còn mây đen che kín.

Dẫn đầu Âm Đại Âm Nhị Âm Tam Âm Tứ cung nghênh các khách nhân của chủ nhân vào chủ cung Vân Thiên điện của Vạn Linh cung, đám người làm dâng lên trà, khom người đứng ở cửa đại điện hầu hạ.

Chủ khách hàn huyên một hồi, thái di bà bắt đầu trách cứ Âm Ngọc Phong, nàng là trưởng bối nhà đàn trai, hôn lễ tại sao có thể không có nàng tại chỗ? Âm Ngọc Phong có đem nàng để ở trong lòng hay không? Con mắt không có tôn trưởng!

Âm Ngọc Phong ngồi ở đài cao bạch ngọc dưới đại điện nói, hắn làm hôn sự chỉ là vì cho Tô Y Nhân một danh phận chính thức, để cho đám người làm tôn trọng nàng. Thái di bà xa ở Phượng Hoàng sơn Khôn Nguyên quốc, mà Phượng Hoàng sơn công việc bề bộn, hắn không dám cho nàng thêm phiền toái.

"Ngươi nói gì vậy? Huyết mạch tu chân của Lãnh gia ta chỉ còn dư lại ngươi cùng Tu Trúc, chỉ cần ngươi thành thân, ta chuyện gì cũng sẽ gác lại tới đây giúp ngươi tổ chức hôn sự."

Thái di bà nhìn chằm chằm Âm Ngọc Phong nói, "Ngươi chuyện gì đều không cho ta biết, có phải có cái nguyên nhân gì hay không?"

Long Linh nữ tiên quân cười cười, uyển chuyển nói, "Phong nhi, nữ tử sĩ Phượng Hoàng sơn am hiểu nhất là cái gì? Là nuôi thai. Phụ nữ có thai từ lúc trẻ tới sáu tháng sẽ phải bắt đầu luyện tập tâm pháp đặc thù, dẫn dắt thai nhi cùng phụ nữ có thai cùng nhau hấp thu thiên địa linh khí. Ngươi, Tu Trúc đều là như vậy sinh nuôi ra ngoài, cho nên trụ cột tu luyện cùng tốc độ tu luyện của các ngươi so hải từ có thiên phú linh căn, có thể tu chân mạnh hơn gấp mười lần!"

"Muốn con của ngươi vừa sinh ra liền mạnh hơn hải từ tu chân thế gia khác, ngươi phải gọi Y Nhân luyện tập tiên thiên thai tâm linh quyết. Tiên thiên thai tâm linh quyết, ngươi biết sao?" Thái di bà cướp nói.

Âm Ngọc Phong nhất thời ngây ngẩn cả người, bởi vì hẳn cho tới bây giờ không có nghe nói qua tiên thiên thai tâm linh quyết.

Đây cũng là để cho hài tử từ thời kỳ thai nhi liền cướp chạy đi?

Tô Y Nhân kinh ngạc nhìn chur vị Phụng Hoàng sơn, khó trách các nữ nhân Phụng Hoàng sơn Khôn Nguyên quốc dám cùng đám nam tu sĩ Cửu châu đại lục tranh đoạt, thì ra là có ẩn gian dạy sớm cho thai nhi.

"Tiên thiên thai tâm linh quyết, từ thượng cổ thời đại bắt đầu liền truyền nữ không truyền nam, người dĩ nhiên không biết."

Bạn lữ song tu Hà Dật Phong tiên quân của Long Linh nữ tiên quân hiền lành lắc lắc đầu nói, "Đừng tìm Phụng Hoàng sơn giận dữ, đem con gái của người giao cho Phụng Hoàng sơn nuôi dưỡng." Cùng các nữ nhân Phụng Hoàng sơn đối nghịch không có chỗ tốt, đây là kinh nghiệm của hắn.

Quả nhiên là tới vì nữ nhi hắn!

Âm Ngọc Phong hất cằm lên kiêu căng nói, "Âm Ngọc Phong ta không cần tiên thiên thai tâm linh quyết cũng có thể đem nữ nhi của ta bồi dưỡng được không thua với các nữ nhân Phụng Hoàng sơn!"

Hắn mặc dù rời Phụng Hoàng sơn tiến vào thế giới nam tôn hơn một ngàn năm, nhưng cho tới bây giờ không có tư tưởng nữ tì, Y Nhân nếu như sinh chính là nữ nhi, chỉ cần thiên phú linh căn tốt, hẳn sẽ đem nữ nhi lập thành người thừa kế Thương Vân đảo.

"Lãnh Ngọc Phong!" Thái di bà nổi cơn thịnh nộ, kêu lên nguyên danh Âm Ngọc Phong, "Phụ thân người ở thời điểm mẹ người mang thai người, từng chính miệng đáp ứng, hài tử bất kể nam nữ đều là Phụng Hoàng sơn. Người là nam hài, người trở lại cố quốc của phụ thân người sau đổi lại họ cha, ta không can thiệp người, nhưng là con gái của người, nhất định phải họ Lãnh!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117

"Không được, thái di bà, nữ nhi của ta nhất định phải cùng họ ta. Nơi này là Vinh Thái đế quốc, không phải là Khôn Nguyên quốc!" Âm Ngọc Phong theo lực tranh, kiên quyết không đem con gái của mình đưa cho Phụng Hoàng sơn.

Thái di bà cũng không giữ ôn nhu hiền lành của nàng nữa, đột nhiên đứng dậy, mặt mũi bén nhọn nói: "Chỉ cần là nữ nhi chảy huyết thống Phụng Hoàng sơn, toàn bộ thuộc về Phụng Hoàng sơn, muốn dẫn đến Phụng Hoàng sơn dạy. Đây là quy củ một vạn hai ngàn năm trước Lãnh Thu Hoa lão tổ tông quyết định!"

Nước nam tôn dân số càng ngày càng nhiều, thế lực càng ngày càng không lồ, nam nhân càng ngày càng cuồng vọng tự đại, Khôn Nguyên nữ quốc càng ngày càng khó lấy duy trì tập tục tổ tiên truyền xuống.

Tuy nói tu sĩ không màng danh lợi, không dễ dàng tham gia tranh đoạt thế tục, nhưng thực lực các môn phái Tu Chân Giới của quốc gia bao nhiêu sẽ ảnh hưởng thế lực quốc gia thế tục. Nếu như không phải là có truyền thuyết bảy nữ tiên Phụng Hoàng sơn, nếu như không phải là nữ tiên Phụng Hoàng sơn cường thế đối kháng nam tiên quân của những quốc gia khác, Khôn Nguyên quốc không phải là bị nam tôn quốc liên thủ tiêu diệt, chính là bị văn hóa nam tôn quốc ăn mòn, cuối cùng có tên Khôn Nguyên quốc, nữ nhân lại giống như nữ nhân nam tôn quốc bị nam nhân hoàn toàn áp chế, nhốt ở trong khuê phòng phía hậu viện phục vụ nam nhân.

Tiểu tăng tôn Tu Trúc rất nghe lời, đồ đệ Kỳ Xuân Dương của bạn tốt bị dạy dỗ mấy ngày của nàng cũng rất tốt nói chuyện, cho nên hài tử của Tô Khả Nhi bất kể cha ruột là ai, chỉ cần là cô gái, cũng sẽ trở thành cô gái Phụng Hoàng sơn.

Đại tăng tôn Ngọc Phong cho tới bây giờ cũng không ngoan, cho nên cần nàng tự mình tới đây đòi hài tử. Ngọc Phong dĩ nhiên từ nàng hung hăng "khuyên", vì áp chế tất cả người làm coi như lợi hại của hắn, nàng cố ý đem Long Linh, Hà Dật Phong, Hạ Liên Đường, Thiên Diệu, hai đôi tiên quân bạn lữ mang đến áp trận.

"Thái di bà, người đây là muốn ra tay cướp?"

Âm Ngọc Phong không sợ hãi chút nào đứng dậy, ngẩng đầu ưỡn ngực nói, "Ta nếu như không thể bảo vệ nữ nhi của ta, uống là đứng đầu Thương Vân đảo!" Hẳn là bất phẩm tu sĩ, có thể để cho hắn chiến ý mười phần chỉ có bất phẩm tu sĩ. Thái di bà nếu tới, hẳn sẽ dùng năng khiếu nghiệm lực lượng cực hạn trước mắt của mình.

"Thái di bà, Ngọc Phong."

Nhìn bọn họ trong lúc bất chợt biến thành hai con gà chọi khí thế hung hăng, Tô Y Nhân lớn lá gan nhắc nhở, "Hài tử của ta ngay cả hai tháng đều không có, căn bản không biết giới tính." Cũng không biết có phải là cô gái không, bọn họ liền bắt đầu vì cô gái tranh đoạt.

"Y Nhân." Long Linh nữ tiên quân nhàn tĩnh ngồi ở bên trên thái di bà mỉm cười nói, "Đừng động tới bọn họ, thái di bà nghe Tu Trúc nói Phong nhi đột phá bình cảnh, trở thành bát phẩm tiên quân, vô cùng muốn nhìn một chút thực lực của hắn bây giờ rồi cuộc như thế nào. Tranh cô gái là thật, nhưng cũng là lấy cớ để bọn họ giao thủ."

Nàng hiểu Ngao Hoàng bà bà, cũng có thể tính toán ra mấy phần tâm tư của Âm Ngọc Phong.

"Người tiểu tử thú vị này, cho là tu vi lên cấp, linh lực tăng lên nhiều, đã cảm thấy bây giờ có thể đánh bại ta? Nằm mơ!"

Ngao Hoàng nữ tiên quân vung lên cánh tay, giọng ngao lệ, "Ta đã có năm trăm năm không có chi điểm người vũ kỹ pháp thuật, lần này, chúng ta buông tay tỷ thí một phen. Tiểu tử, người bây giờ có tư cách trở thành đối thủ của ta, ta sẽ toàn lực chiến đấu, đánh chết đánh tàn phế không phụ trách!"

Thanh âm nàng rơi xuống đất, vang đến mức trong lòng đám người làm tính Âm thẳng run rẩy. Bát phẩm nữ tiên thành danh đã lâu cùng bát phẩm tiên quân vừa mới đột phá bình cảnh thất phẩm, ai lợi hại hơn?

Đánh chết đánh tàn phế?

Tô Y Nhân nhất thời sẽ lo lắng, khẩn cầu, "Thái di bà, Ngọc Phong, các người tỷ thí điểm đến thì ngưng có được hay không? Ngọc Phong, chúng ta có nữ nhi liền cho thái di bà người nuôi, chúng ta có thể sinh lại mấy con trai."

Giữa nàng cùng hắn tự nhiên sinh dục con gái có chút khó khăn, nhưng chỉ cần xuân kỳ hồi sinh thang cái lương thành công, hoàn toàn có thể nhiều sinh này.

"Y Nhân, không muốn xem nhẹ lực lượng của ta." Âm Ngọc Phong trấn an nàng nói, hai tròng mắt nhìn thái di bà tinh quang lấp lánh.

Hai vị nữ tiên quân Long Linh cùng Hạ Liên cũng an ủi Tô Y Nhân, các nàng cùng hai vị tiên quân Hà Dật Phong, Đường Thiên Diệu sẽ ở gần xem cuộc chiến.

Có bốn vị nam nữ tiên quân cùng nhau khoảng cách gần xem cuộc chiến, ngộ nhờ giữa thái di bà cùng Ngọc Phong xuất hiện thương vong, bọn họ hẳn có năng lực tham gia đi?

Ngọc Phong nhưng là nam chủ trong phó bản kịch tình của nàng, làm sao có thể ngủ? Nếu như phó bản kịch tình của nàng cũng bị tác giả biểu tỷ không chế, tác giả biểu tỷ luôn luôn chỉ viết văn HE thế nào cũng sẽ không để cho nữ chủ dưới bút làm quả phụ.

Tô Y Nhân vì vậy buông xuống hơn nửa tâm. Yên tâm tâm tình khẩn trương, nàng nhất thời cảm giác bụng dạ trống không.

"Cô lỗ cô lỗ." Tiếng bụng kêu trùng hợp vang lên. Chư vị tiên quân cũng tai thính mắt sáng, ánh mắt trong nháy mắt chuyển đến trên người Tô Y Nhân, không, nói chính xác là, chuyển đến trên bụng Tô Y Nhân.

"Thái di bà người đường xa tới, xin chậm rãi lại giáo huấn tăng tôn. Y Nhân lúc trước đói bụng, vừa muốn ăn cái gì, các người lại đột nhiên giá lâm, bây giờ nàng nhất định đói bụng lắm."

Âm Ngọc Phong nói, "Người tới, lần nữa cho Tô cô nương đưa một chén hồn đồn chay tới đây."

Hắn lúng túng dò hỏi, "Thái di bà, Linh bà bà Liên bà bà, Phong công công Diệu công công, các người bốn vị có muốn cũng tới một chén hay không?" Ngay trước mặt đông đảo người làm, hắn gọi công công bà bà trên bối phận mình tới phá lệ không được tự nhiên.

Hắn kinh ngạc rồi.

Tô Y Nhân thấy ngược lại phá lệ vui vẻ. Hắc, hắn hơn một ngàn tuổi, là lão tiền bối của vô số nhân sĩ tu chân, không nghĩ tới trên hắn còn có tiền bối trước, hơn nữa còn là người quen bao nhiêu có thể áp chế hắn.

"Y Nhân a, tính tính ngày, người bây giờ đang ốm nghén. Phụ nữ có thai ốm nghén không dễ chịu lắm, rõ ràng trước mắt bày rất nhiều món ngon, lại không nỡ điếm muốn ăn, lúc đói bụng đến phải khó chịu miễn cưỡng ăn chút, dạ dày lại sôi trào phải muốn nôn ra. Nữ nhân mang thai hài tử nuôi hài tử không dễ dàng a, Phong nhi, người cứ nói đi? Nữ nhân không phải là thật vĩ đại? Nam nhân không phải là phải tôn kính nữ nhân?"

Thái di bà trong nháy mắt thu hồi hung bạo ngao lệ, đi tới bên người Tô Y Nhân ngồi xuống, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Y Nhân, mặt hiền lành nói, "Nhìn gây đến, cảm cũng nhẹn rồi. Y Nhân, chờ trận này chịu đựng qua đi, thái di bà tự mình lấy điểm thứ tốt cho người bồi bổ."

Âm Ngọc Phong vội vàng nói, "Thân thể Y Nhân có ta chiếu cố, thái di bà người còn là sớm một chút trở về Phượng Hoàng sơn bế quan linh tu đi." Tuy nói các đời trước của Phượng Hoàng sơn truyền xuống không ít phương thuốc tư bổ chuyên dụng cho nữ nhân, nhưng chỉ cần không phải đích thân hắn hốt thuốc chế biến, hắn cũng không yên tâm để cho Y Nhân ăn.

"Hồn tiểu tử, đây chính là bí truyền Lãng gia tổ tiên truyền xuống, thuốc bổ chuyên môn dùng để đồng thời tư bổ phụ nữ có thai cùng thai nhi, phụ nữ có thai nhà khác muốn ăn cũng ăn không được!"

Thái di bà liếc nhìn hắn một cái nói, "Mẹ người năm đó cũng ăn không ít thuốc bổ ta chế biến!"

Nữ nhân Phụng Hoàng son dựa vào cái gì sinh ra hải tử người người thần thể ưu tú, thiên phú linh căn tốt? Cha mẹ di truyền là một mặt, trong lúc thai nhi lớn lên các loại ngoại lực tác dụng cũng không tha khinh thường! Tô Khả Nhi bên kia nâng đề cho một nữ tiên quen thuộc cùng tiểu tôn tôn Tu Trúc chiếu cố, Tô Y Nhân bên này là nhánh của phòng lớn, nàng tự mình nhìn.

"Thái di bà, cho ta những phương thuốc kia, ta tự mình cho nàng tư bổ." Âm Ngọc Phong nhân cơ hội nói, hẳn rất lâu trước cũng biết Phụng Hoàng son tích lũy kiến thức tài phú to lớn.

"Không được, những thứ phương tử này cũng là truyền nữ không truyền nam, truyền dâu không truyền rể, trừ khi cuộc đời này người không có con trai chỉ có nữ nhi, mới có cơ hội thấy những thứ phương tử kia." Thái di bà lên tiếng cự tuyệt. Rất nhiều bí mật của Phụng Hoàng son cũng là dùng vì duy trì nữ nhân thống trị, nam nhân có thể biết không nhiều lắm.

"Thái di bà, ta chắc là sẽ không đem nữ nhi cho người mang đến Phụng Hoàng son. Nhưng nếu như thái di bà nguyện ý, chờ bề quan sau khi xuất quan, ta để cho nữ nhi đi phục vụ người ba năm rưỡi, biểu hiếu tâm." Âm Ngọc Phong vội vàng nói. Bây giờ hẳn hy vọng là: thái di bà đừng động tới chuyện, nhanh lên một chút bề quan tu luyện, ném thứ đánh vào bình cảnh của nàng, lên cấp thành cửu phẩm tiên tôn suốt đời không chết trong truyền thuyết.

Bọn họ cũng quá coi trọng hải tử, ngộ nhớ hải tử của ta đây có cái tiên thiên thiếu sót gì hoặc là thiên phú linh căn không tốt, bọn họ sẽ đối với nó thế nào?

Trên mặt tiểu tỳ của Tô Y Nhân phụng bồi mỉm cười, trong lòng lại bắt đầu lo âu.

Sau giờ ngọ ánh mặt trời phá lệ nóng bỏng, bầu trời một mặt ngàn dặm, mặt hồ Đại Minh nước gợn rạo rạo. Phía trên bầu trời Thương Vân đảo lơ lửng mấy cái thân ảnh này, có Âm Ngọc Phong mặc trang phục màu xanh da trời, Ngao Hoàng nữ tiên quân mặc trang phục hồng đậm, có Long Linh áo lam, Hà Dật Phong áo trắng, Hạ Liên áo đỏ, Đường Thiên Diệu áo tím, còn có Âm Đại, Âm Tam mặc áo đen.

Tô Y Nhân là muốn khoác phụng hoàng vũ y bay lên trời, khoảng cách gần xem cuộc chiến, nhưng lập tức bị mọi người ngăn trở, chỉ có thể từ vợ chồng Âm Tứ phụng bồi đứng ở chỗ cao nhất trên đảo ngửa mặt lên trời xem cuộc chiến.

Trên bầu trời, hai vị bát phẩm tu sĩ xa xa nhìn nhau, tay phải nắm pháp kiếm của bọn họ.

Tô Y Nhân lần thứ hai thấy trường kiếm sáng như tuyết kia của Âm Ngọc Phong. Trong ấn tượng của nàng, Âm Ngọc Phong chỉ động động đầu ngón tay là có thể đem người khác đánh bay, cho nên hẳn cũng cho là pháp kiếm của hắn chẳng qua là lúc ban đầu dùng để học tập ngự kiếm phi hành thuật đấy, không nghĩ tới hắn còn là một cao thủ dùng kiếm.

Ngao Hoàng nữ tiên quân cùng Âm Ngọc Phong đồng thời bay nhanh hướng đối phương, trong tay pháp kiếm quơ múa. Bọn họ người còn không có gặp nhau, kiếm khí được truyền linh lực chủ nhân đã bén nhọn bổ về phía đối phương rồi.

Nước lửa tương khắc, kiếm khí màu lửa đỏ, thủy mộc kiếm khí nồng màu xanh lá cây, ở trong nháy mắt chạm vào nhau nổ tung tia sáng chói mắt. Linh lực vô hình không tiếng động lấy chỗ linh lực cùng kiếm khí chạm vào nhau làm trung tâm, khuếch tán hướng ra phía ngoài. Mọi người đứng ở cách đó không xa xem cuộc chiến vật áo sau lưng tung bay, hai vị nữ tiên quân Long Linh cùng Hạ Liên hai cánh tay kéo phụng hoàng vũ y càng là bay về phía sau.

Tiếng chuông thương, hai vị cao thủ dùng kiếm đụng vào nhau. Cổ tay bọn họ cuồng chuyển, đâm, chém, điểm, băng, treo, nâng, cắt..... Pháp kiếm màu đỏ cùng pháp kiếm sáng như tuyết hóa thành bóng hồng cùng bóng trắng, kéo dài bộc phát tiếng va chạm leng keng có lực.

Khi bọn hắn tách ra, liền giơ lên pháp kiếm hoặc là ngón tay vẽ hư không. Từng cái một pháp thuật bị nhanh chóng thả ra, dựa theo ý niệm của bọn họ công hướng đối phương. Trong chớp mắt, bọn họ đã tiến hành hiệp đấu thứ nhất.

Rốt cuộc đều là tiên quân, trong quá trình vũ kỹ cùng pháp thuật thay nhau sử dụng hoặc là đồng thời sử dụng, động tác như nước chảy mây trôi, không có nửa điểm hiện tượng ngưng trệ!

Tô Y Nhân thấy nhiệt huyết sôi trào, sùng bái đối với thái di bà cùng Âm Ngọc Phong trong nháy mắt đạt tới đỉnh núi.

Nàng cũng đồng thời học tập kiếm thuật cùng pháp thuật, nhưng xa xa không làm được giống như bọn họ tự nhiên lưu loát như vậy. Coi như lúc nàng bộc phát tốc độ cao độ, buông thả pháp thuật cũng cần buông thả một, hơi dừng lại một cái lại để thứ hai.

Hai vị bát phẩm tiên quân trải qua hai hiệp đấu thử dò xét lúc ban đầu, bắt đầu từ từ buông tay ra chiến đấu. Vì vậy, trên bầu trời, kiếm khí, linh lực, ánh sáng pháp thuật, như lửa khói trong ngày lễ từng cái một chuỗi chuỗi bộc phát.

Thái di bà chủ yếu công kích pháp thuật là hòa pháp thuật. Nàng nói không lưu tình cũng không lưu tình, hòa điểm, huyền tượng Hòa phụng hoàng, lời hòa bạo, thiên lôi kích..... những thứ pháp thuật này lực sát thương to lớn, chiêu số kiếm, pháp hợp nhất điên cuồng chọt hướng Âm Ngọc Phong đập tới, giống như không có nửa điểm nương tay.

Âm Ngọc Phong trời sinh chính là tu sĩ thủy mộc song linh căn, mượn khu chiến đấu ở phía trên Đại Minh hồ, cổ động sử dụng thủy pháp thuật. Nước hồ từ mặt hồ cuộn lên, hóa thành một bức màn nước ngăn trở huyền tượng Hòa phụng hoàng công tới được một cái sóng lớn chọt từ mặt hồ dưới chân hắn xông ra, tựa như một cái ròng nước dữ tợn, dạt lực công kích to lớn găm thét công hướng thái di bà cắt nước một hàng xếp hàng từ mặt hồ kích thích, bắn về phía không trung, tựa như một chi trường thương sáng như tuyết.....

Ừng ừng ~~~ tiếng chuông thương..... Nổ không ngừng, trên Thương Vân đảo pháp trận phòng ngự khởi động, linh quang đậm xanh biếc bao trùm đem

cái đảo toàn bộ bảo vệ.

Bầu trời linh lực kịch liệt va chạm, sóng linh lực ảnh hưởng mặt hồ, mặt hồ "hoa lạp lạp" sôi trào kịch liệt, không gió, cũng nhấc lên tầng tầng con sóng thần.

Xyz3

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118

"Âm Tứ, nơi này nước hồ sôi trào như vậy, có thể ảnh hưởng đến thuyền bè lui tới trên mặt hồ hay không?" Đang lo lắng nhìn bầu trời, trong lòng Tô Y Nhân đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Âm Tứ lãnh đạm hồi đáp, "Nước hồ kích thích sóng lớn khuếch tán hướng chung quanh, sẽ vừa khuếch tán vừa giảm bớt uy lực. Địa phương cách chỗ chiến đấu càng xa sóng nước sẽ càng nhỏ." Tu sĩ sống được càng lâu dài, thường thường đối với tính mạng thể nhân thấy càng nhẹ.

Nói cách khác, nếu như có thuyền bè bất hạnh từ phụ cận trải qua, rất có thể bị sóng nước to lớn vén lật!

Tô Y Nhân nhất thời nóng nảy, kêu lên, "Âm Tứ, ngươi lập tức mang một số người đi phụ cận chuyển chuyển, nhìn có người gặp nạn hay không."

Tuy nói những thứ người bình thường có thể rơi xuống nước kia chẳng qua là một đoạn chữ viết miêu tả, nhưng nàng đã hoàn toàn đem cái thế giới này coi là thế giới không gian song song chân thật, không làm được coi nhân mạng như cỏ rác.

Âm Tứ lập tức ôm quyền khom người nói, "Tô cô nương, vợ chồng ta phụng danh chủ nhân bảo vệ ngươi, bất tiện rồi đi." Trên mặt không nhìn ra biểu lộ gì coi rề Tô Y Nhân.

Hừ, ngươi không đi tìm người ta đi tìm. Bây giờ không được, ta tự mình bay ra Thương Vân đảo đi vòng vòng!

Tô Y Nhân nhìn bầu trời chiến đấu kịch liệt một chút, nhìn lại một chút bốn tên nam nữ tiên quân cùng Âm Đại Âm Tam chia thủ bốn phương nghiêm trận mà đội, hai cánh tay vung lên, vung phượng hoàng vũ y bay hướng trước binh thai của chủ cung Vạn Linh cung nơi nhiều người làm Âm N nhất.

Vợ chồng Âm Tứ cho là nàng muốn sát mặt đất bay ra pháp trận phòng thủ bảo vệ Thương Vân đảo, vội vàng phi thân ngăn lại, nói: Chớ đi ra ngoài, bên ngoài quá nguy hiểm.

"Khu nguy hiểm chỉ ở Thương Vân đảo, nơi khác an toàn rất nhiều." Tô Y Nhân trầm mặt, rất đậm mạc nói, "Tránh ra, để cho ta tìm người khác giúp một tay."

Vợ chồng Âm Tứ tự cảm là lão bộc của Âm Ngọc Phong, đứng hàng vị xếp rất cao, không muốn nghe nàng sai sử.

Không cần các ngươi ta có thể dùng người khác!

Trong lòng Tô Y Nhân giận hờn.

Tận mấy vị đứng hàng thấp cũng rất nghĩ thông qua nàng hướng Âm Ngọc Phong lấy lòng đây. Thí dụ như Nhị Thập Nhất rất hiểu Âm Ngọc Phong có bao nhiêu sủng ái nàng, Ngũ Thập Ngũ bảo quản vật liệu, Ngũ Thập Tứ mang nàng đi dạo vườn Thiên Thảo, Âm Nhị nghe nói là mới vừa nhậm chức.....

Vợ chồng Mộng Thạch Sơn chân nhân cùng trưởng nữ con trai lớn là chính phái tu sĩ, Tiết thần y chỉ có thực lực tam phẩm tu sĩ nói thể nào cũng có lòng cha mẹ, bọn họ nhất định sẽ nguyện ý giúp nàng ra đảo chuyển chuyển.

Vợ chồng Âm Tứ bị Tô Y Nhân lạnh lùng cùng uy nghiêm trước đó chưa từng có mà ngơ ngẩn, không đề ý sẽ để cho nàng bay đi.

Chủ nhân cho bọn họ nhiệm vụ chính là bảo vệ nàng!

Hai vợ chồng cũng không dám chần chờ nữa, bận rộn đuổi theo.

Tô Y Nhân khoác phượng hoàng vũ y tốc độ phi hành rất nhanh, thời gian mấy hơi thở liền trôi lơ lửng ở trên bình đài của chủ cung. Nàng từ trong ngọc bài mực xanh biếc lấy ra một chiếc nhẫn linh thạch linh quang bảy màu bắn ra bốn phía, hai ngón tay giơ lên, cao giọng nói: Nàng hy vọng tu sĩ tu vi cao giúp nàng ra đảo xem một chút, nhìn chung quanh có thuyền bè bị sóng gió quật ngã hay không, có người rơi xuống nước hay không; nếu như có thể, mời đem người lật thuyền rơi xuống nước bị cứu được tới trên Thương Vân đảo; có cái gì phiền toái, có nàng đi cùng Âm đảo chủ nói.

Âm Ngọc Phong thật ra thì đã nói cho đám người làm, thất thái linh thạch giới bảo đồ thành vật của đảo chủ phu nhân vật. Thấy nàng lấy ra tín vật, hơn nữa nàng đã mang thai, cũng lập tức sẽ phải cùng đảo chủ thành thân, thật sự có chừng hai mươi cái người làm áo đen vượt qua đám người ra, hướng nàng hành lễ, bày tỏ nguyện ý ra đảo sư tử cứu người.

Tô Y Nhân cười gật đầu, cảm tạ bọn họ trọng nghĩa, phân phó thời điểm bọn họ cứu người ưu tiên bảo vệ an toàn tự thân.

Những thứ người làm áo đen kia xuất ra pháp kiếm, hướng phương hướng bất đồng lục tục bay ra Thương Vân đảo.

Trôi lơ lửng ở phía trên chủ cung Vạn Linh cung, Tô Y Nhân tiếp tục nhìn chiến đấu nơi bầu trời phía xa. Trên bầu trời, thái di bà cùng Âm Ngọc Phong đã hóa thành hai luồng thân ảnh hồng lam gần người dây dưa đầu chung một chỗ, tầm mắt không đủ căn bản không biết bọn họ thi triển chiêu thức gì, chỉ nghe thấy tiếng "choang" kéo dài không ngừng.

Giữa bát phẩm tiên quân thái di bà cùng Âm Ngọc Phong cận chiến, đám thất phẩm tiên quân có năng lực kịp thời tham gia trong đó, bảo vệ Âm Ngọc Phong phần thắng rất không lớn?

Nàng nóng nảy phải chờ đợi, trong lòng chờ đợi hai người bọn họ nhanh lên một chút phân ra thắng bại tới.

Hai vị bát phẩm tiên quân thể lực kinh người, linh lực càng là hùng hậu, trên không trung kéo dài kịch chiến hơn một giờ cũng không thấy có ý muốn dừng lại chiến đấu.

Tô Y Nhân khẩn trương quá độ, cảm giác bụng mơ hồ đau đứng lên, cũng không dám trôi lơ lửng ở không trung nữa.

Nàng đối với Âm Tứ phu nhân trôi lơ lửng ở bên cạnh nói, "Tứ phu nhân, bụng ta có chút không thoải mái, muốn đi xuống nghỉ ngơi một hồi, làm phiền người đem Tiết thần y mời tới."

Tiết thần y cùng Trương phu nhân (thê tử Mộng Thạch Sơn chân nhân) liên tục chiếu cố nàng, mặc dù nàng đã đầy hai mươi mốt tuổi, nhưng hình thể xương cốt cùng thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi không có gì khác biệt, thân thể non nớt, giai đoạn đầu mang thai tâm tình vô cùng kích động vô cùng dễ dàng xuất hiện hiện tượng sảy thai. Nàng không dám có nửa điểm sơ sót, chỉ cần bụng xuất hiện một chút dị trạng, liền mời Tiết thần y tới xem một chút.

Đứa bé trong bụng của nàng nhưng là hài tử của chủ nhân a!

Vợ chồng Âm Tứ nhất thời khẩn trương, Tứ phu nhân theo đuôi Tô Y Nhân hạ xuống, Âm Tứ bay đi tìm Tiết thần y ở Thiên Thảo vườn đang quan sát kịch chiến trên bầu trời.

Lúc này, đám người làm đi ra ngoài chuyển vòng thật đúng là lục tục xách trở lại bảy tám gà roi canh. Đám gà bị roi vào canh bị các loại thần tiên kỳ tích trên đảo rung động gây người, trong miệng không ngừng la hét thần tiên, thần tiên, bọn họ bị cứu là thần tiên phù hộ.

Lại nửa canh giờ sau, Âm Ngọc Phong linh lực rõ ràng không đồng đảo nữa, uy lực pháp pháp cũng giảm bớt nhiều, bị thái di bà níu lấy sơ hở từ phía trên hung hăng đập đến bả vai, thân thể như pháo đạn một dạng ghim vào trong nước hồ.

Âm Ngọc Phong kể từ thành danh sau, còn không có bị bại chạt vật như vậy. Hắn từ trong hồ đột nhiên bay ra, tay phải đè lại bả vai bị thái di bà đập phải trong lúc nhất thời mất đi tri giác, đối với nữ tiên cường đại bày ra thái độ cuồng ngạo trôi lơ lửng ở phía trên đỉnh đầu hắn nói, "Ta thừa nhận, lão nhân gia ngươi vẫn là nữ tiên thường thắng năm trăm năm trước."

Năm trăm năm trước, một đế quốc cường thịnh muốn nhất thống Cửu châu đại lục, nói động mười hai vị thất phẩm tiên quân trong Tu Chân Giới lúc ấy, cùng đệ tử trong môn liên thủ khiêu chiến Phụng Hoàng sơn của Khôn Nguyên quốc. Khi đó thái di bà đã là thất phẩm nữ tiên quân dẫn tất cả tu sĩ Phụng Hoàng sơn nghênh chiến, một mình nàng liên tục chiến năm trăm ba mươi thắng một hòa một thua, tại chỗ giết chết hai vị tiên quân ngang hàng cấp, sau đó liền bị người phong là nữ tiên thường thắng.

Thái di bà Ngao Hoàng, nữ tiên thường thắng, vẫn là người hắn muốn vượt qua, chẳng qua là, kiếp này còn có hy vọng sao?

Hắn nâng lên mặt tràn đầy giọt nước nhìn thái di bà đã đầu đầy tóc bạc kim, khóe mắt ẩm ướt.

Ở Tinh Lâm trang, thái di bà như cũ đầu đầy tóc đen, thế nào mới ngắn ngủi năm năm, thân thể của nàng liền tiến vào giai đoạn nhanh chóng già yếu? Khi tu sĩ trường thọ cấp cao trong lúc bất chợt nhanh chóng già yếu, chỉ có thể là một loại nguyên nhân: chán sống, mình không muốn tiếp tục tu chân, không muốn sống.

Thái di bà vì cái gì trong lúc bất chợt cảm giác cuộc sống không có ý nghĩa? Nàng một mực lấy bảo vệ Phụng Hoàng sơn, bảo vệ Khôn Nguyên quốc làm trách nhiệm!

"Tu vi của ngươi tiến triển thật to ngoài dự liệu của ta. Phong nhi, ngươi nếu là buông thả độc dược cổ trùng ngươi am hiểu, thái di bà cũng không dám xác định có thể đánh bại ngươi."

Thu hồi pháp kiếm, thái di bà rất vui mừng nói, "Phong nhi, ngươi muốn kết hôn vợ sinh con rồi, thái di bà rốt cục có thể đối với ngươi yên tâm!"

Đây là giao phó hậu sự trước sao?

Âm Ngọc Phong lạnh mặt nói, "Lấy vợ sinh con thì thế nào? Ta vẫn là độc đế mà Cửu châu Tu Chân Giới người người cảm hận sợ hãi!" Chẳng lẽ thái di

bà một mực lo lắng hẳn hoàn toàn diệt tuyệt nhân tính, tổn thương người khác, cho nên mới một mực cố gắng sống? Thái di bà.....

"Một thân mồ hôi thoắt, ta muốn tắm rửa thay quần áo. Ngươi còn không mau một chút phái người làm đi chuẩn bị?" Thái di bà bắt kẻ trong lòng hẳn suy nghĩ như nước thủy triều, tự nhiên nói.

Bốn vị tiên quân cùng Âm Đại Âm Tam gần người xem cuộc chiến cũng không phải là mau chạy tới nơi này, nghe được đánh giá của thái di bà bát phẩm tiên quân đối với Âm Ngọc Phong, trong lòng cũng rất cao hứng.

Thái di bà ngẩng đầu nhìn hướng chỗ cao nhất ở trên đảo vốn dĩ Tô Y Nhân nên đứng, phát hiện nơi đó không có bóng dáng Tô Y Nhân, nhất thời có chút khẩn trương, "Phong nhi, vợ nhỏ của ngươi không có ở nơi đó." Lúc bọn họ chiến đấu cũng cố ý tránh ra một mảnh bầu trời cùng mặt đất kia.

Bát phẩm tiên quân chiến đấu chính là tu sĩ cũng là ngàn năm khó gặp, Y Nhân làm sao có thể không muốn xem? Nàng là người đàn bà mang thai.....

Mọi người đồng thời nghĩ tới, hơi biến sắc mặt, vội vàng hướng chủ cung bên kia bay đi.

Trên nửa đường, bọn họ gặp Âm Tứ.

"Chủ nhân, chư vị tiên quân đại nhân, Tô cô nương vô cùng lo âu, tâm tình kích động, thân thể có chút không thoải mái. Tiết thần y đã giúp nàng bắt mạch, mở ra thuốc bảo thai cho nàng dùng." Âm Tứ khom người bẩm báo. Hẳn là nhìn bên này chiến đấu kết thúc, vội vàng tới đây báo tin.

Âm Ngọc Phong vừa nghe xong, lập tức vận linh lực lưu lại trong cơ thể bay nhanh hướng Nhã Tâm các của Tô Y Nhân.

Những người khác cũng không dám chân chờ, rồi rít đuôi theo hẳn.

Bên trong phòng ngủ trong Nhã Tâm các, Tô Y Nhân dựa vào gối ở trên giường, sau lưng đặt hai gối mềm, sắc mặt rất tái nhợt. Âm Tứ phu nhân cùng Trương phu nhân một người ở bên mép giường, một người ở ghế ngồi tròn trước giường nàng, đang ôn hòa an ủi nàng. Tiết thần y cùng nữ đồ đệ Tổng Thư Quân như cũ còn mặc nam trang của hắn đứng ở cửa phòng ngủ thấp giọng nói chuyện.

"Y Nhân, ngươi như thế nào?" Âm Ngọc Phong không để ý trên người vẫn còn ở giọt nước, xuyên qua thầy trò Tiết thần y bước nhanh đi vào phòng ngủ. Hai vị phu nhân thấy hắn đến, vội vàng đứng dậy nhường ra vị trí.

"Ngươi cùng thái di bà quyết đấu kết thúc? Ngươi không có bị thương là tốt rồi."

Tô Y Nhân thấy hắn, rốt cục yên tâm, nói, "Ta không có chuyện gì, chính là kéo dài khẩn trương, có chút động thai khí. Tiết thần y trước luyện chế một ít thuốc bảo thai, cho ta bắt mạch sau sẽ để cho ta trực tiếp dùng hai viên, dặn dò ta muốn nằm giường nghỉ ngơi mấy ngày."

Nàng thật là không có nghĩ đến, mình trước kia một mực khỏe mạnh khang kiện, chẳng qua là mang thai, liền biến thành nữ nhân nhu nhược gió thổi gục.

Âm Ngọc Phong ôn nhu trấn an nói, "Ta cùng thái di bà thủy chung đều là thân nhân, sẽ không đối với đối phương xuống nặng tay. Hiện trường còn có Long Linh bà bà bọn họ nhìn, ngươi hoàn toàn không cần lo âu an nguy cho chúng ta." Tiết thần y bắt mạch phải so với hắn chính xác, hắn cũng không bắt mạch lần nữa.

Biết Tô Y Nhân là thật lo lắng Âm Ngọc Phong, thái di bà, Long Linh, Hạ Liên đi theo phía sau hắn tiến vào cũng đều tới đây trấn an Tô Y Nhân, muốn nàng an tâm nghỉ ngơi thân thể. Chưa tới mười ngày, chính là ngày thật tốt mà nàng cùng Âm Ngọc Phong thành thân, nàng muốn cố gắng tinh thần, ăn mặc phải thật xinh đẹp cùng hắn báai đường thành thân.

Trên Thương Vân đảo tất cả mọi người bận rộn vì hôn sự cùng bảo bảo trong bụng Tô Y Nhân. Mười ngày rất nhanh đi qua, Âm Nhị lòng tin mười phần toàn quyền phụ trách hôn sự của chủ nhân, đây là hôn lễ đơn giản nhất lại long trọng nhất trong đời hắn.

Đơn giản, bởi vì cân nhắc đến trạng huống thân thể của cô dâu, tóm tắt rất nhiều lễ nghi hôn lễ dân gian; long trọng, trên đời có bao nhiêu cô dâu chú rể đồng thời đạt được năm vị "tiên" cấp tu sĩ (Trong đó còn có một vị bát phẩm nữ tiên quân) chúc phúc?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119

Mười sáu tháng tám ngày gả cưới con cháu, ngày này, pháp trận vận hành trên Thương Vân đảo, mặt trời trên bầu trời chói chang như lửa, trên đảo gió mát tập tập. Tiếng kèn cùng tiếng pháo nhiệt liệt vang hướng lên trời, chiêng trống "đông đông đông" bị gõ phải điếc tai nhức óc.

Thương Vân đảo là vùng đất lấy Âm Ngọc Phong cầm đầu cùng các tu sĩ thanh tu, quanh năm an tĩnh, cho dù là hôn lễ gả cưới của người bình thường trên đảo, cũng chỉ là quy mô nào nhiệt nhỏ, chưa từng thả thứ đồ chơi thanh âm vang dội đặc tội các tiên nhân không muốn bị quấy nhiễu. Âm Nhị cho là nếu hôn lễ thế tục cũng mời người thổi kèn, để pháo bông pháo trúc ăn mừng, hôn lễ chủ nhân nên như thế. Hắn xin phép qua Âm Ngọc Phong sau, từ

trên tập trần Đại Minh ven hồ tìm một nhóm thổi kèn, mua sắm không ít pháo bông pháo trúc.

Chủ cung Vạn Linh cung từ trong đền bên ngoài bị bố trí phải trở thành một nơi mới, khắp nơi giăng đèn kết hoa, trên đại điện thường ngày dùng cho công khai xử lý sự vụ, thảm đỏ trải đầy đất.

Trên bậc thang bạch ngọc thật cao, thái di bà, Ngao Hoàng nữ tiên quân một thân xiêm áo trang trọng màu đỏ, so cô dâu chói mắt huyền lệ hơn; dưới bậc thang bạch ngọc, bốn vị tiên quân phân chia ngồi ở, khách bên ngoài trên đảo như Tiết thần y cũng mò được một chiếc ghế Thái sư chế thành từ gỗ đàn ngàn năm để ngồi, nữ đồ đệ của hắn hơi thất phần, mặc váy màu vàng đứng ở phía sau hắn.

Mộng Thạch Sơn chân nhân một nhà năm miệng, cùng hơn hai mươi vị người làm tính Âm sắp hàng tương đối cao cũng đứng ở trong đại điện.

"Giờ lành đã đến, chú rể cô dâu bái đường thành thân." Theo người thổi kèn, người chủ trì hôn lễ được mời lên Thương Vân đảo khấn trương mà hưng phấn kêu lên. Hắn chủ trì hôn lễ hơn hai mươi năm, cho tới bây giờ không nghĩ tới có một ngày sẽ bị tiên nhân mang tới trên Đại Minh hồ trong đảo thần tiên, vì các tiên nhân chủ trì hôn lễ.

Cổ nhạc cùng vang lên, bên ngoài đại điện đầu tiên xuất hiện hai người cổ quái? Không, là vật.

Động vật lông nhung mập tròn màu đen trắng xen nhau động tác biểu lộ ngây ngô đáng yêu, giống như quả cầu một dạng cút a cút lăn đi vào. Người trong đại điện cũng biết, nó là linh sủng Da Da của cô dâu.

Đi theo phía sau Da Da nhảy nhảy nhót nhót vào tới là một con nít để trần cái mông có đuôi sam dựng thẳng lên trời ghim bằng dây đỏ, ngực buộc một cái yếm hồng. Vóc dáng hắn chỉ so với cái ghế hơi lớn hơn chút, dáng dấp trắng trắng mập mập, mi mắt tựa như vẽ lộ ra một cổ cơ trí, cả người linh khí bốn phía.

Đứa nhỏ này thoạt nhìn lớn khoảng bảy tám tháng, nhưng bước chân nhẹ mau linh hoạt, người nào nhìn cũng sẽ nói, cái bảo bảo này một tuổi cũng chưa tới là có thể chạy có thể nhảy, gặp quý, thành tinh!

Người biết thấp giọng nói cho người còn không biết chuyện, đây là nhân sâm tinh bảy ngàn tuổi, con nuôi mà cô dâu nhận, chú rể đảo chủ không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận, cho nên mọi người sau này đừng nghĩ từ trên người hắn cất điểm râu sâm nhân sâm nữa.

Sau linh sủng gấu mèo cùng nhân sâm con nít, hai thiếu nữ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, mặc áo hồng, đầu đội trang sức bằng vàng chậm rãi đi ra, dẫn đường các nhân vật chính lên sân hôm nay.

Âm Ngọc Phong tay phải dắt tay trái Tô Y Nhân, chậm rãi đi vào đại điện, cuối cùng dừng ở dưới bậc thang bạch ngọc đứng lại.

Bọn họ là chú rể cô dâu, hôm nay trang phục phá lệ long trọng cùng vui mừng. Âm Ngọc Phong đầu đội kim quan buộc tóc khảm linh châu, người mặc cẩm bào hoa văn ẩn hình mây cuốn màu hồng, eo buộc cấm mang thêu kim tỉ, bên hông đeo bảo ngọc lưu tô; Tô Y Nhân búi tóc vắn cao kẻ, chính giữa cùng hai bên búi cấm một bộ điều hai ba con phượng hoàng bằng vàng, người mặc đỉnh liễu một ít giả y linh ngọc phượng múa tường vân, hai cánh tay kéo phượng hoàng vũ y sáng chói.

Trong tiếng kèn chiêng trống vui mừng, ti nghi cao gọi, "Nhất bái thiên địa."

Tất cả người làm vốn là đứng ở cửa đại điện oàn bộ tránh ra, Âm Ngọc Phong cùng Tô Y Nhân mặt ngó bên ngoài đại điện quỳ lạy. Thu Thu cùng Trừ Trừ sung làm nha hoàn vui vẻ sung sướng đỡ cô dâu thân hình rất là mảnh khảnh lạy xuống đứng dậy.

"Nhị bái cao đường"

Bọn họ xoay người quỳ lạy hướng thái di bà ngồi ở trên đài cao. Thái di bà mặt tươi cười thẳng gật đầu, kêu lên, "Tăng tôn ngoan của ta, tăng tôn tức ngoan của ta, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút."

"Vợ chồng giao bái."

Bọn họ mặt đối mặt, khom người mà lạy.

"Đưa vào động phòng."

Gấu mèo Da Da cùng con nít nhân sâm nhảy cút ở mặt trước dẫn đường.

Âm Ngọc Phong dắt tay của Tô Y Nhân chậm rãi đi ra ngoài đại điện, Thu Thu cùng Trừ Trừ cung cung kính kính đi theo phía sau bọn họ, tất cả người làm cũng hướng bọn họ thật sâu khom lưng làm ấp.

Đi tới bên ngoài đại điện, Âm Ngọc Phong lập tức đem Tô Y Nhân ôm đến trong khuỷu tay, thấp giọng hỏi, "Thân thể ăn được tiêu sao?" Trong giọng nói tràn đầy thương tiếc.

Nàng ốm nhếch còn chưa kết thúc, mặc dù có Tiết thần y cùng thái di bà liên thủ giúp nàng điều lý thân thể, nàng còn là càng ngày càng gầy.

"Không có sao." Tô Y Nhân khẽ cười nói, "Ta cũng không phải là giấy dán." Hôm nay Âm Ngọc Phong hắn vừa anh tuấn vừa vui mừng, thấy nàng trái tim nhỏ phóc phóc nhảy, khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm chút son phấn tràn ra nồng nặc nhu tình.

"Ta dẫn ngươi trở về phòng." Hắn nói, đem nàng ôm ngang lên, chậm rãi bay hướng tẩm cung sau đại điện chủ cung.

Gấu mèo Da Da ngao ngao gọi:【Chủ nhân bị đảo chủ ôm đi, ta còn là đi ăn đường.】

Con nít nhân sâm nhìn thân ảnh hồng điểm điểm của bọn họ: Mụ mụ hôm nay rất đẹp, hy vọng nàng có thể sống cực kỳ lâu, có thể một mực bảo vệ ta không bị đảo chủ đáng sợ làm tổn thương.

Thu Thu cùng Trừ Trừ: nghi thức thành thân lại náo nhiệt lại chính thức, tương lai các nàng.....

Song song đỏ mặt.

Đã sớm ngủ tới chủ rể sẽ đem cô dâu ôm trở về tẩm cung, bốn tên cung nữ Lam Vân buông tha cho cơ hội quan sát hôn lễ, canh giữ ở trong tẩm cung. Các nàng thấy chủ rể ôm cô dâu đáp xuống bên ngoài tẩm cung, lập tức nghênh đón.

Âm Ngọc Phong ôm Tô Y Nhân đi vào tẩm cung, cẩn thận ti mi đem nàng đưa đến mép giường gỗ kim ti nam ngồi xuống, phân phó nói, "Phục vụ phu nhân thay quần áo nghỉ ngơi." Từ hôm nay trở đi, tất cả mọi người muốn gọi Y Nhân của hắn là phu nhân.

"Đảo chủ, rượu giao bôi....." Lam Vân chần chờ nói. Phòng bên ngoài tẩm cung còn điểm nến long phượng, bày một bàn điểm tâm tràn đầy ý nghĩa cát tường cùng rượu giao bôi ắt không thể thiếu.

"Phu nhân mệt mỏi, trước nằm một lát lại nói." Âm Ngọc Phong lạnh lùng nói. Hắn trừ đối với mấy người Tô Y Nhân cùng thái di bà bọn hắn nói chuyện giọng nói có thể ôn nhu uyển chuyển điểm, đối với người khác vẫn là lạnh lùng kiêu căng.

"Là, đảo chủ." Bốn tên cung nữ đồng loạt ứng tiếng nói, cầm hộp trang điểm thì cầm hộp trang điểm, bưng chậu nước thì bưng chậu nước, Lam Vân thay Tô Y Nhân tháo trang rửa mặt cởi quần áo, một gã cung nữ khác trợ thủ cho nàng, bốn người rất nhanh đem Tô Y Nhân đưa lên giường ngủ.

Tô Y Nhân xoa tóc, mặc áo lót tuyết trắng dựa vào gối ở trên giường, trên mặt hoa phấn phấn tẩm đi sau, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò tiêu tụy.

"Y Nhân, ngươi nhất định phải nghỉ ngơi nhiều." Âm Ngọc Phong thương tiếc nói, ý bảo Lam Vân đi bưng rượu giao bôi cùng một ít điểm tâm tới đây.

Nàng mang thai hai tháng, tu sĩ cảm giác bèn nhảy đưa tay đặt ở bụng nàng cũng có thể cảm giác được nhịp tim của thai nhi. Bọn họ đều nói, khó trách nàng nôn nghén làm hại lợi hại như vậy, thì ra là trong bụng có hai tiếng tim đập rõ ràng.

Tiết thân y nói, huynh đệ tỷ muội sinh đôi tỷ lệ sinh ra trẻ sinh đôi rất lớn, nàng mang thai chính là sinh đôi rất bình thường, nhưng bởi vì là sinh đôi, mạch tượng phức tạp, hắn tạm thời còn không giám định ra thai nhi là nam hay nữ.

Liên cái thân thể nhỏ của nàng bây giờ, đem sinh đôi dự định tốt, bình an sinh ra tới liền cảm ơn trời đất.

Thái di bà nói: bảo thai mẹ con đều bình an, tiên thiên thai tâm linh quyết cho tới bây giờ chỉ dùng trên người phụ nữ có một thai, không thích hợp có mang sinh đôi như Y Nhân.

Không thể luyện tiên thiên thai tâm linh quyết không có quan hệ, Phượng Hoàng sơn còn có tận mấy loại bí pháp trợ giúp sinh bảo bảo ưu tú đây, nàng tự mình đến Thương Vân đảo chính là vì toàn trình chiếu cố vợ con đại tăng tôn.

"Y Nhân, đây là rượu đế ngọt, ngươi có thể uống một chút." Âm Ngọc Phong nói, cầm lên chén rượu bạch ngọc rót vào rượu đế, đem một cái trong đó đưa cho Tô Y Nhân.

Muốn ngoác tay uống chén rượu giao bôi sao?

Trên mặt lộ lên hai đóa mây đỏ, Tô Y Nhân cười ngọt ngào, nhận lấy chén rượu bạch ngọc, giong tay, ánh mắt ngắm nhìn hai tròng mắt đen nhánh thâm thúy của hắn.

Âm Ngọc Phong cầm chén rượu, ôn nhu ôm cổ tay của nàng, ôn nhu nói, "Y Nhân, vợ ta." Nàng là ái thê của hắn, hắn sẽ dựa theo quy định bất thành văn của nam tử quý tộc Khôn Nguyên nữ quốc khi cưới thê tử bình dân, cho thê tử địa vị hoàn toàn ngang hàng.

"Ngọc Phong, chồng ta." Tô Y Nhân đi theo hắn nói, đáy mắt lưu chuyển ngàn vạn nhu tình.

Hai người yên lặng nhìn nhau, sau đó chậm rãi cúi đầu, uống cạn nửa chén rượu đế màu trắng không có mùi gì, ngược lại mang theo một chút mùi vị đào.

Uống rượu xong, trên mặt tái nhợt tiêu tụy của Tô Y Nhân rất nhanh nổi lên màu hồng.

"Ngươi có muốn ăn chút đồ gì hay không?" Hắn lo lắng hỏi. Trong rượu đế tăng thêm chút nước mật đào, nhưng vẫn là có độ cồn nhất định.

"Ta muốn ăn hoa quế chua mai cao." Tô Y Nhân nói. Trước bái đường nàng mới vừa ới qua, bây giờ dạ dày đã không có khó chịu như vậy.

Lam Vân lập tức đem cái mâm cầm trong tay đưa tới trước mặt Âm Ngọc Phong. Hoa quế chua mai cao, mùi vị hoa quế nồng nặc, ăn ẽ ẩm ngọt ngào,

phu nhân gần nhất thường ăn.

Âm Ngọc Phong cầm lên đĩa bạc trên mâm, gấp lên điểm tâm hình hoa mai màu vàng kim trong đĩa sứ trên mâm, nhẹ nhàng đưa đến khoe miệng Tô Y Nhân. Tay phải hắn còn đỡ dưới cầm Y Nhân, để ngửa vụn bánh rơi trên chăn cưới của bọn hắn.

Hai tròng mắt hắn lưu chuyển nhu tình, động tác hắn ôn nhu tỉ mỉ, Tô Y Nhân cảm động cực kỳ, bất tri bất giác bị hắn nuốt bốn khối hoa quả chua mai cao lớn bằng trứng chim bồ câu.

Âm Ngọc Phong lo lắng nàng ăn được quá nhiều lại phun ra, đem ăn hai khối chua mai cao còn dư lại, sau đó để cho Lam Vân cầm một chén nước ấm, cẩn thận nuốt nàng uống, sau đó hỏi, "Y Nhân, cảm giác như thế nào? Muốn ới sao?"

Tô Y Nhân lắc đầu một cái, nói, "Rất kỳ quái, ta cư nhiên không có nửa điểm cảm giác muốn ới." Chẳng lẽ là bởi vì từ Tô cô nương biến thành Âm phu nhân, có danh phận, hài tử trong bụng không phải là con riêng, cho nên tâm cảnh lại bất đồng?

Âm Ngọc Phong mừng rỡ gật gật đầu nói, "Nằm xuống nghỉ ngơi nhiều, ta đi bên ngoài kêu thái di bà bọn họ dùng hi yến."

Vẫn là hôn lễ Vĩnh Thái để quốc truyền thống của hắn và Y Nhân bị thái di bà mạnh mẽ đổi thành nghi thức nam tử lấy vợ ở Khôn Nguyên nữ quốc. Nếu không phải là Y Nhân mang thai nôn nghén nghiêm trọng, bọn họ sẽ ở trước mặt cùng nhau kêu trưởng bối cùng khách nhân. Nữ nhân Khôn Nguyên quốc, cho dù là xuất giá đến đàn trai, cũng sẽ không hèn nhất cạnh giữ ở trong khuê phòng!

"Ân, người cùng thái di bà bọn họ nói ta rất xin lỗi, không thể theo các nàng uống rượu." Tô Y Nhân nói, "Nhiều bồi bồi các nàng, nhưng chớ uống quá nhiều rượu."

Sau khi nói xong, nàng đột nhiên cảm giác mình rất có mẫu mực làm thế tử.

"Ân." Âm Ngọc Phong gật đầu một cái, đứng dậy phản phô Lam Vân mấy câu, lúc này mới đi ra tẩm cung, tham gia tiệc cưới của chính hắn.

Ban đêm ngày thành thân chính là đêm động phòng hoa chúc, nhưng là, liền thân thể bệnh ảm ức này của Tô Y Nhân bây giờ, hắn nào dám a? Hai người rửa mặt đi qua, đăng hoàng ngủ tới hừng sáng.

Đêm tân hôn không động phòng, hai người hàng đêm ôm nhau ngủ, khổ người đã ăn mà biết vị như Âm Ngọc Phong.

Hắn hoặc là uống chút chén thuốc rớt xuống □, hoặc là nhìn Tô Y Nhân tinh thần tốt, quần nàng lấy tay giúp hắn thư giải lửa – dục của thân thể.

Mười ngày hai mươi ngày, phản ứng nôn nghén nghiêm trọng của Tô Y Nhân bắt đầu từ từ biến mất, khẩu vị cũng chậm chậm mở ra. Đến mùa thu tháng mười, nàng tinh thần sáng láng, ăn cái gì cũng thơm, giống như muốn đem tổn thất hơn hai tháng kia bù lại.

A"x

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuối Thế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120

PS: rating 18+

Tháng mười, cuối thu thời tiết sáng khoái, pháp trận hăng ôn trên Thương Vân đảo cũng đều ngưng vận hành. Cư dân trên đảo cảm thụ mùa thu hoạch tốt đẹp, đảo chủ phu nhân Tô Y Nhân càng là ở dưới sự ước thúc của thái di bà cùng Tiết thần y mà hưởng thụ các loại mỹ vị mình có thể ăn.

Thương Vân đảo, không có đồ không lấy được, cho dù là sản xuất tại chân trời góc biển!

Mang thai bốn tháng Tô Y Nhân không chỉ có bằng tốc độ kinh người bỏ trở về thể trọng trong lúc nôn nghén bị giảm bớt, còn nặng hơn hai cân.

Thai nhi đã ngồi vững vàng, cảm muốn bốn tháng Âm Ngọc Phong cũng không kiềm chế được khát vọng của mình nữa. Bầu trời đêm trăng tròn treo cao, hắn ôm Tô Y Nhân đang nhắm mắt trước cửa sổ tẩm cung. Ánh trăng màu vàng như kim sa mỏng lung, ánh chiếu tại thân ảnh tựa sát cùng nhau như tiên như ảo của bọn họ.

"Y Nhân, hôm nay người cảm giác như thế nào?" Hắn một tay ôm hông của nàng, một tay đè lại bụng hơi nhô ra của nàng hỏi.

Hai đứa bé khỏe mạnh lớn lên, bọn họ có thể rõ ràng cảm giác được tiếng tim đập yếu ớt nhưng rất rõ ràng của bọn họ. Tiết thần y không hổ là thần y đứng đầu của Cửu châu Tu chân giới, hắn đã chẩn ra sinh đôi trong bụng Y Nhân tất cả đều là nữ. Hắn không quan tâm nam hài cô gái, thái di bà bọn họ là vui mừng phải uống rượu ăn mừng chừng mấy ngày.

Bởi vì có hai nữ nhi, một mực không có phát biểu ý kiến ở trên vấn đề hài tử như nàng rót cục bắt lại tay của hắn nói ra tâm nguyện của nàng: vô luận như thế nào đều phải lưu lại một hài tử cho nàng, nếu không, nàng hãy cùng bọn nhỏ cùng đi Phụng Hoàng sơn; nàng cũng là nữ tu sĩ, là nữ đồ của Lãnh Tu Trúc thể tử của Âm Ngọc Phong, nàng lên Phụng Hoàng sơn ở lâu dài, thái di bà cũng sẽ không cự tuyệt.

Vì nữ nhi cùng thể tử, hắn dùng toàn lực cùng thái di bà lại một lần nữa "hiệp thương" bằng võ lực, mặc dù bất hạnh lại đánh bại, nhưng thái di bà cũng bị thất thế. Đến lúc sinh còn có tận mấy tháng, hắn cố gắng thêm nữa, nhất định có thể giữ được thể tử cùng một người nữ nhi trong đó. Thương Vân đảo của hắn, cũng còn là cần người thừa kế, Phụng Hoàng sơn luôn luôn lấy nữ vi tôn, Thương Vân đảo của Vĩnh Thái đế quốc Tu Chân Giới lập người thừa kế là nữ, các nàng nhất định thật cao hứng.

"Rất tốt. Tàn bộ trở lại, ta lại đói bụng, ăn một mảnh dưa hấu, một đĩa hoa quả ngẫu, hai khối hồng đậu cao." Tô Y Nhân thích ý nói, đầu đẹp tựa vào bả vai hắn, đầu ngón tay một cái có một cái không vuốt ve lồng ngực rắn chắc dưới lớp áo lam nhạt của hắn.

Khi thông khổ vì nôn nghén đi qua, nàng cư nhiên rất muốn bị hắn an ủi. Thái di bà nói phụ nữ có thai cũng có nhu cầu chuyện trong phòng, chỉ cần thân thể ăn được tiêu, nên lớn mật đòi trừng phạt.

Nếu thái di bà đều nói như vậy, như vậy phản ứng của nàng là rất bình thường. Mấy ngày nay nàng nhìn Âm Ngọc Phong tựa như sói thấy thịt, rất muốn mở miệng hướng hắn yêu cầu. Đáng tiếc, ai, đáng tiếc tháng gần nhất hắn vội vàng tu luyện thuật phân - thân của hắn, nói thừa dịp đám tiên quân ở, có thể làm đối thủ thử luyện, muốn đem bản thể phân - thân tập luyện linh hoạt như tay trái tay phải một dạng. Bây giờ nàng cũng không biết rõ, bởi ở bên cạnh mình chính là bản thể của lão công hay còn là phân - thân.

Nghĩ tới đây, nàng thấp giọng dò hỏi, "Âm Ngọc Phong, người bây giờ là phân - thân còn là bản thể?" Mặc dù phân - thân thật thể hóa sau trở nên cùng bản thể không có bao nhiêu khác nhau, nhưng nếu như là phân - thân, nàng sẽ rất không được tự nhiên.

"Y Nhân, phân - thân của ta trừ linh lực yếu, có thể trong nháy mắt xuất hiện ở địa phương xa xôi, đã cùng bản thể không có khác biệt."

Âm Ngọc Phong rất bình tĩnh nói, "Tuyệt đại đa số thời gian, ta cả người đều ở bên cạnh người." Chỉ có thỉnh thoảng sau khi ngủ sẽ đem phân - thân cùng phần lớn ý thức đưa ra đi xử lý một ít chuyện.

Chính là nói hắn bây giờ là đầy đủ à?

Tô Y Nhân vui mừng trong lòng, ngón tay nắm một viên điểm đồ đã nhô ra trên bộ ngực hắn, cười hì hì nói, "Âm Ngọc Phong, mọi người đều nói vợ chồng thật yêu có thể tâm linh tương thông, người biết ta bây giờ muốn làm gì?"

Cảm nhận mặt cọ cọ đỉnh đầu của nàng, Âm Ngọc Phong siết chặt eo có chút biến lớn của nàng, ôn nhu nói, "Người muốn ta." Khóe miệng câu lên vui vẻ ẩm áp.

Vì Y Nhân, hắn để thấp người hướng Tiết thần y học hỏi, hướng ngự y phụ khoa cùng bà đỡ mà hoàng cung đưa tới hỏi thăm, biết rất nhiều chuyện phụ nữ có thai cần chú ý.

Mặt Tô Y Nhân nóng lên, hai tay ôm ở thân thể hắn, áp a áp ứng nói, "Ngọc Phong, ta muốn muốn người, đặc biệt nhớ muốn người." Mấy ngày trước lấy tay cho hắn thư giải tình - muốn, nàng cảm thấy tai nóng tim nhảy, thẹn thùng hoa giữa chân trống không, có hoa mặt nóng ẩm tràn ra.

Đổi xem toàn bộ Cửu châu đại lục, chỉ có nữ nhân Khôn Nguyên quốc mới có thể không chút nào xấu hổ hướng nam nhân đòi quyền lợi về chuyện phòng the của mình.

Không loại bỏ nữ nhân trong cái thế giới kia của Y Nhân có thể cũng như vậy, Y Nhân đã bị thái di bà ảnh hưởng!

Chẳng qua, loại ảnh hưởng này, hắn thích!

Âm Ngọc Phong nhẹ nhàng đem nàng ôm ngang lên, thâm tình nói, "Người không cần cưỡng ép mình cảm muốn, có cần liền trực tiếp hướng ta muốn. Chúng ta là vợ chồng." Giống như hắn có cần liền hướng nàng đòi một dạng.

"Cho nên, ta lên tiếng." Tô Y Nhân hai cánh tay ôm ở cổ hắn nói, "Thái di bà nói, loại thời điểm này nam nhân nhất định phải ôn nhu."

Thái di bà dặn dò nàng biết lúc nào phải ngừng, muốn nghiêm khắc khống chế Âm Ngọc Phong, không để cho hắn động tác thô bạo, càng không thể quá mức xâm nhập, đề ngừa tử cung kịch liệt chấn động đưa tới co giật.

Thái di bà cùng Long Linh bà bà Hạ Liên bà bà dạy nàng rất nhiều chuyện của nữ nhân, dạy nàng như thế nào khống chế nam nhân, lại càng không kiêng kỵ chỉ điểm nàng chuyện phòng khi mang thai, đề cho nàng xấu hổ chết.

Âm Ngọc Phong nhất thời cười khê lên tiếng, nói: "Ta biết, ta sẽ không làm thương tổn người, tổn thương con của chúng ta." Hắn nếu như bởi vì ham muốn mà tổn thương Y Nhân cùng hài tử, trước tiên thái di bà sẽ không bỏ qua hắn.

Theo hắn biết "Tiên" cấp tu sĩ của Phụng Hoàng sơn có hơn mười hai vị, lấy nữ vi tôn như thái di bà tại sao hết lần này tới lần khác muốn dẫn lên hai người nam tiên quân tới đây? Nàng rõ ràng chính là truyền cho hai người Hà Dật Phong, Đường Thiên Diêu sinh ra lớn lên ở Khôn Nguyên quốc này về tư tưởng lý niệm nam nhân phải tôn trọng thể tử, yêu mến thể tử, mọi việc đem thể tử đặt ở vị trí trọng yếu nhất!

Trong hai góc tấm cung lư hương hình cầu đốt hương phòng còn tròng tỏa ra mùi thơm ngát u nhã, rèm giường tuyết trắng theo gió đêm mát mẻ ngoài

cửa sổ thổi nhẹ nhàng chấp chôn, Âm Ngọc Phong ôm thân thể mềm mại thơm ngát của Tô Y Nhân bước nhanh xuyên qua rèm giường, tiến vào chiếc giường gỗ kim ti nam ngăn năm chỉ có để vương thể tục mới có thể có.

Đem nàng nhẹ nhàng để xuống, hấn ngưng mắt nhìn hai tròng mắt sáng trong suốt được nước làm trơn của nàng, đường cong chiếc cằm bắt đầu mượt mà, hai gò má bay rặng mây đỏ, môi anh đào như lau phấn, nói nhỏ, "Y Nhân, người so trước kia xinh đẹp hơn."

Dung mạo Tô Y Nhân còn là mười lăm mười sáu tuổi như cũ, nhưng trước kia khuôn mặt thân thể cũng hơi lộ vẻ đơn bạc chút, bây giờ mang thai, đường cong các nơi trên thân thể cũng gần với nhu hòa quyến rũ, da thịt non mềm bóng loáng, trong trắng thấu hồng.

Một nữ nhân sắp làm mẹ, cả người trên dưới cũng lộ ra mùi vị của phụ nữ có thai!

Hắn ôm lấy nàng chậm rãi nằm xuống, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt, gò má, cằm của nàng, từ từ cảm nhận bất đồng rất nhỏ của nàng với lúc trước khi mang thai, trước khi kết thúc kì nôn nghén. Rất tốt, nàng so với bất cứ khi nào lúc trước cũng đầy đặn hơn một chút, mặt bắt đầu mượt mà rồi.

Hắn ôn nhu vuốt ve để cho nàng động tâm động tình, nàng lẩm bẩm nói, "Âm Ngọc Phong....." Ta yêu người.

Ngón tay hấn linh hoạt đẩy ra dây thừng nhỏ trên chiếc yếm vàng nhạt dưới áo lót của nàng. Khi rút xuống yếm của nàng, cặp mắt hấn ánh sáng lấp lánh, khỏe miệng cong lên hài lòng. Hai vú nàng trước kia chỉ có thể coi như là so bánh bao nhỏ lớn hơn một chút, nàng mới mang thai bốn tháng, nơi đó liền trưởng thành một vòng. Khi nàng sinh dục sau sinh sữa, nơi đó nhất định sẽ lớn đến một tay hấn không cách nào nắm giữ đi?

Nghĩ tới đây, hấn tràn đầy thỏa mãn, định lực cao hơn nữa cũng gần sụp đổ.

Hắn êm ái lấy tay đo lường độ lớn đoàn tuyết của nàng, cảm giác vật trong lòng bàn tay mềm trượt non như ngưng chỉ.

"Ân ~ tê....." Khoái cảm tê dại giống như điện giật từ hai vú bị hấn nắm rạo rục lan ra, Tô Y Nhân cảm muốn đã có bốn tháng thân thể run lên, nơi cổ họng tràn ra tiếng rên kích động thoải mái.

Biết nàng rất thích, hấn nhẹ nhàng bắt bóp đè ép đoàn tuyết kia, cũng chống cùi chỏ, mặt tiến tới trước ngực nàng, đôi môi ngậm hồng anh béo mập ở trên nóc một bên đoàn tuyết kia, nhẹ nhàng mút vào, đầu lưỡi buồng bình liếm trôi chọc.

"A ~ ân....." Đầu nàng ngửa ra sau, miệng phun ra rên rỉ tràn đầy tình - muốn.

Bởi vì mang thai, bản thân nàng cũng rất khát vọng lấy được hấn an ủi, bị hấn hơi trêu chọc mấy cái, bụng lập tức vận chuyển dòng nước ấm, thẹn thùng hoa giữa chân tràn ra mật hoa.

Mặc dù mấy tháng này đều không có trêu đùa nàng, nhưng hấn đối với các loại phản ứng của thân thể nàng vẫn như lòng bàn tay. Hấn biết nàng đã tiến vào trạng thái, nhưng khỏe mạnh của nàng cùng bảo bảo là trọng yếu nhất, hấn không dám quá can rờ.

Bàn tay dọc theo đường cong thân thể tuyệt vời của nàng chuyển dời xuống phía dưới, hấn ở trên bụng hơi nổi lên của nàng vuốt ve rất lâu, giống như liền an ủi nàng, cũng cách cái bụng an ủi đến hai tiểu bảo bảo trong bụng của nàng.

Nữ nhân mang thai xinh đẹp nhất, vĩ đại nhất!

Hấn không nhìn được trượt xuống, dùng môi quỳ lạy bụng của nàng, cảm thụ tiếng tim đập rõ ràng của bào thai trong bụng nàng. "Thích thích", là hai tiếng đập, nữ nhi của bọn họ rất khỏe mạnh.

"Ân..... Ngọc Phong....." Nàng cặp mắt sưng mù kêu tên của hấn, hai tay đè lại đầu chôn ở nơi bụng mình, mười ngón tay cắm vào trong mái tóc tơ lụa khô mát tơ lụa kia.

Đột nhiên, Âm Ngọc Phong cảm giác được bụng của nàng động một cái.

"Y Nhân....." Hấn cả kinh kêu lên, chẳng lẽ tâm tình nàng kích động quá độ, ảnh hưởng hài tử.

Hiểu hấn muốn hỏi, Tô Y Nhân nhẹ thờ gấp giải thích, "Là thai động, đây đã là lần thứ ba."

Ngày hôm qua nàng cảm giác trong bụng động một cái, lúc ấy liền nói cho Trương phu nhân bồi hộ nàng (thê tử Mộ Dung Thạch Sơn chân nhân). Trương phu nhân nói là thai động, thai nhi bốn tháng đã biết động, sau này thai nhi sẽ thường động, rất có ý tứ, đợi đến thời điểm sáu bảy tháng, nàng liền có thể cách bụng cùng các thai nhi làm trò chơi vỗ vào đơn giản.

Thai động?

Nghe nói đây là thai động trong truyền thuyết, Âm Ngọc Phong kích động đem lỗ tai dính vào nàng trên bụng hơi nhô lên của nàng, lắng nghe thanh âm bên trong. Hấn nghe được tiếng thở hơi hào hển của Tô Y Nhân, tiếng dòng máu lưu động, tiếng tim đập của thai nhi, còn nghe được thanh âm nước ối bị khuấy động.

Thai nhi bốn tháng đã biết động, biết vẩy nước nha. Bên trong có hai bảo bảo đâu, bụng Y Nhân chứa chấp bọn họ sao? Thái di bà nói không sai, nữ nhân thật vĩ đại.

Cảm nhận được sinh mạng thần thánh, trong lòng của hắn tràn đầy kích động.

Tô Y Nhân phát hiện hắn một mực dính vào bụng của mình bất động, mặc dù đoán được hắn vẫn còn ở cảm thụ tồn tại của bọn nhỏ, nhưng không nhận được thúc giục, "Ngọc Phong ~" Thanh âm kiều uyển quyến rũ, tràn đầy mùi mị hoặc.

Âm Ngọc Phong lập tức hôn hôn bụng mang thai của nàng, bàn tay vuốt ve nàng hơi mở ra hai chân, ngón tay dò xuống phía dưới.

"Nga ~" Khoái cảm mãnh liệt mà quen thuộc như dòng điện vọt gập, nàng kích động hơi cong đứng lên.

"Y Nhân, người đã chuẩn bị xong." Tình - muốn cũng bốc cháy, hắn ái - muội nói, đứng dậy tiến tới trước mặt nàng, đem ngón tay mới vừa đâm vào khuấy đều thẹn thùng hoa của nàng cho nàng nhìn, còn có ý từ từ mở ra, để cho nàng nhìn vết nước trong suốt giữa ngón trở cùng ngón giữa của hắn.

"Người người này!" Tô Y Nhân mặt đỏ tới mang tai, thẹn thùng phải cúi gập nói, "Người còn chơi ta như vậy, cẩn thận ta đem người đá xuống giường!" Thái đi bà nói nữ nhân lớn nhất, nam nhân không nghe lời, liền đem bọn họ đá xuống giường. Mặc dù võ lực của nàng so ra kém Âm Ngọc Phong, nhưng có thể dựa vào hai bảo bảo trong bụng hung hăng bắt nạt hắn.

A a, Y Nhân quả nhiên càng ngày càng tùy ý phát triển hướng nữ nhân Khôn Nguyên quốc phách lối. Nữ nhân tự tin mà không kiêu ngạo là thông minh, như vậy nàng, so nhất gan ôn thuận mê người hơn!

Âm Ngọc Phong cuồng dã hôn môi anh đào của nàng, tùy ý liếm khuấy đều đàn miệng cùng cái lưỡi đình hương của nàng, ở lúc nàng bắt đầu trốn tránh giây giụa liền ngẩng đầu lên, hô hấp dồn dập nói, "Y Nhân, toàn thân buông lỏng, để cho ta lấp đầy trống không của người."

Say mê ngắm nhìn tròng mắt đen tràn ngập lửa dục, nàng để cho hắn lấy tay tách ra hai chân của nàng, để cho phái nam kiều ngạo to lớn nóng bỏng của hắn chậm rãi lấp đầy thẹn thùng hoa trống không chảy hoa mật của nàng.

"A~" Khoái cảm đã lâu từ địa phương bọn họ giao nhau kịch liệt rạo rực, bọn họ đồng thời bộc phát ra rên rỉ thỏa mãn.

Hai người quyền luyến triền miên, tự bày tỏ tình yêu liên tục. Ánh trắng bạc sáng tỏ trên bầu trời kéo qua một mảnh cái khăn che mặt màu mực nhạt, che ở ý thẹn thùng của mình.

Tháng mười hai trên Đại Minh hồ gió rét vèo vèo, lạnh như băng thấu xương, mặt hồ bất giác vô biên cơ hồ không thấy được mấy chiếc thuyền, Thương Vân đảo lại trăm hoa nở rộ ấm áp như xuân.

Trên lộ đài Nhã Tâm các, Tô Y Nhân lớn bụng khoác một món áo choàng mực xanh biếc, ở Lam Vân tỉ mỉ nâng đỡ từ từ đi bộ. Nàng mang thai sáu tháng, bụng so phụ nữ có thai bình thường lớn hơn một chút, thái đi bà cùng Tiết thân y đều phải cầu xin nàng ngày ngày vận động, bởi vì thân thể nàng bộ xương khá nhỏ, lần đầu tiên mang thai liền sinh đôi, tỷ lệ sinh khó rất lớn.

Nàng có bầu, dĩ nhiên không thể nào luyện tập cửu thiên kiếm pháp có động tác bay vọt sôi trào dao động cực lớn nữa, không thể làm gì khác hơn là luyện tập quyền cước cơ bản nhất, sau đó đi tản bộ một chút. Linh tu cái gì, lo lắng linh khí đi lại trong kinh mạch làm tổn thương thai nhi, trừ trụ cột của tinh tâm quyết đã bị chứng minh đối với phụ nữ có thai không có hại, nàng cái gì cũng không thể luyện.

Trên lộ đài, linh sủng Da Da vừa kêu y nha nha, vừa tức giận vung tay vỗ vào con nít trần cái mông đang trêu chọc nó. Con nít kia thoát nhìn rất nhỏ, sức lực lại lớn vô cùng, cứng rắn là đem Da Da đẩy phải áp đảo trên đất, tay chân nhanh nhẹn cười ở trên cổ Da Da, muốn Da Da công hắn bỏ.

【Chủ nhân, con trai người, bắt nạt ta.】Da Da rất âm ức kêu lên. Chủ nhân bây giờ đều không ôm nó, nó cảm giác bị phớt lờ.

Tô Y Nhân có thể cùng hắn trao đổi ý niệm ôn nhu sờ đầu của nó một cái, khuyên, "Da Da, vóc dáng bảo bảo hắn nhỏ hơn người rất nhiều, lại không nặng, người sẽ dễ cho hắn cười một hồi tốt lắm. Buổi chiều hắn sẽ trở về vườn Thiên Thảo."

Cái con nít trắng mập thoát nhìn bảy tám tháng này là nhân sâm tinh, bởi vì bị cắt không ít râu nguyên khí tổn thương nặng nề, muốn tu dưỡng, nhưng hắn kể từ sau khi Tô Y Nhân thành thân, cách mỗi mười ngày nửa tháng sẽ chạy đến Tô Y Nhân bên này chơi đùa, một hộp một "mụ mụ" làm cho thân mật dị thường.

Âm Ngọc Phong đối với lần này cười lạnh, nói đây là tinh quái, cho dù bởi vì bị nuôi ở trên đảo không cùng người ngoài tiếp xúc, không có bị dạy hư, cũng biết tránh hung tìm cát lợi, tìm cái núi dựa có thể bảo vệ tính mạng.

Tô Y Nhân mới bắt kể âm mưu của hắn ra sao, đối với con nít nhân sâm yêu thích cực kì, lại cho hắn gọi là Tô Gia Bảo, ý tứ là bảo bối của Tô Y Nhân nàng (Tại sao không họ Âm, Âm Ngọc Phong không cho, hắn nói hắn không ném được cái mặt đó). Nàng lo lắng Âm Ngọc Phong sau này lại muốn sử dụng viên nhân sâm vương Tô Gia Bảo bảy ngàn năm này, hướng Âm Ngọc Phong yêu cầu một chút râu sâm lần trước Âm Tử cắt đi, thả vào trong sao chép không gian sao chép, để ngừa trước.

Cỏ cây tinh quái phần lớn đơn thuần ngây thơ, Tô Gia Bảo vốn là liền sinh trưởng ở nơi rất hiếm dấu người hóa hình hơn ba ngàn năm, còn bị Âm Ngọc Phong bắt vào tay, hơn ở Âm Ngọc Phong cùng hắn một đám người làm cố ý nhồi nhét, không nghĩ tới lợi dụng năng lực của mình chạy ra khỏi bên ngoài đảo. Hắn trừ một điểm thông minh nhỏ, thông minh cùng hải đồng bảy tám tuổi không có gì khác nhau.

Tô Gia Bảo thường tới đây thăm Tô Y Nhân, Tô Y Nhân đem hắn làm thành nhi đồng mà giáo dục, quen thuộc một cái chức vị mẫu thân trước. Một cỏ cây tinh quái một thiếu nữ tu sĩ nhân loại, bọn họ ở chung sống đều có trưởng thành: Tô Gia Bảo càng ngày càng cơ trí, Tô Y Nhân càng lúc càng có quang huy của người mẹ.

Mọi người thấy ở trong mắt vui ở trong lòng, bởi vì nàng nhất định sẽ trở thành một mẫu thân hợp yêu cầu.

son j ◆=◆◆2m

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121

Người thường mang thai mười tháng, Tô Y Nhân khổ cực mang thai một năm lẻ năm tháng còn không có dấu hiệu muốn sinh. Âm Ngọc Phong sẽ lo lắng, thường nín lấy Tiết thần y cùng thái di bà hỏi, tại sao còn chưa sinh?

Tiết thần y nói, "Nữ tu sĩ mang thai, thời gian mang thai phần lớn vượt qua phụ nữ có thai bình thường, nhưng cụ thể mang thai bao lâu, ta không có một thời gian chính xác." Bởi vì mỗi một nữ tu sĩ đều có thể chất bất đồng.

Thái di bà bị hấn hỏi phải không nhìn được, nói: "Mẹ ngươi mang thai mười một tháng, mang thai Tu Trúc mười chín tháng. Y Nhân mang thai sinh đôi còn mới mười lăm tháng, ngươi gấp cái gì?"

Âm Ngọc Phong ngày ngày bắt mạch cho Tô Y Nhân, mỗi ngày sớm tối một lần dán đến trên bụng nàng nghe tiếng tim đập của các bảo bảo, cùng bọn họ nói chuyện, dùng phương thức nhẹ nhàng vỗ vào cùng bọn họ chơi trò chơi. Hấn biết bọn họ rất khỏe mạnh, nhưng thời gian dài như vậy không ra được, mà bụng Y Nhân vẫn còn trở nên lớn, hấn lo lắng thân thể nàng không chịu nổi.

Trong Nhĩ Tâm các, Tô Y Nhân nằm ở trên ghế nằm, một tên cung nữ quỳ xoa bóp bóp chân cho nàng. Vấn đề sung phù của phụ nữ có thai giai đoạn cuối không có bởi vì nàng là tu sĩ, bởi vì nàng dinh dưỡng đầy đủ mà không cho nàng chế tạo phiền toái, bóp chân của nàng sung phù lợi hại, bây giờ chỉ có thể đi dép thêu hoa chế tạo đặc biệt.

"Phu nhân, cung chủ Vạn Hoa cung lại sai người tới tặng quà, còn là đưa ở Vạn Thịnh vương phủ bên bờ hồ. Tiểu nha hoàn Trừ Trừ đi tới nói, cầm trong tay đơn lễ người làm tại Vạn Thịnh vương phủ bên kia đưa tới.

"Ta sẽ không nhận, ngươi nói cho Vạn Thịnh vương phủ bên kia, đem lễ vật lui về!" Tô Y Nhân vỗ tay vịn ghế nằm tức giận nói.

Cung chủ Vạn Hoa cung rốt cuộc còn là tra được thân thể Tô thị tỷ muội. Nàng hai lần đến Vạn Thịnh vương phủ ở ven hồ Đại Minh của Âm Ngọc Phong, yêu cầu nhận cháu gái. Hồng Nguyệt cung chủ tự thân hành động bất chính, danh dự không tốt, còn nuôi con mà không dạy, gieo họa người khác, bỏ qua sự thật chỉ muốn báo thù, người chuyển kiếp mà đến như nàng căn bản không nguyện để ý tới nàng ta.

"Lần sau, đừng nói cho ta!" Tô Y Nhân phiền não nói.

Bụng nàng lớn đến khó tin, mặc dù Tiết thần y cùng thái di bà cũng an ủi nàng, hai bảo bảo rất khỏe mạnh, thân thể của nàng cũng rất khỏe mạnh, nhưng vốn dĩ vóc chiếc bụng lớn như nồi sắt nặng nề, nàng kiên nhẫn cùng bản năng làm mẹ nhiều hơn nữa cũng đều hao hết sạch.

"Trừ Trừ, nói cho người làm bên kia, Vạn Hoa cung lại có người đến, hết thảy đánh ra đi!" Âm Ngọc Phong lạnh lẽo ra lệnh, đưa tay sờ khuôn mặt mập lên không ít của Tô Y Nhân một cái, trấn an tâm tình của nàng.

Quá trình mang thai rất dài cùng gian nan, hấn đã quyết định chờ Y Nhân sinh con xong khôi phục thân thể, liền bắt đầu phối thuốc ngừa thai uống, để tránh lại ngoài ý muốn có hài tử.

"Là, chủ nhân." Trừ Trừ vội vàng lui ra ngoài.

"Y Nhân, kiên trì một tháng nữa có được hay không? Ta cùng Tiết thần y đang nghiên cứu sinh mổ mà ngươi nói rồi. Chẳng qua là bây giờ chúng ta không có nắm chắc, còn không dám xuống tay." Âm Ngọc Phong trấn an nàng nói.

"Ngọc Phong, ta đã nói với ngươi, ngươi nghiên cứu mổ bụng sinh ta không phản đối, nhưng ta hy vọng ngươi tuyệt đối không muốn dùng phụ nữ có thai làm thí nghiệm. Đây là chuyện tội ác tày trời, thiện có thiện báo ác có ác báo, ngươi tàn nhẫn tổn thương phụ nữ có thai cùng hài tử khác, nói không chừng một ngày kia sẽ báo ứng đến trên người ta cùng hài tử."

Tô Y Nhân uyển chuyển cảnh cáo hấn. Nàng thỉnh thoảng nói lời miệng, nói thể giới của nàng có sinh mổ, chờ phát hiện Âm Ngọc Phong cảm thấy rất hứng thú nhất thời dọa sợ, vội vàng ngăn cản hấn.

"Ngươi đều nói như vậy, ta còn có thể tìm phụ nữ có thai làm thí nghiệm?" Âm Ngọc Phong rất bình tĩnh nói, "Trên đời có phụ nữ có thai sinh khó mà chết, ta hao lượng lớn sức người sức của lấy bốn cỗ thi thể phụ nữ có thai trước khi lâm bồn." Y Nhân cũng không cổ hủ, hấn tin tưởng mình dùng người chết làm thí nghiệm nàng không can thiệp.

"Ân, nghiên cứu ra được sẽ để cho Tiết thần y truyền thụ cho những đại phu khác có được hay không? Cái này ít nhiều gì có thể cứu vãn tính mạng phụ nữ có thai cùng thai nhi sinh khó, là làm công đức." Tô Y Nhân lập tức khuyển nhủ.

"Tùy tiện hẩn." Âm Ngọc Phong không có vấn đề nói, hẩn chắc là sẽ không để cho Tiết thần y chạy, nhưng hai tên ngự y bây giờ đi theo Tiết thần y học tập cùng so tài, hẩn có thể cho đi.

Đang lúc nói chuyện, một con chim bồ câu màu xám tro bay vào Nhĩ Tâm các, quanh quẩn ở bên người Tô Y Nhân.

Tô Y Nhân nhất thời cười, nói, "Thiên lý truyền âm thạch của tỷ tỷ tới." Đưa tay bắt được chim bồ câu.

Từ lần trước gửi qua thư nhà, Âm Ngọc Phong lấy ra một cái hộp thiên lý truyền âm thạch, dùng một hồ lô máu nàng để lại cho hẩn cho thiên lý truyền âm thạch làm ấn ký máu tươi, sau đó người làm đem cái hộp thiên lý truyền âm thạch này cùng một hộp thiên lý truyền âm thạch khác chưa từng làm ấn ký cùng nhau giao cho người làm, để cho người làm bay một chuyến Nam Tường quốc, đem hai hộp thiên lý truyền âm thạch này đưa cho Tô Khả Nhi, khi trở về muốn đem hộp thiên lý truyền âm thạch nhỏ lên máu tươi của Tô Khả Nhi mang về. (Về phần Tô Khả Nhi một phụ nữ có thai có thể đổ máu cho thiên lý truyền âm thạch làm ấn ký máu tươi hay không, không liên quan chuyện của hẩn.)

Hai tỷ muội đều có thiên lý truyền âm thạch có thể tìm tới đối phương, cách mỗi mười ngày hai mươi ngày liền trao đổi một lần.

Thấy nàng muốn xem thư nhà, Lam Vân cùng Trương phu nhân đỡ nàng ngồi dậy, lại ở phần eo nàng lấp hai gối dựa mềm nhũn, sau đó cùng cung nữ nha hoàn bà đỡ ở trong phòng phục vụ cùng nhau lui ra ngoài.

Tô Y Nhân hơi đưa vào một chút linh lực xúc phát thiên lý truyền âm thạch, thiên lý truyền âm thạch lập tức bộc phát ánh sáng màu xám tro, sau đó truyền ra thanh âm ôn nhu trầm ấm nhưng nói rất nhanh của Tô Khả Nhi: Muội muội, mấy ngày nay người có khỏe không? Bắp chân ta sưng phồng giống như chân con voi, khó coi chết đi được, các bảo bối trong bụng người thế nào, có phải rất buồn bực rất thường xuyên đá bụng người hay không? Bụng của ta có lúc bị các bảo bối đá đau chết, thật không biết thời điểm sinh, bọn họ sẽ chơi đùa chúng ta thế nào.

Muội muội, hai ngày nay bụng ta đặc biệt nặng nề, cảm giác hạ xuống đặc biệt mãnh liệt, ta dự cảm ta mau sinh, người có loại dự cảm này hay không? Chúng ta là sinh đôi, thời gian mang thai không sai biệt lắm, còn đều là ôm sinh đôi nữ nhi, chúng ta nhất định sẽ ở thời điểm không sai biệt lắm cùng sinh. Thời gian mang thai quá dài, ta thật hy vọng sinh nhanh lên một chút.

Gần nhất chưa tới một canh giờ ta sẽ phải đi nhà vệ sinh, còn thường thường làm bản tiết khó, thua thiệt Tu Trúc cùng Dương ca có kiên nhẫn, tự ta cũng mau mắn cỡ chết được. Muội muội, không nói nhiều, chúc chúng ta bình an sinh nở, tương lai, chúng ta mang theo nữ nhi xinh đẹp đáng yêu của chúng ta gặp nhau.

(Linh thạch ngàn dặm hầu hết cũng dùng linh lực để cảm ứng máu của chủ nhân cùng để phi hành, có thể chứa được không nhiều lời lắm, các nàng đều là nói tóm tắt.)

"Y Nhân, tỷ tỷ của người nói tình huống cùng người không sai biệt lắm." Âm Ngọc Phong thở dài nói. Đôi tỷ muội song sinh này quá thần kỳ, đồng thời mang thai, còn đều là sinh đôi nữ nhi. Các nữ nhân Phụng Hoàng sơn cười ngắt rồi, bởi vì các nàng lập tức nhiều hơn ba cô gái tu chân thiên phú di truyền rất cao.

Ba, đây là kết quả việc hẩn nhiều lần khiêu chiến võ lực thái di bà, Long Linh bà bà, Hạ Liên bà bà mà tranh thủ đến: hai nữ nhi của hẩn, một thuộc về Phụng Hoàng sơn, một để lại cho hẩn làm người thừa kế Thương Vân đảo.

"Thật không sai biệt nhiều lắm." Tô Y Nhân rất quần nói, đem thiên lý truyền âm thạch thu vào trong ngọc bài mực xanh biếc, chống tay vịn ghế nằm muốn đứng dậy đi một chút.

Âm Ngọc Phong lập tức đưa tay, trợ giúp thân thể nặng nề thường của nàng đứng lên, ở trong phòng từ từ đi bộ.

"Ngọc Phong, ta rất sợ." Tô Y Nhân vừa đi động vừa nói, "Hai ngày nay ta thường thường nằm mơ, mơ thấy ba ba mẹ mẹ ông nội bà nội ông ngoại bà ngoại của ta, còn có những thân nhân khác."

Lại phạm bệnh nhớ quê hương.

Âm Ngọc Phong đỡ nàng đi bộ, trong lòng đột nhiên sinh ra lo âu mãnh liệt. Ngộ nhờ nàng sinh khó sắp chết, tòa hồn pháp trận mà hẩn dùng thân thể cùng linh lực của nàng chế thành có thể vượt qua được thân nhân nàng kêu gọi linh hồn nàng sao?

"Ngọc Phong." Ở trong phòng đi hai vòng, Tô Y Nhân đột nhiên kêu lên.

"Ân?" Hẩn nghi ngờ nhìn nàng.

Nàng thẹn nói, "Tiết khó lại bản." Phụ nữ có thai dễ mắc đái đi tiểu, nước tiểu nóng ấm của nàng còn chảy xuôi theo bắp đùi xuống phía dưới.

"Lam Vân, Trương phu nhân, các người đi vào chiếu cố phu nhân một chút." Âm Ngọc Phong kêu lớn, thuần thực đem nàng nửa đỡ nửa ôm đến trên giường hẹp sau tấm bình phong.

Lam Vân cùng Trương phu nhân vội vàng đi tới, thấy Tô Y Nhân lúng túng lập tức hiểu nàng lại lấy bản tiết khó, một ra cửa phản phác cung nữ đi đánh nước nóng, một đi trong phòng lấy tiết khó sạch sẽ trong rương quần áo.

"Ân....." Ngồi ở giường hẹp, Tô Y Nhân đột nhiên đang bụng to lớn hừ một tiếng.

Âm Ngọc Phong đứng ở giường hẹp chau mày, thương tiếc hỏi, "Các nàng lại đá người?" Các nữ nhi đá người hoạt bát như vậy, nói rõ thân thể đã trở mã hoàn toàn, nhưng tại sao chính là không chịu rời đi cơ thể mẹ?

"Ngọc Phong, ta giống như muốn sinh." Tô Y Nhân cau chân mày nói, "Ta đau bụng. Tê ~ đau quá! Xem ra thật là muốn sinh."

Nàng đang ôm bụng kêu lên, "Người nhanh đi phái người tìm Tiết thần y cùng thái di bà." Hai vị kia là chỗ dựa của nàng.

Âm Ngọc Phong sắc mặt chợt biến, thân thể hơi đứng đưa ra ảo ảnh. Ảo ảnh —— phân - thân hướng bên trên nhảy qua một bước, ánh mắt lạnh như băng nhìn Tô Y Nhân một chút, đột nhiên biến mất.

"Lam Vân, Trương phu nhân, phu nhân sắp sinh, các người nhanh đi để cho người chuẩn bị." Âm Ngọc Phong (bản thể) cau kinh ra lệnh, hai cánh tay ôm ngang lấy Tô Y Nhân, thật nhanh đi hướng phòng cách vách.

Bảy tháng trước, tức thời điểm Tô Y Nhân mang thai tám tháng, hần liền phái người bố trí xong phòng sinh. Phòng sinh thật lâu không dùng được, hần liền phái người chuyên môn dọn dẹp mỗi ngày, để cho phòng sinh giữ vững sạch sẽ khô mát. Tô Y Nhân bây giờ đột nhiên đau bụng muốn sinh, hần chỉ cần đem nàng ôm vào phòng sinh là được.

Phu nhân rốt cục muốn sinh, các người làm huấn luyện nghiêm chỉnh lập tức đều đầu vào đây công việc lu bù lên.

"Ân ~ a, a....." Nằm ở trên giường trải đệm trắng mềm mại, Tô Y Nhân gắt gao kéo tay của Âm Ngọc Phong nói, "Chớ đi, ở bên trong theo ta!" Rất nhiều người làm có thể trợ giúp nàng, nhưng chỉ có trượng phu của nàng mới có thể trấn an tâm tình khẩn trương của nàng.

"Phu nhân, nữ nhân sinh con, nam nhân vào phòng sinh không may mắn." Một bà đỡ giàu kinh nghiệm an ủi nàng, "Đạo chủ đại nhân đang ở bên ngoài, người không cần phải sợ."

Là linh hồn hiện đại Tô Y Nhân căn bản không có khái niệm nam nhân vào phòng sinh không may mắn, nàng đau đến sắc mặt trắng bệch dùng sức bắt lại tay của Âm Ngọc Phong, cau kinh uy hiếp, "Ta mặc kệ, ta muốn người ở nơi này. Nếu là người dám rời đi, ta cũng không sinh!"

Âm Ngọc Phong cũng không có cái quan niệm này, chẳng qua là cảm thấy hần không biết đỡ đẻ, ở lại bên Y Nhân chỉ có thể làm trò ngại bà đỡ cùng các nữ phó làm việc. Nhưng nếu Y Nhân hy vọng hần ở lại bên cạnh nàng, hần liền ở lại tốt lắm.

Hần trò tay vỗ vỗ tay của Tô Y Nhân nói, "Người trước buông ra tay của ta, để cho các bà đỡ xem một chút tình huống của người, ta ở bên trong phòng sinh nơi ánh mắt người nhìn thấy, bảo đảm không rời đi."

Tô Y Nhân nghe nhất thời buông lỏng, buông ra tay của hần ngoan ngoãn nằm xong, để cho bốn bà đỡ phong phú kinh nghiệm đỡ đẻ kiểm tra mình.

Phân - thân của Âm Ngọc Phong đi ra ngoài thời gian không lâu, Tiết thần y bị phân - thân gọi lên cổ áo từ vườn Thiên Thảo dẫn tới ngoài phòng sinh Nhã Tâm các dùng dự bị, thái di bà mang theo hai vị bà bà Long Linh cùng Hạ Liên cũng cùng nhau chạy đến.

Phân - thân tự đi vào phòng sinh cùng bản thể hợp nhất. Âm Ngọc Phong hoàn chỉnh nghe Tô Y Nhân thống khổ rên rỉ, lòng như lửa đốt, dĩ vãng trầm tĩnh tảo tảo mà hần luôn tự hào đã sớm không biết chạy đi nơi nào.

Có thần y ngự y thái di bà, còn có bốn tên bà đỡ ngàn chọn vạn chọn lựa tới, Y Nhân, nhất định sẽ bình an vô sự.

Hần an ủi mình như vậy.

,

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuối Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122

"A, a....." Tô Y Nhân cảm giác bụng giống như bị người dùng mấy cây đao đồng thời hung hăng chọc, đau đến mặt mũi vặn vẹo, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Âm Ngọc Phong đứng chấp tay, gương mặt tuần tú thanh gầy trầm lặng như nước, cái trán không biết lúc nào cũng xuất hiện mồ hôi hạt đầy đặc. Mùi máu trong không khí càng ngày càng đậm, hần biết Y Nhân đang chảy máu. Hần đối với máu đã thấy mãi thành quen, đối với các loại tiếng kêu thảm thiết gào xé tâm can cũng không lay động, hôm nay nghe được Y Nhân thống khổ rên rỉ, hần đang sợ, tim của hần run rẩy.

Hần nhìn bà đỡ phó phụ vây lượn ở bên Tô Y Nhân, mặt lạnh lùng nói, "Bảo đảm phu nhân mẹ con bình an, bốn đạo chủ ban cho bọn người tiên đan

phản lão hoàn đồng thanh xuân vĩnh viễn!"

Bà đỡ người làm đang khẩn trương bận rộn quay mặt nói tạ, lại vội vàng chú ý đảo chủ phu nhân. Các nàng ngày thứ nhất lên đảo cũng biết muốn phục vụ nữ tiên mang thai, cũng sớm liền bị Đại quân gia Âm Nhị trên đảo cho phép lấy các loại ban thưởng thế gian khó được, nhưng phát hiện phu nhân thân hình khung xương nhỏ, còn là sinh đôi, chân mày cũng nhíu lại.

Đây là điềm báo sinh khó a!

Trong lòng các nàng phát run, chẳng qua là đã không có đường lui về phía sau, chỉ đành phải lên mười hai vạn phần tinh thần phục vụ đảo chủ phu nhân đang mang thai, đem hết khả năng trợ giúp nàng bình an sinh ra hai vị thiên kim.

Thời gian một chút xiu trôi qua, Tô Y Nhân bị đau đớn kịch liệt hành hạ thống khổ kêu gào, chỉ lúc đau nhức hơi thông thả mới có thể giữ vững một ít trấn định.

Thừa dịp trận đau của nàng đang lúc nghỉ, bà đỡ ở bên trong phục vụ bùng tới một chén cháo đường đỏ bón nàng uống xong, lại đem phiến nhân sâm ngâm năm thân y thái xong thả vào trong miệng nàng để cho nàng ngậm.

Lần đầu tiên sinh nở thường kéo dài, mà đảo chủ phu nhân lại là sinh đôi, nhất định phải có đầy đủ thể lực cùng tinh thần mới được!

Bà đỡ mà hoàng cung Vĩnh Thái để quốc phái tới trong lòng khẩn trương hơn nữa, bởi vì hậu cung phi tử sinh khó mà chết, bà đỡ nha hoàn phục vụ thậm chí ngự y cũng sẽ chôn theo.

"Phu nhân, người muốn buông lỏng, đám người nô tỳ nhất định giúp người đem con bình an sinh ra được." Một tên bà đỡ đầu đầy mồ hôi nói, cố gắng trấn an Tô Y Nhân.

" Ần, Ần ~ a..... đau ~" Sắc mặt Tô Y Nhân tái nhợt, ánh mắt xuyên qua bà đỡ phó phụ vây lượn bên người nhìn về Âm Ngọc Phong.

Hắn chấp tay sau lưng đứng trầm ổn, giống như hải đăng trên biển rộng, như một gốc cây đại thụ che trời bao phủ cả vùng đất. Hắn là độc đế, một nam nhân trí khôn vô cùng cường đại, chỉ cần có hắn ở, nàng giống như ăn một viên thuốc an thần.

"A ~ a....." Một đợt đau nhức không có dấu hiệu nào từ bụng truyền tới, nàng biết một đợt đau mới lại bắt đầu, hai tay nắm chặt giường chấn dưới người, nhin đau rên rỉ. Thấy thuốc bà đỡ mấy tháng trước liền nói cho nàng biết các loại tình huống bình thường khi phụ nữ có thai sinh nở, nàng biết mình còn phải đau đớn rất lâu, cho đến thai nhi giảm xuống đến lối sinh, lối sinh mở ra, thai nhi bị đè ép ra bên ngoài cơ thể.

Chuyện phu nhân sắp sinh đã truyền khắp toàn bộ Thương Vân đảo, chỉ cần không phải bé quan tu luyện, các người làm bất kể có chuyện còn là không có sao, cũng tự động tụ tập đến đại điện chủ cung Vạn Linh cung, chờ tin tức tốt. Chủ nhân kể từ có phu nhân, tính khí không có lãnh khốc hung tàn như vậy nữa, bọn họ không giống từ trước nom nớp lo sợ như vậy, e sợ cho phục vụ không tốt, bị chủ nhân dùng độc được cổ trừng trừng phạt.

Tô Y Nhân sau giờ ngo rách nước ối bắt đầu trận đau, đến sáng ngày thứ hai, hải tử vẫn chưa thể sinh ra. Bụng đau đớn một lần mạnh hơn một lần, thời gian đau đớn một lần so một lần dài hơn, đã đến thời điểm hoàn toàn không có kẽ hở, nàng thống khổ kêu gào, trên mặt tràn đầy mồ hôi không có nửa điểm sắc máu.

Âm Ngọc Phong một mực ngang nhiên đứng ở trong phòng sinh, vị trí Tô Y Nhân vừa xoay mặt là có thể thấy. Mặt của hắn tái nhợt trước đó chưa từng có, chân mày hơi cau môi mím chặt, hai vai hơi sụp, hai tay nắm thành quả đấm xui bên người móng tay cũng thật sâu bấm vào trong lòng bàn tay, máu tươi một giọt một giọt chảy xuống.

Một chậu nước nóng đưa vào đi, một chậu máu bùng ra, mọi người chờ đợi ở ngoài phòng sinh sắc mặt cũng khẩn trương nặng nề.

Từ cổ đến nay, nữ tu sĩ cũng có bởi vì sinh khó mà chết!

Âm Ngọc Phong có là cực phẩm bổ huyết đan, nhưng bất kỳ một loại bổ huyết đan trên đời cũng không thể để cho người mất máu nhiều nhanh chóng sinh ra máu!

Tiết thân y cùng hai tên ngự y thương lượng một chút, quyết định không hề chờ đợi nữa.

Bọn họ bắt lại một tên cung nữ bùng nước nóng, muốn nàng truyền lời cho Âm Ngọc Phong ở bên trong. Âm Ngọc Phong biết được, lập tức gật đầu đáp ứng.

Tiết thân y rửa mặt rửa tay, đổi một thân y phục sạch sẽ sau tiến vào phòng sinh, hướng Âm Ngọc Phong gật đầu một cái, đi tới bên người Tô Y Nhân vừa nhìn sắc mặt nàng, lại hỏi thăm trong một cái bà đỡ. Hắn từ trong túi cần khôn lấy ra túi ngân châm của hắn, cho Tô Y Nhân sắc mặt tái nhợt như tờ giấy ghim kim, kích thích thần trí nàng, lại dứt nàng uống chén thuốc thúc giục sinh hắn chuẩn bị trước.

Tô Y Nhân đã đau đến tinh thần bắt đầu tan rã đột nhiên tỉnh lại, chịu đựng đau đớn kịch liệt hỏi, "Tiết thân y, ta..... có phải hay không..... mình, sinh không ra? Ngộ nhỡ, người, a ~ người, xé ra, xé ra..... bụng của ta, đem..... đem các con lấy ra."

Nàng không bỏ được Âm Ngọc Phong, lúc này không muốn chết ở thế giới này, nhưng không làm như vậy, nàng cùng các nữ nhi của hắn liền có thể ngay cả cơ hội ra đời cũng không có.

"Phu nhân đừng lo lắng, các con gái của ngươi sẽ bình an sinh ra được." Hấn an ủi, đứng dậy để cho Lam Vân cho Tô Y Nhân lau mồ hôi.

"Đào chủ." Sắc mặt hấn nặng nề đi tới trước mặt Âm Ngọc Phong đang ánh mắt tràn đầy hi vọng, nói, "Khung xương phu nhân hẹp hòi, hai thai nhi lại lớn bằng thai nhi bình thường, ngươi phải làm tính toán xấu nhất." Bọn họ nghiên cứu thì thể sản phụ sinh không ra hải tử sẽ chết đi, nhưng trước mắt không có năng lực bảo đảm sản phụ bị mổ bụng lấy thai nhi sau có thể sống được tới.

Âm Ngọc Phong lạnh mặt, âm u nhìn Tiết thần y, trong kẽ răng nặn ra mấy câu nói: "Bốn đào chủ muốn mẹ con các nàng đều bình an, bây giờ không được, hủy thai, giữ phu nhân!" Chỉ là như vậy, nơi này tất cả thầy thuốc bà đỡ đều phải chôn theo các nữ nhi của hấn!

Tiết thần y cùng hấn chung sống một năm lẻ năm tháng, biết rõ hấn tàn nhẫn lãnh khốc, từ vẻ mặt của hấn cùng trong giọng nói đã phát hiện hấn ẩn lộ sát ý.

Hủy thai? Hấn không muốn đời sau nữa? Thì ra là ở trong lòng hấn phu nhân so bọn nhỏ trọng yếu nhiều lắm!

Tiết thần y khẽ vuốt cằm, nói, "Xin đào chủ cho phép, ta muốn đích thân cho phu nhân kiểm tra một phen." chuyện này liên quan danh dự phu nhân, không có đào chủ đồng ý hấn tuyệt đối không thể làm.

Loại thời điểm này còn có cái gì kiêng kỵ nam nữ? Chỉ cần hấn có thể giữ được tính mạng Y Nhân cùng hải tử là được!

Âm Ngọc Phong vung tay lên, nói, "Phu nhân ta và các nữ nhi không có sao, ta ban cho ngươi tinh nguyên đan, tự mình phụ trợ ngươi hấp thu linh lực trong đó, giúp ngươi tiến vào nhóm "Chân" tứ phẩm tu sĩ."

Tinh nguyên đan là dùng tinh nguyên của tinh quái yêu quý luyện chế, đối với tu sĩ mà nói là linh đan đường tắt lên cấp cùng tăng lên tu vi bản thân. Chẳng qua là số lượng tinh quái yêu quý cao cấp có thể ngưng kết ra tinh nguyên không nhiều lắm, bản thân thực lực đều không thua với tiên quân nhân tộc, ở lúc sinh mạng bị uy hiếp lại sẽ không để ý hết thấy rút ra tinh nguyên linh lực, cho nên rất nhiều tu sĩ luyện đan cũng biết luyện chế tinh nguyên đan thế nào, nhưng không có mấy người có thể luyện chế ra tinh nguyên đan tới.

Tiết thần y trong lòng không quá nắm chắc hướng Âm Ngọc Phong chấp tay một cái, đi tới cuối giường, kéo ra bà đỡ ở cuối giường đang dọn dẹp vết máu cho sản phụ, tự mình đi tra xét tình huống mở ra đường sinh của sản phụ.

Thật rất không ổn, hấn cũng thấy đầu tóc đen của thai, coi như cấm ở nơi đó đè ép không ra được.

Hấn lấy ra túi ngân châm, bắt đầu ghim kim ở các nơi vùng eo Tô Y Nhân.

Tô Y Nhân lúc này đã đau đến trừ cảm giác đau bụng cái gì cũng không cảm giác được, nhưng rất nhanh lại cảm thấy bụng dưới đau càng thêm mãnh liệt.

"Phu nhân, xin nghe ta phân phó dùng sức." Tiết thần y nghiêm túc nói, vuốt ve bụng giờ thật cao của nàng, thử thăm dò đẩy xuống.

"Ân. A ~ a....." Tiếng Tô Y Nhân âm thầm khàn khàn kêu gào, trên mu bàn tay liễu mạng nắm giường chấn gân xanh đột đột nhảy lên.

"Y Nhân, ta ở bên cạnh ngươi." Âm Ngọc Phong ngồi vào bên mép giường nàng, đưa tay bắt lại tay của nàng, chậm chạp mà cẩn thận vì nàng truyền linh lực, hy vọng nàng có thể có đủ thể lực ủng hộ đến sinh nở kết thúc.

"Phu nhân, vì bọn nhỏ, ngươi nhất định phải chịu đựng. Tiết thần y là thần y tiên nhân, hấn nhất định có thể giúp ngươi thuận lợi sinh ra hải tử." Lam Vân đứng ở một bên kia giường sinh vì Tô Y Nhân lau mồ hôi trên mặt, trong miệng không ngừng khích lệ nàng, cách một trận liên hướng trong miệng nàng đút canh nhân sâm ấm áp cùng cháo đường đỏ.

"A, a ~ a ~....." Tô Y Nhân nắm chặt tay của Âm Ngọc Phong thống khổ kêu gào, nhưng đã tích tụ khí lực cuối cùng trên người chờ đợi Tiết thần y ra lệnh.

"Một hai ba, dùng sức. Tốt, thở, hít. Tới, một hai ba, dùng sức....." Tiết thần y giọng nói trấn định ra lệnh.

"Ân, ân ~ a..... hô hô, hô hô ~ ân, ân....." Tô Y Nhân phối hợp hô hấp, dùng sức. Đột nhiên, nàng cảm giác có đồ gì từ trong cơ thể của mình nhanh chóng tràn đi ra ngoài.

"Thật tốt quá, phu nhân, hải tử đã sinh ra một." Tiết thần y nhận lấy trẻ nít khắp người vết máu, lập tức giao cho bà đỡ chờ đợi ở một bên.

"Hô hô, hô hô." Tô Y Nhân đã mệt mỏi hết sức, nàng khàn khàn cổ họng hỏi, "Nó tại sao không khóc?" Trên ti vi cũng dùng tiếng khóc trẻ nít bày tỏ trẻ nít sinh ra. Hải tử không khóc, có phải từ thai hay không?

"Trong miệng hải tử có nước ối, bà đỡ đang cho nó dọn dẹp." Tiết thần y lấy cánh tay xoa một chút mồ hôi nói, "Phu nhân, còn có một hải tử đâu, chúng ta tiếp tục." Mặc dù hấn không phải là lần đầu tiên vì nữ tu sĩ đỡ đẻ, nhưng nguy hiểm như vậy còn là lần đầu tiên.

Bụng như cũ rất đau, Tô Y Nhân cũng đã không có khí lực, nhưng vì một người nữ nhi khác, nàng cắn răng kiên trì, nghe từ Tiết thần y phân phó hít thở dùng sức.

"Oa ~ oa ——" Phòng sinh bên kia, bà đỡ đem nước ối trong cổ họng bé gái hút khô, nhắc tới hai chân nó vỗ mông nhỏ một cái, đứa bé lập tức lên

tiếng khóc.

Tiếng khóc nữ nhi để cho Tô Y Nhân tinh thần rung lên, ở thời điểm Tiết thần y muốn nàng dùng sức, ngừng thờ liễu mạng dùng sức. Bởi vì đường sinh mở ra, hơn nữa đã sinh một, nàng rất nhanh liền đem nhau thai của đại nữ nhi cùng tiểu nữ nhi cũng sinh đi ra.

Hài tử tất cả đều sinh ra tới, Tô Y Nhân hoàn toàn xụi lơ, chỉ có thể mặc cho bà đỡ cùng Tiết thần y giúp nàng đẻ ra nhau thai thứ hai.

Trong thoáng chốc, nàng nghe được bà đỡ sợ hãi kêu, "Không tốt, băng huyết!" Cũng cảm giác được bàn tay Âm Ngọc Phong nắm tay nàng chợt run rẩy.

"Đích đích đích đích, đích đích đích đích." Tiếng QQ có tin tức quen thuộc không ngừng vang lên, nàng đột nhiên lại gặp được khuôn mặt nói chuyện phiếm cực lớn màu xanh da trời nàng tưởng niệm rất lâu, phía trên viết đầy nhấn lại của biểu tỷ.

D"Ge❖❖v❖9❖wM

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuối Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123

Rất cực có thể thấy nhấn lại của biểu tỷ rồi, mặc dù vẫn luôn là đơn phương nhấn lại, nhưng có thể thấy luôn là thật cao hứng.

Tô Y Nhân kích động nhìn khuôn mặt nói chuyện phiếm, bắt đầu đọc tin nhắn biểu tỷ viết ở phía trên, chờ đợi mới biết được đại cương biểu tỷ mới sửa đổi, hiểu rõ phát triển sau này cùng kết cục của《Tô Khả Nhi tu tiên ký》, còn có kết cục cuối cùng của nữ xứng Tô Y Nhân cùng độc đế.

Nhấn lại rậm rạp chằng chịt, thật là nhiều thật là nhiều a, thật may là cái khuôn mặt nói chuyện phiếm ảo ảnh này rất lớn, mà chữ trên mặt lớn bằng Q-Q bình thường, nàng mới không cần phiền não không nhìn được hoàn toàn tin nhắn của biểu tỷ.

Năm: Nhã, người cảm thấy độc đế có được hay không? Hắn người này mặc dù các loại không tốt, nhưng sẽ vô cùng trung thành yêu mến đối với thê tử, bởi vì ta đặt ra hân sinh ở nữ tôn Khôn Nguyên quốc, thuở nhỏ tiếp nhận tư tưởng nữ tôn, trong xương tương đối tôn trọng nữ nhân.

Năm: Ngay từ đầu đặt ra cho nữ chủ Tô Khả Nhi quá nhiều nam nhân, hết lần này tới lần khác lại người người ưu tú, ta nên giảm bớt mấy? Thật lòng không bỏ được a ~o(>_<)

Năm: Cây vợ chồng là cặp đôi trời sinh, ta cũng không phá hủy, dè chừng độc giả phê bình ta thất đức vô lương.

Năm: Thần thú Hỏa Long xứng cho Phượng Hoàng tốt lắm, một đôi này có thể ngày ngày đùa lừa $O(\cap_ \cap)O\sim a$.

Năm: Có Thanh Nguyên tiên quân, những tiên quân khác nữa tham gia liên thân phận lập lại, cho nên Tô Khả Nhi chỉ biết có một tiên quân.

Năm: Nhã, ta nghĩ lại nghĩ, luôn cảm giác tình cảm của quý tướng đối với Tô Khả Nhi phần nhiều là gửi tình, thành phần thật yêu không nhiều lắm. Ta định đem hắn đưa trở lại niên đại sinh hoạt của hắn, để cho hắn sửa đổi số mạng kiếp trước của Tô Khả Nhi, sau đó cùng kiếp trước của Tô Khả Nhi hạnh phúc qua cả đời.

Năm: Đại cương《Tô Khả Nhi tu tiên》cứ như vậy sửa đổi xong rồi, người xem có được hay không? Mặc dù nữ chủ NP tiếp tục NP, nhưng chỉ có hai người đàn ông, tình cảm của hai người nam nhân này đối với nàng là thuần túy, nàng cũng thương bọn hắn.

Năm: Nữ xứng chuyển kiếp cùng độc đế trở về Thương Vân đảo, từ nay vượt qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.

Năm: Ta cực kỳ thích một đôi tình nhân trước diên cuồng ngược sau diên cuồng cung chịu, quyết định ở phía hậu ký viết bọn họ sẽ trở thành thần tiên cứu phẩm bất tử, sống thêm một vạn năm.

Tô Y Nhân thấy nơi này, nhất thời cực kỳ vui mừng.

Tỷ tỷ cùng tiên quân, tỷ phu ba người sẽ ân ái hòa bình sống được, kết cục như vậy làm sao sẽ không tốt? Nàng cùng Âm Ngọc Phong sống một vạn năm quá dài, một vạn năm sau nàng đại khái sẽ hoàn toàn quên sạch các thân nhân ở thế giới thực tế. Nếu nàng có thể hồi phục nhấn lại, hy vọng là một hai ngàn năm. Khi đó chán sống, nàng cùng Âm Ngọc Phong phóng khoáng đối mặt tử vong.

Nhưng là, chờ nàng chết ở nơi thế giới này, linh hồn trở lại thế giới thực tế, cái thế giới không có Âm Ngọc Phong, nàng nên sống làm sao? Tốt nhất là: linh hồn Âm Ngọc Phong có thể chuyển thế đến thế giới thực tế, nàng cùng hắn nối lại tiền duyên.

Âm Ngọc Phong người này, nếu như ở thế giới thực tế, thân phận sẽ là cái dạng gì đây? Giáo sư hệ côn trùng, chuyên gia nghiên cứu thực vật học, đại sư Trung y? Hay vẫn như thế giới này, lợi dụng kiến thức cùng năng lực thành lập thế lực bóng tối?

Tô Y Nhân ảo tưởng một hồi, tiếp tục đọc nhấn lại phía dưới, bắt đầu kinh ngạc, sau đó vạn phần bi thương.

Năm: Nhã thân ái của ta, hôm nay mở ra QQ cùng người đối thoại, ta ảo tưởng giống như dĩ vãng, người ở máy vi tính bên kia, cùng ta cùng nhau trò chuyện đại cương kịch tình cuốn văn mới, hoặc là có lẽ người ở nơi khác nói chuyện phiếm, sau khi kết thúc, sẽ hỏi đáp ta.

Năm: nhưng hôm nay là đầu bảy của người, ta không thể không tiếp nhận thực tế, người đã vĩnh viễn không thể nào hồi phục ta. Ta mở to hai mắt, sợ lệ không tự chủ được chảy xuống.....

Năm: Nhã, biểu muội ta, dĩ vãng lúc này, mặc dù hình đầu của người giống như là màu xám tro, nhưng ta biết người rất thích ăn QQ, chờ phát hiện ta gõ người sẽ đáp lại ta. Nhưng là kẻ từ người xảy ra tai nạn xe cộ, hình cái đầu QQ của người vĩnh viễn là màu xám tro, ta cũng sẽ không lấy được người đáp lại nữa.

Năm: Nhã, người mới vừa qua sinh nhật hai mươi tuổi a, cứ như vậy thật sớm rồi đi thân nhân của người. Số mạng đối với người cùng người thân tàn nhẫn đến mức nào? Mẹ người đã nhiều lần khóc đến bất tỉnh, ba người tóc cũng trắng một nửa, ông nội bà nội người bây giờ còn đang trong phòng giám hộ của bệnh viện; ông ngoại bà ngoại là tinh thần hoảng hốt, thường thường đem ta nhận thành người, bắt lại tay của ta gọi "Tiểu Nhã, mười sáu tháng tám sinh nhật người, chúng ta ở nhà ăn mừng vì người a, không muốn đi tiệm cơm nữa, buổi tối trên đường không an toàn."

Năm: Sinh nhật người hai mươi tuổi, lại nhận được thư thông báo của đại học N, chúng ta đi ngay tiệm cơm vì người ăn mừng, không nghĩ tới hạnh phúc nhiệt liệt còn chưa tiêu tán, chúng ta liền lọt vào bi ai to lớn.

Năm: Chúng ta cảm hận cái tài xế ban đêm lái cái xe tồi tàn uống rượu còn vượt đèn đỏ, nhưng bắt kẻ hận thế nào, khóc kêu thế nào, người cũng vĩnh viễn xa cách chúng ta. Chúng ta chỉ có thể một lần lại một lần cảm hình nhớ lại khuôn mặt người.

Năm: Nhã, người thích xem tiểu thuyết, đã từng rất hâm mộ may mắn của nữ chủ trong tiểu thuyết, biểu tỷ cũng để cho người chuyển kiếp, để cho linh hồn người vĩnh viễn sống ở trong cuốn văn mới của biểu tỷ.

Năm: Nhã, ta hy vọng người tựa như tiểu thuyết chuyển kiếp một dạng chẳng qua là chuyển kiếp, cho nên ta thay đổi đại cương trong cuốn văn mới, đem người đặt thành nữ xứng chuyển kiếp Tô Y Nhân, độc đế không còn là nam nhân của Tô Khả Nhi, giàu có nhất lợi hại nhất như hấn sẽ vì người mà tồn tại!

Năm: Nhã, tính tình nữ xứng chuyển kiếp Tô Y Nhân chính là theo như tính cách của người mà đặt ra, Tô Y Nhân đối mặt chuyện sẽ có phản ứng giống người như đúc, người chính là Tô Y Nhân! Độc đế vĩnh viễn cung chiều người, yêu người, bảo vệ người, người có thể yên lòng hưởng thụ hấn sủng ái, yên lòng thương hấn.

Năm: Vĩnh biệt, Nhã biểu muội của ta, biểu tỷ chúc người vĩnh viễn hạnh phúc vui vẻ ở một nơi dị thể tên là Cửu châu đại lục.

Ta chết, cho nên ta chuyển kiếp vào cuốn văn này của biểu tỷ!

Tô Y Nhân kinh hãi nửa ngày, không ngừng lắc đầu điên cuồng gào thét: "Ta không muốn chết, ta không muốn chết. Ba ba mẹ mẹ, gia gia nãi nãi, ông ngoại bà ngoại, biểu tỷ..... Ta muốn các người, ta không muốn chết." Không khỏi nước mắt rơi như mưa.

"Y Nhân, Y Nhân, người tỉnh tỉnh nhanh lên một chút, tỉnh tỉnh nhanh lên một chút." Nàng nghe được tiếng thét lo lắng của Âm Ngọc Phong, nghe được tiếng khóc của hai đứa bé, kiệt lực kêu lên: "Ta không muốn chết!"

Đột nhiên mở mắt ra, liền thấy Âm Ngọc Phong mặt tiêu tụy, cặp mắt hiện đầy tia máu, cằm đầy râu ria vui mừng nhìn mình, run rẩy sờ mặt của mình.

"Ngọc Phong, ta vốn dĩ đã chết, ta vốn dĩ đã chết." Tô Y Nhân kinh hoàng thất thố kêu lên, "Ta sẽ không còn được gặp lại thân nhân của ta nữa."

Một mực canh giữ ở bên người nàng, Âm Ngọc Phong nghe được tiếng thét lúc nàng hôn mê, biết ý tứ trong lời của nàng, an ủi nàng nói, "Đi qua liền đã qua, người sống ở bên cạnh ta, vĩnh viễn theo cạnh ta cùng các con gái chúng ta." Phất tay ra lệnh toàn bộ cung nữ phó phụ phục vụ ở trong phòng lui ra ngoài.

Hắn làm bộ nghiêm nghị nói: "Không cho khóc, sản phụ thân thể hư yếu rất dễ dàng khóc hư ánh mắt."

Sau đó lập tức trấn an nàng nói, "Đừng khóc. Lam Văn phái người đi lấy huyết trần châu gạo dẻo nấu cháo rồi. Chờ người ăn no, ta để cho người ta đem các con ôm tới cho người xem một chút."

Nàng sinh khó băng huyết, Tiết thân y kịp thời cầm máu. Nàng mất máu quá nhiều, cực phẩm bổ huyết đan lại không thể lập tức liền bổ sung trở lại lượng máu nàng mất đi. Hắn nhớ tới nàng còn có hơn phân nửa hồ lô máu cất giữ ở trong giới chỉ mặc ngọc của mình, liền cùng Tiết thân y cùng nhau tìm cách, lợi dụng cổ trùng nước không có độc đem máu kia một chút xiú rót vào huyết quản của nàng.

Tính mạng nàng là bảo vệ, nhưng thân thể vô cùng suy yếu, một mực ngủ mê man bất tỉnh. Trong ba ngày này, nàng ngay từ đầu khóe miệng nhếch lên vui vẻ, nhưng sau đó bắt đầu khóc, nước mắt như trần châu rơi không ngừng từ khóe mắt lăn xuống, làm ướt gối đầu.

Mới vừa rồi nàng đột nhiên liều mạng kêu khóc, hấn lập tức kêu nàng, đem nàng đánh thức.

Thì ra là khi nàng hôn mê, linh hồn rời khỏi trói buộc thân thể của tòa hồn pháp trận, lại cùng thể giới cũ của nàng liên lạc. Nàng nói nàng ở thế giới đó đã

chết. Như vậy rất tốt, nàng hẳn hoàn toàn cắt đứt ý niệm về nhà. Nàng ở thế giới này có trượng phu, có nữ nhi, sẽ an tâm sinh sống ở thế giới này.

Nâng lên đôi mắt đầm lệ, Tô Y Nhân thanh âm suy yếu nói, "Ngọc Phong, thì ra là ta, Lữ Nhã đã chết, là ở ngày mười sáu tháng tám, người nhà vì ta ăn mừng hai mươi tuổi xong, trên đường từ tiệm cơm trở về nhà, bị xe đụng chết." Đôi môi mất máu hơi động, nước mắt trong suốt cuộn cuộn mà rơi.

Có lẽ là biểu tỷ thần kỳ, có lẽ là biểu tỷ ý nguyện mãnh liệt, nàng như biểu tỷ suy nghĩ, linh hồn chuyển kiếp vào trong sách mới của nàng, trở thành Tô Y Nhân, tiếp tục sống.

Là biểu tỷ ban cho nàng sinh mạng lần thứ hai a, cảm tạ biểu tỷ!

Lấy ra một tấm khăn trắng lần nữa lau nước mắt của nàng, hẳn hướng nàng bảo đảm, "Có ta ở đây bên cạnh ngươi, ngươi vĩnh viễn sẽ không chết vì bỏ mạng." Hẳn sẽ vĩnh viễn đem nàng đặt ở trong phạm vi cảm ứng của mình!

"Ngọc Phong, ngươi yêu ta là xuất từ ngươi tự nguyện sao? Ngươi là thật mến yêu ta sao?" Tô Y Nhân mắt lệ rung rung nhìn hắn, lại một lần nữa rồi rấm rấm là bị biểu tỷ không chế yêu nàng, vẫn là hẳn yêu nàng toàn bộ xuất xứ từ thật lòng.

"Y Nhân, không người nào có thể cưỡng bách ta làm việc ta không muốn!" Âm Ngọc Phong kiêu ngạo nói. Hẳn thủy chung không biết nàng ở bản khoản cái gì, hẳn yêu nàng như vậy, nàng còn có cái gì bản khoản?

Âm Ngọc Phong là yêu nàng, cứ coi như cái thế giới này là thế giới song song.

Tô Y Nhân ngừng khóc thút thít, trên mặt suy yếu tái nhợt hiện lên nụ cười hạnh phúc, thâm tình nói, "Ngọc Phong, ta sẽ vĩnh viễn yêu ngươi." Trượng phu của nàng, nam nhân cho nàng một ngôi nhà mới.

"Chủ nhân, đồ ăn của phu nhân đưa tới." Đúng lúc Lam Vân ở phòng ngoài của phòng ngủ kêu lên, Âm Ngọc Phong lập tức xoay mặt ra lệnh, "Đi vào, phục vụ phu nhân dùng bữa." Đứng dậy tránh ra vị trí.

Tô Y Nhân cười, ánh mắt của nàng không khóc hư, nàng nhìn thấy lỗ tai của hắn trở nên đỏ bừng một chút.

Lam Vân ngồi ở mép giường cẩn thận ôn nhu dứt Tô Y Nhân. Tô Y Nhân tuy ở hôn mê bị dứt một ít cháo loãng, nhưng cũng bụng rỗng tuếch rồi, một thìa một thìa cháo ăn. Hương vị cháo này mềm lại hơi ngọt, còn mơ hồ phát ra mùi thuốc. Nàng biết cái này nhất định là thuốc thiện(*), đối với việc khôi phục thân thể tổn thương ốm yếu của mình lòng tin mười phần.

Sau khi Tô Y Nhân dùng xong bữa, Lam Vân cùng ba tên cung nữ khác lau người đổi y phục cho nàng. Âm Ngọc Phong không có tránh, đứng ở bên trong phòng ngủ chơi một đồ. Chờ các nàng giúp Tô Y Nhân thu thập xong, hắn đi tới mép giường, cầm vật trong tay đưa cho Tô Y Nhân, nói, "Tô Khả Nhi bên kia gửi tới thiên lý truyền âm thạch."

"Tình huống của ta cùng tỷ tỷ có quá nhiều chỗ tương tự." Tựa vào gối dựa thật dày Tô Y Nhân cảm thán nói, nhận lấy thiên lý truyền âm thạch, hơi đưa vào một chút linh lực.

Thanh âm trên thiên lý truyền âm thạch là của tiên quân sư phụ Lãnh Tu Trúc, hẳn nói Tô Khả Nhi hai ngày trước sinh ra một đôi cô gái sinh đôi, thật may là có hai vị bà bà Phụng Hoàng sơn đặc biệt phái tới được, Tô Khả Nhi sinh nở là có kinh không có nguy hiểm. Bởi vì tỷ muội song sinh đồng thời mang thai, cũng đều mang nữ thai sinh đôi, bọn họ đoán chừng Tô Y Nhân cũng sinh, liền phát thiên lý truyền âm thạch tới đây nói cho một cái, đồng thời hỏi thăm tình huống thân thể Tô Y Nhân.

Âm Ngọc Phong tiếp thu thiên lý truyền âm thạch sau không có lập tức hồi phục, mà là chờ Tô Y Nhân tỉnh lại, để cho nàng nghe xong lời của Lãnh Tu Trúc sau mới hồi phục.

"Xem ra tình huống của tỷ tỷ so với ta khá hơn một chút." Tô Y Nhân an tâm nói.

Bầu môi, Âm Ngọc Phong nhon chua cay nghiệt nói, "Hắn nơi đó đất nghèo cần cỗi, làm sao có thể nuôi tốt phụ nữ có thai cùng hài tử?" Gút mắc của hắn đối với Lãnh Tu Trúc vĩnh viễn cũng không giải được!

Tô Y Nhân lập tức ném ánh mắt xem thường hướng hắn, cũng là bởi vì nàng ăn được quá tốt dinh dưỡng quá phong phú, cho nên thai nhi nuôi phải quá lớn, tạo thành nàng sinh khó.

(*) Thuốc thiện: Đồ ăn được gia tăng một hoặc vài vị thuốc nhằm mục đích tâm bổ hoặc chữa bệnh.

ra: {8/Φ

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duối Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124

Âm Ngọc Phong không hy vọng Tô Y Nhân nhớ nhưng người thân ở một cái thế giới khác quá nhiều, vì vậy, thầy thuốc bà đỡ cung nữ các phu nhân lấy Tiết thần y cầm đầu rồi rít khuyên Tô Y Nhân, nữ nhân trong thán ở cử vô cùng trọng yếu, quá độ ưu thương quá độ khóc thút thít sẽ làm hỏng bát thân thể, thân thể của nàng thay đổi hồngбет, nàng liền không có cách nào chiếu cố các con gái của nàng.

Vì không để cho Tô Y Nhân có thời gian rảnh mà bị thương, Âm Ngọc Phong đem các nữ nhi thả vào tầm cung cách vách. Chỉ cần nàng tỉnh ngủ, các phó phụ sẽ đem con đưa đến tầm cung, để cho nàng nhìn chơi, học chiếu cố.

Vợ nhà bà nội hàng xóm cách vách đang ở cử, nàng tò mò thường đi qua nhìn, cho nên nàng biết tầm quan trọng của sữa non, biết chỗ tốt khi cho ăn bằng sữa mẹ đối với hài tử cùng mẫu thân, cho nên mặc dù Âm Ngọc Phong chẳng qua là lợi dụng các nữ nhi phân tán tâm tư nhớ người thân của nàng, nàng cũng ở dưới sự chỉ đạo của Trương phu nhân nghiêm túc cho các nữ nhi bú, đem sữa non màu vàng kim của nàng công bằng dứt cho hai nữ nhi ăn, không có nửa điểm lãng phí.

Bởi vì biết trước Tô Y Nhân sẽ sinh đôi, Âm Ngọc Phong ngay từ đầu chuẩn bị bốn bà vú, bây giờ nghe Tô Y Nhân nói sữa non tốt, không chút lưu tình phái người ép buộc phụ nữ có thai sản phụ chung quanh ven hồ Đại Minh, đem các nàng tập trung đến Vạn Thịnh vương phủ, đặc biệt cho các nữ nhi của hân cung cấp sữa non (Đương nhiên là không nói cho Tô Y Nhân). Mấy người làm đặc biệt phụ trách dùng cân khôn đại vận chuyển sữa non bày tỏ: chỉ cần là chủ nhân ra lệnh, chuyện khó hơn tự hạ thân phận hơn nữa, bọn họ cũng làm.

Trong cơ thể Tô Y Nhân nuôi cỏ vương, rất nhiều vị thuốc, nhất là có thương hại đối với cơ thể, đối với nàng không hề tác dụng, hơn nữa nàng còn tự mình cho con bú, cho nên dùng phương thuốc càng phải cẩn thận.

Âm Ngọc Phong cùng Tiết thần y nhả vào thể chất nàng mở phương thuốc điều dưỡng thân thể lần nữa, được hiệu tốt nhất Thiên Thảo vườn bị chọn lựa ra, sắc thành thuốc cho nàng bổ thân thể.

Ngày thứ ba sau khi Tô Y Nhân tỉnh lại ý thức, ở dưới sự giúp đỡ của Lam Vân dựa vào gối ở trên giường. Trong tay nàng ôm tã màu đỏ, nhìn nữ nhi ăn no mặt tươi cười. Âm Ngọc Phong dung mạo anh tuấn, dung mạo của nàng tuy so ra kém tỷ tỷ tuyệt thế vô song, nhưng cũng là mỹ nữ trong mỹ nữ, cho nên nàng dám nói hai nữ nhi của bọn họ trời sinh chính là mỹ nhân bại hoại.

Âm Ngọc Phong đứng ở cạnh đầu giường nàng, ánh mắt ôn nhu như nước rơi vào trên người nàng cùng hài tử. Cái bộ dáng cha hiền chồng mẫu mực này của hân, nếu để cho người ngoài thấy, tuyệt đối sẽ ngây ngô như gà gỗ: đây là độc để nổi danh tàn nhẫn tà ác lãnh khốc vô tình?

Thái di bà tới đây thăm nàng nói, "Nhị nàng biết khóc nhất, khóc đến cũng đặc biệt vang dội. Nàng khóc nháo đứng lên, nước trong ly lần chầu trong phòng cũng sẽ kịch liệt chấn động. Ta cùng tất cả mọi người sờ cốt bắt mạch qua, xác định thiên phú thủy linh căn thuộc về cực cao cấp, thiên phú một linh căn chỉ coi là trung thượng."

Tổng thể mà nói, nhị nàng chỉ cần có sự phụ cao mình bồi dưỡng, trở thành "Chân" cấp tu sĩ không nói chơi. Nữ nhi của độc đế, người đứng đầu Thương Vân đảo, sự phụ giỏi muốn bao nhiêu có bao nhiêu, cho nên tương lai nhị nàng nhất định sẽ trở thành một đời cao thủ hàng đầu mới của Tu Chân Giới.

"Đại nàng so ra kém nhị nàng? Thái di bà, đại nàng thiên phú linh căn bình thường còn là căn bản không có." Tô Y Nhân rất là kinh ngạc nói, trong lòng có chút bất an đối với tiền đồ của đại nàng, ngón tay điểm cái miệng nhỏ nhắn của đại nàng trong tay một cái. Đại nàng da còn hồng sạm ánh mắt lạnh lợi nhìn Tô Y Nhân, cái miệng nhỏ nhắn động mấy cái.

Đại nàng khéo léo dường nào a, nếu như không có thiên phú linh căn, nàng tin tưởng Âm Ngọc Phong cũng sẽ không bỏ qua nữ nhi của bọn họ, nhất định sẽ tìm cách để phòng đem nàng bồi dưỡng thành tuyệt thế cao thủ am hiểu võ công, độc thuật, cô thuật hoành hành vô lâm (Hài tử biết khóc gây ăn nhiều sữa, đại nàng chính là không khóc không làm khó, cho nên mới vừa rồi lúc bú sữa, nàng trước bốn nhị nàng. Nhị nàng ăn no rồi chuyển cho thái di bà ôm một cái, nàng lại dứt đại nàng.)

"Y Nhân, huyết mạch của Ngọc Phong xuất xứ từ nữ hoàng Lãnh Nguyệt thời đại tu chân thượng cổ, huyết mạch tu chân của dòng hệ cha người cũng rất tốt, người không tới ba mươi cũng đã trở thành tứ phẩm tu sĩ, hài tử của người cùng Ngọc Phong tại sao có thể là người bình thường? Các nàng sinh tới chính là kẻ mạnh của Tu Chân Giới!"

Thái di bà ôm nhị nàng vừa ăn no liền an tĩnh ngủ, cười híp mắt nói, "Đại nàng là thiên phú băng linh căn hiếm thấy. Nàng thiên tính tinh táo, cơ hồ không thể nào khóc, chẳng qua là thường thường sẽ không bị khống chế phát ra hàn khí. Nàng thừa kế thiên phú linh căn mạnh nhất của người cùng Lãnh nữ hoàng tổ tiên Lãnh gia."

Thời đại thượng cổ, dân cư ban đầu của Cửu châu đại lục phần lớn không có họ, nữ hoàng tu chân bởi vì pháp thuật băng mạnh mẽ đến có thể trong nháy mắt đóng băng vạn người, đóng băng ngàn dặm, tính tình lại lãnh khốc vô tình, cho nên lấy "Lãnh" làm họ. Lãnh nữ hoàng có mấy vị hoàng phu tu sĩ, để lại hai đời sau, đời sau của nàng cùng những tu sĩ thiên phú linh căn khác kết thành thân thuộc, mấy chục đời sau, trong đám con cháu đa số là thiên phú hỏa linh căn hoặc là thủy linh căn, đời sau có thiên phú băng linh căn ngược lại bảy tám đời không có xuất hiện.

Đại nàng cùng nhị nàng, cả nhị nàng cũng rất muốn, nhưng trước Âm Ngọc Phong hết sức tranh thủ, nàng chỉ có thể mang đi một cái trong đó.

Lực công kích của băng so nước mạnh hơn, hơn nữa tu sĩ luyện tập băng linh lực ở nhất phẩm "Đạo" cấp là có thể học tập buông thả thủy pháp thuật, nhưng tu sĩ luyện tập thủy linh lực, chỉ có đến tứ phẩm "Chân" cấp trở lên mới có thể học tập băng pháp thuật, cho nên tinh thông hỏa pháp thuật nàng hơi một cân nhắc liền quyết định đem đại nàng mang đi, đem nhị nàng để lại cho Âm Ngọc Phong làm người thừa kế.

Phượng Hoàng son là người bảo vệ cuối cùng mạnh nhất của Khôn Nguyên quốc, Phượng Hoàng son cần bồi dưỡng nữ nhân ưu tú hơn so với nam nhân! Trưởng nữ của Âm Ngọc Phong, hai nữ nhi của đồ đệ lão hữu Thuần Dương tử, nàng muốn toàn bộ nhét vào dưới trướng Phượng Hoàng son.

Xuân kỳ hồi sinh thang của Âm Ngọc Phong cùng Tiết thần y đã tiến vào giai đoạn thí nghiệm, ba "Chân" cấp tu sĩ tham dự thí nghiệm cũng làm cho nữ tu sĩ của bọn họ mang thai. Xuân kỳ hồi sinh thang nàng tình thế bất buộc, dù là cầm một ít linh tu tâm pháp cùng bí truyền bao đời của Phượng Hoàng son cùng Âm Ngọc Phong tiến hành trao đổi ích lợi!

Trong tâm cung, thái di bà cùng Tô Y Nhân nói chuyện một hồi, nhìn nàng hiện ra một mối liên lạc tức phản phó Lam Vân cùng bà vú đem hai cháu gái ôm đi, dặn dò Tô Y Nhân phải nghỉ ngơi nhiều, sau đó kéo Âm Ngọc Phong vốn cơ hồ không rời đi Tô Y Nhân, rồi đi cùng chỉ để phân - thân rời đi, đi ra bên ngoài nói chuyện.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hải tử phảng phất gặp gió liền lớn lên, một ngày một bộ dáng. Chừng mười ngày trước kể từ khi ra đời, các nàng đó giống như con khỉ, gương mặt thân thể tứ chi ngày ngày lột da, nhưng đến chừng hai mươi ba hai mươi bốn ngày, da trở nên non mềm bóng loáng như đậu hũ, để cho người thấy các nàng cũng không nhận được hôn hôn các nàng.

Âm Ngọc Phong ôm hai nữ nhi đặc biệt kiều ngạo, ở trước một ngày đầy tháng của các nàng cùng thái di bà bọn họ nói, tên của nữ nhi không thể kéo, ngày mai nhất định phải quyết định xong.

Cũng biết là hai nữ nhi, tại sao không trước quyết định tốt đây?

Bởi vì thái di bà nói, nàng phải đợi bọn nhỏ ra đời, xác định thiên phú linh căn cùng thể chất trời sinh triển vọng lớn lên của bọn nhỏ mới có thể quyết định. Âm Ngọc Phong tôn kính nàng, chỉ đành phải thu mười trang giấy mình viết tràn đầy tên, chờ đợi quyết định của nàng.

"Tên của nhị nàng người cùng Y Nhân tự làm quyết định."

Thái di bà bưng chén trà nói, vẻ mặt an tường nói, "Đại nàng tên gọi Ngao Hoàng, Lãnh Ngao Hoàng."

Tô Y Nhân ngồi dựa vào ở trên giường nhất thời thất kinh: thái di bà Ngao Hoàng nữ tiên quân, tục danh tôn số của nàng làm sao có thể chuyển cho đại nàng? Chỉ có người tây phương mới có thể một cái tên gia gia dùng ba ba dùng, con trai cháu trai tiếp tục dùng, người Trung quốc là rất kiêng kỵ thể hệ sau tên giống hoặc đồng âm với trường bối.

Âm Ngọc Phong cũng rất khiếp sợ, ánh mắt nhìn về thái di bà nhanh chóng thoáng qua một tia bí ẩn, "Thái di bà, ý của người là....." Thái di bà thò nguyên sấp hết sao? Tu sĩ cùng trời tranh mệnh, nàng không hề cố gắng kháng tranh cùng thọ nguyên trời định nữa?

Thả xuống chén trà bạch ngọc trong tay, thái di bà hướng Âm Ngọc Phong giọng ngang ngạnh, kiều căng hỏi, "Tên của thái di bà không xứng với đại nàng nhà người sao? Đây chính là tổ tiên truyền xuống, chỉ có nữ nhi ưu tú nhất gia tộc mới có thể gọi danh tự này!"

"Thái di bà, người biết ta không phải là ý đó." Âm Ngọc Phong cau mày nói, "Thái di bà, tăng tôn mời người trở về Phượng Hoàng son bế quan tu luyện."

Linh đan kéo dài tuổi thọ chỉ hữu hiệu đối với người bình thường hoặc là tu sĩ sơ cấp, đối với tu sĩ "Chân" cấp liền cơ hồ không gây nên tác dụng gì. Thái di bà nếu bế quan tu luyện, ít nhiều gì có thể trì hoãn tốc độ già yếu, hơn nữa ngộ ngộ có thể đột phá bình cảnh bát phẩm thành cửu phẩm tiên tôn trong truyền thuyết, sống thêm hai ba ngàn năm cũng không phải vấn đề.

"Ai~" Thái di bà thu hồi khí thế cuồng ngạo của nàng, mặt hiền lành nhìn Âm Ngọc Phong, ôn nhu nói, "Thái di bà mệt mỏi, cũng nên nghỉ ngơi một chút."

Bạn tốt lúc còn trẻ của nàng không còn một ai, nam nhân nàng đã từng yêu sâu tận xương cũng không ở, nàng cảm thấy tu luyện rất không thú vị, cảm giác vĩnh viễn bảo vệ Phượng Hoàng son, duy trì Khôn Nguyên nữ quốc tồn tại quá mệt mỏi, muốn hoàn toàn nghỉ ngơi.

Chương ngại lớn nhất của "Tiên" cấp tu sĩ không phải là linh căn không đủ ưu tú, linh lực không đủ hùng hậu, cơ duyên không đủ nhiều, ngộ tính không đủ cao, mà là thời gian mài mòn ý chí và tình cảm của tu sĩ! Giận thương gan, vui thương tim, lo âu thương phổi, nhớ thương lá lách, ức chế thương thận, chỉ có sinh vật hoàn toàn không có tình cảm, mới có thể thọ cùng trời đất!

Mục đích tu sĩ tu chân là để cho thời gian mình sống sót thay đổi rất dài, nhưng sau khi sống được đủ lâu, lại cảm thấy sống được không có gì vui, muốn vĩnh viễn ngủ say.

Tô Y Nhân cũng nghe hiểu ý tứ bọn họ, ưu thương nhìn thái di bà. Nàng còn trẻ, hơn nữa còn mới biết được mình chết qua một lần, cảm giác sinh mạng vô cùng quý báu, mặc dù có thể hiểu được thái di bà sống được tịch liêu, nhưng vẫn là không hy vọng thái di bà vì vậy chết đi.

Nàng ý bảo Lam Vân đem đại nữ nhi nằm ở bên cạnh mình ôm cho thái di bà, sau đó uyển chuyển nói, "Thái di bà, đại nàng còn rất nhỏ, vô cùng cần người dạy." Tiên nhân dạy đệ tử linh tu một hai trăm năm đều có, thái di bà tích lũy kiến thức hơn ngàn năm, thế nào cũng phải dạy đại nàng hai trăm năm đi?

Ôm lấy người thừa kế của mình, thái di bà từ ái sờ một cái khuôn mặt đẹp nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, nói, "Ta chủ yếu tu hỏa pháp thuật, có thể dạy đại nàng thật ra thì không nhiều lắm. Cái tên Lãnh Ngao Hoàng này, nhiều hơn là đại biểu thực lực Phượng Hoàng son." Tên bảy nữ tiên Phượng Hoàng son chưa chắc đều là đời đời truyền lại, nhưng nàng hy vọng cái tên Lãnh Ngao Hoàng huy hoàng mạnh mẽ này có người thừa kế, cũng để cho tên của phái nữ này vĩnh viễn làm kinh sợ Cửu châu Tu Chân Giới!

Thấy hiện trường không khí nồng đậm, tràn đầy nhàn nhạt đau buồn, nàng cười sang sảng nói, "Ta mặc dù già rồi, nhưng chức trách nuôi dạy tiểu Ngao Hoàng chắc là sẽ không đầy cho người khác." Nàng có thể cảm giác thân thể đang già yếu, nhưng rất tự tin mình ít nhất có thể chống đỡ năm mươi năm nữa!

"Y Nhân, Ngọc Phong, ta sẽ không để cho các người xương thịt chia lìa, tiểu Ngao Hoàng sẽ nuôi ở Thương Vân đảo, chẳng qua là sau khi lớn lên muốn đi Phụng Hoàng sơn, lấy thân phận nữ nhân của Phụng Hoàng sơn xuất hiện ở Cửu châu Tu Chân Giới." Thái di bà nói, trên gương mặt xinh đẹp hiện đầy hiền lành.

Thiên địa linh khí ở Thương Vân đảo không thua Phụng Hoàng sơn, mặc dù thủy linh khí dư thừa sẽ làm trở ngại nàng tu luyện hòa linh lực, nhưng vì người thừa kế Phụng Hoàng sơn lớn lên khỏe mạnh, nàng sẽ trưởng thành ở Thương Vân đảo, để cho đại tăng tôn tôn cho nàng đường lão đưa cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duối Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125

Tiệc đầy tháng của đại nàng nhị nàng vẫn là làm nhỏ, nhưng là người tham gia yến hội phần lớn không phải là hạng người tầm thường: hai tên bát phẩm tiên quân, bốn tên thất phẩm tiên quân, thần y đệ nhất Cửu châu đại lục, một nhà Mộng Thạch sơn chân nhân, bảy tám người làm "Chân" cấp lục phẩm tu sĩ bởi vì chủ nhân tâm tính đặc biệt tốt, mở nhiều một bàn mà có chỗ ngồi.

Thái di bà làm người lớn tuổi nhất, bối phận cao nhất, thực lực mạnh mẽ nhất đang ngồi ở đây, nàng ôm đại nàng tuyên bố, trưởng nữ của Âm Ngọc Phong cùng Tô Y Nhân tên Lãnh Ngao Hoàng, nữ nhi thứ tên Âm Kiều Phụng.

Mọi người đối với việc thái di bà đem tên mình ban cho đời sau rất là kinh ngạc, nhưng bọn họ đều là tu sĩ trường thọ cực kỳ thông minh, rất nhanh hiểu đến một chuyện: Ngao Hoàng nữ tiên quân ngày thọ gần, Đại tiểu thư là người thừa kế nàng chỉ định.

Tu sĩ khắc khổ tu tiên, mơ ước có một ngày có thể trường thọ cùng trời đất, nhưng từ cổ tới nay, vô số kẻ mạnh kỳ tài ngút trời thất bát phẩm "Tiên" cấp cũng ngã xuống, loài người chỉ truyền thuyết có một thiên linh tôn giả là cửu phẩm tiên tôn, nhưng là bọn họ căn bản không có cơ duyên bá kiến vị đời trước trước trước nữa..... này. Bắt đầu từ hôm nay, bọn họ phải xem một vị bát phẩm tiên quân đừng bước ở trước cửu phẩm, từ từ già yếu về cõi tiên.

Tiệc đầy tháng vui mừng trong lúc vô tình bắt đầu tràn ngập một loại không khí bi thương. Ngao Hoàng nữ tiên quân là tiên bối vang vọng ở Cửu châu Tu Chân Giới, là thần tượng của các tu sĩ, biết được nàng sắp mất, các tu sĩ còn cố gắng linh tu, khát vọng lên cấp nhất thời chịu đả kích lớn.

"Các tiểu tử, các người ừ ừ cúi đầu làm cái gì?" Nhìn khắp bốn phía, thái di bà trợn mắt quát lên, "Tu sĩ tu chính là thân, tu được là tâm, tâm vừa lay động, từ trước làm cố gắng sẽ phải cuốn theo dòng nước."

"Người mà có thể bị Ngọc Phong nhà ta nhìn trúng, đều là người vô cùng có tiềm năng. Các người còn không có sống đủ, chỉ cần cố gắng đều có cơ hội đuổi tới cấp "Tiên", mất từ trên cao nhìn xuống vô số văn bối."

Thái di bà ôm tiểu Ngao Hoàng nói, "Các người đều là tu sĩ căn cơ rất xác thật, chẳng lẽ qua năm mươi năm, ngay cả tiểu Ngao Hoàng của ta cũng đánh không lại đi?" Mặc dù nói không nhất định!

Chúng người làm nghe vậy, có tinh thần phấn chấn đứng lên. Bọn họ mặc dù hoặc tự nguyện hoặc bị buộc trở thành người làm của Âm Ngọc Phong, nhưng quả thật cũng nhận được chỗ tốt từ hân, trở nên mạnh hơn một phẩm cấp so với phổ biến các tu sĩ tư chất tương đồng với bọn họ.

Tiệc mừng sinh nhật hai cô gái cuối cùng kết thúc trong sự chúc phúc của mọi người, các nàng bắt đầu lịch trình lớn lên bình thường của con gái thế gia tu chân: trưởng bối trong nhà không chút nào keo kiệt linh lực rót vào cho các nàng trúc cơ, dẫn dắt các nàng tu chân.

Mấy tên tiên quân Phụng Hoàng sơn không thể sống ở ngoài núi Phụng Hoàng lâu dài, nữ tiên quân Hạ Liên cùng bạn hữu song tu tiên quân Đường Thiên Điều của nàng ở không lâu sau khi hai đứa bé tiệc đầy tháng liền trở về Phụng Hoàng sơn trấn giữ đi.

Có ví dụ bên này, hai cô gái bên kia của Tô Khả Nhi rất có thể cũng sẽ ngây ngốc mấy năm cạnh Lãnh Tu Trúc trong Thiên Thành cung, nữ tiên quân Long Linh cũng rất quen thuộc với Lãnh Tu Trúc tự đề cử qua bên kia dạy bọn nhỏ, mang theo bạn hữu song tu tiên quân Hà Dật Phong của nàng đi Thiên Thành cung Nam Trường quốc.

Trên Thương Vân đảo bây giờ quá nhiều người có thể giúp đỡ trông hải tử, Tô Y Nhân thật chỉ là một ngày sớm trưa tối ba lần cho bú sữa, trêu chọc một chút các nữ nhi, cái gì cũng không cần phiền lòng, vì vậy nàng hồi phục thân thể sau, không thể đợi đầu nhập trong tu luyện.

Biểu tỷ thân ái cho nàng một cam kết: nàng cùng Âm Ngọc Phong cũng sẽ trở thành cửu phẩm tiên tôn, sống một vạn năm. Nhưng nàng cho là bầu trời không thể nào luôn là tự roi bánh, nếu như mình không cố gắng còn chưa phải quá có khả năng.

Không có thực lực, tới chỗ nào nói chuyện cũng không lớn tiếng nổi!

Cho tới bây giờ nàng không có nghĩ tới mình muốn tung hoành Cửu châu, nhưng vô cùng khát vọng mình có thể có thực lực xứng với Âm Ngọc Phong. Bây giờ thừa dịp thái di bà am hiểu nhất dạy nữ tu sĩ còn ở, hơn nữa Âm Ngọc Phong có thể cung ứng vô hạn cực phẩm linh đan phụ trợ nàng tu luyện, nàng nói gì cũng không thể lãng phí cơ hội.

Mười năm sau.

"Người tính toán vào Hàn Tuyền động bế quan?" Âm Ngọc Phong có chút do dự nói, "Các nữ nhi mới mười tuổi, người chịu?" Hắn bây giờ không có vấn đề bế quan hay không bế quan, bởi vì phân - thân thuật của hắn đã thuần thực, tùy thời có thể phân - thân đi ra thăm nữ nhi, xử lý sự vụ Thương Vân đảo.

"Ngọc Phong, các nữ nhi có thái di bà cùng một đám người làm vây quanh, đối với ta cái người làm mẹ này cũng không có đặc biệt thân mật."

Tô Y Nhân hơi mang ghen tức nói, "Ta rời đi tầm ba năm rưỡi, các nàng có lẽ sẽ nhớ tới ta."

Hai nữ nhi mới vừa đầy tuổi liền từ Âm Ngọc Phong lĩnh lực không tương trùng tự mình cho các nàng rót linh lực trúc cơ, lớn hơn nữa một chút thì có thái di bà cùng hắn cùng nhau dẫn linh tu. Các nàng còn nhỏ tuổi liền vô cùng sùng bái kẻ mạnh, thân mật đối với phụ thân và thái di bà thẳng được người mẹ chỉ có thực lực tứ phẩm tu sĩ này!

"Ta bây giờ đang đứng ở thời kỳ hoàng kim để linh tu, không thể lãng phí nữa."

Sờ một cái mặt mũi mười mấy tuổi của mình, nàng đương nhiên nói, "Nếu như ở trong bốn năm mười năm ngắn ngủi để cho các nữ nhi vượt qua, ta thật không có mặt gặp người nữa."

Mười năm ngắn ngủi, nàng trưởng thành hai ba tuổi, mặc dù dung mạo mười lăm mười sáu tuổi quá non nớt, mặc dù mười tám tuổi thành thực xinh đẹp hấp dẫn nam nhân hơn, nhưng đây đối với tu sĩ mà nói là một loại cảnh cáo —— thân thể của người biến hóa lớn, người đang từ từ thay đổi già.

"Đạo" cấp đối với đứa trẻ thiên phú linh căn rất cao, người thân trưởng bối lại chịu tiêu hao linh lực giúp trúc cơ mà nói, là rất dễ dàng có thể đạt tới. Ví như tỷ muội Tô thị mười lăm tuổi mới vừa xuống núi năm ấy, liền có tu vi tam tứ phẩm.

Bất kỳ một loại cấp bậc, càng đến phía sau tăng lên càng chặt vật. Bây giờ là "Chân" cấp tứ phẩm tu sĩ, Tô Y Nhân hy vọng thông qua bế quan lâu dài, nhảy một cái trở thành ngũ phẩm tu sĩ, tranh thủ ở trong vòng trăm năm không để cho các nữ nhi vượt qua.

Âm Ngọc Phong ngưng mắt nhìn mặt mũi tuyệt mỹ để cho hắn trăm nhìn không chán càng xem càng yêu, gật đầu nói, "Ta đã kéo người mười năm, là nên cùng người vào Hàn Tuyền động bế quan. Ta an bài chuyện một cái, mười hôm sau dẫn người vào Hàn Tuyền động."

Bế quan tu luyện lâu dài để lên cao một tầng đều là dùng để tu luyện linh tu pháp quyết cao cấp, đánh vào bình cảnh linh tu, ai cũng không nói được lúc nào có thể thành công xuất quan.

Tô Y Nhân hài lòng nói, "Vậy cứ quyết định như thế, ta đi nói cùng thái di bà, đại nàng nhị nàng." Như gió lốc đi ra Nhã Tâm các, niệm phi hành quyết, một bước cũng không dừng đi tới bên lộ dài, đạp không, bay đi.

Mười năm, mặc dù tu vi phẩm cấp của nàng không có lên cao, nhưng các loại pháp thuật nàng có năng lực tu luyện cũng luyện được thuần thực.

Biết được nàng muốn bế quan lâu dài, thái di bà nói, đại nàng nhị nàng có nàng mang theo, nàng cứ việc yên tâm; Thương Vân đảo có nàng trấn thủ, Ngọc Phong liền an tâm ở bên trong theo nàng bế quan, không phải phân - thân đi ra cũng không sao.

Tính tình hai nữ nhi ít nhiều gì thừa kế ích kỷ lạnh lùng của Âm Ngọc Phong, biết được thật lâu không thể nhìn tới mẫu thân, không có rõ ràng bày tỏ ra tâm tình không bỏ được.

Đại nàng nói: Mẹ, người cùng phụ thân bế quan đi tốt lắm, Thương Vân đảo có ta, muội muội, còn có cao tổ di bà ở đây. (Đại nàng nhị nàng cùng thái di bà chênh lệch bối phận năm đời.)

Tô Y Nhân buồn bực: sự tồn tại của ta có cũng được không có cũng không sao phải không? Tu vi thấp quả nhiên bị người xem thường!

Nhị nàng nói: Mẹ tốt nhất trở thành lục phẩm tu sĩ trở ra, bởi vì mẹ của Thượng Lâm chính là lục phẩm tu sĩ.

Mẹ của Thượng Lâm là sắp năm trăm tuổi mới sinh Thượng Lâm a, mẹ người năm nay mới vừa hơn ba mươi! Mẹ người có lẽ vĩnh viễn cũng so ra kém mẹ người ta!

Tô Y Nhân cơ hồ lệ rơi đầy mặt. (Thượng Lâm, con độc nhất của vợ chồng Âm Tứ, bởi vì luân kỳ sống lại được sinh ra.)

Âm Ngọc Phong không phải là lần đầu tiên bế quan lâu dài, hắn đem một ít chuyện phân phó đi xuống sau, không hề vương bận đất Tô Y Nhân đi Hàn Tuyền động trên đảo cách Công Tôn thụ vạn năm không xa, bắt đầu bế quan. Trong lúc bọn họ bế quan, Âm Đại Âm Tam là người bế quan hộ pháp bên ngoài, cây tinh vạn năm đáng đáp giống như thổ địa công công là người bế quan hộ pháp thứ hai. Dĩ nhiên, thật muốn có kẻ mạnh tới phá hư bọn họ bế quan tu luyện, bát phẩm nữ tiên quân thái di bà chắc là sẽ không bó tay đứng nhìn.

Hàn Tuyền động ở dưới lòng đất, từ mặt đất trở lên liền xây dựng một tòa tinh hiền cổ kính nhả nhện. Trong tinh hiền có một chỗ phòng dưới đất, trên

vách tường vây quanh không ít dạ minh châu, ánh sáng coi như có thể. Âm Ngọc Phong đẩy ra một cửa đá khác của phòng dưới đất, một cỗ hàn khí lạnh lẽo đột nhiên xâm nhập tới đây.

Tô Y Nhân giờ phút này đã rét nóng bất xâm rồi, xòe bàn tay ra cảm ứng hàn khí một cái, nói, "Trong Hàn Tuyền động hàn khí cũng chạy được đến nơi đây, bên trong nhất định rất lạnh." Kho lạnh thiên nhiên!

Âm Ngọc Phong nói, "Cuối lối đi này chính là Hàn Tuyền động, ta ở trong động sửa sang lại ra bảy phòng tu luyện. Trước mắt trong động còn có một người làm đang bế quan, ta dẫn người đi phòng tu luyện chuyên dụng của ta."

Hắn dẫn Tô Y Nhân xuống lối đi, rất nhanh đã đến dưới địa động rộng rãi. Dưới địa động rộng rãi này lớn như sân đá bóng, trên vòm động là nhũ thạch đang nhỏ xuống giọt nước, mầm đá dưới đất phần lớn bị san bằng. Trên rất nhiều nhũ thạch còn bồi vây quanh dạ minh châu. Ánh sáng dạ minh châu rất yếu ớt, nhưng ở trong mắt tu sĩ có tu vi, chút ánh sáng này đã đủ để cho bọn họ thấy rõ toàn cảnh động rộng rãi âm u này rồi. Chỗ cao nhất của động ước chừng chừng hai mươi thước, phía tây có một đầm sâu đường kính bảy tám thước, đầm sâu tán ra hàn khí lạnh như băng thấu xương, nhưng đầm nước lại không có kết băng.

Trên vách động có mười mấy cái hang động nhỏ bất quy tắc. Âm Ngọc Phong nói cho Tô Y Nhân, những thứ hang động này là trời sinh, có chút còn thông hướng những địa phương khác. Vì phòng ngừa hàn băng linh khí nơi này lan hướng nơi khác, hắn đã che kín, đem toàn bộ hang động còn thừa lại mở ra làm phòng tu luyện.

Hắn lôi kéo Tô Y Nhân bay đến một hang động phía trên hàn đầm, tiến vào lối đi cao ba thước rộng hai thước chiều sâu bốn năm thước, bàn tay hơi dùng lực, đem cửa đá dời về một bên, sau đó thanh âm ôn nhu hỏi, "Hai ngày trước ta liền đem nơi này bố trí xong, người hài lòng không?"

Tô Y Nhân nhìn nhất thời ngây đại, nàng là tới tu luyện, không phải là tới thể giới hai người!

Phòng tu luyện này nơi nào còn giống như phòng tu luyện nữa?

Bàn tròn ghế ngồi tròn tinh xảo cổ kính, rèm lông thiên nga màu lam đậm thắt ở trên tường, kệ sách để ở bên tường, gương sáng bàn trang điểm tinh mỹ, giường gỗ tử đàn xa hoa, giường chần gấm vóc gối uyên ương hai người.....

Bố trí không sai biệt tầm cung bọn họ lắm!

"Y Nhân, mặc dù chúng ta đã âm dương song tu, nhưng cho tới bây giờ không có không chút kiêng kỵ, không để ý ngày đêm song tu."

Âm Ngọc Phong ôm nàng nói, "Tinh tọa linh tu cùng âm dương song tu phối hợp lẫn nhau, ta có thể bảo đảm không qua mười năm là người có thể lên cấp thành ngũ phẩm tu sĩ." Gương mặt tuấn tú mỉm cười lộ ra mấy phần âm mưu được như ý.

"Âm Ngọc Phong, người vốn dĩ là cái chủ ý này a! Ha ha, ta đã sớm đoán được."

Tô Y Nhân nhất thời cười duyên đứng lên, "Nhu vậy, mời đạo chủ đại nhân trợ giúp nhiều hơn." Đưa tay về phía hắn, không khách khí chút nào kéo ra vạt áo của hắn, nhiệt tình vuốt ve lồng ngực bóng loáng sẵn chắc của hắn.

Nàng rất thích thuật âm dương song tu vừa có thể hưởng thụ vui vầy cá nước, có thể gia tăng tu vi mình.

Tiểu nha đầu nhiệt tình như lửa!

Trên mặt thanh gầy tuấn đạt lộ ra mỉm cười đắc ý, Âm Ngọc Phong bắt đầu đáp lại sự nhiệt tình của nàng.

Tu luyện không biết năm tháng rét nóng, khi Âm Ngọc Phong cảm thấy Tô Y Nhân linh tu đã đạt tới trình độ để cho hắn hài lòng, mang theo nàng đi ra khỏi Hàn Tuyền động. Tô Y Nhân hỏi thăm Âm Đại Âm Tam chuyên cần bảo vệ bọn họ bế quan, nhất thời rất là khiếp sợ, nàng cư nhiên tu luyện bốn mươi tám năm!

Bốn mươi tám năm, các con gái của nàng đã năm mươi tám tuổi a! Thái di bà..... phân - thân Ngọc Phong thường thường ra vào Hàn Tuyền động, nhưng đều không có nói thái di bà có già yếu về cõi tiên hay không.

Nàng nhất thời nóng nảy, trong nháy mắt hóa thành một cái ảo ảnh bắn về phía Nhã Tâm các phía sau chủ cung Vạn Linh cung.

Có đạo chủ tự mình phụ trợ tu luyện, tu vi đạo chủ phu nhân đã cùng phẩm cấp với bọn họ rồi.

Âm Đại Âm Tam trong lòng than thở, huyết thống cùng cơ duyên mới là đường tắt tu luyện lớn nhất a!

"Mẹ, người rốt cục xuất quan." Một tên thiếu nữ áo đỏ ngẩng đầu ưỡn ngực đứng ở trên lộ đài lầu hai Nhã Tâm các, đón ảo ảnh bay vụt tới, nói.

"Rốt cục thì lục phẩm tu sĩ. Mẹ, người không để cho chúng ta thất vọng." Thiếu nữ áo lam đứng chung một chỗ cùng thiếu nữ áo đỏ nói, giọng nói rất là kiêu căng.

Dung mạo các nàng chỉ có mười bảy mười tám tuổi, mặt mũi tinh xảo tuyệt mỹ giống nhau như đúc, một thoát nhìn khí thế bức người, một thoát nhìn kiêu căng không kiềm chế được, một quanh thân hòa hợp hàn khí lạnh như băng, một bên ngoài thân vòng quanh linh quang màu thủy lam.

"Các ngươi là Ngao Hoàng Kiều Phụng? Đều lớn như vậy! Các ngươi ở chỗ này chờ ta bao lâu?" Tô Y Nhân kinh ngạc nói, nàng cho là các nữ nhi sẽ ở tâm cung của mỗi người.

Hai người nữ nhi này, khi còn bé thì trong mắt không có người, chẳng qua là không nghĩ tới sau khi trưởng thành, khí thể cực kỳ giống thái di bà Âm Ngọc Phong. Các nàng đều không ai giống như nàng, trừ dung mạo. (~~o(>_<)

"Mẹ, bốn mươi tám năm, chúng ta dĩ nhiên trưởng thành!" Lãnh Ngao Hoàng cùng Âm Kiều Phụng hai miệng đồng thanh nói.

Các nữ nhi đáng ngoài thoát nhìn chỉ nhỏ hơn một hai tuổi so với mình.....

Tô Y Nhân cảm giác rất 囧.

"Mẹ, hải nhi chúc mừng ngươi trở thành lục phẩm tu sĩ." Thư sinh tuổi nhũ cao gầy mặt mang nụ cười đứng ở bên người thiếu nữ áo lam hương Tô Y Nhân chấp tay làm ấp.

Một thân linh khí xanh biếc đậm lưu chuyển bên ngoài cơ thể, tự xưng hải nhi.....

Trôi lơ lửng ở không trung Tô Y Nhân không dám tin chỉ thư sinh hỏi, "Ngươi là con nít nhân sâm Tô Gia Bảo?"

Trước khi nàng vào Hàn Tuyền động bế quan còn đặc biệt đi vườn Thiên Thảo thăm con nít nhân sâm, khi đó nó huyền hình đi ra thấy nàng, còn là một bộ dáng vẻ con nít trắng mập, không nghĩ tới chờ nàng bế quan đi ra, con nít nhân sâm biến thành nam nhân tuổi trẻ.

"Mẹ, hải nhi là Gia Bảo của ngươi." Tô Gia Bảo bộ dáng thư sinh ôn hòa cười nói, ánh mắt sáng ngời mơ hồ lộ ra mấy phần xảo trá.

"Hắn là con rể thứ hai của ngươi." Một người chậm rãi đến gần, giơ lên tay hướng Tô Y Nhân còn đang trôi lơ lửng ở không trung.

"Ngọc Phong, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Tô Y Nhân vừa kinh ngạc hỏi thăm, vừa bay tới bắt lại tay của hắn đáp xuống bên cạnh hắn.

"Đôi trẻ vô tư." Phía sau Tô Y Nhân có người chen miệng nói. Âm Ngọc Phong một mực bồi nàng tu luyện ở Hàn Tuyền động bay tới, đáp xuống bên Tô Y Nhân, cùng một người Âm Ngọc Phong khác một trái một phải đứng ở bên cạnh nàng.

Âm Ngọc Phong ra ngoài từ trong Nhà Tâm các ngay sau đó giải thích, "Thái di bà không biết nghĩ cái gì, cứ nhiên để cho nhân sâm tinh quái Gia Bảo cùng Ngao Hoàng Kiều Phụng cùng nhau học tập. Gia Bảo nhanh chóng tăng trưởng linh trí, thân thể cũng theo ý nguyện của hắn trưởng thành."

"Gia Bảo bị thái di bà dạy phải....." Âm Ngọc Phong bồi nàng ở Hàn Tuyền động tu luyện dừng một chút, lắc đầu nói, "Vô cùng thích hợp làm nam nhân của nữ nhân cường đại, xứng Kiều Phụng nhà ta ngược lại rất tốt."

Tô Y Nhân mặt cau lại rồi rầm.

Đây chính là vật là người không phải là sao? Nàng nguyên bản định tu luyện ba năm rồi liền đi ra, không nghĩ tới bế quan bốn mươi tám năm, bỏ lỡ bọn nhỏ lớn lên. Tính tình ba hải tử đã hoàn toàn định hình, nàng có lòng dạy bọn họ đoán chừng cũng không có khả năng.

"Ngọc Phong, chứ một người chia sẻ hai vai trò, thu hồi phân - thân của ngươi."

Buồn bã mất mát, nàng buồn bực nói, "Ta không muốn ở trước mặt mọi người, hai người đàn ông đứng ở bên người!" Mặc dù hai người nam nhân này chỉ có một linh hồn.

(Nàng bởi vì bản thể cùng phân - thân của hắn đều là thực thể, ở bên trong phòng không có ăn ít đau khổ.)

Hai Âm Ngọc Phong đồng thời vuốt cằm, chia ra hướng đi đối phương, đang ở trước mắt mọi người hòa làm một thể.

"Mẹ, ngươi điểm phúc không cạn. Phân - thân của phụ thân đã sớm hoàn toàn thực thể hóa."

Thiếu nữ áo đỏ Lãnh Ngao Hoàng bĩu môi nói, "Ta thế nào tìm không tới nam nhân có thuật phân - thân lợi hại như phụ thân?"

Tô Y Nhân nhất thời đỏ mặt ở trước mặt các nữ nhi.

Thiếu nữ áo lam Âm Kiều Phụng kiều ngạo xoay mặt nói với Tô Gia Bảo bên cạnh nàng, "Ngón này của cha ta ngươi vô luận như thế nào đều phải học được, nếu không sau này ngươi cũng đừng vào tâm cung ta."

"Tốt." Tô Gia Bảo rất ôn hòa gật đầu nói.

Các nữ nhi cái tốt không học toàn học hư!

Tô Y Nhân lập tức nổi giận dùng dùng trách móc Âm Ngọc Phong, "Ngươi ở bên ngoài dạy các nữ nhi như thế nào? Ngươi thế nào cho phép các nàng như vậy?" Âm Ngọc Phong cũng là bởi vì mẫu thân hắn đa tình, cùng hai người đàn ông chung một chỗ, cho nên mới thật sớm thành cô nhi.

Âm Ngọc Phong không chút để ý nói, "Nữ nhi của ta đều là nữ tu sĩ đặc biệt ưu tú, tự nhiên có thể muốn làm cái gì thì làm cái đó." Hắn ngại mẫu thân

hắn bắt trung đối với phụ thân hắn, hắn bá chiếm tất cả tình yêu của Tô Y Nhân, nhưng đối với các nữ nhi cũng là bao dung vô hạn.

Tô Y Nhân than thở trong lòng, Âm Ngọc Phong cùng thái di bà đều là cường giả cường ngạo không kiềm chế được, nàng không nên an tâm đem các nữ nhi giao cho bọn họ dạy dỗ.

Các nữ nhi có vấn đề nghiêm trọng về tình thương, nàng phải tìm cách bẻ lại cho thẳng. Bây giờ không bẻ được, nàng dứt khoát sinh lại một hài tử, tự mình nuôi dưỡng, dạy hắn quan điểm nhân sinh cùng tình cảm đúng đắn.

"Y Nhân, ta cùng ngươi trở về phòng."

Đem các nữ nhi ném ở một bên, Âm Ngọc Phong dặt tay của Tô Y Nhân chậm rãi nói, "Kiều Phụng đã xử lý sự vụ Thương Vân đảo một đoạn thời gian, ta có thể đem Thương Vân đảo giao cho nàng, dẫn ngươi dạo chơi Cửu châu đại lục. Chờ ngươi chơi chán, ta dẫn ngươi trở lại linh tu." Hắn sẽ vĩnh viễn bồi nàng!

Dạo chơi một trận, linh tu một trận, cuộc sống tương lai của bọn họ chính là ổn định hạnh phúc như vậy!

Trong lòng Tô Y Nhân nhất thời tràn đầy cảm giác hạnh phúc, nhìn về nam nhân thanh gầy tuấn lãng bên người, hai tròng mắt đen bóng yêu kiều như nước mùa thu lưu chuyển nhu tình quyến luyến.

Ba ba mẹ mẹ, thật xin lỗi, ta vĩnh viễn đều không thể báo đáp công ơn nuôi dưỡng của các ngươi, xin các ngươi tha thứ ta.

Các thân nhân thế giới thực tế, nguyện các ngươi sớm một chút đi ra từ trong bi thương việc ta ngoài ý muốn qua đời.

Biểu tỳ, cảm ơn ngươi cho ta sinh mạng lần thứ hai, ban cho ta một gia đình hạnh phúc mỹ mãn. Ta sẽ quý trọng hết thảy nơi này.

Các thân nhân hai thế giới, ta chúc nguyện các ngươi mỗi một người cũng có thể hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126

PS: Rating: 17+

Chương 126 (Ngoại truyện): Âm mưu của độc đế bại lộ

Băng linh lực hùng hậu mệnh mang chạy chồm ở trong người như nước sông, Tô Y Nhân trong nháy mắt đột phá bình cảnh "Chân" cấp ngũ phẩm, tu vi tiến vào cảnh giới lục phẩm.

Nàng toàn thân thoải mái, thần trí thanh minh, rõ ràng nhắm mắt lại, nhưng phảng phất thấy được tất cả tình huống chung quanh.

Âm Ngọc Phong ngồi ở bên cái bàn tròn ngưng mắt nhìn nàng bị bao phủ trong linh quang màu xanh da trời, gương mặt tuấn tú thanh gầy ôn nhuận tràn ra mỉm cười kiều ngạo.

Cái bàn bên trong phòng ngủ của phòng tu luyện, long lân màu vàng chạm khắc trên bàn gỗ kim tơ nam, từng sợi tơ trên rèm lông thiên nga, ở "trong mắt" nàng cũng hoàn toàn hiện rõ.

Đem ý thức thu hồi lại, Tô Y Nhân bắt đầu xem bên trong thân thể của mình, ngũ tạng lục phủ mạch máu bắp thịt sức sống mười phần, gân mạch huyết vị quanh thân, dòng băng linh lực màu xanh da trời.....

Trong lúc bất chợt, nàng phát hiện hai nơi để cho nàng nghi ngờ không hiểu: trên lưng của nàng có cái pháp trận kỳ quái, mặc dù pháp trận kia núp ở trong một mảnh hình xăm, nhưng cũng nhìn ra được, đó là một pháp trận rất phức tạp; một chỗ khác, bụng của nàng giống như có một đồ hình tròn màu vàng nửa trong suốt lớn bằng ngón tay cái, hơn nữa theo hô hấp của nàng không ngừng co rút lại động đậy.

Pháp trận phần lưng tạm thời không nhắc tới, bụng của nàng tại sao có thể có dị vật sống? Chẳng lẽ là sinh mạng nhỏ gần nhất Âm Ngọc Phong cùng nàng chế tạo? Không đúng, dị vật kia ở trong ruột non, không có ở bên trong tử cung.

Trời ạ, trong bụng của nàng lại còn có một quân phản phái ký sinh trùng thật to, cầu xin bảo vệ!!

Ích cốc, nàng kể từ tiến vào Hàn Tuyền động bế quan, cũng chưa có ăn đồ gì ngoài nước, lại còn là không thể đem vật bẩn trong cơ thể loại bỏ sạch sẽ!

Cảm giác cực ghê tởm, nàng lập tức kết thúc nhìn bên trong, thu công mở mắt.

"Âm Ngọc Phong." Nàng nuốt nuốt cổ họng có chút khô cạn, lắp bắp nói, "Trong thân thể của ta có..... có, có ký sinh trùng, người mờ điểm thuốc giúp ta đánh rụng."

Nàng cảm thấy rất khó nhận. Người tu chân còn bồi hồi ở ngoài ngưỡng cửa "Đạo" cấp, cũng đã ịch cốc một đoạn thời gian, dọn dẹp dơ bẩn trong cơ thể, nàng cái "Chân" cấp lục phẩm tu sĩ mới ra lò này lại còn nuôi một ký sinh trùng lớn trong cơ thể.

"Y Nhân, đó không phải là ký sinh trùng." Đã sớm biết sẽ có một ngày này, Âm Ngọc Phong khòe miệng mang cười đi vào bên trong giường, để cho nàng giã ra hai chân, đấm bóp bóp thịt hai chân cho nàng.

"Đó là cái gì?" Tô Y Nhân nửa ngồi hai tay đưa về phía sau chống ga giường nghi ngờ nhìn Âm Ngọc Phong, sau đó nhất thời hiểu ra tới đây, "Là cỏ trùng! Âm, Ngọc, Phong, người một mực nuôi cỏ ở trong cơ thể ta!" Tức giận đá hấn một cước.

(Dĩ nhiên, nàng bây giờ đối với hấn không có nửa điểm hận, đá chân của hấn dùng lực cũng không lớn.)

Âm Ngọc Phong không đau không nhột bất được chân nhỏ đá mình của nàng, mỉm cười nói, "Y Nhân, đó là cỏ vương, là ở một ban đêm ta người vui mừng cá nước sau hạ xuống."

"Cỏ vương? Ta không muốn!" Rất sợ côn trùng Tô Y Nhân mặt kinh khủng cự tuyệt. Nàng ở Thương Vân đảo sinh sống rất nhiều năm, đã biết cỏ vương đại biểu ý tứ là bách độc bất xâm, vạn cỏ không vào, nhưng trong cơ thể mình nuôi cỏ trùng vương.....

"Y Nhân, ta mặc dù được xưng độc đế, nhưng cũng không dám nói đã giải tất cả độc dược cỏ trùng trong thiên hạ. Tiên nhân thể chất bách độc bất xâm, nhưng cũng vẫn có rất nhiều độc dược có thể để cho tiên nhân bỏ mạng. Cỏ vương, người nhất định phải nuôi!"

Âm Ngọc Phong vừa nhẹ nhàng bóp huyết vị trên bàn chân nàng, vừa kiên nhẫn giải thích, "Người nuôi cỏ vương nhiều năm như vậy, cảm giác được cỏ vương tồn tại hay không? Nó là cái vật nhỏ khéo léo đáng yêu, chỉ biết bảo vệ người, sẽ không chế tạo phiền toái cho người."

Ân, nếu không phải là bởi vì đột nhiên lĩnh ngộ đến ý thức của mình có thể coi thân thể từ bên trong, nàng cũng không biết trong thân thể của mình nuôi một con cỏ vương.

Suy nghĩ một chút, Tô Y Nhân chịu đựng ngăn cách đồng ý tiếp tục nuôi cỏ vương.

"Người chừng nào thì hạ cho ta?" Nàng dò hỏi.

"Tình lâm trang của Âm Ngũ, lúc cho người ngọc bài mực xanh biếc." Âm Ngọc Phong hồi đáp.

Khi đó, nàng còn rất chán ghét hấn, cùng hấn hoan ái là bởi vì âm dương tình cỏ. Chẳng lẽ hấn ở dưới trường hợp đó, cũng đã quyết định đem nàng vĩnh viễn nhốt ở bên người sao?

Thật là tình yêu bá đạo!

Trong lòng Tô Y Nhân nhất thời dâng lên nồng nặc thâm tình, tròn mắt sáng thu yêu kiều ngấm nhìn cặp mắt ôn nhuận quyền luyện của hấn, môi anh đào hé mở, nói, "Chuyện len lén nuôi cỏ trùng ở trên người ta coi như xong, sau này người nghĩ làm cái gì đối với ta, nhất định phải nói cho ta biết trước."

Âm Ngọc Phong lập tức nhân cơ hội nói, "Ta còn ở sau lưng người xăm một pháp trận."

Nàng có thể phát hiện cỏ vương tự nhiên cũng có thể phát hiện pháp trận tụ linh tòa hồn, hơn nữa tất cả pháp trận phù nguyên rửa của nàng đều là hấn dạy, nàng chỉ cần cẩn thận quan sát pháp trận kia, sẽ hiểu chỗ dùng của pháp trận.

"Nga, tại sao? Thằng thần khoan dung kháng cự trừng phạt nghiêm." Tô Y Nhân tâm tình cực tốt nói. Nàng mới vừa phát hiện trên người có xăm pháp trận, nhưng còn chưa kịp nhìn kỹ trước hết bị cỏ vương hấp dẫn toàn bộ sự chú ý.

"Là pháp trận tụ linh tòa hồn."

Âm Ngọc Phong vừa nhìn ánh mắt của nàng vừa nói, "Y Nhân, ta biết linh hồn của người đến từ dị thể sau, không hy vọng linh hồn của người rời đi ta, cho nên ở trên người người xăm pháp trận tụ linh tòa hồn."

Tụ linh, tòa hồn, Tô Y Nhân lập lại hai danh từ này, từ từ suy nghĩ rõ ràng một chuyện.

Nàng không vui hỏi, "Là xăm ở Minh Thủy hiền của Kính hồ đi?" Khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ bao phủ lên giận tái đi.

Bởi vì ở nơi này, nàng cùng QQ gây liên lạc, mới cần bản bỏ qua hy vọng linh hồn trở về, thật lòng cùng hấn bồi dưỡng tình cảm.

"Là." Âm Ngọc Phong thân nhiên hướng về phía nàng nói, "Ta không muốn người rời đi ta!" Hấn dùng hai tròng mắt sâu thẳm như hắc động ngưng mắt nhìn ánh mắt của nàng, hy vọng nàng có thể từ trong mắt của hấn cảm thụ vô vàn thâm tình của hấn.

Thật ra thì, hấn không làm như vậy, linh hồn của nàng cũng không thể trở về, bởi vì Lưu Nhã, vốn dĩ nàng đã gặp tai nạn xe cộ, như hoa tàn rơi rụng.

Tô Y Nhân than nhẹ một tiếng, "Tâm cũng thuộc về người, nữ nhi cũng thay người sinh, ta còn có thể trả thù đối với hết thảy việc quá khứ người đã làm

hay sao?" Giận tái đi nhanh chóng từ trên mặt tiêu tan.

Hai tròng mắt đen nhánh thoáng qua vẻ vui sướng, Âm Ngọc Phong rất khẳng khái nói, "Ngươi có thể trả thù, trả thù đến trên người ta tới." Tay nắm bóp bàn chân của nàng lập tức không quy củ đứng lên, dọc theo mắt cá chân, trượt lên hướng bắp chân.

"Âm Ngọc Phong, ta muốn tắm rửa!" Tô Y Nhân một cước đá văng ra tay hắn, đứng dậy xuống giường.

Lần này nàng tỉnh tọa luyện công lại không biết tốn bao nhiêu thời gian, trên người nói không chừng đã rơi xuống một chút bụi bậm, da lại loại bỏ một ít vật bẩn.

"Ta đây cũng đã lâu không có tắm rửa, ta và ngươi cùng nhau đi." Âm Ngọc Phong nói, dẫn đầu đi ra phòng tu luyện, bay vào một tòa phòng tu luyện nhỏ gần nhất.

Lần này hắn chủ yếu là bồi Y Nhân bế quan, cho nên lúc Y Nhân bế quan mà hắn vừa không có cùng nhau tu luyện, liền đi phòng tu luyện nhỏ ở cách vách sửa sang lại, cuối cùng đem phòng tu luyện đổi thành một gian phòng tắm xa hoa.

Hắn ngoác tay hướng bên ngoài phòng tắm, nước trong hàn đàm bên ngoài lập tức bay lên, tự động đổ đầy ao nước ngọc thạch màu trắng; hắn đưa tay đưa vào trong nước lạnh như băng thấu xương, chỉ chốc lát sau, hồ tắm bạch ngọc nóng hổi đứng lên, hơi nước mông lung bắt đầu tràn ngập chung quanh.

"Tiên" cấp tu sĩ, tinh nguyên linh lực có thể ngưng tụ thành phân - thân, các loại pháp thuật to lớn đều luyện thành!

Tô Y Nhân bay đến phòng tắm, tiện tay đem cửa đá đóng lại, sau đó chậm rãi rút đi áo bào trắng trên người, chân trần đi xuống nấc thang bạch ngọc, đem thân thể ngâm vào trong nước nóng có nhiệt độ thích hợp.

Thoải mái a ~

Khí nóng phảng phất từ ngàn vạn lỗ chân lông rót vào ngũ tạng lục phủ của nàng, nàng thoải mái chân mày giãn ra, thật to thở ra một hơi. Nàng đã sớm không sợ rét nóng nữa, nhưng tuyệt sẽ không cự tuyệt tắm nước nóng!

Cảm giác lực nước mạnh đang đưa, nàng nhắm mắt lại nói, "Ngồi vào bên kia đi, lần này ta không muốn ngươi chà lưng."

Tu sĩ tu luyện ích cốt thân thể không có bao nhiêu dư bản, chính nàng cảm khăn tắm xoa khắp nơi một chút là được. Nếu để cho Âm Ngọc Phong chà lưng cho nàng, mười lần có tám lần sẽ diễn biến thành yêu tinh đại chiến trong nước.

"Ta đã ngồi ở bên đó." Âm Ngọc Phong khẽ cười nói, đôi môi mềm nhũn nhẹ nhàng cắn lỗ tai của nàng.

"Y Nhân, ngươi thật là thơm a~" Hắn thờ dài nói, cánh tay khoác lên vai thơm của nàng.

Người tu luyện ích cốt ở dưới tinh huyết có nước là sẽ thường thường uống nước loại bỏ tạp chất trong cơ thể, hắn cố ý bỏ bách hoa mật lộ hắn đặc biệt chế biến cho nàng vào nước uống của nàng. Bể quan thời gian mấy chục năm, mùi thơm trăm loại hoa đã rót vào máu trong cơ thể nàng.

"Ngươi....." Tô Y Nhân đột nhiên mở ra mắt, chỉ thấy trong sương mù mông lung, một Âm Ngọc Phong ngồi ở đối diện nàng, một Âm Ngọc Phong ngồi ở bên cạnh mình.

Phân - thân của bát phẩm tiên quân Âm Ngọc Phong là hoàn toàn thật thể hóa nha!

Nàng lập tức đổi lời, uyển chuyển nói, "Ngọc Phong, thu hồi phân - thân, ngồi vào bên kia đi có được hay không?" Loại thời điểm này phân - thân hắn xuất hiện, nàng mười có chín muốn ăn đau khổ.

"Không tốt. Y Nhân, lần này ngươi điều tức luyện công năm năm." Âm Ngọc Phong ngồi ở đối diện nàng miễn cưỡng nói, ngả về phía sau tựa vào vách hồ tắm bạch ngọc, hai cánh tay đặt ở lần ranh ao.

Hắn một lòng hai dùng rèn luyện phân thân cùng thật thể, phân - thân cùng thật thể đã không khác gì tay trái tay phải của người bình thường. Một lần hắn tò mò, ở trong phòng thi triển thuật phân - thân, kết quả thu được cơ hồ là gấp đôi khoái cảm. Sau đó, hắn một phát không thể thu thập, luôn nghĩ hai thân thể cùng nhau cùng nàng hoan ái.

Y Nhân thường thường bị hắn làm cho bất tỉnh đi, sau khi tỉnh lại luôn là oán trách, nàng không muốn hai người đàn ông này.

Là một người đàn ông nha, chẳng qua là nam nhân của nàng có hai thân thể thôi.

Âm Ngọc Phong chỉ cần nghe nàng oán trách như vậy, trong lòng cũng rất đắc ý.

"Ngọc Phong, lần này chúng ta song tu." Tô Y Nhân chưa từ bỏ ý định nói, thân thể nhích hướng bên trên, cùng Âm Ngọc Phong bên cạnh kéo ra một chút khoảng cách, để ngửa sát súng bốc lửa.

Thuật âm dương song tu mỗi lần đều là một nam một nữ, đồng thời một nam nhiều nữ phải không có khả năng, mà đồng thời nhiều nữ một nam..... Tính đến trước mắt, còn không có một nữ tu sĩ nói mình sáng lập một bộ thuật thái âm dương trong phòng mới.

"Lần sau." Đang trêu đùa lỡ tai Tô Y Nhân, Âm Ngọc Phong quả quyết cự tuyệt, bá đạo đem nàng kéo trở về ôm đến trên bắp đùi của mình.

"Ấn~~ không cho có ý kéo dài thời gian." Tô Y Nhân không biết sao đành thỏa hiệp. Ở trong phòng, nàng giống như chưa từng thành công cự tuyệt hẳn.

"Ấn." Âm Ngọc Phong ngồi ở ao đối diện đứng dậy chuyển qua bên cạnh Tô Y Nhân, mò chân phải của Tô Y Nhân vào trong tay, cầm chân nhỏ của nàng, chậm rãi vuốt ve cổ chân nàng, cẩn thận chơi ngón chân bạch ngọc như mũi tòi của nàng.

"Ngô, chớ gãi bàn chân ta." Tô Y Nhân cười duyên tránh né tay của hắn.

Âm Ngọc Phong đang ôm nàng cúi đầu ngậm miệng nàng, đôi môi mút vào môi anh đào của nàng, đầu lưỡi cạy ra hàm răng nàng dũa cái lưỡi đỉnh hương của nàng, cuồng dã liếm mỗi một góc trong miệng nàng, mút vào nước miếng hương vị ngọt ngào liên tục tràn ra của nàng.

"Ngô~~" Nàng bị hắn khơi dậy tình dục, bắt đầu kịch liệt hôn trả lại hắn, thậm chí đem lưỡi hắn dẫn vào trong miệng mình êm ái gặm cắn.

Tay của Âm Ngọc Phong đang bắt đùi phải trêu đùa nàng nhất thời càng thêm không quy củ, trực tiếp trượt đến thẹn thùng hoa giữa hai chân nàng để thăm dò.

Tô Y Nhân đối với thủ đoạn gọi tình của hắn không thể quen thuộc hơn nữa, theo động tác của hắn chậm rãi mở ra hai chân, đem thẹn thùng hoa giữa hai chân hiển lộ cho hắn.

Cái mông nhỏ bị phái nam kiều ngạo cứng rắn nóng bỏng của hắn chia vào, thẹn thùng hoa bị ngón tay hắn linh hoạt chơi đùa, hai vú bị hắn bá đạo nắn bóp, khoái cảm run rẩy ở trong cơ thể Tô Y Nhân rạo rực mở ra, gương mặt nàng đã hồng như say, đôi môi đỏ bừng đầy ra rên rĩ quỵến rũ.

Ao nước bạch ngọc phẳng phát càng ngày càng nóng, mùi thơm trăm hoa tràn ngập ở bên trong phòng tắm, nam nhân thờ gấp cùng nữ nhân kiều ngậm hợp tấu ra khúc nhạc tình ái hằng cổ không đổi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Hậu ký

Tuy nói thần tiên bất kể năm tháng, nhưng Tô Y Nhân biết rõ ràng, nàng cùng Âm Ngọc Phong thành thân đã tám trăm bốn mươi một năm.

(Tại sao nhớ rõ ràng như thế? Trừ nàng biết dùng hoàng triều hưng vong cùng sự kiện lịch sử của Cửu châu đại lục đoán thời gian, cũng bởi vì chỉ cần không phải bê quan tu luyện, hàng năm ngày mười sáu tháng tám Âm Ngọc Phong cũng sẽ tổ chức tiệc sinh nhật cho nàng, ăn mừng nàng bao nhiêu bao nhiêu tuổi.)

Nàng bây giờ đã là nữ tiên bát phẩm, Âm Ngọc Phong càng là bước vào cảnh giới tu chân cửu phẩm, trở thành tồn tại đứng đầu của Cửu châu tu chân giới. bởi vì hắn thường mang theo nàng đi đây đi đó xem phong tục tập quán các nơi, truyền thuyết liên quan tới độc đế cùng thê tử ngược lại chân thực hơn nhiều so với thiên linh tôn giả chỉ có truyền thuyết không thấy người thật, khích lệ hậu bối chăm chỉ tu luyện hơn.

Lại một lần nữa đi tới rừng trúc ở Vạn Vân sơn Thiên Thành cung, nhìn tràn đầy màu xanh lá cây mát mẻ, Tô Y Nhân cho dù tình cảm đã sớm không phong phú giống lúc tuổi còn trẻ, cũng không nhận được kích động.

Tỷ tỷ, tiên quân sư phụ, tỷ phu Thuần Dương tử, bọn họ giống như cũng nhận được tác giả biểu tỷ chúc phúc, đều thành "Tiên" cấp tu sĩ, để cho nàng không có một chút cảm giác cô độc.

"Tiểu tử Lân Tu Trúc này, mau hai ngàn năm trôi qua, thương thức vẫn là đơn điệu trần tục như vậy." Âm Ngọc Phong đứng ở bên người nàng khinh bỉ nói, gương mặt tuấn tú thanh gầy tràn đầy không thèm. Cái片片 rừng trúc này trừ lớn gấp hai so tám trăm năm trước, những thứ khác phẳng phát căn bản không có biến hóa qua.

"Nơi nào trần tục? Cây trúc nhưng là quân tử thanh nhã thoát tục! Ngọc Phong, nơi này quanh năm xanh mát, sáng sớm sương mù lượn lờ, thiên địa linh khí tràn đầy, chỗ nào không tốt? Lần này trở về, ngươi bố trí rừng trúc của Hắc Bạch cùng Da Da một lần nữa cho ta, xây cái nhà nhỏ. Ta tính toán mang vào ở mấy năm." Tô Y Nhân lạnh nhạt nói, chậm rãi bước lên đường nhỏ lát đá xanh.

Cái niên đại nàng mới vừa chuyển kiếp, trên đại lục có sáu quốc gia Vĩnh Thái, Bắc Linh, Cảnh Long, Nam Tường, Khôn Nguyên, Thiên Nguyên, tám trăm năm trôi qua, trừ Khôn Nguyên quốc cái vương triều cổ xưa tồn tại từ thời đại thượng cổ này, những quốc gia khác cũng đã chôn vùi dưới bánh xe lịch sử. Bây giờ Cửu châu đại lục có ba quốc gia: Khôn Nguyên quốc, hoàng triều Tần Hán, liên minh Đồng An.

Trong thế tục.

Khôn Nguyên quốc tóm đầu Nam Tường cùng phần nhỏ quốc thổ Vĩnh Thái quốc. Nữ hoàng là người thống trị cao nhất của quốc gia, phía dưới có mười hai vị trưởng lão phụ trợ chấp chính, hẳn coi như là chế độ quốc gia quân chủ. Các nữ nhân Khôn Nguyên quốc có quyền lực, nhưng các nam nhân cũng sống được tương đối tự do.

Quốc thổ hoàng triều Tần Hán căn bản còn là truyền thừa từ Vĩnh Thái đế quốc, chẳng qua là tóm đầu Bắc Linh, mất đi phần nhỏ rừng rậm núi cao của đông nam bộ Vĩnh Thái cũ.

Quốc thổ liên minh Đồng An bao gồm một phần Thiên Nguyên cùng Cảnh Long ngàn năm trước, là một đại liên minh dân tộc. Liên Minh quốc thổ mệnh mông, đảng phái cạnh tranh kịch liệt, quyền thống trị nắm giữ ở trong nhà mấy đại gia tộc cung phụng tu sĩ phẩm cấp cao, quốc vương hai mươi năm lại đổi.

Thống trị trên thế tục cùng sự phân chia thế lực Tu Chân Giới có ngàn vạn mối liên hệ.

Phượng Hoàng sơn, hậu thuẫn mạnh nhất vĩnh viễn của Khôn Nguyên quốc. Phượng Hoàng sơn lấy Ngạo Hoàng bắt bại cầm đầu bảy nữ tiên chế ước quyền lực nữ hoàng: lúc dân không được sống an ổn, nữ hoàng thi hành bạo chính sẽ không giải thích được bằng hà, trong chi nhánh hoàng tộc trực hệ luôn có một tên cô gái trẻ tuổi ưu tú không giải thích được vượt lên nổi bật, nhanh chóng trở thành nữ hoàng mới.

Thương Vân đảo trên Đại Minh hồ đứng vững vàng không ngã hai ngàn năm, nữ đế Âm Kiều Phượng của Thương Vân đứng ngạo nghễ phía đông nam Cửu châu đại lục Tu Chân Giới. Hoàng đế Tần Hán dựa theo lệ thường của tiền triều, lặng lẽ vào cống nữ đế trường sinh bất lão.

Ba quốc gia thế tục, có hai quốc gia cũng bị nữ tiên yên lặng nắm trong tay, vì vậy lơ đãng, trong quốc thổ liên minh Đồng An tu sĩ phái nam nhiều nhất, số lượng nam tiên quân cũng nhiều nhất.

Pháp quyết tu luyện cơ bản nhất của Tu Chân Giới bị ấn chế thành sách vở chảy vào dân gian, người bình thường chỉ cần có hứng thú cũng có thể luyện tập;

Nguyên liệu đan dược phụ trợ tu hành trồng trọt quy mô lớn, sản lượng xếp sau lương thực;

Người tu luyện nội công bình thường đem nội công tâm pháp cùng tu chân tâm pháp hòa làm một thể, sáng tạo ra tâm pháp không có thiên phú linh căn cũng có thể tu luyện kéo dài tuổi thọ. Vì vậy, người bình thường chỉ cần không phải thiên tai, tuổi thọ chia đều càng ngày càng dài, thọ tinh trăm tuổi không ngừng xuất hiện.

Đan dược của cấp bậc tu luyện bình thường cùng một ít pháp khí uy lực công kích nhỏ, lực phòng ngự tốt công khai đặt ở trong cửa hàng của thành thị lớn để bán ra, chỉ cần có tiền là có thể mua được;

Pháp kiếm dùng để ngự kiếm phi hành là công cụ di chuyển bán chạy nhất gần trăm năm nay trên đại lục. Đáng tiếc người mua cực kỳ nhiều, có năng lực bay lên lại rất ít.

Cửu châu đại lục từ từ hướng đi thời đại toàn dân tu chân, tu sĩ bước vào ngưỡng cửa tu chân "Đạo" cấp càng ngày càng nhiều, nhưng tu sĩ "Tiên" cấp vẫn là cực ít ỏi, bất phẩm tiên quân cửu phẩm tiên tôn vẫn là truyền thuyết.

Tô Y Nhân có lúc tự tìm phiền não nghi ngờ: tác giả biểu tỳ viết《Tô Khả Nhi tu tiên kí》ở lúc Tô Khả Nhi trở về Thiên Thành cung, cùng tiên quân sư phụ, phu quân Thuần Dương từ NP liên kết thúc rồi, chuyện xưa của nàng chỉ có thể coi như là ngoại truyện, phát triển bây giờ của Cửu châu đại lục còn ở trong phạm vi tác giả biểu tỳ đặt ra hay không?

Nếu như không có ở đây, kia nàng thấy tám trăm năm lịch sử xoay vần của Cửu châu đại lục coi là cái gì? Chẳng lẽ tác giả kết thúc một bộ văn, bộ văn này từ nay liền thoát khỏi tác giả khống chế, trở thành một không gian song song vận hành độc lập sao?

Phải là như vậy, nếu không cái này không thể giải thích hết thấy chuyện nàng nhìn thấy, trải qua!

"Khách hiếm tới, khách hiếm tới." Đột nhiên, một thanh âm trong trẻo của nam tử cắt đứt Tô Y Nhân nhớ lại.

"Sư phụ, đệ tử tới thăm các ngài." Tô Y Nhân giọng ôn hòa nói. Thanh âm của nam tử này mặc dù cực kỳ lâu không có nghe được nữa, nhưng nàng vẫn luôn nhớ.

"Chớ khách khí đối với hần, kêu tên của hần."

Âm Ngọc Phong lạnh lùng nói, "Lãnh Tu Trúc, ta tự mình tới cửa bái phỏng, ngài lại cho ta giả thần giả quỷ? Ra nghênh tiếp nhanh lên một chút!"

"Đại ca có mệnh, tiểu đệ nào dám không theo." Thân ảnh màu trắng như ảo ảnh đột nhiên xuất hiện ở trước mặt của Tô Y Nhân cùng Âm Ngọc Phong, gương mặt tuấn tú của hần mang theo mỉm cười thần thiết, ánh mắt ôn nhuận trong suốt. Áo trắng tôn lên vẻ tiên phong đạo cốt cùng khí thế của hần.

Thanh Nguyên tiên quân Lãnh Tu Trúc, trưởng lão cường đại nhất Thiên Thành cung, cửu phẩm tiên tôn, bởi vì không thường nhập thế, nhập thế cũng ẩn núp hành tung, ngược lại không thể nào được người đời biết.

Bảy trăm năm trước, thái di bà của Âm Ngọc Phong cùng Lãnh Tu Trúc nhắm mắt về cõi tiên, đôi huynh đệ cùng mẹ khác cha cách ba năm mươi năm liền giao thủ một lần hoàn toàn chết già không lui tới nữa. Ba trăm năm trước, ở dưới sự kiên trì không ngừng cố gắng của tỷ muội Tô thị cùng các nữ nhi, bọn họ rốt cục lại bắt đầu thông tin với nhau, mặc dù phần nhiều là Âm Ngọc Phong chê bai Lãnh Tu Trúc nghèo khó. Năm nay, cô chấp lại không được

tự nhiên như hấn rót cục nguyên ý đến rừng trúc phía sau núi Thiên Thành cung thăm đệ đệ Lãnh Tu Trúc.

"Sư phụ....." Thấy Âm Ngọc Phong tròn mắt hướng mình, Tô Y Nhân sửa miệng nói, "Tu, Tu Trúc..... sư phụ, tỷ tỷ ta cùng Xuân Dương thế nào không có tới?"

Tô Khả Nhi, bát phẩm nữ tiên; Kỳ Xuân Dương, bát phẩm tiên quân, cùng Lãnh Tu Trúc thường ẩn cư ở rừng trúc của Thiên Thành cung, nhưng Kỳ Xuân Dương là thể chất đơn thuần hỏa linh căn, địa phương dư thừa hỏa linh lực mới là đất tu luyện tốt nhất cho hấn, cho nên Tô Khả Nhi có lúc sẽ bồi Kỳ Xuân Dương trở về động Hóa Long tại sư môn La phù sơn của hấn bế quan tu luyện.

"Khả Nhi cùng Xuân Dương đang làm chuẩn bị cho các người đón gió tẩy trần." Lãnh Tu Trúc cười tủm tỉm nói, khí chất thanh mà không lạnh, nho nhã bình thản.

"Đón gió tẩy trần?" Âm Ngọc Phong lạnh lùng chọn gai nói, "Ta cùng Y Nhân gần nhất ích cốc thanh dạ dày, không ăn bất kỳ vật gì?"

Tô Y Nhân vội vàng nói, "Tu Trúc sư phụ, đừng động tới hấn. Mấy trăm năm ta không có ăn thức ăn tỷ tỷ tự mình làm, hôm nay nhất định phải ăn nhiều vài hớp."

Nếu như hỏi đôi huynh đệ cứu phẩm tiên tôn ai lộ ra mộc mạc trung thực hơn, câu trả lời đương nhiên là Lãnh Tu Trúc! Bởi vì Âm Ngọc Phong bản tính âm lãnh, rất hẹp hòi như bụng gà, trừ đối với người nhà ôn hòa cung chiêu không có nguyên tắc, đối mặt người ngoài thủy chung lạnh như núi băng vạn năm không thay đổi. Hấn trở thành cứu phẩm tiên tôn, lòng ôm ấp cũng không đủ rộng rãi!

Lãnh Tu Trúc mỉm cười một tiếng, nói, "Hai vị, xin cho phép ta bồi các người thưởng thức cảnh đẹp rừng trúc." Lễ phép đi tới trước mặt dẫn đường cho bọn hấn.

Theo lý thuyết hấn phải gọi Tô Y Nhân đại tẩu, nhưng hấn thế nào cũng không mở miệng được, gọi nữ đồ đệ trước kia của mình là "đại tẩu".

Thấy Tô Y Nhân đã từng âm u đồ kị biến thành nữ tiên ôn nhu hiền lành tùy ý hào phóng như hôm nay, hấn lần nữa cảm thán: thủ đoạn dạy dỗ đồ đệ của hấn bình thường, không bằng đại ca Âm Ngọc Phong.

Hồ hấp không khí trong trẻo lạnh lùng đầy hương trúc, xuyên qua đường đá nhỏ u tĩnh, bọn họ đi tới Thính Đào viện, viện của Lãnh Tu Trúc. Tám trăm năm, cái nhà này không ngừng hủy đi xây lại rộng hơn, nhưng tên thủy chung không thay đổi.

Cửa viện mở, ở Tô Y Nhân bọn họ sắp đi đến trước cửa, bên trong cửa đi ra một tên mỹ phụ phong hoa tuyệt đại, hai mươi hai ba tuổi.

"Tỷ tỷ." Tô Y Nhân bước nhanh đi tới. Trong tám trăm năm thối, hai nàng thường truyền âm ngàn dặm, lúc du lịch hấn thỉnh thoảng gặp nhau chung gối nói chuyện, lúc ban đầu cảm tạ nàng khắp nơi ủng hộ đã biến thành tình tỷ muội chân chính.

"Muội muội, người rót cục lại trở về trong rừng trúc." Tô Khả Nhi cười khanh khách nói, "Âm Ngọc Phong còn là quá bá đạo, ngay cả người trở về sư môn nhà mẹ đều không cho phép." Kể từ đó để đem muội muội nàng đi, liền một lần đều không để cho muội muội nàng về Thiên Thành cung.

Trong lòng có quý Tô Y Nhân lập tức thuận thế nói, "Hấn người này chính là như vậy, ta không cưỡng được hấn. Thật may là, hấn rót cục chịu qua Thiên Thành cung."

Nhưng thật ra là nàng ngượng ngùng tới rừng trúc, bởi vì nàng không phải Tô Y Nhân chân chính, bởi vì rừng trúc không phải là nhà mẹ của nàng.

Bí mật linh hồn của Y Nhân bị bảo vệ rất khá, Tô Khả Nhi cùng Lãnh Tu Trúc tới cuối cùng cũng phát hiện không ra, Tô Y Nhân chân chính đã chết hơn tám trăm năm.

Khỏe miệng Âm Ngọc Phong câu mỉm cười nhàn nhạt.

"Ngọc nhi, đừng để cho Y Nhân muội muội cùng Âm đào chủ đứng ở ngoài cửa, nhanh lên một chút mời bọn họ đi vào."

Kỳ Xuân Dương đang bày bàn ở trong sân nói, kêu Hỏa Long Phượng Hoàng cũng đang ở trong sân vào phòng bếp bưng trà cùng trái cây tới đây.

Dung mạo Kỳ Xuân Dương so với tám trăm năm trước cơ hồ không có thay đổi, chỉ có khí chất lại thành thực trầm ổn rất nhiều.

Hình người của Phượng Hoàng là một cô nương mười bảy mười tám tuổi, Hỏa Long là thanh niên tuấn lãng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi. Bọn họ đuổi náo loạn hơn ba trăm năm, rót cục long phượng trình tường. Đại khái là nguyên nhân bất đồng chủng tộc, bọn họ một quả trứng đều không có, chẳng qua Hỏa Long đã là cứu phẩm thân thú, Phượng Hoàng dường như sớm muộn cũng sẽ lên cấp thành cứu phẩm thân điều, cho nên bọn họ có đời sau hay không cũng không quan trọng.

Cổ thụ ngàn năm Tô Y Nhân đã từng thấy đã không có ở đây, bây giờ một góc viện trồng giàn nho. Nho bò khắp giàn trúc, trên dây leo treo một chuỗi chuỗi nho xanh biếc ửng ửng.

Mọi người ngồi ở dưới giàn nho, nhìn đang ngồi với nhau, trong lòng vô cùng thỏa mãn cùng an ninh.

Bọn họ là một đám người thân cùng bằng hữu quan hệ mật thiết, trong bọn họ tu vi thấp nhất cũng thuận lợi bước vào cảnh giới "Tiên", trở thành tiên quân tuổi thọ có thể đạt tới ba ngàn tuổi trở lên.

Âm Ngọc Phong cùng Lãnh Tu Trúc, đã là cừu phẩm tiên tôn trường sinh bất tử, trừ khi ở thăm dò cảnh giới tu chân không rõ trên "Tiên" cấp gấp gờ kiếp nạn, trên căn bản bọn họ không muốn chết, bọn họ cũng sẽ không chết.

Tô Y Nhân, Tô Khả Nhi, Kỳ Xuân Dương đều là bát phẩm tiên quân.

Gấu mèo Hắc Bạch lên cấp đến cấp bảy sau hóa thành hình người, hôm nay không ở tại chỗ là bởi vì đang ở Thương Vân đảo nuôi thai, gấu mèo Da Da đã sớm là gấu mèo được trưởng thành, đang chân trời góc biển tìm kiếm bạn lữ có linh tính có thể cùng nó trao đổi (Ưu tiên chọn chủng tộc gấu mèo, nếu không được, giống cái bất đồng chủng tộc cũng được).

Tám trăm năm trước, bởi vì thái di bà ở giữa bắc cầu, Âm Ngọc Phong đưa cho Lãnh Tu Trúc một phần xuân ky hồi sinh thang, giữa Tô Khả Nhi cùng Lãnh Tu Trúc cũng có một đôi sinh đôi. Để cho Phượng Hoàng sơn cao hứng, để cho Thiên Thành cung thất vọng là: đôi sinh đôi vẫn là cô gái.

Nữ nhi con rể của tỷ muội Tô thị tất cả đều là thất phẩm tiên quân một nước. Hai con rể của Tô Y Nhân toàn bộ không phải là người, không có đời sau là chuyện rất bình thường, nhưng không biết tại sao, trong các con rể của Tô Khả Nhi rõ ràng có hai là tu sĩ nhân tộc, nhưng nàng cũng không có một đời cháu.

Ngay cả xuân ky hồi sinh thang cũng không có hiệu quả.

Các nam nhân chỉ có thể an ủi tỷ muội Tô thị, bởi vì cả gia tộc bọn họ đều phải tồn tại suốt đời không chết, cho nên không biết có tồn tại thần số mạng hay không để cho hai nhà bọn họ hoàn toàn tuyệt hậu.

Có được sẽ phải có mất, nếu Cửu châu đại lục vì giữ vững thăng bằng tự thân, để cho bọn họ tuyệt hậu, vậy cũng không có gì, bởi vì chỉ cần người thân đã tồn tại cũng có thể một mực sống ở bên cạnh mình, bọn họ chính là hạnh phúc.

Tô Y Nhân cùng Tô Khả Nhi đều không tiếc hận vì mình không có đời thứ ba nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128

Tô Gia Bảo không phải là người, Tô Gia Bảo là một gốc cây nhân sâm, một gốc cây nhân sâm có linh lực có ý thức. Lần đầu tiên nó hóa hình là thời điểm gì nó cũng không biết, chẳng qua là bản năng hóa hình, hóa thành một đứa bé xõa tóc, thân thể trần truồng.

Sau khi nó có năng lực hóa hình đột nhiên có hai thân thể: một thân thể chôn sâu ở trong bùn đất, chỉ có hoa lá lộ ở bên ngoài bùn đất, cùng một thân thể chỉ cần muốn ở trong lòng là có thể đi ra ngoài hoạt động.

Nó dùng cái thân thể có thể chạy khắp nơi đó di chuyển chung quanh rừng già, chỉ có thể thấy chim thú không cách nào trao đổi cùng mình, còn có cỏ cây ghim ở trên đất giống bản thể của nó.

Thật tịch mịch a, nó không thể làm gì khác hơn là thu hồi cái thân thể có thể hoạt động tự do đó, tiếp tục sống ở trong bùn đất hấp thu thứ có thể làm cho mình rất thoải mái ở chung quanh, để cho những thứ vô hình vô sắc kia dung nhập vào bản thân mình.

Có một ngày, nó hoảng hoảng hốt hốt phát hiện có vật rất kỳ quái xuất hiện ở chung quanh mình, mở ra linh thức, phát hiện một sinh vật chưa bao giờ thấy qua đang từ trên cao nhìn xuống đứng ở trước mặt mình.

Nó dùng thân thể có thể đi lại chung quanh của mình xem qua thân thể chôn ở trong bùn đất, bây giờ cảm giác hai thân thể mình đều vô cùng tương tự cái sinh vật này, tự động rất muốn cùng hắn trao đổi.

Cái sinh vật này ngồi xổm xuống gần lá cây nó, nó cảm giác trên đầu ngứa một chút, không nhịn được kịch liệt lay động nâng lên lá cây.

Cái sinh vật này không biết từ nơi nào lấy ra một dây băng màu đỏ, sát mặt đất trói lại toàn bộ lá cây cùng cành trên nóc của nó, tiếp theo liền bắt đầu trao đổi với nó.

Nó không biết thanh âm hắn phát ra là có ý gì, nhưng thông qua ý niệm hiểu rõ đến ý tứ của hắn: hắn muốn chính nó rời đi bùn đất, đi theo hắn.

Nó hỏi: tại sao muốn đi cùng hắn, nó vẫn luôn ở chỗ này.

Hắn nói: cái mảnh sơn cốc này quá u thâm tĩnh lặng, ngàn vạn năm cũng không có sinh vật có thể cùng nó trao đổi, đi cùng hắn, nó nhất định không tịch mịch.

Nó hỏi: bên ngoài có rất nhiều sinh vật có thể trao đổi cùng nó sao?

Hắn nói: rất nhiều, không chỉ có tu sĩ giống như hắn, còn có cỏ cây giống như nó, còn có chim thú có thể trao đổi.

Nó nói: bản thể của nó không thể rời đi bùn đất thời gian dài, có thể không rời bỏ được.

Hắn nói: nó đã sống hơn sáu ngàn năm, hắn có năng lực đem bản thể thu vào tinh nguyên linh lực hình thành trong thân thể.

Nó hỏi thăm chính hắn nên làm như thế nào mới có thể đem bản thể thu vào trong thân thể có thể rời đi bùn đất của mình.

Hắn dùng ý niệm trao đổi dạy nó thời gian rất lâu, nó nhớ giống như mặt trời trên bầu trời từ phía đông chạy đến phía tây hai lần, nó mới nắm giữ ý tứ hắn muốn biểu đạt. Hiểu phương pháp của hắn sau, nó lại tốn thời gian mặt trời từ phía đông chạy đến phía tây ba lần, mới đem bản thể chôn sâu ở trong bùn đất, chỉ có cánh lá hoa lộ ở bên ngoài bùn đất thu vào tinh nguyên linh lực hình thành trong thân thể.

Hắn nói mang nó đi thế giới bên ngoài, biết sinh vật phía ngoài, ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của nó, bay lên trời.

Nó vô cùng kinh ngạc vô cùng sợ, hai tay nắm y phục của hắn không ngừng nhìn xuống.

Phía dưới thế giới thật là lớn, thì ra là địa phương nó sinh trưởng là một mảnh rừng rậm núi cao thật rất lớn, địa phương nó thăm dò qua còn chỉ là một ao núi rất nhỏ.

Lướt qua núi cao sơn cốc, lướt qua rừng rậm hoang vắng, nó bị hắn mang tới một hòn đảo xung quanh tất cả đều là nước.

Cái đảo này có thiên địa linh khí mà hắn nói, hơn nữa nồng nặc rất nhiều so với ao núi ban đầu nó ở, nó thật cao hứng. Hắn chỉ một mặt địa phương có bóng râm, để cho chính nó chui vào, vừa nói bùn đất nơi này là nơi tốt nhất nuôi loại sinh vật như nó.

Nó rất nghe lời của hắn, tự mình chui vào bùn đất, sau đó hai thân thể chia lìa, hướng hắn bày tỏ rất hy vọng thấy sinh vật rất tương tự hắn và nó như hắn đã nói.

Hắn thật mang theo nó đi dạo chung quanh. Hắn nói đây là một hòn đảo, tên gọi Thương Vân đảo, hắn là chủ nhân hòn đảo này, bây giờ chỗ của bọn họ là vườn Thiên Thảo, không chỉ có trồng trọt thảo dược, còn chứa chấp một ít cỏ cây tinh quái giống nó.

Trong vườn Thiên Thảo quả nhiên náo nhiệt nhiều hơn so với sơn cốc ban đầu nó ở. Có thực vật, người mà hắn chưa từng thấy qua, nhưng cảm giác rất gần gũi.

Phía tây Vườn Thiên Thảo có một cây còn lớn hơn so với cây lớn nhất hắn từng gặp. Cây kia gọi Công Tôn thụ, có linh thức giống như nó, hóa hình thành là một lão gia gia râu bạc rất lùn rất mập. Công Tôn gia gia sống hơn một vạn năm, là cỏ cây tinh quái lớn tuổi nhất linh lực mạnh nhất trên đảo. Công Tôn gia gia sau đó lại dạy nó một ít chuyện, nó mới biết mình là một gốc cây nhân sâm, là nhân sâm vương đã ngoài sáu ngàn năm, toàn thân đều là bảo, phải cẩn thận đảo chủ dùng nó luyện đan.

Nó là bị đảo chủ lừa gạt tới!

Nhưng là, coi như nó phản kháng, nó cũng không có năng lực chạy trốn khỏi tay của đảo chủ, bởi vì cỏ cây tinh quái có cái nhược điểm bẩm sinh: cỏ cây tinh quái phổ biến không có tính công kích, mặc dù có linh lực cường đại, nhưng chỉ biết sử dụng một ít pháp thuật hệ mộc theo bản năng.

Trên đảo những thứ tinh quái khác nói cho nó biết: chủ nhân Thương Vân đảo rất cường đại, linh sủng cùng người làm của hắn cũng rất cường đại, hậu quả khi bọn họ phản kháng là linh thức, bản thể cùng tinh nguyên toàn bộ hủy diệt!

Cỏ cây tinh quái, nhất là cỏ cây tinh quái có thể vào thuốc, một khi bị tu sĩ loài người hoặc là linh cảm linh thú phát hiện vị trí của bản thể, căn bản một cái đường chết. Đảo chủ không có cây mạnh đem nó đào móc ra bùn đất, mà là để cho chính nó tự ra khỏi đất, đã là tính toán nuôi nó lâu dài. Nhân sâm vương đã ngoài sáu ngàn năm như nó cực kỳ trân quý, đảo chủ là không bỏ được đem cả bụi cây của nó vào thuốc.

Biết từ nay mình trở thành dược liệu dự bị cho đảo chủ bỏ vào thuốc, nó rất khủng hoảng, nhưng mấy trăm năm trôi qua, hàng năm đảo chủ chỉ thu tập lá, hoa, hạt, thỉnh thoảng cắt một ít râu của nó, bức bách nó khóc, thu tập nhân sâm tinh hoa trong miệng hắn.

Lá, hoa, hạt hàng năm đều phải thay mới, hắn thu tập những thứ kia hoàn toàn không làm thương hại bản thể nó, râu nếu cắt ít, tổn thương không tới bao nhiêu nguyên khí của nó, chính là bị buộc khóc ra một chút nước mắt, nguyên khí muốn nuôi dưỡng ba năm rưỡi là có thể khôi phục. Cho nên, chỉ cần không có tổn thương thân thể của nó (chủ cây nhân sâm), nó cũng chưa có cái gì để lo lắng nữa.

Nó nghĩ như vậy, ở trong vườn Thiên Thảo trôi qua một đoạn ngày coi như rất nhẹ nhàng. Một ngày, khí trời trong sáng, hắn bị Âm Tam, một trong những người làm thân cận bên cạnh đảo chủ rao đi phòng thuốc.

Nó biết nhất định là đảo chủ lại cần râu hoặc là nước mắt nó, như thường ngày.

Không nghĩ tới lần này Âm Tam nắm chặt nó, Âm Tứ muốn chém nó.

Vườn Thiên Thảo đã từng có mười chín cái cỏ cây tinh quái, trong đó có thể vào thuốc, bao gồm nó ở bên trong, có mười một cỏ cây tinh quái dùng làm thuốc. Trong lúc hắn sống ở vườn Thiên Thảo, có hai cỏ cây tinh quái bị đảo chủ toàn bộ cho vào thuốc.

Hôm nay, rốt cục đến phiên nó sao?

Nó liều mạng thét cứu mạng, kết quả thật có cứu tinh xuất hiện. Một nữ nhân đảo chủ rất yêu thích ra tay cứu nó, còn nói muốn thu nó làm con trai.

Trải qua Công Tôn gia gia cùng những tình quái khác dạy, nó biết rất nhiều chuyện của loài người, lập tức thuận theo gậy bò đi lên, gọi nữ nhân kia "mụ mụ". Một tiếng mụ mụ này gọi thật tốt, từ nay số mạng nó cùng những cỏ cây tinh quái khác trong vườn Thiên Thảo đã bắt đồng.

Đầu tiên, nó có thể tùy ý rời đi vườn Thiên Thảo đi chơi ở Nhã Tâm các của mụ mụ, có thể bắt nạt linh sủng da da của mụ mụ —— tiểu nhi tử của gấu mèo Hắc Bạch, một trong số linh thú trông coi vườn Thiên Thảo.

Tiếp theo, hấn tham gia hôn lễ của mụ mụ cùng đảo chủ, còn làm hỉ đồng tử trong hôn lễ.

Tiếp theo nữa, mụ mụ để cho hai nữ nhi của nàng cùng đảo chủ gọi nó ca ca (Mặc dù đại tiểu thư nhị tiểu thư rất kiêu ngạo, không vui, nhưng vẫn là ngoan ngoãn gọi nó ca ca).

Mụ mụ cùng đảo chủ bế quan đi, không biết lúc nào mới có thể đi ra ngoài, bởi vì nó nghe Công Tôn gia gia nói qua, tu sĩ vào Hàn Tuyền động bế quan, ngắn nhất ba năm rưỡi đi ra, dài nhất bảy tám chục năm đều không đi ra.

Mụ mụ bế quan rất lâu, tu sĩ nơi này lại bắt đầu bắt nạt nó làm sao bây giờ? Thật may là nó là nhân sâm vương cực kỳ trân quý, trừ đảo chủ cùng Âm Đại Âm Tam, ai cũng không thể động bộ phận ngoài hoa lá hạt của nó.

Kể từ nhận một mụ mụ, may mắn cũng không ngừng phủ xuống nó. Một ngày nào đó, hấn rời đi vườn Thiên Thảo đi tìm Đại tiểu thư Nhị tiểu thư chơi, bị thái di bà trưởng bối của đảo chủ nhìn trúng, chính thức truyền thụ kiến thức cùng pháp thuật tu chân của loài người.

Có thể học tập kiến thức cùng pháp thuật tu chân của loài người!

Hấn có là linh lực, nhưng đảo chủ cùng với tu sĩ trên đảo đều không truyền pháp thuật cho cỏ cây tinh quái, cho nên hấn chỉ có thể mặc cho các tu sĩ bắt nạt. Chờ nó học được rất nhiều pháp thuật, nó cũng không bị đảo chủ cùng đám người làm của đảo chủ bắt nạt, cắt râu, lấy nước mắt.

Đại tiểu thư Nhị tiểu thư đáng đáp giống nhau như đúc, bốn người bình thường như Lam Vân thường thường lẫn lộn các nàng, nhưng nó giống những tu sĩ khác có thể dựa vào linh khí trên người mà phân biệt các nàng.

Nó rất thích các nàng, mỗi linh tu một đoạn thời gian liền từ trong bùn đất chui ra ngoài tìm các nàng chơi, nhưng là các nàng thường thường cười nhạo nó quá ngây thơ, vĩnh viễn là một đứa trẻ thú vị trần cái mộng.

Các nàng càng ngày càng cao càng ngày càng lớn, cũng càng ngày càng không thương trò chơi nữa. Nó rất lo lắng các nàng cũng không để ý tới nó nữa, rất muốn lớn lên giống như các nàng.

Sau đó, ánh mắt mọi người nhìn nó càng ngày càng ngạc nhiên, đều nói: tiểu công tử Gia Bảo, người cũng có thể lớn lên nha? Lam Vân còn đặc biệt đổi mấy lần cái yếm hồng cho hấn.

Đây là ý gì?

Có một ngày, Lam Vân cầm tới thước cùng vải vóc, nói làm y phục cho nó, thái di bà đem nó mang tới trước một gương đồng, để cho nó nhìn mình, lúc này nó mới phát hiện, thì ra mình trưởng thành.

Đứa trẻ trong gương đồng ngũ quan thanh tú ngây thơ, da trắng nõn non mềm, vóc dáng cao gầy bằng cái bàn.

Thái di bà nói bây giờ dung mạo nó là bộ dáng trẻ con ba bốn tuổi bình thường, lấy cái tốc độ này lớn lên, nửa năm là có thể lớn lên đến bộ dáng người trưởng thành.

Nó nói nó chỉ muốn cùng Đại tiểu thư Nhị tiểu thư cùng nhau lớn lên. Vì vậy, khi thân thể hấn lớn lên cao xấp xỉ Đại tiểu thư Nhị tiểu thư, tốc độ lớn lên thả chậm, trở nên giống các nàng.

Nó chẳng qua là thích Đại tiểu thư Nhị tiểu thư, muốn cùng các nàng cùng nhau học tập lớn lên, hấn vạn vạn không nghĩ tới, có một ngày hấn và Nhị tiểu thư giao thủ ở hồ Đại Minh trên Thương Vân đảo, bị nàng dẫn tới trong nước, bị nàng hung hăng cắn miệng một trận.

Nếu không phải bản thể nó là cỏ cây tinh quái, nó sẽ phải chết chìm ở trong hồ Đại Minh rồi.

Nó, không, là hấn, hấn vĩnh viễn nhớ Nhị tiểu thư một thân ướt sũng đứng ở trên mặt hồ, kiêu căng đối với hấn tuyên bố: người sau này sẽ là của ta!

Hấn vẫn luôn là của nhà nàng a, nghiêm khắc mà nói, là được liệu phụ thân nàng trông, là con nuôi mẫu thân nàng nhận nuôi.

Đại tiểu thư đang xem cuộc chiến cười nhạo Nhị tiểu thư trăm không cấm kỵ, ngay cả một gốc cây nhân sâm đều muốn.

Sau khi trở về hấn suy nghĩ rất lâu, mới nghĩ ra ý tứ của Nhị tiểu thư: Nhị tiểu thư muốn linh lực hùng hậu ẩn chứa trong thân thể hấn.

Cắt miếng, nấu nấu đều được, hấn không muốn chết, Nhị tiểu thư có thể chỉ cắt gần nửa người hấn, để cho hấn lưu nửa cái mạng chui vào trong đất khô

phục thân thể cùng tinh nguyên hay không?

Một ngày ban đêm, hắc nhô đêm hôm đó trắng sáng đặc biệt lớn đặc biệt tròn đặc biệt sáng, Nhị tiểu thư đem hắc gọi đến tắm cung nàng, vạch trần y phục của hắc, đem cả người hắc cũng ăn hết.

Bị Nhị tiểu thư ăn được rất thoải mái, hắc ngóng nhìn ngày ngày bị nàng ăn như vậy, cho dù sẽ vì vậy không giải thích được bắn ra một chút tinh hoa nhân sâm!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duối Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129

Nàng gọi Âm Kiều Phụng, từ hiểu chuyện bắt đầu cũng biết mình có một tỷ tỷ sinh đôi, có phụ thân rất cường đại rất lợi hại, có mẫu thân ôn nhu hoạt bát, có cao tổ đi bà cường đại đến ngay cả phụ thân cũng khuất phục, còn có một ca ca trên người tỏa ra mùi thuốc đắng đắng bất đồng với trên người phụ thân.

Âm Đại, Nhị, Tam, Tứ, Lam Vân bọn họ không phải nói, đứa trẻ lớn hơn mới là ca ca tỷ tỷ sao? Người ca ca này so các nàng còn nhỏ, tại sao có thể làm ca ca các nàng?

Phụ thân nói cho các nàng biết, người ca ca này không phải con ruột của hắc, là con nuôi mẫu thân các nàng thu nuôi, không phải là người, là nhân sâm tinh, dựa theo thời gian ra đời tính toán đã bảy ngàn năm, làm được ca ca của các nàng.

Không phải là người tại sao có thể làm ca ca các nàng?

Nàng cùng tỷ tỷ trong miệng gọi hắc ca ca, nhưng trong tối thường thường bắt nạt hắc. Sức hắc rất lớn, nhưng không biết tại sao, luôn là bị tỷ muội các nàng áp chế tại mặt dưới. Các nàng thích nhất nhổ tóc của hắc, bởi vì chỉ cần rút ra tóc hắc, sẽ biến thành lá cây, hoa, hoặc là hạt. Nếu như các nàng không cẩn thận làm thương da tay của hắc hoặc là thân thể, hắc sẽ thét lên chạy trốn vào trong bùn đất ở vườn Thiên Thảo.

Hắc có lúc sẽ mười ngày nửa tháng tới chủ cung Vạn Linh cung chơi đùa, cũng ở kha khá chút ngày, có lúc hai ba năm cũng không tới. Nàng cùng tỷ tỷ từ từ lớn lên, nhưng hắc vĩnh viễn đều là bộ dáng kia; nàng cùng tỷ tỷ muốn luyện tập thổ nạp linh khí, muốn luyện tập quyền cước công phu, mà hắc cái gì đều không cần: bởi vì linh lực trong cơ thể hắc đã cường thịnh đến tạo thành cố thái tinh nguyên, còn có thể đem bản thể dung hợp vào tinh nguyên hình thành trong thân thể.

Tu luyện là chuyện rất khô khan rất cực khổ, các nàng rất sợ hắc không cần học tập, không cần rèn luyện khắc khổ.

Phụ thân nói hắc là cỏ cây tinh quái trồng trong vườn Thiên Thảo, không cần thiết học tập kiến thức loài người; học, nói không chừng thì nó có năng lực chạy ra khỏi Thương Vân đảo.

Mẫu thân linh tu so ra kém rất nhiều người làm trên đảo, nàng một mực đang cố gắng tu luyện, nói nếu như bị các nữ nhi thiên phú tuyệt hảo vượt qua, sẽ rất khó làm. Mẫu thân ở nàng cùng tỷ tỷ mười tuổi năm ấy, quyết định vào Hàn Tuyên động bế quan, phụ thân phụng bồi nàng tu luyện.

Sẽ rất lâu không thấy được mẫu thân rồi.....

Nàng cùng tỷ tỷ cũng rất không bỏ được, nhưng nghe nói người tu vi càng cao sống được tuổi thọ càng dài, cho nên nàng cùng tỷ tỷ lạnh nhạt thúc giục mẹ đi bế quan nhanh lên một chút, tốt nhất có thể trở thành phẩm cấp tu sĩ "Chân" cấp cao nhất lại trở ra.

Mẫu thân thoạt nhìn có chút buồn bực, nhưng rất nhanh từ phụ thân phụng bồi tiến vào Hàn Tuyên động trên đảo.

Phụ thân biết thuật phân - thân, cách mỗi một hai tháng sẽ phân - thân đi ra thăm các nàng, theo các nàng một trận, chỉ đạo công khóa linh tu cho các nàng.

Các nàng nhớ mẫu thân, nhưng vì mẫu thân có thể sống rất lâu rất lâu, các nàng không dám nói nhớ mẫu thân, trong lòng hy vọng mẫu thân sớm một chút xuất quan.

Trong lúc phụ thân mẫu thân bế quan, Âm Đại Âm Tam thay phiên hộ pháp ở ngoài Hàn Tuyên động, Âm Nhị trông coi tất cả sự vụ trên đảo, chỉ có hắc không dám làm chủ, mới để cho cao tổ đi bà quyết định hoặc là chờ phân - thân của phụ thân đi ra xử lý.

Cao tổ đi bà coi trọng ca ca nhân sâm vương thường đến tìm các nàng chơi đùa, nói muốn đem hắc bồi dưỡng thành cao thủ mộc pháp thuật, bồi dưỡng thành quân tử nhũ nhặn.

Hắc là nhân sâm tinh, ở thời điểm phụ thân các nàng cần sẽ cung cấp một phần thân thể, có cần thiết làm cao thủ cùng quân tử sao?

Nhất định là cao tổ di bà cảm thấy dạy nàng cùng tỷ tỷ rất dễ dàng, quyết định thuận tiện dạy thêm một tình quái không phải là người.

Nàng cùng tỷ tỷ cảm thấy nhiều một phi nhân phụng bồi các nàng khổ tu không có quan hệ, nhưng đối với hấn ham chơi, chơi trò chơi ngây thơ bày tỏ khinh bỉ.

Các nàng đã trưởng thành, còn chơi cái gì tránh mèo mèo? chỉ có đứa trẻ thái vĩnh viễn chưa trưởng thành như hấn mới có thể cảm thấy loại trò chơi này chơi thật khó!

Nàng cùng tỷ tỷ nói qua lời kia sau tiếp tục tu luyện, căn bản không có đề ở trong lòng, không nghĩ tới hấn không biết chuyện gì xảy ra, thân thể đột nhiên lớn lên, hơn nữa tốc độ lớn lên kinh người, không tới thời gian một tháng liền được bộ dáng năm sáu tuổi.

Tốc độ lớn lên như vậy, không tới một năm, hấn liền có dung mạo người trưởng thành rồi!

Đứa trẻ thể gia tu chân từ thời kỳ nhỏ liền bắt đầu tu luyện, tốc độ lớn lên so người bình thường chậm một chút, nàng cùng tỷ tỷ mười ba tuổi, thoát nhìn vẫn chỉ là mười tuổi.

Chúng ta lớn chậm như vậy, há có thể cho phép người lớn mau hơn so với chúng ta!

Nàng cùng tỷ tỷ vừa muốn đi nói với hấn, cao tổ di bà liền đem hấn mang đi. Chờ sau khi hấn trở lại, hấn nói hấn không để cho mình lớn quá nhanh, hấn muốn cùng các nàng cùng nhau lớn lên.

Không tệ, không hổ là nhân sâm vương thành tinh, rất hiểu ý người.

Nàng cùng tỷ tỷ cũng rất hài lòng, cũng không lại cảm thấy hình tượng mới của hấn gai mắt.

Mười năm hai mươi năm ba mươi năm, mẫu thân vẫn luôn không xuất quan, phụ thân phân - thân đi ra nói, mẫu thân đã sớm là ngũ phẩm tu sĩ, nhưng hấn hy vọng mượn cơ hội này, để cho mẫu thân thử đánh vào cánh giới lục phẩm tu sĩ.

Tu vi càng cao tuổi thọ càng dài!

Mới vừa đột phá bình cảnh trở thành ngũ phẩm tu sĩ, các nàng không thể làm gì khác hơn là kiên nhẫn chờ đợi mẫu thân xuất quan.

Khi các nàng lớn lên đến bộ dáng mười lăm mười sáu tuổi, dung mạo liền không có thay đổi qua. Tô Gia Bảo, tình quái nhân sâm kia cũng đem dung mạo hấn giữ vững ở trên dưới hai mươi, nói cao tổ di bà nói nam tử trẻ tuổi anh tuấn như vậy để cho nữ nhân động tâm.

Để cho nữ nhân động tâm?

Các nữ nhân trên Thương Vân đảo người nào sẽ động tâm với cái gốc cây dược thảo này, dám nói động tâm đối với bạn chơi của các nàng?

Trưởng nữ Tương Thanh Hà của Mộng Thạch sơn chân nhân, nữ đồ đệ Tổng Thư Quân của Tiết thần y, Thu Thu Trừ Trừ nữ đòi sau của người làm họ Âm, còn là đứa bé gái Thủy Thành bị bỏ rơi nuôi ở Âm Tứ phụ nhân bên kia, hoặc những nữ nhân bình thường khác?

Tô Gia Bảo là cha nàng trồng ở Vườn Thiên Thảo, thuộc về nhà nàng.

Nàng trong tối nói cho tỷ tỷ, nàng muốn Tô Gia Bảo, nàng không nên tranh với nàng, nếu không nàng coi như cùng nàng đánh lưỡng bại câu thương cũng không tiếc.

Tỷ tỷ Lãnh Ngạo rất khinh bỉ nàng, nói nàng vọng tưởng đi đường tắt linh tu, đối với một nhân sâm vương giống đực chọn lựa loại thủ đoạn hèn hạ hái dương bổ âm.

Nàng căn bản không có nghĩ tới lợi dụng tà thuật thái bổ gia tăng linh lực mình, nhưng đối với tỷ tỷ khinh bỉ giữ vững trầm mặc.

Tỷ tỷ nói: bên ngoài có nhiều là nam nhân tu chân, nàng đối với Tô Gia Bảo loại hình này không có hứng thú, nàng muốn đã xuống tay tốt lắm.

Nhân sâm đại bổ, chớ đem mình bổ hơi quá!

Tỷ tỷ cảnh cáo nàng như vậy.

Lúc ấy nàng không có đem câu nói kia đề ở trong lòng, kết quả sau này thật đúng là ứng lời của nàng.

Ba người bọn họ là thường thường chung một chỗ tu luyện vũ kỹ pháp thuật, tỷ tỷ hiểu tâm ý của nàng sau bắt đầu không ngừng kiếm cơ luyện đơn, để cho nàng cùng Tô Gia Bảo đơn độc chung sống.

Nàng kiếm cơ cùng hấn thảo luận pháp thuật, trong lời nói giấu giếm ám chỉ, nàng mượn lúc tỷ thí công phu quyền cước, vuốt ve gương mặt tuấn tú trắng nõn như đậu hũ của hấn, vuốt ve lồng ngực rắn chắc bóng loáng của hấn, mi mắt quyến rũ hấn, nàng thậm chí có nhiều lần còn nghĩ quẹo hấn vào tấm cung nàng.

Nhưng là, hấn uống bị mọi người nói thông minh, lại đối với ám hiệu công khai của nàng hoàn toàn nghe không hiểu, xem không hiểu, hấn thật ra là một

khỏi gỗ mục, một gốc cây cò nát!

Hắn và tỷ muội các nàng, cùng tu sĩ trong chủ cung Vạn Linh cung, cung nữ người hầu lẫn lộn ba bốn mươi năm, đối với người nào cũng cười vui vẻ, khi chất nhả nhận, thật ra thì căn bản không hiểu tình cảm!

Lão lão lão..... đầu bảy ngàn tuổi, hắc hắc đem thân thể hắc biến ảo thành gia gia râu bạc giống như Công Tôn thụ vạn năm, mà không phải quân tử nhỏ nhả để cho nữ nhân nhìn liền không kìm hãm được muốn có!

Nàng cá giận, lôi kéo hắn đến bên hồ Đại Minh tỷ võ, từng bước một lợi dụng thủy thuật đem hắn dẫn tới trong hồ Đại Minh, sau đó mượn hồ nước Đại Minh, đem nhân sâm vương linh lực tu vi cũng cao hơn nàng để vào trong nước.

Hắn là cò cây, biết pháp thuật hệ mộc, đối với nười am hiểu thủy pháp thuật như nàng không có bao nhiêu thủ đoạn công kích, hơn nữa hắn biết thân phận của các nàng, cho tới bây giờ không dám ý vào linh lực hùng hậu vượt xa các nàng liền thương tổn các nàng, cho nên, hắn chìm vào trong nước sâu sau, vô năng chẳng khác nào thư sinh tay trái gà không chặt.

Nàng nhanh chóng bơi tới bên cạnh hắn, không để cho hắn làm phép nhảy ra mặt nước, còn cố ý kéo hắn đến chỗ sâu hơn trong hồ.

Nhìn hắn nhắm mắt lại giãy giụa, trên người không ngừng toát ra bọt khí nhỏ, nàng đưa tay bưng mặt của hắn, hung hăng hôn đi xuống. Lợi dụng kiến thức học được từ trong sách mà cao tổ di bà đưa tới, đôi môi dùng sức mút vào bờ môi của hắn, đầu lưỡi cạy ra hàm răng của hắn, liếm khoang miệng của hắn, khuấy đều đầu lưỡi hắn.

Mùi trong miệng hắn, nước miếng cũng như mùi trên người của hắn, là một loại trong ngọt ngào đáng của nhân sâm.

Hắn bị nàng hôn sau nhất thời không giãy dựa nữa, ở trong nước mờ mắt nhìn nàng. Ánh mắt của hắn tràn đầy đơn thuần, kinh ngạc, tò mò, cùng những tâm tình khác nàng không phát hiện ra được, chính là không có kích động cùng nhiệt tình!

Nàng có chút giận, hung hăng cắn môi của hắn, cắn đến trong miệng thương thức không phải là chất lỏng đáng ngọt trong nước miếng.

Cắn bị thương hắn!

Hắn trừ khi cần thiết, người thật cùng thân thể do tinh nguyên hình thành là dung hợp chung một chỗ. Cắn bị thương bờ môi của hắn ăn được chất lỏng của hắn, chính là ăn vào chất lỏng nhân sâm của hắn, tổn thương nguyên khí hắn.

Nàng vội vàng buông hắn ra, rất lo lắng nhìn đôi môi hắn bị mình cắn ra vết răng rất sâu.

Năng lực tự khôi phục của cò cây tinh quái bảy ngàn năm bây giờ quá mạnh mẽ, vết cắn trên môi hắn thật nhanh biến mất, giống như căn bản không có nhân sâm chất lỏng chảy ra hòa vào nước hồ.

Ánh mắt hắn ngây ngốc ngưng mắt nhìn nàng, đưa tay che phủ đôi môi.

Hắn cái cò cây không hiểu tình cảm này, nhất định khiếp sợ hành động mới vừa rồi của nàng đi?

Bất kể, nàng rất thích mùi trong môi hắn, rất thích hắn đơn thuần cùng nghe lời, muốn đem hắn vĩnh viễn nắm trong tay mình.

Nàng cùng hắn đồng thời nổi lên mặt nước. Nàng đứng ở trên mặt nước, từ trên xuống dưới nhìn về phía hắn tuyên bố: sau này ngươi là của ta.

Tỷ tỷ thuộc về Phụng Hoàng sơn, nàng thuộc về Thương Vân đảo. Tỷ tỷ đã minh xác bày tỏ, nàng muốn trở thành nữ nhân địa vị tối cao của Phụng Hoàng sơn, cho nên nàng là người thừa kế duy nhất của phụ thân. Nàng hướng phụ thân muốn một gốc cây nhân sâm, phụ thân sẽ không không cho.

Đêm trăng tròn, treo mùi hoa cả vườn. Phụ thân ở trong Hàn Tuyền động bồi mẩu thân, ngay cả cái phân - thân cũng không muốn đi ra bởi các nữ nhi. Cao tổ di bà mang theo tỷ tỷ đi Phụng Hoàng sơn, dự ngày lễ truyền thống ở Phụng Hoàng sơn. Nàng phụ trách trấn giữ Thương Vân đảo. mặc dù có rất nhiều người làm làm bạn, nhưng nàng lần này cảm giác tịch mịch gấp đôi.

Nữ đồ đệ Tổng Thư Quân của Tiết thần y giấu cọt nàng: tư xuân.

Tư xuân sao?

Ở địa phương nam tu sĩ thành đồng, nữ tu sĩ mười ngón tay cũng có thể đếm được như Thương Vân đảo, nữ tu sĩ là vô cùng cướp tay, cho dù trên đảo một nửa nam tu sĩ bởi vì tuổi quá lớn, đã quên được tình - dục, yên tĩnh không gọn sóng rồi!

Trưởng nữ Trương Thanh Hà của Mộng Thạch sơn chân nhân bị Âm Nhị Thập Nhất dây dưa, song tu hay không cũng không biết, dù sao nàng biết Âm Nhị Thập Nhất có lúc sẽ suốt đêm không về.

Tổng Thư Quân đồng thời bị ba tu sĩ vòng quanh, là bị làm lò tu luyện còn là âm dương song tu, nhìn nàng mặt mũi kiêu diễm sắc mặt đỏ thắm, đoán chừng là song tu. Dù sao Tiết thần y là người mà cha nàng rất là tôn trọng, nếu ai đem hắn nữ đồ thái âm bỏ dương đến chết, cha nàng sẽ trách phạt.

Bé gái bị bỏ rơi ở Thủy Thành năm đó mẫu thân cứu, còn có nha hoàn Thu Thu Trừ Trừ đều có nam nhân.

Dung mạo nàng như cũ là mười lăm mười sáu tuổi, nhưng đã là bốn mươi tuổi rồi, nên tìm người đàn ông an ủi tình – muốn dâng lên trong thân thể.

Nàng rời đi đại điện chủ cung bay đến vườn Thiên Thảo, đem Tô Gia Bảo kể từ bị nàng cắn liền chôn ở trong đất lòi đi ra, mang vào tấm cung mình.

Nàng buộc hấn hiện hình người.

Hắn chặt vật hiện hình, thân thể trần truồng đầu tóc buông xõa đứng ở trước mặt của nàng, ánh mắt nhìn nàng muốn nói lại thôi.

Mỹ nam như ngọc, mặt mang âm hồng, đem tóc dài đến mắt cá chân che đến trước người, ngăn che thân thể hấn, còn dùng hai tay che giữa hai chân hấn.

Di, thì ra là hấn đối với chuyện giữa nam nữ vẫn còn có chút hiểu rõ.

Cáp cáp cáp cáp, hấn không biết, cái bộ dáng dường như muốn bị tàn phá này càng kích thích lòng tà ác của nàng sao?

Nàng hung tợn đánh về phía hấn, ăn một lần ăn nữa, đem hấn toàn bộ ăn vào bụng!

Ăn ngon thật thoải mái a, nàng không chỉ có thể thư giải tình - muốn trong thân thể, còn có thể từ trong quá trình ăn đạt được linh lực thuần nồng như chất lỏng của hấn. Mà hấn, bởi vì là cỏ cây tinh quái, trời sinh là có thể hấp thu linh khí, cư nhiên không thấy tự học được thái âm bổ dương, hải nguyên âm thiếu nữ của nàng.

Nàng thái dương bổ âm, hấn thái âm bổ dương, thiên hạ còn có đối tượng song tu nào thích hợp hơn so với bọn hấn sao?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Đuổi Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130

Lãnh Ngạo Hoàng, tên họ của nàng đến từ một vị tướng bối vẫn còn sống trong gia tộc —— cao tổ di bà. Hy vọng lớn nhất của cao tổ di bà chính là nàng có thể duy trì cường thế của cái tên này, duy trì truyền thống Khôn Nguyên quốc, duy trì uy nghiêm của Phượng Hoàng sơn.

Nàng ra đời trong thế lực tu chân cường đại nhất Vĩnh Thái đế quốc —— Thương Vân đảo, phụ thân Âm Ngọc Phong là "Tiên" cấp bát phẩm tu sĩ, đứng đầu Thương Vân đảo, Tu Chân Giới bởi vì hấn am hiểu dùng độc dùng cổ, lại tôn hấn là "độc đế".

So với cha nàng uy danh hiển hách, mẫu thân Tô Y Nhân của nàng cơ hồ yên lặng không nghe thấy. Mẫu thân chẳng qua là cái "Chân" cấp tứ phẩm tu sĩ, ở trong Thương Vân đảo nhân tài lớp lớp, chỉ có thể coi là tài nghệ trung đẳng, nhưng mẫu thân có cái lực lượng phi thường cường đại mà thần kỳ: lúc tâm tình nàng dao động lợi hại, sẽ bộc phát ra tốc độ làm cho không người nào có thể tưởng tượng.

Cái bản lĩnh này để cho tất cả mọi người kinh hãi, ngay cả phụ thân và cao tổ di bà cũng thừa nhận: nếu như nàng bộc phát tốc độ kia công kích trực tiếp điểm yếu hại của bọn họ, bọn họ khó thoát khỏi cái chết.

Cho nên nàng dám nói, mẫu thân của mình là bình thường, nhưng lại là cực kỳ cường đại!

Nàng có một muội muội sinh đôi, tên gọi Âm Kiều Phượng. Thiên phú linh căn của các nàng một là thuần túy băng, một là thủy mộc, nhưng đều là ưu tú. Các nàng cùng nhau học tập lớn lên, mặc dù có thời điểm bởi vì cùng rất kiêu ngạo mà gây gỗ, quyết đấu, nhưng tình tỷ muội còn là rất sâu.

Mẫu thân và phụ thân vào Hàn Tuyền động bế quan tu luyện. Muội muội sinh đôi Âm Kiều Phượng không biết lúc nào đối với ca ca nhân sâm tinh Tô Gia Bảo sinh ra hứng thú nồng đậm, còn đặc biệt vì chuyện của hấn hỏi thăm nàng.

Trên Thương Vân đảo nam nhân bề ngoài trẻ tuổi tác rất già, có lẽ nhìn không thuận mắt, nhưng thế giới bên ngoài nam nhân ưu tú trẻ tuổi chân chính còn nhiều hơn, muội muội nghĩ như thế nào đến đem một nhân sâm tinh thu làm tình nhân?

Đối với cái ca ca không phải là người này, nàng trừ coi hấn làm bạn chơi ca ca, thật không có bất kỳ ý tưởng khác, cho nên liền cố ý kiểm soát đơn độc tu luyện, để cho bọn họ bồi dưỡng cái gọi là tình yêu nam nữ.

A a, cười chết người, cỏ cây chính là cỏ cây, khó có thể hiểu tình cảm người, mặc dù nhân sâm ca ca khắp nơi đều giống như người!

Nàng coi như xem cuộc vui hứng thú bằng quan muội muội truy đuổi nhân sâm ca ca, còn cười nhạo muội muội thủ đoạn quá thấp, không cách nào để cho cỏ cây động tình.

Muội muội quả nhiên kiên nhẫn có hạn, công khai ám hiệu một trận sau thấy không tới phản ứng, định dùng sức mạnh.

Nàng cư nhiên đem nhân sâm ca ca ép đến dưới nước, hung hăng hôn hấn. (Đừng tưởng rằng trốn dưới nước nàng liền không thấy được, nước Đại Minh

hồ là vô cùng trong suốt a ~~)

Cũng không lâu lắm, nàng cùng cao tổ đi bà trở về Phụng Hoàng sơn thêm năm mươi năm một lần tế điển bái nguyệt, kết quả sau khi trở lại phát hiện, nhân sâm ca ca mỗi đêm công khai tiến vào tẩm cung muội muội.

Nàng vừa hỏi thăm, đám người làm ở Vạn Linh cung liền nói cho nàng biết, Nhị tiểu thư tự mình đi vườn Thiên Thảo, đem Gia Bảo công tử trốn trong bùn đất moi ra mang vào tẩm cung. Khi bọn hắn xuất hiện ở trước mặt mọi người lần nữa, Gia Bảo thiếu gia đối với Nhị tiểu thư vâng vâng dạ dạ, cơ hồ nửa bước không rời Nhị tiểu thư.

Đối với nam nhân quả nhiên muốn mạnh tay mới có thể lấy được!

Nàng từ chuyện của muội muội thu được nhận biết như vậy.

Chuyện vui của tỷ muội song sinh thường thường cũng rất tiếp cận, thí dụ như mẫu thân và di mẫu Tô Khả Nhi ở xa Bích Thủy dao Long thành Nam Tường quốc. Muội muội xuân tâm đại động tìm người đàn ông, thời gian nàng tìm nam nhân đoán chừng cũng nhanh đến.

Cao tổ đi bà nói nàng đã là tứ phẩm nữ tu sĩ, trên người lại mang theo vô số cực phẩm pháp khí cực phẩm linh đan, có thể đơn độc đi ra bên ngoài Thương Vân đảo cùng Phụng Hoàng sơn, cho nên nàng trở về đảo biết một chút chuyện của muội muội cùng nhân sâm ca ca, thật vào thế tục lịch lãm.

Nàng cho là hồng loan tình của mình mau động, không nghĩ tới ở thế tục lịch lãm mười năm, ra mắt con em thế gia phong lưu đường hoàng, tướng lĩnh trẻ tuổi trí dũng song toàn, công tử văn nhã nho nhã cao khiết, cấm dục tu sĩ trong trời lạnh lùng, thiếu niên Khôn Nguyên quốc ôn nhu quyền rũ, nhưng ngay cả cái nam nhân hơi có hứng thú, tâm sinh ý niệm cướp đi đều không có.

Đại khái, có lẽ, có thể, nàng thừa kế tên cao tổ đi bà, cũng thừa kế số mạng của cao tổ đi bà: quá độ xem thường nam nhân, đưa đến đối với nam nhân không có hứng thú.

Mất thì mất đi, nàng là nữ tu sĩ trầm mê với tu luyện, đối với đầy đàn đời sau không có hứng thú gì. Vì muội muội cùng nhân sâm tình có thể dựng dục đời sau hay không còn là không biết, hai biểu muội nhà di mẫu Tô Khả Nhi cùng nàng cùng lứa cũng đều có tình nhân qua lại, nàng tính toán tương lai cướp phái nữ đời sau của các biểu muội làm người thừa kế.

Dù sao, Phụng Hoàng sơn mạnh mẽ thu nuôi nữ hài là truyền thống. Nàng cướp một cho mình, ngộ nhờ muội muội không sinh được, nàng sẽ giúp bận rộn cướp một cái cho muội muội.

Mẫu thân bế quan bốn mươi tám năm, rốt cực xuất quan. Trước đó tỷ muội các nàng đã được phân - thân của phụ thân thông báo, một giây không kém đứng ở trên lộ đài Nhã Tâm các của mẫu thân chờ đợi mẫu thân trở về.

Mẫu thân dung mạo vẫn như cũ, quanh thân vòng quanh linh quang bằng màu xanh da trời nồng nặc. Nàng là "Chân" cấp lục phẩm nữ tu sĩ rồi, có đầy đủ thời gian đánh vào cảnh giới "Tiền", nàng cùng muội muội cũng yên tâm.

Mẫu thân bị phụ thân mang theo đi ra ngoài du ngoạn, nàng lại một lần bước lên hành trình lịch lãm Nam Tường cùng Vĩnh Thái nàng đã đi qua một lần, lần này nàng đi Cảnh Long quốc trên Cửu châu đại lục, sau đó sẽ đi Thiên Nguyên quốc, quốc thổ đầy núi và sa mạc.

Long Hồn sơn ở Cảnh Long quốc đích có người quen của trưởng bối, nàng đang ở Long Hồn sơn ở một trận, sau đó sẽ rời đi. khi nàng đi bái phỏng Lăng Tiêu tiên quân, một vị bạn tốt khác của sư phụ mẫu thân, hồng loan tình không có chút nào báo trước lỏng lẻo lên.

Khi đó.....

Xuân tháng ba, Thương Sơn Thanh Thúy, trăm hoa nở rộ, bầu trời chim bay hi hí truy đuổi, trên đất thú đi ngao ngao gọi xuân. Đứng ở bên một mặt hồ trong như gương, Lãnh Ngạo Hoàng say mê cảm thụ hơi thở mùa xuân, đột nhiên, phát giác có sinh vật đang lao chạy như bay hướng nơi này. Xoay mặt vừa nhìn, nàng chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi tuổi mười tám áo bào trắng sắp chạy xuống sắc mặt triệu hồng chạy trốn đến bên hồ, chợt xé đi quần áo nhảy đến trong hồ.

Mỹ nam nhảy hồ không để cho nàng kinh ngạc, bởi vì nàng có thể cảm ứng được đi ra, trên người cái mỹ nam này lưu động phong linh lực không kém, nàng khiếp sợ là, nàng thấy trên đầu mỹ nam trong nháy mắt toát ra hai con lỗ tai màu trắng, cái miệng đưa ra một cái đuôi to màu trắng.

Là tinh quái! Lỗ tai thú nhưng kia, kia to ba rồi bù kia, rõ ràng là hồ ly tinh!

Hồ ly tinh giống đực?

Lãnh Ngạo Hoàng nhất thời tới hứng thú, đứng ở mặt hồ nhìn địa phương hắn vào trong nước, chờ đợi hắn lộ ra mặt nước, mình nhìn lại cẩn thận.

Nước hồ rung động từng vòng, từ từ bình tĩnh. Đột nhiên, một thân ảnh từ trong nước toát ra. Hắn ngược khuôn mặt đầy nước, hai tay đem tóc che kín mặt chải về phía sau, sau đó, thấy được Lãnh Ngạo Hoàng đang nhìn hắn.

Màu da hắn trắng nõn, khuôn mặt đường cong nhu mỹ tinh xảo, trên đầu ướt nhẹp một đôi lỗ tai hồ ly màu bạc trắng vĩnh lên.

Hắn quả nhiên là hồ ly tinh!

Hắn mảy như liễu, lông mi thành từng phiến, hai tròng mắt đen nhánh hơi nước hòa hợp sáng như kim cương, mắt sao hẹp dài khóe mắt cong lên, mi mắt treo âm nhu quyến rũ, sống mũi anh tuấn cao thẳng, môi mỏng không son mà hồng, cằm tròn bóng giọt từng giọt nước trong suốt, có chút lướt qua cục xương ở cổ họng hắn, lướt qua xương cánh bướm tinh xảo của hắn, hòa vào trong nước.

Vưu vật nhân gian!

Nàng áy náy động lòng.

Mỹ nam trong nước thấy Lãnh Ngao Hoàng, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói, "Nơi này là Thanh Thúy sơn, thánh địa linh tu của Lăng Tiêu tiên quân, mời mau rời đi."

Nếu như là người bình thường, nghe nói nơi này là đất linh tu của tiên quân, hoặc là quỳ xuống cầu xin "đạo", hoặc là dập đầu rời đi; nếu như là người tu chân, biết phạm vi thế lực của tiên nhân không thể tùy tiện xông loạn, cũng sẽ cáo lỗi, cung cung kính kính rời đi, nhưng Lãnh Ngao Hoàng là ai? Thất phẩm tiên quân nàng đã gặp nói ít cũng có mười lăm mười sáu cái!

Nàng đứng chấp tay, mặt mỉm cười nói, "Ta tên Lãnh Ngao Hoàng, là nữ nhi đảo chủ Thương Vân đảo tại Vĩnh Thái đế quốc, cháu gái Thanh Nguyên tiên quân - bạn tốt của Lăng Tiêu tiên quân, người của Phụng Hoàng sơn Khôn Nguyên quốc, người là ai? Linh sủng của Lăng Tiêu tiên quân sao?"

Khi còn bé nàng nghe mẫu thân nói qua, linh sủng của Lăng Tiêu tiên quân là một con ngân hồ. Linh thú hóa hình người ít nhất cần tu vi trăm năm, nhưng con hồ ly tinh này, thế nào cảm ứng linh lực tu vi cũng liền tứ phẩm, còn không bằng nàng.

Mỹ nam hồ ly rất hiển nhiên là biết Thương Vân đảo chủ, Thanh Nguyên tiên quân cùng Phụng Hoàng sơn. Khiếp sợ với thân phận của Lãnh Ngao Hoàng, hắn do dự một chút, mặt cảnh giác hồi đáp, "Ta không phải là linh sủng của Lăng Tiêu tiên quân." Hắn nhìn ra được thực lực Lãnh Ngao Hoàng mạnh hơn so với mình, rất là lo lắng nàng nổi lên ý niệm thu mình làm linh sủng (Nếu như nàng không có).

"Không phải là?" Lãnh Ngao Hoàng kinh ngạc hỏi, "Người biết ngân hồ - linh sủng của Lăng Tiêu tiên quân sao? Ta nghe người ta nói linh sủng của hắn chính là một con hồ tiên ngàn năm."

"Biết." Hắn múc nước vỗ vỗ gương mặt hiện lên đồ ỉm không bình thường của mình, sau đó nói, "Lãnh tu sĩ là tới bái phỏng Lăng Tiêu tiên quân sao? Người hướng tây, vòng qua ao núi đi lên nữa là có thể thấy Bích phong thai động phủ linh tu của tiên quân." Hai cánh tay đẩy nước, chậm rãi bồi quay người đi.

Lãnh Ngao Hoàng nhẹ bỗng bay đến trên mặt hồ, cúi người hướng về phía hắn nói, "Bái phỏng tiên quân không vội, ta đang thưởng thức cảnh đẹp Thanh Thúy sơn." Đồng thời thưởng thức mỹ nam!

"Chớ tới gần ta!" Mỹ nam hồ ly thấy nàng đột nhiên trời lơ lửng ở bên cạnh mình, phảng phất gặp thiên địch, thân thể đột nhiên bơi xa bảy tám thước.

Lãnh Ngao Hoàng híp lại cặp mắt, mặt mỉm cười nói, "Ta không phải là ung bắt hồ ly, tại sao không thể đến gần người." Khóe miệng vòng quanh nhàn nhạt lãnh ý.

"Ta, ta....." Mỹ nam hồ ly thấy nàng lại bay hướng mình, mà hắn biết nàng không chỉ có thực lực mạnh hơn mình, gia thế bối cảnh cũng vạn vạn không thể đắc tội, không thể không giải thích, "Bây giờ là mùa xuân."

Lãnh Ngao Hoàng nhất thời kinh ngạc, mùa xuân có quan hệ gì với việc nàng không thể đến gần hắn?

Ánh mắt rơi vào trên gương mặt tuấn tú càng ngày càng hồng càng ngày càng quyến rũ của hắn, rơi vào đôi tai hồ ly mất tự nhiên mà lay động nhỏ nhẹ của hắn, đang nhìn đến cái đuôi hồ ly lông trắng rồi bù dưới nước, nàng đột nhiên hiểu, thiếu chút nữa cười ra tiếng. Mùa xuân, hồ ly tinh phát tình, cho nên mới nhảy đến trong nước.

Các nữ nhân Khôn Nguyên quốc không phải là nữ nhân những quốc gia khác trên Cửu châu đại lục, các nàng sẽ đầy nhiệt tình truy đuổi nam nhân. Lãnh Ngao Hoàng mặc dù quanh năm sống trên Thương Vân đảo ở Vĩnh Thái đế quốc, nhưng bị là cao tổ di bà ở Phụng Hoàng sơn giáo dục, phụ thân Âm Ngọc Phong lại nuông chiều các nữ nhi vô biên, cho nên cho tới bây giờ nàng không cảm thấy nữ nhân chọn lựa chủ động đối với nam nhân có cái gì không đúng.

Nàng bị sắc đẹp hồ ly tinh mê hoặc, đối với tính tình kiên nhẫn thành thực của hắn cũng rất là thương thức, trong lòng lập tức làm quyết định.

"Người tên là gì, năm nay bao nhiêu tuổi?"

Nàng ôn nhu hỏi, "Thực lực của người tương đương với thực lực tứ phẩm tu sĩ nhân tộc, thế nào có năng lực biến ảo hình người? Sắc lông của người giống ngân hồ của Lăng Tiêu tiên quân, là con của ngân hồ sao?" Không dấu vết từ từ bay về phía hắn.

"Ta.....ta....." Mỹ nam hồ ly ấp a ấp úng, nhưng phát hiện nàng càng ngày càng đến gần mình, lập tức lại lui về phía sau mấy thước.

"Lãnh đại tiểu thư, xin không cần bức bách con ta được không?"

Đột nhiên, một thanh âm trong trẻo lạnh lùng truyền tới trong tai Lãnh Ngao Hoàng. Lãnh Ngao Hoàng thân thể mềm mại nhẹ nhàng ngưng lại, cười duyên nói, "Tiên bối là Lăng Tiêu tiên quân sao? Vãn bối du lịch đến chỗ này, đặc biệt tới bái phỏng tiên quân."

Không cảm giác được bên người có người xuất hiện, hoặc là Lăng Tiêu tiên quân ở chỗ rất xa cảm ứng bên này, hoặc là Lăng Tiêu tiên quân ẩn thân, mà mình không có năng lực phát hiện vị trí của hắn.

"Lãnh đại tiểu thư, Lăng mỗ ở Bích Phong thai." Lăng Tiêu tiên quân giọng thông thả nói, "Trà xanh làm quà, Lãnh đại tiểu thư xin không cần chê."

Nghe ra Lăng Tiêu tiên quân đây là thúc giục mình đi qua, Lãnh Ngao Hoàng nói, "Trạng huống này của quý công tử....."

Lăng Tiêu tiên quân đại khái cũng cảm thấy không cần thiết che giấu, rất bình tĩnh nói, "Hắn là con của Lăng mỗ cùng hồ tiên ngàn năm Ngân Nguyệt, tên Lăng Phong, năm nay bảy mươi hai tuổi. Thù huyết của hắn tương đối nồng, thân thể rất dễ dàng bị quý tiết ảnh hưởng."

"Nửa người nửa hồ sao?" Lãnh Ngao Hoàng cười duyên hỏi, "Tiền bối, văn bối có thể thu hắn làm linh sủng hay không?"

"Tuyệt không!" Mỹ nam hồ ly hơn nửa người ngâm ở trong nước mát mẻ nổi giận quát, cặp mắt hẹp dài lạnh lùng nhìn chăm chăm Lãnh Ngao Hoàng.

"Cần rồi!" Vị tiên quân không dễ dàng tức giận cũng nổi giận, uy áp hùng hậu từ đỉnh núi thẳng bức giữa sườn núi chỗ Lãnh Ngao Hoàng.

Lãnh Ngao Hoàng phảng phất cũng không có cảm nhận được uy áp khiến lòng run sợ kia, vẫn nói, "Không thể hãy thu làm tình nhân! Tiền bối, xin đem lệnh lang giao cho văn bối, văn bối cam đoan với người, chung thân chỉ có một tình nhân là hắn." Mỹ nam tử tuyệt thế hiếm có như vậy, nàng dĩ nhiên muốn thu ở bên người vĩnh viễn bồi bạn.

Mỹ nam hồ ly Lăng Phong nhất thời ngây dại, gương mặt tuấn tú vốn dĩ đang đỏ càng là hồng dường như muốn nhỏ ra máu.

Lăng Tiêu tiên quân giống như cũng nghiêm túc cân nhắc, hồi lâu mới nghiêm túc hỏi, "Người muốn lấy danh nghĩa Lãnh Ngao Hoàng thê, cả đời đối xử tử tế con ta; người phải nói cho phụ thân Âm Ngọc Phong cùng lão tổ tông Ngao Hoàng nữ tiên quân của người, người nguyện ý cùng con ta để kết hôn lễ chính thức."

"Tốt." Lãnh Ngao Hoàng không chút do dự nói, "Phượng Hoàng sơn đời đời nữ tử ở trên cao, Lãnh Ngao Hoàng ta hôm nay ở chỗ này thê, chỉ cần Lăng Phong đối với ta có tình có nghĩa, ta cả đời không phụ hắn."

"Cáp cáp cáp cáp, Lãnh đại tiểu thư, ta đột nhiên nhớ tới, thuốc trong lò luyện đan ở phòng thuốc giống như sắp nấu xong. Ta tạm thời không thể tiếp đãi người, xin thứ lỗi. Phong nhi, thay vì phụ thật tốt chiêu đãi Lãnh đại tiểu thư."

Lăng Tiêu tiên quân rất hiền lành nói, thay đổi nghiêm túc lúc trước.

Đề cho một nửa hồ nửa người giống đực đang phát tình chiêu đãi một cô gái trẻ đẹp?

Lãnh Ngao Hoàng cùng Lăng Phong nhất thời cũng lĩnh ngộ ý tứ trong lời hắn: Hắn đi phòng thuốc luyện đan, sẽ không rình coi bọn họ, bọn họ muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Hai gò má bay ra rặng mây đỏ nhàn nhạt, Lãnh Ngao Hoàng bay đến bên người Lăng Phong, từ từ chìm vào trong nước. Hai cánh tay ôm cổ của hắn, nàng ra lệnh, "Làm nam nhân của ta!"

-----HOÀN-----

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại, Độc Đế Duối Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.